Bạo Quân Bại Dưới Tay Tiểu Hoàng Hậu

ebooktruyen.vn

Bạo Quân Bại Dưới Tay Tiểu Hoàng Hậu

Đào Tô Tử

Ebook được tạo bởi DTV EBOOK

Ngôn Tình, Cổ Đại, Khác, Sủng

Tác giả: Đào Tô Tử

Thể loại: Ngôn Tình, Cổ Đại, Vả Mặt, HE, Sủng, Truy Thê

Team: Một Chiếc Chanh Vô Tree

Editor: Chanh

Giới thiệu

Thái tử tính tình hung bạo, e sợ sẽ mất đi ngôi vị trữ quân, Hoàng hậu bèn nhờ thầy tướng số chọn cho hắn một vị Thái tử phi có bát tự vượng phu ích tử. Thái tử phi nhỏ hơn Thái tử tận bảy tuổi, năm tuổi đã được nuôi dưỡng ở Đông Cung. Thái tử nhìn đứa trẻ con còn hỉ mũi chưa sạch này mà cười khẩy: "Chỉ bằng một con nhóc mà cũng muốn quản được ta?"

Từ đó về sau, hắn chẳng thèm để mắt tới nàng, vẫn cứ ăn chơi trác táng. Vất vả lắm mới đăng cơ, hắn dựa vào thực lực mà ngồi vững trên ngôi vị bạo quân.

Bạo quân mỗi ngày đều không màng đến triều chính, ngay cả đêm tân hôn cũng bỏ mặc vị tiểu Hoàng hậu vừa cập kê trong phòng tân hôn, không thèm liếc mắt nhìn một cái, còn hạ lệnh Hoàng hậu không được phép làm phiền hắn, sau này gặp hắn thì phải tránh xa ra.

Một ngày nọ, bạo quân gặp một thiếu nữ xinh đẹp thuần khiết ở ngoài cung, vừa gặp đã yêu, thu liễm hết thảy hung bạo, chủ động bắt chuyện với mỹ nhân.

Ôn Hạ sắc mặt tái nhợt, run rẩy nói: "Thần thiếp bái kiến Hoàng thượng, thần thiếp sẽ lập tức tránh xa."

Bạo quân: "..."

Về sau, bạo quân ôm Ôn Hạ trên long ỷ, kiên nhẫn dỗ dành: "Trẫm xem thêm một ngàn cân tấu chương, nàng cười một cái cho trẫm được không?"

Văn võ bá quan triều Đại Thịnh thích xem nhất hai loại kịch hay, một là vở kịch "Hoàng thượng mỗi ngày đều tự vả mặt", hai là vở kịch "Hoàng thượng mỗi ngày đều đuổi theo vợ".

Lưu ý khi đọc:

Nam nữ chính đều là người trong sạch (song xử), nam chính giai đoạn đầu rất tra, giai đoạn sau là kiểu trung khuyển trưởng thành.

Nữ chính là đệ nhất mỹ nhân, không thích xin đừng đọc.

Xin đừng áp đặt tính cách nhân vật lên tác giả, hãy là người lịch sự với nhau.

Chú thích: Mạch truyện tình cảm phát triển từ năm 16 tuổi của nữ chính, không phải năm tuổi như trong phần giới thiệu.

Nội dung: Cung đình hầu tước, tình hữu độc chung, trời sinh một đôi, truy thê hỏa táng tràng.

Từ khóa tìm kiếm: Nhân vật chính: Ôn Hạ, Kỳ Diên | Nhân vật phụ: | Khác:

Giới thiệu ngắn gọn: Đừng ép trẫm quỳ xuống cầu xin nàng!

Ý nghĩa: Kiên trì bền bỉ, vượt mọi sóng gió.

Đánh giá ngắn gọn: Hoàng đế Đại Thịnh - Kỳ Diên vì những trải nghiệm thời thơ ấu mà hình thành tính cách hung bạo lạnh lùng, cũng vì hiểu lầm mà cố ý lạnh nhạt Hoàng hậu Ôn Hạ. Cho đến khi đối với Ôn Hạ từ vừa gặp đã yêu đến trao trọn con tim, hắn học được cách cho đi và thay đổi, trải qua muôn vàn khó khăn trắc trở, từ tình yêu cá nhân đến tình yêu đất nước, gánh vác trách nhiệm của một người chồng và một vị vua.

Mạch truyện "truy thê hỏa táng tràng" của quyển sách này không phải chỉ đơn giản là vài chương là xong, nam chính phải trả giá đắt, sự thay đổi tính cách được miêu tả tinh tế rõ ràng. Văn phong của tác giả súc tích, từ nam chính, nữ chính đến nam phụ, nhân vật đều được xây dựng đầy đặn sống động, cảm xúc và không khí được lột tả vô cùng xuất sắc, cốt truyện hấp dẫn, lôi cuốn người đọc.

Mục lục

- Chương 1: Chương 1
- Chương 2: Chương 2
- Chương 3: Chương 3
- Chương 4: Chương 4
- Chương 5: Chương 5
- Chương 6: Chương 6
- Chương 7: Chương 7
- Chương 8: Chương 8
- Chương 9: Chương 9
- Chương 10: Chương 10
- Chương 11: Chương 11
- Chương 12: Chương 12
- Chương 13: Chương 13
- Chương 14: Chương 14
- Chương 15: Chương 15
- Chương 16: Chương 16
- Chương 17: Chương 17
- Chương 18: Chương 18
- Chương 19: Chương 19
- Chương 20: Chương 20
- Chương 21: Chương 21
- Chương 22: Chương 21-2
- Chương 23: Chương 22
- Chương 24: Chương 23
- Chương 25: Chương 24
- Chương 26: Chương 24-2
- Chương 27: Chương 25
- Chương 28: Chương 26
- Chương 29: Chương 27
- Chương 30: Chương 28
- Chương 31: Chương 29
- Chương 32: Chương 30

- Chương 33: Chương 31
- Chương 34: Chương 32
- Chương 35: Chương 33
- Chương 36: Chương 34
- Chương 37: Chương 35
- Chương 38: Chương 36
- Chương 39: Chương 37
- Chương 40: Chương 38
- Chương 41: Chương 39
- Chương 42: Chương 40
- Chương 43: Chương 41
- Chương 44: Chương 42
- Chương 45: Chương 43
- Chương 46: Chương 44
- Chương 47: Chương 45
- Chương 48: Chương 46
- Chương 49: Chương 47
- Chương 50: Chương 48
- Chương 51: Chương 49
- Chương 52: Chương 50
- Chương 53: Chương 51
- Chương 54: Chương 52
- Chương 55: Chương 53
- Chương 56: Chương 54
- Chương 57: Chương 55
- Chương 58: Chương 56
- Chương 59: Chương 57
- Chương 60: Chương 58
- Chương 61: Chương 59
- Chương 62: Chương 60
- Chương 63: Chương 61
- Chương 64: Chương 62
- Chương 65: Chương 63
- Chương 66: Chương 64
- Chương 67: Chương 65
- Chương 68: Chương 66

- Chương 69: Chương 67
- Chương 70: Chương 68
- Chương 71: Chương 69
- Chương 72: Chương 70
- Chương 73: Chương 71
- Chương 74: Chương 72
- Chương 75: Chương 73
- Chương 76: Chương 74
- Chương 77: Chương 75
- Chương 78: Chương 76
- Chương 79: Chương 76-2
- Chương 80: Chương 77
- Chương 81: Chương 78
- Chương 82: Chương 79
- Chương 83: Chương 80
- Chương 84: Chương 81
- Chương 85: Chương 82
- Chương 86: Chương 83
- Chương 87: Chương 84
- Chương 88: Chương 85
- Chương 89: Chương 86
- Chương 90: Chương 87
- Chương 91: Chương 88
- Chương 92: Chương 89
- Chương 93: Chương 90
- Chương 94: Chương 91
- Chương 95: Chương 92
- Chương 96: Chương 93
- Chương 97: Chương 94
- Chương 98: Chương 95
- Chương 99: Chương 96
- Chương 100: Chương 97
- Chương 101: Chương 98
- Chương 102: Chương 99-1
- Chương 103: Chương 99-2
- Chương 104: Chương 99-3

- Chương 105: Chương 99-4 (Hoàn)

Chương 1: Chương 1

Cuối năm trời rét đậm, tuyết rơi dày từ đêm qua đến tận sáng nay, những bông tuyết trắng xóa bay lả tả khắp bầu trời. Cả hoàng thành khoác lên mình một tấm áo choàng bạc, cảnh sắc tuyệt đẹp không vướng chút bụi trần.

Tuyết rơi mùa đông năm nay đúng lúc, hợp ý Ôn Hạ.

Năm ngoái tuyết cũng đẹp như vậy, nhưng nàng không thể nhìn thấy.

Mùa đông năm ngoái, nàng mới thành hôn với Kỳ Diên không lâu, Kỳ Diên vốn không ưa nàng, lúc đó chỉ vin vào một cái cớ cỏn con đã phạt nàng cấm túc.

Vậy nên sáng sớm, Ôn Hạ đã thay y phục màu đỏ thêu hoa mẫu đơn, mặc váy dài thêu chỉ vàng lấp lánh, khoác thêm một chiếc áo choàng lông chồn màu trắng ngà để giữ ấm, trên cổ tay đeo chiếc vòng tay bằng phỉ thúy nền trắng điểm xanh mà nàng yêu thích nhất, rồi cho gọi họa sĩ vào vẽ một bức tranh tuyết cảnh.

Tuyết rơi cũng thật biết điều, khi nàng ngồi trong rừng mai thì liền ngừng rơi.

Người con gái ngồi giữa rừng mai đỏ, má lúm đồng tiền hiện lên thật thanh tú, dáng ngồi đoan trang tao nhã, làn da trắng nõn hơn cả tuyết, đôi mắt hạnh long lanh như ánh bình minh ẩn dưới hàng lông mày thanh tú.

Tuyết phủ kín rừng mai đỏ, y phục lộng lẫy, đều không sánh bằng dung mạo xinh đẹp của nàng.

Đối với một vị hoàng hậu có nhan sắc khuynh quốc khuynh thành như vậy, họa sĩ hạ bút như thần, trong lòng cũng cảm thấy vô cùng vinh hạnh và vui mừng.

Cung nữ Bạch Khấu và Hương Sa hầu hạ bên cạnh, thấy chủ tử vui vẻ, trên mặt cũng lộ rõ vẻ hớn hở. Xung quanh không có ai khác, họ cũng không nhịn được mà nắm một nắm tuyết ném vào nhau.

Vú nuôi vẫn luôn điềm đạm, dâng lên cho Ôn Hạ chiếc lò sưởi tay chứa đầy nước nóng, cẩn thận thay thế chiếc lò sưởi tay đã nguội trong tay nàng.

“A ma, ta không lạnh.” Ôn Hạ cong môi cười, giọng nói dịu dàng.

Hứa ma ma mỉm cười lui sang một bên, ánh mắt đầy yêu thương.

Bà là người đã chứng kiến Ôn Hạ lớn lên, tuy cô nương đã là hoàng hậu, nhưng vẫn chỉ là một tiểu cô nương mà thôi, lúc vui vẻ thích mặc y phục mới rồi cho họa sĩ vẽ tranh, cũng thích những món đồ trang sức bằng ngọc bỉ trên tay. Mới đôi mươi, trước mặt người khác đã ra dáng mẫu nghi thiên hạ, giờ phút này khó có được cảnh đẹp tuyết rơi, cũng nên để nàng thoải mái một chút.

Lúc này, họa sĩ cũng hoàn thành bức tranh.

Người đẹp trong tranh như tiên nữ giáng trần, dung mạo xinh đẹp, làn da trắng nõn không tút điểm son phấn.

Tuy chỉ cần nhìn một cái là nhận ra mỹ nhân, nhưng trên tranh khó có thể lột tả hết được, không bằng một phần vạn vẻ đẹp tươi tắn, rạng rỡ của hoàng hậu trước mắt.

Họa sĩ vẫn cảm thấy hổ thẹn với bức tranh vẽ hôm nay.

Ôn Hạ nhìn bức tranh lụa mà cung nữ đang trưng bày trước mặt, mỉm cười nói: “Cảm ơn Trần công công, ta rất thích.”

Hứa ma ma mỉm cười thưởng cho họa sĩ, họa sĩ nhận thưởng rồi lui ra.

Ôn Hạ khẽ mở môi nói: "A ma, tối nay ta muốn uống rượu nếp hoa quế, ta còn muốn nướng thịt trên bếp than bằng đĩa sứ, ta chỉ ăn một lần thôi, được không?"

"Người là chủ tử, nô tỳ tất nhiên nghe theo người. Chúng ta đóng cửa điện lại, người ngoài sẽ không biết người uống rượu đâu." Hứa ma ma vui vẻ nói.

Má lúm đồng tiền trên gương mặt trắng nõn càng thêm rõ nét, Ôn Hạ cười mãn nguyện.

Hứa ma ma quay về cung chuẩn bị rượu và thức ăn.

Ôn Hạ đứng dậy đi dạo trong tuyết, dọc đường để lại những dấu chân sâu cạn trên mặt tuyết.

Lông chồn trên áo choàng cọ vào cổ nàng, nàng quay đầu nhìn lại dấu chân của mình, không khỏi cảm thán hoa văn trên đế giày mới thật đẹp.

Ôn Hạ kéo chặt áo choàng, lại vô tình đi đến Quan Vũ Lâu.

Lần đầu tiên leo lên nơi cao như vậy, nàng nhìn thấy cung điện dưới chân phủ đầy tuyết trắng.

Đứng trên cao, mới cảm nhận được khí thế bao la hùng vĩ khi nhìn xuống non sông.

Quan Vũ Lâu này cũng có lai lịch.

Nó chỉ dành cho đế hậu, nhưng trước đây Kỳ Diên không cho nàng đến.

Theo lễ chế, đáng lẽ nàng nên đến đây cùng Kỳ Diên ngắm nhìn non sông vào ngày đại hôn.

Chỉ là Kỳ Diên không thích nàng, đêm tân hôn, hắn thậm chí còn không thèm vén màn của nàng.

Hương Sa tính tình hoạt bát, kinh ngạc cảm thán, bảo sao chỉ có đế hậu mới được đến đây, cảnh tượng hùng vĩ uy nghiêm như vậy, đi nơi khác nào có thể thấy được.

Hương Sa đột nhiên lại kinh ngạc kêu lên: "Nương nương, đó có phải thị vệ bên cạnh hoàng thượng không?"

Dưới lầu, một thị vệ mặc áo đen đang đi tới.

Sắc mặt Ôn Hạ hơi biến.

Nàng có một dự cảm chẳng lành.

Quả nhiên, không lâu sau, thị vệ cũng leo lên lầu: "Truyền khẩu dụ của hoàng thượng."

Ôn Hạ vội vàng hành lễ, trong lòng có chút bất an.

"Trẫm đang xem tấu chương, không rảnh rỗi cùng hoàng hậu lên lầu ngắm tuyết, hoàng hậu cũng đã ngắm thay trẫm rồi."

Tuy khẩu dụ nghe có vẻ bình thường, nhưng chỉ có Ôn Hạ mới hiểu ý nghĩa trừng phạt trong đó.

Nàng biết đây không phải là thưởng tuyết bình thường.

Kỳ Diên luôn có những lý do phạt người kỳ quái.

"Thần thiếp tuân chỉ. Hoàng thượng muốn thần thiếp sau khi thưởng tuyết làm gì, viết một bài thơ ngắm tuyết dài nghìn chữ sao?"

Thị vệ không trả lời, cũng không rời đi, mà đứng bên cạnh giám sát nàng.

Ôn Hạ nhớ lại ngày hoa mẫu đơn nở rộ, nàng chỉ vì đi ngang qua cung đạo mà Kỳ Diên sắp đi qua vào giờ hắn xuất cung, đã bị phạt chép sáu nghìn chữ thơ vịnh hoa.

Hôm đó, nàng viết đến tận nửa đêm, lúc buông bút xuống, cổ tay phải đã run lên. Bạch Khấu đem bài thơ đi, nhưng hắn lại không hài lòng vì trên thẻ tre có một giọt mực rơi xuống.

Hắn quá chán ghét nàng, thậm chí còn hơn cả chán ghét, là hận.

Đêm tân hôn, Kỳ Diên đã nói, khi nàng thấy hắn thì hãy cút càng xa càng tốt.

Ôn Hạ đứng ở hành lang, tựa lan can nhìn ra xa, gió lạnh tạt vào da thịt, cái lạnh thấu xương len lỏi vào cổ, nàng dường như đã hiểu ý của Kỳ Diên lần này.

Ngay cả trong hôn lễ của bọn họ, hắn cũng chưa từng dẫn nàng đến nơi này để ngắm cảnh, thừa nhận thân phận Hoàng hậu của nàng.

Lần này nàng lên lầu, trong mắt hắn chính là vượt quá giới hạn.

Dù sao, hắn cũng chưa từng thừa nhận nàng là Hoàng hậu của hắn.

Bạch Khấu và Hương Sa nhìn nhau, một người xuống lầu bẩm báo cho Hứa ma ma.

Khi Hứa ma ma vội vã chạy đến, Ôn Hạ đã đứng ở hành lang gần nửa canh giờ, túi chườm trong tay tuy vẫn còn ấm, nhưng má và lòng bàn chân nàng đã lạnh như dầm lên băng.

Gặp Hứa ma ma, Ôn Hạ như gặp được Thái hậu, có thể bộc lộ sự tủi thân với trưởng bối này, chứ không phải giữ vẻ đoan trang của một Hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ.

"A ma, mắt con bị gió thổi đau quá." Ôn Hạ mũi đỏ hoe, cố nén cảm xúc khó chịu.

Hứa ma ma vội vàng đổi túi chườm mới rót nước nóng lấy từ trong tay nàng: "Nương nương đừng lo lắng, nô tỳ sẽ đi cầu kiến Hoàng thượng!"

Tuy biết Kỳ Diên sẽ không để nàng được yên ổn, nhưng Ôn Hạ không ngăn Hứa ma ma lại.

Hứa ma ma nhìn Kỳ Diên lớn lên, còn quan trọng hơn cả nàng, một Hoàng hậu.

Nhưng chưa đầy nửa canh giờ sau, Hứa ma ma đã trở về với vẻ mặt buồn bã.

"Nương nương, đều tại lão nô vô dụng." Hứa ma ma tự trách trong mắt, lại thương xót nắm lấy mu bàn tay nàng.

Điều này cũng nằm trong dự đoán của Ôn Hạ.

Nàng cố gắng giữ vững tinh thần: "A ma, không phải lỗi của người."

"Con sẽ nghe lời hoàng thượng, nhìn xem, mặt trời đã lên rồi."

Ánh sáng vàng xuyên qua bầu trời, những tia nắng bao phủ mặt đất phủ đầy tuyết trắng, mặt đất trắng xóa như bừng sáng.

Nhưng vẫn lạnh.

Ánh nắng này không hề ấm áp, ngay cả gió cũng lạnh lẽo như gió bắc, thổi vào má và mu bàn tay, như thể đang cào vào xương.

Ôn Hạ không thể không đi tới đi lui, từ đầu này đến đầu kia, nhưng cũng vô dụng.

Dưới chân như đang dẫm lên mặt băng.

Càng cảm thấy ánh nắng chiếu vào muôn vàn cung điện và mặt đất phủ đầy tuyết trắng, chói mắt đến đau nhói.

Chiếc vòng yêu thích trên cổ tay nàng đã không còn ấm áp, ngay cả viên ngọc bích đẹp đẽ lúc này cũng giống như chiếc vòng sắt lạnh lẽo đeo trên cổ tay.

Bộ váy mới này vốn là để mặc cho đẹp khi vào tranh, không phải để giữ ấm.

Lúc này, Ôn Hạ không còn tâm trạng thưởng tuyết nữa.

Ánh mắt tên thị vệ như dán chặt vào lưng người, thỉnh thoảng lại nhắc nhở, Hoàng thượng đang bận việc nước, muốn thưởng thức tuyết ở cung điện nào.

Việc nước bận rộn?

Hắn đang ghi hận việc sáng nay các đại thần dựa vào ý chỉ của Thái hậu, nhét tấu chương vào Thanh Yến điện, ép hắn phải siêng năng chính sự, nên mới trả thù nàng như vậy sao?

Hắn vẫn luôn chán ghét nàng và Thái hậu tình cảm như mẹ con.

Cũng chán ghét cha nàng.

Những năm nay, nàng đều phải chịu đựng như vậy.

Gió lạnh rít gào, Ôn Hạ đã không còn sức chống đỡ, hai chân lạnh đến run rẩy, không còn sức bám vào lan can. Nơi cao nhất này căn bản không có chỗ chắn gió.

Bạch Khấu và Hương Sa đứng sau nàng, cũng đều sốt ruột, lạnh đến run cầm cập.

Hứa ma ma cắn răng: "Lão nô sẽ đi thêm một chuyến nữa, nương nương hãy cố gắng chịu đựng thêm một chút."

Ôn Hạ muốn gọi Hứa ma ma đừng phí công vô ích, vừa mở miệng đã hít phải gió lạnh, ho sặc sụa, phải lấy tay che miệng.

...

Hứa ma ma quay về cung Thái hậu lấy ấn tín của Thái hậu, mặc gió tuyết chạy đến Thanh Yến điện.

Khoảnh khắc bước vào cửa điện, hơi ấm từ than củi trong điện và thế giới băng giá bên ngoài cửa điện là hai thái cực hoàn toàn khác biệt.

Hứa ma ma quỳ xuống giữa điện: "Nô tỳ tham kiến Hoàng thượng."

Trong điện yên tĩnh, chỉ có tiếng thẻ tre dày đặt trên bàn va chạm, mang theo sức nặng trì trệ.

Hứa ma ma thẳng thắn nói: "Bên ngoài trời lạnh, Hoàng hậu nương nương đã đứng thưởng tuyết cho Hoàng thượng được hai canh giờ rồi, nương nương thể yếu, xin Hoàng thượng cho phép lão nô đưa nương nương hồi cung sám hối."

"Nàng sám hối cái gì?"

Giọng nói lạnh lùng vang lên từ trên cao.

Bình thản, nhưng lại mang theo sự lạnh lẽo gần như tàn nhẫn của gió tuyết.

Hứa ma ma không cãi lại, chỉ cúi đầu dập đầu: "Xin Hoàng thượng khai ân."

Cạch.

Thẻ tre bị ném lên bàn.

Ngoài ra, trong sự im lặng, tiếng cười khẩy chiếm giữ không gian phía trên, toát lên vẻ thờ ơ đến tận xương tủy.

"Hoàng hậu nhàn rỗi, trẫm chỉ bảo nàng thưởng tuyết thôi, các ngươi đã có thể sốt ruột thành ra thế này. Các ngươi xem trẫm bận rộn đến mức nào."

Hứa ma ma hơi ngẩng đầu đã cúi gằm xuống, liếc nhìn.

Thế này mà gọi là bận rộn?

Trên ngự án kia chẳng qua chỉ có hai ba tấu chương.

Còn vị đế vương sau ngự án lại lười biếng dựa vào long ỷ, hai chân bắt chéo, đôi giày đen tùy ý đặt trên ngự án, dưới thân còn đốt than sưởi ấm.

Tư thế của hắn phóng túng, ngón tay thon dài mở ra một tấu chương dài, che khuất long nhan. Lười xem, tùy ý ném lên không trung.

Cạch một tiếng, lộ ra gương mặt bị thẻ tre che khuất.

Gương mặt giống như giọng nói, tựa như vùng đất tuyết lạnh giá tháng mười hai.

Mới chỉ hai mươi ba tuổi, nhưng long nhan này lại mang theo vẻ cứng rắn không gì phá nổi được tôi luyện từ vực sâu lạnh lẽo.

Liếc nhìn Hứa ma ma đang ngước mắt lên, đáy mắt hắn lộ ra vẻ thờ ơ, hiện lên một tia cười phóng túng.

Từ ngự án đến dưới bậc thang bằng ngọc, mười hai thái giám và mấy vị học sĩ đang quỳ thành hàng dài. Những vị học sĩ này là do Kỳ Diên đích thân chọn ra từ các sĩ tử thi đỗ, nói về học vấn thì không rõ ràng lắm, nhưng ai nấy đều nịnh hót bậc nhất.

Lúc này, mỗi người đều ôm một tấu chương trong lòng.

Hai thái giám và học sĩ dẫn đầu lấy tấu chương từ trong n.g.ự.c áo ra, cẩn thận dâng lên, nịnh nọt đến mức nếu không vừa ý thì sẽ mất mạng.

Chỉ là Kỳ Diên nhíu mày, vừa nhận lấy đã tiện tay ném đi: "Chưa đủ ấm."

Hôm nay hắn bị một đám lão thần ép phải phê duyệt tấu chương, chê thẻ tre mùa đông lạnh lẽo, bắt họ phải ủ ấm mới chịu xem.

Thái giám dẫn đầu kinh hoàng, không ngừng dập đầu kêu la nhận lỗi.

Hứa ma ma cúi đầu, dưới vẻ thờ ơ này, dâng ấn tín của Thái hậu lên.

"Đây là ấn tín Thái hậu giao phó lúc rời cung, thấy ấn tín này như Thái hậu giá lâm, xin Hoàng thượng niệm tình Hoàng hậu nương nương còn trẻ thể yếu, cho phép nô tỳ đưa nương nương hồi cung sám hối."

Ấn tín được dâng lên tận tay, Hứa ma ma thẳng lưng, chỉ cúi đầu tránh ánh mắt.

Kỳ Diên lại cười khẩy.

Hắn có ngũ quan rất giống Thái hậu, vẻ anh tuấn của tiên đế và phong thái của Thái hậu đều được thể hiện hoàn hảo trên gương mặt này.

Chỉ có thể dùng câu anh tuấn, phong lưu phóng khoáng để hình dung.

Chỉ là đôi mắt đào hoa kia tuy đa tình nhưng lại lạnh lùng, trong đôi đồng tử đen láy, dường như ẩn chứa một luồng khí hỗn loạn muốn lật đổ triều cương.

Ấn tín này hắn thậm chí còn chẳng buồn liếc nhìn.

Lười biếng giơ tay lên, thái giám đang quỳ dưới bậc thang bằng ngọc vội vàng lấy tấu chương đã ủ ấm trong lòng dâng lên.

Hắn lại nhíu mày cực kỳ thiếu kiên nhẫn: "Ai hôi hám vậy?"

Tên tiểu thái giám kia mặt mày tái mét, vội vàng nói rằng bộ y phục này là mới thay hôm nay.

Kỳ Diên ghét bỏ ném quyển tấu chương xuống.

Trúc giản dài ngoẵng trải ra trước mặt Hứa ma ma, nét mực đen ghi lại tình hình dân sinh các châu quận, đó là lời khẩn cầu của một vị quan phụ mẫu, mong Hoàng thượng ra chỉ thị an dân trong cơn thiên tai hoành hành.

Trong điện lặng ngắt như tờ.

Dưới ánh mắt thiếu kiên nhẫn của Kỳ Diên, thị vệ lập tức giữ chặt hai cánh tay Hứa ma ma, bất chấp sự phản kháng của bà, lôi ra ngoài điện.

Hứa ma ma chỉ đành quỳ ngoài cửa lớn tiếng kêu la, nào là không coi Thái hậu ra gì, đợi Thái hậu hồi cung chắc chắn sẽ làm ầm ĩ một trận.

Nhưng Hứa ma ma cũng biết những lời đe dọa này vô dụng, bèn nghĩ đến việc đánh vào tình cảm.

"Hoàng thượng, người cũng đã từng hết lòng bảo vệ nương nương, năm đó khi nàng ấy nhập cung mới chỉ năm tuổi. Người vì bảo vệ nàng ấy đã làm biết bao nhiêu chuyện cả nước đều biết, Hoàng thượng còn nhớ không?"

"Hoàng hậu nương nương thân thể yếu ớt, thật sự không chịu nổi khí lạnh lúc này."

"Năm đó người vừa gặp đã yêu thích cô nương nhỏ đó, xin người hãy nể tình cảm thuở ban đầu mà khai ân."

"Hoàng hậu nương nương phẩm hạnh đoan chính, ôn nhu hiền thục. Các tiểu thư khuê các trong yến tiệc đều phong tặng nàng ấy là đệ nhất mỹ nhân, không phải là lời đồn đại vô căn cứ, người vẫn luôn không muốn gặp nàng ấy, nếu người gặp chắc chắn sẽ..."

Chữ "yêu thích" còn chưa kịp thốt ra, đã có thái giám cười hì hì đi ra, trong tay bưng một dải lụa dài màu đen.

Hứa ma ma còn chưa kịp mở miệng, dải lụa kia đã phủ lên môi bà, siết chặt, chặn đứng mọi lời nói.

Hứa ma ma không cam lòng, vẫn quỳ trước cửa điện.

Gió lạnh thổi qua người bà như muốn cắt da cắt thịt, bà biết Ôn Hạ càng không chịu nổi cái lạnh này, cho dù lúc này mặt trời đã lên cao.

Bà cũng là người nhìn Ôn Hạ lớn lên, tiểu Hoàng hậu ngoan ngoãn nghe lời, tâm tư lanh lợi, đối với hạ nhân như bọn họ cũng rất khoan dung. Hoàng hậu thể yếu, mỗi lần nhiễm phong hàn, bọn hạ nhân như bọn họ đều hận không thể thay nàng chịu đựng, chỉ muốn nâng niu nàng trong lòng bàn tay mà bảo vệ.

Hứa ma ma gắng gượng quỳ hai canh giờ.

Trong điện vẫn không có lệnh ân xá.

Bà đành phải chống hai đầu gối đau nhức đứng dậy, lê bước về Quan Vũ Lâu.

...

Ôn Hạ đã không còn phân biệt được cái lạnh là gì nữa.

Nàng chỉ cảm thấy hai mắt đau nhức.

Như bị lửa thiêu đốt.

Đối diện với gió tuyết và ánh mặt trời chói chang, hai mắt lại phải chịu đựng hai luồng xung kích vừa lạnh lẽo vừa nóng rát.

Càng không thể phân biệt được cảnh vật trước mắt, chỉ thấy một màn trắng xóa chiếm trọn tầm nhìn.

Đôi mắt hạnh nhân đón gió, nước mắt nóng hổi cứ thế tuôn rơi.

Nhìn thấy bóng dáng Hứa ma ma lê bước lên lầu, chóp mũi Ôn Hạ đỏ ửng vì lạnh.

"A ma."

Giọng nói nàng mềm mại, nghẹn ngào, tất cả những uất ức dưới thân phận mẫu nghi thiên hạ, đều chỉ có thể hóa thành nước mắt lăn dài trên đôi mắt trong veo.

"A ma, con... con không chịu nổi nữa."

Lời vừa thốt ra, tất cả những niềm tin kiên cường đều sụp đổ trong khoảnh khắc này, nàng cứ thế ngã quỵ xuống đất.

...

Trên đường về, Ôn Hạ được cung nữ khỏe mạnh cõng về tẩm cung.

Cái lạnh khiến nàng run rẩy toàn thân, cho dù cả người ngâm trong bồn tắm cũng không cảm nhận được chút ấm áp nào.

Đặc biệt là hai mắt đau rát không mở ra được, chỉ có thể nhắm chặt, nước mắt cứ thế tuôn rơi không ngừng.

Nữ y cuối cùng cũng chạy tới, không kịp quan tâm đến điều gì khác, liền bắt mạch cho nàng ngay bên ngoài bồn tắm, yêu cầu nàng mở mắt ra.

"Ta, ta không mở ra được." Quy củ mẫu nghi thiên hạ trói buộc nàng, những bất lực và hoảng sợ của thiếu nữ đều chỉ có thể hóa thành tiếng run rẩy yếu ớt, đè nén, mang theo sự đoan trang cố gắng duy trì và nỗi uất ức khó kìm nén.

"Hai mắt ta đau quá, Từ thái y, ta hình như không nhìn thấy gì nữa..."

Ôn Hạ cuối cùng cũng chịu đựng cơn đau, mở đôi mắt hạnh nhân ra, nhưng trước mắt chỉ là một thế giới xám xịt, không nhìn thấy gì cả.

Nữ y nói, nàng bị chứng mù tuyết.

Nhẹ thì bảy ngày sẽ khỏi, nặng thì nửa tháng hoặc một tháng mới dần dần hồi phục.

Nếu không chăm sóc tốt, thì khó mà nói trước được...

Hơi nước nóng bốc lên nghi ngút trong bồn tắm, nhưng trái tim Ôn Hạ lại lạnh lẽo.

Nàng thậm chí cảm thấy như tai mình cũng mất đi thính giác, những lời an ủi của Hứa ma ma, Bạch Khấu, Hương Sa, nàng đều không nghe thấy gì cả.

Tại sao hắn vẫn không buông tha cho nàng.

Bao nhiêu năm nay, nàng luôn cẩn thận dè dặt, tránh Kỳ Diên càng xa càng tốt.

Hắn dựa vào cái gì mà luôn ức h.i.ế.p nàng như vậy...

Ôn Hạ đã không còn phân biệt được ngày đêm, hai mắt đắp thuốc, nhưng vẫn đau rát không chịu nổi.

Nàng cuộn tròn trên chiếc giường êm ái, trong lòng ôm chiếc lò sưởi chứa đầy nước nóng, nhưng vẫn không cảm nhận được chút ấm áp nào.

Không biết đã qua bao lâu, nàng mới chìm vào giấc ngủ.

Nàng lại mơ thấy Kỳ Diên.

Kỳ Diên mười hai tuổi, lần đầu tiên nàng gặp Kỳ Diên khi nàng năm tuổi nhập cung.

Hắn cũng từng hái sao trăng cho nàng.

Chương 2: Chương 2

Lúc đó, Ôn Hạ mới vừa tròn năm tuổi.

Theo thánh chỉ nhập cung.

Phụ thân an bài xong binh mã, đích thân hộ tống nàng từ Bắc Địa đến kinh thành, nhưng chỉ đưa nàng đến trạm dịch, mà không vào kinh đô.

Đêm hè tháng sáu, đom đóm bay lượn trong đêm tĩnh mịch ở trạm dịch, hương hoa thơm ngát khắp nơi.

Phụ thân ôm nàng, nhìn người phụ nữ được mọi người vây quanh đi tới, dạy nàng gọi "Bái kiến Hoàng hậu nương nương".

Tất cả mọi người đều hành lễ với Hoàng hậu, nhưng phụ thân thì không.

Là một võ tướng, ông đứng thẳng tắp, khí thế hiên ngang không giấu được vẻ oai phong lẫm liệt chinh chiến sa trường.

Ông nhìn Hoàng hậu, ánh mắt phản chiếu bóng trăng lạnh lẽo và gió tuyết, giao nàng cho Hoàng hậu, không vào kinh thành, dẫn đội ngũ cưỡi ngựa rời khỏi trạm dịch.

Hoàng hậu nương nương, người luôn dịu dàng khi nói chuyện với nàng, đã đưa nàng vào hoàng cung.

Lần đầu tiên đến hoàng cung, Ôn Hạ cảm thấy mọi thứ đều xa lạ.

Nhưng cũng không có chút sợ hãi nào.

Lúc đó, nàng thật hoạt bát.

Nàng sinh ra ở Bắc Địa.

Ở đó có phụ thân mẫu thân, có các ca ca yêu thương nàng. Các tướng sĩ và bá tánh đều kính trọng phụ thân, nên đương nhiên cũng hết lòng bảo vệ nàng.

Các vì sao ở Bắc Địa trải dài trên bình nguyên, nàng muốn sao trăng trên trời, đều có rất nhiều người yêu thương nàng bằng mọi cách hái xuống cho nàng.

Vì vậy nàng ngây thơ vô tư, không sợ bất cứ ai.

Ngay cả Hoàng thượng cũng không yêu cầu nàng phải tuân thủ quy củ, khen nàng "có phong thái của Tử Nho".

Tử Nho là tự của phụ thân, Hoàng thượng và phụ thân ngoài quan hệ quân thần, còn có tình nghĩa sinh tử.

Nàng cảm thấy mới mẻ với hoàng cung một thời gian.

Nhưng vài ngày sau liền rất nhớ phụ thân, nhớ mẫu thân, nhớ các ca ca.

Tối hôm đó, trong bữa tối, Hoàng hậu nương nương nghe cung nhân đến báo Thái tử hồi cung, dặn dò cung nhân hầu hạ nàng dùng bữa, liền đứng dậy đi ra ngoài.

Nàng dùng lá sen bọc một cái chân gà, bàn tay nhỏ bé nắm chặt, ấp trong lòng.

Hứa ma ma cười nói bảo nàng cứ ăn hết trên bàn, nàng lắc đầu, ôm chân gà về tẩm cung.

Cung nhân không hiểu sao hôm nay nàng lại ủ rũ như bị sương đánh, sớm hầu hạ nàng rửa mặt chải đầu đi ngủ.

Chờ bọn họ đi rồi, Ôn Hạ bò xuống giường, đôi chân ngắn cố gắng với lấy đôi giày thêu hoa mai, lại bê ghế gỗ lê đến, nhưng vẫn không với tới áo choàng, phải kiễng chân mặt đỏ bừng mới kéo được xuống.

Khoác áo choàng, nàng ôm cái chân gà lẻn ra khỏi tẩm cung.

Gió đêm nổi lên, thổi bay chiếc áo choàng màu xanh nhạt của nàng.

Ngẩng cái đầu nhỏ nhìn trăng, đi theo sự chỉ dẫn của Nguyệt nương, nàng chạy về phía một hồ nước.

Dọc đường đi, cung nhân đều cúi người hành lễ với nàng, không một ai dám ngăn cản.

Ôn Hạ thở ra từng hơi nhỏ, dừng lại bên hồ, cúi người, chống tay lên bờ nhìn xuống mặt nước.

Mặt hồ phẳng lặng, in bóng trăng khuyết cùng bầu trời đêm đầy sao.

Giống hệt như trăng sao ở Bắc Địa.

Nàng nhoài người ra, buông tay, đang định lấy chân gà trong n.g.ự.c áo ra thì bị một bàn tay kéo lại.

Lực đạo mạnh đến nỗi khiến nàng bỗng chốc đỏ hoe khóe mắt, nước mắt lưng tròng.

Vị ca ca mặc áo xanh đặt nàng xuống đất bằng phẳng, rồi lui về sau một vị ca ca nhỏ tuổi hơn.

Đó là Kỳ Diên lúc mười hai tuổi, dung mạo tuấn tú, khí chất hơn người.

Như thanh kiếm thẳng tắp, bất động.

Không hề che giấu lưỡi kiếm sắc bén và khí chất lạnh lùng.

Nhưng khi đó, trên người hắn vẫn còn chút hơi ấm.

Đặc biệt là đôi đồng tử đen láy, khoảnh khắc nhìn thấy nàng, trong mắt lóe lên tia sáng.

Sao băng ở Bắc Địa cũng rực rỡ nở rộ rồi lại chìm vào tĩnh mịch như vậy.

"Con nít nhà ai mà đêm hôm khuya khoắt còn chưa rời cung?"

Trăng khuyết tĩnh lặng trên mặt hồ bị gió đêm thổi nhăn, những ngôi sao cũng vỡ vụn trong làn nước.

Nàng nhỏ bé có chút tủi thân, tiếc nuối vì không vớt được mặt trăng.

"Ta sống ở đây."

Kỳ Diên thuận miệng "Ồ" một tiếng.

"Nàng sống trong nhà ta, gặp ta sao không hành lễ?"

"Huynh là ai vậy?"

Cấm vệ quân áo xanh nói hắn là Thái tử.

Mắt nàng sáng lên: "Thì ra huynh là Thái tử! Ta biết huynh, Hoàng hậu nương nương chưa dùng bữa tối đã đi đón huynh rồi."

Tuy nàng không bị gò bó, nhưng vẫn ngoan ngoãn hành lễ với Kỳ Diên.

Cha mẹ nói, nàng học lễ nghĩa rất tốt, là Hạ Hạ ngoan nhất thiên hạ.

Nhưng Kỳ Diên lại rất khinh thường: "Ta có chân có kiếm có thị vệ, cần gì nàng ấy phải đến đón." Giọng nói non nớt của hắn không giấu nổi vẻ oán trách.

Ôn Hạ không hiểu nguyên do, rõ ràng bọn họ nói Thái tử là con trai của Hoàng hậu nương nương mà.

Phồng má, nàng che chân gà trong ngực, xoay người, không muốn chơi với hắn nữa.

Nhưng áo choàng của nàng lại bị kéo giật, suýt chút nữa thì bị siết cổ đến nghẹt thở.

Bị ép xoay người lại, thiếu niên cao lớn hứng thú bừng bừng, buông tay khỏi áo choàng của nàng, ngồi xổm xuống.

Hắn nhướng mày, khóe môi cong lên: "Giấu cái gì trong n.g.ự.c thế, lén ăn đồ trong cung à? Muốn lén mang ra ngoài cung?"

"Không có! Hạ Hạ chưa bao giờ ăn trộm đồ, đây là chân gà ta để dành cho ca ca…"

"Ồ, nàng tên là Hạ Hạ."

"Là chân gà, ta cũng chưa dùng bữa tối, huynh đưa cho ta ăn đi."

Ôn Hạ lùi lại hai bước, hai tay vội vàng giấu ra sau lưng, che chắn thật kỹ.

Kỳ Diên bật cười.

Dù có thân phận cao quý là Thái tử, hắn cũng chỉ là một thiếu niên mười hai tuổi.

Cả núi tuyết lạnh lẽo như tan chảy trong nụ cười ấy.

"Vừa rồi nhoài người sát mép nước như vậy, muốn ăn cá à?"

“Ta đang ngắm sao và trăng, ta muốn vớt chúng lên.”

“Mò trăng đáy nước, tên hát xướng nào lừa nàng thế.”

“Không có lừa đâu, cha ta đã vớt chúng lên rồi, đặt trong giường ta để bầu bạn với ta khi ngủ! Ta, ta mỗi đêm đều có thể nhìn thấy sao và trăng!”

Hắn không tin, có lẽ muốn biết cô bé nhỏ xíu này sẽ lừa người ta thế nào, bèn bảo nàng nói rõ ràng.

Ôn Hạ kể từ chuyện cha nàng vớt sao trăng dưới nước, rồi đến chuyện đóng khung sao trăng vào ngọc bích.

Kỳ Diên rất kiên nhẫn, ngồi xổm trước mặt nàng lắng nghe. Khi giọng nói mềm mại non nớt của nàng kể đến chỗ vui vẻ, khẽ dừng lại để thở, hắn không nhịn được mà nhướng mày thích thú.

Ngồi xổm lâu bị tê chân, hắn duỗi chân trái ra hoạt động, rồi lại đổi sang chân phải. Nghe nàng kể về việc sao trăng bầu bạn với nàng trong chăn thế nào.

Có lẽ thấy đổi chân qua lại phiền phức, hắn bèn bế nàng lên, đi về phía đình nghỉ mát.

Giọng trẻ con của nàng vội vàng kêu lên: “Huynh không được bế ta!”

“Vì sao?”

“Ta là con gái, huynh là con trai, ta muốn xuống.”

Kỳ Diên khinh thường ra mặt: “Nàng mới ba bốn tuổi, kiêng dè nam nữ thụ thụ bất thân cái gì, con nít ranh.”

“Ta năm tuổi rồi!”

“Không nhìn ra.”

Hắn đặt nàng lên bàn đá, mình thì ngồi trên ghế đá, nhưng lại sợ nàng bị lạnh, bèn bảo thị vệ cởi áo khoác ngoài ra.

Hắn đưa tay nhận lấy áo choàng xanh của thị vệ, lót dưới váy nhỏ của nàng.

Cũng chính lúc này, cả hai đều nhìn thấy đoàn người cầm đèn lồng đi tìm tới, người được vây quanh chính là Hoàng hậu.

Kỳ Diên thu lại hết ý cười, ánh mắt nhạt nhòa.

Nhưng khi đó, hắn vẫn hành lễ với Hoàng hậu, nói một tiếng "Nàng ấy tới tìm rồi".

Hắn hỏi: "Đây là con gái nhà ai?"

Hoàng hậu đáp: "Phụ hoàng con thấy cô bé này đáng yêu, nên đón vào cung."

"Không phải họ Ôn?"

Hoàng hậu liếc nhìn hắn, ánh mắt có chút không vui.

Ôn Hạ không chen lời, giấu chân gà vẫn luôn được bảo vệ kỹ vào trong mũ trùm đầu của áo choàng.

Lúc vào cung, Hoàng hậu đã dặn nàng, đừng nói với ai nàng là con gái của ai, cũng đừng nhắc đến cha nàng.

Năm tuổi, nàng không hiểu, nhưng cha nói vào hoàng cung phải nghe lời Hoàng hậu nương nương, nương nương là người thứ hai trên đời này giống như mẫu thân.

Nàng bò xuống khỏi bàn đá, giang tay về phía cung nhân: "Muốn xuống, bế."

Nàng được Hoàng hậu dẫn đi.

Ngoái đầu nhìn lại, Kỳ Diên ngồi trên ghế đá, ánh đèn lồng màu vàng nhạt bao phủ lấy bóng dáng cô độc của thiếu niên.

Một người cao quý như vậy, nhìn sao lại có chút… đáng thương.

Nàng bỗng buông tay cung nhân, chạy về phía hắn, lấy chân gà vốn chỉ định dành cho tam ca ra khỏi mũ trùm đầu.

"Cho huynh ăn này, Thái tử ca ca." Nàng thở hổn hển từng hơi nhỏ.

Kỳ Diên nén cười nhận lấy.

Ngày hôm sau, Kỳ Diên lại tìm đến nàng, nói muốn làm sao trăng cho nàng.

Chương 3: Chương 3

Hắn triệu tập các nghệ nhân trong cung, bảo họ mang nguyên liệu đến cho nàng xem qua.

Nàng vốn không biết sao trăng là do "làm" ra, chỉ lắc đầu với tất cả những thứ đó.

Các nghệ nhân cũng ngơ ngác, Kỳ Diên hỏi gì họ cũng không trả lời được, khiến hắn nổi trận lôi đình.

Khi tức giận, giọng hắn rất trầm, lại đúng lúc đang trong giai đoạn vỡ giọng, âm sắc trầm thấp khiến người ta sợ hãi.

Ôn Hạ chỉ dám nhẹ nhàng kéo tay áo hắn, giọng nói trẻ con run rẩy: "Thái tử ca ca, huynh đừng mắng người ta."

Hắn như đang cố nhịn, nhìn đôi mắt trong veo ngây thơ của nàng hồi lâu, nghiến răng, đổi giọng bình thường nói "Một lũ vô dụng".

Sao trăng cuối cùng cũng được Kỳ Diên ra lệnh làm ra.

Bằng ngọc bích, vỏ sò, ngọc trai và đá huỳnh quang được vận chuyển nhanh chóng từ biển Nam Hải đến, các nghệ nhân trong cung sau nhiều lần mài dũa, cuối cùng cũng tạo ra được bầu trời sao lấp lánh ngay cả trong đêm tối.

Rất giống với bức tranh mà cha đã làm cho nàng.

Ôn Hạ vui mừng nhảy cẫng lên, lúc đó chỉ biết gọi Kỳ Diên là Thái tử ca ca, Thái tử ca ca, nàng còn quá nhỏ, không với tới cổ hắn, liền

vui vẻ cọ cọ vào đầu gối hắn.

Kỳ Diên ngồi xổm xuống hỏi nàng có thích không.

Nàng gật đầu lia lịa như gà mổ thóc.

“Còn thích gì nữa? Nói ra hết đi, ta sẽ tìm cho nàng.” Hắn nói vậy.

Lúc đó, Kỳ Diên thật sự rất yêu quý cô em gái này.

Từ ngày đó trở đi, Ôn Hạ càng thích chơi với hắn, lúc nào cũng bám lấy hắn.

Hoàng thượng không hề ngăn cản, Hoàng hậu cũng vui mừng vì điều này.

Còn Kỳ Diên, mỗi khi hắn tan học, nàng luôn đứng ở nơi hắn có thể nhìn thấy ngay.

Lúc ấy, ánh mắt hắn dừng trên người nàng. Vốn là kẻ luôn lạnh lùng, hay cáu kỉnh, hung dữ, lúc này lại mím môi, vui vẻ vẫy tay về phía nàng. Chẳng màng nàng còn nhỏ bé, hắn gọi một tiếng "Lại đây", một tay nắm lấy mũ trùm đầu áo choàng của nàng, xách nàng đi trên cung đạo.

Ôn Hạ luôn ôm một chiếc bình bạc, bên trong là sữa bò.

Nàng cúi đầu nhấp từng ngụm nhỏ, Kỳ Diên vừa đi vừa cúi đầu nhìn nàng, mỗi lần đều trêu chọc nàng lớn thế này rồi mà vẫn không rời được sữa.

Ôn Hạ đều đưa bình bạc ra dưới ánh mắt trêu chọc của hắn, ngẩng đầu, hai tay nâng cao, vô cùng chân thành: "Thái tử ca ca muốn uống không? A ma đã cho thêm quả mơ xanh vào, thơm lắm."

"Ta không uống."

Hắn cũng mới biết, nàng sinh non ở ngoài đồng, may mắn giữ được mạng. Đến tận ba tuổi vẫn ốm yếu, sữa mẹ đã cai được hai năm, nhưng sữa bò tạm thời không dám cai.

...

Hôm đó là tiệc mừng thọ của Thái hậu, trong số các phu nhân tiểu thư quan lại dự tiệc có không ít người cùng tuổi với nàng. Ôn Hạ quen được một người bạn, rất vui vẻ, dắt tay người ta đến chia sẻ với Kỳ Diên.

"Thái tử ca ca, đây là tỷ tỷ mà ta mới quen, sau này huynh đi học ta sẽ không phải chỉ đợi huynh chơi nữa rồi."

Du Dao chỉ hơn Ôn Hạ hai tuổi, nhưng cao hơn nàng cả cái đầu, nhưng lại không can đảm bằng nàng.

Nàng ta cầm quả vải Ôn Hạ đưa, trước mặt Kỳ Diên không dám ngẩng đầu, có chút sợ sệt.

Chỉ vì Kỳ Diên nhìn chằm chằm quả vải: "Đây là quả vải ta tặng nàng?"

Ôn Hạ vui vẻ gật đầu.

Thiếu niên thần sắc có chút nhạt nhòa: "Sao nàng không tự ăn?"

"Ta ăn rồi, ngọt lắm, ta muốn tặng Du tỷ tỷ!"

Hôm đó Kỳ Diên nói rất ít.

Trong yến tiệc, Ôn Hạ bận túi bụi, vì có rất nhiều tỷ tỷ đáng yêu và xinh đẹp.

Đều là phu nhân tiểu thư quan lại, các tỷ tỷ đều mời nàng đến phủ chơi. Đó là một ngày nàng đặc biệt vui vẻ.

Nhưng nàng đã quên mất Kỳ Diên.

Hắn thần sắc lạnh nhạt, còn cãi lời Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương trong yến tiệc, bỏ tiệc giữa chừng.

Hoàng thượng tức giận ném chén ngọc, các đại thần và phu nhân cũng không dám lên tiếng.

Ôn Hạ cũng có chút sợ Hoàng thượng đang nổi giận, nhưng nàng năm tuổi lại lo lắng cho Thái tử ca ca, yếu ớt đứng dậy, nhỏ nhắn hành lễ với Hoàng thượng, chạy nhỏ ra khỏi yến tiệc đi tìm Kỳ Diên.

Nàng chạy khắp Đông Cung, cung nhân cầm đèn phía sau không đuổi kịp bước chân nàng.

Hành lang tĩnh mịch, ánh nến của đèn cung đình lẻ loi nhảy nhót trong gió đêm.

Nàng không tìm thấy Kỳ Diên, nghẹn ngào chạy về yến tiệc, bất chấp ánh mắt dò hỏi của Hoàng thượng và Hoàng hậu, dùng khăn tay cẩn thận gói một cái chân gà, lại chạy qua mấy cung điện.

Cho đến khi vẫn không tìm thấy Kỳ Diên, chỉ biết vừa khóc vừa nức nở chạy về Đông Cung.

Giọng nói của Kỳ Diên từ trên đỉnh đầu truyền đến: "Phụ hoàng mắng cả nàng nữa sao? Hạ Hạ."

Hắn từ mái hiên tẩm cung lo lắng nhìn xuống nàng, muốn xuống, nhưng lúc đó võ công của hắn còn chưa luyện đến mức đến đi tự do.

Cận vệ đưa hắn xuống mái hiên, Ôn Hạ còn chưa kịp đứng vững đã nhào vào ôm chặt lấy hai đầu gối hắn.

"Thái tử ca ca, huynh đừng buồn."

"Ta không buồn." Hắn dừng một chút: "Nàng là vì tưởng ta buồn, mới khóc thành thế này?"

Khóc quá lâu, hơi thở đã không thể nói thành câu hoàn chỉnh, Ôn Hạ vừa nấc vừa ợ, giọng mũi nhỏ nhẹ đáp "Ừ".

Kỳ Diên khẽ cười, có chút buồn cười.

"Nước mũi! Dính vào áo bào của ta rồi, đây là trường bào ta thích mặc nhất gần đây!" Hắn vội vàng kéo áo bào ra.

Lực đạo rời khỏi người nàng, nàng cũng theo đó bị hắn xách lên.

Hắn đi vào tẩm cung, đặt nàng lên bàn.

Ghét bỏ dùng khăn tay lau nước mũi trên con thỏ trắng được thêu sống động trên áo bào, nhưng hai mắt lại đang cười.

Ôn Hạ luống cuống tay chân, tuy mới năm tuổi, nhưng từ nhỏ đã được dạy dỗ chưa bao giờ lôi thôi như vậy.

Nàng đỏ mặt, đôi mắt ngây thơ ươn ướt mở to, tay nhỏ lấy chân gà ra khỏi tay áo.

"Thái tử ca ca đừng buồn."

"Ta, ta không cố ý làm bẩn y phục của huynh đâu. Ta đã ăn vải rồi! Huynh đừng giận ta hu hu, ta chỉ là muốn tặng cho tỷ tỷ mà ta thích để cùng ăn thôi, ta..."

Kỳ Diên nhịn cười nhìn nàng giải thích, cho đến khi nàng lắp bắp nói không ra lời, òa khóc, giơ cao chân gà.

Cuối cùng hắn cũng bật cười, xua tan mây mù.

"Sao ta lại trách nàng vì một đĩa vải, nàng thích cho ai thì cho... Chỉ là quả vải đó ta quả thực chưa nếm thử."

"Tối nay ta là đang giận mẫu hậu, phụ hoàng cũng bênh vực bà ấy, không hiểu tâm ý của ta, không phải vì nàng đâu."

Thiếu niên thân hình cao lớn, xoa đầu nàng, cúi người nhận lấy chân gà.

Khăn tay màu hải đường dính dầu mỡ, vải lụa tơ tằm đắt tiền bị xương gà móc rách, hắn nhướn mày: "Kỳ thực chân gà không có gì ăn, toàn xương, ta lười ăn."

Ôn Hạ mắt vẫn còn đỏ hoe, ngây ngốc chớp mắt: "Nhưng, nhưng tối hôm đó Thái, Thái tử ca ca nói thích ăn mà?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của nàng, khóe mắt ươn ướt còn vương nước mắt vừa khóc xong, cùng dáng vẻ vội vàng đến lắp bắp, đều là những thứ chân thành nhất của thời thơ ấu.

Mà Kỳ Diên, chưa bao giờ có được những thứ này.

Ánh mắt hắn hiện lên ý cười nhàn nhạt: "Ừ, bây giờ bắt đầu có chút thích ăn rồi."

Ôn Hạ cong mắt, hai má nở ra hai lúm đồng tiền.

Tối hôm đó, nàng ngoan ngoãn ngồi trên bàn ở Đông cung, ở bên Kỳ Diên rất lâu, cho đến khi Hoàng hậu nương nương và Hứa ma ma đưa nàng về cung.

Sau đó rất nhiều lần, Kỳ Diên luôn chọc Hoàng hậu nương nương tức giận.

Hình như tất cả mọi người đều cho rằng hắn nóng nảy dễ cáu, nhưng mỗi lần nàng ở bên hắn, hắn chưa bao giờ hung dữ với nàng.

Lần Hoàng thượng bị hắn chọc tức đến mức tim đau, Kỳ Diên cũng rất xấu hổ, chỉ là hắn rất ít khi cãi lời Hoàng thượng, dù lần đó bị Hoàng thượng hiểu lầm, cũng không hề cãi lại một câu, tức giận trở về Đông cung.

Ôn Hạ bưng trà ô mai khuấy mạch nha, giơ lên trước mặt hắn.

Kỳ Diên ngẩng đầu: "Vừa rồi nàng nói tin ta, là vì muốn nói lời ngon tiếng ngọt an ủi ta, hay là thật sự tin ta?"

Ôn Hạ nghiêng đầu: "Lời ngon tiếng ngọt là những lời ta vừa nói sao?"

Nàng lắc đầu, rồi lại gật đầu: "Ừ, ta chính là tin Thái tử ca ca, vì huynh là ca ca của ta mà."

Kỳ Diên cuối cùng cũng cười, dù nàng không hề hiểu những ý nghĩa đó.

Ôn Hạ ở bên hắn mấy ngày, cho đến khi hắn không còn cãi lời Hoàng thượng nữa, trong cung yên bình, nàng mới ra khỏi cung gặp bạn mới quen, tham gia yến tiệc ở phủ các nàng.

Ngày nào nàng cũng rất vui vẻ, không chỉ quen được mấy tiểu tỷ muội, còn quen được mấy ca ca giống như Kỳ Diên, thương yêu nàng.

Bọn họ đều đối xử với nàng rất tốt, nhất là Du Dao và vị Tống tỷ tỷ nhà Tống thị lang vui vẻ hòa nhã mới quen gần đây.

Tống tỷ tỷ đối xử với nàng đặc biệt tốt, tặng nàng rất nhiều đồ ăn ngon và đồ chơi.

Nhưng Tống tỷ tỷ cũng có nỗi khổ tâm, mỗi lần khóc, đều khiến Ôn Hạ cảm thấy do nàng làm không tốt, mới chọc Tống tỷ tỷ khóc.

Vì vậy, nàng đồng ý với Tống tỷ tỷ, thay Tống tỷ tỷ đưa thư cho Kỳ Diên, nói với Kỳ Diên đủ điều tốt đẹp về Tống tỷ tỷ.

Sau khi đưa thư ba lần, Tống tỷ tỷ bắt đầu trách móc nàng vô dụng, luôn không gặp được Kỳ Diên.

Ôn Hạ chợt hiểu ra: "Tỷ tỷ muốn Thái tử ca ca cũng đến nghe hát hí sao?"

Tỷ tỷ họ Tống mười ba tuổi, chín chắn hơn Ôn Hạ nhiều, gật đầu nói với nàng, muốn nàng thuyết phục Kỳ Diên xuất cung tham gia yến tiệc thưởng hoa của các nàng.

Nàng ôm hộp bánh hạnh hoa và thiệp mời cài hoa mà tỷ tỷ họ Tống đưa, chạy lon ton vào Đông Cung tìm Kỳ Diên, muốn hắn đến xem hội thưởng hoa.

Buổi trưa, Kỳ Diên đang ngủ trưa, lim dim mở một mắt.

Cánh tay thiếu niên thon dài, mang theo nét gầy gò đặc trưng của tuổi tác, nhưng vẫn cứng cáp mạnh mẽ, vòng qua eo nhỏ của nàng, kéo nàng nằm xuống chiếc trường kỷ trong sân.

Nàng bò dậy, chống tay bên mép trường kỷ, vẻ mặt buồn rầu nhìn hắn: "Tỷ tỷ muốn mời huynh đến xem hội thưởng hoa, có rất nhiều hoa đẹp và tuồng hay lắm đấy!"

Kỳ Diên khịt mũi cười, nhướn mày: "Mấy bài thơ nàng để trên bàn ta ba lần, là do tỷ tỷ nàng viết à?"

Ôn Hạ gật đầu lia lịa.

Ánh nắng xuyên qua tán lá cây hạnh trong sân, loang lổ chiếu xuống. Kỳ Diên dường như bị dáng vẻ ngây thơ trong sáng của nàng chọc cười, bèn đồng ý.

Hắn đúng là đã cùng nàng đến hội thưởng hoa, nhưng suốt cả buổi chẳng thèm để ý đến tỷ tỷ họ Tống.

Nàng liền đem bức thư tỷ tỷ họ Tống vừa khóc vừa đưa cho nàng, cẩn thận đưa cho Kỳ Diên.

Kỳ Diên lại xé nát nó ngay trước mặt mọi người.

Ôn Hạ sững người, thấy tỷ tỷ họ Tống ở đầu bên kia đám đông nước mắt lưng tròng, nàng bỗng thấy giận Kỳ Diên. Nhưng đang ở giữa

yến tiệc, nàng vẫn luôn ghi nhớ lời dạy bảo của cha mẹ, sẽ không giận dỗi trước mặt mọi người, mà chỉ tủi thân buông tay áo đang nắm của hắn ra.

"Ta không chơi với huynh nữa." Giọng trẻ con của nàng đầy ấm ức.

Nàng quay sang tìm Du Dao và tỷ tỷ họ Tống, tỷ tỷ họ Tống không để ý đến nàng, lúc đó nàng chỉ nghĩ là tỷ tỷ quá buồn, chứ không phải là ghét bỏ việc nàng lợi dụng mình.

Trên đường hồi cung, nàng vẫn còn đang giận dỗi, Kỳ Diên cười nhạo nàng: "Nàng biết đó là thư gì không?"

Nàng tò mò ngẩng đầu lên, nhưng lại không muốn tỏ ra yếu thế, cố kìm nén sự tò mò mà không hỏi "Là thư gì vậy?".

Kỳ Diên ra vẻ kinh ngạc: "Nàng ta muốn làm Thái tử phi."

Ôn Hạ cũng giật mình.

"Sợ rồi chứ gì." Kỳ Diên cố ý dọa nàng: "Thái tử phi là ai, chỉ có phụ hoàng mới có thể quyết định cho ta. Nàng ta dám cả gan lợi dụng nàng làm càn, nàng cũng sẽ bị c.h.é.m đầu đấy."

Ôn Hạ sợ hãi ôm đầu, rúc vào lòng Kỳ Diên.

Sau đó, khi cùng Du tỷ tỷ đi dự yến tiệc, nàng lại gặp tỷ tỷ họ Tống.

Tỷ tỷ họ Tống lại đưa cho nàng một chiếc hộp gấm, muốn nàng chuyển cho Kỳ Diên. Ôn Hạ lắp bắp từ chối, nhớ đến lời Kỳ Diên nói sẽ bị c.h.é.m đầu, giọng nói đều mang theo tiếng khóc.

Nàng nói: "Tỷ tỷ, tỷ đừng hại muội." Vừa nói vừa buông tay chạy đi.

Nhưng nàng không ngờ tỷ tỷ họ Tống vốn rất thân thiện lại trả thù nàng, mười ba tuổi đã có tâm lý trả thù đáng sợ như vậy.

Trong một buổi thưởng hoa, nàng bị Tống Diễm Thư lừa lên một chiếc xe ngựa, sau đó khi mở mắt ra, đã ở trong một căn phòng xa lạ.

Người phụ nữ lớn tuổi, nhan sắc đã tàn phai nhưng vẫn trang điểm lòe loẹt, mùi phấn son nồng nặc khiến nàng hắt hơi liên tục.

Người phụ nữ véo cằm nàng, ánh mắt sáng rực như nhìn thấy núi vàng núi bạc.

Nàng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ bị rất nhiều phụ nữ vây xem, cởi bỏ áo khoác ngoài, rồi mặc kệ nàng phản kháng, cưỡng ép cởi bỏ yếm nhỏ của nàng.

Những bàn tay thô ráp đó làm đau da nàng, thay cho nàng bộ quần áo của họ.

Nàng vừa khóc vừa la hét: "Lui ra, các ngươi lui ra!"

Ngay cả Hoàng hậu và Hoàng thượng cũng sẽ tôn trọng ý nguyện của nàng, nhưng họ thì không.

Nàng bị đưa đến trước mặt một đám ông lão lớn tuổi hơn cha nàng, họ vây quanh trong phòng, đưa vàng đưa bạc, coi nàng như món hàng để mua bán, muốn chọn ngày lành tháng tốt để đến lấy món hàng này.

Những người phụ nữ đó lại đưa nàng về phòng, dặn dò nàng đừng sợ, họ sẽ nuôi dạy nàng như con cái, dạy nàng cầm kỳ thi họa, đợi đến tám chín tuổi lớn hơn một chút, hiểu chuyện hơn rồi sẽ làm.

Nàng chỉ ở trong căn phòng đó chưa đầy hai ngày.

Rõ ràng cũng không bị bỏ đói đánh đập, rõ ràng cũng có nha hoàn hầu hạ, nhưng nàng vẫn rất sợ hãi, không dám ngủ, không dám uống nước.

Thậm chí cho đến sau này, đêm nàng cập kê, nàng vẫn sẽ nhớ rất rõ hai ngày đêm tối tăm đó, nghe thấy tiếng khóc thút thít cả đêm của nàng lúc nhỏ.

Ngày hôm đó, nàng đẩy đổ thức ăn, cho đến khi màn đêm buông xuống cũng không chịu ăn miếng nào.

Nàng cuộn tròn trên nóc tủ quần áo, ôm hai đầu gối, nói với nha hoàn đang khuyên nàng ăn cơm ở dưới: "Ta thật sự sống trong hoàng cung, cha ta là Đại tướng quân Ôn Lập Chương, mẹ ta là Nhất phẩm Quốc phu nhân, Hoàng hậu nương nương coi ta như con gái ruột, các ngươi không thể nhốt ta! Ngươi ra cửa cung tìm Hoàng hậu nương nương giúp ta, không, Thái tử ca ca..."

"Thái tử ca ca mùng chín hàng tháng đều xuất cung, ngươi đợi ở cửa cung chiếc xe ngựa treo thỏ trắng, gần đây Thái tử ca ca rất thích thỏ, huynh ấy có rất nhiều bộ y phục mới thêu hình thỏ con... Huynh ấy thật sự là ca ca của ta!"

Vừa dứt lời, cánh cửa đóng chặt liền bị người ta đạp tung.

Cánh cửa lung lay sắp đổ, bóng đêm cuồn cuộn tràn vào từ mái hiên bên ngoài.

Thiếu niên bị màn đêm bao phủ, ánh mắt đầy hung dữ, vừa nhìn thấy nàng trên nóc tủ quần áo, liền sải bước xông tới.

Gió đêm gào thét, mây đen trên bầu trời như muốn kéo đến một trận mưa to.

Nàng cứ thế nhảy xuống từ trên cao, bất chấp tất cả.

Kỳ Diên dang rộng tay đón nàng, ôm chặt nàng vào lòng.

Giọng trẻ con của Ôn Hạ yếu ớt nghẹn ngào: "Thái tử ca ca..."

Nước mắt như mưa, nàng bị bàn tay Kỳ Diên che mắt, chỉ nghe thấy tiếng kêu đau của nha hoàn.

Nàng được Kỳ Diên ôm đi qua sân, vô số quân lính mặc giáp trụ xếp thành hàng dài, đuốc sáng soi rõ khuôn mặt Kỳ Diên.

Đó là một thiếu niên vừa tức giận, vừa xót xa, lại vừa tàn nhẫn.

Nàng rúc vào lòng hắn, bàn tay nhỏ bé vô tội níu lấy vạt áo hắn, vẫn còn sợ hãi.

Hắn gỡ tua rua hình con thỏ bằng ngọc bích đeo trên thắt lưng xuống, đó là thứ hắn yêu thích nhất, không cho ai chạm vào.

Vậy mà hắn lại nhét nó vào tay nàng, ôm nàng băng qua màn đêm cuồn cuộn đó.

Trong sân rộng lớn, vô số nữ tử trang điểm lòe loẹt và những người phụ nữ đã nhốt nàng đều quỳ dưới lưỡi đao của cấm quân.

Đêm hôm đó, Ôn Hạ quá sợ hãi, không cần ai, chỉ cần Kỳ Diên.

Ngay cả khi ngủ, nàng cũng gối đầu lên tay hắn, được hắn ôm vào lòng suốt đêm.

Nàng nghe thấy tiếng những cung nữ bàn tán, trong đêm khuya tĩnh mịch sau khi mọi người đã giải tán, khi Kỳ Diên trở về, nàng khóc nức nở không ngừng.

"Họ nói ta đến thanh lâu, họ nói thanh lâu là nơi ở của những nữ tử không sạch sẽ."

Ôn Hạ vừa khóc vừa nấc lên, như đã phạm phải lỗi lầm tày trời: "Vậy ta cũng là nữ tử không sạch sẽ sao? Sau này lớn lên ta sẽ không gả được, ma ma nói trinh tiết của nữ tử là quan trọng nhất..." Nàng vừa khóc vừa nấc cụt.

Kỳ Diên nói: "Nói nhảm gì vậy, sống tốt chẳng lẽ không quan trọng hơn trinh tiết sao."

"Ai dám nói xấu sau lưng nữa, ta sẽ xử tử kẻ đó."

Nàng bị vẻ lạnh lùng của hắn dọa sợ, khóc càng to hơn.

"Nàng mới năm tuổi." Kỳ Diên đưa sữa bò nóng cho nàng, thấy nàng ôm bình sữa uống ừng ực một hồi lâu, cuối cùng cũng nín khóc, hắn mới lên tiếng, giọng nói trong trẻo trầm ổn, cũng rất dứt khoát.

"Không thì sau này ta cưới nàng, để nàng làm Thái tử phi của ta."

Chương 4: Chương 4

Kỳ Diên là người nói được làm được, hôm đó liền đến cung của Hoàng thượng.

Họ đều không ngờ rằng, Hoàng thượng và Hoàng hậu lại dễ dàng đồng ý với yêu cầu này như vậy, chấp thuận lập Ôn Hạ làm Thái tử phi.

Kỳ Diên mang theo tin tức ấy đến cung Hoàng hậu. Ôn Hạ đang đung đưa trên chiếc xích đu trong sân, nhưng cách nàng đung đưa đã khác xưa.

Trước kia, nàng thích ngồi trên đó và gọi các cung nữ "Đẩy cao lên nữa!". Nhưng từ sau khi được cứu trở về từ bên ngoài cung, nàng chỉ thích lặng lẽ ngồi trên xích đu, vùi mặt vào lòng bàn tay.

Các cung nhân đồng loạt quỳ xuống hành lễ với Kỳ Diên. Ôn Hạ cũng quay đầu nhìn hắn, gọi một tiếng "Thái tử ca ca", nhưng không còn vui vẻ như trước nữa.

Kỳ Diên chắp tay đứng trước xích đu, đôi mắt sáng rực như ánh mặt trời ban mai.

Hắn nói: "Thái tử phi hình như không vui?"

Năm tuổi, nàng còn chưa có khả năng hiểu biết cao như vậy, nghiêng đầu nhỏ nhìn xung quanh, hỏi hắn: "Thái tử phi? Thánh thượng đã lập Thái tử phi cho Thái tử ca ca rồi sao?"

Rồi lại buồn bã cúi đầu: "Vậy ta không thể làm Thái tử phi của Thái tử ca ca nữa rồi, vậy lớn lên ta sẽ không gả đi được mất."

Xích đu bỗng nhiên lay động, là Kỳ Diên ngồi xuống bên cạnh nàng, cánh tay dài vòng ra sau lưng nàng nắm lấy sợi dây thừng to.

Dưới bóng cây loang lổ, thiếu niên nhướng mày, vẻ phong lưu phóng khoáng ấy khiến người ta khó quên.

"Tiểu Hạ Hạ, Thái tử phi chính là nàng."

Niềm vui khi ấy, Ôn Hạ đã ghi nhớ rất lâu rất lâu.

Cho đến sau này bị Kỳ Diên vứt bỏ, bị hắn trừng phạt, còn có một lần giữa cơn mưa, nàng kiệt sức, thật sự không quỳ nổi trước tượng tiên đế nữa, ngã quỵ xuống đất, nàng vẫn sẽ nhớ đến Kỳ Diên ngồi cùng nàng trên xích đu.

Bị sức mạnh đẩy lên cao, được ánh nắng bao bọc, được hắn dùng cánh tay dài che chở phía sau.

Cùng với sắc trời xanh biếc, làn gió nhẹ nhàng, hai trái tim thuần khiết nhất của thiếu niên và hài đồng.

Sau ngày hôm đó, Ôn Hạ không còn buồn phiền nữa, lại khôi phục trái tim ngây thơ vô lo vô nghĩ.

Nàng căn bản không biết ý nghĩa của Thái tử phi, chỉ biết rằng từ nay về sau sẽ không còn ai nói lời ong tiếng ve về nàng nữa. Cũng là sau này, tất cả đồ ăn ngon, đồ chơi quý báu của Thái tử ca ca, đều sẽ thuộc về nàng.

Trái lại, Kỳ Diên lại bá đạo hơn trước.

Hắn không cho phép nàng kết giao bạn bè, còn lôi mấy vị ca ca đối xử với nàng đặc biệt thân thiện trong yến tiệc đến trường đua ngựa thi đấu, nhìn người ta thua trận, ngã ngựa mới vui lòng.

Hắn đặc biệt cho xây dựng đình nghỉ mát trong sân trường học cho nàng, đặt bàn ghế, bày biện trái cây điểm tâm. Mỗi lần đến trường, tan học ra hắn đều muốn nhìn thấy nàng ngồi trong đình đầu tiên.

Ôn Hạ chê hắn dính người, có lần chờ đến buồn ngủ, bị muỗi đốt mấy nốt, liền giận dỗi không đợi nữa, dẫn tỷ tỷ Du Dao đến Ngự Hoa Viên chơi.

Khi Kỳ Diên tìm đến, nàng đang ngồi bệt dưới gốc cây lê sum suê khóc. Du Dao chỉ lớn hơn nàng hai tuổi, cũng bị dọa đến mức không dám động đậy, các cung nữ cũng cuống quýt cả lên.

Chỉ vì một con sâu róm rơi xuống cổ nàng.

Kỳ Diên bước nhanh về phía nàng, không sợ sâu róm gì cả, nhanh chóng gắp con sâu ra, một tay bế nàng đặt lên bàn đá.

"Không đợi ta, chạy đến chơi với sâu róm?"

Ôn Hạ rất tủi thân: "Sâu cắn ta..."

"Ta không phải đã bắt nó ra rồi sao?"

Nàng duỗi tay, vén tay áo màu hải đường lên, để lộ cánh tay nhỏ trắng nõn như ngọc, trên đó toàn là những nốt sưng đỏ, còn có vết đỏ do móng tay cào.

Kỳ Diên vòng tay bế nàng lên eo, phân phó cung nhân phía sau: "Truyền Thái y đến Đông Cung."

Ôn Hạ giãy giụa gọi: "Du tỷ tỷ!"

Hắn dừng bước, phân phó cung nhân đưa Du Dao về phủ.

Kỳ Diên lúc đó dường như chưa từng bắt nạt, chèn ép bạn bè mà nàng quan tâm.

Lúc đó, nàng cũng luôn bị hắn bế lên eo như vậy, hắn dường như luôn thích kẹp nàng bên hông đi lại.

Còn nàng giãy giụa không tóm được thứ gì, chỉ có thể ôm lấy eo hắn, mặc kệ hắn đưa nàng về lãnh địa của hắn.

Các nốt sưng do muỗi đốt trên tay và chân nhanh chóng biến mất, nhưng chỗ con sâu róm đậu trên cổ lại đỏ ửng một mảng lớn, lan ra khắp cổ và n.g.ự.c nàng.

Ôn Hạ vừa đau vừa ngứa, lại không thể gãi, bị Kỳ Diên nắm lấy cổ tay nhỏ bé, chỉ biết khóc.

Kỳ Diên luôn không thích nàng rơi nước mắt, liền ra lệnh cho thị vệ chặt cây lê đó đi.

Ngày hôm sau, lại phân phó Thái y viện phối thuốc, phun khắp các ngóc ngách trong cung, nhất định phải g.i.ế.c c.h.ế.t từng con sâu róm một.

Nhưng Ôn Hạ sau khi biết chuyện lại chạy đến Đông Cung tìm hắn, đau lòng đến sắp khóc: "Thái tử ca ca, không thể làm hại sâu róm..."

Đó là Ôn Hạ năm tuổi, Ôn Hạ được nuông chiều đến mức thậm chí là đỏng đảnh. Đối xử với tất cả những thứ đáng yêu bằng sự thiện lương và che chở, cũng yêu thích và che chở Kỳ Diên.

Mỗi lần hắn cãi nhau với Hoàng hậu, nàng đều như mặt trời nhỏ, ở bên cạnh hắn, lấy từ trong n.g.ự.c ra một chiếc khăn tay nhỏ nói "Đoán xem đây là gì nào", rồi lại lấy ra một thứ "Đoán xem bên trong này là gì nữa nào", giống như đang biến hóa vậy, mang đến những món ăn hắn thích và những con vật nhỏ hắn thích chơi, không để hắn bị phạt phải chịu đói, chỉ muốn hắn vui vẻ.

Bầu trời đầy mây đen, đêm đó trời đổ mưa rất to.

Kỳ Diên lại bị Hoàng hậu phạt quỳ.

Hắn không nỡ để Ôn Hạ chịu phạt quỳ cùng, lúc nàng dựa vào vai hắn ngủ thiếp đi, liền gọi cung nhân bế nàng đến Đông Cung nghỉ ngơi trước.

Đối mặt với Hoàng hậu, hắn luôn có một thân phản nghịch.

Có lẽ là đau lòng Ôn Hạ phải chịu khổ cùng hắn, có lẽ là tình cảm chất chứa bấy lâu nay cũng nên bộc phát. Hắn vậy mà không màng đến mệnh lệnh của Hoàng hậu và Hoàng thượng, tự ý đứng dậy đi tìm Thánh thượng và Hoàng hậu lý luận.

Chính là lần đó hắn biết được tên nàng, Ôn Hạ.

Con gái duy nhất của Ôn Lập Chương, viên ngọc quý giá nhất trong lòng bá tánh Đại Thịnh, còn hơn cả công chúa.

Ôn Hạ bị hắn đánh thức từ trong giấc ngủ.

Kỳ Diên thích học võ công, nàng đã từng khen sức lực của hắn vô số lần.

Hắn dùng sức nắm lấy cánh tay nàng, lôi nàng xuống khỏi giường Đông Cung.

"Cút ra ngoài—"

Ôn Hạ mơ màng dụi mắt, thấy ánh mắt xa lạ, giận dữ, đỏ ngầu của hắn, liền dang tay ôm lấy hắn.

"Thái tử ca ca, ôm, đừng buồn đừng buồn. Huynh đừng hung dữ, ngày mai Hoàng hậu nương nương sẽ không giận huynh nữa."

Kỳ Diên hất tay nàng ra, có lẽ bản thân hắn cũng không ngờ tới lực đạo đó, nàng trực tiếp ngã xuống chiếc ghế gỗ lê phía sau, đập đầu khóc lớn.

Hắn theo bản năng đưa tay muốn đỡ nàng dậy, nhưng lại nắm chặt thành quyền, thu hồi bước chân đã bước ra, chỉ đỏ mắt nhìn nàng chằm chằm. Mặc kệ nàng nước mắt như mưa, mặc kệ giọng nói trẻ thơ của nàng gọi "Thái... Thái tử ca ca, ta đau".

Hắn không nhúc nhích, hốc mắt đỏ hoe.

Dưới ánh nến, trong đôi mắt ấy dường như có ánh lệ lóe lên rồi vụt tắt.

Hoàng hậu lúc này xuất hiện ở Đông Cung, đỡ Ôn Hạ dậy, sai Hứa ma ma đi truyền Thái y, giận dữ nhìn Kỳ Diên.

Ôn Hạ rõ ràng cái gì cũng không hiểu, nhưng vào khoảnh khắc đó dường như đã hiểu ra, chỉ cần bước ra khỏi căn phòng này, có lẽ Thái tử ca ca sẽ không còn là ca ca của nàng nữa.

Nàng vùng ra khỏi Hứa ma ma, loạng choạng ôm lấy đầu gối Kỳ Diên.

Vùi đầu nức nở gọi hắn là Thái tử ca ca.

Hắn từng chút một bẻ những ngón tay nhỏ bé của nàng ra, lùi về phía sau.

Ôn Hạ ngẩng đôi mắt đẫm lệ lên, đầy vẻ đau khổ và khó hiểu.

Hoàng hậu quát lớn: "Con bé mới năm tuổi, nó hiểu cái gì?"

"Vậy tại sao lại dùng một đứa nhóc con năm tuổi để bày mưu tính kế con?"

“Ai hãm hại con? Mẫu hậu và phụ hoàng con làm tất cả đều vì con. Dù là do con tự chọn hay là do lời tiên đoán của quốc sư, thì nó đều là Thái tử phi của con. Là do số mệnh…”

Kỳ Diên cười lạnh cắt ngang lời Hoàng hậu, liếc mắt nhìn Ôn Hạ đang khóc không ngừng. Bình sữa mà Hứa ma ma đưa nàng không

nhận, không thể nào dỗ dành nàng bằng sữa nữa rồi.

Nàng chỉ muốn ôm hắn, vừa khóc vừa tiến lên, nhưng hắn lại lạnh lùng ngăn cách nàng bằng chiếc bàn tròn dài.

"Chỉ bằng một đứa con nít mà cũng muốn quản ta?"

Không chút tôn ti trật lễ nghĩa, cũng chẳng màng đến lời quở trách của Hoàng hậu, hắn sập cửa rời khỏi Đông Cung.

Từ đó về sau, Ôn Hạ vẫn là Thái tử phi trên thánh chỉ, nhưng không còn là Thái tử phi mà Kỳ Diên thừa nhận nữa.

Nàng vẫn là nữ quyến duy nhất sống ở Đông Cung, nhưng chủ nhân của Đông Cung lại không bao giờ ở đó nữa.

Trên trời bắt đầu mưa lất phất, nàng năm tuổi chỉ cảm thấy mình đã làm sai, có lẽ là lúc Kỳ Diên bị phạt quỳ, móng gà mà nàng lén gói trong khăn tay cho hắn quá gầy?

Nàng cẩn thận giấu một cái móng gà béo, vui mừng đi tìm Kỳ Diên, mặc kệ trời mưa, ngoan ngoãn đợi hắn ở lương đình mà hắn xây cho nàng.

Kỳ Diên tan học ra, nhìn thấy nàng qua màn mưa, không chút động lòng mà thu hồi tầm mắt, hạ lệnh: "Dỡ cái đình chướng mắt kia đi."

Ôn Hạ đuổi theo hắn, nhưng đôi chân ngắn làm sao đuổi kịp thiếu niên thân nhẹ như yến.

Nàng bị vấp bậc thang đá, làm rơi cái móng gà lớn nâng niu, đau lòng khóc lớn.

"Thái tử ca ca…"

Một tiếng sấm sét vang lên, Ôn Hạ giật mình tỉnh giấc khỏi cơn mơ màng.

Mở mắt ra trong mơ màng, cơn đau nhói ập đến, nàng vội vàng nhắm mắt lại.

Mùi thuốc nồng nặc quanh chóp mũi, hai mắt bị quấn vải lụa tẩm thuốc.

Đúng rồi, bây giờ nàng không nhìn thấy gì.

Chẳng lẽ nàng sẽ không bao giờ nhìn thấy nữa sao…

Cố gắng ngồi dậy, Ôn Hạ mới nghe thấy tiếng động vừa rồi là Bạch Khấu đang mắng tiểu cung nữ làm đổ đồ. Mùa đông này làm gì có sấm sét, là nàng mơ hồ rồi.

Nàng cũng mơ hồ đến mức mơ một giấc mơ dài như vậy.

Giấc mơ này lại rõ ràng đến thế, như đưa nàng trở về năm tuổi. Rất nhiều chuyện lúc đó nàng đã quên, bây giờ lại ùa về trong đầu.

Cổ họng ngứa ngáy, Ôn Hạ không nhịn được ho lên tiếng.

Bạch Khấu và Hương Sa vội vàng vào điện.

"Nương nương, người tỉnh rồi."

Hương Sa bưng trà nóng tới.

Ôn Hạ không nhìn thấy, đưa tay ra không đỡ kịp, làm đổ hết lên chăn.

Nước trà thấm ướt chăn, một mảng ấm nóng lan ra trên da thịt qua lớp áo ngủ.

Hương Sa vội vàng tạ tội.

Ôn Hạ rất ít khi trách phạt cung nhân vì những chuyện nhỏ nhặt này, nhưng lúc này lại không nói ra được một lời khoan dung nào.

Không nhìn thấy gì, nàng lại vô dụng đến vậy sao, ngay cả một chén trà cũng không bưng nổi.

Thay một bộ áo ngủ khác, Hương Sa và Bạch Khấu cẩn thận xin ý kiến nàng.

"Nương nương, thịt nướng mà người muốn ăn ban ngày đã chuẩn bị xong rồi, Hứa ma ma nói người bị nhiễm phong hàn, rượu nếp hoa quế tạm thời đừng uống nữa. Nô tỳ dìu người xuống giường dùng bữa tối ạ."

"Bữa tối…"

"Vâng, người ngủ từ lúc đó đến giờ chưa ăn gì, bây giờ đã là giờ Tý rồi."

Hóa ra mơ một giấc mơ dài như vậy, mới chỉ là giờ Tý.

Nàng thậm chí không nhìn thấy ngoài cửa sổ là ngày hay đêm nữa.

Mùi thịt nướng trên than củi bay từ ngoài điện vào tẩm cung.

Dù bị bịt mắt, Ôn Hạ vẫn như nhìn thấy những miếng thịt mỡ xen lẫn nạc được than hồng trong lò nướng đến xèo xèo mỡ trên đĩa sứ trắng; phần thịt thăn bò non nhất nướng đến tám phần chín, kẹp giữa hai lát mơ xanh thái mỏng, cắn một miếng chua chua mềm mềm, thơm nhất.

Đáng tiếc bây giờ nàng không còn tâm trạng để thưởng thức bữa thịt nướng mà nàng hằng mong đợi này nữa.

Hậu vị của nàng, là Kỳ Diên trăm phương ngàn kế muốn phế bỏ, Thái hậu và cả triều đình ra sức bảo vệ mới giữ được. Kỳ Diên đương nhiên sẽ tìm mọi cách bắt lỗi nàng.

Là Hoàng hậu, hắn yêu cầu nàng phải có đức hạnh tương xứng, tuân thủ quy củ của Hoàng hậu. Sẽ không cho phép nàng tham ăn,

càng không tán thành nàng ăn thịt bò, bò sinh ra là để giúp dân cày cấy, cho dù hắn là Hoàng đế chưa bao giờ coi trọng dân sinh.

Nàng rất thích uống rượu nếp ngọt lịm, uống một ngụm nhỏ là vui vẻ cả ngày.

Thái hậu chưa bao giờ can thiệp việc nàng uống rượu, ngầm cho phép nàng uống. Nhưng nàng lại không dám công khai ăn uống phóng túng.

Kỳ Diên mà biết được, chắc chắn sẽ lấy cớ "Hoàng hậu sao có thể uống rượu" để gây khó dễ cho nàng.

Nàng không muốn mẫu thân và các ca ca phải lo lắng cho nàng nữa.

"Dọn đi, ta không ăn."

Bạch Khấu do dự một lúc: "Vậy nô tỳ đi đổi thành mấy món ăn nhẹ?"

Ôn Hạ lắc đầu.

"Vậy nương nương muốn ăn gì, nô tỳ sẽ đi làm ngay."

"Không ăn đâu, đêm đã khuya rồi, các ngươi đi nghỉ đi."

Bạch Khấu và Hương Sa không nhúc nhích.

Đúng rồi, bây giờ nàng bị mù, họ đương nhiên không dám dễ dàng rời đi.

Trong bóng tối mịt mùng, lòng chỉ còn lại chua xót.

Ôn Hạ mò mẫm muốn tự mình đi ra cửa sổ, loạng choạng suýt ngã, vẫn bị cung nhân dìu hai bên.

Giữa đêm mùa đông, gió thổi qua khe cửa sổ lạnh đến thấu xương.

Nàng rùng mình một cái, lại nhớ đến chuyện trong mơ.

Sau khi bị Kỳ Diên mang về từ lầu xanh, nàng không biết gì cả, chỉ biết đau lòng, mãi đến năm bảy tuổi mới nghe Thái hậu và Hứa ma ma kể lại.

Lúc đó Kỳ Diên bảo vệ nàng, cũng vô cùng tức giận. Khi cứu nàng ra ngoài, hắn đã tự tay bẻ cổ nha hoàn trong phòng, lại hạ lệnh cho cấm vệ quân xử tử tại chỗ, không tha cho bất cứ ai trong lầu xanh.

Cả tòa lầu, từ tú bà đáng c.h.ế.t cho đến những cô gái vô tội đều c.h.ế.t theo lệnh của Kỳ Diên, người và lầu đều hóa thành tro bụi trong biển lửa.

Kỳ Diên vẫn chưa hả giận.

Hắn điều tra Tống phủ, lấy tội danh chính đáng để nhân gia Tống phủ, cả nhà bị xử trảm hoặc lưu đày. Giam Tống Diễm Thư vào lầu xanh, đời đời làm kỹ nữ.

Cho dù Tống Diễm Thư có van xin, nói lúc đó không phải muốn đưa nàng đến nơi ô uế như vậy, chỉ là tìm một người môi giới bán nàng đi một cách tùy tiện.

Lúc đó Ôn Hạ nghe được, cũng là vào một đêm như thế này.

Năm đó nàng bảy tuổi, ký ức nhiều hơn là sự lạnh lùng, ghê tởm của Kỳ Diên.

Ký ức năm tuổi đã dần phai nhạt, không còn cảm giác được bảo vệ, chỉ còn lại cái lạnh run rẩy trước cửa điện trong gió lạnh.

Ôm chặt áo khoác lông cáo trên vai, Ôn Hạ quay người đưa tay ra, Hương Sa nhanh chóng đến đỡ nàng.

Vừa lúc Hương Sa nói "Nương nương cẩn thận dưới chân", Ôn Hạ đã bị thứ gì đó dưới chân làm vấp ngã. Không nhìn thấy gì, chỉ có thể

mò mẫm tìm chỗ vịn, nhưng lại hụt.

Má nàng va vào góc bàn, đau đến chảy nước mắt, hai mắt càng thêm bỏng rát.

"Ta…" Ôn Hạ nghẹn ngào đầy tủi thân và oan ức.

Hương Sa không ngừng tạ lỗi với nàng, Bạch Khấu bưng điểm tâm từ ngoài vào, vội vàng đến đỡ nàng.

Ôn Hạ vịn vào mép bàn đứng dậy, đột nhiên cầm ấm trà trên bàn giơ cao lên, chỉ muốn đập phá tất cả đồ đạc trong phòng.

Khoan đã.

"Ta cầm ấm nào?"

"Là ấm ngọc xanh mà đại công tử sai người cưỡi ngựa nhanh chóng đưa về từ biên quan vào ngày người cập kê."

Món quà Đại ca ca tặng nàng.

Không thể làm vỡ được.

Ôn Hạ đặt chiếc ấm ngọc xuống, xoay người mò mẫm tìm một chiếc bình hoa, giơ cao lên: "Đây là cái gì?"

"Là phu nhân biết năm ngoái người rất thích hoa sen, nên đã cho thợ gốm đặc biệt nung cho người ạ."

Ôn Hạ ấm ức buông tay, mặc kệ Hương Sa lấy bình hoa đi.

Nàng sờ trúng một bức tượng Quan Âm.

Không được, không được.

Không thể bất kính với Bồ Tát.

Lại sờ trúng một bức tượng mèo mun tha cá.

Không được, mèo mun quá đáng yêu.

Buông tay ra, trong lòng càng thêm ấm ức và đau khổ.

Cuối cùng nàng cũng sờ thấy một chồng thẻ tre dày cộp: " 《Thánh Nhân Huấn》 ?"

Hương Sa và Bạch Khấu đáp phải.

Ôn Hạ hung hăng ném xuống đất, mãi đến khi nghe thấy tiếng thẻ tre rơi lả tả mới như xì hơi, mặc cho Bạch Khấu và Hương Sa kéo tay nàng lên, cẩn thận xem nàng có bị thương không.

Mảnh tre vương vãi khắp nền nhà, tất cả đều là những thứ c.h.ế.t tiệt mà Kỳ Diên phạt nàng chép.

"Phụ ta đến trước gương."

Được dìu đến trước bàn trang điểm, Ôn Hạ cẩn thận sờ mặt, má trái bị va đập đau nhức.

"Mặt ta có bị bầm tím không, có phải xấu xí lắm không?" Giọng nàng buồn bã, thất vọng.

"Mắt ta có thể khỏi được không? Nếu sau này ta không nhìn thấy gì nữa…"

Hu hu, nàng không dám nghĩ tới.

"Ta thích nhất đôi mắt này, bây giờ ta chắc hẳn trông rất xấu xí…"

Bạch Khấu và Hương Sa vội vàng an ủi, nhưng Ôn Hạ vẫn rất buồn, ủ rũ nhìn về phía gương đồng, cho dù chẳng thấy gì.

"Trên đời này sao lại không có chiếc gương đồng nào có thể lưu giữ khuôn mặt người ta mọi lúc mọi nơi nhỉ, để lưu giữ lại hình dáng và

ký ức của ta từng khoảnh khắc.”

Nàng đúng là suy nghĩ viển vông, trên đời này làm gì có chiếc gương đồng nào có thể lưu lại hình ảnh người ta bất cứ lúc nào.

“Đi gọi một họa sĩ đến đây, ta muốn ghi lại dáng vẻ đau buồn của ta lúc này.”

“Nương nương, việc này không ổn lắm…”

“Ngươi gọi nữ họa sĩ đến là được.”

Bạch Khấu và Hương Sa ấp úng, muốn nói việc này không may mắn.

Làm gì có ai giống như nàng, vui vẻ muốn vẽ tranh, buồn bã cũng muốn vẽ lại dáng vẻ đau khổ. Ngay cả Hoàng thượng và Thái hậu cũng chỉ vẽ tranh chân dung vào mỗi dịp đại lễ.

“Nương nương, người là Hoàng hậu, là tấm gương mẫu mực của thiên hạ. Tối nay đập thẻ tre thì thôi, coi như phá lệ, nếu lại gọi họa sĩ đến cung vào đêm khuya, Hoàng thượng biết được chắc chắn sẽ nói người ghi hận…” Bạch Khấu vẫn đang khuyên nhủ.

Ôn Hạ nghe nàng lải nhải, cuối cùng thở dài.

“Đúng vậy, ta là Hoàng hậu, ta không nên tức giận, không nên buồn.” Nàng đứng dậy, mặc cho họ dìu về phía giường: “Ừm, ta không buồn, nhịn một chút sẽ qua thôi, mắt ta nhất định sẽ khỏi…”

Ôn Hạ tự thuyết phục bản thân như vậy.

Cũng không phải chuyện gì khó khăn, bị Kỳ Diên ức h.i.ế.p nhiều rồi, lần nào nàng cũng tự lừa mình dối người như vậy.

Hơn nữa hôm nay nàng còn đập đồ để trút giận. Nếu Hứa ma ma ở đây, dù có thương nàng đến mấy, chắc cũng sẽ không cho phép nàng làm hỏng sự đoan trang của Hoàng hậu.

Từ xưa đến nay, số mệnh của các đời Hoàng đế Đại Thịnh dường như đều ngắn hơn Hoàng hậu.

Chờ đến khi nàng lớn, đến lúc Kỳ Diên băng hà là được rồi.

Đúng vậy, nhịn một chút thôi.

Nàng nhất định có thể vượt qua được.

Chương 5: Chương 5

Tin tức từ Phượng Dực cung đã truyền đến Thanh Yến điện từ lúc chiều tối.

Kỳ Diên vẫn đang lười biếng phê tấu chương, nghe thấy Cát Tường - Thái giám giám sát nội thị - hô lên "Hoàng hậu nương nương không nhìn thấy gì nữa", tay khựng lại, ngẩng đầu lên.

"Có ý gì?"

"Hai vị Thái y vừa mới đến xem, đều nói là chứng mù tuyết."

Cát Tường cẩn thận dò xét sắc mặt Thánh thượng, hầu hạ trước mặt Hoàng đế, điều quan trọng nhất là phải tinh ý quan sát.

Thấy sắc mặt Thánh thượng không có vẻ gì là vui mừng, liền cung kính bẩm báo: "Nô tài cũng là lần đầu tiên nghe nói, hóa ra nhìn tuyết dưới ánh mặt trời lâu như vậy, lại còn có thể mắc chứng mù tuyết! Thái y nói nhẹ thì mấy ngày là có thể khôi phục thị lực, nặng thì, nặng thì…"

Trên long ỷ, đôi mắt Kỳ Diên như được tôi luyện bởi tuyết bay ngoài điện, càng lúc càng lạnh lẽo.

Cát Tường thực sự không hiểu nổi, nhìn sắc mặt này là không vui sao? Nhưng Hoàng thượng rõ ràng luôn lấy việc Hoàng hậu đau khổ làm niềm vui mà.

Trên long ỷ, Kỳ Diên thu hồi ánh mắt, ngón tay thon dài cầm lấy cây bút lông chồn bát tiên ngọc trên bàn, cũng không phê chú gì, chỉ

mạn bất kinh tâm mà xoay xoay giữa hai ngón tay.

Hắn lại nhớ đến một đôi mắt trong veo, sáng ngời.

Tròn xoe, đen láy, như khảm cả dải ngân hà dưới hàng lông mày thanh tú.

Có lẽ là vì tuyết bay ngoài cửa sổ trắng đến mức không nhiễm bụi trần.

Giống như đôi mắt trong trẻo thuở ấu thơ.

Nàng đã từng nói sợ bóng tối mà.

Năm năm tuổi, bị tiểu thư nhà họ Tống hay họ Trần gì đó hãm hại bán vào lầu xanh, hắn tốn bao công sức mới tìm được Ôn Hạ, nàng không cần Thái hậu, không cần Hứa ma ma, cũng không cần nha hoàn thân cận.

Chỉ ôm chặt cổ hắn khóc, nói căn phòng đó tối quá, nàng sợ.

Trong lúc xoay xoay, cây bút lông chồn ngọc vô tình rơi xuống đất.

Cát Tường định đến nhặt.

Nhưng Kỳ Diên lại tự mình cúi xuống, đưa tay nhặt bút lên.

Ngẩng đầu lên, ánh mắt chạm vào chiếc lọ nhỏ bằng ngọc bích xanh khắc hình rồng trên giá đỡ bên cạnh.

Bên trong là thuốc mỡ mắt do Thái y bào chế sau khi hắn bị ánh nắng phản chiếu từ lưỡi d.a.o làm tổn thương mắt khi đi săn b.ắ.n ở ngoài trời.

Loại thuốc này rất hiệu quả, trong đó có một vị thuốc trên đời chỉ có duy nhất một cây.

Kỳ Diên vừa đưa tay định lấy, ống tay áo rộng của long bào lại vô tình vướng vào bức tượng thần thú.

Rầm một tiếng.

Bức tượng va vào lọ thuốc rơi xuống đất, mảnh vỡ ngọc bích xanh và thuốc mỡ trắng như ngọc b.ắ.n tung tóe khắp nơi.

"Thứ tốt gì mà Hoàng thượng cũng phải đích thân đập vỡ thế!!"

Cát Tường vội vàng đến xem, thấy một mảnh hỗn độn, khom người nâng tay Kỳ Diên lên.

"Hoàng thượng long thể quý giá, không bị thương chứ!"

"Thứ tốt như vậy đương nhiên là đập vỡ cũng không thể để cho người không liên quan dùng, Hoàng thượng đập vỡ đúng lắm…"

Vừa nói, Cát Tường vừa sai cung nhân đến dọn dẹp.

Kỳ Diên hơi cúi đầu, những ngón tay dừng lại giữa không trung như bị đông cứng, cuối cùng vẫn thu tay về, tiếp tục xoay xoay cây bút trong tay.

Cát Tường tưởng hắn muốn đập vỡ lọ thuốc mỡ mắt thượng hạng kia.

Đúng vậy, những ký ức giữa hắn và Ôn Hạ từ lâu đã là chuyện thuở ấu thơ, chẳng đáng để nhớ đến.

Ký ức này cũng thật quá xa vời.

Hắn đã rất nhiều năm không chạm vào ký ức này nữa, cũng chưa từng chủ động nhắc đến Ôn Hạ.

Tất cả những gì liên quan đến nàng gần đây, hình như là vào một ngày nào đó mà hắn không nhớ rõ, nàng đã chắn đường hắn ra ngoài, thật xui xẻo, phạt thế nào cũng không đủ hả giận.

Hình như còn có đêm tân hôn, bóng dáng mảnh mai, thướt tha ngồi trên mép giường.

Bộ hỷ phục đỏ rực chói mắt, mái tóc đen nhánh như tơ, và tà váy đỏ thẫm trải dài trên đất.

Trong ánh nến lập lòe, chiếc khăn voan màu đỏ che khuất khuôn mặt xa lạ.

Hắn lười đến mức không thèm liếc nhìn một cái, chứ đừng nói đến việc vén khăn voan lên.

Mấy chồng tấu chương quân sự trên bàn vô cùng khẩn cấp, chữ "Ôn" ở cuối thư càng thêm chướng mắt.

Hắn chán ghét tất cả những người họ Ôn trên đời này.

Thuở thiếu thời, hắn vốn không nên có đoạn giao tình đó với Ôn Hạ, là bọn họ đã không nói cho hắn biết nàng họ Ôn, là phụ hoàng và mẫu hậu đã giấu giếm hắn tất cả.

Hắn cứ tưởng nàng chỉ là cô nhi của vị trung thần nào đó, phụ hoàng thương xót mới đón vào cung.

Tất cả mọi người đều lừa gạt hắn.

Ồ, cũng không đúng, căn bản chẳng có ai phủ nhận nàng không họ Ôn cả.

Lần đó hắn hỏi mẫu hậu, mẫu hậu cũng không phủ nhận nàng không họ Ôn.

Là hắn, ngay từ cái nhìn đầu tiên đã thấy dáng vẻ ngây thơ, đáng yêu đó, liền dấy lên lòng muốn bảo vệ vô hạn, chỉ muốn giống như một người anh trai mà cho nàng tất cả.

Gác bút xuống, Kỳ Diên đứng dậy bước ra khỏi Thanh Yến điện.

Cung nhân khắp điện đều cúi người hành lễ.

Thân hình cao lớn của hắn đi xuyên qua gió tuyết.

Cát Tường vội vàng khoác áo choàng đen lên vai hắn, lẽo đẽo theo sau, luôn giữ vẻ mặt lấy lòng.

"Hoàng thượng muốn đi đâu, có muốn về Càn Chương cung dùng bữa không?"

"Mấy con khỉ đó đã được huấn luyện ngoan ngoãn chưa? Trẫm muốn xem đấu kiếm." Kỳ Diên cử động các khớp ngón tay, đây là lần đầu tiên hắn phê duyệt tấu chương lâu như vậy. "Sau này mấy tờ giấy vụn này đừng có đưa hết cho trẫm, đừng có quan nào cũng được đưa lên ngự án của trẫm."

Giọng điệu hắn vẫn ngang ngược như mọi khi: "Nhìn đến đau cả mắt đau cả đầu, cho gọi người đến xoa bóp."

...

Đèn nến trong Phượng Dực cung cháy suốt đêm.

Lần trước đèn nến cháy sáng đến tận bình minh như vậy là vào lúc đại hôn của đế hậu.

Ôn Hạ dùng tay đỡ lấy đèn cung đình, cảm nhận hơi ấm xuyên qua lớp vải lụa mỏng. Rõ ràng nàng không nhìn thấy gì, nhưng trước mắt lại mơ hồ hiện ra ánh nến sáng rực.

Giống như ngọn nến hỉ đỏ lặng lẽ cháy hết.

Là vào ngày đại hôn của nàng.

Là một hôn lễ mà khi hồi tưởng lại chỉ toàn thấy sự khó xử.

Lễ nghi đầy đủ, cả triều đình coi trọng.

Nhưng vào đêm trước hôn lễ, Kỳ Diên lại bỏ mặc đại hôn, trực tiếp đi đến hoàng lăng, không hề báo trước mà vắng mặt.

Nói là đột ngột cũng không hẳn, hắn đã từng đối đầu với Thái hậu rất nhiều lần, khi quốc sư và thái thường định ngày cưới, hắn đã nghiêm túc đề xuất hủy hôn ước.

Nhưng Thái hậu và các lão thần đã lấy di mệnh của tiên đế ra, ép buộc Kỳ Diên phải đồng ý.

Nàng đã không ngủ cả đêm, rõ ràng lúc đó cũng không muốn gả. Rõ ràng trong lòng vừa mâu thuẫn hy vọng Kỳ Diên từ hôn thành công, vừa mâu thuẫn muốn thực hiện di nguyện của cha, lại mâu thuẫn không muốn phụ lòng Thái hậu, người đã yêu thương nàng như con gái ruột.

Có lẽ nguyên nhân sâu xa hơn là vì ba người anh trai của nàng đang trấn thủ biên cương.

Nàng sợ rằng một khi nàng thất thế, không còn sự che chở của Thái hậu, không còn thân phận Hoàng hậu, Kỳ Diên sẽ càng ra tay đàn áp Ôn gia.

Đêm đó, nàng trằn trọc không ngủ được cho đến tận sáng hôm sau, khi nghe Hứa ma ma nói đại hôn vẫn diễn ra như thường lệ, nàng không biết nên vui hay nên buồn.

Nàng được vô số người vây quanh đưa đến chính điện.

Rửa mặt, trang điểm, búi tóc.

Thay y phục, đội mũ phượng mặc áo choàng.

Lẽ ra Kỳ Diên phải dắt tay nàng đến từ đường bái tế tổ tiên, thừa nhận thân phận Hoàng hậu của nàng.

Nhưng cả hoàng cung lại không tìm thấy hắn.

Cuối cùng, Thái hậu phải mặc y phục đại hôn, cùng nàng hoàn thành nghi lễ.

Ngay cả ba lạy trong hôn lễ, cũng chỉ có người chủ trì nâng long bào của Kỳ Diên cùng nàng bái lạy.

Ôn Hạ che mặt bằng quạt tròn, mắt hạnh hơi cụp xuống.

Nàng thực sự không dám nhìn ánh mắt của bá quan văn võ, chỉ không thể quên được những lời bàn tán xì xào đó.

Rất nhiều đại thần, nói chuyện khe khẽ.

Phát ra âm thanh như tiếng thở nhẹ, lại giống như tiếng ho che giấu.

Nhưng nàng đều biết, đó là những lời bàn tán của cả triều đình.

Là sự mất mặt của nàng trước mặt mọi người.

Không ai có thể ngăn cản ngòi bút của sử quan, bọn họ đứng bên cạnh nghi lễ, cúi đầu viết nhanh, từng hàng chữ ghi lại hành vi hoang đường của Kỳ Diên, cũng là sự xấu hổ của nàng trong sử sách.

Từ khi Đại Thịnh lập quốc đến nay, Hoàng hậu đầu tiên bị Hoàng đế từ hôn, Hoàng hậu đầu tiên bị bỏ lại một mình hoàn thành hôn lễ, chỉ có mình nàng thôi.

Theo tục lệ, hôm đó mẹ nàng không thể vào cung để ở bên nàng.

Chỉ có Dung cô cô bên cạnh mẹ đứng từ xa bên ngoài cửa điện, nhìn nàng được đưa vào động phòng, nhìn thấy nàng sau khi đám đông giải tán, gỡ khăn voan trên đầu, quay mặt đi lặng lẽ lau nước mắt. Cứ như là mẹ nàng đang khóc vậy.

Khoảnh khắc đó, Ôn Hạ cũng không kìm được nước mắt.

Chỉ là nàng không dám để Dung cô cô nhìn thấy, cũng không dám làm lem lớp trang điểm, sợ Kỳ Diên quay lại động phòng thấy nàng khóc lóc lem luốc, sẽ chê nàng khóc xúi quẩy.

Nàng ngẩng cổ lên, vịn lấy mũ phượng nặng trĩu của Hoàng hậu, để nước mắt chảy ngược vào trong.

Nàng mỉm cười dịu dàng với Dung cô cô: "Hôm nay cô cô cũng mệt mỏi cả ngày vì con rồi, để Bạch Khấu đưa cô cô về phủ nhé."

Dung cô cô lau nước mắt đáp: "Được, tiểu thư phải bảo trọng."

"Thay con thắp cho cha một nén nhang, còn nữa, gặp mẹ... cô cô cứ nói Thái hậu đối xử với con rất tốt, đã tìm được Hoàng thượng rồi, Hoàng thượng đã hồi cung. Mọi chuyện, đều rất thuận lợi."

Run rẩy nắm chặt lấy tay áo, Ôn Hạ mím môi dặn dò những điều này.

Thái hậu quả thực đã nhanh chóng tìm được Kỳ Diên đang chạy đến hoàng lăng uống rượu.

Đó là nửa đêm, đã quá giờ Tý, sắp bước sang ngày mới, sắp qua giờ đại hôn của họ.

Cung nhân vội vàng trang điểm lại cho nàng, Hứa ma ma ở bên cạnh dặn dò: "Hôm nay nương nương chịu ủy khuất rồi, may mà Thái hậu cuối cùng đã đưa Hoàng thượng về."

"Nương nương đừng buồn, lúc nhỏ Hoàng thượng đối xử với người tốt như vậy, người cũng đừng sợ hắn. Thái hậu nói lúc nhỏ Hoàng thượng đến cầu xin Tiên đế và Thái hậu sắc phong người làm Thái tử phi, Tiên đế hỏi hắn tại sao, người đoán Hoàng thượng nói gì?"

"Hoàng thượng nói 'Cô chính là thích Hạ Hạ, cô vừa nhìn thấy nàng đã muốn kéo về sau lưng mình bảo vệ'. Nương nương bây giờ càng xinh đẹp hơn, Hoàng thượng là nam nhân trưởng thành rồi, trước

kia là cố ý giận dỗi không gặp người, chỉ cần để hắn gặp nương nương, nô tỳ đảm bảo hắn nhất định sẽ buông bỏ ân oán trước kia."

"Không có nam nhân nào không thích nữ tử xinh đẹp, trên đời này, người có quyền lực càng lớn, thì càng thích."

Họ đều nói, nàng có ngoại hình và phẩm hạnh tốt, chỉ cần để Kỳ Diên nhìn thấy nàng, mọi chuyện sẽ không còn vấn đề gì nữa.

Mặc dù nàng không thực sự tin tưởng, một người thật sự có thể chỉ dựa vào khuôn mặt mà khiến đối phương buông bỏ nhiều năm thù hận sao?

Ôn Hạ lo lắng ngồi trên giường cưới, khăn voan che mặt, trước mắt chỉ có một màu đỏ sẫm.

Chờ đợi hồi lâu, cuối cùng cũng nghe thấy tiếng cung nhân đồng thanh hô to, cùng với tiếng ma sát nhẹ khi quỳ xuống.

Tiếng bước chân dừng lại ở cửa điện rất nặng nề.

Sau đó im lặng, rất lâu cũng không có động tĩnh bước vào điện.

Che mặt bằng khăn voan, nàng không nhìn thấy gì, nhưng có thể tưởng tượng ra bóng dáng đứng ngoài cửa đó.

Chắc hẳn là cao lớn, thon dài, mang theo khí thế áp đảo và lạnh lùng.

Nàng đã từng nhìn thấy Kỳ Diên từ xa vài lần, bờ vai rộng thẳng tắp, thân hình cường tráng như cây trúc, nhưng cách xa như vậy cũng có thể cảm nhận được một luồng khí lạnh như tuyết rơi gió rét.

Hứa ma ma cười bảo Kỳ Diên đến vén khăn voan cho nàng, cùng nàng uống rượu hợp cẩn.

Ôn Hạ vẫn cảm nhận được xung quanh yên ắng.

Ngón tay nàng lo lắng nắm chặt lấy áo cưới.

Cuối cùng nàng cũng nghe thấy giọng nói của Kỳ Diên.

Lạnh lùng như băng, thậm chí còn có tiếng nghiến răng tức giận.

Hắn nói: "Muốn trẫm vén khăn voan, uống rượu hợp cẩn, động phòng?"

"Cho là trẫm đang nằm mơ, hay là nàng đang nằm mơ."

Rõ ràng Kỳ Diên chỉ đứng ngoài cửa.

Nhưng lại như mang theo một thanh kiếm, lưỡi kiếm đó đ.â.m thẳng vào tim Ôn Hạ.

Vừa đau vừa lạnh, hai mắt cay xè ứa nước mắt, sưng đau khó chịu.

Giọng hắn trầm thấp lạnh nhạt: "Hoàng hậu nghe chiếu."

Ôn Hạ đứng dậy, ngồi lâu khiến hai chân tê cứng, dưới khăn voan không nhìn thấy đường, khi quỳ xuống suýt nữa bị vạt áo dài vướng ngã.

Kỳ Diên nói: "Không có lệnh của trẫm, Hoàng hậu không được bước chân vào Càn Chương cung và Thanh Yến điện. Sau này gặp trẫm, càng xa càng tốt."

Cung nhân trong điện lập tức im bặt.

Đêm đột nhiên lạnh lẽo như giữa đông.

Ôn Hạ cúi thấp trán, hai vai run lên không ngừng.

Khoảnh khắc ấy, nàng hít thở dồn dập, quên cả phản ứng. Giống như năm chín tuổi, khi nàng trở về biên quan, bị rơi xuống nước, suýt chút nữa là không thở nổi.

Cúi đầu, nàng quỳ xuống đáp lời, nước mắt lặng lẽ rơi xuống tấm thảm đỏ thêu hình uyên ương.

Từ đó về sau, Ôn Hạ không còn thích màu đỏ nữa.

Tất cả những sắc đỏ rực rỡ trên thế gian này, từ đêm đó đều trở nên chói mắt lạ thường.

Chương 6: Chương 6

Mải suy nghĩ, mãi đến khi đầu ngón tay bị bỏng rát, Ôn Hạ mới theo phản xạ rụt tay lại, không còn che chắn cho chiếc đèn cung đình nữa.

Cũng không còn muốn chạm vào những quá khứ nhục nhã ấy nữa.

Hai mắt bị bịt kín bằng vải, dù đã qua một đêm nhưng vẫn còn sưng đau.

"Giờ nào rồi?"

"Gần đến giờ Mão rồi ạ." Trông nom chủ tử đến tận đêm khuya, Bạch Khấu hơi ngáp ngủ, lại lo lắng đáp: "Nương nương, người ngủ một chút đi ạ."

Không ngủ được.

Từ lúc tỉnh dậy, Ôn Hạ đã ngồi cả nửa đêm rồi.

Chỉ cần nhắm mắt lại, nàng sẽ nhớ đến những ký ức tủi nhục thời thơ ấu.

Nàng đã rất cố gắng không để ý đến Kỳ Diên - con hổ dữ ấy, mới có thể sống thoải mái hơn một chút trong cung này.

Thật sự không muốn gặp lại hắn trong giấc mơ nữa.

Từ năm nàng năm tuổi đến chín tuổi, mỗi ngày đều là ác mộng.

Nếu thật sự có thể trở về quá khứ trong giấc mơ, nàng chỉ muốn quay lại năm năm sau khi rời khỏi hoàng cung lúc chín tuổi.

Có niềm vui khi trở về biên quan.

Có sự yêu thương của cha, sự che chở của các anh.

Còn có Tứ ca ca, Tứ ca ca chưa bị lạc mất, Tứ ca ca chưa từng xa cách bọn họ.

Mãi đến khi trời tờ mờ sáng, Ôn Hạ vẫn lặng lẽ ngồi bên lò sưởi.

Hứa ma ma lo lắng cho nàng, sáng sớm đã đến vấn an.

Ôn Hạ mặc một bộ váy áo lụa trắng, dù hai mắt bị bịt kín bằng dải lụa, nhưng vẫn như thường lệ chú ý đến dung nhan. Tóc búi kiểu Nguyên Bảo, cài một bông hoa lưu ly, nàng ngồi ngay ngắn trước lò than, tay cầm một chiếc lò sưởi nhỏ, tĩnh lặng như người trong tranh.

Chỉ là đôi môi anh đào chưa được điểm tô, gương mặt trắng như ngọc cũng không trang điểm, nhìn qua càng thêm phần yếu đuối bệnh tật.

Hứa ma ma hành lễ, giọng nói cũng vô thức hạ thấp, hỏi han về bệnh tình của Ôn Hạ.

Cuối cùng nói: "Nô tỳ đã viết xong thư, sẽ sai người phi ngựa nhanh chóng đưa đến Hoài thành. Hoàng thượng ức h.i.ế.p người như vậy, nhất định phải để Thái hậu làm chủ."

"Mẫu hậu đã xong đại điển tế trời chưa?"

"Nếu Thái hậu biết chuyện, tự khắc sẽ có chủ trương, Nương nương không cần lo lắng."

Thái hậu đang ở cựu đô cách xa tám trăm dặm để cầu phúc cho đất nước, theo luật lệ phải do bậc cửu ngũ chí tôn đích thân quỳ lạy ở

núi Hoài Thần, nhưng Kỳ Diên bản tính ngang ngược, sống c.h.ế.t không chịu đi.

Bách tính đều chứng kiến, Thái hậu đành phải thay mặt quỳ lạy, đến Hoài Châu thành đã hơn nửa tháng, tính ra thời gian còn phải mất thêm nửa tháng nữa.

Biết rõ dù Thái hậu có nhận được thư cũng không thể lập tức quay về, nhưng Ôn Hạ không muốn tiếp tục nhẫn nhịn như trước, không nói những lời như "Không cần làm phiền mẫu hậu, đừng để mẫu hậu và Hoàng thượng lại nảy sinh mâu thuẫn" nữa.

Trước đây nàng đã nói vô số lần rồi.

Vì mối quan hệ mẹ con của họ, luôn là nàng nhường nhịn hết lần này đến lần khác.

Nhưng tại sao Kỳ Diên vẫn cứ ức h.i.ế.p nàng như vậy?

Nàng không ngăn cản Hứa ma ma. Sau khi Hứa ma ma hành lễ xong cũng rời đi, để nàng yên tâm dưỡng bệnh.

Ngồi cả đêm, Ôn Hạ cuối cùng cũng thấy mệt mỏi.

"Hôm nay miễn lễ vấn an." Nàng không nhịn được ho khan, cổ họng đau rát không muốn nói nhiều, là do hôm qua đứng trong tuyết quá lâu, nhiễm thêm cả phong hàn.

Che miệng, Ôn Hạ nói: "Đừng tiết lộ ta bị mù, cứ nói ta bị cảm lạnh, không muốn lây bệnh cho các tỷ muội, cũng không cần đến thăm."

Hậu cung của Kỳ Diên có mười một phi tần, mỗi ngày đều đến vấn an nàng.

Bạch Khấu lĩnh mệnh lui xuống.

Ôn Hạ đứng dậy gọi cung nữ thay y phục, đi ngủ bù.

Giấc ngủ này ngược lại rất ngon.

Nhưng khi tỉnh dậy, bên ngoài lại là tiếng nói chuyện lo lắng của Bạch Khấu và Hương Sa.

"Nếu để Nương nương nghe thấy, bệnh tình làm sao mà khỏi? Ai còn tâm trí đâu mà dưỡng bệnh nữa!"

"Rốt cuộc là ai truyền ra ngoài, đây không phải là hại Nương nương chúng ta sao!"

"Hoàng thượng thật là... haiz."

Tim Ôn Hạ đập thình thịch, cảm thấy Kỳ Diên lại nảy ra ý nghĩ xấu xa gì rồi.

Nàng ngồi dậy, trước mắt tối đen, theo thói quen đặt chân xuống tìm giày, xỏ vào định đi ra ngoài, nhưng lại va phải chiếc bình hoa bên cạnh, tiếng vỡ vụn làm kinh động cung nữ bên ngoài.

Bạch Khấu và Hương Sa vội vàng chạy vào.

"Nương nương! Người có bị thương không..."

"Các ngươi vừa nói gì vậy?"

Hai người ấp úng.

Bộ y phục ngủ mỏng manh màu trắng khiến Ôn Hạ càng thêm vẻ mệt mỏi bệnh tật, nhưng giọng nói lại hoàn toàn trái ngược với vẻ yếu đuối này, sắc đẹp không giận tự uy.

"Trả lời Bản cung!"

Là Kỳ Diên muốn phế truất nàng.

Hắn muốn phế hậu.

Trong buổi chầu sớm một canh giờ trước.

Không biết các đại thần làm sao biết được chuyện Ôn Hạ bị mù, mấy vị lão thần thấy bất bình thay nàng, đương nhiên cũng nhân cơ hội này can gián, khuyên Kỳ Diên hãy làm một hoàng đế tốt.

Vì vậy, đương nhiên là chọc giận Kỳ Diên.

Trên điện Kim Loan, vị đế vương trên long ỷ lười biếng dựa vào một chiếc gối hình vỏ sò.

Mũ miện nặng trĩu, hắn lười đội lên đầu, cứ xoay tròn trên đầu ngón tay.

Mười hai chuỗi ngọc lưu ly trên mũ chao đảo trong không trung tạo thành những đường cong tuyệt đẹp, phát ra tiếng va chạm lanh lảnh.

Từ trong điện đến bậc thềm ngoài cửa, các quan văn võ đứng chật kín.

Vẻ nghiêm trang, cung kính của họ tạo nên sự tương phản rõ rệt với vị đế vương trên long ỷ.

"Trẫm không nghe rõ, cũng không muốn nghe ái khanh nhắc lại, người tiếp theo."

Vị lão thần đang quỳ tấu sự nhìn lão thần bên cạnh, chỉ đành ngậm ngùi im miệng, nhưng giữa mày lại hiện rõ vẻ đau lòng như thể đất nước sắp diệt vong.

Một lão thần khác bước ra: "Hoàng thượng, lời của Văn đại nhân người không nghe rõ, vậy lão thần xin thay mặt tấu lại."

"Hoàng hậu nương nương là chủ trung cung, là tấm gương mẫu mực của thiên hạ. Người không niệm tình nghĩa phu thê mà đối xử tốt với Hoàng hậu thì thôi, vậy mà còn bức ép người đến mức hai

mắt mù lòa. Xin thứ cho lão thần tội bất kính, người đối xử với chính thê còn như vậy, vậy đối với quần thần, đối với bách tính thì sao? Đừng để thần dân lạnh lòng ạ!"

Ông ta lôi cả tổ tiên liệt tông, các loại thánh huấn ra.

Kỳ Diên nghe đến phát chán, đôi mắt sắc lạnh đầy vẻ uy nghiêm của đế vương, nhưng lại cười lạnh vì tức giận, cong môi mỏng: "Trẫm còn chưa truy cứu Hoàng hậu, các ngươi lại trách móc trẫm? Trẫm có đánh nàng hay là chọc mù mắt nàng, là trẫm khiến nàng bị mù sao?"

"Theo ý trẫm, Hoàng hậu có ba tội.

Một là, tự mình đi thưởng tuyết, không màng đến các phi tần khác trong hậu cung, ích kỷ tư lợi;

Hai là, chỉ lên Quan Vũ lâu mà cũng bị mù, hẳn là trời cao cảnh cáo chúng ta, Hoàng hậu đức không xứng vị, không xứng lên Quan Vũ lâu;

Ba là, yếu đuối như vậy, chỉ nhìn tuyết thôi cũng bị mù, làm sao mà nối dõi tông đường, sinh hạ trụ cột cho đất nước?"

Trong chốc lát, tất cả các lão thần đều im lặng.

Sao lại có thể có lời phản bác vô liêm sỉ như vậy?

Đây là lời người nói sao?

Có mấy vị đại thần luôn a dua nịnh hót Kỳ Diên phụ họa nói "Cách nhìn này thật độc đáo, Hoàng thượng thật tài giỏi".

Cũng có vị lão thần phụ chính dám can gián lúc nãy tức đến mức tim gan như lửa đốt, lần lượt lên tiếng nói cho rõ ràng.

"Hoàng hậu năm tuổi vào cung, chúng thần lão thần đều chứng kiến nàng và Hoàng thượng lớn lên, nàng có tư chất lan tâm huệ, hiền

lành cung kính, chưa từng làm sai điều gì. Hoàng hậu chín tuổi mang bệnh trở về biên quan, mười bốn tuổi mới trở lại hoàng cung. Trong khoảng thời gian này, Cung Đức Vương lấy ân báo oán, lấy cái c.h.ế.t để bảo vệ biên cương, gia tộc Ôn thị có nửa câu oán thán nào không?"

Cung Đức Vương chính là tước hiệu được truy phong cho cha của Ôn Hạ sau khi ông qua đời.

Ôn Lập Chương vì nước quên thân, hy sinh trong trận chiến ác liệt ở biên quan ba năm trước.

"Hoàng hậu hiền thục đoan trang, đối đãi bá tánh tử tế. Người cũng không đến Phượng Dực cung, sao có thể trách hoàng hậu không thể nối dõi tông đường, không thể sinh hạ trụ cột của quốc gia?"

"Theo ngu kiến của thần, trụ cột của quốc gia không phải là con nối dõi, mà là bậc quân vương biết chăm lo cho dân chúng! Đức hạnh của quân vương mới là trụ cột vững chắc!"

Cuộc tranh luận gay gắt này, cuối cùng lại biến thành màn xin từ quan.

Hai vị lão thần được tiên đế chỉ định phụ chính quỳ xuống khấu đầu: "Thần niên lão thể nhược, khẩn cầu cáo lão về quê, mong Hoàng thượng…"

"Chuẩn tấu."

Trên long ỷ, Kỳ Diên cười nhạt ngắt lời, vẫn tùy ý nghịch ngợm vương miện trong tay.

Hình như việc thiên hạ thiếu đi hai người, hay hai trăm người trụ cột đều chẳng liên quan gì đến một bậc đế vương như hắn.

Ngọc châu trên vương miện va vào nhau phát ra tiếng leng keng giòn tan, Kỳ Diên tự thú giải trí, g.i.ế.c thời gian trong sự buồn chán.

"Còn vị ái khanh nào muốn cáo lão về quê thì tự mình đứng ra, trẫm đều chuẩn tấu. Trẫm không phải là người nói các khanh, đều đã cao niên rồi nên cáo lão từ sớm mới phải. Mỗi lần triều hội như này, không phải là dựa vào tuổi tác cao để cãi vã với trẫm mấy câu, lỡ như tự mình tức c.h.ế.t rồi còn vạ lây cho trẫm mang tiếng hôn quân, à không, bạo quân."

Hình như là năm ngoái hay năm kia, hắn đã nổi giận cắt tóc của một vị đại thần ngay trên triều đường. Đại Thịnh chỉ có người c.h.ế.t theo hoàng đế mới được cắt tóc ngay tại Kim Loan điện, bọn họ đều nói hắn nóng nảy, xui xẻo.

Còn có một lần, có một vị đại thần rõ ràng đã tham ô kho bạc của nước khác, lại còn giơ tay lên thề rằng mình không tham ô. Một đám lão thần bảo vệ người đó, nói rằng hắn vừa mới lên ngôi, không thể phân biệt được trung gian. Lúc đó hắn vẫn chưa nắm được chứng cứ, nhìn thấy bộ mặt ép buộc của mấy người bên dưới, tức giận đến nỗi ra lệnh cho người khác c.h.é.m đứt bàn tay đã thề của vị đại thần đó, Kim Loan điện ngập trong máu.

Bọn họ đều nói hắn tàn bạo, triều đường không phải là nơi để đổ máu, quân vương càng phải che giấu cảm xúc của mình.

Rõ ràng bây giờ hắn đã làm được việc che giấu cảm xúc rồi, bọn họ lại bắt đầu nói hắn vô tình.

Những lão thần quỳ xuống xin từ quan đều là trụ cột của đất nước, rất nhanh đã có người bước ra khẩn cầu Kỳ Diên thu hồi mệnh lệnh. Hắn lười biếng để ý đến, tùy tiện vắt chéo nhìn bọn họ diễn kịch.

Vị đại thần kia tức giận, thậm chí còn nói: "Hoàng thượng như thế này không phân biệt được tốt xấu, không cần trung thần, không thích hoàng hậu đức hạnh vẹn toàn, thật là phụ lòng tiên đế trăn trối lúc lâm chung, phụ lòng tiên đế…"

"Đừng nhắc đến phụ hoàng của trẫm!"

Khoảnh khắc này, Kỳ Diên cuối cùng cũng có một cỗ phẫn nộ không thể kiềm chế, giống như một đứa trẻ cô đơn yếu đuối chỉ muốn bảo vệ thứ mình yêu thương.

Long nhan lạnh lùng uy nghiêm.

Thiên tử nộ lên, bên dưới cuối cùng cũng không dám lên tiếng nữa, một màn im lặng kỳ lạ.

Một lúc sau, cuối cùng cũng có một vị đại thần dũng cảm bước ra, chân thành khuyên nhủ: "Hoàng thượng, bất kể người và hoàng hậu hay Ôn thị có mâu thuẫn gì, hoàng hậu nương nương đều vô tội. Đại hôn của đế hậu đã được hơn một năm, người lại chưa từng gặp mặt hoàng hậu nương nương."

"Thần khẩn cầu người nhân cơ hội này đến Phượng Dực cung thăm bệnh, xem hoàng hậu nương nương một chút. Nương nương gia thế và dung mạo đều xuất chúng, là một người vợ tốt, chúng thần sẽ không hại người."

"Đúng vậy Hoàng thượng, thần cũng khẩn cầu người đến xem hoàng hậu nương nương một chút. Lần tiệc cung trước, phu nhân và con dâu của lão thần đều nói nương nương bất luận là đức hạnh hay dung mạo, thiên hạ đều không ai sánh bằng."

"Thái hậu cũng nói, người gặp hoàng hậu một lần, chỉ cần một lần, người nhất định sẽ thích hoàng hậu mà tiên đế và Thái hậu đã chọn cho người!"

Chơi chán rồi, Kỳ Diên ném vương miện trong tay xuống.

Các tì nữ đứng bên cạnh sợ hết hồn, vội vàng cúi người nhặt lên, cẩn thận kiểm tra xem có bị vỡ không.

Nhìn xuống Kim Loan điện, các quan đều đang chờ hắn phán quyết.

Quan phục cao cấp ở hàng đầu là màu đỏ son do hoàng đế quy định, giống như đêm đại hôn của đế hậu, nhìn thấy một màn đỏ rực chói mắt.

Kỳ Diên lại nghĩ đến bóng dáng ngồi bên cạnh giường kia.

Trùm khăn voan đỏ, váy đỏ kéo dài trên mặt đất.

Hoàng hậu trẻ tuổi yếu đuối ngồi yên lặng, dáng người thướt tha uyển chuyển.

Rõ ràng hắn không thể nhìn thấy khuôn mặt của nàng, bởi vì khăn voan đang che khuôn mặt. Nhưng cách một cánh cửa, thậm chí rõ ràng đang tức giận, lại vô cớ nghĩ đến câu "Cúi đầu khẽ rủ hàng mi tựa nét vẽ, gương mặt xinh đẹp như phù dung nở rộ trong một nụ cười.".

Người trong màn lụa đỏ, cho dù chỉ là ngồi yên lặng, cũng giống như một bức tranh tuyệt đẹp, không thể xem thường, lại khiến người ta muốn vén khăn voan lên.

Nhưng nàng có đẹp hay không thì có liên quan gì đến hắn.

Kỳ Diên lạnh lùng nói: "Các khanh cho rằng trẫm không chỉ tàn bạo, mà còn háo sắc sao?"

"Cho dù hoàng hậu có là tiên nữ hạ phàm, đừng nói là nhìn một lần, cho dù trẫm có nhìn một trăm lần cũng sẽ không thích."

Hắn tự biết mình không phải là một vị minh quân, nóng nảy lạnh lùng, lại lười biếng chán ghét việc triều chính.

Nhưng hắn tuyệt đối không phải là hoàng đế tham dục nữ sắc.

"Yêu từ cái nhìn đầu tiên? Vở kịch này chỉ có người hát tuồng mới diễn được, trẫm không diễn được. Nếu trẫm thực sự nhìn một cái

mà đã thích hoàng hậu rồi, thì trẫm sẽ cho dựng sân khấu ngay trong hoàng cung, tự mình hát cho văn võ bá quan nghe.”

Kỳ Diên không nán lại nữa, đứng dậy rời đi, lạnh lùng để lại mệnh lệnh: “Truyền chỉ, từ hôm nay trở đi trong các vở kịch và truyện của Đại Thịnh nghiêm cấm xuất hiện cảnh yêu từ cái nhìn đầu tiên, một khi phát hiện, g.i.ế.c không tha.”

“Còn nữa, nếu mắt của hoàng hậu thực sự không khỏi được, thì đừng chiếm vị trí hoàng hậu nữa, nhanh chóng nhường lại cho phi tần khác.”

Chương 7: Chương 7

Ôn Hạ nghe được tin tức này, rõ ràng là không nhìn thấy gì, nhưng vẫn cảm thấy trước mắt tối sầm.

Nàng toàn thân cứng đờ, cũng cảm thấy lạnh.

Đột nhiên xé bỏ lớp vải thuốc trước mắt.

Bạch Khấu và Hương Sa kinh hãi hô lên, vội vàng đến khuyên can.

Ôn Hạ mặc kệ sự ngăn cản của họ, cố gắng mở mắt ra.

Trước mắt chỉ có cảm giác đau nhói và thế giới xám xịt, hai mắt không nhìn rõ, nhìn cái gì cũng thấy một mảng tường xám xịt.

Nàng vẫn không nhìn thấy gì.

Hứa ma ma và thái y đều chạy tới, bên ngoài điện cũng có vô số phi tần nghe được tin tức, đều muốn đến thăm hỏi.

Thái y vừa băng bó lại mắt cho nàng, vừa an ủi nàng rằng hai mắt sẽ hồi phục.

Hứa ma ma vừa khóc vừa khuyên nhủ: "Nương nương, người hãy nhẫn nhịn, đôi mắt này nhất định sẽ khỏi!"

Ôn Hạ tuy không nhìn thấy gì, nhưng cũng biết lúc này bản thân mình tiều tụy đến mức nào, chắc chắn không còn vẻ đoan trang của hoàng hậu nữa.

Tóc mai nàng rối bù, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, môi không chút huyết sắc, thân hình gầy gò bất động, không nói một lời.

Hứa ma ma nhìn nàng như vậy, đau lòng nắm lấy tay nàng: "Chờ mắt người khỏi rồi, chúng ta nhất định sẽ để Hoàng thượng tận mắt nhìn thấy người. Hoàng hậu tốt như vậy, cô nương tốt như vậy, hắn mới là kẻ mù mắt!"

Trong lòng Ôn Hạ chỉ có chua xót.

Bọn họ đều nói nàng xinh đẹp, có lẽ mấy triều đại trước sau mới có một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành như vậy.

Bọn họ nói chỉ cần để Kỳ Diên nhìn thấy dung nhan này, nhất định sẽ yêu nàng.

Ban đầu nàng cũng nghĩ như vậy, tuy rằng nàng cũng không thích lấy sắc đẹp để lấy lòng người khác, nhưng ít ra tình hình cũng có thể dịu đi phần nào chứ.

Nhưng Kỳ Diên nghe được những lời này, dường như càng cố tình hơn, mỗi lần đều tránh mặt nàng một cách hoàn hảo.

Lần cuối cùng hai người gặp nhau, hẳn là vào năm nàng chín tuổi.

Lúc bấy giờ Kỳ Diên mê xem hát, rõ ràng không ở Đông Cung nhưng lại đột nhiên dọn về, thế là Đông Cung ngày ngày ồn ào náo nhiệt, tiếng hát không dứt.

Nàng đêm nào cũng chẳng ngủ ngon.

Thái hậu thấy ngăn Kỳ Diên vô dụng, bèn gọi cung nhân đến đón nàng vào cung Thái hậu.

Đêm khuya tĩnh mịch, hiếm khi thấy vở kịch đêm ấy dừng sớm như vậy.

Ôn Hạ theo cung nhân của Thái hậu ra khỏi cửa điện, vừa thở phào nhẹ nhõm, chợt thấy bóng người áo đỏ đeo mặt nạ quỷ bay đến từ cuối hành lang.

Chỉ trong nháy mắt, con quỷ đã đến trước mặt nàng.

Mặt trắng nanh dài, mắt trợn ngược trào máu, tóc đen bay phất phơ trên trán nàng.

Nàng đầu tiên là hét lên, sau đó liền ngất xỉu.

Cho đến khi Kỳ Diên tháo mặt nạ quỷ xuống, cười nhạo nàng nhạt nhẽo.

Ngày hôm sau hắn lấy cớ "Tiểu Thái tử phi và Cô chí thú không hợp, giờ giấc sinh hoạt khác biệt", muốn nàng dọn ra khỏi Đông Cung.

Mà Ôn Hạ cũng chủ động muốn dọn đi, thậm chí còn viết thư cho cha, muốn rời khỏi hoàng cung.

Nàng chịu đựng Kỳ Diên đủ rồi.

Chịu đựng đủ những trò trêu chọc cố ý hay vô tình của hắn.

Tính tình hắn lạnh lùng như tảng băng.

Hóa ra hắn đã học được võ công, mười sáu tuổi đã có khinh công tuyệt vời như vậy, có thể bay lượn tự do, thích giả làm quỷ vào ban đêm.

Hóa ra mũi tên trên tay hắn có thể b.ắ.n trúng đích dễ dàng, có thể b.ắ.n c.h.ế.t con mồi, cũng có thể tìm niềm vui bằng cách mời các công tử nhà quyền quý đến Đông Cung thi đấu, b.ắ.n vào cây đào nàng trồng trong sân.

Trên cây, những quả đào chín mọng đều bị cắm đầy mũi tên, rụng đầy đất. Những quả đào mật nàng tự tay trồng rõ ràng sắp thu

hoạch, vậy mà không thể sai người mang đến biên ải cho cha mẹ nếm thử.

Nàng dường như cũng không còn khá hơn chút nào.

Có cung nhân lén lút nói, cho dù Kỳ Diên có sai trước, nhưng nàng cũng quá nhát gan, gan nhỏ như vậy.

Đúng là nàng nhát gan, yếu đuối.

Kể từ đêm đó, nàng đêm nào cũng gặp ác mộng.

Trong mơ là Kỳ Diên, người sẵn sàng tặng ta trăng sao, trong nháy mắt biến thành con quỷ mặt mày dữ tợn, m.á.u me đầm đìa.

Nàng không dám đi đường một mình vào ban đêm, làm gì cũng phải mang theo nha hoàn.

Nàng không dám đi qua Đông Cung, không dám nhìn về phía Đông Cung, thậm chí nghe thấy hai chữ Kỳ Diên cũng không nhịn được run rẩy.

Nàng cũng không thể nhìn thấy quả đào, nhìn thấy quả đào cống phẩm mà cung nhân bày trên bàn liền không nhịn được khóc.

Nàng cứ như vậy không ăn không uống, ngay cả ngủ cũng không dám, ngày nào cũng nức nở gọi cha gọi mẹ.

Thái hậu mời thái y, lại mời pháp sư cũng không thể chữa khỏi cho nàng, bất lực và đau lòng, chỉ đành viết thư cho cha, phái tâm phúc hộ tống nàng long trọng trở về biên ải.

Cuối cùng nàng cũng có thể rời khỏi hoàng cung, cho dù cuối cùng vẫn phải quay lại, nhưng khoảnh khắc ngồi trên xe ngựa, nàng vẫn vui mừng nhảy nhót.

Vẫy tay chào tạm biệt Thái hậu đang rơi lệ, ánh mắt nàng chạm phải bóng dáng cao gầy của chàng trai trẻ trên tường thành.

Áo xanh bay phấp phới trong gió, như lá cờ chiến thắng.

Đó là lần cuối cùng nàng và hắn gặp nhau.

Sau này, sau khi thành hôn, Ôn Hạ đã vài lần gặp Kỳ Diên ở Ngự Hoa Viên mà không thể tránh khỏi.

Hoa mộc lan nở rộ, dưới bóng hoa rợp bóng, hắn có một khuôn mặt tuấn tú, lạnh lùng.

Khác hẳn với khuôn mặt tươi cười của Thái tử ca ca trong ký ức thuở nhỏ, cũng hoàn toàn xa lạ.

Mà Kỳ Diên chưa từng nhìn thấy nàng.

Hắn cố ý tránh mặt nàng trong mỗi lần gặp gỡ, có hai lần thực sự không thể tránh khỏi, đều là nàng cúi đầu vùi mặt vào bụi hoa ở đầu kia, hắn lạnh lùng quát mắng nàng cút không đủ xa.

Khiến Thái hậu hai lần gửi bức tranh của nàng đến, ý đồ thu hút sự chú ý của Kỳ Diên, nhưng chỉ nhận được một câu "Cũng chỉ thường thường bậc trung" từ hắn.

Vì vậy, lúc này Ôn Hạ rất muốn phản bác Hứa ma ma, không đâu, Kỳ Diên sẽ không như vậy.

Sao hắn có thể vừa nhìn thấy nàng đã thích được.

Hắn tuyệt đối không phải là kẻ chỉ nhìn bề ngoài.

Thực ra nàng căn bản không quan tâm Kỳ Diên có thích khuôn mặt này của nàng hay không, nàng chỉ muốn làm Hoàng hậu cho tốt vì gia đình.

Từ khi cha hy sinh ở biên ải hai năm trước, nàng chỉ còn lại mẹ và ba anh trai, nàng nhất định phải giữ vững ngôi vị Hoàng hậu này vì bọn họ.

Nhưng vô số lần, Ôn Hạ đều cảm thấy đời này mình sẽ không làm tốt Hoàng hậu này được.

Bản tính nàng vốn không thích lo chuyện bao đồng, trời sinh đã thích châu báu, quần áo đẹp, son phấn, vì chiếc gông cùm Hoàng hậu này mới phải gồng mình đoan trang, độ lượng.

Nàng cũng căn bản không có cơ hội làm một Hoàng hậu được bách tính yêu mến, phu quân kính trọng.

Rõ ràng chỉ muốn úp mặt xuống bàn khóc nức nở, làm một Ôn Hạ chân chính một lần. Nhưng nàng là Hoàng hậu, Hoàng hậu không được khóc.

Che giấu cảm xúc, Ôn Hạ mím đôi môi tái nhợt, an ủi Hứa ma ma: "A ma, mắt của con sẽ khỏi thôi."

Phải rồi, nàng luôn giỏi điều chỉnh cảm xúc nhất.

Bao nhiêu năm nay, đối với những ấm ức không thể hóa giải, nàng luôn biết cách chấp nhận.

Ngồi ngay ngắn, giọng nói bình tĩnh.

Ôn Hạ nói: "Đừng để các tỷ muội bên ngoài bị lạnh, Bản cung không sao, bảo các nàng ấy về cung trước đi."

"Ta hơi mệt, muốn nghỉ ngơi. À không, ta vừa mới tỉnh, là đói bụng. Đi chuẩn bị bữa tối đi, ta phải bồi bổ sức khỏe, ăn nhiều một chút."

Băng bó bằng gạc thuốc vẫn có ích, ít nhất không ai nhìn thấy khóe mắt nàng ướt át.

Ôn Hạ cong môi, như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Hai ngày trôi qua, trong cung yên ả, không còn nghe thấy Kỳ Diên nói chuyện phế hậu ở triều đình nữa.

Ồ, cũng phải.

Hai ngày nay hắn còn chưa lên triều.

Dù sao Kỳ Diên vốn lười biếng việc triều chính, mười ngày thì nhiều nhất cũng chỉ lên triều hai ba lần.

Hôm nay, Phượng Dực cung cũng khôi phục lại chế độ thỉnh an như trước.

Trong điện lộng lẫy, hương thơm ngào ngạt.

Ngoại trừ Dung tần thị tẩm đêm qua vẫn chưa trở về, mười vị phi tần còn lại đều lo lắng cho Ôn Hạ, đều đến thỉnh an.

Các nữ tử trong điện đều có nhan sắc riêng, đều là do Kỳ Diên sắc phong sau khi thành hôn với Đế hậu vào năm ngoái.

Du Dao, người thân thiết nhất với Ôn Hạ, cũng ở trong số đó.

Khuôn mặt thanh tú, đoan trang, nhã nhặn.

Nàng ấy rất xinh đẹp, nhưng trên người không có mấy món trang sức, y phục cũng là váy cung nữ cấp bậc thấp nhất, bát phẩm, mấy món đồ trang sức bằng ngọc đều là do Ôn Hạ tặng.

Sau nhiều ngày mới gặp lại Ôn Hạ, Du Dao nhìn dung mạo yếu ớt của Ôn Hạ, không khỏi rơi lệ.

Nàng ấy còn nghiến răng nói: "Hạ Hạ, còn đau không? Hắn là cái thứ gì vậy, thật không ra gì!"

"Du tỷ tỷ, đừng nói nữa." Ôn Hạ ra hiệu im lặng.

"Cái thứ chó cũng chê, đừng tưởng mặc long bào vào là ra dáng người, chẳng có chút đức hạnh nào của bậc quân vương!"

Du Dao vẫn còn phẫn nộ.

Ôn Hạ nắm lấy tay nàng ấy, tuy mắng như vậy là đại bất kính, nhưng trong lòng cũng có chút thoải mái. Nghe Du Dao lo lắng cho tình trạng đôi mắt của mình, không khỏi dâng lên nhiều cảm xúc.

Thực ra mỗi lần đối mặt với Du Dao, Ôn Hạ đều có một chút áy náy.

Du Dao vào cung làm phi tần cũng là do Kỳ Diên cố ý trả thù nàng.

Năm ngoái vừa mới thành hôn với Kỳ Diên, Ôn Hạ ngày nào cũng giữ quy củ của Hoàng hậu, rất buồn bã, chỉ có Du Dao thường xuyên vào cung bầu bạn với nàng.

Có lần bọn họ thưởng hoa pha trà gần Ngự Hoa Viên, nói chuyện tâm sự con gái.

Du Dao rất vui vẻ, nói đã trao đổi tâm ý với người trong lòng, nửa năm sau sẽ bẩm báo cha mẹ hai bên, bàn chuyện hôn sự.

Du Dao nói đùa: "Đến lúc đó muội đừng luyến tiếc ta đấy nhé, ta vẫn sẽ thường xuyên vào cung thăm muội. Đợi A Hữu thi đậu Trạng nguyên rồi kiếm cho ta cái cáo mệnh, ta sẽ có nhiều cơ hội vào cung hơn. Ôi chao, muội luyến tiếc ta như vậy, có phải muốn ta vào hậu cung bầu bạn với muội không?"

Hai người chỉ nói đùa một chút.

Ôn Hạ nói: “Ta đã lún sâu trong hậu cung này rồi, tự nhiên không mong tỷ tỷ cũng sa vào đây, ta mong Du tỷ tỷ được hạnh phúc. Hơn nữa, ta cho rằng bạn thân khuê phòng tốt nhất đừng nên hầu hạ chung một phu quân, ta không tin mấy câu chuyện dân gian về tỷ muội cùng gả cho một người đâu, cho dù ta không có ý với Hoàng thượng.”

“Đương nhiên, ta cũng sẽ không gả cho phu quân của tỷ muội tốt! Chuyện như vậy ta khinh thường làm!”

Lời này lại bị Kỳ Diên nghe được.

Ngày hôm sau, Ôn Hạ nhận được thánh chỉ từ Càn Chương cung.

Yêu cầu nàng chuẩn bị chu đáo cho tân nhân hậu cung.

Mà tân nhân này chính là Du Dao.

Du Dao đáng thương phải chia lìa đau khổ với người trong lòng, còn Mẫn Phùng Hữu lại nặng tình nặng nghĩa, cho đến nay vẫn chưa tính chuyện hôn nhân.

Rõ ràng Du Dao là con gái quan nhị phẩm, lại chỉ được phong làm Tài nữ cấp thấp, nếu không có Ôn Hạ cứu tế, ăn mặc chi tiêu còn không bằng một cung nữ hầu hạ trước mặt Hoàng thượng.

Trong khoảng thời gian này, cho dù Ôn Hạ có muốn đề bạt phẩm cấp cho Du Dao thế nào, đều bị Kỳ Diên bác bỏ.

Có lẽ hắn biết nàng không muốn cùng bạn thân hầu hạ chung một phu quân, rõ ràng là cố tình chọc tức nàng.

Hơn nữa, từ khi vào cung, Du tỷ tỷ không được Kỳ Diên sủng ái, ngay cả thị tẩm qua loa cũng không có.

Không sai, bây giờ những lần thị tẩm của Kỳ Diên, đều là trò hắn diễn cho Thái hậu xem.

Lúc này, mọi người an ủi Ôn Hạ xong, Vương Đức phi bắt đầu oán trách chuyện thị tẩm hôm trước.

"Nương nương đoán thần thiếp quỳ bao lâu? Cả bốn canh giờ!"

Vương Đức phi kể lại chuyện đã qua.

Hôm trước thị tẩm, theo lệ nàng đàn xong một khúc, Kỳ Diên liền ném từ trong màn ra một cây cung tên, bảo nàng lau sạch m.á.u thú trên cung.

Cách tấm bình phong, Vương Đức phi quỳ trước long sàng lau cung tên.

Cánh cung bằng sừng trâu đã được lau sáng bóng, Kỳ Diên vẫn không nói gì. Nàng quỳ đến tận sáng, bốn canh giờ hại nàng gần như tàn phế hai chân, phải để người khiêng về cung.

Cung nhân gặp trên đường còn xì xào bàn tán, nói Hoàng thượng thật oai phong.

"Oai phong cái rắm, ở nhà ta làm sai chuyện phụ thân cũng chưa từng phạt ta như vậy, thần thiếp nằm liệt giường cả ngày, hai chân mới có thể đi lại được!" Vương Đức phi vừa mắng vừa lẩm bẩm "Thật muốn sớm được tấn phong làm Thái phi."

Cũng không thể trách nàng dám lớn mật như vậy, tính tình nàng vốn thẳng thắn không mưu mô, vừa cập kê chưa được ba tháng, được cha mẹ nuông chiều từ bé, không đọc sách cũng không hiểu cầm kỳ thi họa, tâm tính giống hệt một đứa trẻ mười hai mười ba tuổi.

Kỳ Diên lại thích cố tình phong làm Đức phi, Thục phi, Hiền phi.

Vương Đức phi đàn như cưa sắt cắt gỗ, nặng nề chói tai.

Lý Thục phi có sức mạnh hơn cả võ sĩ, mở miệng là "cha ngươi c.h.ế.t rồi".

Thẩm Hiền phi tham tiền như mạng, trong lễ Nông Tang bị bá tánh vô tình dẫm bẩn vạt áo, túm lấy người ta bắt đền tám mươi lượng bạc mới chịu thôi.

Đức phi không có đức, Thục phi thô lỗ, Hiền phi thường xuyên gây chuyện thị phi.

Còn những người có phẩm chất như Du Dao, Kỳ Diên đều chỉ cho phẩm cấp thấp.

Hắn rõ ràng muốn đối nghịch với Thái hậu và Ôn Hạ, quả thực rất hợp với tính cách phản nghịch của hắn.

Nhưng Ôn Hạ cũng không tức giận lắm, ngược lại Thái hậu nhiều lần bị chọc tức đến đau dạ dày.

"Thị tẩm" của hắn, chẳng qua chỉ là một lớp vỏ bọc thánh ân giả dối.

Đều là sự phản kháng của Kỳ Diên dành cho Thái hậu.

Có lẽ Thái hậu càng muốn thứ gì, hắn càng không muốn cho.

Bí mật này Ôn Hạ không nói cho Thái hậu biết.

Nàng không nói Kỳ Diên chưa từng sủng hạnh bất kỳ phi tần nào trong hậu cung.

Không nói những lần "thị tẩm" này đều là trò hắn diễn cho nàng và Thái hậu xem.

Nàng cũng muốn chừa cho các tỷ muội trong hậu cung một con đường sống, nếu Thái hậu biết, Kỳ Diên nhất định sẽ trị tội chúng phi tần.

Ban đầu Ôn Hạ không biết bí mật này của Kỳ Diên.

Là có một lần Kỳ Diên quá keo kiệt, m.á.u lạnh.

Lý tần "thị tẩm" nhiều lần, đến sinh thần muốn thiết yến mời các tỷ muội trong hậu cung, thiếu năm trăm lượng bạc muốn xin Kỳ Diên ban thưởng. Kỳ Diên nói cũng không phải bát tuần đại thọ, đừng quá đề cao bản thân.

Sau đó huynh trưởng của nàng bị vu oan hạ ngục Kỳ Diên không quan tâm, nàng nhiễm phong hàn sau cơn mưa cần linh chi điều dưỡng, Kỳ Diên lại ra ngoài đua ngựa cả ngày không về.

Là Ôn Hạ xuất tiền xuất lực, đưa linh chi, nhờ Thái hậu minh oan cho huynh trưởng của nàng.

Từ đó về sau, Lý tần trung thành với Ôn Hạ, lặng lẽ nói cho Ôn Hạ biết: Kỳ thật Hoàng thượng chưa từng thực sự lâm hạnh các nàng, mỗi lần các nàng thị tẩm, đều chỉ là gảy đàn, nhảy múa. Nhưng sau tấm rèm căn bản không có bóng dáng Kỳ Diên.

Hắn căn bản không có hứng thú với nữ sắc.

Ban đầu các nàng cũng rất kinh ngạc, Hoàng thượng đang tuổi xuân phơi phới lại là bộ dạng này.

Các nàng hầu như đều quỳ trước long sàng sau tấm bình phong cả đêm, coi như đã thị tẩm.

Kỳ Diên còn hạ lệnh không được nói chuyện này cho Hoàng hậu và Thái hậu biết, còn phải biểu hiện trước mặt Hoàng hậu là được thánh sủng, nếu không sẽ bị g.i.ế.c không tha.

Nhưng Kỳ Diên thật sự lười ứng phó các nàng, chúng phi tần như Lý tần, khi cần Kỳ Diên giúp đỡ, đều không được gì, Kỳ Diên ngay cả nghe cũng lười.

Chỉ có Ôn Hạ nguyện ý giúp đỡ các nàng, thật lòng đối đãi với mọi người, không cầu hồi báo.

Mọi người cũng dần dần tỉnh ngộ như Lý tần, chi bằng ôm chặt lấy đùi Hoàng hậu còn hơn dựa vào chút thánh sủng giả dối kia.

Cho dù Hoàng hậu có thất sủng thì sao, sau lưng Hoàng hậu là Thái hậu!

Vì vậy, mười một phi tần vốn được Kỳ Diên cố tình sắc lập để chọc tức Ôn Hạ, đều đã lén lút thân thiết với Hoàng hậu như tỷ muội.

Chương 8: Chương 8

Trong điện náo nhiệt, dường như lại khôi phục bầu không khí vui vẻ trước đây.

Các phi tần đều chịu ơn huệ của Ôn Hạ, lúc này thấy đôi mắt xinh đẹp ngày nào bị che khuất bởi lớp vải trắng trên ghế phượng, cùng với dáng vẻ nàng cố gắng cười vui, đều an ủi nàng.

Vương Đức phi nói: "Nương nương, muội muội biểu diễn trò cưỡi lừa tìm ngựa cho tỷ xem nhé, tỷ có muốn xem không?"

Chữ "xem" khiến mọi người vội vàng nháy mắt với Vương Đức phi, Vương Đức phi cũng mới hoàn hồn, vội vàng che miệng, đầy áy náy.

Lý Thục phi cười nói: "Nương nương, thần thiếp gần đây mới học được một khúc, chúng ta ra hoa viên Thành Vũ điện nhé?"

"Đúng vậy, thần thiếp cũng muốn ra hoa viên ngồi một chút."

Trên ghế phượng cao cao, Ôn Hạ mím môi, biết đó là sự quan tâm của các tỷ muội dành cho nàng.

"Được, ta ngửi thấy mùi hoa mơ và ánh nắng bên ngoài cửa sổ, chắc là trời đẹp. Xuất cung thôi."

Mọi người chuyển đến hoa viên Thành Vũ điện.

Hôm nay trời trong nắng đẹp, gió nhẹ thoang thoảng mùi hoa mơ.

Lý Thục phi hát khúc mới học được, tự mình viết lời, Vương Đức phi không cho nàng gọi nhạc sư, nhất định phải đệm đàn.

Hai người đều không có tài năng thực sự, dù sao cũng là do Kỳ Diên vì muốn chọc tức Thái hậu và Ôn Hạ, cố ý đề bạt lên phi vị. Trước đây có lão thần chỉ trích Kỳ Diên hôn quân, nói tam phi đều là kẻ ngu ngốc, bụng không có chút mực nào.

Nhưng nếu không nói đến tài năng, Ôn Hạ cảm thấy các nàng tính tình thuần khiết, hoạt bát thú vị, chỉ là sở trường của mỗi người khác nhau. Ai quy định nữ tử nhất định phải đầy bụng tài hoa và thi thư.

Lúc này, Lý Thục phi khỏe mạnh, giọng hát vang dội.

Nàng không giỏi ca hát nhưng lại rất thích hát, một bên cao giọng hát, một bên cầm lấy khay trà trên bàn, chiếc quạt xếp như con thoi trong tay nàng, tung lên cao rồi lại vững vàng đón lấy. Giọng hát lạc đi vài nhịp do nàng vận lực.

Đôi mắt hoa đào của nàng tràn đầy vui vẻ nhiệt tình, luôn chú ý đến Ôn Hạ. Thấy Hoàng hậu khẽ cười, nàng mới yên tâm, càng vui vẻ biểu diễn.

Vương Đức phi cũng có kỹ thuật riêng của mình, vậy mà có thể đàn cây cổ cầm thượng hạng mà Ôn Hạ trân quý thành thứ âm thanh trái ngược hoàn toàn với êm tai dễ nghe.

Tiếng đàn "keng keng cang cang".

Tiếng hát như quỷ khóc sói tru.

Giống như gánh hát tạp kỹ, rõ ràng diễn hỏng rồi còn chờ người ta khen ngợi.

Dù không nhìn thấy, nhưng Ôn Hạ nghe thấy âm thanh cố gắng và chuyên chú đó, cũng không nhịn được mà vui vẻ trong lòng, vô cùng

cảm động, khẽ mỉm cười.

Một cơn gió thổi qua, Ôn Hạ nín thở, chú ý đến một nơi nào đó.

Thẩm Hiền phi để ý thấy hành động này của Ôn Hạ, vội vàng hỏi: "Nương nương đang tìm gì vậy?"

"Ta chỉ ngửi thấy gió đưa hương mai, nơi lạnh lẽo trong tuyết, nó hẳn là đang nở rộ lắm."

"Ừm, nở rất đẹp, hoa là hoa, cành là cành! Nương nương đợi chút, thần thiếp đi hái cho người!" Thẩm Hiền phi đứng dậy khỏi đình, bỗng nghe thấy tiếng vải rách, cúi đầu nhìn mới thấy do đứng dậy quá vội, vậy mà đã xé rách váy.

A!

Thẩm Hiền phi cau mày, đau lòng ôm ngực.

Đây là lụa hoa mà Ôn Hạ ban thưởng, vốn là ban cho tam phi, số lượng ít ỏi, mỗi người chỉ có thể may một bộ trung y. Là thứ mà nàng vô cùng yêu thích, đã bỏ giá cao mua lại từ tay nhị phi.

Đây chính là năm trăm lượng bạc trắng đó!!!

Ôn Hạ nhận ra có điều khác thường, quan tâm hỏi: "Sao lại im lặng vậy?"

"Nương nương, không có việc gì…" Thẩm Hiền phi đau lòng hít sâu một hơi: "Là trà đổ vào váy của thần thiếp."

"Vậy phải làm sao, ta đền cho muội một cái khác, lát nữa muội theo ta về Phượng Dực cung chọn."

"Không cần không cần, chỉ là một cái váy thôi, sao có thể sánh bằng một nụ cười của nương nương chứ!!" Thẩm Hiền phi đứng dậy đi hái hoa mai bên ngoài đình.

“Cành của tỷ không đẹp, xem của ta này.” Lý tần cũng đứng dậy khỏi chỗ ngồi.

Chúng phi tần chen chúc nhau vào rừng mai, chỉ mong Ôn Hạ vui vẻ hơn một chút.

Ai bảo Hoàng hậu nương nương thiện lương, đối với các nàng đều quan tâm như vậy.

Hơn nữa Hoàng hậu thật sự quá đẹp, lúc đầu khi còn chưa thân thiết với Hoàng hậu, các nàng đều cho rằng mỹ nhân khiến người ta không thể rời mắt như vậy, dù là địa vị hay dung mạo, chắc chắn là người rất khó gần gũi.

Nhưng sau khi tiếp xúc, mới biết Hoàng hậu nương nương thật sự ôn nhu đáng yêu, chỉ cần nói với các nàng một câu “Đừng buồn, ta sẽ chống lưng cho nàng”, các nàng đã đầu hàng trước dung nhan này.

Sắc đẹp như vậy, đừng nói là ghen tị, các nàng cảm thấy mình ngay cả ghen tị cũng không xứng.

Mỗi lần Hoàng hậu vui vẻ, cái nhíu mày, nụ cười đó thật sự khiến người ta không thể rời mắt.

Kỳ Diên đúng là mù rồi, mới có thể đối xử tệ bạc với tuyệt thế mỹ nhân trên đời này như vậy.

Không bao lâu, trong lòng Ôn Hạ toàn là cành mai, suýt nữa thì không ôm hết.

Trong vườn nhất thời tràn ngập tiếng cười vui vẻ.

Nhưng bỗng nghe thấy một giọng nữ uất ức chen vào.

Là Vinh tần thị tẩm đến sáng nay, vừa mới từ Càn Chương cung trở về.

“Thỉnh an Hoàng hậu nương nương!”

“Nương nương, tức c.h.ế.t thần thiếp rồi, tức c.h.ế.t thần thiếp rồi, Hoàng thượng lại sắc phong một mỹ nhân, mỹ nhân đó thật sự rất kiểu cách!”

Vinh tần kể lại chuyện đêm qua.

Nàng được lệnh đến thị tẩm, như thường lệ, chỉ đợi ở tiền điện của tẩm cung, nhưng đứng một canh giờ mới phát hiện Kỳ Diên không ở tẩm cung, mà đang dẫn một mỹ nhân từ bên ngoài về.

Mỹ nhân đó có chút tư sắc, dáng người thướt tha, trang điểm xinh đẹp, được Kỳ Diên dẫn vào tẩm cung, sau đó Kỳ Diên cũng gọi Vinh tần vào.

Vinh tần được lệnh đàn tỳ bà cho mỹ nhân kia, mỹ nhân đó liền múa trước mặt Hoàng thượng.

“Ánh mắt đưa tình thật là tục, dung tục!” Vinh tần bất bình nói: “Nửa đêm thần thiếp liền quỳ trong điện, mỹ nhân đó ở lại tẩm cung. Thần thiếp quỳ quá lâu, sáng sớm ngủ gục trên mặt đất, vẫn là bị mỹ nhân đó ho khan đánh thức. Nhìn bộ dạng kiêu ngạo của nàng ta, còn khoe khoang với thần thiếp là eo đau chân đau, thật là không biết xấu hổ!”

“Hoàng thượng sắc phong nàng ta làm Lệ tần, không ở cùng cung với chúng ta, còn ban riêng một cung điện.”

Mọi người nghe xong, đều an ủi Vinh tần, cũng tò mò trò chuyện: “Eo đau chân đau, chẳng lẽ thật sự khác với chúng ta, Hoàng thượng thật sự đã lâm hạnh nàng ta?”

“Bây giờ xem ra, e là rất có thể…”

Mọi người phẫn nộ bàn tán.

Trên phượng tọa, Ôn Hạ thần sắc không chút biến động, nhưng vẫn không quên chuyện Kỳ Diên nói muốn phế hậu mấy ngày trước.

Nàng vuốt ve cành mai trên đầu gối, đầu ngón tay vô tình hay cố ý chạm nhẹ vào cánh hoa, như đang đếm xem mai nở mấy đóa, cũng như đang buồn bã và khẩn thiết cầu nguyện cho đôi mắt mau chóng sáng lại.

Hôm nay nàng chỉ trang điểm nhẹ nhàng, dáng vẻ có chút bệnh uể oải, nhưng cũng chỉ có thể giống như mỗi ngày nghe thấy tin sắc phong người mới, nên tỏ ra đoan trang đại lượng của Hoàng hậu, khẽ mím môi lắng nghe.

Nghe chúng phi tần trò chuyện xong, nàng nói: "Vậy thì phải chuẩn bị nghênh đón vị muội muội này rồi." Nàng dặn dò Bạch Khấu chuẩn bị mọi thứ cho người mới theo phẩm vị tần.

Các phi tần đều an ủi Ôn Hạ.

Ôn Hạ mỉm cười nhẹ, luôn tỏ ra không để tâm, cũng không buồn bã.

Tính tình nàng luôn như vậy, dù tức giận hay buồn bã cũng sẽ không lớn tiếng la hét, nói chuyện luôn ôn nhu mềm mại, khiến người ta không thể từ chối thái độ ngọt ngào này.

Ôn Hạ nói: "Hôm nay đến đây thôi, thánh chỉ sắc phong của Hoàng thượng cũng sắp đến rồi, ta hồi cung nghênh đón thánh chỉ."

Mọi người đều lộ vẻ quan tâm, quỳ lạy trước phượng tọa.

Ôn Hạ vừa về đến Phượng Dực cung, liền nhận được thánh chỉ do Cát Tường đến truyền, là Kỳ Diên sắc phong mỹ nhân Trần thị làm Lệ tần, ban cho một cung điện rộng lớn nguy nga, bảo Ôn Hạ phái người đến dọn dẹp bố trí.

Giống như mỗi lần sắc phong người mới, Ôn Hạ dặn dò cung nhân tỉ mỉ từng việc nhỏ. Đến khi mặt trời lặn, bên Ỷ Phương cung đã sắp

xếp xong xuôi, nàng mới thay thuốc mỡ, trở về với thời gian của riêng mình.

"Ta lại muốn vẽ tranh rồi, không biết bây giờ ta trông như thế nào." Ôn Hạ ngồi bên cửa sổ, làn váy màu xanh nhạt trải dài trên mặt đất, chống cằm dặn dò Hương Sa: "Đi mời họa sĩ đến đây."

Lúc này Bạch Khấu trở về Phượng Dực cung, cố nén cơn giận: "Nương nương, Lệ tần đó thật sự là không hiểu quy củ. Nàng ta nói nàng ta hầu hạ Hoàng thượng nên thân thể khó chịu, không thể đến thỉnh an người, vậy mà dám không coi chủ nhân trung cung ra gì!"

Ôn Hạ lười biếng chống cằm, tay áo trượt xuống từ cổ tay. Cổ tay trắng nõn như ngọc, da thịt mịn màng như mỡ đông. Ngón tay thon dài vén tay áo, cũng vén nhẹ lớp lụa mỏng trên cánh tay, nàng cười cho qua chuyện, không muốn so đo những thứ này nữa.

Đêm nay, Kỳ Diên quả nhiên đã gọi Lệ tần thị tẩm.

Ngày hôm sau, lại là Lệ tần thị tẩm suốt đêm.

Kỳ Diên trước đây dường như thật sự chưa từng sủng ái một người như vậy, dù chỉ là diễn kịch.

Du Dao đã đi gặp Lệ tần, nghe nói nàng ta cũng coi như là xinh đẹp, gương mặt trái xoan, mắt phượng, nhìn cũng có chút phong tình. Nàng ta là con gái của huyện lệnh, chưa từng bị lễ giáo ràng buộc, bây giờ được thánh sủng, vậy mà lại kiêu ngạo khác thường, không coi những người cũ phẩm vị thấp như các nàng ra gì.

"Thật quá đáng! Liên tiếp ba ngày rồi cũng không đến thỉnh an Trung cung, trong mắt nàng ta có người làm Hoàng hậu này sao?" Du Dao tức giận nói.

Ôn Hạ đáp: "Tỷ đừng bực bội nữa, chẳng phải tỷ đã sớm biết rõ tâm ý của ta rồi sao? Hoàng thượng không thích ta, ta cũng chẳng thích chàng. Chàng ấy là bậc đế vương, mọi việc chàng ấy làm dù đúng

hay sai, ta cũng không có quyền can thiệp, hà tất phải tự chuốc lấy phiền muộn chứ?”

Ôn Hạ chưa từng ghen tuông Kỳ Diên sủng ái ai, muốn yêu thích ai, cũng không còn để ý đến động tĩnh của Càn Chương cung nữa.

Nhiều lúc, nàng cảm thấy Kỳ Diên làm việc rất ấu trĩ.

…

Càn Chương cung.

Hoàng hôn buông xuống, đêm nay lại là Lệ tần thị tẩm.

Mãi đến nửa đêm, Lệ tần quỳ gối ngoài điện tẩm cung rốt cuộc cũng không chịu đựng nổi nữa, nàng ta dịch chuyển hai chân tê cứng, quỳ gối bò vào trong tẩm cung.

“Lệ tần nương nương muốn làm gì?” Nội thị canh cửa chặn nàng ta lại.

“Bản cung muốn vào hầu hạ Hoàng thượng.”

“Thánh chỉ của Hoàng thượng, Lệ tần chẳng phải đã nghe rõ rồi sao? Nếu chưa nghe rõ, nô tài đọc lại cho người nghe có được không?” Nội thị trẻ tuổi mang một gương mặt tươi cười nhưng cứng rắn như sắt.

Lệ tần cắn chặt môi, nhớ lại đêm qua, nhân lúc cung nhân không để ý mà trèo vào tẩm cung, chỉ nhìn thấy góc áo màu đen của long bào, liền nghe thấy giọng nói lạnh lùng trầm thấp của Hoàng đế quát lui.

Nàng ta không hiểu, Hoàng thượng chẳng phải rất thích xem nàng ta múa sao?

Vì sao liên tiếp ba đêm, nàng ta đều không thể đến gần long sàng, chỉ có thể quỳ gối ngoài tẩm cung như thế này?

Mãi cho đến khi trời sáng, nội thị Hồ Thuận đến truyền nàng ta có thể rời đi.

Hai chân hoàn toàn không phải của mình nữa, quỳ bốn canh giờ đã không còn chút cảm giác nào, chỉ có thể để cung nữ dìu đứng dậy.

Hồ Thuận cười nịnh nọt: "Chúc mừng Lệ tần nương nương, thịnh sủng đặc biệt. Hoàng thượng chưa từng liên tục ba ngày sủng hạnh vị nương nương nào, người là người đầu tiên đấy."

Rõ ràng đã đứng không vững nữa, nhưng được lời khen này, trong lòng Lệ tần vẫn vui mừng, run rẩy đứng vững, bảo cung nữ lấy ra mấy hạt vàng thỏi thưởng cho Hồ Thuận.

Hồ Thuận cười nhận lấy: "Đa tạ nương nương, ra ngoài nên nói gì không nên nói gì, nương nương có cần nô tài nhắc lại lần nữa không?"

"Không cần, bản cung đều nhớ kỹ."

Lần đầu tiên thị tẩm, Kỳ Diên đã nói với nàng ta, chàng và Hoàng hậu bất hòa, chỉ cần là đối đầu với Hoàng hậu, chàng đều thích.

Nhưng vì sao Hoàng thượng không thật sự triệu nàng ta thị tẩm chứ?

Nghĩ vậy, Lệ tần không khỏi buột miệng hỏi: "Công công, bản cung đã hầu hạ Hoàng thượng ba ngày rồi, vì sao ban đêm Hoàng thượng không cho bản cung vào hầu hạ? Mong công công chỉ điểm."

"Hoàng thượng làm việc gì, chúng ta làm nô tài sao có thể đoán được. Nô tài chỉ biết Hoàng thượng hỉ nộ vô thường. Nương nương đừng lo lắng, nếu người vẫn luôn trung thành hầu hạ Hoàng thượng như vậy, nhất định sẽ có ngày được Hoàng thượng yêu thích. Tiền đề là tuyệt đối không thể truyền những chuyện này đến tai Thái hậu và Hoàng hậu, tự rước thêm trò cười cho mình. Người thấy có đúng không?"

Lệ tần bừng tỉnh ngộ: "Đương nhiên, bản cung sẽ không để người khác cười nhạo mình."

Bỗng nhiên có cung nhân vào điện bẩm báo, có mấy vị lão thần quỳ gối ngoài điện, thỉnh cầu Hoàng thượng lên triều, không nên đắm chìm trong nữ sắc.

Hồ Thuận được sư phụ Cát Tường gọi đi, Lệ tần nghe thấy "đắm chìm trong nữ sắc", thầm oán trách mấy lão thần kia không biết lý do, nàng ta căn bản còn chưa được gần gũi Hoàng thượng!

Lệ tần xoay người được cung nữ dìu đi ra cửa điện.

Hồ Thuận từ tẩm cung đi ra, vẻ mặt tươi cười đi đến trước mặt nàng ta: "Hoàng thượng mời nương nương vào điện hầu hạ, Lệ tần nương nương còn sức lực không?"

Mắt Lệ tần sáng lên, vội vàng đi vào tẩm cung.

Mấy vị đại thần kia cũng đến tẩm cung.

Cách tấm bình phong, chỉ mơ hồ nhìn thấy bóng dáng cao lớn tựa cằm trên long sàng. Còn có bóng dáng nữ tử ngồi trên thảm, phong tình vạn chủng, đang bưng bát hầu hạ Hoàng thượng dùng bữa.

Mấy vị lão thần nói: "Hoàng thượng đã nhiều ngày không lên triều rồi, xin Hoàng thượng mau chóng lâm triều."

Sau tấm bình phong, Kỳ Diên từ trên long sàng lười biếng ngồi dậy.

Mái tóc đen buông xõa, uể oải mở một con ngươi đen láy, mở môi ăn bát canh Lệ tần đút đến bên miệng: "Trẫm không phải mới một ngày không lên triều, cần gì các khanh phải ồn ào đến thỉnh cầu như vậy."

Mấy lão thần lại khuyên can một phen.

Kỳ Diên đứng dậy đi vòng qua tấm bình phong, dừng lại trước mặt bọn họ.

Mấy người lúc này mới thấy chàng chỉ mặc long bào màu đen, vạt áo mở rộng, lồng n.g.ự.c cường tráng phóng túng, cả người không có chút nào nhân từ của bậc đế vương, hoàn toàn là bộ dạng phóng đãng của một hôn quân.

"Muốn lên triều thì các khanh tự mình đi mà lên, không thấy trẫm vừa nạp mỹ nhân mới, đang cao hứng sao."

Một lão thần tức giận đứng dậy, vốn bọn họ muốn đến thăm dò ý tứ phế hậu, cũng muốn lấy lời dạy của Tiên đế ra trách cứ. Nhưng bị đồng liêu bên cạnh nắm chặt cổ tay, lắc đầu ra hiệu cho ông ta không được làm vậy.

Mấy người rời đi, Kỳ Diên quả nhiên cả ngày hôm đó cũng không lên triều, chỉ chọn vài tấu chương qua loa phê duyệt, hơn nữa vẫn điểm Lệ tần hầu hạ bên cạnh, ban đêm cũng là Lệ tần thị tẩm.

Việc thị tẩm này cũng chẳng qua chỉ là Kỳ Diên làm cho có lệ mà thôi.

Đều là quỳ gối ngoài tẩm cung một đêm, hắn dùng uy nghiêm của bậc đế vương, ra lệnh cho các nàng ta không được tiết lộ ra ngoài.

Cả triều đều không biết, cao thủ võ lâm lợi hại nhất trên đời này kỳ thực là hắn.

Nhiều năm trước, phụ hoàng đã tìm cho hắn một người thầy giỏi.

Ban đầu chỉ là vì hắn bị bệnh nặng một trận, sau khi khỏi bệnh, phụ hoàng muốn hắn học chút võ công để tăng cường sức khỏe.

Nhưng hắn lại rất hứng thú với võ công tuyệt học của sư phụ, phụ hoàng và mẫu hậu đều không cho hắn dính dáng đến võ nghệ mà

hoang phế việc học hành trị quốc. Sư phụ thương hắn, liền lén dạy hắn.

Cứ như vậy học đến bây giờ, chỉ là rất nhiều công pháp chú trọng trầm tĩnh kinh mạch, tĩnh lặng huyết khí, tốt nhất là không gần nữ sắc.

Hơn nữa mẫu hậu và các đại thần đều lấy sắc đẹp của Ôn Hạ ra nói chuyện.

Nói chỉ cần hắn nhìn một cái sẽ thích ngay.

Nói là đàn ông thì đều sẽ động lòng vì sắc đẹp đó.

Hắn chính là Kỳ Diên, cái tính phản nghịch này nên để cả triều đình nếm thử cho biết.

Tránh cho mọi người đều cho rằng hắn là hôn quân háo sắc, thấy mỹ nhân là thích.

Đêm đông lạnh lẽo đặc biệt yên tĩnh.

Trong bóng tối, ánh nến dưới hành lang lay động theo gió, kéo dài bóng dáng người cầm kiếm trong sân.

Tẩm cung ở phía xa đã không còn bóng dáng Kỳ Diên.

Đàn bà là cái gì chứ.

Võ học mới là thứ tốt nhất trên đời này.

Bóng kiếm như ma quỷ.

Tiếng gió rít gào.

Ánh đao xé tan bầu trời đêm đen kịt, sát khí lạnh lẽo phóng ra tự nhiên.

Bóng dáng cao lớn cường tráng từ trên mái cung bay xuống, cổ tay xoay ngược lại thu hồi thanh kiếm sắc bén.

Huyền y bay phấp phới, rồi lại chậm rãi buông xuống.

Kỳ Diên lúc này mới dừng lại việc luyện võ hôm nay.

Chương 9: Chương 9

Trở về tẩm cung đã là nửa đêm, Lệ tần quỳ gối trong điện đã ngủ gục dưới đất. Kỳ Diên chỉ liếc nhìn qua, Cát Tường vội vàng đi tìm một tấm thảm da cáo, sai cung nữ đắp lên cho Lệ tần.

Kỳ Diên ánh mắt lạnh nhạt, cởi bỏ ngoại bào ướt đẫm mồ hôi đi tắm rửa.

Từ khi nào mà Cát Tường lại kém cỏi trong việc quan sát sắc mặt như vậy?

Sáng sớm hôm sau, đang ngủ ngon lành, mấy lão thần hôm qua lại đến quấy rầy.

Nói Kỳ Diên hôm nay không lên triều, vậy thì hãy xử lý một ít tấu chương đi.

Đống tấu chương chất chồng được bốn nội thị khiêng đến, nặng đến bốn năm cân.

Kỳ Diên bực bội ngồi dậy, thuận tay cầm một chồng lên cân nhắc rồi mở ra, sau đó lại nặng nề khép lại.

"Một tấu chương này cũng nặng đến ba cân, hơn năm mươi lạng thẻ tre, thật coi là hơn năm mươi lạng vàng rồi."

Bốp một tiếng.

Tấu chương bị ném trở lại án thư bằng những ngón tay thon dài.

“Trúc giản vừa nặng vừa nhiều, trẫm cầm không vững.”

Hắn nằm trở lại chăn ấm.

Bên ngoài bình phong, mấy lão thần nhìn nhau, ngầm hiểu không ai lên tiếng tranh luận, ra hiệu cho nội thị lặng lẽ bê hết tấu chương trên án đi.

Lệ tần khoác áo lông chồn trắng đứng hầu ở bên cạnh cửa tẩm cung, theo bản năng ngó vào bên trong: “Hoàng thượng, thần thiếp vào quỳ có được không ạ?”

Ồ, còn có một người nữa.

Kỳ Diên nghiêng người, đương nhiên là nghe thấy, nhưng không đáp lại.

Cát Tường hiểu ý thánh tâm, ra hiệu cho Lệ tần vào điện.

Lệ tần mừng thầm, vội vàng quỳ xuống trước long sàng.

Đây là lần nàng ta đến gần long sàng nhất, đương nhiên vui mừng.

Kỳ Diên bị đánh thức giấc này, cũng cảm nhận được hơi thở xa lạ ngoài trướng, trong lòng bực bội Cát Tường tự ý quyết định, nhưng biết đám đại thần kia sẽ không chịu bỏ qua, nên không lên tiếng đuổi đi.

Quả nhiên như hắn dự đoán, chỉ hơn một canh giờ, đám tấu chương bị bê đi lại quay trở về, chỉ là ít đi rất nhiều.

Chỉ còn mười quyển bày ra đó, tùy tiện phê “Đã xem” cũng chỉ mất một chén trà nhỏ.

Kỳ Diên đứng dậy, vươn vai: “Thay y phục cho trẫm.”

Lệ tần muốn hầu hạ, thăm dò lấy ngọc bội bên hông.

Kỳ Diên nhắm mắt, tuy bài xích hơi thở xa lạ này, nhưng không lên tiếng ngăn cản.

Hắn luôn diễn những vở kịch này.

Phi tần hậu cung đều thuận theo ý hắn, dù mỗi lần thị tẩm đều quỳ cả đêm, cũng rất cam tâm tình nguyện, gương mặt ai nấy đều là vẻ ngưỡng mộ. Các nàng ta thường làm trái ngược với Hoàng hậu, đều biết các nàng ta càng bất hòa với Hoàng hậu, thì càng hợp ý hắn.

Kỳ Diên đi dùng bữa trước, không để ý đến đám tấu chương kia.

Lệ tần vừa múc canh, vừa không nén được vẻ tươi cười trên môi.

Nàng ta đã thị tẩm liên tục năm ngày rồi!

Nhìn khắp hậu cung, chỉ có mình nàng ta!

Lệ tần cũng coi như biết mức độ chán ghét của Kỳ Diên với Hoàng hậu.

"Hoàng thượng, hôm qua Hoàng hậu nương nương sai người đưa tới y phục mùa đông, thần thiếp không nhận của nàng ta, nói rằng người sẽ tự thưởng cho thần thiếp. Nhìn xem, hôm nay thần thiếp đã được người ban cho một chiếc áo lông chồn rồi."

Kỳ Diên chau mày thổi canh.

"Thần thiếp còn nghe nói, Hoàng hậu đến nay vẫn chưa thấy rõ. Đại Thịnh ta quốc thổ giàu có, là nước lớn, sao có thể để Hoàng hậu là một người mù chứ ạ."

Tay Kỳ Diên khựng lại, lười biếng mở mí mắt, liếc nhìn Lệ tần.

Lệ tần khẽ cong môi đỏ, ngồi ngay ngắn đối diện, cố gắng giữ dáng vẻ: "Thần thiếp còn nghe nói, mười một vị tỷ tỷ trong hậu cung đều không thích Hoàng hậu, hai ngày trước còn cùng nhau đến Phượng

Dực cung bái kiến Hoàng hậu. Bề ngoài là vấn an, nhưng thực chất đều là đến mỉa mai châm chọc đấy ạ."

"Thần thiếp từ nhỏ đã đọc sách, biết dù Hoàng hậu có sai, nhưng nàng ta giờ đã mù rồi, nếu đổi lại là thần thiếp, cứ mặc kệ người tàn tật này tự sinh tự diệt thôi, hà tất phải đi mỉa mai châm chọc người ta chứ."

Kỳ Diên nhạt nhẽo nhếch môi: "Nàng muốn nói gì?"

"Thần thiếp thấy các vị tỷ tỷ trong hậu cung có lẽ là ở trong cung lâu quá rồi, quên mất lòng khoan dung nhân hậu. Phụ thân thần thiếp là Huyện lệnh Đam Châu, từ nhỏ đã dạy thần thiếp nên làm việc thiện, nếu có một ngày thần thiếp quản lý hậu cung, sẽ…"

"A, thần thiếp lỡ lời rồi." Lệ tần giả vờ lỡ miệng, hoảng hốt che miệng: "Thần thiếp vô tâm, mong Hoàng thượng thứ tội."

"Nàng muốn làm Hoàng hậu?" Kỳ Diên thản nhiên ngẩng lên, ánh mắt không gợn sóng.

Hắn vẫn tự mình dùng bữa sáng, gương mặt anh tuấn không rõ vui buồn, cứ như thể không hề tức giận vì câu nói này.

Lệ tần len lén nhìn sắc mặt thánh thượng, được ân sủng liên tục năm ngày, không khỏi nuốt nước canh trong miệng, mong đợi nói: "Thần thiếp ái mộ Hoàng thượng, nếu có một ngày thật sự có thể trở thành thê tử kết tóc của Hoàng thượng…"

"Nàng mơ tưởng hão huyền quá rồi đấy."

Giọng nói lạnh lùng đột nhiên cắt ngang, Kỳ Diên mặt không cảm xúc, ăn bào ngư luộc tinh xảo trong đĩa, như thể chỉ đang tùy ý nếm thử món ăn.

"Cha nàng chỉ là quan cửu phẩm, nàng mười chữ cũng không biết hết. Cha Ôn Hạ lúc còn sống là Trấn quốc Thái úy, huynh trưởng

trấn thủ ba mặt biên cương, nàng ta ba tuổi đã biết đọc thơ, năm tuổi có thể làm thơ, không nói đến cầm kỳ thi họa, chỉ riêng ấn tượng và địa vị trong lòng các đại thần, khuê tú khắp cả nước cũng không ai sánh bằng."

Lệ tần sững sờ: "Nhưng, nhưng, là Hoàng thượng người nói muốn phế hậu mà."

Hắn muốn phế hậu, nhưng cũng không phải nữ nhân nào cũng có thể làm Hoàng hậu của hắn.

Các đại thần nói hắn tàn bạo, nhưng không nói hắn hôn quân.

Hắn, Kỳ Diên, còn chưa ngu xuẩn đến mức không phân biệt được đâu là mây đâu là bùn.

Ban đầu còn tưởng nhặt được một tấm lá chắn thông minh, không ngờ lại ngu xuẩn giả tạo đến vậy.

Kỳ Diên không muốn Lệ tần hầu hạ nữa, bữa sáng cũng không cho người dùng hết, nói một câu "Hơi buồn nôn" rồi cho lui xuống, đứng dậy đi đến Thanh Yến điện phê duyệt tấu chương, dù sao cũng chỉ là qua loa cho xong chuyện với các đại thần.

Tấu chương trên ngự án chỉ còn lác đác mười quyển, phê xong cũng chỉ mất một chén trà nhỏ.

Ngón tay thon dài trắng lạnh, tùy tiện cầm lấy một quyển trúc giản mở ra.

Chỉ là khi ánh mắt đen quét đến những chữ viết này, Kỳ Diên trong nháy mắt ngẩn người quên cả phản ứng.

Vẻ kinh ngạc rõ ràng hiếm thấy hiện lên trong mắt hắn.

Cái này…

Cũng thật lợi hại!

Chữ đen chi chít trên trúc giản, thường ngày chỉ cần mấy dòng hoặc mười mấy dòng là có thể tấu xong việc nước, giờ lại trở thành chen chúc dày đặc đến cả trăm dòng.

Một quyển tấu chương dày bằng mười mấy quyển tấu báo khác gộp lại!

Hắn là chê trúc giản nặng, chứ không phải chê chữ trên đó ít!

Bốp.

Quyển trúc giản bị Kỳ Diên tức giận gấp lại.

Long nhan giận dữ.

Cát Tường vội vàng quỳ xuống, đám cung nhân trong điện cũng đồng loạt quỳ rạp xuống đất.

Bên ngoài cửa, Hồ Thuận đến bẩm báo Thượng thư Bộ Hộ và Bộ Công cầu kiến.

Hai vị đại thần vào trong, cung kính nói: "Mùa đông lạnh giá, trước đây là thần không suy nghĩ chu đáo, may nhờ Hoàng thượng chỉ điểm mới nghĩ ra cách này. Trúc giản này mở ra một lần, tương đương với Hoàng thượng thường ngày mở ra mười mấy lần, không nặng cũng không lạnh tay, Hoàng thượng thấy có vừa ý không ạ?"

"Nếu không vừa ý, thần cũng có thể thêm mấy quyển tấu báo nữa, giúp Hoàng thượng giảm bớt gánh nặng."

Kỳ Diên rõ ràng là đang tức giận, đối mặt với hai lão thần lời lẽ đầy ý cười, càng không muốn để bọn họ được như ý.

Hắn không giận mà còn cười, ngoài miệng nói "Đa tạ ái khanh", đợi người ta đi rồi mới không kìm được tức giận, bực tức phê bút ở chỗ trống trên trúc giản.

Cát Tường: "Hoàng thượng bớt giận, cẩn thận hại thân."

“Trẫm đang tức giận sao? Ngươi xem trẫm chỗ nào giống đang tức giận? Bọn họ lo lắng trẫm lật một trăm quyển tay đau, cố ý giúp trẫm giải quyết vấn đề, trẫm không hề tức giận.”

Bốp.

Hắn ném bút xuống.

Ngày hôm sau, điều Kỳ Diên không ngờ tới là, thị vệ đến báo Thái hậu đã về kinh trước thời hạn.

Vừa vào cửa cung, Thái hậu không đến Càn Chương cung thăm hắn, mà trực tiếp đến Phượng Dực cung.

Chương 10: Chương 10

Ôn Hạ vẫn chưa nhìn rõ, trước mắt vẫn là thế giới xám xịt.

Khi nghe tin Thái hậu hồi cung, nàng vừa bất ngờ vừa cảm động.

Chỗ dựa của nàng đã trở về.

…

Thái hậu không về Ý Ninh cung, mà trực tiếp đến Phượng Dực cung.

Bên tai toàn là tiếng cung nhân đồng loạt hành lễ, mùi hương quen thuộc cũng bao phủ lại gần.

Ôn Hạ bị một bàn tay mềm mại nắm lấy cổ tay, kéo vào một cái ôm ấm áp.

Hương trầm nồng nàn quanh quẩn chóp mũi, là mùi hương Thái hậu vẫn luôn dùng, nhưng Ôn Hạ mỗi lần đều cảm thấy, đó là mùi của vải thiều.

Cứ như mỗi lần trước kia nàng muốn ăn vải, dù là giữa mùa đông, Thái hậu cũng đều có thể kiếm được cho nàng, đôi mắt đầy yêu thương nhìn nàng ăn hết quả này đến quả khác.

"Hạ Hạ, mẫu hậu về trễ rồi."

Vùi đầu vào vai Thái hậu, Ôn Hạ vành mắt ươn ướt, ôm chặt lấy Thái hậu, cất tiếng gọi "Mẫu hậu", rồi chỉ còn lại tiếng nghẹn ngào.

Phu nhân trong điện trang nghiêm ung dung, dung mạo cao quý.

Năm tháng khắc lên đuôi mắt phượng của bà những nếp nhăn mờ nhạt, nhưng thời gian lại là ân huệ, vẫn có thể thấy được vẻ đẹp trẻ trung năm nào.

Chỉ là so với dung mạo, khí chất của bà càng nổi bật hơn, cử chỉ hành động đều toát lên khí phách.

Đối với Thái hậu Trương thị, văn võ bá quan đều vừa kính vừa sợ.

Xét cho cùng những năm đầu tiên sau khi Tiên đế băng hà, tân đế mới mười bảy tuổi, các thế lực ngoại thích đang nhìn chằm chằm, các hoàng tử khác thì đầy dã tâm, triều thần không phục Kỳ Diên, tất cả đều dựa vào Trương thị buông rèm chấp chính.

Một người phụ nữ thông minh và mạnh mẽ như vậy, lại dành tất cả sự dịu dàng cho Ôn Hạ.

"Thái y nói thế nào?" Thái hậu hỏi Hứa ma ma đứng sau, ánh mắt nhìn Ôn Hạ chỉ có sự xót xa, cũng có cả sự phẫn nộ kìm nén từ lúc mới nghe tin, phẫn nộ với Kỳ Diên.

Hứa ma ma trả lời câu hỏi của Thái hậu.

Ôn Hạ tuy không nhìn thấy, nhưng lại nghe thấy một tiếng hít thở khe khẽ, đó là âm thanh chỉ phát ra mỗi khi Thái hậu bị đau dạ dày.

Hai năm đầu Kỳ Diên mới lên ngôi, ngoại thích và các thân vương gây rối. Kỳ Diên bản tính ngang bướng, không bao giờ nghe lời, đều là Thái hậu xử lý triều chính, ba bữa cơm một ngày không đúng giờ, nhịn ăn nhịn uống cũng là chuyện thường.

Có lần Cát Tường đến báo, Kỳ Diên bị thích khách áo đen ám sát bên ngoài, mất tích.

Thái hậu không nói hai lời, trực tiếp cầm cung tên lên ngựa đi tìm Kỳ Diên, đường đi gập ghềnh, sau lần đó bà bị đau dạ dày.

Lần nghiêm trọng hơn, là tám trăm dặm khẩn cấp đưa tin về cái c.h.ế.t của Ôn Lập Chương.

Thái hậu thúc ngựa phi ra khỏi kinh thành, rồi lại thúc ngựa quay về cung vào buổi chiều, được cung nhân dìu xuống ngựa, đau dạ dày suốt nửa năm.

Dạ dày của Thái hậu không chịu được sự xóc nảy, Ôn Hạ biết, bà nhất định là nhận được thư của Hứa ma ma liền lập tức phi ngựa về kinh.

"Mẫu hậu, dạ dày của người lại đau sao?"

Ôn Hạ rất tự trách, giọng nói mang theo chút nghẹn ngào sau khi khóc, muốn nói gì đó, nhưng lại biết mọi lời nói đều vô ích. Nguyên nhân của tất cả những điều này là Kỳ Diên, mà bọn họ không ai có thể thay đổi Kỳ Diên.

Nàng vùi đầu vào lòng Thái hậu, dù sao cũng đã sống với Thái hậu nhiều năm như vậy, hai người đã sớm thân thiết như mẹ con ruột thịt.

"Mẫu hậu không sao, chỉ là do đường xá gập ghềnh, uống chút trà ấm là khỏi."

"Hạ Hạ, trên đường về mẫu hậu nhận được thư của đại ca con, mẫu thân và đại ca con cũng đang trên đường về kinh." Thái hậu muốn nàng vui vẻ một chút, buổi tối là có thể gặp lại mẫu thân và ca ca rồi.

Không nán lại lâu, Thái hậu dặn dò cung nhân chăm sóc Ôn Hạ cẩn thận, nói với nàng: "Mẫu hậu đến Càn Chương cung, đừng buồn, trên đời này không ai có thể làm tổn thương con dù chỉ một chút, cũng đừng hòng lay chuyển hậu vị này."

Thái hậu trở về đã cho Ôn Hạ một viên thuốc an thần.

Xét cho cùng trong thâm cung này bị đế vương chán ghét, chỗ dựa duy nhất của nàng chỉ có Thái hậu.

Càn Chương cung.

Khi cung nhân đồng loạt hành lễ với Thái hậu, Kỳ Diên trên long ỷ lại làm như không nghe thấy.

Long bào màu đen vừa uy nghiêm vừa thần bí, chất liệu gấm thêu rồng bằng chỉ vàng tím hiếm có dưới ánh sáng của dạ minh châu tỏa ra ánh sáng lấp lánh như sóng nước, khoác trên người cao lớn, tỏa ra khí chất tôn quý bất kham.

Đối mặt với ánh mắt phượng vừa uy nghiêm vừa phẫn nộ của Thái hậu, gương mặt tuấn tú của hắn càng thêm phóng túng bất cần, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên nụ cười nhạt nhẽo.

"Mẫu hậu đã về nhanh như vậy, sao không ở lại Sóc thành thêm mười ngày nửa tháng nữa?"

Thái hậu nheo mắt phượng lại.

Chuyến này ngoài việc hoàn thành việc tế thần ở Hoài Châu thành, bà quả thực có đến Sóc thành một chuyến.

Kỳ Diên phái người điều tra hành tung của bà, cũng nằm trong dự liệu.

"Ai gia mới đi chưa đầy một tháng, con đã hại Hạ Hạ thành ra thế này!"

"Trẫm đã làm hại nàng ta chỗ nào, chẳng lẽ Hứa ma ma không báo cho mẫu hậu biết, là trẫm ban thưởng cho nàng ta được ngắm tuyết ở Quan Vũ lâu, là nàng ta tự mình không biết điều."

"Kỳ Diên ——"

Thái hậu nghiến răng quát.

"Đi đường xa như vậy, mà chưa thấy mẫu hậu mệt mỏi, vẫn tràn đầy tinh thần như vậy."

Đôi giày da đen đặt hờ hững trên bàn, Kỳ Diên vắt chéo hai chân, lười biếng vung tay áo rộng ra hiệu "Dọn bữa". Hắn sinh ra đã vô cùng tuấn tú, cử chỉ lại cao quý tao nhã như vậy, hoàn toàn không nhìn ra là vị hôn quân bạo chúa mà thiên hạ đồn đại.

Cung nhân bưng từng đĩa thức ăn ngon, nối đuôi nhau đi vào.

"Tất cả lui ra."

Thái hậu ra lệnh.

Cung nhân dừng bước, đang định lui ra, Kỳ Diên lại nói "Dọn bữa".

Thái hậu lạnh lùng liếc mắt, nhìn chằm chằm vào hàng cung nhân.

Cảm nhận được ánh mắt lạnh lùng đầy uy nghiêm từ long ỷ, cung nhân tiến lui không được, bỗng nhiên quỳ xuống, cúi đầu thật thấp, hai tay nâng khay.

Đĩa ngọc và đồ sứ va chạm vào nhau phát ra âm thanh leng keng, đó là nỗi sợ hãi run rẩy dưới áp lực vô hình.

Thái hậu bước từng bước nặng nề, nhanh chóng tiến về phía ngai vàng.

"Ôn Hạ chọc giận con rồi sao? Từ khi thành thân nàng ấy luôn tránh mặt con, nàng ấy đi dạo Ngự Hoa Viên, con nói không được, nàng ấy liền đi dạo ở vườn hoa nhỏ của Thành Vũ điện. Nàng ấy xem hí kịch con nói xa xỉ, nàng ấy liền không triệu đoàn hí vào cung nữa, cũng không nghe hí kịch nữa."

"Năm nàng ấy năm tuổi bị hãm hại, là con đã diệt trừ cả nhà họ Tống. Đêm đó giữ nàng ấy lại ở Đông Cung, là con đã giải thích với

ta và phụ hoàng con rằng nàng ấy sợ bóng tối, đừng trách nàng ấy không tuân thủ cung quy. Là con muốn cầu hôn, muốn nàng ấy làm Thái tử phi của con! Nàng ấy đã làm sai điều gì ——"

"Các ngươi không nói nàng ta họ Ôn, chẳng lẽ không phải là các ngươi lừa trẫm sao?" Kỳ Diên lạnh lùng cắt ngang.

"Ai gia chưa từng nói nàng ấy không họ Ôn."

"Chơi chữ với trẫm sao? Hừ, mẫu hậu thật cao tay, trẫm không nói lại người, phụ hoàng cũng không nói lại người."

"Con ——"

Thái hậu tức giận công tâm, ôm n.g.ự.c thở hổn hển.

Cung nhân bưng ngự thiện chỉ ước gì được vùi đầu xuống đất, biến thành không khí là tốt nhất, dù là canh nóng hắt lên tay đang run rẩy, cũng không dám phát ra một tiếng động nào.

Chỉ có Hứa ma ma tuy bị cơn thịnh nộ của đế vương làm cho kinh hãi, nhưng cũng dám nói đỡ cho Thái hậu hai câu.

"Thái hậu đi đường xa, đau dạ dày tái phát. Hoàng thượng còn nhớ năm Thiên Hựu thứ mười chín, người bị thích khách áo đen ám sát, Thái hậu bất chấp nguy hiểm phi ngựa đi tìm người, đường xá gập ghềnh nên bị đau dạ dày, để lại bệnh căn."

"Ngươi đừng đổ oan cho trẫm, tài cưỡi ngựa của mẫu hậu là do Cung Đức Vương dạy. Năm Cung Đức Vương hy sinh, mẫu hậu phi ngựa xông ra khỏi cổng thành, tốc độ nhanh như vậy, rõ ràng là lúc đó bị đau dạ dày, đừng đổ lên đầu trẫm."

Lời nói đại nghịch bất đạo như vậy khiến Thái hậu vừa xấu hổ vừa tức giận, đôi mắt phượng đỏ hoe cũng chất chứa sự đau lòng, giơ tay lên định tát.

Kỳ Diên cũng không tránh, cứ như vậy cong môi nhìn thẳng vào Thái hậu, chờ bà tát xuống. Tư thế ngẩng cao đầu không khuất phục của hắn, như thể đang chờ xem ai mới là người đuối lý.

Cuối cùng Thái hậu run rẩy thu tay lại, đau dạ dày không chịu nổi, lại nghe thấy long ỷ vang lên một câu: "Hơn nữa người đau như vậy, cũng không phải vì trẫm, mà là vì Hoàng hậu. Ai bảo người thân thiết với nàng ta như mẹ con ruột thịt, vội vàng trở về bênh vực nàng ta như vậy."

Toàn bộ cung nhân trong điện từ lúc Kỳ Diên nhắc đến Cung Đức Vương đã được Hứa ma ma và Cát Tường cho lui hết.

Trong điện yên tĩnh đến mức nghe rõ tiếng kim rơi.

Thái hậu nhìn Kỳ Diên hồi lâu, dung nhan ung dung hoa quý lộ rõ vẻ mệt mỏi.

Khoảnh khắc tĩnh lặng đến c.h.ế.t chóc ấy, tựa như trải qua năm tháng dài đằng đẵng.

Cuối cùng bà cũng không nhắc lại chuyện cũ nữa, trầm giọng nói: "Hoàng hậu không có lỗi, càng không có lý do gì để phế hậu. Một ngày ai gia còn tại vị, Hoàng hậu Đại Thịnh chỉ có thể là Ôn Hạ, cho dù là thánh chỉ cũng không thể thay đổi được."

Mái tóc mai của quý phụ có chút rối, rõ ràng là mang theo vẻ mệt mỏi sau chuyến đi đường dài, nhưng khí thế quanh thân lại không cho phép người khác xâm phạm, giống như một người mẹ đang dốc hết sức bảo vệ con mình.

Cuối cùng Kỳ Diên cũng bị cảm xúc này đ.â.m vào mắt, khí thế quanh thân càng thêm lạnh lẽo.

Hắn từng bước đi xuống bậc thang.

Hứa ma ma bỗng sợ hãi khí thế hung bạo quanh người hắn, run rẩy tiến lên chắn trước người Thái hậu.

Thái hậu đưa tay vỗ vai Hứa ma ma: "Lui xuống đi."

Hứa ma ma vẫn muốn ở lại, nhưng cuối cùng vẫn bị Thái hậu ra ý chỉ đuổi ra khỏi điện.

Nhìn bầu không khí quỷ dị, tĩnh lặng như c.h.ế.t trong điện, Cát Tường cũng run rẩy lui ra ngoài.

Kỳ Diên dừng lại trước mặt Thái hậu.

Tuổi tác tăng lên, hắn cao lớn, oai phong như vậy, đã sớm vượt qua Thái hậu về chiều cao. Cũng đã sớm không còn là vị tân đế cần Thái hậu, cần các đại thần bảo vệ năm nào nữa.

“Mẫu hậu đang nói gì, nhắc lại lần nữa xem.”

Đúng vậy, rõ ràng hắn mới là chủ nhân thiên hạ, sao có thể cho phép người khác nói những lời trái ý như vậy, chống lại quyền lực của đế vương.

Thái hậu nhìn thẳng vào Kỳ Diên: "Năm đó lúc tiên đế băng hà, mấy vị Thân vương cùng mấy người anh em của con đều tranh giành ngôi báu này, là Cung Đức Vương ra tay xoay chuyển tình thế, giúp con vững vàng ngồi trên ngai vàng này.”

“Trẫm không có thánh chỉ truyền ngôi sao? Nếu không có ông ta, trẫm không ngồi vững được ngôi vị này sao?"

“Ba năm tiên đế bệnh nặng, các thế lực trong triều đã sớm tranh giành kết bè kết phái, con thật sự cho rằng chỉ dựa vào thánh chỉ là có thể ngồi vững trên ngai vàng này sao?"

“Vậy trẫm cũng không cần nghịch thần bảo vệ, không cần Ôn Lập Chương lòng lang dạ sói!"

Kỳ Diên hất mạnh tay áo, ống tay áo rộng màu đen xẹt qua không trung tạo thành một đường cong cực nhanh, không khí đêm đông lạnh lẽo, thê lương.

"Nếu để tiên đế biết con như vậy——"

"Đừng nhắc đến phụ hoàng."

Kỳ Diên lạnh lùng cắt ngang, nhìn chằm chằm Thái hậu, đôi mắt đen láy như đang đau khổ, cũng như chứa đựng cơn thịnh nộ vô tận: "Người có tư cách gì nhắc đến phụ hoàng, có tư cách gì sau khi đến Hoài Châu lại đi Sóc Thành? Cũng có tư cách gì nhắc đến tên họ Ôn trước mặt trẫm?"

Thái hậu sững sờ, thất thần, giơ tay lên định tát Kỳ Diên một cái như lần trước bọn họ cãi nhau, muốn trút hết nỗi đau không kìm nén được trong lòng bàn tay này.

Nhưng bàn tay trắng nõn cuối cùng vẫn run rẩy, bất lực buông xuống.

Bà cụp mi xuống.

Cuộc đời bốn mươi tám năm, đã nếm trải đủ mọi cay đắng của cuộc đời.

Đi qua hơn nửa đời người, vậy mà vẫn không học được cách buông bỏ nỗi đau chưa nguôi trong lòng.

Bà không nói gì nữa.

"Đau dạ dày thì đi dùng bữa, đi uống thuốc, đừng đến cung của trẫm kiếm chuyện. Người biết đấy, Kỳ Diên ta cả người toàn xương phản nghịch, sẽ không để người dễ chịu đâu, cứ đi bám lấy Ôn Hạ thân thiết hơn cả con gái ruột của người đi."

Trong điện tĩnh lặng không một tiếng động.

Rất lâu sau, Thái hậu nhìn sâu Kỳ Diên một cái, xoay người đi về phía cửa điện.

Giọng nói lười biếng của đế vương vang vọng trong điện: "Đại Thịnh sẽ không để một người mù làm Hoàng hậu, nếu nàng ta không khỏi, lời trẫm nói trên triều hôm đó sẽ được thực hiện."

Thái hậu dừng bước, không quay đầu lại: "Nếu Hạ Hạ không khỏi, vậy ai gia sẽ làm đôi mắt của con bé. Một ngày ai gia còn sống, nó chính là Hoàng hậu, ai cũng đừng hòng lay chuyển."

Trong điện chỉ còn lại Kỳ Diên.

Chén trà bằng ngọc bích trên bàn sáng bóng, ôn nhu, nhưng lại bị bàn tay nổi đầy gân xanh này nắm chặt trong lòng bàn tay, cuối cùng vỡ tan thành từng mảnh, lẫn vài giọt m.á.u tươi rơi xuống đất.

Kỳ Diên nhìn lên bầu trời, nhắm mắt lại.

Dung mạo, nụ cười của phụ hoàng hiện ra trước mắt, những yêu thương, những nuông chiều ấy đều rõ ràng như vậy.

Còn có người đàn ông xa lạ, nắm giữ binh quyền, ôm mẫu hậu của hắn. Cũng rõ ràng như vậy.

Đó là cảnh tượng hắn tận mắt nhìn thấy, là hắn và hai người bọn họ kinh ngạc nhìn nhau. Còn có vị đại thần đi theo phía sau hắn hôm sau đã chết. Những gương mặt ấy, sao vẫn rõ ràng như vậy.

Cho nên vừa rồi, hắn chất vấn mẫu hậu như vậy, cái tát của bà rõ ràng có thể giáng xuống, nhưng cuối cùng vẫn chột dạ mà buông xuống.

Hắn rất hy vọng đôi mắt phượng hoàng kia không phải là áy náy, mà là quang minh lỗi lạc, không sợ hãi.

Hắn rất hy vọng.

Chương 11: Chương 11

Kể từ khi thành thân với Kỳ Diên, Ôn Hạ đã suốt một năm không gặp lại mẫu thân và đại ca.

Nàng thật sự rất vui, nhưng lại sợ mẫu thân và ca ca nhìn thấy bộ dạng hiện tại của nàng sẽ đau lòng, bèn cho gọi thái y đến bắt mạch.

Nữ y lộ vẻ khó xử: "Kỳ lạ, vết bỏng trong mắt nương nương đã lành, lẽ ra phải nhìn rõ mới đúng."

“Nhưng ta nhìn đồ vật vẫn mờ mờ ảo ảo, chỉ thấy một bóng người.”

Hương Sa lại đi gọi thêm mấy vị thái y nữa, sau khi chẩn đoán, bọn họ kết luận là do suy nghĩ quá nhiều, đè nén kinh mạch.

Trước khi mẫu thân đến, thái y đã châm cứu cho Ôn Hạ một hồi, tuy rằng nhìn mọi thứ vẫn không rõ, nhưng hình dáng bóng người cũng coi như gần hơn một chút.

Ôn Hạ không cần cung nữ dìu, luyện tập đi lại và nhìn thẳng trong điện.

Bạch Khấu và Hương Sa đã cố gắng dọn hết những chướng ngại vật, nhưng Ôn Hạ vẫn bị vấp ngã hai lần, khuỷu tay trắng nõn bị trầy xước.

Nhưng chút đau đớn này so với niềm vui được gặp người thân thì có đáng là gì.

Ôn Hạ đang luyện tập dáng vẻ lúc gặp mẫu thân và ca ca, bảo Hương Sa đi từ ngoài cửa vào.

Nàng đứng dậy nghênh đón, giờ phút này mở mắt ra cũng không còn sợ ánh sáng nữa.

Nhìn bóng người trong mắt, dựa vào cảm giác nhìn vào mắt đối phương, nàng tiến lên nắm lấy cổ tay đối phương gọi "Mẫu thân, ca ca".

Lại nói: "Ta diễn như vậy có giống không?"

Bạch Khấu đứng bên cạnh quan sát: "Nương nương, không có sơ hở nào, phu nhân và tướng quân nhìn thấy nhất định sẽ yên tâm."

Ôn Hạ thở phào nhẹ nhõm, hôm nay nàng đặc biệt trang điểm, đôi má được thoa phấn hồng hào như hoa đào tháng ba, sắc mặt hồng hào che giấu đi vẻ bệnh tật ngày thường.

Nội thị Trứ Văn chạy vội vào điện: "Nương nương, nương nương, phu nhân và đại tướng quân đến rồi!"

Ôn Hạ vội vàng đứng dậy, vội đến mức đụng phải ghế dựa, vội vàng dừng lại hoàn hồn, nhẹ nhàng vuốt ống tay áo bằng lụa mỏng hoa hải đường, sửa sang lại trâm cài trên tóc, hít sâu một hơi.

Thu liễm ổn thỏa, đã thấy hai bóng người ở cửa, trong thế giới mờ ảo như sương mù này đặc biệt thân thiết.

Rõ ràng trong lòng rất kích động, cảm khái, chỉ muốn nhào vào lòng mẫu thân và ca ca, nhưng hiện tại nàng đã là phụ nữ có chồng, cũng là mẫu nghi thiên hạ, nên giữ đúng quy củ.

Đứng yên tại chỗ, Ôn Hạ mỉm cười, đôi mắt hạnh ôn nhu như lúc luyện tập trước đó, nhìn về phía gương mặt trong bóng người.

“Thần phụ Ôn Hứa thị tham kiến Hoàng hậu nương nương.”

“Thần Ôn Tư Lập tham kiến Hoàng hậu nương nương.”

“Mẫu thân, ca ca! Mau đứng dậy, không cần đa lễ.” Ôn Hạ đỡ hai người đang hành lễ dậy, nắm c.h.ặ.t t.a.y bọn họ.

Quý phụ trong điện trẻ trung xinh đẹp, chỉ có hình dáng môi giống Ôn Hạ một chút, dung mạo Ôn Hạ càng giống phụ thân hơn.

Ôn Hứa thị mắt ngấn lệ, nâng niu gương mặt Ôn Hạ, dịu dàng mà xót xa quan sát đôi mắt hạnh kia.

"Nương nương, người đừng khóc nữa." Tuy không nhìn thấy, nhưng Ôn Hạ cũng biết Ôn Hứa thị nhất định đang rơi lệ.

Nàng nở nụ cười, lúm đồng tiền xinh xắn hiện ra trên má: "Mắt con đã gần như hồi phục rồi, có thể nhìn thấy mẫu thân rồi."

Trước mặt Ôn Hạ, một nam tử cao lớn, vạm vỡ đứng sừng sững, gương mặt cương nghị, rắn rỏi.

Đôi mắt đen láy của hắn luôn nhíu chặt, ẩn chứa sự đau xót và cả cơn thịnh nộ khó nén suốt dọc đường.

"Hạ Hạ, đại ca đến muộn rồi."

Ôn Tư Lập mím chặt môi, chinh chiến sa trường nhiều năm, hắn mang theo khí chất sắc bén, uy nghiêm, tuy dung mạo tuấn tú nhưng khí thế của một võ tướng lại khiến người ta vừa lạnh vừa sợ.

Chỉ có Ôn Hạ là không sợ hắn.

Hồi nhỏ, nàng và tam ca gây ra lỗi lầm, luôn là đại ca đứng ra chịu trách nhiệm, mãi mãi che chở trước mặt nàng.

Nghe thấy giọng nói trầm ổn, thân thiết, Ôn Hạ bỗng thấy sống mũi cay cay, nhớ về tuổi thơ vô ưu vô lo. Giá như có thể, nàng ước gì con người ta đừng bao giờ trưởng thành, vẫn mãi là những đứa trẻ không chút phiền muộn.

Một tiếng "Nương nương, đại ca" nghẹn ngào bật ra khỏi miệng, nước mắt Ôn Hạ cũng tuôn rơi.

Nàng và Ôn Hứa thị ôm chầm lấy nhau.

Bên cạnh, bàn tay thô ráp của Ôn Tư Lập vỗ nhẹ lên bờ vai gầy guộc của Ôn Hạ như hồi nhỏ, còn bàn tay giấu trong tay áo thì nắm chặt thành quyền. Muội muội bị bắt nạt đến nông nỗi này, hắn làm huynh trưởng thật sự hận không thể dẫn binh đánh vào cung.

Sau một hồi dựa vào nhau, Ôn Hạ lau nước mắt, mỉm cười an ủi Ôn Hứa thị: "Mẫu thân, đừng khóc nữa, người xem, mắt con gái đã có thể nhìn thấy rồi. Người và đại ca mau ngồi xuống đi."

Nắm tay Ôn Hứa thị, Ôn Hạ dựa theo những gì đã tập dượt với Hương Sa, thuận lợi đi đến ghế dựa rồi ngồi xuống, dọc đường không hề lộ tẩy.

"Hạ Hạ, đều tại nương vô dụng, để con phải chịu nhiều uất ức như vậy."

Ôn Hạ lắc đầu, nắm c.h.ặ.t t.a.y mẹ.

Ôn Tư Lập đứng bên cạnh nghe hai mẹ con trò chuyện. Trong ba huynh đệ, hắn luôn là người ít nói nhất, nhưng mỗi lời nói ra đều rất quan trọng.

Hắn đợi hai mẹ con nói chuyện xong mới cho lui cung nhân, trầm giọng hỏi: "Hạ Hạ, muội có muốn rời khỏi hoàng cung, rời khỏi ngôi vị hoàng hậu này không?"

Ôn Hạ sững sờ.

"Đại ca, muội không hiểu lắm?"

"Ý huynh là, Ôn gia tuyệt đối sẽ không để muội chịu uất ức, chỉ cần muội muốn, huynh đệ chúng ta dù có liều mạng cũng sẽ cứu muội

ra khỏi hố lửa này." Ôn Tư Lập nói, trước khi đến hắn đã chuẩn bị sẵn xe ngựa và quân đội.

Ôn Hạ giật mình kinh hãi, vội vàng đưa tay lần mò về phía bóng người trong tầm mắt, nắm lấy cánh tay Ôn Tư Lập, vội vàng nói: "Không được."

Đây là tội tru di cửu tộc, đừng nói đến tỷ lệ thành công là bao nhiêu, nếu thất bại, dù là Thái hậu cũng không thể bảo vệ được Ôn gia.

Hơn nữa nàng biết rõ Kỳ Diên tuyệt đối không phải là một hôn quân, hắn chỉ là vốn có tính cách phản nghịch.

Năm nàng 5 tuổi bị thiên kim nhà họ Tống bán vào kỹ viện, Kỳ Diên đã tru di cả nhà họ Tống.

Nhưng khi đó hắn không lợi dụng thân phận Thái tử để định tội, mà là trong một tháng đó điều tra tội chứng tham ô của nhà họ Tống, đưa ra bằng chứng để giáng cho nhà họ Tống một đòn chí mạng. Khiến cho dù có dùng đến kim bài miễn tử của gia tộc cũng không thể lật ngược tình thế.

Còn nữa, năm Kỳ Diên vừa mới đăng cơ, nhiều thế lực trong triều đều đã có động thái, có ý đồ soán ngôi.

Vậy mà mấy vị hoàng tử, thân vương đều trong vòng một năm không c.h.ế.t thì cũng hóa điên.

Đặc biệt là trưởng tử của tiên đế, Vinh vương, người này được quần thần kính trọng, bề ngoài nho nhã, ngay thẳng, chỉ có Ôn Hạ biết đó là bộ mặt giả tạo của hắn.

Năm đó nàng mới 14 tuổi, vừa từ biên cương trở về cung, tình cờ gặp Vinh vương.

Vinh vương không biết thân phận của nàng, ánh mắt dâm đãng, nóng bỏng, ánh mắt đầy tính xâm lược của người đàn ông nhìn

chằm chằm vào nàng hồi lâu, trực tiếp bước đến hỏi nàng là khuê nữ nhà nào, rồi nói: "Bản vương hứa cho nàng vị trí trắc phi, hưởng hết vinh hoa phú quý. Thương Nam điện là nơi ở của bản vương, đến chỗ bản vương nghỉ ngơi một chút đi."

Không đợi nàng trả lời, người của hắn đã vây quanh nàng từ bốn phía.

Lúc đó nàng hoảng sợ, không còn đường lui, buột miệng nói: "Ta là Thái tử phi."

Vinh vương mới hậm hực buông tha cho nàng.

Chuyện này Ôn Hạ không nói với ai, kể cả Thái hậu có thể làm chỗ dựa cho nàng, khi đó không muốn gây thêm chuyện.

Chính là một vị thân vương được người ngoài kính trọng là khiêm hòa như vậy, khi tranh giành ngôi vị hoàng đế đã hóa điên, đến bây giờ vẫn còn thái giám truyền tai nhau "Vinh vương luôn nói năng lảm nhảm, lại nhìn thấy quỷ bay".

Ôn Hạ biết, trên đời này không có ma quỷ.

Nếu như nhất định phải có, vậy con quỷ biết bay này chính là Kỳ Diên.

Hắn tuyệt đối không phải là hôn quân vô đạo, tàn bạo ngu ngốc như các triều thần nghĩ.

Dù cho các ca ca nắm giữ nửa giang sơn này, đó cũng là một canh bạc sinh tử, Ôn Hạ tuyệt đối sẽ không dùng tính mạng của người nhà để thỏa mãn tư lợi cá nhân.

"Ca ca, huynh chớ nên nói những lời này nữa." Ôn Hạ dừng một chút, hạ giọng nói nhỏ: "Ca ca, muội nghi ngờ hoàng thượng võ nghệ cao cường, huynh chớ nên chọc giận hắn." Ánh mắt hạnh long lanh của nàng mang theo một tia cầu xin.

Ba huynh đệ nàng từ nhỏ đã làm tất cả để bảo vệ nàng.

Ôn Tư Lập vỗ vỗ tay nàng, cuối cùng trầm giọng đáp ứng.

...

Càn Chương cung.

Kỳ Diên mặc long bào màu đen, khí chất đế vương lạnh lùng, u ám, liếc nhìn Ôn Tư Lập đang đứng sừng sững dưới điện, cười nhạt: "Tướng quân tự ý hồi kinh, chưa được trẩm cho phép đã tự tiện vào hậu cung thăm hỏi hoàng hậu, không phải là hành động của một vị tướng quân trí dũng song toàn."

Ngón tay thon dài cầm chén trà sứ trắng, Kỳ Diên nhẹ nhàng thổi làn hơi nóng, động tác tao nhã, quý phái, chỉ là đôi môi mỏng khẽ nhếch lên mang theo vẻ lạnh lùng.

Ôn Tư Lập không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh: "Hoàng thượng hiểu lầm rồi, thần vào hậu cung là được Thái hậu ân chuẩn. Hơn nữa thần lần này hồi kinh cũng là có quân tình quan trọng cần đích thân bẩm báo với hoàng thượng."

Ôn Tư Lập trình tấu chương quân tình.

Chương 12: Chương 12

Thiên hạ hiện nay Đại Thịnh và Yên quốc giao chiến đã lâu, đều muốn thống nhất giang sơn, mấy chục năm qua thực lực quân sự đều ngang tài ngang sức.

Cũng là từ hai năm trước, sau trận chiến Ôn Lập Chương đại chiến với Yên quốc trước khi hy sinh, Yên quốc mới biết khó mà lui, hai năm nay dưỡng sức, chỉ tấn công Đại Thịnh về văn hóa. Thường xuyên chế giễu Đại Thịnh là một lũ hèn mọn, ngay cả hoàng đế cũng là kẻ không có học thức.

"Hoàng thượng cũng biết, từ đầu xuân năm nay, sau khi tân đế Yên quốc lên ngôi, dã tâm rõ ràng, nhiều lần dẫn binh tập kích biên cương và nhiều nơi khác, quấy nhiễu bá tánh Đại Thịnh, lần này lại âm mưu tấn công Nam Thành quan của chúng ta."

"Đây là kế hoạch xuất binh của Yên đế."

Ôn Tư Lập giải thích tấu chương và bản đồ trên tay Kỳ Diên.

Là do nội gián hắn cài cắm ở Yên quốc truyền tin về.

Hắn hồi kinh không phải vì chuyện này, loại tình báo này hoàn toàn có thể cho người phi ngựa nhanh chóng truyền về.

Hắn chỉ là cần một cái cớ để thoái thác Kỳ Diên.

Ngay khi nghe tin Ôn Hạ bị mù, Ôn Tư Lập đã đón mẹ cùng nhau gấp rút hồi kinh.

Còn những lời tiếp theo, mới là trọng điểm mà hắn mưu tính suốt hai ngày trên đường.

"Hoàng thượng có biết Tề vương của Yên quốc không?"

Kỳ Diên vốn không quan tâm đến quốc sự, ban đầu muốn bắt lỗi để trừng phạt Ôn gia, lúc này bị Ôn Tư Lập dắt mũi, cảm thấy cực kỳ khó chịu, bèn nói: "Chỉ là một tên què cụt chân thôi."

"Tề vương tuy tàn tật, nhưng Hoàng thượng nên biết hắn là người con trai được tiên đế Yên quốc coi trọng nhất, vốn dĩ ngôi vị Hoàng đế phải do hắn kế thừa, lại vì hai chân đột nhiên bị tàn phế mà bỏ lỡ mất ngôi báu."

"Tên này không chỉ tàn tật, mà còn mắc bệnh động kinh, nghe nói lúc lên cơn còn không giống người thường." Kỳ Diên không kiên nhẫn ngắt lời: "Ngươi nhắc đến hắn là có ý gì?"

"Nếu như người này muốn đoạt ngôi thì sao?"

Ánh mắt Kỳ Diên trở nên sắc bén.

Ôn Tư Lập nói: "Trang thị là gia tộc hùng mạnh ở Yên quốc, ngay cả Trang thị cũng nguyện ý phản bội tân đế, ủng hộ một quân cờ tàn phế, Hoàng thượng sao không thành toàn cho đại kế này?"

Ôn Tư Lập dùng đôi mắt đen láy nhìn thẳng vào Kỳ Diên, tin rằng Kỳ Diên sẽ hiểu ý hắn.

Trên long ỷ, những ngón tay thon dài gõ nhẹ vào tay ghế.

Kỳ Diên dần dần nhếch môi, nhìn người đàn ông cứng cỏi, thẳng thắn đang đứng dưới bậc thềm.

Ôn Tư Lập không kiêu ngạo cũng không tự ti, giống như cây đại thụ sừng sững bất khuất, cũng hơi cụp mi tránh né long uy của đế vương, tuân thủ lễ nghi quân thần.

Nhưng Kỳ Diên hiểu rõ, Ôn gia không có ai là dễ đối phó.

Ôn Lập Chương đã chết, nhưng vẫn còn Ôn Tư Lập, Ôn Tư Hành, Ôn Tư Lai.

Ban đầu hắn muốn trị tội Ôn Tư Lập tội võ tướng tự ý rời bỏ vị trí.

Nhưng lúc này lại không có chút lý do nào để trị tội.

Quân tình này quả thật rất hấp dẫn.

Hắn và Ôn Tư Lập đều biết, chỉ cần nhân lúc Yên đế xuất binh đánh thêm vài trận giả, phân tán tâm trí Yên đế, sẽ tạo cơ hội cho Tề vương tàn phế kia đoạt vị.

Chỉ cần tên vừa tàn vừa điên kia làm Hoàng đế, chẳng phải lo Yên quốc không dễ dàng chiếm được sao.

Nhưng Ôn Tư Lập nói nhiều như vậy, chỉ thiếu nước nói thẳng ra "Ngươi xem Ôn gia ta lợi hại thế nào, khắp nơi ở nước địch đều có thám tử của nhà ta".

Tuy hắn Kỳ Diên lười quản triều chính, nhưng không có nghĩa là hắn là kẻ bất tài, đến cả lãnh thổ đã vào tay cũng không lấy.

Hàng mi dài khẽ rũ xuống, đôi môi mỏng cuối cùng cũng nở một nụ cười nhạt, Kỳ Diên chậm rãi chỉnh lại ống tay áo: "Chậc, Ôn tướng quân có thể gánh vác trọng trách lớn như vậy, đến lúc đó nếu làm trẫm thất vọng, vậy thì không phải là một tội danh nhỏ đâu."

Ôn Tư Lập cung kính nói: "Đa tạ Hoàng thượng tín nhiệm."

Không đợi Kỳ Diên phân phó, hắn đã lui về phía cửa điện, căn bản không muốn ở lại lâu với Kỳ Diên.

"Vì quân tình cấp bách như vậy, Ôn tướng quân không cần nán lại, lập tức hồi Sóc quan đi."

Ôn Tư Lập nghe vậy dừng bước quay đầu lại.

Vị đế vương lạnh lùng trên long ỷ chậm rãi mở nắp lồng ngọc bích, nhẹ nhàng vén tay áo rộng cầm một cái vợt dài mạ vàng, đang trêu chọc con dế bên trong.

Đó là một chiếc lồng bát giác chạm khắc tinh xảo, xa hoa đến mức được làm từ nguyên khối ngọc bích, màu xanh dương và tím đậm tự nhiên quý hiếm nhất của ngọc bích như chim uyên ương quấn quýt lấy nhau.

Đó vốn là nguyên thạch ngọc bích mà Trương Thái hậu tìm cho Ôn Hạ, lại bị Kỳ Diên cướp mất.

Ai cũng biết Ôn Hạ rất thích ngọc bích, đồ vật bằng ngọc bích mà nàng sưu tầm rất nhiều, nhưng chưa bao giờ gặp được một khối nguyên thạch nào có cả màu xanh dương và tím, nằm mơ cũng muốn có một chiếc vòng tay xuân mang màu như vậy.

Từ nhỏ nàng đã cực kỳ yêu thích ngọc bích, Ôn gia chưa bao giờ cảm thấy đây là xa xỉ, nhưng Kỳ Diên lại nói đây là xa xỉ, không phù hợp với đức tính đoan trang, cần kiệm của Hoàng hậu.

Hắn đã thu rất nhiều ngọc quý của Ôn Hạ.

Ngày mà khối nguyên thạch đó bị Kỳ Diên chiếm đoạt, Ôn Tư Lập đang ở biên ương, nghe người trong nhà gửi thư nói Ôn Hạ khóc rất đau lòng.

Ôn Tư Lập nhàn nhạt nhíu mày, hành lễ lần nữa, xoay người phất tay áo rời đi.

...

Không khí trong Phượng Dực cung vui vẻ hòa thuận.

Mẹ con trùng phùng, Ôn Hạ và Ôn Hứa thị tự nhiên là vui mừng.

Ôn Tư Lập vừa trở về, Ôn Hạ liền lo lắng hỏi: "Hoàng thượng có làm khó huynh trưởng không, Hoàng thượng và huynh trưởng đã nói gì?"

Ôn Tư Lập mỉm cười đáp không có việc gì, quay đầu ra hiệu cho người hầu.

"Đại ca lần này tìm được cho mu muội một khối ngọc bích, thợ ngọc nói chỗ lấy vòng không có vân không có vết nứt, chất ngọc bóng loáng, là loại cực kỳ hiếm có, còn phát sáng nữa. Ngoài vòng tay, những mảnh vụn còn lại cũng có thể làm được không ít thứ tốt."

Nhắc đến ngọc bích, đôi mắt hạnh của Ôn Hạ sáng lên.

Nếu như có thể giả vờ cười khi gặp mẹ và huynh trưởng để an ủi bọn họ, thì nụ cười trên mặt nàng lúc này hoàn toàn là xuất phát từ nội tâm, trong sáng rực rỡ, tươi tắn đến mức khiến những người xung quanh cũng vui lây.

"Bóng loáng quá."

Ôn Hạ theo cảm giác cầm lấy khối nguyên thạch mà cung nhân dâng lên, dùng đầu ngón tay cảm nhận chỗ ngọc được mài bóng.

Nàng vô cùng kinh ngạc: "Là màu gì vậy?"

"Màu xanh lam nhạt, muội nhìn chỗ mài bóng là thấy rõ."

Vừa dứt lời, sắc mặt Ôn Tư Lập đột nhiên biến đổi.

Còn Ôn Hạ cũng ngẩn người, lúc này mới phản ứng lại.

Nàng không nhìn thấy.

Nàng lộ tẩy rồi.

Ôn Hứa thị lập tức hiểu ra, nước mắt chợt trào ra, há miệng, nhưng cuối cùng cũng không nói nên lời.

Che giấu sự hốt hoảng, Ôn Hạ vội vàng nói: "Đúng vậy, màu xanh lam nhạt thật đẹp, nhìn như vậy rõ ràng hơn nhiều." Nàng giả vờ chăm chú nhìn về phía cửa sổ, không ngừng khen màu xanh lam nhạt này đẹp.

Ôn Tư Lập nắm chặt tay, ngoài đau lòng ra chỉ có thể tức giận, hận không thể xé xác tên Kỳ Diên khốn kiếp kia.

Hai mẹ con đều giả vờ như không nhận ra lời nói dối của Ôn Hạ.

Còn Ôn Hạ cũng che giấu qua chuyện, lại bắt chuyện về những chuyện vui khác, hỏi Ôn Tư Lập: "Sơ Nhi có khỏe không?"

"Bây giờ đã hết bệnh, rất bụ bẫm, b.ú sữa rất ngoan."

Sơ Nhi là đứa bé sáu tháng tuổi mà Ôn Tư Lập nhận nuôi.

Hắn và đứa bé này rất có duyên, tình cờ ba lần ra tay cứu giúp.

Ôn Tư Lập mới hai mươi bốn tuổi, chưa kết hôn, nhưng lại chịu ảnh hưởng sâu sắc bởi lòng yêu nước của cha, thề rằng đời này không màng đến chuyện yêu đương nam nữ, chỉ nguyện cả đời cống hiến cho Ôn gia quân. Đứa bé này coi như là người nối dõi mà hắn bồi dưỡng cho Ôn gia, tuy chưa từng làm cha, nhưng lại ghi nhớ trong lòng lời dạy bảo và yêu thương của Ôn Lập Chương dành cho bọn họ, coi Sơ Nhi như con ruột.

Ôn Hạ chỉ biết chuyện này qua thư, chưa từng gặp cháu trai nhỏ này: "Muội thật sự muốn ôm cháu trai nhỏ này, đại ca ở lại thêm vài ngày, kể cho muội nghe nhiều hơn về Sơ Nhi đi."

Ôn Tư Lập thu lại nụ cười: "Hoàng thượng lệnh ta lập tức hồi Bắc Địa."

Nụ cười trên mặt dần dần cứng lại, Ôn Hạ cũng không còn cách nào khác.

Rõ ràng nàng ghét Kỳ Diên, nhưng đôi khi lại mâu thuẫn mà nghĩ, nếu như nàng là một Hoàng hậu được sủng ái thì tốt rồi, như vậy huynh trưởng của nàng sẽ không bị Kỳ Diên đề phòng như vậy.

"Đại ca, hôm nay huynh và mẫu thân đều ở đây, chúng ta cùng vẽ một bức tranh nhé." Ôn Hạ cố gắng cười.

Ôn Tư Lập và Ôn Hứa thị nhìn nhau, đều bất đắc dĩ cưng chiều nàng.

"Hạ Hạ vẫn thích vẽ tranh như vậy."

Họa sư lập tức được triệu vào điện, bọn họ ngồi ngay dưới tấm biển "Cần kiệm liêm chính" ở chính sảnh.

Ôn Hạ đột nhiên lên tiếng: "Đổi chỗ khác đi."

Tấm biển ngạch trên đỉnh đầu chính là do Kỳ Diên cố ý ban tặng để châm chọc nàng, sau khi hắn cướp đi một khối ngọc bích mà nàng yêu thích.

Ôn Hạ cùng mẫu thân và đại ca chuyển đến trước Phượng Dực cung, nơi có bình phong hoa tử đàn, lòng nàng vui vẻ thoải mái.

Lúc tiễn biệt Ôn Tư Lập, Ôn Hạ hỏi về điều nàng quan tâm nhất: "Đại ca, huynh có tin tức gì về Tứ ca ca không?"

Ánh mắt Ôn Tư Lập hơi trầm xuống, đôi mắt đen láy chìm sâu: "Muội cũng biết rõ loạn lạc ở biên quan năm đó, có lẽ Tứ ca đã không còn nữa rồi."

Ôn Hạ ảm đạm buông mi dài xuống: "Nhưng muội luôn cảm thấy, Tứ ca ca thông minh như vậy, nhất định vẫn bình an. Có lẽ giống như căn bệnh cũ năm đó, huynh ấy không còn nhớ chúng ta nữa thôi."

Ôn Tư Lập không nói gì.

"Đại ca, huynh hãy để ý tin tức của Tứ ca ca, đừng từ bỏ tìm kiếm huynh ấy, nhất định phải phái người đi tìm, được không?"

Ôn Tư Lập dường như có điều muốn nói, cuối cùng chỉ khẽ gật đầu: "Ừ."

Ôn Hạ đưa mắt nhìn Ôn Tư Lập rời đi.

Dù không nhìn rõ, nhưng bóng dáng cao lớn kia càng lúc càng xa, nàng vẫn không kìm được mà đỏ hoe khóe mắt.

Thực ra ba vị ca ca của nàng đều không phải con ruột của phụ mẫu.

Họ đều là con nuôi của Ôn Lập Chương.

Tuy không phải ruột thịt, nhưng họ còn hơn cả ruột thịt, vô cùng hiếu thuận với cha mẹ, đối với nàng cũng hết mực yêu thương che chở.

Đặc biệt là Tứ ca ca.

Những năm nay, điều khiến Ôn Hạ tiếc nuối nhất chính là việc Ôn gia thất lạc Tứ ca ca.

Chương 13: Chương 13

Ôn Hứa thị ở lại trong cung bầu bạn với Ôn Hạ năm ngày.

Mỗi ngày Ôn Hạ đều rất vui vẻ, ngoại trừ việc phải giả vờ như thị lực bình thường có chút bất tiện.

Cho đến sáng nay, nàng nằm nghiêng người trên giường, mái tóc đen xõa tung.

Nàng mở mắt như thường lệ, hàng mi cong dài khẽ rung, đập vào mắt nàng là hoa văn thêu chim phượng và hoa mẫu đơn trên màn.

Giày thêu bên giường, bàn trang điểm trong phòng ngủ, rèm châu, cửa sổ chạm khắc...

Tất cả đều rõ ràng...

Thị lực của nàng đã trở lại!

Bạch Khấu và Hương Sa dẫn theo các cung nữ nối đuôi nhau đi vào, người bưng chậu ngọc, người cầm khăn lau, người đốt hương... Nàng có thể nhìn rõ cả đám cung nữ đang quỳ rạp dưới đất.

Bạch Khấu cuối cùng cũng nhận ra sự khác thường của Ôn Hạ: "Nương nương..."

"Ta có thể nhìn thấy rồi, ta có thể nhìn thấy hết rồi!"

Hai cung nữ mừng đến phát khóc, cả điện đều vui mừng.

Ôn Hạ ôm mặt, vội vàng chạy đến trước gương đồng.

Mặc dù chiếc gương đồng này đã không được đánh bóng trong nửa tháng do nàng bị mù, mất đi phần nào ánh sáng trắng bạc, nhưng vẫn có thể phản chiếu khuôn mặt trắng nõn như ngọc, làn da trắng đến nỗi như tỏa ra ánh sáng, lúc này vì kích động mà hai má ửng hồng, đôi mắt đẹp tràn đầy vui mừng.

Ôn Hạ vui sướng cười thành tiếng.

Lúc dùng bữa sáng cùng Ôn Hứa thị, trên bàn có món bánh bát trân mà mẹ nàng yêu thích, còn được trang trí bằng hoa mai. Ôn Hạ gắp vào đĩa sứ của Ôn Hứa thị, khen ngợi: "Nhụy hoa mai còn dính phấn hoa, rất tươi, nương ăn nhiều một chút."

Ôn Hứa thị vốn đang cười, nhưng tay cầm đũa khựng lại, đột nhiên ngẩng đầu lên có chút kinh ngạc.

Đôi mắt vui vẻ của Ôn Hạ, cùng với niềm vui không giấu được nơi khóe mắt của Bạch Khấu và Hương Sa, cuối cùng cũng khiến Ôn Hứa thị nhận ra điều bất thường.

"Hạ Hạ, mắt con nhìn thấy rồi?" Ôn Hứa thị vội vàng nắm lấy tay Ôn Hạ.

Ôn Hạ hơi sững sờ, tuy việc khôi phục thị lực là chuyện vui, nhưng từ đầu nàng đã lừa mẹ rằng mình đã nhìn thấy, lúc này chỉ có thể tự mình vui mừng, không muốn nói cho mẹ biết để bà thêm lo lắng.

Nhìn thấy giọt nước mắt vừa mừng vừa lo của Ôn Hứa thị, nàng mới hiểu ra vở kịch mà nàng diễn trong năm ngày qua, mẹ nàng đều biết, chỉ là phối hợp với nàng, không muốn nàng buồn.

Ôn Hạ cũng không nhịn được mà cười ra nước mắt: "Nương, con nhìn thấy rồi."

Hai mẹ con ngồi sát bên nhau, nói chuyện thật lâu.

Thị lực của Ôn Hạ đã hồi phục, Ôn Hứa thị mới coi như yên tâm.

Hơn nữa, Kỳ Diên đã hạ lệnh không cho ngoại thích ở lại trong cung lâu, ý là muốn đuổi khách. Thái hậu tuy ra mặt giữ lại, nhưng Ôn Hứa thị không muốn Ôn Hạ khó xử, ngày hôm sau liền lên đường về Bắc Địa.

Dưới bầu trời trong xanh, Ôn Hạ tiễn Ôn Hứa thị ở cổng cung, lưu luyến đưa mẹ lên xe ngựa.

"Nương, đường xá xa xôi, nhất định phải giữ ấm, cẩn thận thân thể."

"Phải thường xuyên viết thư cho con gái, để con biết nương sống thế nào."

Ôn Hứa thị rưng rưng nước mắt, làm mẹ sao có thể không lưu luyến chia ly, nhưng bà chỉ muốn tốt cho con gái.

"Hạ Hạ, gả vào hoàng cung này con chịu khổ rồi. Năm con đính hôn với Hoàng thượng khi còn nhỏ, tiên đế và Thái hậu đã phái quốc sư đến xem bói cho con, cha con cũng tìm đại sư xem qua, đều nói con và Hoàng thượng là trời sinh một đôi." Ôn Hứa thị nắm c.h.ặ.t t.a.y Ôn Hạ, tuy đang an ủi Ôn Hạ, nhưng trong đôi mắt hiền dịu vẫn không giấu được nỗi lo lắng: "Có lẽ đợi Hoàng thượng buông bỏ hiểu lầm, tự nhiên sẽ không còn giận con nữa, con hãy nhẫn nhịn thêm chút nữa, nương xin lỗi con."

Ôn Hạ muốn nói lại thôi, ra hiệu cho Bạch Khấu dẫn Dung cô cô xuống xe, lúc này mới tha thiết nhìn Ôn Hứa thị nói: "Nương, cha và..."

Nàng không nói nên lời, những lời đồn đại đó nàng cũng chỉ nghe thấy sau khi hồi cung lúc mười bốn tuổi.

Lời đồn nói rằng, cha nàng và Thái hậu có tư tình.

Lúc đó nàng đã hỏi Hứa ma ma, Hứa ma ma chỉ mỉm cười nói là lời nói vô căn cứ.

Ôn Hạ cuối cùng cũng hỏi ra được thắc mắc trong lòng nhiều năm qua: "Thái hậu và cha con, thật sự có..."

"Không có chuyện đó."

Ôn Hứa thị nắm c.h.ặ.t t.a.y nàng nói: "Trong cung này, ai mà chẳng xu nịnh, thấy người có địa vị cao thích gì, tin gì, đều ra sức dâng lên. Con đừng tin những lời đồn đó."

Ôn Hứa thị mỉm cười dịu dàng, nụ cười đoan trang này khiến Ôn Hạ cảm thấy như mình đã ngu ngốc phạm sai lầm, đang làm tổn thương mẹ.

Nàng nhất thời hối hận vì đã hỏi câu đó.

Ôn Hứa thị đã chuyển chủ đề sang Sơ Nhi. Bên cạnh Ôn Tư Lập không có nữ quyến, Sơ Nhi do bà nội là bà chăm sóc, đứa bé còn nhỏ, tuy có nhũ mẫu, nhưng vẫn rất quấn quýt vào bà nội.

Hai mẹ con bịn rịn chia tay, Ôn Hạ xuống xe đưa mắt nhìn xe ngựa đi xa, mới quay trở lại cổng cung.

Chỉ là nàng có chút ưu tư, nghĩ đi nghĩ lại, có lẽ mẹ đã không nói thật với nàng?

Kỳ Diên ghét bỏ nàng như vậy, có phải là vì lời đồn đại - cha nàng thèm muốn Thái hậu.

Những lời đồn đại đó chưa bao giờ dừng lại, ngược lại càng ngày càng lan rộng.

Trong bữa tiệc mừng xuân năm mới, khi rời tiệc, Ôn Hạ đã nghe thấy những lời bàn tán của đám hát rong ở trong vườn.

"Ngươi nhìn Thái hậu nương nương xem, thật sự không có vẻ gì là già cả, lúc trẻ chắc chắn là đại mỹ nhân!"

"Chắc chắn lời đồn là thật rồi, ngươi nhìn thấy Hoàng hậu nương nương chưa? Một nhân vật thần tiên như vậy ngồi ở đó, ta còn không dám ngẩng đầu nhìn!"

"Hoàng hậu nương nương xinh đẹp như vậy, cha nàng chắc chắn cũng không tệ, cho nên mới dan díu với Thái hậu."

"Ta đến giờ vẫn còn nhớ năm Cung Đức Vương c.h.ế.t trận, lúc đó Thái hậu dẫn đầu xông ra khỏi cổng thành, thật là oai phong. Nếu không phải đám cấm quân đuổi theo Thái hậu, ngăn cản bà ấy đừng ra khỏi thành, ta cũng không dám tin đó là Thái hậu đương triều!"

"Ta cũng ở đó, ta cũng ở đó, lúc đó ta cũng ở trong đám đông xem náo nhiệt! Trên mặt Thái hậu toàn là nước mắt, lời đồn này không thể nào là giả được!"

"Nghe nói Hoàng hậu không được sủng ái chính là vì chuyện này, tân đế để ý chuyện đó lắm! Cũng không nhìn xem cái ngai vàng của hắn là do mẹ hắn dùng sắc đẹp đổi lấy đấy..."

Dù Ôn Hạ rất tin tưởng cha nàng không phải là kẻ nghịch thần trong lời đồn đại kia, dám mơ tưởng đến Thái hậu, nhưng nàng vẫn không khỏi liên tưởng đến lúc nghe tin dữ cha nàng tử trận, Thái hậu ngã quỵ trên ghế tựa, tờ quân báo trên tay rơi xuống đất, cả người run lên bần bật.

Lúc ấy, Ôn Hạ không hiểu nguyên do, đang cúi xuống nhặt tờ quân báo lên xem xét tỉ mỉ thì Thái hậu đã bất chấp tất cả, lao ra khỏi cửa điện.

Nàng vẫn nhớ rõ vạt áo bay phần phật, bóng lưng chạy như bay không ngoảnh đầu lại cùng đôi mắt phượng đỏ ngầu đầy đau khổ của Thái hậu.

Hình như giữa cha nàng và Thái hậu, ánh mắt luôn né tránh nhau khi gặp mặt kia, có chút cố ý giữ khoảng cách.

Hình như, mỗi khi cha nàng đến bái kiến Thái hậu, ở những nơi chỉ có nàng, ông đều sai người hầu đưa nàng đi chỗ khác chơi trước, rồi mới một mình vào bẩm báo quân vụ với Thái hậu.

Lời của mẫu thân có bao nhiêu phần đáng tin?

Trong ký ức của nàng, cha mẹ nàng bao năm qua luôn đối xử với nhau khiêm nhường như những người bạn. Trừ những lúc ở bên nàng, hình như họ rất ít khi ở riêng với nhau.

Cha nàng thường xuyên ngủ lại trong quân doanh, ba, năm ngày mới về phủ một lần, cũng thường xuyên đón nàng đến phủ đồn trú, còn mẫu thân thì dường như lúc nào cũng ở trong phủ lo liệu việc nội trợ.

Gặp phải vấn đề trái với quân lệnh và nguyên tắc, Ôn Lập Chương sẽ nổi giận với ba huynh trưởng, thỉnh thoảng nàng làm sai, ông cũng sẽ bình tĩnh giảng giải đạo lý cho nàng. Nhưng nàng hình như chưa từng thấy cha nàng nổi giận với mẫu thân, ông lúc nào cũng dịu dàng với bà.

Giữa hai vợ chồng họ, luôn giống như mặt hồ yên ả, có hai con thuyền song song tiến về phía trước. Cùng một tốc độ và phương hướng, nhưng lại giống như chỉ cần chạm vào nhau là sẽ lật thuyền, phá vỡ sự yên bình vốn có.

Nếu lời đồn là thật.

Thì sự chán ghét của Kỳ Diên dành cho nàng cũng có lý do.

Nhưng nàng có gì sai?

Chỉ vì nàng họ Ôn sao?

Cha nàng đến c.h.ế.t vẫn trung thành với Đại Thịnh. Trong những năm Tiên đế băng hà, Kỳ Diên đăng cơ, dù cha nàng nắm giữ binh mã Đại Thịnh, nhưng chưa từng chuyên quyền, chưa từng làm việc vượt quá phận sự.

Ánh mặt trời ấm áp chiếu xuống mái tóc đen nhánh, khiến người ta cảm nhận được sự ấm áp từ trên đỉnh đầu.

Ôn Hạ không cho cung nhân che lọng, cũng không bung dù, chỉ muốn phơi nắng, cảm nhận làn gió nhẹ nhàng này.

Bước chậm rãi vào cửa cung, Thái hậu cũng đang bước xuống từ trên vọng lâu.

Ôn Hạ cúi người hành lễ: "Đa tạ mẫu hậu cùng nhi thần tiễn mẫu thân, trên vọng lâu gió lạnh, nhi thần đưa người về."

Hai người đi về phía hành lang hậu cung, cung nhân nối đuôi nhau khom người hành lễ.

Thái hậu nói: "Đừng buồn, ngày nào muốn gặp mẫu thân con thì nói với mẫu hậu, mẫu hậu sẽ phái người đi đón, để hai mẹ con đoàn tụ."

Ôn Hạ mím môi cười: "Đa tạ mẫu hậu."

"Sao mới ở với mẫu thân con mấy ngày, lại quay sang cảm ơn mẫu hậu rồi?"

Trên mặt Thái hậu là nụ cười trêu chọc.

Ôn Hạ khẽ cong môi đỏ, bất đắc dĩ mỉm cười.

Nàng luôn biết Thái hậu là người thẳng tính, chỉ có đối xử thật lòng với nàng mới nói đùa được như vậy.

Tính cách của Thái hậu và mẫu thân nàng hoàn toàn khác biệt.

Mẫu thân ôn hòa, tâm tư tinh tế, cũng hay trầm mặc. Dù gặp chuyện khó khăn cũng chưa từng nói với cha nàng, rất biết giấu kín tâm sự, chỉ thể hiện sự bình yên ra ngoài, không bao giờ để người bên cạnh nhìn ra.

Thái hậu trầm ổn, thông minh, quả quyết, mạnh mẽ, năm thiếu thời từng theo cha xuất chinh, mười một, mười hai tuổi đã chạy tới chạy lui trong doanh trại thương binh, hoàn toàn không xem mình là tiểu thư khuê các, tính cách càng phóng khoáng hơn. Năm tháng không hề khắc dấu vết trên gương mặt Thái hậu, ngược lại càng làm nổi bật vẻ đẹp từng trải.

Ôn Hạ rất ngưỡng mộ Thái hậu như vậy.

Trước khi nghe những lời đồn đại kia, nàng luôn ghi nhớ lời cha mẹ, xem Thái hậu như người mẹ thứ hai.

Nhưng sau khi nghe những lời đồn đại đó, trong lòng Ôn Hạ thỉnh thoảng lại nảy ra một ý nghĩ mâu thuẫn, nàng và Thái hậu thân thiết như mẹ con, mẫu thân ở biên ải xa xôi liệu có buồn không? Nàng có phải đã có lỗi với mẫu thân không?

Ý nghĩ này luôn xuất hiện sau khi những lời đồn đại kia nổi lên, lại một lần nữa chiếm cứ tâm trí nàng, giống như hai bàn tay to lớn, một trái một phải kéo cánh tay nàng, khiến nàng tiến thoái lưỡng nan.

Đưa Thái hậu về Trường Lạc cung, Ôn Hạ không lập tức rời đi, mà có chút muốn nói lại thôi.

Nàng muốn biết sự thật.

Mẫu thân nói những lời đồn đại kia là bịa đặt, nàng muốn hỏi Thái hậu, lời mẫu thân nói có phải là thật không.

Thái hậu nhận ra sự im lặng đột ngột của nàng, đã phẩy tay ra hiệu cung nhân lui ra khỏi đại điện.

"Có chuyện muốn nói với mẫu hậu?"

Ôn Hạ ấp ủ hồi lâu mới hít sâu một hơi, nhìn vào đôi mắt hiền từ của Thái hậu, cuối cùng hỏi: "Mẫu hậu, nhi thần nghe được một số lời đồn không hay, trằn trọc không ngủ được, muốn thỉnh giáo người."

Thái hậu không hề thay đổi sắc mặt, vẫn mỉm cười, nhận lấy chén trà mà Hứa ma ma đưa tới.

Hứa ma ma cũng luôn giữ vẻ mặt như thường, chỉ là lúc đưa chén trà tới, cổ tay khẽ run lên một chút.

"Hạ Hạ nói đi." Thái hậu cúi đầu, nhẹ nhàng thổi trà, ôn tồn nói.

"Cha con... Người và cha con trước kia có quen biết nhau không?" Ôn Hạ không biết nên mở lời thế nào, gương mặt trắng nõn ửng hồng.

Rõ ràng nàng muốn hỏi không phải câu này, nhưng Thái hậu đối xử với nàng quá tốt, nàng thật sự không muốn dùng lời đồn đại làm tổn thương Thái hậu.

Nhưng Thái hậu ngẩng đầu nhìn nàng, lại thẳng thắn nói: "Con muốn hỏi những lời đồn đại không biết từ đâu ra kia sao? Nói Thái hậu đương triều tư thông với thần tử, hay là nghịch thần mưu đồ thê tử của quân vương?"

Đối mặt với sự thẳng thắn như vậy, Ôn Hạ quả thật rất kinh ngạc, nhất thời không biết nên đáp lời thế nào.

"Tính tình Kỳ Diên thế nào, con và mẫu hậu đều rõ, đám cận thần bên cạnh nó, con xem có ai là lương thần, là trung thành phò tá nó? Dù nó đã đăng cơ nhiều năm, những kẻ muốn soán ngôi đoạt vị đều đã bị trừ khử, nhưng vẫn còn dư nghiệt."

Thái hậu ôn hòa nhìn Ôn Hạ: "Những lời đồn đại con muốn hỏi mẫu hậu đều đã nghe qua, Kỳ Diên vốn không được lòng dân, mẹ con chúng ta lại bất hòa, kẻ đứng sau lời đồn đại kia chắc chắn sẽ rất vui mừng."

Trong mắt phượng của Thái hậu là sự thẳng thắn như mọi khi, dù là lời giáo huấn, cũng nói ra một cách hiền từ, ôn hòa như người mẹ.

Ôn Hạ nhất thời xấu hổ không thôi, chỉ cảm thấy mình chưa suy nghĩ kỹ càng, hành động lỗ mãng này chẳng phải đã trở thành vũ khí cho kẻ tung tin đồn đó hay sao.

"Đều tại nhi thần suy nghĩ không chu toàn, nhi thần sẽ tự mình nhận phạt khi trở về..."

"Nhận phạt gì chứ, mẫu hậu còn chưa kịp che chở cho con, bao nhiêu năm qua đã để con chịu nhiều ấm ức như vậy."

Họ không tiếp tục nói về lời đồn đại kia nữa, mãi đến khi Ôn Hạ cáo lui ra về, Thái hậu bỗng gọi nàng lại, cười nói: "Vừa rồi con hỏi ta trước kia có quen biết cha con từ lâu không, đúng là có gặp qua. Ta và mẫu thân con cũng có chút duyên phận, năm đó ta gặp nạn ở Ly Châu, được mẫu thân con cứu mạng."

Ôn Hạ rất kinh ngạc, ân tình lớn như vậy, mà nàng chưa từng nghe mẫu thân nhắc đến nửa lời.

Hứa ma ma cười tiễn Ôn Hạ.

Ôn Hạ cúi người hành lễ, rời khỏi Trường Lạc cung.

Hứa ma ma trở lại đại điện.

Thái hậu vẫn cầm chén trà trên tay, chỉ là không uống nữa, thỉnh thoảng lại gạt nắp chén trà.

"Thái hậu..."

"Ai gia muốn tự mình xem sách một lát."

Hứa ma ma lo lắng ngẩng lên nhìn, cuối cùng cúi người lui xuống.

Chương 14: Chương 14

Trên đường rời khỏi Trường Lạc cung.

Khi làn gió lạnh ập đến, những suy nghĩ trong đầu Ôn Hạ lại càng trở nên rõ ràng.

Những lời Thái hậu nói đều là thật sao?

Vì sao câu nàng hỏi đầu tiên không phải là trực tiếp nhắc đến lời đồn đại kia, mà là hỏi Thái hậu có quen biết cha nàng từ trước không?

Đúng vậy, nàng không quên được đôi mắt chứa đựng gió tuyết đêm trăng lạnh lẽo của cha nàng bên cạnh Thái hậu khi nàng năm tuổi gặp Thái hậu lần đầu tiên.

Năm tuổi, nàng nào hiểu, nhưng giờ đây, nàng dường như đã hiểu đôi chút.

Ánh mắt ấy, tựa như đang kể về một câu chuyện thương hải tang điền, trải qua năm tháng dài lâu.

Nàng bỗng nhiên không tin lời giải thích của mẫu thân, cũng không còn hoàn toàn tin tưởng câu trả lời của Thái hậu nữa.

Bạch Khấu thấy mi nàng cau lại, suốt dọc đường im lặng không nói, liền hỏi: "Nương nương vẫn còn luyến tiếc phu nhân sao? Có nhân mã do Thái hậu phái đi cùng Ôn gia quân hộ tống, phu nhân nhất định sẽ bình an vô sự trên đường đi. Mắt của nương nương mới khỏi hẳn, ngàn vạn lần đừng ưu tư thêm nữa."

Ôn Hạ tự nhiên không thể để lộ những điều này với người hầu thân cận bên cạnh.

Nàng chỉ cảm thấy, sự chán ghét của Kỳ Diên dành cho nàng dường như không phải là hoàn toàn vô cớ.

Những người biết chuyện cũ đều không muốn nhắc đến, nàng cũng chỉ đành thôi.

"Đến Ức Cửu Lầu, mua chút đồ kho về, tiện thể mua thêm cho các tỷ muội trong cung nữa."

Bạch Khấu vâng mệnh, dẫn theo vài cung nữ lui xuống.

Ức Cửu Lầu là một tửu lâu chuyên bán đồ kho, nước kho thơm ngon độc đáo của họ là độc nhất vô nhị trên đời, ngay cả ngự trù trong hoàng cung cũng không thể làm ra được hương vị như vậy. Nhưng Kỳ Diên lại chẳng coi trọng đồ kho dân gian, trong mắt hắn, đó chỉ là món ăn thô kệch của thường dân.

Các phi tần trong hậu cung lại rất thích đồ kho của Ức Cửu Lầu, đặc biệt là chân giò kho, cổ ngỗng kho cay, chân gà bí chế... Mỗi lần Ôn Hạ sai người mua về, các tỷ muội trong hậu cung đều tranh nhau không đủ.

Trên đường trở về Phượng Dực cung.

Tuy là mùa đông, nhưng Ôn Hạ đã lâu không vận động, đi một đoạn đường ngắn như vậy cũng đã toát ra một lớp mồ hôi mỏng.

Các cung nữ vốn biết thói quen hàng ngày của nàng, đã chuẩn bị sẵn nến trong Thanh Ngọc trì, đốt hương thơm, chọn sẵn y phục bằng lụa trắng và hoa phục mới, hầu hạ nàng cởi áo tắm gội.

Thói quen của Hoàng hậu quả thực rất khó để người khác không biết.

Dù sao nàng cũng sinh ra trong một gia đình quyền quý hiển hách như vậy, từ nhỏ đã uống sữa bò, tắm bằng nước khoáng Thiên Sơn, ăn mặc cũng rất cầu kỳ. Chỉ cần trên gấm lụa mềm mại bóng bẩy có một sợi chỉ thêu thừa, da của Hoàng hậu sẽ bị mẩn đỏ ngứa ngáy, dị ứng mấy ngày liền.

Nàng có thói quen sạch sẽ rất nghiêm trọng, tuyệt đối không để trên người dính một chút mồ hôi, tự nhiên cũng không cho phép quần áo có mồ hôi, mỗi ngày đều phải chuẩn bị ít nhất ba bộ y phục.

Nàng cũng rất thích hương thơm, mỗi ngày lúc thức dậy và tắm rửa, mười cung nữ đứng thành hàng, trên tay mỗi người đều bưng một khay đựng mười loại hương cao và hương thơm khác nhau. Hoàng hậu sẽ chọn hương theo tâm trạng trong ngày, có lần hương cao đã thoa xong, soi gương lại nhíu mày, nói màu y phục không hợp với hương cao, phải thay y phục mới.

Các cung nữ hầu hạ trong Phượng Dực cung hoàn toàn không cảm thấy đây là một tật xấu phiền phức.

Hoàng hậu là người nổi tiếng hiền lành, đoan trang dịu dàng, chưa bao giờ quát mắng hạ nhân, thường xuyên ban thưởng hậu hĩnh.

Hơn nữa, được làm việc ở Phượng Dực cung thật là tốt, quả thực là nhờ phúc đức của tổ tiên tám đời mới tích lũy được phúc khí tốt như vậy!

Chỉ cần nhìn thấy Hoàng hậu một lần, nụ cười rạng rỡ chói mắt, phong thái khuynh thành tuyệt sắc, cả khuôn mặt đều là cát tường do trời ban. Cho dù bị cấp trên phạt khi làm việc, nhìn thấy khuôn mặt này cũng có thể quên hết phiền não, thậm chí không biết mình đang nghĩ gì, chỉ muốn cong môi cười ngây ngô. Đặc biệt là những cung nữ thỉnh thoảng được sai đến gần Hoàng hậu đưa đồ, sau khi nhìn thấy dung mạo thật của Hoàng hậu, ngay cả việc trên tay cũng có thể quên mất. Nhưng may mắn thay, Hoàng hậu chỉ mỉm cười, chưa bao giờ trách phạt.

Trên Thanh Ngọc trì, sương khói lượn lờ.

Trong làn nước trong xanh, làn da thiếu nữ trắng nõn hơn tuyết, nhưng ở vị trí bên phải n.g.ự.c lại dần dần hiện lên hình dáng một đóa hoa mộc lan.

Một đóa hoa mộc lan hồng phấn tinh tế, nở rộ trên làn da trắng nõn như ngọc. Cách một lớp sương mờ ảo, như đang e ấp thẹn thùng.

Đó là vết thương mà Ôn Hạ đã phải chịu đựng từ khi còn nhỏ.

Mùa đông năm ấy, các Dung cô nương vây quanh nhau làm nữ công, dùng đồng nung in hình hoa mộc lan để vẽ mẫu. Lúc đó Ôn Hạ mới hai tuổi, thích lăn lộn bò trườn, các Dung cô nương làm việc chăm chú, nói chuyện rôm rả, không ai biết nàng đã ngã vào đồng nung nóng bỏng như thế nào.

Tuy Ôn gia đã dùng hết các loại thuốc quý trên đời, nhưng cuối cùng vẫn để lại sẹo. May mắn thay, ngày thường không nhìn thấy dấu vết, chỉ khi vận động ra mồ hôi, tắm nước nóng ngâm vào, mới hiện lên đóa mộc lan hồng nhạt này.

Ôn Hứa thị vẫn luôn tự trách mình đã không trông nom Ôn Hạ cẩn thận, Ôn Hạ lại không để tâm đến vết thương này.

Giờ đây, nàng đã không còn nhớ nỗi đau bị bỏng lúc hai tuổi nữa, chỉ cảm thấy đóa hoa mộc lan này rất đẹp, nở ở một nơi e ấp bí mật như vậy, cũng coi như là một dấu ấn độc đáo.

Cơ thể được dòng nước ấm áp bao bọc, mọi thứ nhìn thấy đều rõ ràng như vậy, toàn thân đều là cảm giác thoải mái sau khi mắt khỏi hẳn.

Nhưng sự yên tĩnh thư thái này lại bị tiếng "Nương nương" đầy gấp gáp của Bạch Khấu từ ngoài điện cắt ngang.

Bạch Khấu vén rèm châu bước vào Thanh Ngọc trì, trong mắt có chút phẫn nộ, nhưng vẫn hành lễ theo quy củ rồi mới bẩm báo với Ôn Hạ.

"Đồ kho mà nô tỳ mang về đều bị Hoàng thượng cướp mất rồi."

"Nô tỳ không đi đường tắt bên cạnh Ngự hoa viên, rõ ràng là đi đường chúng ta vẫn đi hàng ngày, nhưng Hoàng thượng lại vừa đúng lúc ở đó trêu khỉ."

"Ngài ấy nghe nô tỳ nói đó là đồ của nương nương, liền ném hết cho con khỉ nghịch ngợm kia ăn! Nô tỳ định giấu lại một ít, nói bên trong còn có phần của các phi tần trong cung, Cát Tường bên cạnh Hoàng thượng liền sai người bưng đi hết. Bộ dạng đó rõ ràng là thà tự mình sai người đưa đến các cung, cũng không cho nô tỳ giữ lại một chút nào!"

Thật sự là quá đáng!

Bạch Khấu đỏ hoe mắt.

Ôn Hạ im lặng, cụp mi xuống, trên mặt nước trong veo, những cánh hoa mai vàng như bị nước sôi làm cong lại thành một cục.

Nàng đứng dậy, vươn hai cánh tay thon dài, mặc cho cung nữ lau khô nước trên người, thoa hương cao dưỡng da, mặc váy lụa mới, xỏ đôi hài thêu không gót rồi đi đến trước gương.

Các cung nữ bên cạnh tỉ mỉ lau khô mái tóc đen óng như thác nước của nàng, cẩn thận hong khô bên bếp than.

Ôn Hạ không nói một lời, chỉ cầm lấy một cây bút vẽ lông mày trên bàn trang điểm, tỉ mỉ vẽ một đôi lông mày lá liễu.

Đuôi mày cong vút, như dãy núi trùng điệp, đường nét thanh tú sắc sảo, giống như thời tiết lạnh giá của mùa đông này.

Cạch một tiếng.

Ôn Hạ đặt bút vẽ lông mày xuống, cây bút vẽ lông mày mảnh mai gãy làm đôi.

Thật mất hứng, đây là màu nàng thích nhất.

A.

Sao nàng lại có cảm giác muốn đánh người thế này.

Nàng là khuê tú con nhà quyền quý cơ mà.

...

Hôm nay trời quang mây tạnh, hiếm hoi ấm áp.

Kỳ Diên sai cung nữ dắt con khỉ cưng, tung tăng chơi đùa khắp Ngự Hoa Viên.

Bản tính của loài khỉ vốn khó dạy bảo, nhưng con khỉ hắn săn được này lại như có duyên phận với hắn, nghe hiểu ý hắn, cũng rất thông minh, hắn đặt tên cho nó là Kình Phong.

Kình Phong nhảy nhót từ Ngự Hoa Viên đến Xướng Xuân đài, trên đường đi la liệt cành cây gãy, quả rơi rụng, nó không thích đồ ăn do cung nữ đưa, bỗng nhiên leo lên đỉnh núi giả, rồi lại đột ngột nhảy xuống.

Trong nháy mắt làm các cung nữ hét lên kinh hãi.

Tiếng hét rất hoảng sợ, nhưng lẽ ra cung nữ bên cạnh Hoàng thượng dù có hoảng sợ cũng không dám kêu la như vậy.

Cát Tường vội vàng chạy đi xem, trở về bẩm báo: "Hoàng thượng, là cung nữ bên cạnh Hoàng hậu, Kình Phong đã dọa nàng ta sợ hãi, còn cướp mất hộp thức ăn trên tay nàng ta."

Vừa dứt lời, Kình Phong đã túm lấy hộp thức ăn chạy đến trước mặt Kỳ Diên, ném hộp thức ăn xuống rồi lại chạy đi chỗ núi giả khác.

Khỉ Macaca lực lưỡng, nắp hộp thức ăn rơi xuống đất, nhưng thức ăn bên trong vẫn còn nguyên vẹn, lộ ra từng hộp nhỏ tinh xảo.

Một mùi thơm ngào ngạt của đồ kho bỗng lan tỏa khắp nơi.

Kỳ Diên liếc mắt nhìn hộp thức ăn, mùi hương này hắn chưa từng quen thuộc.

Cát Tường nói: "Hoàng thượng, cung nữ bên cạnh Hoàng hậu muốn lấy lại hộp thức ăn, nô tài sẽ..."

Kỳ Diên sắc mặt khó đoán ý tứ.

Cát Tường dò xét thánh nhan, vội vàng chuyển lời: "Nô tài sẽ đi từ chối nàng ta."

Mùi hương trước mũi vẫn cứ quẩn quanh, ngược lại càng thêm nồng đậm.

Kỳ Diên khẽ vén long bào, Hồ Thuận phía sau đã nhanh trí đặt sẵn một chiếc ghế dựa tay long phụng.

Thân hình cao lớn ngồi ngay ngắn trên long ỷ, Kỳ Diên cứ thế tò mò nhìn chằm chằm hộp thức ăn trên mặt đất.

Cát Tường trở về bẩm báo: "Thật sự khó từ chối. Hoàng thượng, cung nữ nói bên trong không chỉ có đồ của Hoàng hậu, còn lại đều là đồ muốn tặng cho các vị nương nương khác."

Ăn đồ ăn bên ngoài?

Còn kéo cả hậu cung theo cùng?

Kỳ Diên khẽ nhướng mày: "Vậy thì đem đồ của các cung khác đi đưa."

Cát Tường lần lượt lấy từng hộp nhỏ bên trong ra, sai người đưa đến các cung, chỉ để lại hai hộp lớn nhất ở trên cùng.

Cung nhân mở hộp thức ăn ra.

Giò heo kho đỏ au bóng mỡ, chân gà béo múp đã được cắt móng, còn có cổ ngỗng, đầu vịt...

Không ngờ vị hoàng hậu dịu dàng đoan trang bên ngoài, lại thích ăn những thứ này.

Có lẽ ánh mắt Kỳ Diên dừng trên đó lâu hơn bình thường, Cát Tường lập tức sai người bưng từng hộp đồ ăn ngon ra, dùng kim bạc thử qua, lấy chiếc đũa bạc mang theo bên mình gắp một miếng cổ ngỗng nếm thử.

"Hoàng thượng..." Cát Tường hai mắt sáng lên: "Ngon!"

"Hoàng thượng mau thử xem, không ngờ những món kho này lại ngon như vậy! Thật sự khiến người ta muốn ăn!" Cát Tường vội vàng ra hiệu cho cung nhân bưng tất cả đến trước mặt Kỳ Diên.

Kình Phong từ trên núi giả cách đó không xa nhảy nhót trở về.

Kỳ Diên liếc nhìn dòng chữ trên hộp thức ăn, Ức Cửu Lầu.

"Thưởng hết cho Kình Phong."

Không ăn những thứ trong hộp thức ăn, hắn đứng dậy nói: "Ở đây chán quá, xuất cung một chuyến."

...

Trong kinh thành xe cộ tấp nập, người đi đường như mắc cửi, cửa hàng san sát nối tiếp nhau, là một cảnh tượng phồn hoa thái bình. Sự hôn quân của hoàng đế vẫn chưa ảnh hưởng đến sự phồn hoa này.

Kỳ Diên đã thay một bộ thường phục màu đen tiến vào trong thành, trên xe ngựa treo một chuỗi ngọc bội hình con khỉ, là con vật nhỏ mà gần đây hắn yêu thích nhất.

Xe dừng lại trước Ức Cửu Lầu.

So với tửu quán quy củ, Ức Cửu Lầu không phải là một tửu lâu hoành tráng. Chỉ là một tiểu lâu hai tầng, tầng dưới là đại sảnh, dành cho những thực khách vãng lai. Tầng trên dựa sông, quả thật thanh tịnh, bài trí cũng tao nhã hơn nhiều, còn có phòng riêng.

Đối với một cửa hàng chuyên bán đồ kho, quy mô này cũng coi như là cửa hàng lớn.

Kỳ Diên bước lên tầng hai, Cát Tường mặc thường phục, khom lưng dẫn đường phía trước, ngoài ám vệ gần đó, chỉ có hai thị vệ thân cận đi theo bên cạnh.

Kỳ Diên cũng không ngồi phòng riêng, chọn một chiếc bàn dựa sông ngồi xuống.

Dựa lan can nhìn ra xa, trên sông thuyền bè qua lại, trên bờ tiểu thương rao hàng tụ tập. Tuy là mùa đông, nhưng cũng là một cảnh tượng an cư lạc nghiệp.

Tiểu nhị rất nhanh đã đến hỏi vị khách quý muốn dùng gì.

Kỳ Diên không lên tiếng, Cát Tường liền gọi hết tất cả món ngon trong tiệm.

Đồ kho chia làm kho nóng, kho lạnh.

Món ngon nhất của tiệm là giò heo kho thơm, màu sắc đỏ au, mùi thơm nồng nàn, quả thật là làm được sắc hương vẹn toàn.

Kỳ Diên cầm đũa gắp miếng thịt Cát Tường đã cắt sẵn, bỏ vào miệng, mùi thơm lan tỏa khắp khoang miệng, thịt mềm tan, một

chút cũng không thấy ngán.

Hai mắt đen láy của hắn trong nháy mắt sáng lên.

Hắn vốn không thích ăn đồ kho, Đại Thịnh không giỏi làm đồ kho, trong ấn tượng của hắn tất cả đồ kho không phải là dùng muối ngâm, thì là thêm một ít lá tiêu đại hồi, không tính là ngon, càng không cần nói đến mỹ vị.

Đồ kho của nước Yên lại làm ngon hơn. Mấy năm trước hắn từng ăn qua thịt kho của nước Yên, so với Đại Thịnh thì có thêm một chút hương vị, nhưng hoàn toàn không ngon bằng thứ trong miệng hắn lúc này.

Không ngờ cao thủ dân gian nhiều như vậy, chỉ trong vài năm ngắn ngủi đã có thể làm món kho của Đại Thịnh ngon đến mức xuất thần nhập hóa.

Kỳ Diên gắp một cái chân phượng kho cay.

Tiểu nhị cười nói: "Vị khách quý, đồ kho của tiệm nhỏ chúng tôi dùng tay trực tiếp cầm ăn sẽ ngon hơn, ngài có thể thử xem!"

Cát Tường liếc nhìn tiểu nhị, ánh mắt lạnh lẽo âm thầm cảnh cáo hắn lắm chuyện.

Tiểu nhị bị ánh mắt của hắn dọa sợ, vội vàng cười làm lành, lui xuống lầu dưới.

Đũa quả thật không gắp được chân phượng, Kỳ Diên đặt đũa tre xuống. Cát Tường nhanh tay dâng lên một chiếc khăn lụa, Kỳ Diên nhận lấy, những ngón tay thon dài xuyên qua khăn lụa nắm lấy chân phượng, bị hương vị kho nồng nàn và vị cay xộc lên đầu lưỡi làm cho kinh diễm.

Bữa này hắn ăn rất ngon miệng.

Rượu gạo nếp Osmanthus trong tiệm cũng thơm ngọt dễ uống.

Không ngờ những món ăn dân dã mà mình tưởng tượng, lại hợp khẩu vị của hắn đến vậy.

Cát Tường cũng nhìn ra thánh tâm vui vẻ, nhìn bàn đồ kho chưa ăn hết nói: "Vậy nô tài sẽ gói những thứ này lại, mang về phủ cho chủ tử nhắm rượu."

Kỳ Diên chậm rãi lau sạch vết dầu mỡ trên tay.

Gói đồ ăn làm gì.

Đương nhiên là gói đầu bếp.

"Đem đầu bếp về cung."

Kỳ Diên uống rượu gạo nếp Osmanthus trong chén, những ngón tay thon dài gõ lên mép bàn với vẻ thích thú.

Cát Tường gọi chưởng quầy lên, nói muốn dẫn đầu bếp đi, cũng coi như ôn hòa nói: "Giá cả tùy ngươi định."

Ai ngờ chưởng quầy lại không chịu, tuy nhìn ra Kỳ Diên mang khí độ bất phàm, vẫn cười từ chối nói: "Đa tạ vị khách quý đã thưởng thức, nhưng đầu bếp của tiệm nhỏ không thể đi được. Nếu không có đầu bếp, tiệm này cũng không thể mở tiếp, ngài nói có phải đạo lý này không."

Kỳ Diên sắc mặt như thường, đã đứng dậy xuống lầu rời đi, chỉ để lại một vạt áo bào đen tung bay.

Cát Tường lại hiểu rõ vẻ không vui giữa hàng lông mày lạnh lùng kia, đường đường là hoàng đế, làm sao có thể bị cự tuyệt như vậy.

Cát Tường cười như không cười nói: "Hôm nay là phúc khí của tửu lâu nhà ngươi, người thường tu mấy đời cũng không tu được phúc khí này."

"Đây không phải là cướp đầu bếp nhà ngươi, mà là thánh chỉ đặc biệt gọi đầu bếp nhà ngươi vào cung. Cả bạc lẫn mặt mũi, đều không thiếu của ngươi đâu."

Chưởng quầy đã bị những lời này làm cho kinh hãi, nghe rõ liền vội vàng quỳ xuống.

...

Phượng Dực cung.

Tuy bị Kỳ Diên cướp mất đồ kho, nhưng các vị phi tần đều đem phần của mình đến chỗ Ôn Hạ.

Ôn Hạ chỉ giữ lại một phần nhỏ, còn lại đều sai Hương Sa đưa trả về các cung. Nàng biết mọi người đều thèm ăn, mỗi lần nàng mang đồ kho từ ngoài cung về, bọn họ đều ăn sạch sẽ không còn sót lại gì.

Đóng cửa điện lại, Ôn Hạ lần lượt nếm thử từng món kho, cẩn thận ghi nhớ hương vị.

"Cổ ngỗng ăn kỹ sẽ có vị đắng, là do Hương Sa cho thêm nhiều, cứ theo công thức cũ mà thêm hai tiền hương sa."

Bạch Khấu ở bên cạnh cầm bút ghi chép lại.

Đầu ngón tay trắng nõn gắp một cái chân gà, Ôn Hạ nhai kỹ thưởng thức, tập trung nói: "Hình như vị cay của lá tiêu chưa đủ, cần thêm một ít lá tiêu. Mùi thơm của bạch đậu khấu trong nước kho chưa đủ nồng, cứ theo mỗi thùng nước thêm ba lượng bạch đậu khấu."

Bạch Khấu nghiêm túc ghi chép.

Bên ngoài điện bỗng truyền đến tiếng Trứ Văn gấp gáp: "Nương nương ——"

Trứ Văn hành lễ bước vào: "Nương nương, Tiêu chưởng quầy cho người đến báo, đầu bếp ở tiệm bị Hoàng thượng để mắt, được đặc

cách triệu vào Ngự Thiện Phòng rồi ạ!"

Ôn Hạ nhất thời ngẩn người, nhưng cũng không nằm ngoài dự đoán.

"Còn gì khác thường không?"

"Hình như là không có ạ, Tiêu chưởng quầy nghe nói là người của hoàng gia nên không dám từ chối. May là Hoàng thượng không can thiệp vào việc kinh doanh của Ức Cửu Lầu, chỉ mang đầu bếp về cung thôi."

Ôn Hạ thở phào nhẹ nhõm.

Ức Cửu Lầu này là do nàng mở.

Ngoài những người tâm phúc ở Phượng Dực cung, không ai biết cả.

Nàng không phải là người hảo ngọt, cũng chẳng có tài nấu nướng gì, càng không phải vì muốn kiếm tiền.

Tất cả những món ăn hầm này đều là vì muốn tìm kiếm Tứ ca ca đã thất lạc của nàng.

Ngoài kinh đô, Ức Cửu Lầu còn có chi nhánh ở một số thành trì biên giới.

Ôn Hạ đã sớm nghĩ đến nếu Ức Cửu Lầu nổi tiếng, bị các bậc quyền quý trong kinh thành để ý thì nhất định không được cứng rắn đối đầu, nàng không muốn sinh thêm chuyện.

Trứ Văn là ông chủ trên danh nghĩa, đã căn dặn Tiêu chưởng quầy theo lời Ôn Hạ, không được kết oán với các bậc quyền quý. May mà Tiêu chưởng quầy vừa nghe nói là đương kim Hoàng thượng, đã ngoan ngoãn giao đầu bếp ra.

Cũng may.

Công thức đều nằm trong đầu Ôn Hạ, chỉ cần Kỳ Diên không can thiệp vào việc kinh doanh của Ức Cửu Lầu, nàng vẫn có thể tiếp tục tìm kiếm Tứ ca ca.

Tứ ca ca trước kia rất thích ăn đồ hầm, Ôn Hạ đã từng thấy huynh ấy làm không ít món hầm, nước dùng rất thơm ngon. Nhưng khi còn nhỏ, Ôn Hạ chưa bao giờ ghi nhớ công thức, bây giờ chỉ có thể dựa vào trí nhớ mà điều chỉnh từng chút một.

Tứ ca ca đã thất lạc với Ôn gia hai năm rồi.

Đại ca nói Tứ ca ca đã chết, nhưng Ôn Hạ không muốn tin.

Có lẽ Tứ ca ca chỉ bị thương trong loạn lạc năm đó, mắc phải chứng bệnh mất trí nhớ cũ, không còn nhớ đến bọn họ nữa.

Tứ ca ca thích ăn đồ hầm, Ôn Hạ chỉ mong nơi huynh ấy đến đều có những món hầm ngon đó, biết đâu một ngày nào đó Tứ ca ca sẽ trở về.

Vì vậy, Ức Cửu Lầu của nàng chỉ mở vì Tứ ca ca mà thôi.

Đối với Tứ ca ca, Ôn Hạ có một thứ tình cảm không nỡ buông bỏ. Có lẽ là vì năm chín tuổi, khi nàng bị rơi xuống nước, trong lúc sợ hãi và tuyệt vọng, thứ duy nhất nàng có thể nắm lấy chính là bàn tay mạnh mẽ của Tứ ca ca.

Tứ ca ca của nàng tên là Ôn Tư Hòa, là một thiếu niên thanh tú, tao nhã như vậy.

Chương 15: Chương 15

Ôn Tư Hòa là người Ôn Lập Chương nhặt được trong thành sau chiến tranh, lúc đó huynh ấy bị thương nặng, khi tỉnh lại không nhớ mình là ai, cũng không nhớ tuổi tác. Nhìn qua là một thiếu niên chừng mười ba tuổi, mặc cẩm y, nói năng lễ phép.

Năm đó, không ít nhà giàu trong thành chuyển đến rồi chuyển đi, khí chất của huynh ấy trông giống như công tử nhà giàu.

Cha và ba huynh trưởng đã dán cáo thị tìm người thân cho huynh ấy trong thành, nhưng không có ai đến nhận. Thêm vào đó, vết thương của huynh ấy rất nặng, cha lại thưởng thức tấm lòng thương xót người dân của huynh ấy khi còn nhỏ, nên đã giữ huynh ấy lại một trang trại nhàn rỗi ở ngoại ô để dưỡng thương.

Năm đó, Ôn Hạ vừa từ kinh đô trở về Bắc Địa.

Bị Kỳ Diên ức h.i.ế.p đủ rồi, cho dù trở về bên cạnh người thân, nàng vẫn không thể quên đi những ký ức đau buồn đó, tâm trạng vẫn chưa nguôi ngoai.

Lần đó, nàng đến doanh trại tìm cha, trên đường về gặp mưa to, Tam ca dẫn theo đội thị vệ đưa nàng đến trang trại trú mưa.

Lúc đó, nàng mới gặp Tứ ca ca lần đầu tiên.

Chỉ là lúc đó cha còn chưa nhận huynh ấy làm con nuôi, huynh ấy cũng chưa có tên là Ôn Tư Hòa.

Các huynh trưởng gọi huynh ấy là Thập Cửu, vì nhặt được huynh ấy vào ngày mười chín tháng sáu.

Thập Cửu có tướng mạo đoan chính, tuấn tú, da rất trắng, có đôi mắt thanh tú, tao nhã, cũng có khí chất của người đọc sách thánh hiền.

Họ giới thiệu nàng là tiểu thư, huynh ấy cung kính hành lễ với nàng như một người hầu. Nhưng dáng vẻ và khí chất đó không giống người hầu, huynh ấy đặt mình vào vị trí khách nhân thân thiện, cử chỉ đoan trang, đúng mực.

Ôn Hạ nhanh chóng bị người ca ca ôn hòa, đẹp trai này thu hút.

Nàng mím môi cười nhẹ với huynh ấy, coi như đã chào hỏi.

Tam ca liền nhỏ giọng nói với Thập Cửu, nói rằng muội muội gần đây tâm trạng không tốt, nên ít nói, nhưng cuối cùng cũng đã cười một lần.

Nghe vậy, huynh ấy nhìn nàng thêm một cái, gật đầu, rồi lê chân bị thương trở về phòng.

Chẳng mấy chốc, huynh ấy lại đi ra, đứng ngoài cửa phòng nàng gọi Tam ca: "Làm phiền Tam công tử, tiểu thư có thích thứ này không?"

Đó là một chú mèo mướp nhỏ gầy yếu, cuộn tròn trong lòng huynh ấy, ngay cả cái đầu cũng không ngóc lên nổi, kêu meo meo một tiếng rồi xụi lơ thành một cục.

Ôn Hạ thấy thương xót, đứng dậy lại gần, nhưng chưa từng tiếp xúc với động vật nhỏ, có chút lúng túng.

Thập Cửu nói: "Nó không cắn người đâu, nó bị thương ở đuôi và chân, là mấy hôm trước ta nhặt được ở ngoài trang trại."

"Ôm như vậy..."

Thập Cửu nhẹ nhàng đặt chú mèo mướp vào lòng nàng: "Mèo con yếu ớt, ăn đồ ăn quá mềm, ta tá túc dưỡng thương đã là bất tiện, nếu tiểu thư thích, có thể nuôi nó cho tốt, cũng coi như cứu nó một mạng."

Ôn Hạ vuốt ve cái đầu lông xù của chú mèo mướp: "Nó bao nhiêu tuổi rồi?"

"Chắc mới được hai tháng."

"Nó tên là gì?"

"Ta gọi nó là Dưa Muối, tiểu thư có thể đặt cho nó một cái tên hay."

"... Ta muốn gọi nó là Trường Sinh, cầu mong nó bình an vô sự, được không?"

Thập Cửu mím môi: "Đương nhiên là được."

Đó là lần đầu tiên Ôn Hạ tiếp xúc với Tứ ca ca, ấn tượng tốt đẹp nảy sinh ngay lập tức.

Sau khi tạnh mưa, nàng theo thị vệ rời đi, ôm Trường Sinh chào tạm biệt huynh ấy, tâm trạng vui vẻ hơn, giọng nói cũng trở nên nhẹ nhàng, mềm mại: "Thập Cửu ca ca, tạm biệt."

Lần gặp lại sau đó là khi có một lang y đi ngang qua Sóc thành, cha giữ người lại để chữa bệnh cũ, nhớ đến chân của Thập Cửu chưa lành hẳn và trí nhớ đã mất, liền bảo Tam ca đến mời Thập Cửu đến phủ tướng quân.

Thập Cửu xem bệnh cho lang y xong thì đã đến giờ cơm, cha giữ huynh ấy lại dùng bữa.

Trên bàn tiệc, Trường Sinh lười biếng, đáng yêu đã được Ôn Hạ nuôi cho béo tròn, huynh ấy chú ý đến con mèo béo ú, khóe môi nở nụ cười ôn hòa.

Nụ cười đó mang theo vẻ non nớt và trong sáng của thiếu niên.

Ôn Hạ liền kể cho huynh ấy nghe những chuyện nghịch ngợm của Trường Sinh, lại thân thiết với người ca ca này thêm vài phần.

Nàng hoàn toàn yêu quý người ca ca này là khi nàng bị lạc đường rồi rơi xuống hồ.

Hôm đó, nàng đuổi theo Trường Sinh, sơ ý đạp trượt chân, ngã xuống hồ.

Nước hồ lạnh lẽo ập đến từ bốn phía.

Nước tràn vào mũi miệng, xâm nhập vào phổi, nàng hoàn toàn mất khả năng hô hấp.

Tam ca thích Thập Cửu, hai người một động một tĩnh, tính cách và quan điểm lại rất hợp nhau, rảnh rỗi liền thích đi tìm Thập Cửu.

Hôm đó, Tam ca vừa mời huynh ấy đến phủ chơi trò ném tên.

Và Ôn Hạ đã được Thập Cửu cứu sống.

Trong làn nước ngạt thở, nàng nắm lấy cánh tay của huynh ấy, cảm giác được tái sinh trong khoảnh khắc đó, đến bây giờ vẫn còn nhớ rõ.

Nhưng vết thương ở chân của Thập Cửu vẫn chưa lành hẳn, sau khi cứu nàng, vết thương của huynh ấy bị nhiễm trùng nặng, phải ngồi xe lăn gần nửa năm.

Thập Cửu được cha chính thức nhận làm con nuôi không phải vì ân cứu mạng lần đó.

Ôn Lập Chương vốn nghiêm khắc, sẽ không tùy tiện thu nhận người ngoài, càng không dễ dàng nhận con nuôi.

Ngoài học thức và kiến thức của bản thân Thập Cửu, còn có tấm lòng nhân hậu.

Mỗi đứa trẻ mà Ôn Lập Chương nhận nuôi đều phải xem trọng chữ duyên.

Thập Cửu ở trang trại dưỡng thương một năm, vết thương ở chân và những vết thương ngoài da đều đã lành, nhưng vẫn chưa khôi phục trí nhớ.

Ôn Lập Chương lại tìm người thân cho huynh ấy nhưng không có kết quả, lại âm thầm điều tra thân thế của huynh ấy nửa năm, xác định không có vấn đề gì mới hỏi ý kiến huynh ấy, nhận huynh ấy làm con nuôi.

Đối với Ôn Lập Chương, mỗi đứa con của Ôn gia, còn có cả Hứa Ánh Như đều thích Thập Cửu, ông mới nhận đứa con này.

Quan trọng hơn, mỗi nam nhi của Ôn gia đều phải trung thành với Ôn gia quân, trung thành với triều đình, báo đáp giang sơn, mới xứng đáng là một nam nhi Ôn gia.

Ôn Tư Hòa rốt cuộc cũng có tên, chính là Ôn Tư Hòa.

Ôn Hạ mười một tuổi ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, cười cong mắt, cuối cùng cũng gọi "Thập Cửu ca ca" thành "Tứ ca ca".

Đối với nàng mà nói, Tứ ca ca đã là người thân nhất của nàng.

...

Khoảng thời gian ba năm đó thật sự là vô ưu vô lo.

Nàng cùng Tam ca ca, Tứ ca ca cùng nhau đi học, cùng nhau trêu chọc mèo con, cùng nhau chơi đùa. Ngay cả khi bị cha trách mắng cũng là cùng nhau chịu phạt, các ca ca luôn nhận lỗi thay nàng, che chở nàng ở phía sau.

Nàng chỉ là không biết tại sao về sau Ôn Tư Hòa lại nói không muốn làm nghĩa tử của cha nữa.

Ngày hôm đó cha rất tức giận và đau lòng.

Nàng chạy đi hỏi nguyên nhân với Tứ ca ca: "Huynh có phải là đã nhớ ra người thân, không cần chúng ta nữa phải không?" Nàng đau lòng rơi nước mắt.

Thiếu niên dường như lớn hơn hai tuổi so với tuổi thật của mình.

Trong hai năm đó, chàng trai ấy như mọc ngược gió, cao lớn gầy gò, ôn nhuận nho nhã, trong ánh mắt có sự kiên cường của nam nhi, giống như chàng trai mười tám tuổi.

Hắn nhìn nàng, giơ tay muốn lau nước mắt cho nàng, vừa mở miệng đã bị cha gọi đi.

Ôn Hạ không đợi được câu trả lời của Tứ ca ca.

Năm đó nàng đã mười bốn tuổi, ngày hôm sau đã bị cha đưa về kinh thành.

Nàng là người của hoàng gia, là hoàng hậu tương lai, phải trở về hoàng cung, trở về ngôi nhà đó.

Ngồi trên xe ngựa xa hoa rời khỏi quê hương, ba vị ca ca đều đến tiễn nàng, chỉ có Ôn Tư Hòa không đến.

Ôn Hạ để lại Trường Sinh, sợ mang nó vào hoàng cung bị Kỳ Diên bắt nạt, cũng muốn nói cho Tứ ca ca biết, huynh ấy mãi mãi là người thân của nàng.

Tam ca ca viết thư nói cho nàng biết, Tứ ca ca mỗi ngày đều mang theo Trường Sinh, không còn nói những lời không muốn làm nam nhi nhà họ Ôn nữa, theo cha vào quân doanh học tập.

Năm Kiến Thủy thứ ba.

Quân Yên xâm phạm.

Trận chiến đó Đại Thịnh rõ ràng có thể chiến thắng, lại đột nhiên thất bại.

Ôn Lập Chương trúng kế bị vây hãm ở Quỷ U Cốc, bị mai phục tứ phía, không còn đường lui.

Đại ca ca và Tứ ca ca đi theo bên cạnh ông.

Ôn Lập Chương dẫn theo năm trăm tinh binh dụ địch xông lên một ngọn núi cao trong cốc, chỉ để lại cho Đại ca ca và Tứ ca ca, cùng với phó tướng trong quân một con đường sống để chiến đấu.

Chính là trận chiến đó, Ôn Hạ mất đi cha.

Cha nàng trúng mấy mũi tên, bị quân địch bắt giữ. Trước khi c.h.ế.t vẫn vung kiếm c.h.é.m đầu tướng địch, dùng hết hơi sức cuối cùng che chắn mũi tên cho một tân binh vừa được thăng cấp vào doanh trại tinh nhuệ, bảo vệ hắn ta rút lui.

Ôn Lập Chương hai gối quỳ xuống, nhưng vẫn không ngã xuống, chậm rãi giương cao lá cờ Đại Thịnh, đọc lời thề của Ôn gia quân.

"Lấy m.á.u thịt của ta, bảo vệ bờ cõi của ta, bảo vệ con dân của ta, bảo vệ Đại Thịnh muôn đời ... vạn kiếp."

Trận chiến đó, Ôn Hạ cũng mất đi Tứ ca ca.

Ôn Tư Lập mang theo hắn ta xông ra khỏi vòng vây, cuối cùng vẫn lạc mất phương hướng với Ôn Tư Hòa khi quân địch ập đến.

Ngày hôm sau dọn dẹp chiến trường, quân đội phái vô số binh lính đi tìm nhưng không tìm thấy Ôn Tư Hòa.

Dòng sông chảy xiết dưới Quỷ U Cốc, trôi nổi vô số t.h.i t.h.ể của Ôn gia quân.

Bị nước ngâm đến mức không thể nhận ra, hoặc là bị dòng nước cuốn trôi về hạ lưu xa xôi, đếm thế nào cũng không đếm hết.

Họ không tìm thấy t.h.i t.h.ể của Tứ ca ca, nhưng lại tìm thấy t.h.i t.h.ể của Trường Sinh.

Con mèo lười béo tròn được Ôn Hạ và Tứ ca ca chăm sóc cẩn thận, vào mùa đông năm ấy nằm trong đường hầm bí mật dưới trại của Tứ ca ca, bị bỏ quên mấy ngày, lạnh đến mức không còn phát ra tiếng meo meo trong trẻo vui vẻ nữa.

Cho đến tận bây giờ, Ôn Hạ vẫn không thể nguôi ngoai.

Mất đi cha đã là nỗi đau cả đời của nàng, nàng không thể nào khiến cha sống lại được nữa. Nhưng nàng không muốn thừa nhận Tứ ca ca đã chết, vẫn nguyện tin rằng Tứ ca ca còn sống.

Huynh ấy chỉ đang ở một góc nào đó trên thế gian này, mắc phải bệnh cũ năm xưa, mất trí nhớ, không còn nhớ đến bọn họ nữa.

Có lẽ một ngày nào đó, Tứ ca ca nhìn thấy Ức Cửu Lâu, ăn được hương vị quen thuộc, sẽ nhớ lại tất cả người thân trong nhà họ Ôn.

……

Tin tức Ôn Hạ khôi phục thị lực đã sớm truyền khắp triều đình và hậu cung.

Tất cả đều là do Thái hậu sắp xếp, bà tuyệt đối không cho phép Kỳ Diên phế hậu.

Ôn Hạ cũng không còn nghe thấy tin tức phế hậu nữa, ngược lại mấy ngày nay khi các tỷ muội trong hậu cung đến thỉnh an, nàng nghe nói tâm trạng Kỳ Diên dường như rất tốt, rất khen ngợi đầu bếp được đưa về từ Ức Cửu Lâu, còn ban thưởng không ít đồ ăn cho các cung. Đương nhiên, trừ Phượng Dực cung ra.

Các phi tần đều cho rằng Ôn Hạ thích ăn những món đó, đều lén Kỳ Diên đưa đến Phượng Dực cung.

Ôn Hạ đều mỉm cười nhận lấy, sai cung nhân dùng trà Kính Đình Lục Tuyết yêu thích gần đây nấu một ấm sữa bò, sau đó thêm mứt quả mơ xanh, pha thành từng ly trà sữa thơm ngon. Cùng với đầy bàn đồ ăn các tỷ muội đưa đến, đóng cửa điện cùng các tỷ muội thoải mái thưởng thức.

Vương Đức phi nhai móng gà béo mập trên tay, vị cay khiến bà vội vàng uống một ngụm trà sữa ngọt ngào: "Mong rằng Hoàng thượng sẽ không bao giờ biết chúng ta đóng cửa lại ăn ngon như vậy!"

Du Dao nói: "Lát nữa còn phải nhờ Đức phi, Thục phi bẩm báo tình hình Phượng Dực cung cho Hoàng thượng nữa."

"Cứ giao cho chúng ta!"

Ôn Hạ mím môi cười khẽ, chỉ cần Kỳ Diên không cản trở nàng tìm kiếm Tứ ca ca là được.

Tiệc nhỏ trong điện kết thúc, các phi tần giải tán, như thường lệ đến Càn Chương cung bẩm báo hôm nay họ mang theo trọng thưởng của Hoàng thượng đến Phượng Dực cung "làm nhục" Hoàng hậu.

Phượng Dực cung lại trở về yên tĩnh.

Trong sân, các cung nhân đang lần lượt bưng từng chậu lan xuân, đặt dưới ánh nắng tỉa cành, cắt lá.

Trải qua mùa đông lạnh giá, cũng nên đến lúc những cây lan xuân này nở hoa rồi.

Hôm nay tâm trạng tốt hiếm có, Ôn Hạ đứng dậy đi đến phòng đàn.

Đầu ngón tay thon dài khẽ gảy, tiếng đàn du dương như nước chảy, như ngọc rơi trên đĩa, tiếng đàn vờn quanh phía trên cung điện, dư

âm êm tai.

Phòng đàn của nàng có ba mặt là cửa chớp, có thể nhìn thấy tất cả cảnh sắc trong sân, ngày nắng sẽ thả rèm che nắng màu xanh nhạt. Rèm cửa bay theo gió, trong màn che mờ ảo, sân vườn xanh tươi tràn đầy sức sống.

Để mặc làn váy màu hải đường trải dài trên mặt đất, cũng để mặc sự thoải mái hiếm có này chảy trong từng ngón tay, tiếng đàn như những con chim sơn ca nhảy nhót trong thung lũng.

Mãi đến khi Trứ Văn mang đến đồ ăn được chế biến theo công thức mới nàng điều chỉnh từ Ức Cửu Lâu, Ôn Hạ mới dừng lại. Hai tay đặt trên dây đàn đang rung nhẹ, dư âm du dương chưa tan, tóc mai nàng thấm chút mồ hôi, má cũng ửng hồng nhạt.

Trở về phòng, Ôn Hạ thử hương vị của công thức mới, vừa vặn để so sánh với đồ ăn các tỷ muội đưa đến buổi trưa, công thức mới quả nhiên ngon hơn.

Nhưng so với hương vị Tứ ca ca tự tay làm năm xưa vẫn còn kém xa.

Ôn Hạ vừa vui mừng, vừa cau mày, lại bắt đầu sửa đổi công thức.

Bạch Khấu nói: "Nương nương, hương vị này so với ban đầu đã ngon hơn rất nhiều rồi, nô tỳ cảm thấy cũng không khác mấy so với đồ ăn Tứ công tử làm. Nếu người làm quá ngon, Hoàng thượng ra khỏi cung lại gặp phải..."

Tay Ôn Hạ đang cân sa nhân trong đĩa hơi khựng lại.

Đúng vậy, Kỳ Diên ra khỏi cung lại gặp phải, nhất định sẽ cảm thấy Ức Cửu Lâu đang lừa gạt đế vương, giấu công thức ngon không chịu dâng lên.

Nàng trầm ngâm một lát, dặn dò Trứ Văn: "Cứ theo lời ta nói mà dặn dò Tiêu chưởng quầy..."

Chương 16: Chương 16

Nàng không hiểu rõ tính cách của Kỳ Diên hiện giờ, cũng chẳng biết Kỳ Diên bây giờ so với thời niên thiếu giống nhau được mấy phần, chỉ có thể đánh cược một phen.

…

Sự lo lắng của các nàng cũng không phải không có lý, Kỳ Diên những ngày gần đây quả thật thường xuyên ra khỏi cung, quả nhiên mấy ngày sau đã được nếm thử mùi vị ngon hơn ở Ức Cửu Lầu.

Ngay từ miếng đầu tiên, Kỳ Diên đã nhận ra hương vị khác với món đầu bếp trong cung làm.

Hắn có một đôi mắt vừa sâu thẳm vừa đa tình, nhưng đôi mắt này lại mang vẻ lạnh lùng, khinh thường, ngay cả khi cười cũng to lộ vẻ tàn nhẫn, cùng với uy nghiêm đế vương bẩm sinh, không ai dám nhìn thẳng vào đôi mắt ấy.

Trong Ức Cửu Lầu, Tiêu chưởng quầy đích thân hầu hạ, thấy không khí yên tĩnh đến đáng sợ, bầu không khí xung quanh lạnh đến cực điểm, vội vàng run sợ quỳ xuống.

Trên đầu như treo lưỡi đao lạnh lẽo.

Trong phòng riêng, không khí lạnh lẽo đến kỳ lạ.

Tiêu chưởng quầy không dám ngẩng đầu, lần đầu tiên chọc giận đế vương, một kẻ áo vải bình thường đương nhiên sợ hãi bất an, mãi mới nhớ đến lời dặn dò của chủ tiệm, run rẩy lau mồ hôi.

"Hoàng, Hoàng thượng, thật sự không phải tiểu nhân cố ý lừa gạt, mà đây là công thức bí mật của chủ tiệm."

"Tiểu nhân chỉ là kẻ kiếm ăn ở đây, Ức Cửu Lầu là sản nghiệp của chủ tiệm, mùi vị thay đổi là do người thân của chủ tiệm thất lạc."

Kỳ Diên lãnh đạm xoay xoay chén rượu gạo hoa quế trong tay, khẽ nhếch môi mỏng, không giận tự uy.

Cát Tường liếc nhìn Tiêu chưởng quầy cười lạnh: "Đừng lấy cớ ra để thoái thác, giấu giếm công thức nấu ăn chẳng khác nào che giấu tội lớn! Ngày hôm đó Hoàng thượng mang đầu bếp của ngươi đi cũng không bắt ngươi đóng cửa, còn cho phép ngươi tiếp tục kinh doanh, một quán ăn nhỏ như vậy không biết ơn, ngươi có biết hôm nay quán ăn của ngươi đã phạm tội c.h.ế.t rồi không?"

Hôm nay ra ngoài, Kỳ Diên còn mang theo hai vị đại thần trẻ tuổi.

Nói là đại thần, chi bằng nói là hai người bạn chỉ biết hưởng lạc của hắn, Thái hậu vẫn luôn mắng hắn chơi bời với đám bạn xấu.

Nguyễn Tư Đống phong lưu phóng khoáng, thoạt nhìn có vẻ là một văn nhân nho nhã, nhưng lại có tính cách phản nghịch, chỉ biết ăn chơi hưởng lạc, là công tử ăn chơi trác táng nổi tiếng kinh thành. Hắn là thế tử của Trường Ninh Hầu, cũng là bạn chơi cùng học với Kỳ Diên từ nhỏ.

Nguyễn Tư Đống thở dài: "Chỉ riêng ta, một kẻ ngoài nghề, mới chỉ ăn móng giò trong cung một lần, hôm nay ăn móng giò trên bàn này đã biết là hai vị khác nhau rồi. Tham lam quá thể, ngoài kia còn có thương nhân to gan như vậy."

Lương Hạc Minh cao lớn cường tráng ngồi bên cạnh cũng là bạn chơi thân với Kỳ Diên từ nhỏ, cùng Kỳ Diên đều rất thích b.ắ.n cung, trước kia còn b.ắ.n trúng không ít quả đào do Tiểu Thái tử phi trồng trong Đông Cung. Kỳ Diên làm gì cũng thích dẫn hắn theo.

Lương Hạc Minh hỏi Kỳ Diên: "Hoàng thượng còn muốn nghe hắn ngụy biện nữa không? Ta và A Đống hiểu rõ đám thương nhân này nhất, lời ngon tiếng ngọt còn lợi hại hơn cả mũi tên của chúng ta."

Chiếc chén sứ trắng trên tay được đặt lên bàn, Kỳ Diên xoay xoay, liếc nhìn Tiêu chưởng quầy đang mồ hôi đầm đìa. Một tên áo vải, run rẩy sợ hãi, cả người co rúm dưới hoàng quyền, chỉ nhìn thấy gáy đỏ bừng mồ hôi.

Kỳ Diên không hề có vẻ khó chịu vì bị lừa gạt, dường như cũng không có cảm giác khoái trá khi trừng phạt kẻ khác.

Hắn biết một tên áo vải làm như vậy, nhất định là có lý do.

Cát Tường dò xét ý hắn, quát lớn với chưởng quầy: "Cho ngươi một cơ hội trình bày!"

"Mùi vị món ăn Hoàng thượng dùng khác nhau là bởi vì chủ tiệm chúng tôi dựa vào mùi vị này để tìm người thân." Tiêu chưởng quầy run run, cuối cùng cũng lắp bắp nói ra lý do Trứ Văn đã dặn dò.

"Hai năm trước, chủ tiệm không may thất lạc người thân trong loạn lạc. Vì người thân trước kia từng bị thương ở đầu, mắc chứng mất trí nhớ, dễ quên người và việc, nhưng lại biết làm mấy món hầm này. Chủ tiệm muốn dùng mùi vị để thu hút người thân, hy vọng một ngày nào đó, người thân ở phương xa ăn được mùi vị của Ức Cửu Lầu, sẽ nhớ lại mọi chuyện."

"Tiếc là trước kia lúc người thân còn ở đây, chủ tiệm không biết cách làm mấy món hầm này, bây giờ chỉ có thể dựa vào trí nhớ từng chút một mày mò. Ức Cửu Lầu cũng từng bước cải thiện hương vị, mới có ngày hôm nay. Mùi vị trên bàn của Hoàng thượng hôm nay khác với món đầu bếp làm là bởi vì chủ tiệm vừa mới điều chỉnh ra công thức mới."

"Chủ tiệm chỉ là một thương nhân, không có cách nào diện kiến thánh nhan, đã sớm dặn dò tiểu nhân, nếu Hoàng thượng có ghé

quán lần nữa, nhất định phải đưa công thức mới cho Hoàng thượng, để Hoàng thượng nếm thử hương vị ngon hơn."

Tiêu chưởng quầy run run nói xong, trong phòng riêng vẫn im lặng.

Tiêu chưởng quầy không dám ngẩng đầu nhìn ánh mắt phía trên, nhưng bỗng nhiên nghe thấy tiếng ồn ào dưới lầu, vội vàng giải thích: "Hoàng thượng có nghe thấy tiếng dưới lầu không?"

"Là Ức Cửu Lầu chúng tôi đang phát đồ ăn thừa hôm qua. Kinh thành chúng ta phồn hoa, không có nhiều người ăn mày, những người xếp hàng dưới lầu nhận đồ ăn đều là dân thường, chỉ là cuộc sống khó khăn một chút, không ăn nổi món hầm một lượng bạc này. Đồ ăn thừa hôm qua thật ra cũng sạch sẽ, nhưng chủ tiệm nói muốn bán thì phải bán đồ hầm trong ngày, đem đồ ăn qua đêm cho không dân chúng, lấy tiếng lành đồn xa."

"Người ăn nhiều rồi, biết đến Ức Cửu Lầu cũng nhiều hơn, chủ tiệm cũng có thêm một phần hy vọng tìm thấy người thân. Mong Hoàng thượng thông cảm, thể, thể hiện…"

"Người này bao nhiêu tuổi, thất lạc vào năm nào tháng nào, có báo quan đăng ký chưa?" Kỳ Diên lên tiếng.

Tiêu chưởng quầy sửng sốt, vội vàng đáp: "Đã đăng ký rồi, đã đăng ký rồi, hai năm trước đã báo quan phủ rồi ạ! Mong Hoàng thượng đừng trách tội, chủ tiệm nói tất cả công thức món hầm của Ức Cửu Lầu đều nguyện dâng lên Hoàng thượng, chỉ mong Hoàng thượng có thể cho Ức Cửu Lầu một chỗ dung thân trong đất nước rộng lớn này, để hắn tìm thấy người thân."

"Chủ tiệm ngươi đúng là người có tình có nghĩa." Kỳ Diên uống cạn chén rượu mỏng, trong đôi mắt kiêu ngạo đã không còn vẻ giận dữ của đế vương.

Cát Tường dò xét sắc mặt, cũng coi như thở phào nhẹ nhõm, quát Tiêu chưởng quầy: "Còn không mau đưa công thức mới lên đây."

Sự chú ý của Kỳ Diên không đặt ở công thức, mà hỏi: "Chủ tiệm ngươi đang ở đâu?"

"Bẩm Hoàng thượng, chủ tiệm vừa nhận được tin tức, đã đi Tùy Châu tìm người thân rồi, đợi hắn trở về, nhất định sẽ cảm tạ ân đức của Hoàng thượng!"

Kỳ Diên ừ một tiếng, đầu ngón tay thon dài xoay xoay chén trà màu nâu trong tay: "Vậy trẫm phái một họa sĩ cho chủ tiệm ngươi dùng."

Tiêu chưởng quầy ngẩn người, mãi mới dám mừng rỡ vì thoát c.h.ế.t trong gang tấc, vội vàng xua tay nói: "Không dám làm phiền Hoàng thượng".

Cát Tường rất kinh ngạc trước ân điển này của Kỳ Diên, Nguyễn Tư Đống và Lương Hạc Minh bên cạnh cũng có chút bất ngờ, nhưng dường như nghĩ đến điều gì đó, liền bình tĩnh lại, nở một nụ cười.

Trước khi lui xuống, Tiêu chưởng quầy nói câu cuối cùng Trứ Văn đã dặn dò: "Cho dù người ta có giàu sang phú quý đến đâu, hay cuối cùng trở thành người tốt kẻ xấu, cũng không được quên người thân yêu nhất trong sâu thẳm trái tim. Nhờ phúc của Hoàng thượng, hy vọng chủ tiệm có thể tìm thấy người thân."

Kỳ Diên vốn đã đứng dậy định rời đi, nhưng nghe vậy liền dừng bước, thân hình cao lớn cường tráng không quay đầu lại, giọng nói trầm thấp: "Đợi chủ tiệm ngươi trở về, đến Nam Vũ môn nhận giấy tờ."

Trên xe ngựa hồi cung, Kỳ Diên im lặng suốt đường đi.

Nguyễn Tư Đống trêu chọc: "Cả triều đều nói Hoàng thượng chúng ta không lo việc triều chính, hôn quân lắm, nhưng theo ta thấy, hắn chỉ đang chơi thôi. Hắn đều nhìn đấy, đợi triều đình thật sự hỗn loạn không chịu nổi nữa, Hoàng thượng chúng ta mới chịu ra tay, tuyệt đối sẽ không bỏ mặc thiên hạ."

Nguyễn Tư Đống "chậc" một tiếng: "Ai bảo đây là thịnh thế gấm vóc do Sùng Thánh Hoàng đế gây dựng chứ."

Sùng Thánh Hoàng đế là thụy hiệu của tiên đế.

Cát Tường nịnh nọt phụ họa: "Đương nhiên rồi, Hoàng thượng kính trọng tiên đế nhất mà."

Ai cũng biết, trên đời này chỉ có một người có thể quản thúc Kỳ Diên, người đó chính là tiên đế.

Tiên đế tuy có bảy người con trai, nhưng chỉ sủng ái Kỳ Diên, phong hắn làm Thái tử từ khi hắn mới đầy tháng. Mặc dù những năm đó cả triều đình đều dâng sớ can gián, nói Thái tử phóng túng tùy tiện, đức hạnh không xứng với ngôi vị, nhưng tiên đế vẫn luôn yêu thương, che chở, dành hết sự thiên vị cho Kỳ Diên.

Tình cảm của Kỳ Diên dành cho tiên đế không giống với tình cảm giữa cha con hoàng tộc thông thường.

Hắn và phụ hoàng có thể là vua tôi, nhưng lại hơn cả tình cha con bình dân.

Hắn vĩnh viễn sẽ không quên sự yêu thương của phụ hoàng dành cho mình, cũng như mọi sự thiên vị mà người đã ban cho.

Chính vì vậy, dù trong lòng hắn vô cùng kháng cự việc cưới nữ nhi của Ôn Lập Chương, nhưng cuối cùng vẫn ghi nhớ lời trăn trối của phụ hoàng trước lúc lâm chung, cưới Ôn Hạ làm vợ.

Lời lải nhải của Nguyễn Tư Đống khiến Kỳ Diên cảm thấy phiền phức.

Lương Hạc Minh nhận ra Kỳ Diên không muốn hồi cung, bèn nói: "Hay là đến bãi săn?"

"Hai người cứ tự nhiên, trẫm muốn đến một nơi."

Ba người tuy là bạn bè từ nhỏ đến lớn, nhưng hai người kia vẫn luôn phân biệt rõ vua tôi, biết Kỳ Diên chắc hẳn là bị vị chưởng quầy kia gợi lại chuyện cũ, không tiếp tục trêu chọc nữa, hành lễ rồi xuống xe ngựa.

Cát Tường cung kính chờ đợi thánh chỉ.

Kỳ Diên không lên tiếng, đôi mắt đen láy như phản chiếu tuyết trắng tĩnh lặng, hiếm khi trong trẻo đến vậy.

Cuối cùng, hắn khép hờ hàng mi dài: "Đi hoàng lăng."

Cát Tường nhỏ giọng phân phó đổi đường đến hoàng lăng, thấu hiểu thánh ý.

Cát Tường không hiểu những đại thái giám đứng đầu nội thị triều trước ngồi ở vị trí này nhìn hoàng đế sẽ là bộ dạng gì. Hắn chỉ cảm thấy, đôi khi, hoàng thượng không phải là bậc đế vương cao cao tại thượng, không phải là nam nhân cường tráng oai phong, cũng không phải là bạo quân phóng đãng tùy tiện, mà chỉ như một thiếu niên mười bảy tuổi.

Là thiếu niên quỳ gối trước long sàng của tiên hoàng, nghe tiếng chuông tang, không ngừng gọi "phụ hoàng".

Là thiếu niên trước lúc tiên hoàng lâm chung nhắm mắt, bất chấp tất cả chạy khắp các ngõ ngách trong cung, tìm kiếm mẫu thân.

Không tìm thấy Thái hậu trước khi tiên hoàng lâm chung, để người nhìn Thái hậu lần cuối, là nỗi hối hận cả đời của hoàng thượng, cũng là một trong những nguyên nhân khiến hoàng thượng đối nghịch với Thái hậu như vậy.

Cát Tường âm thầm thở dài.

Tiếng vó ngựa dừng lại, xe ngựa cũng ngừng, đã đến hoàng lăng, Cát Tường nở nụ cười nịnh nọt thường ngày: "Hoàng thượng, đã

đến nơi rồi, ngài cẩn thận dưới chân."

...

Tin tức về Ức Cửu Lầu đã truyền đến Phượng Dực cung.

Ôn Hạ nghe Trứ Văn thuật lại chuyện xảy ra hôm nay ở tiệm, biết Kỳ Diên không trách tội, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Bạch Khấu cười nói: "Giờ thì chúng ta có thể yên tâm tìm Tứ công tử rồi, nương nương cũng có thể yên lòng."

Hương Sa có chút nghi hoặc: "Nhưng nương nương xưa nay chưa từng tiếp xúc với hoàng thượng, sao biết hoàng thượng sẽ không truy cứu nữa?"

Ôn Hạ khẽ mím môi, nhớ lại Kỳ Diên trong ký ức thời thơ ấu.

Hắn rất nghe lời tiên hoàng, cũng vô cùng kính trọng tiên hoàng.

Ban đầu nàng không thể hoàn toàn chắc chắn Kỳ Diên nghe được lời giải thích như vậy sẽ bỏ qua cho Ức Cửu Lầu, nàng chỉ có thể đánh cược.

Đánh cược vào chút lương tâm còn sót lại của Kỳ Diên.

Đánh cược vào lòng hiếu thảo của một người con trong tim hắn.

May mắn thay, nàng đã thắng cược.

Kỳ Diên cứng rắn như đá, may mà vẫn còn chút tình người.

Trứ Văn nói: "Nghe lời nhắn của Tiêu chưởng quầy, hoàng thượng còn muốn giúp chúng ta tìm người thân, còn nói đợi chủ tiệm hồi kinh sẽ đến Nam Vũ môn nói một tiếng, chẳng lẽ hoàng thượng muốn triệu kiến chủ tiệm sao?"

Ôn Hạ cũng không chắc Kỳ Diên có ý gì.

Nàng đương nhiên không dám nhờ Kỳ Diên giúp tìm người thân, nếu hắn biết chủ nhân đứng sau Ức Cửu Lầu là nàng, đừng nói san bằng Ức Cửu Lầu, e rằng ngay cả Phượng Dực cung của nàng cũng không thể ở lại.

Nàng vừa mừng vừa lo dặn dò Trứ Văn sắp xếp lại một gương mặt mới làm chủ tiệm, tuyệt đối không thể để Kỳ Diên biết Ức Cửu Lầu là do nàng mở.

Chương 17: Chương 17

Xe ngựa chở Kỳ Diên từ trong thành đi thẳng đến lăng tẩm ở ngoại ô.

Hoàng lăng của tiên đế nguy nga tráng lệ, người đã khuất núi, mọi sự hùng vĩ đều trở thành phù phiếm.

Không cho ai đi theo, Kỳ Diên bước vào Trường Minh điện - nơi cất giữ thư pháp của tiên hoàng, bóng áo đen dần dần khuất vào nơi ánh sáng lờ mờ.

Cát Tường và thị vệ hầu ở ngoài cửa điện, dù cúi đầu nhưng vẫn có thể nhìn thấy tranh chữ thật, bút tích đề thơ khắp điện.

Tiên hoàng khoan dung nhân từ, giỏi thư pháp, tinh thông âm luật, là một vị minh quân tài hoa, được bá quan sủng đãi. Rất nhiều bức thư pháp trong điện này đều là do tiên hoàng sáng tác vào những ngày có ý nghĩa, ví dụ như ngày đại hôn với Thái hậu, ngày Kỳ Diên chào đời, ngày sắc phong Thái tử...

Cát Tường cung kính đứng hầu ở cửa điện.

Hoàng thượng đến đây không phải là lần một lần hai, mỗi lần người đến đây, đều là vì nhớ tiên hoàng.

Ai cũng nói hoàng thượng bây giờ phóng đãng tàn bạo, ngay cả một nửa của tiên đế hiền năng cũng không bằng.

Nhưng chỉ có những người tâm phúc như bọn họ mới hiểu, hoàng thượng yêu quý, kính trọng tiên đế, cũng tuyệt đối sẽ không để cơ

nghiệp của tiên đế bị hủy hoại trong tay mình.

Nhưng khi nào hoàng thượng mới buông bỏ được khúc mắc trong lòng, bọn họ lại không thể nào biết được.

...

Kỳ Diên ngồi trong điện hai canh giờ mới rời đi, hắn không trực tiếp hồi cung mà đến một tòa nhà trong thành.

Tòa nhà này nằm ở ngoại ô, ngõ nhỏ không thể đi xe ngựa, Kỳ Diên đã xuống xe đi bộ vào con hẻm dài.

Lúc hoàng hôn, trong hẻm có trẻ con chơi đùa, miệng hát những bài đồng dao.

Chỉ là khi nghe rõ, sắc mặt Kỳ Diên liền biến đổi, gương mặt tuấn tú bỗng chốc lạnh như băng sương.

Sự lạnh lẽo tỏa ra từ người hắn khiến lũ trẻ sợ hãi, có đứa bị dọa khóc, có đứa chạy vào trong hẻm, có đứa sợ đến mức không dám nhúc nhích.

Kỳ Diên ánh mắt hung dữ, thân hình cao lớn đứng sừng sững nhìn xuống đám trẻ đang khóc lóc om sòm.

Đêm đông lạnh lẽo, xung quanh tĩnh mịch đến quỷ dị.

Cuối cùng hắn siết chặt tay, sải bước đi về phía tòa nhà.

Cát Tường đã lo lắng như kiến bò trên chảo nóng, hỏi đứa trẻ đang khóc: "Ai dạy các ngươi hát bài này?"

Thị vệ thay Kỳ Diên gõ cửa tòa nhà.

Trên tấm biển ở cửa có đề hai chữ "Vân trạch", hai bên là hai con sư tử đá oai vệ.

Tên tiểu đồng nghe tiếng mở cửa nhìn thấy người đến, vội vàng hành lễ cung kính.

Trong đại sảnh, Vân Quế vội vàng ra nghênh đón, đã ngoài sáu mươi nhưng trông vẫn rất khỏe mạnh, nhìn thấy Kỳ Diên, trên mặt lộ rõ vẻ vui mừng.

"Hoàng thượng giá lâm, mau vào trong, lão nô vừa định dùng bữa, còn chưa động đũa..." Vân Quế dần dần chú ý đến vẻ mặt lạnh lùng của Kỳ Diên.

Kỳ Diên đi thẳng vào đại sảnh, ra hiệu cho mọi người lui xuống, hỏi Vân Quế: "Trẫm nghe thấy trẻ con trong hẻm hát 'Phú quý tột bậc Trương thị phụ, vua yêu thần mến sinh long phượng. Con trai thành vương, con gái làm phượng, huynh muội cũng nên kết làm vợ chồng'."

"Trẫm hỏi ngươi, mẫu hậu và Ôn Lập Chương rốt cuộc có phải là thật hay không, có phải đã sinh con gái hay không, có phải hay không!"

Vân Quế đột nhiên quỳ xuống.

Ông là thái giám tâm phúc của tiên đế, sau khi tiên đế băng hà, ông định tự vẫn theo, nhưng Kỳ Diên đã giữ ông lại, để ông tiếp tục sống.

Đối với mọi thứ của tiên đế, Kỳ Diên đều nguyện ý hết lòng bảo vệ, dù chỉ là một thái giám.

Kỳ Diên hiểu rõ phụ hoàng của mình nhân từ, không muốn phi tần chôn theo, tự nhiên cũng không muốn người tâm phúc vất vả nửa đời phải tuẫn táng.

Vân Quế trung thành hầu hạ tiên đế, những năm trước đều ở trong hoàng lăng, chỉ là hai năm gần đây mắc bệnh, Kỳ Diên cho ông dọn

ra khỏi nơi ẩm thấp trong hoàng lăng để tĩnh dưỡng, ban cho ông tòa nhà này ở ngoại ô.

Mỗi khi Kỳ Diên nhớ tiên hoàng, đều sẽ đến đây nghe Vân Quế kể những chuyện lớn nhỏ của tiên đế lúc sinh thời, cứ như phụ hoàng vẫn còn bên cạnh.

Hôm nay hắn vốn định đến thăm sức khỏe của Vân Quế, cũng là vì nhớ phụ hoàng, không ngờ lại nghe được lời đồn đại hoang đường hơn cả những gì hắn từng nghe.

"Hoàng thượng, tuyệt đối không có chuyện này, xin ngài đừng tin lời đồn!"

Vân Quế hai gối quỳ xuống đất, ngẩng đầu lên, lời lẽ tha thiết: "Lão nô không phải người có thân phận gì, việc ở tại nơi này, trong kinh thành đã không còn là bí mật. Người thường xuyên đến thăm lão nô, cũng đã không phải bí mật. Người ở nơi nhất định phải đi qua mà nghe được lời đồn đại như vậy, tự nhiên là có kẻ cố ý muốn Người nghe thấy."

"Mong Hoàng thượng ghi nhớ lời Tiên đế trước lúc lâm chung, làm một vị vua nhân từ..."

"Làm một vị vua nhân từ? Giống như phụ hoàng trẫm, một vị vua nhân từ, bị huynh đệ kết nghĩa là kẻ nghịch thần thèm muốn thê tử, còn phải rộng lượng đối đãi sao!"

"Hoàng thượng—"

"Trẫm muốn ngươi nói cho trẫm biết, mẫu hậu có phải hay không đã từng tư thông với Ôn Lập Chương, Ôn Hạ có phải hay không do mẫu hậu sinh ra, phải hay không?"

Vân Quế không ngừng xua tay, nước mắt giàn giụa lắc đầu.

Kỳ Diên hai mắt đỏ ngầu, trong mắt sát khí hung ác không hề che giấu: "Trả lời trẫm. Ngươi nên biết hậu quả của việc lừa gạt quân vương, đừng tưởng trẫm không nỡ g.i.ế.c ngươi!"

Cửa ra vào đột nhiên bị một thiếu niên mười một, mười hai tuổi xông vào, gọi "nghĩa phụ", là nghĩa tử do Vân Quế nhận nuôi. Ông vốn là người không có gốc rễ, chỉ cầu nửa đời sau có một đứa con trai để phụng dưỡng tuổi già. Khi nhận nuôi đứa trẻ này, còn xin phép Kỳ Diên, đã được cho phép.

Vân Triển tự nhiên nhận ra Kỳ Diên, đang muốn quỳ xuống hành lễ, lại cực kỳ sợ hãi bộ dạng hung bạo khát m.á.u của hắn lúc này, vừa lúc bị Cát Tường chạy tới dẫn đi.

Kỳ Diên quát lạnh: "Trả lời trẫm, nếu không trẫm ngay cả đứa trẻ này cũng không tha!"

Vân Quế chạm trán xuống đất, chìm sâu trong bóng tối của uy áp đế vương.

Ánh nến lập lòe, trong phòng tối om như thể bão táp ập đến.

Vân Quế run giọng nói: "Vậy thì xin Hoàng thượng xử tử lão nô, lão nô chỉ mong Hoàng thượng đừng phụ lòng Tiên đế trước lúc lâm chung, Tiên đế không chỉ mong Người là một vị vua nhân từ, còn mong Người kính yêu Thái hậu. Thái hậu là người Tiên đế yêu thương cả đời."

Kỳ Diên ra lệnh cho Vân Quế ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm ông hỏi: "Là phụ hoàng không cho ngươi tiết lộ, đúng không?"

Nước mắt phủ đầy khuôn mặt già nua của Vân Quế.

Ông vẫn không nói một lời.

Kỳ Diên nhìn thấy sự im lặng đồng nghĩa với thừa nhận trên khuôn mặt này, nhìn thấy những bí mật bị năm tháng phong ấn.

Hắn đau đớn nhắm mắt lại.

Lại đứng dậy, hắn đã kiên quyết bước ra khỏi phòng.

Vân Quế vẫn quỳ tại chỗ thật lâu, mãi đến khi Vân Triển đi vào dìu ông: "Nghĩa phụ, Hoàng thượng tức giận sao? Vừa rồi bộ dạng Hoàng thượng thật hung dữ, Triển nhi đều bị dọa khóc rồi."

Vân Quế sờ sờ nước mắt trên mặt đứa trẻ, cười bất lực.

Dưới gầm trời này, bọn họ đều nói Hoàng đế tàn bạo lạnh lùng.

Nhưng Vân Quế nghĩ, những sự tàn bạo đó chỉ che giấu đi bản tính lương thiện thuần khiết của Hoàng thượng. Hoàng thượng của bọn họ, luôn nói những lời tàn nhẫn nhất, nhưng lại chưa từng thấy làm ra những chuyện tàn nhẫn như vậy.

Hoàng thành đêm khuya, mưa gió bão bùng.

Gió lớn quật ngã cây cối trong cung, mưa rơi tí tách, cơn mưa lớn cuối cùng cũng xé toạc màn đêm tĩnh lặng ban đầu.

Bóng người áo đen bước vào Trường Lạc cung, chưa đợi cung nhân thông báo đã sải bước xông vào tẩm cung.

Thái hậu vừa rửa mặt xong, liếc nhìn Kỳ Diên đang hùng hổ xông vào, vị hoàng đế trẻ tuổi cao lớn, trên người có bóng dáng phong độ tuấn tú của Tiên đế, dung mạo còn hơn cả Tiên đế, nhưng khí độ lại hoàn toàn không bằng bậc minh quân.

Thái hậu lau sạch nước trên tay, đưa khăn dài lại cho cung nhân, đã quen với tình trạng này, phất tay cho cung nhân lui ra, chỉ để lại Hứa ma ma.

Hứa ma ma hành lễ với Kỳ Diên rồi nói: "Trời đã tối, Hoàng thượng vì sao lại xông vào tẩm cung Thái hậu như vậy?"

Kỳ Diên không nói một lời, chỉ là hốc mắt đỏ ngầu vì bị đủ loại cảm xúc nhuốm màu, nhìn chằm chằm Thái hậu không chớp mắt.

Thái hậu lạnh giọng không vui: "Có chuyện thì nói."

"Người đối với Ôn Hạ cũng là giọng điệu này sao?" Kỳ Diên nhìn bà chằm chằm với đôi mắt đỏ ngầu.

Thái hậu hít sâu một hơi, đã biết Kỳ Diên lại đang phát điên.

Bà không để ý đến Kỳ Diên nữa, mở miệng gọi Hứa ma ma tắt đèn đi ngủ.

Kỳ Diên lại nói: "Trẫm gọi một người đến, mẫu hậu xem thử."

Cát Tường dẫn vào một bà lão năm mươi mấy tuổi mặc áo vải thô, là người được tìm thấy sau khi lần theo bài đồng d.a.o của những đứa trẻ ở đầu hẻm Vân trạch vào buổi tối.

Bà lão run rẩy, sợ hãi.

Thái hậu liếc nhìn bà ta, lạnh lùng nói: "Ai gia không quen biết, ngươi lại đang nổi cơn điên gì vậy?"

"Năm Thành Chiêu thứ tư, mẫu hậu sinh trẫm, bà ta là bà đỡ ở Phượng Dực cung, đỡ đẻ cho mẫu hậu."

Thái hậu nheo mắt, lạnh lùng nhìn Kỳ Diên.

Ánh mắt như vậy, Kỳ Diên không có được cảm giác xác nhận, chỉ tràn đầy đau khổ.

"Nói ra những gì ngươi biết." Kỳ Diên ra lệnh cho bà lão.

Bà lão sợ hãi run rẩy, dưới uy nghiêm của hoàng đế chỉ có thể lắp bắp nói: "Lúc, lúc đó Thái, Thái hậu khó sinh, nữ y nói Thái hậu trước đó đã từng sinh một..."

Bà lão đột nhiên không dám nói tiếp, miệng không ngừng cầu xin tha thứ.

Hứa ma ma ở bên cạnh sắc mặt đã đại biến, đã biết mục đích Kỳ Diên đến đây.

Chỉ có Thái hậu trong mắt đau buồn thống khổ, nhưng lại vẫn luôn im lặng nhìn Kỳ Diên, dường như những cơn đau khi khó sinh đều ùa về trong đầu, nhưng so với sự lạnh lùng trong mắt đứa con ruột thịt lúc này, những cơn đau đó dường như chẳng đáng là gì.

"Trẫm muốn hỏi, Ôn Hạ có phải là tỷ tỷ cùng mẹ khác cha với trẫm hay không?"

Chát.

Trong điện vang lên tiếng tát tai thanh thúy.

Thái hậu hung hăng tát vào má Kỳ Diên.

Chương 18: Chương 18

Tuy võ nghệ cao cường, Kỳ Diên lại không né tránh.

Má trái tuấn tú lập tức hiện lên dấu tay.

Thái hậu mấp máy môi, cả khuôn mặt đã không còn chút máu, trong mắt chỉ còn lại một mảnh đau thương.

Kỳ Diên rõ ràng hốc mắt đỏ ngầu, cũng đau khổ như vậy, lại nhìn chằm chằm Thái hậu, không có được câu trả lời thì không chịu bỏ qua.

"Hoàng thượng, Người sao có thể nói ra những lời làm tổn thương Thái hậu như vậy, Người là con trai mà Thái hậu liều mạng sinh ra, Người là miếng thịt trên tim bà ấy!"

Hứa ma ma quỳ dưới chân Kỳ Diên, cho dù là nô tỳ, cũng đau lòng vì nỗi đau của chủ tử: "Thái hậu trước khi sinh Người quả thật đã từng sảy thai, chuyện này nội vụ phủ có ghi chép, Người cứ việc đi tra, Tiên đế lúc đó còn tìm kiếm khắp thiên hạ các loại thuốc bổ, muốn bồi bổ thân thể cho Thái hậu."

"Đây là nỗi đau của Thái hậu, lại bị kẻ có lòng lợi dụng như vậy. Hoàng thượng, chẳng lẽ tuổi tác của Hoàng hậu nương nương cũng có thể thay đổi sao? Nàng ấy nhỏ hơn Người bảy tuổi, là do Người nhìn nàng ấy lớn lên."

"Nhỏ hơn bảy tuổi. Năm Thành Chiêu thứ mười, mẫu hậu bị bệnh nặng, chuyển đến hành cung dưỡng bệnh, năm Thành Chiêu thứ mười hai mới trở về."

Thái hậu mấp máy môi, nhắm mắt lại, hồi lâu sau mới mở mắt ra.

Vẻ đau khổ trong mắt bà không còn nữa, đã khôi phục sự bình tĩnh vốn có, trầm giọng ra lệnh: "Tất cả lui ra."

Trong tẩm cung chỉ còn lại hai mẹ con.

Ánh nến soi rõ màn đêm, chỉ là ngọn lửa sáng rực, chung quy không soi thấu được lòng người trong bóng tối.

"Năm con đến tuổi trưởng thành, hỏi ta, mẫu hậu nói cho con biết ta và phụ hoàng con, Cung Đức vương từ nhỏ đã quen biết nhau, có tình nghĩa. Mẫu hậu lúc còn trẻ đã từng ngưỡng mộ vị tướng quân oai phong lẫm liệt đó, nhưng đó đã là chuyện quá khứ, phụ hoàng con đều biết." Trong mắt Thái hậu đau thương, cố gắng giữ bình tĩnh trong đôi mắt phượng, mang theo sự kiên quyết không muốn nhớ lại.

"Con hết lần này đến lần khác nghi ngờ mẫu hậu, ta cho con câu trả lời, nhưng con lại không cần câu trả lời này."

Trong mắt Kỳ Diên vẫn là một sự lạnh lùng.

Mẫu hậu nói đó là sự ngưỡng mộ lúc còn trẻ, là chuyện quá khứ.

Phụ hoàng cũng đã từng khiển trách hắn vì chuyện này, nói đó là chuyện của người lớn.

Nhưng vẻ mặt buồn bã của phụ hoàng rõ ràng không đơn giản như vậy.

"Vì sao không chịu nói cho ta biết sự thật?" Trong tay áo rộng, bàn tay bị Kỳ Diên nắm chặt thành quyền, móng tay găm sâu vào da thịt, nhưng Thái hậu không cảm thấy đau.

"Con còn muốn biết sự thật gì nữa?" Trong mắt Thái hậu là một mảng u buồn: "Lần con bắt gặp, là ta vượt quá giới hạn, nhưng ta

không có lỗi với phụ hoàng con, không có lỗi với Đại Thịnh. Sao con chưa từng nghĩ kỹ, nếu ta và Cung Đức Vương thật sự như con nghĩ, vậy những năm phụ hoàng con băng hà, vì sao ông ấy không đoạt quyền, chứng minh tội danh con gán cho ông ấy?"

Kỳ Diên cười lạnh một tiếng, căn bản khinh thường lời giải thích này.

Ôn Lập Chương là chướng ngại vật lớn nhất trong gia đình vốn hòa thuận êm ấm của hắn, cho dù Ôn Lập Chương trung thành giúp hắn diệt trừ gian thần, cho dù một lòng thay hắn trấn thủ biên cương, cho dù đến c.h.ế.t vẫn nắm chặt lá cờ Đại Thịnh.

Hắn chính là không tin lòng trung thành này, không tin câu trả lời của mẫu hậu.

"Trẫm hỏi mẫu hậu một lần nữa, Ôn Hạ có phải do mẫu hậu sinh ra không?"

Thái hậu thở dốc, sự phẫn nộ khiến gương mặt trắng nõn đỏ bừng, trong mắt phượng cũng là một mảnh lạnh lẽo. Bà dường như có ngàn vạn lời muốn chất vấn, muốn lạnh lùng đối đãi, nhưng lại biết cho dù giải thích thế nào cũng vô dụng.

Trước mặt con trai, bà thật sự đã từng đánh mất trách nhiệm của một người mẹ.

Bà chỉ có thể lạnh lùng, kiên quyết trả lời: "Không phải!"

Kỳ Diên nắm chặt tay, mọi sự kích động khi bị tức giận cũng dần dần bình tĩnh lại.

Hắn co giật buông tay, nhìn chằm chằm Thái hậu trước mặt, giữa hai mẹ con vẫn là một rãnh trời khó vượt qua.

Thái hậu hít sâu một hơi: "Con muốn thế nào mới chịu buông bỏ những thứ này, làm một vị vua siêng năng?"

"Buông bỏ?" Kỳ Diên cười lạnh, trong tay áo rộng, bàn tay hung hăng nắm chặt chiếc nhẫn.

Người ta đều nói con cái thân thiết với mẹ hơn, nhất là những đứa trẻ sinh ra trong hoàng tộc như hắn.

Hắn và mẹ rất thân thiết, trước khi Ôn Lập Chương xuất hiện trong cuộc sống của hắn.

Đó hẳn là trước năm tuổi.

Mẫu hậu là Thái tử phi được chỉ định, phụ hoàng rộng lượng nhân ái, đặc biệt yêu thương mẫu hậu. Mọi bảo vật trên đời, phụ hoàng đều tặng cho mẫu hậu, cũng ban cho hắn.

Mẫu hậu bị phong hàn, phụ hoàng thậm chí còn quan tâm hơn cả vợ chồng bình thường, tự mình chăm sóc mẫu hậu, tự mình đút cơm cho mẫu hậu. Còn dạy hắn "Diên nhi phải nhớ, vĩnh viễn phải nghe lời mẫu hậu, phải làm cho nàng vui vẻ".

Tính cách hắn vốn không phải hung bạo phóng túng như vậy.

Hắn thừa nhận hắn sinh ra đã là người trên người, tính tình rất lớn, nhưng hắn lúc nhỏ đâu có xấu xa như vậy.

Đúng vậy, văn võ bá quan đều cảm thấy hắn đã hỏng bét.

Nhưng ai trong số họ biết vì sao hắn lại như vậy.

Trong tiệc sinh nhật năm tuổi, mẫu hậu vắng mặt, không kịp dự sinh nhật của hắn.

Hắn lần đầu tiên nghe phụ hoàng nhắc đến cái tên đó, Tử Nho, tự của Ôn Lập Chương.

Sáu tuổi, trong cuộc thi b.ắ.n cung, tuy cánh tay nhỏ bé bị thương do cánh cung, nhưng hắn vẫn giành được giải nhất, vui đến nỗi

quên cả đau, vừa cười ha hả vừa chạy đi muốn chia sẻ cùng mẫu hậu.

Nhưng đứa trẻ nhỏ bé chạy khắp cung điện cũng không tìm thấy mẫu hậu.

Hắn nghe thấy Vân Quế bẩm báo bên ngoài tẩm cung của phụ hoàng, mẫu hậu đã đến tướng quân phủ.

Bảy tuổi, hắn bị ngã xuống dốc khi thuần phục một con ngựa bất kham, sốt cao không dứt ba ngày, miệng lẩm bẩm gọi "Mẫu hậu", khi tỉnh lại lại nắm lấy tay phụ hoàng.

Phụ hoàng nước mắt lưng tròng, dịu dàng an ủi hắn: "Nhi tử đừng sợ, nhi tử sắp khỏi rồi, phụ hoàng sẽ ở bên con."

Trong điện không có mẫu hậu, hắn giả vờ ngủ, đuổi phụ hoàng đi, chạy khắp nơi, nhìn thấy bóng dáng mẫu hậu ở thao trường.

Mẫu hậu của hắn trẻ trung xinh đẹp, ngồi ngay ngắn trước người đàn ông cao lớn tuấn tú kia, trong mắt phượng tràn đầy dịu dàng, hắn chưa từng thấy ánh mắt như vậy.

Hắn chỉ nhớ mẫu hậu đã vắng mặt trong nhiều khoảnh khắc quan trọng của quá trình trưởng thành của hắn.

Hắn chỉ nhớ lần đó bị ngã gãy chân, là phụ hoàng dìu hắn đi, như cha con bình dân, thấy hắn đau, liền dùng tấm lưng rộng lớn cõng hắn về tẩm cung.

Phụ hoàng của hắn vĩnh viễn nhân từ rộng lượng như vậy, rõ ràng biết mẫu hậu đối với Ôn Lập Chương không giống người thường, rõ ràng trong cuộc cãi vã duy nhất của hai cha con, biết hắn không sai, nhưng vẫn phạt hắn, không cho hắn cãi lời mẫu hậu, không cho hắn bất kính với người anh em kết nghĩa.

Ôn Lập Chương là lương tướng, nhưng là trung thần sao?

Trung thần sẽ mơ ước thê tử của quân vương, sẽ khiến gia đình quân vương lục đục sao?

Mẫu hậu luôn nói, bọn họ chỉ là tình cảm ngưỡng mộ thời niên thiếu, tuyệt đối không có gì mờ ám.

Nhưng hắn đã tận mắt nhìn thấy.

Năm đó, phụ hoàng rõ ràng vẫn đang bệnh nặng. Bà lại dựa vào vai Ôn Lập Chương, hai vai run rẩy, khóc đến yếu đuối.

Bị hắn bắt gặp, bà thậm chí còn diệt khẩu đại thần vô tội phía sau hắn, đêm đó vị đại thần kia rơi xuống giếng trong phủ.

Kỳ Diên chưa từng biết, mẫu hậu của hắn kiên cường như một nữ tướng quân lại có thể khóc, có thể rơi nước mắt.

Hắn chưa từng thấy mẫu hậu thể hiện sự yếu đuối đó trước mặt phụ hoàng, cho dù là khi ngoại tổ phụ qua đời, mẫu hậu cũng chưa từng khóc trên vai phụ hoàng, bà vĩnh viễn giữ được sự điềm tĩnh và trí tuệ của một hoàng hậu.

Ngược lại là phụ hoàng của hắn, thức trắng đêm canh giữ mẫu hậu đang hôn mê vì bệnh. Sinh nhật của bà, mỗi năm ông đều nghĩ ra đủ loại quà tặng để bà vui.

"Trẫm hỏi mẫu hậu, trước khi phụ hoàng lâm chung, vì sao người lại ở Bộ Binh, vì sao không gặp phụ hoàng lần cuối?"

"Trận chiến Liêu Hà quân ta thảm bại, mẫu hậu ở Bộ Binh cùng các đại thần bàn bạc việc triều chính, không biết phụ hoàng con lúc đó..."

"Trận chiến Liêu Hà, Ôn Lập Chương bị trúng tên độc của quân Yên, hôn mê bất tỉnh, đây mới là lý do mẫu hậu thức trắng đêm ở Bộ Binh đúng không?"

Ánh mắt phượng của Thái hậu tối sầm lại, đối mặt với chất vấn của Kỳ Diên, bà đã giải thích nhiều lần, biết là vô ích.

Chàng trai trẻ trong điện cao lớn tuấn tú, cao hơn bà rất nhiều, đã không còn là đứa trẻ nữa. Vai rộng thẳng tắp, gánh vác trọng trách giang sơn, cuối cùng cũng là trụ cột của đất nước.

Thái hậu vĩnh viễn hiểu rõ, trong lòng hắn không có tín ngưỡng của một bậc đế vương. Mà nếu có, đó chỉ có thể là phẩm chất hiền minh nhân đức của tiên đế.

"Phải làm sao con mới chịu nghe theo di ngôn của phụ hoàng con, làm một vị vua nhân từ?"

"Trừ phi phụ hoàng ta sống lại."

"Hoặc là trong hoàng cung này, Ôn Hạ và trẫm, chỉ có thể giữ lại một người." Kỳ Diên thu hồi ánh mắt thờ ơ, không muốn ở lại thêm nữa, xoay người quyết tâm: "Trẫm muốn phế hậu."

"Vì sao cứ phải trút giận lên nàng!" Thái hậu quát.

Kỳ Diên dừng bước.

Lồng n.g.ự.c phập phồng của Thái hậu, sự phẫn nộ trong mắt, đều như đang nói với Kỳ Diên, hắn vĩnh viễn không thể dùng phụ hoàng, dùng tất cả của hắn để lay động mẫu hậu. Mà Ôn Lập Chương, Ôn Hạ, vĩnh viễn sẽ chạm đến điểm mấu chốt của bà. Khiến bà tức giận, khiến bà đau khổ, cảm xúc của bà vĩnh viễn chỉ dành cho người nhà họ Ôn.

Bà còn nói bọn họ không có gì mờ ám.

Trong mắt Kỳ Diên là một mảnh tĩnh lặng, không muốn nhìn thêm một cái: "Trẫm vĩnh viễn sẽ không chấp nhận người họ Ôn. Một ngày nàng còn mang tên Ôn Hạ, trẫm sẽ hận nàng một ngày, trẫm tuyệt đối sẽ không thừa nhận nàng là hoàng hậu của Kỳ Diên ta."

...

Càn Chương cung.

Trong điện đèn đuốc sáng trưng, trên con đường dài dẫn vào tẩm cung quỳ đầy cung nhân, mỗi một trượng một cột, một cột một đèn sáng.

Kỳ Diên sải bước vào con đường dài, tay áo rộng vung lên, đèn sáng đều tắt ngúm dưới luồng khí mạnh mẽ của người luyện võ. Trên vạt áo đen, tia sáng cuối cùng cũng hoàn toàn biến mất.

Kỳ Diên bước vào tẩm cung, đuổi hết cung nhân trong điện.

Muốn viết thánh chỉ phế hậu, nhưng lại không muốn gọi cung nhân vào hầu hạ bút mực.

Hắn liền ngã người xuống long sàng, nhưng lại nhớ ra nửa đêm vất vả như vậy mà vẫn chưa dùng bữa tối, liền đứng dậy gọi Cát Tường dọn bữa.

"Không, dọn chút đồ nguội lên đây, rồi hâm nóng một bình rượu nếp hoa quế."

Trong điện nhanh chóng bày biện đầy đủ các loại đồ nguội, Kỳ Diên vừa ăn vừa nghĩ đến những món ăn tươi ngon mới lạ trong Ức Cửu Lầu, còn có vị chủ quán kia có vài phần giống hắn. Nếu chủ quán kia ở kinh thành, hắn thật muốn lôi người ta đến cùng uống rượu.

Người nọ cũng giống như hắn, trong lòng đều cất giấu một người thân không thể nào quên.

Hắn yêu phụ hoàng, cũng đau lòng phụ hoàng.

Phụ hoàng tuy có hậu cung lục viện ba nghìn giai lệ, nhưng lại chung tình với mẫu hậu, khi hắn bất kính với mẫu hậu, phụ hoàng luôn bênh vực mẫu hậu mà trách phạt hắn, bắt hắn phải xin lỗi mẫu hậu. Đáng tiếc, khi còn nhỏ, vết chai trên đầu gối hắn dày bao nhiêu thì miệng lưỡi cũng cứng rắn bấy nhiêu.

Hắn không hiểu sao lại nhớ đến lúc nhỏ bị phạt quỳ, bên cạnh có một đôi tay nhỏ nhắn trắng nõn nhét đầy đồ ăn, hình như cũng là mấy món chân gà, đùi gà…

Sao vị chủ quán Ức Cửu Lầu kia lại giống người ở Phượng Dực cung đến vậy, Ôn Hạ lúc nhỏ hình như cũng thích ăn mấy thứ linh tinh này.

Các món nguội trên bàn bỗng chốc trở nên chướng mắt.

Kỳ Diên lạnh lùng nói: "Dọn đi, hầu ta rửa mặt."

Cung nhân nối đuôi nhau đi vào, hầu hạ xong liền lặng lẽ lui ra.

Kỳ Diên ngã người xuống giường, lật người lấy một chiếc gối mềm hình con thỏ.

Trên long sàng của hắn có rất nhiều loại gối mềm với hình dáng khác nhau, đều được làm theo hình dáng những con vật hoặc đồ vật mà hắn yêu thích, bên trong nhồi bông, bên ngoài may bằng gấm vóc, tạo thành hình dáng mà hắn thích.

Nhìn con thỏ đã chán, Kỳ Diên đặt xuống, từ trong đống gối lôi ra một chiếc gối mềm hình trăng non.

Trăng non này trông quen quen?

À, nhớ ra rồi, hình như là vật mà Ôn Hạ thích lúc nhỏ nhiều năm trước.

Kỳ Diên quát Cát Tường vào điện, ném chiếc gối hình trăng non lên đầu Cát Tường.

"Nhiều năm như vậy rồi, sao còn có thứ này?"

Cát Tường vội vàng kinh hãi nhớ lại, hẳn là do Hứa ma ma đặt vào, vậy thì mang đi đốt đi.

Hắn run rẩy lui xuống, tẩm cung lại chìm vào sự im lặng kỳ lạ.

Dưới sự im lặng này, nỗi đau buồn trong lòng Kỳ Diên càng thêm rõ ràng.

Chưa kịp để hắn suy nghĩ nhiều, Cát Tường đã ở ngoài bình phong bẩm báo: "Thái hậu đang triệu kiến vài vị lão thần ở Hợp Chương điện, có cần nô tài đi ngăn cản không?"

Kỳ Diên khẽ nhếch môi mỏng, phát ra tiếng cười lạnh không thành tiếng.

Thái hậu làm vậy chắc là muốn chặn trước khi hắn phế hậu, để đám lão thần tâm phúc kia ngăn cản hắn ở triều đình.

Hắn không cho Cát Tường đi ngăn cản, lật người, ôm chặt một chiếc gối mềm hình quả dưa vàng.

Kỳ Diên biết, đế vương là không có hỉ nộ ái ố, đặc biệt là đế vương như hắn.

Trong mắt các triều thần, hắn chỉ nên có giận dữ, không xứng đáng được hưởng thụ lạc thú, cũng sẽ không có bi thương.

Quả dưa vàng trong n.g.ự.c mềm mại trơn bóng, bông được hun hương an thần tỏa ra mùi thơm thoang thoảng. Kỳ Diên ôm chặt chiếc gối mềm, nhắm mắt lại.

Càn Chương cung rộng lớn, đêm nay đặc biệt lạnh lẽo.

Chương 19: Chương 19

Sáng sớm hôm sau, Kỳ Diên đã tuyên bố hôm nay sẽ lâm triều sớm.

Hắn đã dậy từ sớm, chỉ rửa mặt xong, thậm chí còn chưa thay long bào, bên ngoài áo ngủ màu đen khoác một chiếc áo choàng lông chồn lớn, ngồi ngay ngắn trước ngự án trong thư phòng, múa bút viết chiếu thư phế hậu.

Người đầu tiên nghe tin vội vàng chạy đến lại là hai người bạn của hắn.

Nguyễn Tư Đống còn chưa rửa mặt, sáng sớm đã bị phụ thân là Trường Ninh hầu đá đến, thấy Kỳ Diên quả nhiên đang múa bút thành văn, ngay cả hành lễ cũng không kịp: "Không phải chứ, người thật sự muốn phế hậu sao?"

Lương Hạc Minh: "Phụ thân ta nói người muốn phế hậu, bảo chúng ta đến khuyên người, hoàng thượng, hoàng hậu này không thể phế."

“Vì sao không thể phế, trẫm là hoàng đế.” Kỳ Diên ánh mắt bình tĩnh, cúi đầu viết.

“Người không biết Ôn gia lợi hại cỡ nào sao?” Lương Hạc Minh khuyên nhủ: “Một nửa binh mã Đại Thịnh nằm trong tay Ôn gia quân, số còn lại tùy hoàng thượng và Thái hậu điều động, người thật sự muốn phế hậu, binh mã thiên hạ này có thể hoàn toàn nghe lệnh người sao?”

Nguyễn Tư Đống cũng khuyên Kỳ Diên suy nghĩ kỹ càng.

Tuy rằng ngày thường hai người bọn họ quả thật cũng không làm việc đàng hoàng, nhưng vừa nghe phụ thân nói Kỳ Diên muốn phế hậu, bảo bọn họ đến khuyên can, đều hiểu rõ lợi hại trong đó.

“Hoàng hậu không thể phế, đừng nói đến kế hoạch mà Ôn Tư Lập bày ra cho Yên quốc hiện giờ, chỉ riêng bản thân hoàng hậu mà nói, nàng ấy hình như không có lỗi lầm gì. Người ta là một mỹ nhân như hoa như ngọc gả cho người, từ nhỏ đến lớn bị người bắt nạt cũng coi như xong, mắt vừa mới sáng lại muốn bị người phế bỏ, thật sự rất đáng thương.”

Lương Hạc Minh xưa nay không biết nói chuyện, cũng lười nói chuyện, lúc này lại phụ họa Nguyễn Tư Đống: “Đúng vậy, hơn nữa đến giờ ta vẫn chưa quên chuyện lúc nhỏ chúng ta b.ắ.n cây đào nàng ấy trồng ở Đông Cung. Cả cây đầy quả rụng xuống đất, nàng ấy ở bên cạnh khóc đến thương tâm, khuôn mặt nhỏ nhắn đó… Bây

giờ ta vẫn cảm thấy mình không phải người, bắt nạt một cô nương nhỏ như vậy.”

Tay Kỳ Diên đang cầm bút lông sói dừng lại, lạnh lùng liếc Lương Hạc Minh.

“Không phải, ta thật sự cảm thấy lúc đó không nên bắt nạt nàng ấy như vậy.”

Lương Hạc Minh vội vàng giải thích, dường như sợ Kỳ Diên không tin, vội vàng nói: “A Diên, hoàng hậu của người thật sự là một mỹ nhân, người đừng không tin, chúng ta vẫn là đừng bắt nạt người ta như vậy nữa, thật đáng thương.”

“Người nói vậy ta cũng có chút không đành lòng.” Nguyễn Tư Đống tặc lưỡi, cũng có chút hối hận.

Lúc nhỏ bọn họ cái gì cũng nghe theo Kỳ Diên, không có chủ kiến của riêng mình, cứ nghĩ huynh đệ tốt không vui, thì nên cùng huynh đệ tốt làm chút chuyện khiến hắn vui vẻ. Cho nên lúc đó bắt nạt Thái tử phi nhỏ bé, nhìn cô nương nhỏ khóc đến nghẹn ngào, rồi lại thấy Kỳ Diên hết giận, cảm thấy mình không làm sai.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, lúc đó bọn họ không phải Kỳ Diên, không có thù hận với Ôn thị như Kỳ Diên, không oán không thù với Thái tử phi nhỏ, bắt nạt người ta như vậy, thật sự không nên.

Nghe hai người bọn họ nói, gương mặt tuấn tú của Kỳ Diên càng thêm lạnh lùng, vẫn kéo trúc giản qua tiếp tục viết.

Nguyễn Tư Đống: "A Diên, hoàng thượng, người cứ nghe chúng ta khuyên một câu đi, thật sự không được thì người đi gặp hoàng hậu một lần đi. Nàng ấy thật sự rất đẹp! Lúc nhỏ người lần đầu tiên gặp nàng ấy chẳng phải rất thích cô bé đó sao, biết đâu bây giờ cũng có thể nhất kiến chung tình!"

"Nàng ấy đẹp đến mức không giống người, chính là tiên nữ!"

Nguyễn Tư Đống huých khuỷu tay vào Lương Hạc Minh bên cạnh, Lương Hạc Minh cũng nói: "Vẻ đẹp của hoàng hậu, người gặp rồi sẽ chỉ hối hận, hối hận vì sao không sớm gặp nàng ấy."

Hai người bọn họ đã từng gặp hoàng hậu.

Năm ngoái, đế hậu vừa mới thành thân không lâu, Kỳ Diên thường xuyên gọi bọn họ vào cung chơi. Lần đó được cung nhân dẫn đi gặp Kỳ Diên, ở Xướng Xuân đài, xuyên qua rừng hoa rực rỡ, thấy mỹ nhân yểu điệu đứng bên hồ giữa trăm hoa đua nở.

Khuôn mặt như hoa phù dung, khí chất thoát tục, chỉ có thể nhìn thoáng qua.

Ánh trăng như tơ, dưới ánh sáng mỹ nhân ngay cả làn da cũng trắng như phát sáng, rõ ràng là ban đêm, vậy mà dung mạo xinh đẹp trời ban ấy, lại chói lọi như vầng trăng tròn rơi xuống giữa rừng hoa.

Lúc mỹ nhân quay đầu lại, nhìn thấy bọn họ đang ngây người, trong nháy mắt sắc mặt thay đổi, che quạt tròn ẩn vào lầu các trên hồ, lá sen xanh mướt che khuất tà váy thêu hoa hải đường. Chỉ để lại hai người bọn họ đứng ngẩn ra tại chỗ, lúc đó chỉ cảm thấy cả vườn xuân sắc đều trở nên ảm đạm, mất đi màu sắc.

Được cung nhân dẫn đến bãi tập võ của Kỳ Diên, bọn họ vẫn còn thất thần, Kỳ Diên hỏi nguyên nhân.

Nguyễn Tư Đống lẩm bẩm: "Quá đẹp, A Diên, hoàng hậu của người quá đẹp…"

"Ta cuối cùng cũng hiểu được những từ mà Thái phó nói trước kia, da trắng như mỡ đông, như hoa như ngọc, phong tư yểu điệu… Chỉ hận mình ít học!" Lương Hạc Minh cũng hồn bay phách lạc.

Nguyễn Tư Đống nói: "A Diên, người nghe ta nói này, người biết câu thơ 'Phổ thiên quảng kỳ vô lệ, khoáng thiên tải nhi đặc sinh' mà Thái phó nói chứ! Người ngàn vạn lần đừng gặp Hoàng hậu, ngàn vạn lần đừng đến Phượng Dực cung, ngàn vạn lần đừng để nàng câu hồn đoạt phách!".

Chuyện này Kỳ Diên vẫn luôn nhớ rõ.

Đặc biệt là ba chữ "ngàn vạn lần" kia.

Cũng bởi vì hai người bọn họ nói như vậy, hắn mới càng thêm kiên quyết không đi gặp Ôn Hạ. Ngay cả bức tranh Ôn Hạ mà Thái hậu đưa tới, hắn cũng chưa từng liếc mắt nhìn, chỉ dùng một câu "chẳng ra gì" để đuổi Hứa ma ma đi.

Vậy mà mới chỉ một năm, đã nghe hai người bọn họ đổi giọng, muốn hắn đi gặp người, muốn hắn chấp nhận.

Kỳ Diên cười lạnh: "Lúc trước là hai người các ngươi can ngăn không muốn trẫm đi gặp nàng, bây giờ lại thay đổi, không thấy mất mặt sao?".

"Trẫm sẽ không gặp Ôn Hạ, cho dù có gặp cũng sẽ không vì một cái túi da mà thay đổi suy nghĩ. Đừng nói Ôn Hạ là người phàm, cho dù nàng là tiên nữ, dựa vào khuôn mặt này mà muốn xóa bỏ ân oán nhiều năm như vậy, đừng có mơ tưởng."

"Tất cả cút ra ngoài cho trẫm, đừng làm phiền trẫm viết thánh chỉ phế hậu."

hai tên bạn xấu bụng kia đi, Kỳ Diên cuối cùng cũng soạn thảo xong thánh chỉ phế hậu.

Trên Kim Loan điện.

Đúng như hắn dự đoán, các lão thần mà Thái hậu triệu tập tối qua, quả nhiên sau khi nghe hắn lấy ra thánh chỉ phế hậu thì trăm phương ngàn kế ngăn cản.

Thượng thư Lễ bộ bước ra khỏi hàng: "Hoàng thượng phế hậu, xin hãy nói rõ lý do."

Kỳ Diên ngồi nghiêm chỉnh, không giống như ngày xưa lười biếng phóng túng, hiếm khi nghiêm túc như vậy.

"Hoàng hậu ngoài việc là mẫu nghi thiên hạ, cũng là thê tử kết tóc của trẫm, lẽ ra phải là người trẫm yêu thích, nhưng trẫm không thích Hoàng hậu, thậm chí còn chán ghét Hoàng hậu." Môi mỏng thốt ra, đều là những lời lạnh lùng: "Đây chẳng lẽ không phải là lý do phế hậu?"

"Hoàng hậu đích thực là thê tử kết tóc của Hoàng thượng, đây coi như là một lý do. Nhưng Hoàng thượng đã hiểu rõ ngài là bậc cửu ngũ chí tôn, thì nên biết đạo lý quân thần chế hành lẫn nhau. Người

ngài cưới không chỉ là Hoàng hậu, là thê tử, mà còn là lòng trung thành của hàng ngàn hàng vạn binh mã, là bức tường đồng vách sắt bảo vệ Đại Thịnh của chúng ta."

Kỳ Diên lạnh lùng ngồi trên long ỷ, đôi mắt dài dưới hàng lông mày giống như vực sâu lạnh lẽo, vóc dáng cao lớn cường tráng của hắn mang theo một loại uy áp đế vương bẩm sinh, bị cãi lại như vậy, khí thế lạnh lùng khiến cả đại điện càng chìm vào sự tĩnh lặng quỷ dị.

Phế hậu việc này, hắn đã quyết tâm, không cho phép phản bác.

"Hoàng hậu thất đức, nên phế."

Thượng thư Lễ bộ là người tâm phúc của Thái hậu, càng trung thành với tiên đế hiền minh, ghi nhớ di chiếu của tiên đế, tuyệt đối không cho phép Kỳ Diên phế hậu.

Ông vẫn không lùi bước: "Hoàng hậu vì sao lại thất đức?"

"Đừng quên, năm Thành Chiêu thứ mười sáu, Hoàng hậu bị nhốt ở Tuý Hồng Lâu ba ngày hai đêm."

Kỳ Diên vừa dứt lời, các đại thần dưới triều đều run rẩy.

Đây là bất hạnh của Hoàng hậu, là vết nhơ, nhưng chuyện này đã qua mười một năm rồi, lúc đó Hoàng hậu mới chỉ năm tuổi. Đứa trẻ năm tuổi bị hãm hại vào thanh lâu, bị giam cầm ba ngày hai đêm rồi được cứu ra, chuyện này có thể lớn có thể nhỏ. Lúc đó, Kỳ Diên vẫn còn là Thái tử đã ra mặt vì vị Thái tử phi nhỏ tuổi, diệt cả nhà họ Tống. Còn tiên đế khoan dung độ lượng, không hề để tâm, lúc đó đã chứng minh Thái tử phi trong sạch, đồng thời hạ lệnh cấm nói chuyện này, không được làm tổn thương trái tim Thái tử phi. Nhiều năm trôi qua như vậy, chưa từng có ai nhắc lại chuyện cũ này.

Bây giờ, Kỳ Diên lại chủ động nhắc đến vết nhơ này.

Nếu hắn nhất quyết làm lớn chuyện, vậy thì đây quả thực có thể trở thành một thanh kiếm đ.â.m vào Hoàng hậu.

Cả điện im lặng như tờ.

Kỳ Diên lạnh lùng nói: "Hoàng hậu thất đức, khó có thể gánh vác trách nhiệm mẫu nghi thiên hạ. Hơn nữa Hoàng hậu kiêu sa dâm dật, mỗi ngày quần áo, ngọc khí, hương liệu tiêu hao rất nhiều, ngay cả ăn trái cây cũng chỉ ăn phần ngọt nhất ở giữa, cực kỳ lãng phí. Thậm chí, tro hương dưới nhà xí cũng để dày ba thước, hành vi xa hoa khiến người ta phẫn nộ."

Năm đó bị ép thành thân, Kỳ Diên phiền muộn bực bội. Cát Tường lanh lợi, vì muốn lấy lòng hắn, đã tìm hiểu không ít chuyện về Ôn Hạ.

Cát Tường nói, Thái tử phi dung mạo rất đẹp, tự cho mình là quý giá, mỗi ngày soi gương mấy lần, thường xuyên cho gọi họa sư vẽ tranh, nô tài chưa từng thấy người nào tự luyến như vậy.

Thái tử phi quá xa hoa, nô tài phái người theo dõi nói, nàng trong một ngày vậy mà thay sáu bộ gấm vóc, đeo trâm cài tóc bằng vàng khác nhau.

Thái tử phi còn quá đáng hơn cả Hoàng thượng, đi đại tiện vậy mà phải trải tro hương dày ba thước, tuyệt đối không cho phép nhà xí có mùi lạ, cung nhân theo dõi nói nàng cả người đều thơm phức.

Thái tử phi tiêu xanh xài phung, hai gian cung điện cũng không chứa hết quần áo của nàng, Thái hậu đã lệnh cho thợ mộc đóng cả một bức tường tủ quần áo. Nàng còn có một gian cung điện chuyên để trang điểm, bên trong bày đầy các loại son phấn.

Năm đó Ôn Hạ mười bốn tuổi mới về cung, dung mạo nổi tiếng khắp kinh thành, Thái hậu yêu thương nàng hết mực, cưng chiều hơn cả công chúa, những đứa con khác của phụ hoàng đều chưa từng được đối xử như vậy.

Mà sau khi nàng lên làm Hoàng hậu, những điều này không hề thay đổi, thậm chí còn lợi dụng vị trí Hoàng hậu để sống xa hoa hơn. Xưởng ngọc trong cung gần như đã thành lãnh địa của nàng, nàng yêu thích ngọc đến mức si mê. Hắn vốn không quản những chuyện nhỏ nhặt này, sau này mới nghe Cát Tường nhắc đến, những khối ngọc thô kia đều dâng lên cho Hoàng hậu, ngọc khí dùng trước mặt Hoàng thượng đều là đồ làm từ vụn ngọc mà Hoàng hậu không cần, là Thái hậu ngầm cho phép.

Lần đó Kỳ Diên nghe xong rất tức giận, cướp lấy đồ trang trí bằng ngọc bích tinh xảo của nàng làm thành lồng dế, ban cho nàng một tấm biển "cần kiệm liêm chính".

Hắn vốn đã không thích nàng, cộng thêm việc nàng có thể xa hoa khoa trương như vậy, ngôi vị Hoàng hậu này thật sự có thể phế.

Nói ra một tràng dài như vậy, bên dưới vẫn có đại thần ngăn cản, đứng về phía Thái hậu kiên quyết bảo vệ Hoàng hậu.

……

Tai họa ập đến, đã sớm là chuyện thường xuyên xảy ra trong cuộc sống cung đình của Ôn Hạ.

Nhưng lần này, nghe Trứ Văn lo lắng thuật lại chuyện xảy ra trên triều sớm nay, hộp son phấn trong tay nàng "bộp" một tiếng rơi

xuống đất, hàng mi dài trong nháy mắt khẽ run.

Ôn Hạ sắc mặt trắng bệch, trong mắt hạnh tràn đầy nước mắt.

Hôm nay trời trong nắng ấm, nàng vốn cùng Du Dao tỷ tỷ và Lý Thục phi muội muội chọn hoa ở Xướng Xuân đài trở về, đi ra một thân mồ hôi mỏng, đang tắm rửa xong, vừa thay quần áo mới, trong tay cầm hộp son phấn mà cung nhân dâng lên.

Trẫm muốn phế hậu.

Hoàng hậu thất đức, thanh danh bị hủy hoại.

Hoàng hậu xa hoa.

……

Trứ Văn thuật lại những lời này, mỗi câu mỗi chữ đều giống như một con d.a.o sắc bén, hung hăng đ.â.m vào trái tim Ôn Hạ.

Thời gian rõ ràng đã chôn vùi ký ức đau khổ thời thơ ấu, nhưng lúc này tất cả lại cuồn cuộn ùa về trong đầu nàng.

Căn phòng xa lạ, mùi son phấn nồng nặc đến mức gay mũi.

Nàng bị vô số bàn tay lột bỏ y phục nhỏ bé, thân thể năm tuổi như một món đồ vật, mặc cho bọn họ kiểm tra bình phẩm.

Tiếng gào thét của nàng, sự bất lực và sợ hãi của nàng, tất cả đều tràn vào trong đầu nàng.

Trong điện im lặng đến lạ thường.

Ôn Hạ không nhúc nhích, thậm chí quên cả thở, hồi lâu sau mới hoàn hồn, cuối cùng run rẩy, cứng đờ che ngực, cúi đầu xuống.

Nằm sấp trên bàn trang điểm, nàng vùi mặt vào trong tay áo.

Tiếng khóc nghẹn ngào, tủi thân nhỏ bé dần dần vang lên, bị đè nén run rẩy, khiến trâm cài tóc trên búi tóc cũng khẽ rung lay.

"Nương nương……" Bạch Khấu và Hương Sa cũng không nhịn được mà đỏ hoe mắt.

Nhưng khuyên nhủ chung quy là vô dụng, bọn họ hiểu rõ đây là nỗi đau trong lòng Hoàng hậu. Chỉ là những năm nay không ai nhắc đến, nàng chỉ là thỉnh thoảng trong giấc mơ sẽ mơ thấy cảnh tượng bị giam cầm lúc đó, tỉnh dậy mồ hôi đầm đìa, vẻ mặt buồn bã.

Nhưng nàng chưa bao giờ khóc như lúc này.

Hoàng hậu vốn chưa bao giờ dùng nỗi buồn để khiến người khác lo lắng, cuối cùng cũng bị lưỡi kiếm sắc bén này đánh gục, sụp đổ hoàn toàn.

Tiếng khóc của nàng không hề ồn ào, chỉ là những tiếng nức nở vụn vỡ, cố kìm nén sự đoan trang của bậc mẫu nghi thiên hạ, kiêu hãnh của bậc khuê tú. Nhưng tiếng khóc này nghe sao mà xót xa gan ruột, khiến người ta không khỏi rơi lệ.

"Nương nương, người đừng khóc nữa, ngay cả tiên đế cũng chưa từng trách cứ người vì chuyện đó, hoàng thượng sao có thể như vậy!"

"Nương nương, thái hậu nhất định sẽ làm chủ cho chúng ta."

Bạch Khấu và Hương Sa đều nghẹn ngào rơi lệ.

Ôn Hạ khóc đến mức thở không ra hơi, chưa bao giờ nàng cảm thấy đau lòng và khó xử như vậy.

"Ta..." Nàng thở hổn hển, tiếng khóc nghẹn ngào vùi trong tay áo mang theo chút âm mũi mềm mại yếu ớt: "Là ta muốn đi sao? Là ta tự mình gây ra lỗi lầm sao? Tại sao còn phải cứa vào nỗi đau của ta không buông? Hắn rõ ràng biết ta kiêng kị chuyện này, hắn rõ ràng biết ta coi trọng danh tiếng..."

"Ta không hề mất đi trong trắng, năm đó ta mới năm tuổi."

"Cho dù ta có mất đi trong trắng thì đã sao? Chẳng lẽ ta phải lấy cái c.h.ế.t để tạ tội sao?" Ôn Hạ ngẩng mặt lên khỏi bàn trang điểm, hàng mi ướt đẫm, đôi mắt hạnh long lanh ngấn lệ, mái tóc rối tung bám vào má, tiếng khóc nghẹn ngào vẫn còn run rẩy.

"Giờ cả kinh đô đều biết tịnh phòng của ta phải trải một lớp tro hương dày ba thước rồi, ta cũng chỉ hơn hắn nửa thước thôi. Cho dù ta không phải là hoàng hậu ta cũng có điều kiện này, ta từ nhỏ đã như vậy rồi, không phải ngồi lên ngôi vị hoàng hậu này mới thế, ta thích sạch sẽ thì có gì sai!"

Thật khó xử làm sao.

Sau này nàng phải sống thế nào đây?

Nước mắt rơi lã chã như những hạt châu đứt dây, Ôn Hạ xấu hổ không dám gặp ai, che mặt khóc nức nở đến mức cả người run lên.

Chương 20: Chương 20

Chuyện phế hậu sẽ không diễn ra suôn sẻ như vậy.

Tiên đế hiền đức, ân trạch sâu rộng, dù đã băng hà bảy năm, nhưng vẫn còn rất nhiều lão thần ghi nhớ ơn thánh, không quên lời dặn dò lúc lâm chung, dốc sức ngăn cản Kỳ Diên phế hậu.

Thái hậu và Kỳ Diên lại xảy ra tranh chấp kịch liệt.

Trước đây khi Kỳ Diên mới đăng cơ, bà còn có thể dùng quyền nhiếp chính để trừng phạt hắn. Nhưng giờ đây hắn đã nắm giữ hoàng quyền, Kỳ Diên sớm đã không còn coi lời bà ra gì.

Trời dần ấm lên, rõ ràng mùa xuân sắp đến, nhưng cả hoàng thành vẫn giống như mùa đông lạnh lẽo.

Ôn Hạ ngồi kiệu đến Trường Lạc cung, vừa lúc gặp thái y cúi người lui ra.

Nàng gọi thái y lại hỏi thăm bệnh tình của thái hậu, thái hậu vì Kỳ Diên hỗn nghịch, lại tức đến mức đau dạ dày.

Nghe thái y cung kính bẩm báo, rõ ràng ánh mắt của lão thái y không nhìn thẳng vào mặt Ôn Hạ, nhưng Ôn Hạ lại có cảm giác như bị dò xét, bất an.

Giống như không mặc áo ngoài mà đứng trước mặt mọi người, giống như không có gì che chắn, sự riêng tư của nàng, bí mật của nàng đều phơi bày trước mắt thế gian.

Ôn Hạ sắc mặt ôn hòa, đợi thái y rời đi, nàng lấy khăn tay thêu nhẹ nhàng vuốt ngực, trong lòng cuối cùng cũng đắng chát.

"Mẫu hậu, người khỏe hơn chút nào chưa ạ?" Ôn Hạ đến tẩm điện, hướng thái hậu trên giường hành lễ.

Thái hậu nắm lấy tay nàng, biết nàng chịu uất ức, dù đang bệnh tật mệt mỏi, vẫn dịu dàng an ủi nàng: "Hạ Hạ, đừng nghe lời tên nghịch tử đó, chuyện năm xưa tiên đế đã làm rõ, bất cứ ai trên đời này cũng không thể vì chuyện đó mà nghi ngờ con."

Hứa ma ma cũng nói: "Hoàng hậu nương nương yên tâm, thái hậu đã hạ lệnh phàm là kẻ nào dám nói lung tung chuyện này, đều bị xử tử. Người đừng vì chuyện này mà lo lắng."

Hàng mi dài khẽ run rẩy ướt át, Ôn Hạ cuối cùng vẫn nghẹn ngào lên tiếng: "Đó là nỗi đau trong lòng con, chàng lại nhẫn tâm như vậy. Chàng còn nói tịnh phòng của con phải trải một lớp tro hương dày ba thước mới chịu đi vệ sinh, chàng hủy hoại danh tiếng của con như vậy, con là con gái, con không cần mặt mũi sao..."

Thái hậu vỗ tay nàng: "Quả thực đáng hận. Mẫu hậu sẽ trách phạt hắn, sẽ không để Hạ Hạ của ta chịu uất ức."

"Mẫu hậu, con không phải muốn mách người, con chỉ là mất mặt, không dám gặp ai." Ôn Hạ ý thức được lần này là đến thăm bệnh, thu lại cảm xúc đau buồn, nàng lo lắng nhìn sắc mặt bệnh tật của thái hậu, người phụ nữ xinh đẹp ngày xưa trầm ổn lạnh lùng giờ đây sắc mặt tái nhợt. Thái hậu đối xử với nàng như con gái ruột, Ôn Hạ tự nhiên đau lòng thay bà, cuối cùng cũng đỏ hoe mắt.

"Mẫu hậu, Hạ Hạ hầu hạ người uống thuốc, người mau khỏe lại, Hạ Hạ không nỡ nhìn người chịu khổ..."

Ở bên thái hậu thật lâu, Ôn Hạ mới đứng dậy rời khỏi Trường Lạc cung.

Lúc sắp đi, thái hậu dặn dò Ôn Hạ đừng lo lắng, mọi chuyện đều có bà chống lưng.

Đợi Ôn Hạ đi xa, Hứa ma ma hầu hạ thái hậu nói: "Chủ tử ngủ một lát đi ạ, người phải nghỉ ngơi."

"Không ngủ được, tên nghịch tử Kỳ Diên đó, thật sự không học được chút nào cái đức hạnh của phụ hoàng hắn."

"Hoàng thượng lúc nhỏ rất giống tiên đế, nếu để nô tỳ nói, cái tính cách này của hoàng thượng chẳng phải là chủ tử ngày xưa sao."

Thái hậu im lặng không nói.

Hứa ma ma thấy sắc mặt tiều tụy của bà vẫn còn vương vấn nỗi ưu tư, dè dặt nói: "Thái hậu, vừa rồi tiểu hoàng hậu khóc lóc thảm thiết, thật khiến người ta thương xót. Hoàng hậu thật sự đã trưởng thành rồi, xinh đẹp tuyệt trần, lại dịu dàng đáng yêu, nô tỳ thấy hoàng hậu nương nương tận tâm hầu hạ người, cũng đều vui mừng xúc động."

Sắc mặt thái hậu giãn ra, nở nụ cười.

"Hoàng thượng chưa từng gặp nương nương, lại khen tân nương Lệ tần mới vào cung xinh đẹp quyến rũ, nhưng nô tỳ thấy Lệ tần đó, mới biết chỉ là bụi bặm dưới chân thôi. Nếu hoàng thượng nhìn thấy nương nương nhà ta, chắc hẳn sẽ biết thế nào là khuynh quốc khuynh thành."

Thái hậu nói: "Ngươi muốn nói gì?"

"Nô tỳ muốn nói, nếu để hoàng thượng tự mình đi gặp nương nương không có tác dụng, vậy chúng ta hãy ra tay một phen, se duyên cho họ thành vợ chồng thật sự. Dùng thuốc Hợp Hoan tán, có thể khiến người ta động tình, nhất định phải nam nữ hoan ái mới có thể giải độc, hơn nữa dược lực rất mạnh, cho dù là nam tử cường tráng kiên

định đến đâu, cũng không thể vượt qua cửa ải t.ì.n.h d.ụ.c đó. Hoàng thượng huyết khí phương cương..."

"Không được." Thái hậu ngắt lời, kiên quyết nói: "Làm vậy chẳng phải là làm hại Hạ Hạ sao? Ai gia tuyệt đối không cho phép Hạ Hạ bị tổn thương." Sắc mặt thái hậu khó đoán, nỗi đau đớn chất chứa bao năm qua đều cuồn cuộn trong đôi mắt phượng đó.

"Làm sao có thể làm hại hoàng hậu được chứ?" Hứa ma ma lo lắng giải thích: "Hai người họ lúc nhỏ đã có tình cảm, hoàng thượng đã có thể vừa gặp đã yêu tiểu hoàng hậu lúc nhỏ như vậy, chắc hẳn khi trưởng thành cũng sẽ không thay đổi, hoàng hậu xinh đẹp động lòng người như vậy, nô tỳ thật sự cảm thấy hoàng thượng sẽ thích mỹ nhân như vậy."

"A Diên đã từng xem qua bức tranh của Hạ Hạ. Chuyện hắn đã quyết định, nếu bản thân hắn không muốn hiểu ra thì sẽ không quay đầu lại."

Thái hậu có phần nghiêm khắc: "Không tình nguyện, chẳng lẽ Hạ Hạ sẽ thích cái đức hạnh đó của hắn sao? Ném một người chồng như vậy cho ai gia, ai gia còn cảm thấy xui xẻo nữa là. Loại kế ngu xuẩn này sau này không được nhắc đến nữa."

"Ai gia thật sự không hiểu, năm đó quốc sư xem bói, nói Hạ Hạ vượng phu, nói A Diên mệnh không thể rời xa Hạ Hạ. Thầy bói mà Tử Nho mời đến cũng nói đây là một mối nhân duyên tốt đẹp, chẳng lẽ các thầy bói năm đó đều tính sai sao?"

"Tên nghịch tử đó đâu?"

"Hoàng thượng không có trong cung..."

Thái hậu thở dài một tiếng, rõ ràng chỉ là đau dạ dày, cuối cùng cũng đau đầu dữ dội.

...

Phía bắc kinh đô, Vinh vương phủ ngày xưa tấp nập người ra vào, nay đã tiêu điều xơ xác.

Ngoài binh lính canh gác và ba bốn người hầu, không còn ai đến nữa.

Trong tòa phủ đệ nguy nga tráng lệ này, giam cầm Vinh vương mưu phản thất bại vào năm Kiến Thủy thứ ba.

Vinh vương là con trai thứ hai của tiên đế, nho nhã hiền lành, có phong thái của tiên đế. Một số lão thần từng bất mãn với thái tử Kỳ Diên phóng túng hung ác, thường so sánh Vinh vương với Kỳ Diên, khuyên tiên đế nên thay đổi người kế vị.

Chính là một vị hoàng tử bề ngoài hiền lành như vậy, lại không tuân theo di chiếu của tiên đế, tranh giành ngôi vị hoàng đế với Kỳ Diên.

Nếu không phải nể tình Tiên Hoàng nhân từ, không muốn huynh đệ tương tàn, Kỳ Diên đã sớm g.i.ế.c c.h.ế.t Vinh Vương ngay từ năm đó, sao có thể để hắn sống đến bây giờ, sao có thể có những lời đồn đại chẳng bao giờ dứt này.

Đúng vậy, bài hát dân gian mà hôm đó nghe được ở ngoài Vân trạch, là do Vinh Vương giở trò.

Một chiếc xe ngựa mui đen giản dị bình thường, ngoại trừ thùng xe cực kỳ rộng lớn, thực sự khó có thể nhận ra đây là xe ngựa chuyên dụng của Hoàng đế vi hành.

Kỳ Diên xuống xe, binh lính bên ngoài Vương phủ đều hành lễ với hắn.

Bước vào cửa phủ, đi đến chỗ sâu, giữa đình đài lầu các, vang lên tiếng cười đùa điên cuồng của nam nhân.

Khi thì cười ha hả, khi thì sợ hãi run rẩy kêu có ma.

Cung nhân bê đến một chiếc ghế bành có tay vịn cho Kỳ Diên, thân hình cao lớn tùy ý ngồi xuống, Kỳ Diên lạnh lùng nhìn Vinh Vương đang nhảy nhót đến đình nghỉ mát không xa.

"Mở quà tặng cho Nhị hoàng huynh ra."

Thân vệ đặt một chiếc hộp vuông trước mặt Vinh Vương.

Vinh Vương thân hình cao lớn, đầu tóc rối bù, áo xanh dính đầy bùn đất do leo trèo lăn lộn. Ngũ quan của hắn cũng coi như tuấn tú, nhưng ánh mắt lại đờ đẫn chậm chạp, giống như một đứa trẻ ngây thơ cười đùa tò mò sờ hộp.

Cho đến khi mở ra, hắn đột nhiên hét lên "ma".

Chiếc hộp bị ném bay xuống đất, một cái đầu người lăn ra từ bên trong.

Là bà lão đó.

Hôm đó Kỳ Diên mang bà đỡ này đến đối chất với Thái hậu, sau đó Cát Tường vốn định hạ lệnh xử tử, nhưng Kỳ Diên đã ngăn lại.

Hắn thả bà lão đi, muốn dụ kẻ đứng sau thao túng ra mặt, vì vậy đã tra được đến đây.

Kỳ Diên nhếch môi mỏng, giọng nói lạnh lùng: "Nhị hoàng huynh đừng giả vờ nữa, cả ngày giả điên giả dại, gặp trẫm cũng không muốn mắng chửi vài câu cho sảng khoái sao? Gặp lại nhũ mẫu của mình, chẳng lẽ không đau lòng?"

Vinh Vương đang ngồi dưới đất khóc lóc om sòm cuối cùng cũng cứng đờ, từng chút từng chút mở ra đôi mắt hung ác, vẻ ngốc nghếch ngày thường quả nhiên đều là giả vờ.

Ánh mắt hắn tràn đầy oán hận rõ ràng, xông lên: "Kỳ Diên, ta muốn g.i.ế.c ngươi!"

Hắn còn chưa tới gần đã bị thân vệ nhanh chân đá lui.

Kỳ Diên ung dung ngồi ngay ngắn, đôi môi mỏng hiện lên nụ cười ngạo nghễ: "Đáng tiếc ngươi không có cơ hội, trẫm ngược lại đã g.i.ế.c nhũ mẫu của ngươi rồi."

"Ngươi đừng đắc ý quá sớm! Ngươi cho rằng mình có thể ngồi vững trên ngai vàng này sao?" Vinh Vương bò dậy, trước mặt kẻ mạnh, hắn càng ưỡn thẳng lưng: "Ngai vàng của ngươi là do mẫu hậu ngươi dùng thân thể đổi lấy, không có Ôn Lập Chương, năm ngươi đăng cơ đã bị ta g.i.ế.c c.h.ế.t rồi!"

Kỳ Diên nheo mắt đầy âm hiểm.

"Chuyện mẫu hậu ngươi và Ôn Lập Chương cấu kết với nhau, đừng tưởng thiên hạ không biết! Nếu không phải Ôn Lập Chương bảo vệ ngươi, ta, Tam hoàng thúc, Lục hoàng thúc, Đại hoàng huynh, ai mà không thể kéo ngươi xuống khỏi long ỷ! Phụ hoàng thật sự ngu xuẩn, sao có thể truyền ngôi cho loại mẫu tử không biết xấu hổ như các ngươi!"

"Thế nào, dựa vào sắc đẹp của mẫu hậu ngươi để thượng vị, ngươi ngồi trên ngai vàng này có yên ổn không?" Thấy sắc mặt Kỳ Diên càng ngày càng âm trầm, Vinh Vương vô cùng hả hê: "Ta nghe nói ngươi để ý chuyện này muốn chết, được rồi, ta sẽ cho ngươi biết sự thật, những bài hát dân gian đó đều hát rất hay đấy!"

"Ta cũng không biết tính tình ngang ngược của ngươi giống ai, Phụ hoàng? Ngươi ngay cả một phần rộng lượng của Phụ hoàng cũng không bằng, chỉ có ta mới giống Phụ hoàng! Ngươi giống mẫu hậu không giữ phụ đạo của ngươi, giống tên loạn thần tặc tử Ôn Lập Chương, có lẽ trên người ngươi chảy chính là m.á.u của bọn họ!"

"Hoàng thượng." Cát Tường lo lắng: "Chúng ta đừng nghe nữa, càng nói càng quá đáng…"

Lần này Kỳ Diên đến đây, vốn là muốn biết thêm về Ôn Lập Chương. Nhưng nếu Vinh Vương biết nhiều hơn những gì hắn biết, thì đã sớm biến thành lưỡi d.a.o sắc bén đ.â.m vào hai mẹ con bọn họ rồi.

Hắn biết rõ sẽ không hỏi ra được đáp án, cũng biết rõ cho dù biết những chuyện cũ đó, hắn cũng không thể đoạn tuyệt quan hệ mẫu tử với Thái hậu, nhưng vẫn đau khổ dày vò.

Mỗi ngày trong đầu hắn đều là dung mạo và giọng nói của Phụ hoàng, đều là đôi mắt cố gắng chờ đợi của Phụ hoàng trước khi lâm chung.

Đôi mắt đó vẫn luôn nhìn về phía cửa điện, rõ ràng thân thể đã kiệt sức, nhưng vẫn luôn không nỡ nhắm mắt, nhất định phải đợi đến khi gặp được người muốn gặp.

Khóe mắt ươn ướt của Phụ hoàng, đôi mắt chờ đợi đến kiên trì trước khi lâm chung, đã trở thành ký ức vĩnh viễn không thể xóa nhòa của Kỳ Diên.

Kỳ Diên càng im lặng, Vinh Vương càng được nước lấn tới.

Hắn cười ha hả, đầu tóc rối bù chỉ vào Kỳ Diên: "Chọc trúng chỗ đau của ngươi rồi phải không, sảng khoái, thật sảng khoái!" Quân tử nho nhã ngày xưa, lúc này chỉ còn là một kẻ điên cuồng thất bại.

Kỳ Diên mím chặt môi mỏng, phủi bụi trên huyền y, đứng dậy: "Giết đi, đừng để hắn c.h.ế.t quá dễ dàng."

Vinh Vương nghe thấy lời này, biết rõ sẽ không còn đường sống, cười càng thêm ngông cuồng, giọng điệu cũng càng thêm kiêu ngạo: "Còn có một chuyện ngươi còn chưa biết đấy."

"Hoàng hậu chim sa cá lặn của ngươi chắc chắn ngươi rất thích phải không, cho dù nàng ta là con gái của Ôn Lập Chương thì sao, dung mạo xinh đẹp như vậy, ngươi chắc chắn không nỡ không dùng, sủng ái lắm phải không."

“Ngươi có biết ta đã chạm vào Hoàng hậu của ngươi chưa?”

“Năm nàng ta mới hồi cung, ta đã gặp nàng ta ở hậu cung, mười bốn tuổi đã là một tuyệt sắc giai nhân, ta nắm tay nàng ta. Hoàng hậu của ngươi thật mềm mại, cổ tay trắng như tuyết, chỉ cần bóp nhẹ một cái là đỏ lên. Còn có eo nhỏ kia, ta ôm thật thoải mái!”

“Nàng ta kêu thật êm tai, hoảng sợ chạy trốn, ta càng ngăn cản nàng ta càng khóc dữ dội hơn, nàng ta khóc lên thật sự giống như một người con gái làm bằng nước.”

Bước chân đang định rời đi của Kỳ Diên cuối cùng cũng dừng lại.

Hắn quay đầu lại.

Vinh Vương rất hài lòng với vẻ mặt âm trầm của hắn, cười ngông cuồng.

Kỳ Diên lạnh lùng dừng lại trước mặt người đầu tóc rối bù này: “Ngươi dùng tay nào chạm vào nàng?”

“Tay này, tay này.” Vinh Vương đưa tay trái tay phải ra, còn có cả chân ở giữa: “Còn có cả cái này nữa!”

Ánh đao lóe lên.

Thanh kiếm của thân vệ bên cạnh Hoàng đế đã bị Kỳ Diên rút ra, kèm theo một tiếng kêu thảm thiết, m.á.u tươi b.ắ.n tung tóe, tay chân cụt rơi xuống bụi cỏ xanh um.

Kẻ điên cuồng đầu tóc rối bù đã ngã xuống đất như lá khô, cơn đau cực độ khiến đôi mắt hắn đỏ ngầu, thoi thóp.

Huyền y lay động, bóng kiếm lướt qua đôi mắt sâu thẳm lạnh lùng của Kỳ Diên. Khuôn mặt tuấn tú này ẩn chứa uy áp mạnh mẽ, kiêu ngạo của bậc đế vương, lạnh lùng tàn bạo, lại cực kỳ che chở.

“Cho dù là thứ trẫm không cần nữa, người khác muốn chạm vào cũng phải trả giá bằng mạng sống.”

Ngón tay thon dài gầy guộc cuối cùng cũng dính máu, thật xui xẻo.

Kỳ Diên ném kiếm, nhận lấy khăn tay mà Cát Tường nín thở đưa tới, ghét bỏ lau vết m.á.u bẩn.

Giày đen bóng bước lên xe ngựa, khi bánh xe nghiến qua con đường lát đá, toàn bộ binh lính canh giữ Vương phủ đều ngã gục dưới mũi tên của cấm vệ quân.

Vinh Vương vốn là kẻ bị giam cầm, có thể gây sóng gió từ nơi này, tự nhiên là có nội ứng.

Nhưng thái độ của Kỳ Diên là thà g.i.ế.c nhầm còn hơn bỏ sót.

Hắn vốn là bạo quân bị các triều thần khinh thường, cần gì phải quan tâm đến chút danh tiếng này.

Chương 21: Chương 21

Mãi đến chiều tối, Kỳ Diên mới hồi cung.

Bên ngoài Thanh Yến điện đã có các đại thần ngăn cản phế hậu chờ đợi, có cả một bài lý luận dài dòng muốn lải nhải.

Kỳ Diên nằm trên long ỷ lười biếng nghe, hai chân dài tùy ý bắt chéo.

Long ỷ do Tiên Hoàng để lại kỳ thực chỉ đủ để người ta ngồi ngay ngắn, nhưng Kỳ Diên thấy nó cứng, nên đã sai người chế tạo một chiếc long ỷ dài hơn tám thước, trông giống như một chiếc giường dài, vừa có thể ngồi vừa có thể nằm. Vừa dựa vào gối mềm lười biếng nghe quần thần tâu việc triều chính, thật thoải mái.

Trên điện, sau khi ngăn cản các đại thần về việc phế Hậu, lại có một nhóm lão thần đến yết kiến, hỏi Kỳ Diên về chuyện Vinh vương phủ.

"Có người nhìn thấy Hoàng thượng đến Vinh vương phủ, Hoàng thượng, chuyện này rốt cuộc là sao? Xin hãy chỉ thị rõ."

Kỳ Diên chống cằm, uể oải mở một mắt nhắm một mắt: "Ồ, Vinh vương, hắn c.h.ế.t rồi."

"Hắn giả điên, giả ngu giả ngốc, hắn dám sỉ nhục trẫm. Giả dối, lại còn sỉ nhục Hoàng đế, trẫm ban c.h.ế.t cho hắn."

Các lão thần bên dưới nhìn nhau, có người trầm ngâm nói: "Nhưng Vinh vương dù sao cũng là con cháu của tiên đế, là huynh trưởng của Hoàng thượng, hắn c.h.ế.t thảm như vậy, Hoàng thượng ban

hình phạt cũng nên cân nhắc đến dư luận, thật sự là không ổn thỏa."

"Ba năm trước, khi hắn mưu phản, trẫm đã niệm tình huynh đệ mà tha mạng cho hắn, trẫm nhớ các khanh lúc đó còn khuyên trẫm nên nhổ cỏ tận gốc, không được mềm lòng." Kỳ Diên mở con mắt đang khép hờ, liếc nhìn một vị đại thần bên dưới: "Hình như là Lý ái khanh phải không?"

Mãi một lúc lâu sau, các triều thần trong điện mới được lui ra, Thanh Yến điện mới yên tĩnh trở lại.

Kỳ Diên ngồi dậy, cầm lấy chiếc lồng chim bằng ngọc bích bát giác được chạm khắc tinh xảo, mở nắp lồng màu xanh dương, trêu đùa con dế bên trong.

Có lẽ là thấy hơi chán, hắn xoay nắp lồng đặt dưới ánh đèn cung đình, nhìn màu xanh đậm của ngọc bích biến đổi dưới ánh sáng, thưởng thức vẻ đẹp trong suốt và bóng loáng của loại ngọc tuyệt thế này, chăm chú nhưng lại có chút buồn chán.

Cát Tường hầu ở bên cạnh, có chút khó hiểu, nhịn một hồi lâu mới mạnh dạn nói: "Hoàng thượng, vừa rồi xem ra mấy vị đại nhân vẫn chưa từ bỏ ý định ngăn cản Hoàng thượng phế Hậu a."

Nhướng mày, Kỳ Diên khẽ nhếch môi, cầm cán lồng cười nhìn con dế đang giả chết.

"Nếu đã biết Hoàng hậu hai năm trước đã mất đi trong sạch với Vinh vương, vừa rồi sao không dùng chuyện này để phản bác mấy vị đại nhân, khiến bọn họ không còn lời nào để nói, Hoàng thượng chẳng phải có thể phế Hậu rồi sao."

"Trẫm muốn phế Hậu, chứ không phải muốn g.i.ế.c người." Kỳ Diên ngẩng mắt lên, ánh mắt lạnh lẽo: "Ngươi muốn Hoàng hậu c.h.ế.t sao?"

Bị liếc mắt lạnh lùng này, Cát Tường vội vàng quỳ xuống, miệng hô biết tội, nhưng thật sự không hiểu, không biết mình sai ở đâu?

Sai ở chỗ không hiểu thánh ý?

Thánh ý này thật khó đoán.

Trong điện im lặng, Cát Tường quỳ xuống, đám đồ đệ Hồ Thuận cùng đám cung nhân phía sau cũng đều quỳ xuống, trán chạm đất, không dám ngẩng đầu.

Kỳ Diên lười gọi bọn họ dậy, chống cằm, con dế trong lồng vẫn giả chết, đã ba ngày không chịu chơi với hắn rồi.

Hắn vốn không muốn lấy mạng con vật nhỏ này.

Hắn cũng chưa bao giờ muốn mạng của người ở Phượng Dực cung.

Nếu vừa rồi trước mặt đám lão già kia nói Ôn Hạ đã mất đi sự trong sạch với Vinh vương, hắn sẽ có lý do mạnh mẽ hơn để phế Hậu, nhưng Ôn Hạ sẽ chết.

Nàng coi trọng trinh tiết, coi trọng danh dự.

Hắn mà tuyên bố với thiên hạ rằng nàng bị tên súc sinh Vinh vương kia chạm vào, chẳng khác nào ban cho nàng sợi lụa trắng, ép nàng không còn mặt mũi mà sống.

Nhưng Kỳ Diên nghĩ, tên chó c.h.ế.t Vinh vương kia vén áo lên, nói ra những lời đó, tám phần là muốn chọc tức hắn.

Hắn hiểu người ở Phượng Dực cung, nàng năm tuổi ngây thơ, bị nhốt trong kỹ viện ba ngày hai đêm còn có thể đau lòng như vậy, ngay cả khi đang chơi chiếc xích đu yêu thích, cũng tủi thân rúc mặt vào lòng bàn tay. Nếu thật sự như lời Vinh vương nói, nàng đã không còn mặt mũi mà sống từ năm đó rồi, chắc chắn là ủ rũ mà mất nửa cái mạng, còn có thể ba ngày hai bữa làm áo mới, gọi họa

sư vẽ tranh, xa hoa lãng phí làm đủ loại đồ trang sức bằng ngọc bích, còn hứng thú chạy đến Quan Vũ lâu của hắn ngắm tuyết sao?

Còn tên chó c.h.ế.t Vinh vương kia, lòng tham không đáy, mạng như tờ giấy. Giả vờ nho nhã, học thức cao, kỳ thực nhát gan vô cùng, năm đó chưa có gan dám động vào người của hắn, huống hồ đó là Thái tử phi của hắn.

Nhưng nghĩ đến những lời tên chó c.h.ế.t kia nói, tám phần là có thật.

Cho dù hắn rất ghét Ôn Hạ, nhưng nàng là Thái tử phi, là Hoàng hậu một ngày, ở hậu cung của hắn một ngày, bị sỉ nhục như vậy, đều là vấn đề quản lý của hắn.

Không trách nàng được.

Hắn chỉ nhất quyết muốn phế Hậu.

Ở trong điện chán nản, Kỳ Diên đứng dậy đi đến Ngự Hoa Viên.

Cây cối xanh tươi trong tiết trời ấm dần đã đ.â.m chồi nảy lộc, hoàng cung về đêm được bao phủ bởi sự yên tĩnh. Lần dạo chơi này cũng không có mục đích, vô thức đi qua hồ, đến Xướng Xuân đài.

Rõ ràng là đêm đầu xuân yên tĩnh, hoa còn chưa nở rộ, nhưng một mùi hương ngọc lan thanh khiết, tao nhã lại thoang thoảng trong gió, nhẹ nhàng len lỏi vào mũi.

Mùi hương này như có ma lực, Kỳ Diên không nhịn được thả lỏng gân cốt, buông lỏng thần kinh căng thẳng.

Cát Tường cùng đám cung nhân xách đèn đi theo bên cạnh, theo bước chân dừng lại của Kỳ Diên mà cúi người đứng im.

Quay đầu nhìn lại, ánh mắt Kỳ Diên lướt qua, thấy một hàng cung nhân xách đèn đi trên con đường nhỏ quanh co.

Ánh mắt hắn dần trở nên u ám, với đội hình mười mấy người này, e rằng là người mà hắn ghét nhất trong hậu cung.

Quả nhiên, từ phía đó vang lên giọng nói nhỏ nhẹ của cung nữ nhắc nhở: "Nương nương, giờ đã khuya rồi, chúng ta về Phượng Dực cung thôi."

Kỳ Diên khoanh tay đứng lạnh lùng, ánh mắt âm trầm nhìn về phía ánh đèn cung đình màu vàng nhạt le lói cuối màn đêm.

Bên kia dường như cũng nhận ra hắn, cả đoàn người đột ngột dừng lại. Rất nhanh, giọng nói của đại cung nữ vang lên, cố tình cao giọng, cung kính nhưng run rẩy.

"Tham kiến Hoàng thượng, vô ý kinh động thánh giá, nô tỳ xin cáo lui."

Đại cung nữ bước ra quỳ xuống lần nữa: "Nô tỳ thay Hoàng hậu nương nương quỳ xuống xin Hoàng thượng, chúng nô tỳ xin lui."

"Nương nương..." Giọng nói này nhỏ đến mức, cả đoàn người hành lễ xong, đã quay người đi xa.

Đêm khuya ánh đèn le lói, người được cung nhân vây quanh phía trước đã đi xa, không nhìn rõ gì cả, chỉ có mùi hương ngọc lan thanh khiết, tao nhã trong không khí biến mất, thoang thoảng như có như không.

Đây là lần đầu tiên Kỳ Diên ngửi thấy mùi hương trên người kẻ mà mình ghét.

Trước đó cũng có một lần nàng vô ý chắn đường hắn, lúc đó chỉ thấy xa xa bộ y phục màu nguyệt sắc lộng lẫy, hắn ngồi trên long giá, không ngửi thấy mùi hương nào cả.

Mùi hương như vậy... thật sự xa hoa quá mức.

Bước nhanh quay lại, Ôn Hạ đã cùng đám cung nhân đi xa.

Ban đầu nàng nghe nói Kỳ Diên g.i.ế.c Vinh vương, còn tàn nhẫn đến mức không toàn thây, sợ hãi vô cùng, chỉ cảm thấy Kỳ Diên tàn bạo, ăn không ngon, liền đến tìm Du Dao nói chuyện một hồi lâu.

Ra khỏi cung của Du Dao, nàng tản bộ đến đây, cứ tưởng đêm khuya sẽ không gặp phải tên tai tinh đó, không ngờ lại trùng hợp như vậy.

Mỗi lần gặp Kỳ Diên, cung nhân của nàng đều rất nhanh nhẹn, tự giác dùng thân mình che chắn cho nàng, không cần phải chọc Kỳ Diên mất hứng. Cúi người sau đám cung nhân, Ôn Hạ cũng có thể nhìn thấy xa xa bộ long bào màu đen của Kỳ Diên.

Đại Thịnh vốn lấy màu vàng làm tôn quý, các vị tiên đế đều mặc long bào màu vàng nhã nhặn.

Nhưng Kỳ Diên thì khác, hắn chê màu vàng chiêu dụ côn trùng, nhất định phải lấy màu đen mà hắn thích làm màu long bào tôn quý.

Màu đen uy nghiêm và lạnh lẽo, tự mang theo khí chất thần bí, sâu thẳm, đặc biệt là khi mặc trên người kẻ lạnh lùng như vậy, cho dù khuôn mặt kia có anh tuấn, tuấn mỹ đến đâu, cũng không giảm bớt sự xui xẻo mà Ôn Hạ muốn tránh né.

Mỗi lần gặp Kỳ Diên, Ôn Hạ đều hối hận vì mình nhát gan.

Có lẽ là do nhiều năm qua nút thắt trong lòng, những ký ức buồn bã thời thơ ấu không thể xóa nhòa, và phản xạ có điều kiện bị hắn bắt nạt, nàng luôn sợ hãi khí chất lạnh lẽo, uy nghiêm tỏa ra từ hắn.

Cuối cùng cũng trở về Phượng Dực cung, Ôn Hạ mân mê chiếc khăn thêu trong tay, tay kia khẽ ôm ngực, thở dốc: "Vinh Vương thật sự bị hắn giết, chặt đứt cả hai tay?"

"Đúng vậy, ngay cả Thái hậu cũng vì chuyện này mà tức giận."

Thực ra giết, g.i.ế.c cũng tốt!

Chỉ là, chỉ là Kỳ Diên quá tàn bạo.

Thật đáng sợ.

Ngồi xuống giường, Ôn Hạ nâng chén sữa bò ấm áp bằng thủy tinh, từng ngụm nhỏ uống để trấn tĩnh.

Vì không muốn gặp lại Kỳ Diên, hôm sau khi đi lấy cặp vòng tay bằng ngọc phỉ thúy đã làm xong, Ôn Hạ cố tình đứng đợi Bạch Khấu ở vườn hoa Thành Vũ điện từ xa, không dám đến gần Ngự hoa viên thêm một bước.

Biết chủ tử mấy hôm nay buồn phiền, tâm trạng sa sút, Bạch Khấu sau khi lấy được cặp vòng tay từ xưởng ngọc, kiểm tra kỹ càng rồi cẩn thận đặt vào hộp, vui vẻ quay trở lại.

Nhưng lại thấy trên đường cung, phía cuối con đường tràn ngập ánh nắng, là đám người hầu cận của Hoàng thượng đang đi ngang qua.

Cát Tường gọi Bạch Khấu lại, lúc này nàng đang định hành lễ rồi rời đi.

"Công công, có chuyện gì vậy?"

"Trong tay ngươi cầm gì thế?"

Bạch Khấu bất giác rụt tay đang cầm hộp lại, cúi người thấp hơn, chỉ muốn che giấu bảo vật trong ngực.

"Bẩm công công, chỉ là vật dụng bên người của Hoàng hậu nương nương."

"Mở ra."

"Công công, đây là vật bên người Hoàng hậu nương nương..."

"Ta bảo ngươi mở ra."

Bạch Khấu khựng lại, xung quanh toàn là người hầu cận của Hoàng thượng, trước đây đã nhiều lần bị Cát Tường cướp đồ, nhưng đây là cặp vòng tay mà Hoàng hậu đã mong đợi nhiều ngày.

Đại công tử đã không ngại đường xa đưa khối ngọc phỉ thúy băng lam này đến, nương nương yêu thích không rời tay, xưởng ngọc cũng tỉ mỉ chế tác, đến hôm nay mới hoàn thành cặp vòng tay này cho nương nương.

Không còn cách nào khác, chiếc hộp trên tay cuối cùng bị tên thái giám bên cạnh Cát Tường cướp đi.

Bọn họ nhìn thấy khối ngọc phỉ thúy cao cấp tinh xảo như vậy, hai mắt sáng lên, lấy câu "Mọi thứ đều là vật phẩm của Hoàng thượng" để đuổi nàng đi.

Bạch Khấu đứng dậy, khom lưng lui xuống, đợi đi xa, nước mắt trong hốc mắt đỏ hoe cuối cùng cũng rơi xuống. Mấy tiểu cung nữ phía sau cũng không nhịn được mà đỏ hoe mắt, đều bất bình thay chủ tử.

Bên này trên đường cung, Cát Tường nhìn cặp vòng tay bằng ngọc phỉ thúy tinh xảo trong hộp, đôi mắt híp lại cười đến híp mắt.

Bên cạnh, Hồ Thuận có chút không đành lòng: "Sư phụ, đây là đồ của Hoàng hậu, chúng ta cướp như vậy e là không ổn lắm?"

"Cướp gì chứ? Bảo vật trên đời này đều là của Hoàng thượng!" Cát Tường mắng: "Ta nói ngươi tuổi còn nhỏ không hiểu quy củ, không thấy Hoàng thượng mấy hôm nay đều không vui sao? Hơn nữa đêm qua hầu hạ bên cạnh, ngươi không thấy Hoàng thượng cầm nắp lồng dế dưới ánh đèn ngẩn người hồi lâu sao?"

"Hoàng thượng cũng thích đồ tốt, khối ngọc này ánh sáng khác nhau, màu sắc cũng không giống nhau. Dâng lên cho Hoàng

thượng, ngài ấy nhất định sẽ vui vẻ." Tâm trạng tốt, Cát Tường chỉ điểm thêm vài câu, nói xong liền khóa kỹ hộp, đưa cho Hồ Thuận: "Đến xưởng ngọc, bảo bọn họ đập ra mài thành hạt châu, một đôi ngọc đẹp vừa đủ làm một chuỗi vòng tay cho Hoàng thượng."

Hồ Thuận nhíu mày, nói với vẻ khó xử: "Nhưng bây giờ các đại thần trong triều đã cảm thấy chính lệnh của Hoàng thượng có vấn đề, trong lòng bất mãn. Nếu lúc này chúng ta còn tự ý lấy đồ của Hoàng hậu nương nương, có phải sẽ để lại nhược điểm không? Quý công công nói, chúng ta tuy là nô tài, cũng phải nghĩ đến những điều tốt cho chủ tử..."

"Chẳng phải ta đang làm điều tốt cho chủ tử sao?" Cát Tường gõ một gậy vào đầu Hồ Thuận, mắng một trận.

Hồ Thuận bị đau, nhưng không dám né, bị mắng xong, chỉ đành nhận lệnh đi làm. Nhưng trên đường quay về, khi đi qua vườn hoa Thành Vũ điện, lại đụng phải một đoàn người.

Trên lối đi, mười mấy cung nữ xách hộp đựng thức ăn, còn có người ôm cành mai, sáu thái giám hai bên khiêng kiệu.

Một cơn gió thổi qua, không khí tràn ngập mùi hương hoa mẫu đơn nồng nàn, một tà váy màu xanh non theo gió bay lên, lớp lụa mỏng nhẹ nhàng bay múa trong gió.

Gặp phải đoàn người của hậu cung, đáng lẽ phải tránh đi, nhưng Hồ Thuận như bị ma xui quỷ khiến, nhìn theo tà váy màu xanh non bay phấp phới, nhất thời há hốc mồm sững tại chỗ, đã quên mất quy củ trong cung.

Quốc sắc thiên hương, tiên nữ giáng trần.

Người đẹp với làn da trắng như ngọc, đôi mắt long lanh như nước mùa xuân, nhìn khí chất tuyệt thế và đoàn người kia, chỉ có thể là Hoàng hậu nương nương của bọn họ.

Hồ Thuận ngây ngốc đứng tại chỗ.

Làm việc bên cạnh Hoàng thượng, đã nghe mọi người nói Hoàng hậu nương nương xinh đẹp như tiên nữ, nhưng đây là lần đầu tiên được tận mắt nhìn thấy.

"Nô tài to gan."

Trứ Văn lên tiếng quát, tuy đã nhìn thấy trang phục của Hồ Thuận, biết là người hầu cận của Hoàng thượng, nhưng ánh mắt nhìn chằm chằm không chút quy củ này vẫn khiến Trứ Văn tức giận.

Nương nương của bọn họ vừa mới vì bị cướp mất cặp vòng tay bằng ngọc phỉ thúy yêu thích mà buồn bã, bây giờ ngay cả nô tài bên cạnh Hoàng thượng cũng dám công khai bất kính.

Hồ Thuận hoàn hồn, vội vàng cúi đầu, đôi mắt đẹp long lanh ướt át trên gương mặt như hoa phù dung kia dường như vẫn còn hiện lên trước mắt.

Hắn vội vàng quỳ xuống hành lễ: "Nô tài có mắt như mù, không biết là kiệu của Hoàng hậu nương nương, mong Hoàng hậu nương nương trách phạt!" Nghĩ đến Hoàng hậu với đôi mắt đẹp như vậy có lẽ đang nhìn mình, Hồ Thuận không khỏi đỏ mặt, dần dần đỏ bừng.

Bạch Khấu đương nhiên nhận ra Hồ Thuận, nghĩ đến chuyện vừa bị cướp vòng tay, dù đánh chó phải ngó mặt chủ, nhưng theo quy củ mà trách mắng cũng là hợp tình hợp lý, nàng không nhịn được mà lên tiếng quát.

"Thôi, hắn cũng là vô ý, hồi cung thôi."

Ôn Hạ lên tiếng gọi Bạch Khấu, rời khỏi nơi này.

Đoàn người đi xa, Hồ Thuận vẫn chưa hoàn hồn, lúc này mới dám ngẩng đầu nhìn về phía xa, nơi đó đã không còn ai, con đường dài dường như vì mất đi nhân vật tôn quý kia mà trở nên ảm đạm.

Thì ra những gì các đại thần nói đều không phải giả, còn nói giảm nói tránh rồi, Hoàng hậu nương nương rõ ràng là tiên nữ giáng trần! Hơn nữa còn không vì chuyện vòng tay mà trách phạt hắn, vừa rồi còn ôn tồn tha cho hắn.

Nghĩ đến cặp vòng tay bằng ngọc phỉ thúy mà mình đã tự tay đưa đến xưởng ngọc, Hồ Thuận đột nhiên càng thêm hổ thẹn.

Chương 22: Chương 21-2

Mãi đến khi đang làm việc trong Thanh Yến điện làm đổ chén trà của Kỳ Diên, Hồ Thuận mới run rẩy, thất thần, ngây ngốc nhìn Cát Tường.

Nước trà đổ hết lên bậc thang bằng ngọc, may mà không làm bẩn long bào.

Cát Tường trợn to mắt quát lạnh: "Ngây ra đó làm gì! Tại sao lại thất lễ trước mặt Hoàng thượng!"

"Tiên nữ..." Hồ Thuận buột miệng nói: "Nô tài nhìn thấy tiên nữ rồi! Hoàng hậu nương nương là tiên nữ giáng trần!!"

Kỳ Diên lạnh nhạt ngẩng đầu lên khỏi bàn, hỉ nộ của đế vương ẩn giấu trong đôi mắt đen sâu thẳm, chỉ còn lại vẻ uy nghiêm lạnh lẽo.

Hồ Thuận hoàn hồn, vội vàng che miệng, hoảng sợ quỳ xuống: "Hoàng thượng tha mạng! Nô tài lỡ lời, nô tài nói sai rồi, nô tài sẽ đi lĩnh phạt ngay!"

Cát Tường hung hăng đá hắn lăn đi, quay đầu lại cười nói với Kỳ Diên: "Tên nô tài quê mùa chưa thấy việc đời, nên dạy dỗ cho tốt, người đừng tức giận."

Kỳ Diên không nói gì, chỉ là sau khi viết xong bản chiếu phế hậu mới, mới thản nhiên lên tiếng: "Hoàng hậu trông như thế nào?"

Có thể khiến nô tài bên cạnh hắn mê mẩn đến vậy, hắn không tin trên đời này thật sự có nữ nhân xinh đẹp như tiên, tuy rằng dáng vẻ

ngây thơ đáng yêu lúc nhỏ của Ôn Hạ đúng là rất đáng yêu.

Câu hỏi này làm Cát Tường á khẩu, Cát Tường ngẩn người rồi vội vàng đáp: "Hoàng hậu nương nương... đúng là rất xinh đẹp."

Kỳ Diên lạnh lùng liếc nhìn Cát Tường.

Cát Tường vội vàng cúi đầu: "Nhưng tuyệt đối không khoa trương như Hồ Thuận nói, trên đời này làm gì có tiên nữ hạ phàm, hơn nữa nữ tử phàm trần đều thích trang điểm, chắc chắn là đã tô vẽ thêm vài phần nhan sắc!"

Mãi đến khi Kỳ Diên lạnh lùng phân phó dọn bữa, Cát Tường mới thở phào nhẹ nhõm, lau mồ hôi.

May mà hắn học thức nông cạn, không thể diễn tả được Hoàng hậu xinh đẹp đến nhường nào, nếu không thì cái mạng nhỏ này khó giữ rồi.

Cát Tường nhớ lại lần đầu tiên gặp Hoàng hậu, khi đó nàng chỉ là thiếu nữ mười bốn tuổi, nhưng đã xinh đẹp đến mức khiến người ta nín thở, mọi từ ngữ tốt đẹp thuần khiết trên thế gian đều không đủ để miêu tả vẻ đẹp kinh diễm năm đó.

Chỉ tiếc Hoàng thượng lại bài xích Hoàng hậu như vậy, bọn họ làm nô tài tự nhiên phải biết nhìn gió đoán chiều, mới có thể bảo toàn tính mạng.

...

Triều sớm bây giờ đều diễn ra hàng ngày, và chủ đề hàng ngày đều xoay quanh việc phế hậu.

Tiên đế nhân hậu, rất nhiều lão thần được hưởng ân huệ đều ghi nhớ ân điển, biết rõ Ôn thị nắm giữ binh quyền rất lớn, lại một lòng trung thành, cho dù Hoàng hậu có tội hay không, cũng tuyệt đối không thể dễ dàng phế truất.

Nhưng Ôn Hạ lại đổ bệnh.

Từ ngày đôi vòng tay ngọc bích bị Kỳ Diên chiếm đoạt, Ôn Hạ vừa nghe tin đã tức giận buồn bã, trò chuyện với Du Dao ở hoa viên Thành Vũ điện rất lâu, có lẽ là do nhiễm gió lạnh, hoặc cũng có thể là do tâm trạng, nàng bị cảm lạnh, rồi đổ bệnh.

Chuyện ốm đau giấu diếm ba ngày, Ôn Hạ không nỡ để Thái hậu đang bệnh phải lo lắng, cuối cùng Thái hậu vẫn biết, đích thân đến thăm nàng.

"Mẫu hậu, con khiến người lo lắng rồi."

Ôn Hạ đứng dậy khỏi giường hành lễ, Thái hậu đỡ nàng dậy.

"Sao bệnh rồi mà không nói cho mẫu hậu biết?"

"Người cũng đang bệnh, con chỉ bị cảm lạnh chút thôi, thái y nói không sao." Chỉ là nàng toàn thân mệt mỏi, suy nghĩ tiêu cực, không muốn ăn uống, cũng không muốn xuống giường, chỉ muốn cầm thoại bản ngẩn người.

Thái hậu hiểu rõ mọi chuyện, muôn vàn lời nói đều vô dụng, căn nguyên chỉ ở Kỳ Diên.

Bà ở bên Ôn Hạ rất lâu, đút nàng ăn cơm, kể cho nàng nghe những chuyện thú vị gần đây ở biên quan, lúc sắp đi, bà nhìn Ôn Hạ bằng ánh mắt phượng nghiêm nghị, ôn tồn an ủi nàng: "Hạ Hạ, mẫu hậu sẽ không để con phải chịu khổ nữa."

Thái hậu bước ra khỏi Phượng Dực cung, trong mắt phượng hiện lên vẻ kiên quyết.

Hứa ma ma nhận ra điều bất thường: "Thái hậu, người muốn làm gì?"

Thái hậu nhìn về phía cung điện xa xa, tiết trời xuân ấm áp đang đến gần, trời quang mây tạnh, mọi thứ cũng nên tốt đẹp như vậy mới phải.

"Có lẽ quyết định năm đó của ta vốn là sai lầm."

"Quốc sư nói bọn họ là trời sinh một cặp, có duyên vợ chồng, chỉ cần chờ đợi thời cơ. Nhưng đã nhiều năm như vậy rồi, ta thật sự đã hại khổ con bé."

Thái hậu đến Thanh Yến điện.

Gần đây Kỳ Diên siêng năng hơn thường ngày, nhưng tất cả chính vụ đều xoay quanh việc phế hậu.

Hắn triệu tập các đại thần ngày thường ủng hộ hắn, cùng với những lão thần phản đối việc phế hậu tạo thành hai phe, triều đình mấy ngày nay, thật sự chỉ có thể dùng từ gà bay chó sủa để hình dung.

Kỳ Diên đang nhìn một chuỗi hạt ngọc bích trong hộp.

Những viên ngọc xanh biếc như nước hồ trong vắt được xâu thành chuỗi, là do Cát Tường vừa dâng lên, nói là bảo bối muốn dâng cho hắn.

Hắn còn chưa cầm lên, đã thấy Thái hậu lạnh lùng bước vào điện, không nhìn kỹ nữa, đóng hộp lại.

Thái hậu đứng im lặng trước chính điện, ánh mắt phượng thông minh, trầm ổn nhìn hắn.

Hứa ma ma lên tiếng đuổi hết mọi người trong điện ra ngoài, Cát Tường nhìn Kỳ Diên xin chỉ thị.

Kỳ Diên phất tay, cung nhân lui ra hết, Hứa ma ma đi cuối cùng, đóng cửa điện lại.

Ánh mắt Kỳ Diên trầm tĩnh, cũng không lên tiếng trước.

Thái hậu là người đầu tiên lên tiếng: "Ngày đó mẫu hậu không nên đánh con."

Tay Kỳ Diên đang nghịch hộp đựng khẽ dừng lại.

"Con là bậc đế vương, bất kể đức hạnh thế nào, cũng không còn là đứa trẻ ngày xưa nữa, mẫu hậu không nên đánh con."

Kỳ Diên im lặng nhìn người phụ nữ trong điện.

Cái tát ngày đó quả thực đã để lại dấu tay, cung nhân đều không dám nhìn hắn, sợ chọc giận long nhan. May mà Cát Tường xử lý cẩn thận, sáng hôm sau dấu tay đã biến mất.

Mà từ khi hắn chống đối Thái hậu, hắn liền không còn nhìn thấy sự dịu dàng của mẫu hậu nữa, dường như trong ấn tượng mãi mãi chỉ có dáng vẻ mẫu hậu giáo huấn hắn. Cái tát như vậy, hắn đã phải chịu khoảng ba lần rồi.

Sự dịu dàng của người mẹ, dường như đều dành hết cho Ôn Hạ.

"Mẫu hậu đã xem chiếu thư phế hậu của con, con quyết tâm muốn phế hậu, nhưng Ôn Hạ không hề phạm phải những tội trạng trong chiếu thư."

Kỳ Diên cuối cùng cũng mở miệng, giọng nói lạnh nhạt: "Mẫu hậu muốn ngăn cản con như thế nào?"

"Ta đến đây để ngăn cản Hoàng thượng. Mọi nguyên nhân, đều là ân oán giữa mẹ con chúng ta."

Một khoảng lặng im ắng, Thái hậu quỳ xuống trước ngai vàng hành đại lễ, cúi đầu: "Ta nguyện ý đến hoàng lăng tụng kinh quét dọn mộ phần cho tiên đế, cả đời còn lại bầu bạn với tiên đế, xin Hoàng thượng đừng phế hậu, xin Hoàng thượng ân chuẩn."

Thái hậu cúi đầu thật sâu.

Trên long ỷ, Kỳ Diên nắm chặt thánh chỉ trong tay, ánh mắt sâu thẳm nhìn người phụ nữ đang cung kính cầu xin trong điện.

Đây là lần đầu tiên mẫu hậu cầu xin với hắn.

Bà luôn cao quý, được muôn người ngưỡng mộ.

Hắn và phụ hoàng chưa bao giờ thấy mẫu hậu như vậy, nhưng vì Ôn Hạ, bà đã cúi đầu.

"Nếu trẫm nhất quyết muốn phế hậu thì sao?"

Ánh mắt phượng của Thái hậu bình tĩnh: "Lời quốc sư nói, ta tin, phụ hoàng con cũng tin. Nếu Hoàng thượng nhất quyết muốn phế hậu, vậy thì hãy bước qua xác ta mà làm."

Kỳ Diên đột nhiên đứng dậy: "Người nghĩ trẫm không dám sao!"

Lồng n.g.ự.c cường tráng phập phồng vì hơi thở gấp gáp, trong mắt chỉ còn một mảng đỏ ngầu. Kỳ Diên nheo mắt, lồng n.g.ự.c bị nỗi đau xé rách khó tả, vì Ôn Hạ, mẫu thân hắn vậy mà có thể không cần hắn nữa.

Thái hậu không nhìn Kỳ Diên, vẫn cúi đầu hành lễ: "Vậy xin Hoàng thượng cho phép ta đến thủ lăng."

Trong điện yên tĩnh lạnh lẽo.

Rất lâu sau mới bị giọng nói trầm thấp lạnh lùng của Kỳ Diên phá vỡ: "Mẫu hậu có lẽ không biết, năm Kiến Thủy thứ ba, Thái tử phi hồi cung, đã bị Vinh vương làm nhục."

Thái hậu kinh ngạc ngẩng đầu, trong mắt hiện lên vẻ không dám tin.

"Trẫm chỉ cần đưa ra bằng chứng nàng không trong sạch, chiếu thư phế hậu này, còn ai dám ngăn cản."

Thái hậu ngẩn người hồi lâu, phản ứng đầu tiên hoàn toàn là đau lòng cho Ôn Hạ, nhưng bình tĩnh lại, bà quát lạnh: "Hạ Hạ không thể nào mất đi trinh tiết, Vinh vương đang vu khống!"

"Ta hiểu Hạ Hạ, con bé coi trọng trinh tiết hơn bất cứ thứ gì, nếu như con nói, con bé đã sớm ủ rũ mà c.h.ế.t rồi. Tất cả đều là lời vu khống!"

Kỳ Diên lạnh lùng nói: "Nhưng đây là lời Vinh vương nói, những người có mặt ở đó đều biết. Mẫu hậu đã muốn ngăn cản, vậy trẫm sẽ tuyên bố thiên hạ, xem còn ai dám ngăn cản."

"Không được!" Ánh mắt phượng của Thái hậu đau đớn, nhìn Kỳ Diên thật sâu: "Con đang ép con bé phải chết!"

Kỳ Diên chỉ mở hộp trên bàn, lấy chuỗi hạt ra nghịch trên tay, dựa vào long ỷ, trong mắt chỉ còn sự thờ ơ.

Thái hậu siết c.h.ặ.t t.a.y áo, biết rõ đây là Kỳ Diên đang ép bà lui, đang uy h.i.ế.p bà.

Cho dù bà tin Ôn Hạ, các đại thần tâm phúc tin Ôn Hạ, nhưng người trong thiên hạ thì sao?

Ngày đại hôn, Ôn Hạ không bái đường với Kỳ Diên, chỉ có thể bái thiên địa với long bào, đã mất hết tôn nghiêm trước mặt mọi người một lần rồi.

Không thể có lần thứ hai nữa.

Lần thứ hai, con bé sẽ tan biến như làn khói.

Cuộc giằng co im lặng trong sự lạnh lẽo, sự cân nhắc và thỏa hiệp không còn chỉ là danh dự, mà là sinh tử.

Thái hậu cứng đờ cúi người xuống, cầu xin: "Ta đưa Hoàng hậu rời cung, đến hành cung, như vậy, được không?"

Ngón tay xoay xoay chuỗi hạt chợt dừng lại, Kỳ Diên im lặng nhìn chằm chằm người phụ nữ đang cúi gập người. Trước đây, chỉ có đám nô tài của hắn mới phải hành lễ cung kính như vậy.

Đây là mẫu hậu của hắn sao?

Là người phụ nữ mà phụ hoàng hắn yêu thương cả đời, người chưa từng cúi đầu trước bất kỳ ai sao?

Im lặng hồi lâu, Thái hậu vẫn không đứng dậy, cứ giữ nguyên tư thế đó trước sự im lặng của hắn.

Kỳ Diên khép mắt, rồi mở ra, ánh mắt nặng nề, tĩnh mịch: "Trẫm đồng ý."

"Nhưng không phải hành cung ở Kinh đô, mà là hành cung Thanh Châu. Không có lệnh của trẫm, nàng ta không được phép quay về Kinh đô, người cũng không được triệu nàng ta về."

Cuối cùng, Thái hậu chỉ có thể đáp: "Được."

Kỳ Diên nhìn Thái hậu xoay người rời đi, bàn tay nắm chặt chuỗi hạt cứng đờ rồi từ từ thả lỏng, ánh mắt u ám.

Hắn vừa rồi nói như vậy, nhưng sẽ không thực sự dùng chuyện của Vinh Vương để hủy hoại Ôn Hạ.

Hắn chỉ muốn biết mẫu hậu vì con gái của Ôn Lập Chương có thể hạ mình đến mức nào, hắn chưa từng thấy mẫu hậu cúi đầu như vậy.

Nhưng mẫu hậu lại thực sự tin, tin rằng hắn vì muốn phế hậu mà có thể dùng thanh danh để hủy hoại một nữ nhân.

Vậy là hắn thắng, hay là thua?

Trong mắt bọn họ, hắn hẳn là đã xấu xa đến tận cùng rồi.

Chương 23: Chương 22

Bước ra khỏi Càn Chương cung, Thái hậu im lặng suốt quãng đường.

Hứa ma ma mấy lần rơi nước mắt: "Thái hậu, Thanh Châu núi cao đường xa, địa thế hẻo lánh, hành cung đó sao có thể gọi là hành cung được, đã bao nhiêu năm rồi không có quý nhân hoàng tộc nào đến đó."

Hành cung Thanh Châu được xây dựng từ thời các đời hoàng đế trước, là nơi nghỉ chân tạm thời khi tuần du. Sau này được mở rộng, sửa sang, cũng có thể coi là có khí thế hoàng gia, nhưng chung quy vẫn không bằng mấy hành cung trong Kinh đô. Hơn nữa Thanh Châu cách Kinh đô một nghìn ba trăm dặm, núi cao đường xa, Hoàng thượng lại không cho Thái hậu đi cùng, Tiểu hoàng hậu một mình ở đó, Thái hậu làm sao không lo lắng.

Thái hậu nhìn lên bầu trời, giọng nói trầm buồn, vững chắc: "Bây giờ không còn cách nào khác, nghịch tử kia đã quyết tâm phế hậu, chỉ có thể ủy khuất Hạ Hạ ở hành cung một thời gian, ai gia sẽ tính toán, để con bé sớm ngày hồi cung."

"Thái hậu cũng đừng quá lo lắng." Thấy vẻ áy náy trong mắt Thái hậu, Hứa ma ma buồn bã an ủi: "Còn nước còn tát."

Thái hậu mím chặt môi, vẻ mặt nặng nề đi đến Phượng Dực cung.

Còn Ôn Hạ thì không biết gì cả, chỉ thấy sắc mặt Thái hậu nặng nề, nàng đoán chắc là lại xảy ra tranh chấp với Kỳ Diên, vội vàng an ủi Thái hậu.

Cho đến khi Thái hậu đỏ hoe mắt, ánh mắt đầy vẻ áy náy và thương xót, nâng mặt nàng lên nói: "Mẫu hậu xin lỗi Hạ Hạ, phải để con chịu khổ như vậy."

Thái hậu nói, Kỳ Diên muốn nàng dời đến hành cung Thanh Châu.

Ôn Hạ sững người hồi lâu, từ kinh ngạc đến vui mừng, rồi lại lo lắng.

Nhìn thấy vẻ mặt buồn bã của Thái hậu, nàng cũng hiểu được nguyên nhân khiến Thái hậu nặng nề như vậy.

Đối với nàng, chỉ cần có thể tránh xa Kỳ Diên, dù nơi đó có xa xôi đến đâu nàng cũng bằng lòng, thậm chí còn vui vẻ mà đi.

Nhưng đối với Ôn gia, nếu nàng không còn ở trong hoàng cung, không còn là Hoàng hậu, vậy Ôn gia sẽ gặp đại họa.

Kỳ Diên hận phụ thân nàng như vậy, nếu nàng không còn là Hoàng hậu, hắn làm sao có thể bỏ qua cho Ôn gia?

Nắm lấy tay Thái hậu, cuối cùng Ôn Hạ cũng đỏ hoe mắt: "Mẫu hậu, con đi, chỉ cần có thể dập tắt lửa giận trong lòng Hoàng thượng, Hạ Hạ nguyện ý đi."

"Con ngoan, mẫu hậu xin lỗi con." Ngàn lời muốn nói cũng khó nói hết, Thái hậu nói: "Ta nhất định sẽ bảo vệ Ôn gia, bảo vệ con."

Thái hậu nhìn hàng mi ướt đẫm của Ôn Hạ, nhìn đôi mắt đỏ hoe của nàng, nhớ đến chuyện Vinh Vương đã làm, ôm chặt lấy Ôn Hạ, toàn là xót xa.

"Con ngoan, Vinh Vương đã từng ức h.i.ế.p con?"

Ôn Hạ sững người.

Nàng không giấu giếm: "Vâng..." Dù đã qua hai năm, dù Vinh Vương đã chết, nhưng cảm giác bị bàn tay xa lạ nắm lấy cổ tay, bị ôm eo vẫn khiến nàng cảm thấy ghê tởm như vậy.

Giọng nói nghẹn ngào của Ôn Hạ đầy ủy khuất: "Hắn cứ nhất quyết chặn con lại, sờ tay con, còn muốn ôm con, hắn hoàn toàn không phải là người nho nhã ôn hòa như vẻ bề ngoài, hắn là kẻ đạo đức giả, đúng là cầm thú!"

"Nếu sớm nói với mẫu hậu, mẫu hậu nhất định đã thay con trút giận rồi." Thái hậu dịu dàng lau nước mắt trên mặt Ôn Hạ.

Ôn Hạ nhớ đến điều gì đó, vội vàng giải thích: "Con không bị Vinh Vương khinh nhờn gì thêm, hắn chỉ nắm lấy cổ tay con, ôm eo con cũng chỉ qua lớp áo, chỉ một cái thôi, con nói con là Thái tử phi, hắn liền không dám làm gì con nữa, con không có..."

"Mẫu hậu biết, mẫu hậu tin Hạ Hạ." Thái hậu mỉm cười đầy cưng chiều, ánh mắt ngấn lệ: "Mẫu hậu chỉ tự trách mình không phát hiện sớm, để con phải chịu ủy khuất một mình."

Hứa ma ma đứng bên cạnh nghiến răng nói: "Nương nương, người không biết, Hoàng thượng chính là lấy chuyện này để ép Thái hậu, để uy h.i.ế.p người, muốn người dời đến hành cung!"

Ôn Hạ sững người.

Đôi mắt hạnh càng thêm ảm đạm.

Nếu Kỳ Diên đã biết rồi, e rằng nhất định sẽ cho là nàng không đoan chính, càng thêm chán ghét nàng.

Thái hậu an ủi nàng, nói rằng khi nào tình hình ổn định sẽ đón nàng hồi cung, bảo nàng đừng lo lắng, giữ gìn sức khỏe.

Hai người trò chuyện hồi lâu, cho đến khi Ôn Hạ nhìn Thái hậu hiền từ, cuối cùng lại hỏi: "Mẫu hậu, tại sao người lại đối xử tốt với con như vậy?"

"Người và phụ thân con, rốt cuộc có chuyện cũ gì sao?"

Đây là lần đầu tiên Ôn Hạ nhìn thẳng vào mắt Thái hậu như vậy, hỏi rõ ràng nghi vấn trong lòng.

Tất cả những gì nàng phải chịu đựng vốn dĩ không nên do nàng gánh chịu, sự chán ghét của Kỳ Diên đều là do phẫn nộ.

Nàng muốn biết rõ ràng, nàng không muốn cứ mãi mơ hồ, chịu đựng tất cả những điều này.

Thái hậu không ngờ nàng luôn ngoan ngoãn nghe lời lại hỏi thẳng thắn như vậy, lại nhìn mình tha thiết như vậy.

Ánh mắt Thái hậu có chút áy náy, cuối cùng cười cay đắng: "Phụ thân con anh dũng tuấn tú, lúc mẫu hậu còn trẻ như con, cũng từng ngưỡng mộ người anh hùng như phụ thân con, không thể tránh khỏi để người ta lời ra tiếng vào."

Ôn Hạ nắm chặt khăn tay trong tay, lần đầu tiên thấy Thái hậu áy náy như vậy, giống như đang nhận lỗi với nàng, cầu xin sự tha thứ.

Cuối cùng cũng nhận được lời thừa nhận này, đáng lẽ Ôn Hạ không nên làm Thái hậu khó xử thêm nữa, nhưng trong lòng vẫn còn nhiều điều chưa biết: "Mẫu hậu... Sau khi phụ thân con và mẫu thân con thành thân, người và phụ thân con vẫn còn qua lại sao?"

Thái hậu im lặng một lát.

Hứa ma ma định nói gì đó, rồi quay mặt đi về phía cửa điện.

Trong tẩm cung chỉ còn lại một mảnh tĩnh lặng.

Cuối cùng, Thái hậu cười khổ nói: "Có. Tiên đế bệnh nặng, ta gặp phụ thân con, lúc đó đau lòng rơi nước mắt, lúc đó chỉ có hai người, bị A Diên bắt gặp."

"Những đau khổ con phải chịu đều là do mẫu hậu mang đến cho con, dù là sự quan tâm dành cho con gái của cố nhân, hay là mẫu

hậu thật lòng yêu thương con, coi con như con gái ruột, thương xót và áy náy với con. Mẫu hậu muốn nói với con, ta yêu thương con như phụ thân và mẫu thân con vậy."

Ôn Hạ mấp máy môi, nhìn sâu vào người phụ nữ trẻ đẹp trước mặt.

Nước mắt lặng lẽ rơi xuống từ khóe mắt Thái hậu, mắt Ôn Hạ cay cay, ôm chặt lấy Thái hậu.

Có lẽ nàng nên oán trách vì những khổ sở không rõ lý do phải chịu đựng trong những năm qua, nên bất bình thay mẫu thân. Nhưng những năm tháng cô độc trong thâm cung, nàng không thể nào dứt bỏ được Thái hậu, người đã đối xử tốt với nàng như vậy.

...

Thời tiết vẫn còn lạnh, Thái hậu cầu xin Kỳ Diên để Ôn Hạ đợi đến mùa xuân ấm áp rồi mới khởi hành, Kỳ Diên đồng ý.

Ôn Hạ chấp nhận tất cả, đối với nàng, rời khỏi hoàng cung có lẽ còn thoải mái hơn ở lại.

Cung nhân Phượng Dực cung đang thu dọn đồ đạc mang theo, đồ của chủ tử quá nhiều, riêng y phục lộng lẫy cùng son phấn đã chất đầy mấy xe. Nhất là những món đồ bằng ngọc phỉ thúy, chủ tử hết mực yêu thích, mỗi ngày thay đổi vài bộ trang sức, đều phải cẩn thận mang đi mới được.

Thế nhưng Ôn Hạ lên tiếng gọi dừng đám cung nhân.

Nàng bước vào thiên điện, ngón tay thon dài trắng nõn vuốt ve từng chiếc rương chứa đầy châu báu ngọc ngà, trong mắt hạnh ánh lên vẻ yêu thích và luyến tiếc.

Đây đều là những món đồ cha, Thái hậu cùng các huynh trưởng từ nhỏ đến lớn đã lặn lội khắp nơi tìm kiếm cho nàng. Không món nào không tinh xảo, hiếm có trên đời.

Ôn Hạ nói: "Mang hết số ngọc khí này đến Càn Chương cung đi, cả những món đồ trang sức bằng vàng, trâm cài này nữa, đều không mang theo." Ôn Hạ chỉ giữ lại vài bộ quý giá nhất, mang ý nghĩa kỉ niệm đối với nàng.

Các cung nhân đều vô cùng bất ngờ, ai cũng biết nàng yêu ngọc như mạng, lại thích đeo trang sức tinh xảo, mỗi ngày đều tỉ mỉ ăn vận.

Bạch Khấu và Hương Sa muốn khuyên can, Ôn Hạ đã xoay người trở về tẩm cung.

Thái hậu giữ được ngôi vị Hoàng hậu cho nàng, nhưng cái giá phải trả chắc chắn là tình cảm mẹ con bọn họ rạn nứt. Mà Kỳ Diên đã nói nàng xa hoa trước triều đình như vậy, nếu nàng rời cung còn mang theo những bảo vật này, chẳng khác nào để lại nhược điểm cho hắn.

Hắn muốn nàng cần kiệm, vậy nàng sẽ từ bỏ phú quý vinh hoa mười sáu năm qua, sống cần kiệm.

Đối diện với gương, nàng cài trâm cài bằng vàng khảm ngọc bích yêu thích nhất, trên cổ tay trắng nõn đeo một đôi vòng tay bằng ngọc phỉ thúy bạch đế thanh, thay y phục bằng da chồn trắng quý giá.

Ôn Hạ gọi họa sĩ vào điện, ngồi ngay ngắn dưới tấm biển "cần kiệm", dáng vẻ đoan trang tao nhã, môi hồng hé nở nụ cười, an tĩnh để họa sĩ vẽ tranh cho nàng.

Trần Tiến Hiền làm họa sĩ trong cung đã ba mươi năm, vẽ vô số phi tần, chưa từng thấy ai có sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành như Hoàng hậu nương nương.

Gặp được Hoàng hậu, vị họa sĩ già đầy kinh nghiệm mới biết, nét vẽ của mình nhạt nhòa, kỹ thuật kém cỏi, hổ thẹn không thôi.

Vẻ đẹp của Hoàng hậu, càng nên chỉ là một nét rực rỡ chói lọi giữa trời đất.

Trần Tiến Hiền vẽ xong tranh, vẫn cảm thấy hổ thẹn.

Ôn Hạ đứng dậy xem tranh, lại mỉm cười nói: "Đa tạ Trần công, ta rất thích."

Tiễn họa sĩ xong, Ôn Hạ cẩn thận cuộn bức tranh lại, trở về phòng cởi bỏ y phục da chồn trắng, tháo vòng tay, gỡ bỏ toàn bộ trang sức, cả người thanh khiết.

"Cất đi, đã mang hết đến Càn Chương cung rồi chứ?"

"Hồi nương nương, đã mang đi rồi." Hương Sa cúi đầu rơi lệ, Bạch Khấu cũng đỏ hoe mắt.

Nương nương của họ, từ lúc sinh ra đã được dát vàng bọc ngọc, ngôi vị Phượng hoàng cao quý này, lại giam cầm nàng thành ra như vậy.

...

Càn Chương cung.

Cát Tường vui mừng hớn hở bước nhanh vào điện: "Hoàng thượng, vị chủ tử Phượng Dực cung kia quả thật biết điều, vừa sai người đưa đến mười mấy rương châu báu ngọc ngà. Cung nữ đến bẩm báo, nói Hoàng hậu nương nương tự kiểm điểm, nên sống cần kiệm, sẽ tuân theo lời dạy của Hoàng thượng."

Kỳ Diên đang cầm một cuốn bí kíp kiếm thuật, tay khựng lại, cúi đầu tiếp tục đọc, nét mặt không chút gợn sóng.

Chỉ là trong đầu lại hiện lên đôi mắt trong veo sạch sẽ thuở thiếu thời, những ký ức bị lãng quên cũng ùa về trong tâm trí.

Ánh trăng sáng tỏ, sao trời lấp lánh.

Hắn đến Càn Châu rèn luyện, hai tháng mới trở về kinh đô, dùng bữa tối với phụ hoàng mẫu hậu xong, buồn chán đi dạo đến hồ Xướng Tâm.

Đèn lồng lung linh, soi sáng bóng dáng cô bé suýt nữa thì ngã xuống hồ.

Đôi mắt hạnh đen láy sáng ngời, ngũ quan thanh tú đáng yêu, hai má phúng phính, trông vô cùng dễ thương.

"Mau vớt lên, đừng để nàng ta rơi xuống." Hắn gọi thị vệ.

Ngay lúc đôi chân ngắn nhấc lên, sắp rơi xuống nước, thị vệ thi triển khinh công vớt nàng lên.

Đó là Ôn Hạ năm tuổi, búi tóc cài đầy châu báu ngọc ngà, chuông vàng trên cổ tay leng keng vang lên.

Trong ấn tượng, chỉ nhớ nàng đặc biệt yêu thích trang sức, chăm chú nhìn viên Đông Châu trên mũ miện Thái tử của hắn, khuôn mặt nhỏ úp vào lòng bàn tay, bĩu môi nói đẹp quá.

Hắn liền gỡ viên Đông Châu đó, ném cho nàng chơi. Nàng vui vẻ tìm Hứa ma ma khảm lên trâm cài, nói đợi đến khi cập kê làm thiếu nữ sẽ cài.

Ngày sau khi nàng cập kê, là ngày đại hôn của bọn họ.

Khăn voan đỏ che kín mặt, nàng cài gì, hắn cũng không để tâm nhìn.

Trong điện lặng im hồi lâu, Cát Tường không đoán được tâm tư của đế vương, dè dặt tiến lại gần.

"Cất thứ này đi."

Kỳ Diên đẩy chiếc lồng ngọc bích sang, bên trong là con dế đã c.h.ế.t từ lâu.

Hắn đã cúi đầu tiếp tục xem bí kíp trong tay, trong điện yên tĩnh, như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra.

...

Thời gian thoi đưa, tháng tư xuân ấm áp dường như đến trong nháy mắt.

Ngày Ôn Hạ rời cung, trời quang mây tạnh.

Kỳ Diên lấy cớ nàng phượng thể không khỏe, cần chuyển đến nơi yên tĩnh tĩnh dưỡng, cuối cùng cũng đuổi nàng đi.

Đại ca, nhị ca, tam ca sớm đã gửi thư muốn khởi binh đến đòi lại công bằng, bị Ôn Hạ sai người phi ngựa nhanh chóng đến biên quan khuyên can.

Suốt thời gian này, các tỷ muội trong hậu cung đều không nỡ, buồn bã rơi nước mắt.

Du Dao cầu xin Kỳ Diên cho phép nàng đi cùng, Kỳ Diên thậm chí còn không gặp nàng.

Thanh Châu núi cao đường xa, Ôn Hạ vốn đã có lỗi với Du Dao, ngay cả bản thân nàng cũng không biết ngày nào mới có thể trở về, càng không nỡ lòng nào mang theo tỷ muội tốt cùng chịu khổ.

Lệ tần trọng tình trọng nghĩa, vô cùng bất bình thay Ôn Hạ, còn đến Càn Chương cung gây sự, bị Kỳ Diên hạ lệnh cấm túc, phạt cả năm bổng lộc.

Ôn Hạ lấy vàng của mình đưa cho Lệ tần, lại cầu xin Thái hậu chiếu cố các tỷ muội trong hậu cung, sắp xếp ổn thỏa mọi thứ cho mọi người.

Thái hậu đích thân tiễn nàng ra khỏi cổng thành.

Hai phía cổng thành, một bên là núi non trùng điệp, một bên là phồn hoa náo nhiệt.

Thái hậu trên xe ngựa không ngừng nắm tay Ôn Hạ, có lẽ ngoài sự chia ly, còn có sự tự trách và đau lòng vì thân ở địa vị cao mà bất lực.

"Mẫu hậu, người phải bảo trọng thân thể, Hạ Hạ muốn người mỗi ngày đều ăn no, đừng lúc nào cũng nhịn ăn."

"Hạ Hạ sẽ nhớ người."

Thái hậu nước mắt lưng tròng, ôm chặt lấy Ôn Hạ.

Xe ngựa rộng rãi sang trọng chậm rãi rời đi, đội thị vệ hộ tống hùng hậu, Kỳ Diên rốt cuộc cũng không bạc đãi nàng.

Cho đến khi đi xa, Ôn Hạ mới lau khô nước mắt, nhưng trong mắt vẫn còn vương vấn nỗi buồn, dựa vào gối mềm trong xe, hàng mi dài khẽ rũ xuống.

Bạch Khấu và Hương Sa ngồi hai bên, an ủi: "Nương nương, người đừng làm tổn hại thân thể, chúng ta nhất định sẽ trở về, Thái hậu nương nương sẽ làm chỗ dựa cho người."

Khóe môi hồng nhạt nở nụ cười cay đắng, Ôn Hạ nói: "Trở về, các ngươi muốn trở về sao? Ta lại không muốn trở về hoàng cung này chịu đựng sự ức h.i.ế.p của hắn, nghe đến tên hắn ta đã thấy phiền."

Giọng nàng mềm mại, bình thường nói những lời này cũng không khiến người ta cảm thấy đang tức giận, nhưng đây quả thực là sự phẫn nộ, là nỗi hận của nàng.

Lần này rời đi, Ôn Hạ chỉ mong được tránh xa Kỳ Diên, có thêm những ngày tháng yên bình.

Trên đường đi, tuy cảm thấy xóc nảy nhưng cũng chịu đựng được.

Năm Ôn Hạ chín tuổi, Ôn Lập Chương đã dạy nàng cưỡi ngựa con, nàng cưỡi ngựa thành thạo, lại nhiều lần đi đường xa, nên không cảm thấy vất vả trên đường.

Ven đường núi rừng, dọc đường mọc đầy những loài hoa dại không biết tên, sắc tím nhạt nhã, nở rộ khắp nơi, trông rất đẹp mắt.

Ôn Hạ gọi xe dừng lại.

Được nàng ra hiệu, Trứ Văn hái một bó hoa dại bên đường đưa vào trong xe, đoàn người mới tiếp tục lên đường.

Ôn Hạ tay cầm bó hoa dại, hương thơm ngào ngạt xông vào mũi, tâm trạng nàng bỗng chốc vui vẻ hẳn lên, lấy một bông hoa đưa cho Hương Sa cài lên búi tóc cho mình.

"Đẹp không?"

Hai cung nữ đều cười nói đẹp.

Trên người Ôn Hạ ngoại trừ đôi khuyên tai, nàng không còn đeo thêm bất kỳ món trang sức nào khác, gương mặt thanh tú, trang nhã.

Nàng mỉm cười nói: "Vậy từ nay ta sẽ cài hoa vậy."

Đoàn xe hộ tống dài ươm mướn, buổi tối nghỉ chân tại nha môn địa phương. Trên đường đi gặp phải hai trận mưa lớn, đường bị đá lở từ sườn núi cùng cành cây gãy đổ chắn ngang, đoạn đường bảy ngày bị kéo dài thêm bảy ngày nữa, cuối cùng mới đến được Thanh Châu hành cung.

Chương 24: Chương 23

Tuy không thể sánh bằng sự nguy nga tráng lệ của hoàng cung ở kinh đô, nhưng Thanh Châu hành cung dù sao cũng là hành cung của hoàng gia, kiến trúc mang đậm phong cách tao nhã của Giang Nam. Ngoài Ngự Hoa Viên - nơi hoàng đế chuyên tâm xử lý chính sự, phía sau là Lâm Phượng cư của hoàng hậu, còn có Kỳ Ngọc hiên dành cho các phi tần. Đâu đâu cũng là những bức bình phong chạm trổ tinh xảo, núi non sông nước bao quanh, quả là một nơi thanh lịch, yên tĩnh.

Ôn Hạ vừa vào Thanh Châu đã được quận thủ địa phương cung kính nghênh đón.

Thái hậu cũng đã sắp xếp mọi thứ ở Thanh Châu đâu vào đấy, cung nhân trong hành cung đều là tâm phúc của bà. Tuy Ôn gia không thể vào Thanh Châu do trái thánh chỉ, nhưng việc an bài một vài hộ vệ thân tín bảo vệ Ôn Hạ thì vẫn là chuyện nhỏ.

Phía sau núi của hành cung có một suối nước nóng tự nhiên, Ôn Hạ rất thích, sau một chuyến hành trình dài, vừa tắm có thể gột rửa hết mệt mỏi trên người.

Nằm trên giường, Ôn Hạ khép hờ đôi mắt.

Rõ ràng rất buồn ngủ, nhưng dần dần lại không tài nào ngủ được.

Có lẽ vì đây là lần đầu tiên nàng sống ở một nơi xa lạ như vậy, cho dù giường nệm bên dưới êm ái thoải mái, nhưng trong đầu nàng vẫn miên man suy nghĩ về tương lai mù mịt, nhớ nhung Thái hậu, lo lắng cho người thân, và cả sự căm hận dành cho Kỳ Diên.

Những suy nghĩ hỗn độn này cứ thế kéo dài đến nửa đêm, Ôn Hạ mới chìm vào giấc ngủ chập chờn, bất an.

Mấy ngày sau, nàng đi dạo khắp hành cung, làm quen dần với môi trường xa lạ, đồng thời viết thư cho mẫu thân, các ca ca và Thái hậu. Có lẽ cuối cùng nàng cũng đã buông bỏ được những bất an trong lòng, rốt cuộc có thể ngủ ngon giấc ở nơi đất khách quê người này.

Hôm nay trời quang mây tạnh, vùng đất Giang Nam gió nhẹ hiu hiu.

Ôn Hạ mặc một bộ váy áo bằng lụa sa đơn giản, định bụng cải trang đi dạo quanh Thanh Châu một vòng.

Thanh Châu cách xa kinh thành, quận thủ cai trị tốt, mùa màng trong thành quanh năm bội thu. Hơn nữa, đường xá thông thương bốn phương tám hướng, thuận lợi cho việc giao thương buôn bán của các đoàn lữ hành, trong thành người người nhộn nhịp, xe ngựa như nước chảy, quả là một khung cảnh thái bình thịnh trị.

Ôn Hạ ngồi trong một gian phòng riêng trên lầu của quán rượu trong thành, nhìn ra xa từ tầng hai, trong lòng cũng đã có chủ ý.

"Mở Ức Cửu Lâu ở đây đi, nơi này có nhiều đoàn lữ hành qua lại, cơ hội tìm được Tứ ca ca cũng nhiều hơn."

Ôn Hạ không biết kinh doanh, nhưng Trứ Văn lại là người cẩn thận, biết bỏ tiền ra tìm người có năng lực, sau khi nhận lệnh liền đi làm ngay.

Vừa thưởng thức món ngon địa phương, vừa nghe tiếng đàn du dương trong lầu, cuối cùng Ôn Hạ cũng có chút thư thái, tự tại.

Hôm nay nàng cũng không đeo bất kỳ món trang sức nào, chỉ cài một bông hoa lựu, búi tóc vấn cao một nửa, nửa còn lại như dải lụa đen mượt mà buông xõa xuống vai, đã để kiểu tóc của thiếu nữ.

Dù sao Kỳ Diên cũng không quản được nàng, nàng cũng chẳng muốn cứ phải chiều theo ý hắn khi đã ở xa tận Thanh Châu.

Rời khỏi quán rượu, ngoài Bạch Khấu và Hương Sa, còn có bốn thị vệ đi theo hai bên, ở những nơi khuất tầm mắt còn có ám vệ do Thái hậu phái đến bảo vệ an toàn cho nàng.

Qua lớp khăn voan mỏng manh, Ôn Hạ nhìn những con phố náo nhiệt, thấy hí lâu chật kín người, cho dù là khách quý mặc gấm vóc trên lầu hai hay thường dân áo vải thô trong đại sảnh tầng dưới, có thể thấy người thường ai cũng thích nghe hát.

Ôn Hạ cũng cười nói: "Chốc nữa hồi cung tìm một gánh hát đi, ta cũng lâu rồi chưa xem hát." Kể từ khi Kỳ Diên nói nàng ỷ vào thân phận hoàng hậu suốt ngày xem hát ồn ào, nàng đã cai hẳn được một năm rồi.

Mấy ngày sau, trong hành cung có thêm những vở kịch náo nhiệt, còn Ức Cửu Lâu cũng khai trương ở khu vực sầm uất trong thành Thanh Châu.

Trời trong mây tạnh.

Ôn Hạ mặc một bộ váy dài tay màu xanh ngọc bích, đầu đội trâm cài cành hoa đào anh đào, xinh đẹp tự nhiên, ngay cả khi để mặt mộc cũng chẳng kém gì lúc trang điểm đậm. Không còn đội mũ phượng nặng trĩu, nàng cảm thấy cả người nhẹ nhõm, thoải mái.

Nàng nhấp một ngụm rượu gạo hoa quế, ngồi sau tấm rèm châu nhìn vở kịch mình yêu thích.

Trên sân khấu, chàng trai trẻ nho nhã tuấn tú công thành danh toại, từ chối tiểu thư khuê các của phủ tướng, không quên người con gái thôn quê đã đính ước từ trước, trở về quê hương cưới người con gái mình yêu thương lớn lên cùng nhau. Tiếng chiêng trống rộn ràng, chú rể trên sân khấu đang mặc hỷ phục màu đỏ tươi tiến về phía cô dâu.

Kể từ khi Kỳ Diên cấm những vở kịch, tiểu thuyết về tình yêu sét đánh, cả Đại Thịnh bắt đầu ưa chuộng những vở kịch về thanh mai trúc mã.

Nhìn vở kịch này, Ôn Hạ chợt nhớ lại hồi ức, nhớ đến suy nghĩ ngây thơ, ngu ngốc của mình lúc nhỏ.

Năm đó, Hứa ma ma hỏi nàng sau này thích nam tử như thế nào, muốn gả cho lang quân ra sao.

Năm đó nàng mới năm tuổi, giờ nghĩ lại, Hứa ma ma hỏi như vậy, hiển nhiên là muốn dò xét xem nàng và Kỳ Diên tiến triển đến đâu rồi.

Lúc đó nàng quả thực đã chống cằm, ngây thơ đáp: "Giống như Thái tử ca ca."

"Thái tử ca ca hái sao hái trăng cho ta, cho ta đồ ăn ngon, tặng ta trân châu Đông Hải để chơi, còn giúp ta đuổi sâu róm và nhện. Ta sợ nhất là mấy con côn trùng nhiều chân, huynh ấy nói sau này sẽ đuổi hết cho ta!"

"Thái tử ca ca nói thấy ta khóc là huynh ấy không chịu được, sau này sẽ cho ta uống sữa bò không hết, tặng ta hết thảy bảo bối trên đời để chơi, không cho ai bắt nạt ta!"

Nhưng sau khi mọi thứ thay đổi chóng mặt, Ôn Hạ càng chịu nhiều đau khổ, tuổi càng lớn, nàng càng cảm thấy câu trả lời năm đó của mình thật nực cười.

Lúc đó, nàng thực sự thích Thái tử ca ca đã bảo vệ mình.

Nhưng bây giờ, nàng chỉ còn lại sự chán ghét vô tận.

Trên sân khấu, chú rể trẻ tuổi tuấn tú đang bái đường thành thân với cô dâu, tiếng đàn tiếng trống rộn ràng vui mừng.

Bây giờ, sẽ không còn ai hỏi Ôn Hạ nàng muốn gả cho lang quân như thế nào nữa. Hình như nàng sinh ra là để làm hoàng hậu tương lai, vậy thì suy nghĩ của nàng có quan trọng gì chứ.

Nhưng giờ nàng đã là thiếu nữ, đã có suy nghĩ của riêng mình.

Nàng không còn thích những quý nhân địa vị cao như Kỳ Diên nữa, cho dù hắn có cả giang sơn, có vẻ ngoài tuấn tú kia.

Nàng hy vọng phu quân của mình ôn nhu nho nhã, văn võ song toàn, biết âm luật biết thưởng thức cái đẹp, mà cũng không kém phần dí dỏm, hiểu nàng, che chở cho nàng.

Giống như Tứ ca ca của nàng vậy.

Đáng tiếc, đời người thật khó lường. Năm đó hồi kinh, chỉ nghĩ rằng sẽ được bên nhau mãi mãi, chỉ nghĩ rằng cuộc sống sẽ cứ bình lặng trôi qua, nào ngờ cuộc gặp gỡ đó lại là lần cuối.

Nàng muốn nói với Tứ ca ca biết bao nhiêu, tuy rằng cha nhận huynh ấy muộn nhất, nhưng nàng yêu quý huynh ấy không kém gì ba vị ca ca khác, huynh ấy mãi mãi là người thân của nàng.

...

Thời gian lặng lẽ trôi qua, trải qua mùa hè oi ả và mùa thu mát mẻ, chớp mắt đã sang đông.

Mùa đông ở Thanh Châu đến muộn hơn kinh đô một chút, mẫu thân và Thái hậu đều nói trong thư rằng Bắc Địa và kinh đô đều đã có tuyết rơi. Ôn Hạ đang ngồi trong thư phòng viết thư hồi âm, ngoài cửa sổ vẫn là một ngày âm u ảm đạm, gió rất nhẹ, trong không khí có hơi lạnh ẩm ướt.

Bạch Khấu đưa chiếc lò sưởi tay đã đổ đầy nước nóng đến đầu gối Ôn Hạ, nàng vừa cầm bút viết thư, vừa dùng tay còn lại áp vào lò sưởi để giữ ấm.

Giọng nói trong trẻo của Hương Sa vọng lại từ xa: "Nương nương, ba vị công tử lại gửi bảo bối đến ạ!"

Ánh mắt Ôn Hạ sáng lên vui mừng, viết xong mấy chữ cuối cùng để hỏi thăm sức khỏe, nàng liền bảo Bạch Khấu cất thư đi, rồi đứng dậy một cách nhẹ nhàng.

"Đây là đá phỉ thúy Đại công tử tìm được, phái cả ngàn người lặn lội đến tận Oa Để quốc ở phía Tây Nam xa xôi mới mang về đấy ạ! Còn đây là khúc nhạc và một quyển cổ tịch về cầm phổ do Nhị công tử biên soạn, huynh ấy nói người nhất định sẽ thích! Tam công tử thì gửi đến rất nhiều thoại bản thú vị, cùng mấy quyển du ký huynh ấy tự tay viết!"

Ôn Hạ vô cùng vui vẻ, ba vị ca ca trong nửa năm qua đã gửi cho nàng không ít thứ tốt, tuy nàng cũng rất yêu thích những bảo vật này, nhưng so với tình cảm của các huynh ấy, điều khiến nàng vui mừng hơn chính là sự ấm áp khi được người thân quan tâm, nhớ đến. Kỳ Diên sớm đã hạ lệnh cấm các tướng lĩnh Ôn gia tự ý rời khỏi chức vụ trước khi nàng rời kinh, nếu không các huynh ấy đã đến thăm nàng từ lâu rồi.

Ôn Hạ yêu thích không buông tay, vuốt ve những bảo vật này, mím môi cười khẽ: "Cất kỹ vào đi, giữ gìn cẩn thận, còn khúc nhạc của Nhị ca đưa cho ta, ta đến phòng đàn luyện thử."

Bạch Khấu: "Nương nương, khối phỉ thúy đẹp như vậy, chúng ta không làm một đôi vòng tay xinh đẹp sao?"

"Cất trước đã." Trên môi Ôn Hạ chỉ có nụ cười dịu dàng, nhàn nhạt.

Nàng nói phải tiết kiệm, giờ đều đã làm được cả rồi.

Chỉ là mỗi lần vuốt ve những bảo vật lung linh này, sự vui thích xen lẫn kiềm chế toát ra trong ánh mắt, đều khiến Bạch Khấu và Hương Sa – hai người hầu cận bên cạnh nhìn mà đau lòng.

Tiểu thư cành vàng lá ngọc, từ nhỏ đã sống trong nhung lụa, chưa từng phải chịu đựng những khổ sở như thế này.

Ôn Hạ dặn dò: "Mùa đông lạnh giá, đừng để họ bị nhiễm lạnh, chuẩn bị đủ trà gừng và rượu ấm, thuốc trị bỏng lạnh cũng không thể thiếu, để mọi người nghỉ ngơi cho ấm rồi hãy đi."

Bạch Khấu lĩnh mệnh đi làm.

Chủ tử của các nàng vốn từ bi, ngay cả vết bỏng lạnh trên tai của mấy tiểu binh, nàng cũng để ý, chuẩn bị đầy đủ thuốc trị thương cho họ, quan tâm đến từng người, cảm kích họ đã không quản ngày đêm vất vả, vượt đường xa đến đây.

Thời gian thấm thoắt trôi qua.

Mùa đông ngày càng lạnh, sáng sớm Hương Sa mở cửa sổ, nhìn thấy bên ngoài một mảng trắng xóa, liền kinh hỉ hô lên: "Tuyết rơi rồi!"

Ôn Hạ ngồi trước bàn trang điểm, người trong gương da như mỡ đông, dung mạo khuynh thành, đang để cung nữ cài một nhành hồng mai lên búi tóc làm trâm.

Nghe vậy, nàng vui mừng đứng dậy, nhấc làn váy chạy đến bên cửa sổ chạm trổ.

Bên ngoài tuyết phủ trắng xóa, cành cây và cung điện đều như được phủ lên một lớp chăn bông trắng muốt, giữa đất trời dường như chỉ còn lại màu trắng tinh khiết này.

Khóe môi Ôn Hạ vui vẻ cong lên.

Hương Sa: "Nương nương, để nô tỳ mang lò than đến cho người, chúng ta ra ngoài ngắm tuyết nhé!"

Bạch Khấu vén rèm châu đi tới, vừa hành lễ vừa cười nói: "Tối qua nô tỳ đã thấy tuyết rơi rồi, áo lông chồn và lò than đã chuẩn bị sẵn sàng ạ."

Ôn Hạ cười nói được, nhưng nụ cười chợt cứng đờ trên mặt, trong đôi mắt hạnh trong veo thoáng chút do dự và ảm đạm.

"Thái y trước đó đã nói ta không thể nhìn tuyết nhiều, dễ tái phát bệnh cũ…" Hàng mi dài rậm khẽ run, Ôn Hạ đứng bên cửa sổ, siết chặt áo lông chồn trên người, do dự có nên ra ngoài ngắm tuyết hay không.

Có lẽ điều nàng để tâm hơn, chính là nỗi ám ảnh trong lòng, nhìn thấy tuyết là lại nhớ đến thế giới trắng xóa vô tận ở Quan Vũ lâu, cùng với sự bàng hoàng, bất lực trong bóng tối mịt mù.

Cuối cùng, Ôn Hạ chỉ nặn một quả cầu tuyết nhỏ trong sân, mặc cho bông tuyết rơi trên tóc, khóe môi vui vẻ cong lên.

…

Thư hồi âm của Thái hậu đến rất nhanh, gần như cứ cách ba, năm ngày lại có thư.

Hôm nay trong thư có nhắc đến, sắp đến Tết rồi, sẽ nghĩ cách để Ôn Hạ hồi cung ăn Tết.

Ôn Hạ lại không nói rõ cảm giác trong lòng, có thể hồi cung đối với Ôn gia mà nói tự nhiên là tốt, nhưng bản thân nàng lại càng muốn ở lại nơi thanh tịnh này hơn.

Với thân phận Hoàng hậu, nàng chỉ có thể hồi âm, thuận theo sắp xếp của Thái hậu.

Nhưng mọi chuyện lại không suôn sẻ.

Trường Lạc cung.

Nghe Thượng thư Lễ bộ và hai vị lão thần tâu trình về thái độ của Kỳ Diên trên triều hôm nay, Thái hậu mệt mỏi rũ mắt, day day thái dương, lại bị sự cứng đầu của Kỳ Diên làm cho đau dạ dày.

Nửa năm nay, Thái hậu hiểu rõ Kỳ Diên đã quyết tâm không muốn Ôn Hạ quay lại hoàng cung nữa.

Mấy vị đại thần rời đi, Thái hậu đứng dậy tự mình đến Càn Chương cung một chuyến.

Lò than trong điện sưởi ấm cả căn phòng, Kỳ Diên gần đây siêng năng hơn rất nhiều, dường như từ sau khi Ôn Hạ rời đi, hắn đã nể mặt Thái hậu, tấu chương đại thần dâng lên đều xem xét, trên mặt cũng không có vẻ phản đối.

Thái hậu vừa vào điện, Kỳ Diên đã buông trúc giản trong tay xuống, giọng nói lười biếng, phóng khoáng vang lên một cách bình tĩnh: "Ban ngồi."

Cung nhân cung kính bê ghế dựa có tay vịn đến cho Thái hậu, lại bưng trà từ trên ngự án mà Kỳ Diên tự tay đưa đến, dâng lên cho Thái hậu.

Kỳ Diên ngồi trên ngai vàng, nhấp trà Bích Hoa Xuân trong chén, cúi đầu, vẻ mặt không gợn sóng.

Thái hậu kìm nén mục đích đến đây, cuối cùng vẫn uống trà trước.

Từ khi Ôn Hạ rời cung, Kỳ Diên đã cho hai mẹ con bà sự hòa bình giả tạo này, nhưng Thái hậu biết trong lòng hắn vẫn chưa buông bỏ.

Đặt chén trà xuống, Thái hậu vừa định mở miệng, đã nghe Kỳ Diên nói trước: "Trẫm muốn mời mẫu hậu nhiếp chính một thời gian."

Thái hậu khẽ giật mình: "Việc gì cần đến ái gia nhiếp chính?"

Hậu cung vốn không được can thiệp triều chính, ngay cả Thái hậu cũng không ngoại lệ.

Nhưng tiên đế trước khi băng hà đã hạ di chiếu, ban cho Thái hậu đặc quyền buông rèm nhiếp chính, phụ chính, giám quốc, v.v… Trương Thái hậu có thể coi là vị Hoàng hậu được sủng ái nhất Đại Thịnh.

"Phong Loan đại điển năm năm một lần là do mẫu hậu đến Hoài thành thay trẫm hoàn thành, năm nay khắp nơi đều gặp nhiều chuyện không may, hiện nay quân ta và Yên quốc cũng đang giao chiến. Hôm qua trên triều các đại thần có nhắc đến, trẫm định tự mình đến đó làm lễ bù, để tỏ lòng thành kính với trời đất thần linh."

Thái hậu nheo mắt phượng hoàng, trong lòng chợt lóe lên tia sáng.

Nhưng bà lập tức hiểu ra, mím chặt môi.

Kỳ Diên sẽ không siêng năng đến vậy, trên đời này nếu không phải là việc hắn tự nguyện làm, thì thật sự không ai khuyên bảo được. Hắn đang giấu bài.

"Mẫu hậu không đồng ý?"

"Ái gia có thể nhiếp chính, mong Hoàng thượng suy xét kỹ càng, nói được làm được. Hoàng thượng định ngày nào khởi hành?"

"Ngày mười bảy sẽ đi, trẫm sẽ không ở trong cung ăn Tết." Kỳ Diên xoay xoay chén trà sứ trong tay.

Thái hậu nói: "Vậy Hoàng thượng hãy bảo trọng long thể. Nếu Hoàng thượng không ở trong cung ăn Tết, cũng sắp đến năm mới rồi, vậy xin Hoàng thượng hãy triệu Hoàng hậu hồi cung. Hoàng hậu đã ở hành cung lâu rồi, nay Đại Thịnh và Yên quốc đang giao chiến, Ôn Tư Lập trấn thủ biên cương lập công, lẽ ra nên triệu Hoàng hậu hồi cung, xin Hoàng thượng cho phép."

"Trận chiến với Yên quốc là kế hoạch của Ôn Tư Lập và trẫm, cũng là lời hứa của Ôn Tư Lập với trẫm, hắn thắng là thực hiện lời hứa, thua thì phải chịu tội. Việc triều chính có liên quan gì đến Hoàng hậu?"

Sắc mặt Kỳ Diên không rõ ý tứ, chỉ là giọng điệu vẫn lạnh lùng như mọi khi: "Mẫu hậu chẳng lẽ đã quên giao ước trước đó với trẫm rồi sao? Không có lệnh của trẫm, nàng không được hồi cung."

"Còn nữa, phụ hoàng có ba nữ nhi, hoàng tỷ và hoàng muội đều đã đến tuổi cập kê. Đừng chỉ dồn hết tâm sức vào Ôn gia, mẫu hậu nên nhớ rõ trách nhiệm của mình là thê tử của tiên đế." Kỳ Diên đã khoanh tay đi ra khỏi đại điện.

Thái hậu tức giận nghiến răng nghiến lợi mắng "nghịch tử", đặt mạnh chén trà lạnh lẽo xuống bàn.

Kỳ Diên muốn bà nhiếp chính, rõ ràng là dùng quốc sự nặng nề để chiếm lấy tâm trí bà đang nhớ thương Ôn Hạ.

Thái hậu trầm giọng nói: "Đi điều tra xem vì sao Hoàng thượng lại chủ động muốn đến Hoài thành."

Kỳ Diên làm việc kín kẽ, ngoài sự lạnh lùng toát ra từ người hắn, giờ đây lại càng có tư duy của bậc đế vương, làm sao để người khác dễ dàng điều tra được.

Buổi triều sáng hôm sau, Thượng thư Lễ bộ nhận được chỉ thị của Thái hậu, tâu trình rằng Hoài thành cách Thanh Châu không quá bốn trăm dặm, cũng chỉ mất một ngày đường. Hoàng hậu đã dưỡng bệnh được mấy tháng rồi, nên hồi cung đón năm mới, phượng hoàng về tổ, cũng thể hiện cho thiên hạ thấy Đại Thịnh thái bình thịnh trị.

Những điều này vẫn bị Kỳ Diên bác bỏ toàn bộ.

Hắn nói bệnh tình của Hoàng hậu không thể nào dưỡng tốt trong vòng năm bảy năm, sau này nếu có ai nhắc đến nữa, chính là kẻ có ý đồ không muốn Hoàng hậu bình phục trở về.

Xử lý xong đám triều thần, Kỳ Diên trở về Càn Chương cung, cùng Lương Hạc Minh lấy bản đồ Hoài thành ra thương nghị.

"Kẻ đó ở chỗ này?"

"Đúng vậy, chính là kẻ khiêu khích kiếm thuật của người, nói rằng kiếm pháp Thượng Dương là do tổ tiên sư phụ hắn độc truyền, người và sư phụ người học được chỉ là bản sao chép giang hồ."

Kỳ Diên nhếch môi mỏng, lộ ra vẻ hứng thú hiếm thấy.

Kiếm thuật của hắn vốn đã đứng đầu thiên hạ, ẩn mình chốn giang hồ, võ công cao cường như vậy cũng cô đơn, bình thường một năm chỉ luận bàn cùng người khác ba năm lần, đã sớm có được danh tiếng khiến người trong giang hồ phải bái phục.

Hiện giờ lại có kẻ dám khiêu khích hắn, vậy đương nhiên phải ứng chiến.

Vừa đúng mấy ngày nay có lão thần chỉ trích hắn bất kính thần linh, lại lôi chuyện Thái hậu thay hắn làm lễ Phong Loan ra nói, hắn liền đề nghị đích thân đi cúng bái để bù lại, vừa hay có thể gặp gỡ kẻ cuồng vọng không biết trời cao đất dày này.

Kỳ Diên lười biếng dựa vào lưng ghế, thỏa mãn xoay xoay chén trà, nhấp một ngụm nhỏ.

Lương Hạc Minh vẫn nhìn bản đồ, chợt chỉ vào Thanh Châu cạnh Hoài thành: "Gần thật đấy, người để Tiểu hoàng hậu xinh đẹp như hoa như ngọc ở nơi hẻo lánh này, thật sự có chút..."

Lương Hạc Minh tặc lưỡi, nói: "Hay là chúng ta so tài xong, vẫn nên đón nàng ấy về đi, nếu người cảm thấy mất mặt, có thể tìm một vị quận thủ địa phương xử lý việc này."

Kỳ Diên cười lạnh: "Cho là trẫm đang nằm mơ, hay là nàng ta đang nằm mơ?"

"Đã đến Thanh Châu, trẫm chưa từng có ý định để nàng ta quay về."

"Ra ngoài, nếu không trẫm sẽ không dẫn ngươi đi theo lần này."

Lương Hạc Minh không tiện xen vào nữa, vốn hắn nói chuyện không bằng Nguyễn Tư Đống, kiếm thuật cũng kém hơn, nhưng lại rất mê mẩn kiếm thuật. Lần này Kỳ Diên dẫn hắn đi mở mang tầm mắt, hắn đương nhiên không muốn đắc tội Kỳ Diên.

Dù sao cũng là chuyện vợ chồng bọn họ, Kỳ Diên xưa nay nói một là một, hai là hai, chưa từng nuốt lời, cũng chỉ có thể trách Tiểu hoàng hậu mệnh khổ, sinh ra trong Ôn gia.

E rằng cả đời này chỉ có thể sống cô độc ở Thanh Châu.

Chương 25: Chương 24

(Qua edit thiếu 1 đoạn chương 23, Chanh bổ sung vào rồi nhé, ai đọc đến chương 23 rồi thì quay lại đoạn cuối đọc để nối tiếp nha, hihi)

Chương 24:

Kể từ khi Thái hậu viết thư nói sẽ sớm để Ôn Hạ trở về kinh đô, hôm nay Ôn Hạ mới nhận được thư hồi âm của Thái hậu.

Khoảnh khắc mở thư ra, nàng vẫn còn do dự.

Một mặt không muốn hồi cung, một mặt lại rối rắm hy vọng có thể hồi cung, hy vọng bảo vệ Ôn gia.

Cho đến khi đọc xong, nhìn những dòng chữ đầy áy náy và an ủi của Thái hậu, Ôn Hạ lại không nói rõ được niềm vui trong lòng có phải là không nên hay không, có phải là quá ủy mị khi sinh ra một chút cảm giác cô đơn.

"Nương nương, Thái hậu nói gì ạ, chúng ta có thể hồi cung chưa?" Bạch Khấu hỏi.

Ôn Hạ gấp thư lại: "Năm nay chúng ta ăn Tết ở Thanh Châu."

Cũng nằm trong dự đoán, còn có gì đáng buồn, phải vui mừng vì không còn gặp lại Kỳ Diên - tên ôn thần kia mới đúng.

Nhưng Thái hậu có nhắc đến trong thư, Kỳ Diên đã lên đường đến Hoài thành, để bù lại lễ Phong Loan.

Tuy Hoài thành cách Thanh Châu đến bốn trăm dặm, Ôn Hạ lại chợt cảm thấy, dường như không khí nơi này cũng không còn trong lành như trước nữa.

Xuân về.

Hành cung được trang hoàng lộng lẫy, đèn lồng đỏ treo khắp hành lang, ban đêm từng hàng đèn cung đình sáng lên, sáng như ban ngày, xua tan bầu không khí yên tĩnh. Trên mặt cung nhân đều mang theo vẻ vui mừng, ý nghĩa của việc tiễn năm cũ đón năm mới không chỉ là tiễn biệt năm cũ, mà còn mang đến hy vọng mới cho mọi người.

Hương Sa hoạt bát, lại nhiều ý tưởng, thấy trong sân có một cây bạch quả to lớn rất giống cây thần linh trong cổ tự, liền dùng hương khói thờ cúng, tìm vải đỏ viết lên những điều ước năm mới, buộc lên cây, nhất định phải để Ôn Hạ làm người đầu tiên cầu phúc.

Ôn Hạ nhận lấy bút, trầm ngâm suy nghĩ một lúc. Hàng mi dài cong vút khẽ rũ xuống, đôi mắt hạnh long lanh dịu dàng như nước mùa xuân.

Điều ước thứ nhất, mong mẫu thân và các ca ca bình an khỏe mạnh.

Điều ước thứ hai, mong Thái hậu trường thọ trăm tuổi.

Điều ước thứ ba, mong Tứ ca ca bình an, sớm ngày đoàn tụ với Ôn gia.

Điều ước thứ tư, mong ôn thần lui tán, sớm ngày được thăng lên làm Thái hậu.

Nhưng viết xong, Ôn Hạ nhìn chằm chằm vào dòng thứ tư, cuối cùng vẫn cảm thấy không ổn, vẫn là dùng mực che đi dòng chữ đó.

Không phải sợ nguyền rủa quân vương, mà là sợ để lại nhược điểm.

Trứ Văn trèo lên thang, buộc dải lụa đỏ của nàng lên cành cây cao.

Gió nhẹ lay động, dải lụa đỏ bay phấp phới theo gió.

Ôn Hạ mím môi xoay người, thấy vẻ mặt mong đợi của các cung nhân, liền ra lệnh cho mọi người đều có thể ước nguyện.

Trong phút chốc, mọi người đều tranh nhau treo điều ước của mình lên.

Nửa đêm.

Tiếng pháo nổ trong sân tiễn biệt năm cũ, đón chào năm mới.

Giữa không khí náo nhiệt này, Ôn Hạ lại chợt cảm thấy một nỗi buồn khó tả.

Trên lò lửa nhỏ trong điện đặt một chiếc đĩa sứ, bên trên trải đầy thịt nàng thích ăn, lá tiêu xanh lót dưới miếng thịt thăn bò mềm mại, than củi bên dưới nướng lên, mỡ chảy xèo xèo.

Chờ thịt nướng chín, rắc lên một chút hạt tiêu và muối tinh, dùng lát mơ xanh mỏng bọc lại, cung nhân gắp vào đĩa của Ôn Hạ.

Nàng thích ăn thịt như vậy, vị chua ngọt của quả mơ bọc lấy thịt bò tươi mềm, ăn vào rất ngon miệng. Đặc biệt là khi ăn kèm với rượu nếp ủ hoa quế hâm nóng trên lò, mỗi lần nàng đều rất vui vẻ.

Nhưng lúc này, Ôn Hạ lại không có hứng thú.

Chỉ cảm thấy xung quanh lạnh lẽo vắng vẻ, tiếng pháo nổ bên ngoài dù náo nhiệt đến đâu, dường như cũng chẳng liên quan gì đến nàng - người cô độc một mình.

Đây là lần đầu tiên nàng đón Tết một mình.

Thái hậu gửi đến rất nhiều châu báu gấm vóc, mẫu thân và các ca ca cũng gửi quà mừng năm mới cùng những bức thư nhà dày cộp.

Nhưng sự trống trải hoang mang trong lòng, ngay cả những bức thư nhà và châu báu này cũng không thể lấp đầy.

Ôn Hạ uống cạn chén rượu, chỉ cảm thấy rượu lúc này chỉ như nước lã.

"Lấy rượu chưa pha loãng đến đây."

Bạch Khấu khuyên nhủ: "Nương nương, người vừa uống rượu đã say, không thể uống nhiều ạ."

"Hôm nay ta muốn uống."

Bạch Khấu không còn cách nào khác, đành phải đi lấy một chén nhỏ.

Rượu trong chén ngọc bích trắng như sữa gạo, hương hoa quế được chưng cất và bảo quản tỏa ra nồng nàn.

Ôn Hạ khẽ mở đôi môi anh đào uống cạn, chỉ cảm thấy nỗi cô đơn trống trải trong lòng đều bị hương hoa và rượu mạnh lấp đầy.

Rượu nếp hoa quế mà nàng uống trước đây đều được pha loãng với nước hoặc trà, vị rượu rất nhạt, uống vào thanh mát ngọt ngào, cũng uống rất ít, chưa từng say.

Lần đầu tiên say, là sau khi Ôn Lập Chương an táng, mọi việc hậu sự đã ổn thỏa, nàng dường như cuối cùng cũng buông bỏ hết sức lực, uống một ngụm liền say cả ngày.

Lần này, Ôn Hạ chỉ cảm thấy một chén không đủ, liên tục uống ba chén, cho đến khi chén rượu bị Bạch Khấu giữ lại.

Cả người nóng bừng, eo mềm nhũn, trong mắt chỉ có những chiếc đèn cung đình trải dài bất tận bên ngoài cửa sổ, nàng gục vào tay áo rộng, vô thức cười khẽ, đôi môi đỏ mọng khẽ mấp máy, không biết đang lẩm bẩm điều gì.

Hương Sa gọi Trứ Văn đến, cẩn thận cõng Ôn Hạ về tẩm cung.

Bạch Khấu lo lắng đi mời thái y, bưng chén canh giải rượu đã nấu chín đến bên môi Ôn Hạ, nhưng nàng đã ngủ say trên giường.

Bạch Khấu đành phải sai tiểu cung nữ hâm nóng canh giải rượu, lại lấy khăn lụa, chải chuốt mái tóc đen nhánh của Ôn Hạ, trải đều trên khăn lụa, chải cho thẳng.

Ôn Hạ đúng là có rất nhiều thói quen.

Nàng sở hữu một mái tóc đen nhánh, dày và dài đến tận eo, mềm mại và óng ả hơn cả lụa. Khi ngủ, nàng không bao giờ để tóc bị đè lên, mà luôn trải một tấm lụa mỏng để bảo vệ mái tóc ấy.

Khi ngủ, nàng rất yên tĩnh và ngoan ngoãn, mái tóc đen nhánh chưa bao giờ bị rối tung.

Nhưng đêm nay nàng say rượu, Bạch Khấu vào phòng ba lần, mỗi lần đều thấy mái tóc đen nhánh ấy rối bời, dính vào má và vai trắng nõn ửng hồng. Bạch Khấu cẩn thận gỡ tóc cho nàng, nghe thấy tiếng nàng lẩm bẩm trong mơ, không khỏi rơi nước mắt vì thương xót.

"Thái tử ca ca cứu ta, nơi này tối quá…"

"Đừng b.ắ.n quả đào của ta, đừng mà."

"Vì sao không muốn làm con trai của cha nữa, huynh không cần chúng ta nữa sao, Tứ ca ca, huynh không cần Hạ Hạ nữa sao…"

Ngồi bên giường, Bạch Khấu lau nước mắt, không rời đi nửa bước.

……

Ôn Hạ say đến tận đêm hôm sau mới tỉnh dậy, chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi khô, nhận lấy chén trà mà Hương Sa đưa tới, uống từng ngụm nhỏ.

Hương Sa nói: "Nương nương mau dùng bữa đi ạ, sau khi ăn cơm xong hãy uống thêm thuốc, thái y nói như vậy sẽ không bị đau đầu."

Ôn Hạ xoa trán, quả thật đầu nàng có chút choáng váng.

"Sau khi ăn cơm xong, người hãy xem thư, có thư nhà của Đại công tử ạ."

"Đưa cho ta trước đi."

Ôn Hạ có chút lo lắng.

Nội loạn ở Yên quốc đã kéo dài ba tháng, Đại Thịnh nhân cơ hội này tấn công Nam Quan của Yên quốc, Ôn Tư Lập là chủ tướng.

Tuy rằng những bức thư nhà Ôn Hạ nhận được trong thời gian qua đều báo rằng Ôn Tư Lập bình an, nhưng chiến trường đao kiếm vô tình, mỗi lần Ôn Hạ đều lo lắng cho sự an nguy của đại ca.

Sau khi xem xong thư, Ôn Hạ cuối cùng cũng yên lòng.

"Trong thư Đại công tử có bình an không ạ, nương nương có thể dùng bữa được chưa?"

"Bình an." Ôn Hạ mỉm cười, để Hương Sa đỡ nàng thay quần áo: "Chỉ là Yên quốc đã đổi vua mới rồi."

"Vị vương gia què chân kia thật sự đã thắng sao?" Hương Sa thuận miệng hỏi.

Tình hình thiên hạ hiện nay, các quán trà ven đường đều bàn tán xôn xao, dân chúng đều biết.

"Ừm, đại ca nói tân đế Yên quốc chủ động xin nghị hòa, đã phái sứ giả đến Đại Thịnh đàm phán."

Đối với những việc quốc gia đại sự này, Ôn Hạ cũng chỉ biết Tề vương của Yên quốc bị tật ở chân trái, lại còn mắc bệnh đau đầu, thường xuyên lên cơn điên, nhưng khi không lên cơn thì lại là người tốt. Hắn là con trai được tiên đế Yên quốc sủng ái nhất, trở thành mục tiêu của mọi người trong cuộc tranh giành hoàng quyền, nay được gia tộc Trang thị, một gia tộc lớn của Yên quốc, ủng hộ lên ngôi, coi như là một hoàng đế bù nhìn.

Đại ca chỉ đề cập sơ qua trong thư rằng Kỳ Diên đã đồng ý nghị hòa. Nhưng Ôn Hạ thấy, đất nước bị điều khiển bởi một con rối, muốn nói đến thái bình thịnh trị e là còn quá sớm, đợi đến khi Trang thị nắm quyền triều chính, nội loạn rối ren, e rằng cũng không tránh khỏi bị ngoại xâm.

Ôn Gia quân coi như đã lập được đại công, đợi đến khi đại ca hồi kinh, phần thưởng mà huynh ấy xin, nhất định là để nàng trở về hoàng cung.

Ôn Hạ không biết tương lai sẽ ra sao, nhưng nàng đã mang họ Ôn, thì sẽ dùng cả đời này để bảo vệ người thân trong Ôn gia và sự bình an của hàng triệu binh sĩ Ôn Gia quân.

……

Chiến tranh biên giới chấm dứt, năm mới cũng trở nên náo nhiệt hơn trong không khí hân hoan của cả nước.

Ngày kia là Tết Nguyên Tiêu.

Phu nhân quận thủ họ Liễu nhận lệnh của quận thủ, đến cung kính mời Ôn Hạ cùng người dân thưởng thức Tết Nguyên Tiêu, để thể hiện sự coi trọng của hoàng gia.

Khi đó trong thành sẽ có hội đèn lồng, đường Triêu Dương náo nhiệt sẽ có các tiết mục biểu diễn, trên sông Thanh Châu cũng sẽ có thuyền hoa du ngoạn. Mười dặm đường dài, đèn đuốc sáng trưng như ban ngày, không khác gì cảnh tượng ở kinh đô.

Ôn Hạ khéo léo từ chối lời mời của quận thủ, nàng không muốn đoàn người hoàng gia làm ảnh hưởng đến không khí náo nhiệt vốn thuộc về người dân.

Nhưng nàng có thể cải trang vi hành.

…

Ngày Nguyên Tiêu, sau khi dùng bữa tối xong, Ôn Hạ trở về phòng thay bộ y phục phượng hoàng lộng lẫy trên người, mặc một chiếc váy dài màu trắng điểm họa tiết hoa bướm, búi tóc kiểu hoa bách hợp, khác với kiểu tóc trong cung, nàng chải phân nửa tóc, để tóc buông xõa xuống vai, càng thêm linh động và xinh đẹp.

Các cung nữ khéo tay trang điểm cho Ôn Hạ xong, Bạch Khấu và Hương Sa dâng lên những cây trâm cài tóc để Ôn Hạ lựa chọn.

Trong khay có hoa mai đỏ, hoa mai trắng và vài bông trà my đủ màu sắc.

“Lấy cây này đi.” Ôn Hạ chọn một bông trà my.

Kiểu tóc trang nhã được điểm xuyết bởi bông trà my màu hồng nhạt, dung nhan xinh đẹp, người còn đẹp hơn cả hoa.

Bạch Khấu và Hương Sa cũng rất vui mừng, đã chờ đợi ngày náo nhiệt này từ lâu. Họ cũng giống như Ôn Hạ, sống lâu trong thâm cung, chưa từng thấy Tết Nguyên Tiêu của dân gian.

Chỉ là bây giờ ra ngoài, Ôn Hạ ít nhiều cũng có chút lo lắng.

Sợ gặp phải Kỳ Diên.

Mặc dù nỗi lo lắng này là thừa thãi, Thanh Châu cách Hoài thành tận bốn trăm dặm.

Nhưng hắn có lẽ đã trở thành cái gai trong lòng nàng, chỉ cần nhắc đến tên hắn, nàng đã cảm thấy chán ghét và bực bội.

May mắn thay, ông trời giúp đỡ, trước khi ra khỏi cửa, nàng vừa nhận được thư của Thái hậu.

Ôn Hạ đọc kỹ, cuối cùng cũng yên tâm.

Thái hậu viết trong thư rằng Kỳ Diên đã hoàn thành đại điển Phong Loan tế thần trên núi Hoài thành, lên đường hồi kinh rồi.

Khóe môi nở nụ cười, Ôn Hạ tự mình soi gương vẽ lông mày.

Bạch Khấu và Hương Sa đứng bên cạnh đương nhiên cũng vui mừng thay chủ nhân, hai người nhìn bóng dáng đang vẽ lông mày trong gương, nói chuyện khe khẽ, phát ra tiếng cười khe khẽ không nghe rõ lắm.

Ôn Hạ hỏi: "Các ngươi đang nói gì vậy?"

"Nương nương, nô tỳ và Hương Sa đang nói, chiếc váy dài này hình như chỉ dài đến mắt cá chân, không đủ dài, mặc lên mất đi vẻ thướt tha."

"Không phải trong cung, ngoài đường người qua kẻ lại, mặc váy dài lê thê cũng không đẹp."

“Cũng đúng. Nô tỳ và Hương Sa chắc là muốn nói, nương nương hình như cao lên rồi, dung mạo cũng như nở nang hơn rất nhiều, càng thêm xinh đẹp.” Bạch Khấu nhìn bóng dáng uyển chuyển trong gương, nhẹ nhàng đáp.

Hương Sa vỗ tay nói: “Đúng vậy, nương nương thật sự đang lớn lên, nô tỳ thấy quần áo từ trong ra ngoài đều nên may mới rồi, thảo nào gần đây đường chỉ của yếm và áo ngủ cứ hay bị đứt! Nương nương đã mười bảy tuổi rồi!”

Ôn Hạ che miệng, khẽ cười, không đội mũ trùm đầu, che mặt bằng khăn voan rồi ra ngoài: “Đi thôi, chúng ta đi xem náo nhiệt Tết Nguyên Tiêu.”

……

Thanh Châu tuy nằm ở vùng xa xôi hẻo lánh, nhưng nhờ quận thủ cai trị tốt nên cũng được coi là nơi an cư lạc nghiệp phồn vinh.

Đặc biệt là khi mới vào thành Thanh Châu, đèn đuốc sáng trưng, ánh đèn uốn lượn như vươn thẳng lên trời.

Trên sông Thanh Châu bao quanh thành, những chiếc thuyền hoa qua lại tấp nập, tiếng đàn tỳ bà, tiếng trống, tiếng kể chuyện, tiếng nào tiếng nấy đều vui tai.

Một đoàn người cưỡi ngựa đi ngang qua, Lương Hạc Minh nói: "Thanh Châu này thật náo nhiệt, đúng lúc gặp Tết Nguyên Tiêu!"

Người cưỡi trên con ngựa cao lớn trước mặt hắn chính là Kỳ Diên, bộ huyền y của hắn như màn đêm dày đặc.

Cách đây vài ngày, bọn họ đã gặp cao thủ kiếm khách giang hồ đến khiêu chiến ở Hoài thành, đối phương thua thảm hại.

Là người tập võ, nếu đối phương nhận thua, Kỳ Diên đương nhiên sẽ tha cho hắn ta một mạng.

Chỉ là người đó thua mà không tâm phục khẩu phục, nói rằng sư huynh của hắn ta lợi hại hơn Kỳ Diên gấp mấy lần, Kỳ Diên tuyệt đối không phải là đối thủ của sư huynh hắn. Sư huynh của hắn ta đang ở Thanh Châu, nếu có gan thì đến Thanh Châu so tài.

Bình thường, đối với lời mời kiểu này, Kỳ Diên đều sẽ nghi ngờ mục đích của đối phương.

Nhưng lần này, sau khi thử sức, hắn thấy kiếm thuật của đối phương không tệ, là một đối thủ xứng tầm, hơn nữa ám vệ của hắn điều tra sau đó, xác nhận người đó đúng là một kẻ si mê võ thuật đơn

thuần, không có lai lịch gì bất thường, Thanh Châu cũng đúng là có người sư huynh mà hắn ta nhắc đến.

Vì vậy, Kỳ Diên mới lệnh cho đội quân hồi kinh trước, chỉ cần tìm được người đó, tỷ thí cũng chỉ mất một ngày, Cát Tường nhận lệnh cho xe ngựa cố ý đi chậm, đến lúc đó hắn ta đuổi kịp đội quân là vừa đúng lúc.

Dưới màn đêm, đường Triêu Minh người đi lại như mắc cửi, ngựa đi rất chậm.

Hai bên đường phố, đèn đuốc sáng rực, những gian hàng bán mặt nạ thu hút đông đảo nam thanh nữ tú, dưới lầu đèn hoa cũng chen chúc người chơi đang đoán đố.

Bên tai bỗng vang lên những tiếng ồn ào, huyên náo, hầu hết là tiếng trầm trồ của nữ tử.

Lương Hạc Minh nhìn theo hướng âm thanh, trêu chọc Kỳ Diên: "A Diên, toàn bộ đều là hướng về người đấy, bảo người ngồi xe ngựa người lại không chịu."

Dưới hàng lông mày kiếm, đôi mắt phượng hờ hững, nhưng dung mạo tuấn tú lại toát ra vẻ lạnh lùng không thể vượt qua. Kỳ Diên mím chặt môi, không để ý đến những ánh nhìn phía dưới, thúc ngựa dẫn đầu tiến lên.

Tuy hắn có vẻ ngoài tuấn tú cường tráng, nhưng khí chất lạnh lẽo, vừa thu hút sự chú ý, vừa vô hình đẩy lùi những người khác phái xung quanh.

Nguyễn Tư Đống và Lương Hạc Minh thường nói hắn, nếu cứ giữ vẻ mặt lạnh lùng này mà trò chuyện với nữ tử, thì đối phương chắc chắn sẽ bị khí chất mạnh mẽ quanh người hắn dọa sợ.

"Hôm nay nghỉ ở đâu?"

Kỳ Diên đáp: "Khách điếm."

"Nơi này có hành cung của người mà, sao không đến hành cung?" Lương Hạc Minh biết rõ còn cố hỏi.

Kỳ Diên liếc lạnh Lương Hạc Minh, quay đầu nhìn thấy Ức Cửu Lâu sừng sững giữa chốn phồn hoa, bèn ghìm cương ngựa đi về phía đó.

Ức Cửu Lâu ở Thanh Châu cũng có khung cảnh không khác gì ở kinh đô, đều được xây dựng bên bờ sông. Đại sảnh tầng dưới có không ít thực khách trẻ tuổi, ăn thịt uống rượu, trò chuyện vui vẻ.

Kỳ Diên vừa vào cửa tiệm, liền nghe bên ngoài một trận huyên náo, nói rằng hội đèn sắp bắt đầu. Không ít thực khách trong đại sảnh sôi nổi đứng dậy, hăm hở xem náo nhiệt, chỉ còn lại bốn năm bàn.

Theo hiệu lệnh của Kỳ Diên, thị vệ đến gặp chưởng quầy, đề nghị bao trọn quán để dùng bữa.

Dưới sự cám dỗ của vàng bạc, toàn bộ khách trong quán đều được mời ra ngoài, chỉ còn lại Kỳ Diên cùng người của mình ngồi trong phòng ở tầng hai. Giữa chốn ồn ào náo nhiệt, nơi này lại có được sự yên tĩnh hiếm có.

Trên bàn là một bữa tiệc toàn đồ nguội, rượu nếp thượng hạng ướp hoa quế được hâm nóng trên bếp lò.

Kỳ Diên dựa cửa sổ nhìn ra ngoài, có thể thấy rõ con sông uốn lượn phía dưới.

Trên mặt nước đậu đầy thuyền du ngoạn, người lái thuyền lớn tiếng chào mời khách qua đường.

Không ít người không thích sự chen chúc trên đường phố, nên chọn dịp lễ này bỏ tiền ra ngồi thuyền cho thoải mái. Thuyền du ngoạn thong thả trôi đi, tạo nên những gợn sóng lăn tăn trên mặt nước.

Lương Hạc Minh: "Đã mời được sư huynh của người đó rồi, kiếm thuật của người này rất cao siêu, ta sợ chuyến đi này người sẽ bị thương."

Kỳ Diên không hề sợ hãi: "Nếu gặp cao thủ, bị thương thì đã sao."

Đây là lập trường của hắn đối với kiếm thuật, võ học, thậm chí là tất cả mọi thứ.

Tiếng ồn ào náo nhiệt từ xa vọng lại rõ ràng hơn, đang đọc thể lệ của đại hội đèn lồng, hóa ra trên hội còn có cả bí kíp võ công loại này.

Lương Hạc Minh bị khơi dậy hứng thú, nhưng Kỳ Diên lại không hề động lòng.

Nếu thật sự có bí kíp tuyệt thế, thì thứ tốt như vậy tuyệt đối không thể xuất hiện ở nơi phố chợ, thông thường chỉ là những bí kíp tầm thường dùng để thu hút náo nhiệt mà thôi. Nhưng Lương Hạc Minh không tin lời hắn nói, thực sự không nhịn được, đứng dậy muốn đi giành bí kíp, không thuyết phục được Kỳ Diên, chỉ đành dẫn theo thị vệ uyên bác nhất bên cạnh Kỳ Diên đi giúp mình đoán đố.

Cả tòa lầu chỉ còn lại Kỳ Diên ngồi bên cửa sổ, gió đêm hiu hiu thổi tới, ngón tay thon dài xoay xoay chén rượu nhạt.

...

Chương 26: Chương 24-2

Đèn đuốc khắp thành Thanh Châu uốn lượn kéo dài, nhìn xa chỉ thấy biển người chen chúc.

Ôn Hạ không chỉ bị mất khăn che mặt, mà còn bị mấy nam tử nhìn thấy dung mạo truy hỏi gia môn.

Bên cạnh chỉ có Trứ Văn cùng Bạch Khấu, Hương Sa đi theo, nhưng ám vệ ẩn nấp trong bóng tối đều kịp thời ra tay, lạnh lùng xua đuổi những kẻ phiền phức, không động thủ giữa đường.

Dòng người thực sự quá đông đúc, nhìn đâu cũng thấy đèn kết hoa, ánh sáng rực rỡ.

Trăng đã lên cao, đối với Ôn Hạ mà nói, náo nhiệt cũng xem như đã đủ rồi.

Ánh mắt nàng đảo qua, nhìn thấy Ức Cửu Lâu giữa phố xá, đèn lồng chúc mừng treo cao, cả tòa lầu sáng trưng.

"Vào quán nghỉ ngơi một chút, đợi người trong thành vãn bớt rồi hãy về hành cung."

"Đều nghe chủ tử."

Bạch Khấu và Hương Sa ôm đầy đèn hoa, đều là do Ôn Hạ vừa đoán trúng câu đố mà có.

Nếu cứ tiếp tục đoán tiếp, những câu đố đó không làm khó được Ôn Hạ, chỉ là nàng đã chơi đủ rồi, cũng muốn nhường phần thưởng cho người khác.

Vào Ức Cửu Lâu, ám vệ tả hữu liền tự động ẩn đi.

Trứ Văn đi dặn dò chưởng quầy, quay lại nói: "Chủ tử, hôm nay trên lầu có khách quý bao trọn, chúng ta ra sân sau ngồi một lát nhé."

Ôn Hạ gật đầu.

Từ hành lang đi xuống một sân sau nhỏ hẹp.

Chưởng quầy đã dâng trà rượu cùng đồ nguội, Ôn Hạ ngồi trên ghế dựa có tay vịn, tâm trạng thư thái, nhìn Bạch Khấu và Hương Sa kiểm kê thu hoạch hôm nay.

"Mười cái đèn! Nếu nương nương cứ tiếp tục đoán, e rằng cả tòa lầu này đều sẽ vào tay chúng ta!"

Bạch Khấu cười nói: "Ngươi còn ôm hết được không?"

"Đúng là ôm không hết rồi, vừa rồi đi qua tiệm son phấn cũng không còn tay chân nào để vào nữa." Hương Sa vẻ mặt mong đợi: "Suốt dọc đường đều nghe các tiểu thư nói phấn trang điểm trong tiệm đó rất mịn màng, gọi là phấn Hoa Nhan, chỉ cần thoa nhẹ lên cánh mũi, cái mũi dầu của nô tỳ sẽ không còn bóng dầu nữa! Không biết có thật sự thần kỳ như vậy không?"

Nhìn thấy vẻ mong chờ trên mặt Hương Sa, Ôn Hạ cười nói: "Muốn mua thì cứ đi đi, ta thưởng cho hai người một trăm lượng bạc, tiêu hết rồi hãy quay lại."

"Nô tỳ chỉ nói vậy thôi." Hương Sa che giấu ánh mắt lấp lánh, cười nói.

Ôn Hạ hôm nay ở hội đèn hoa mới bị người ngoài truy đuổi, bọn họ làm sao dám rời khỏi chủ tử chứ.

Nhưng Ôn Hạ nhìn ra nỗi lo lắng của họ, bèn gọi ám vệ xuất hiện.

"Ngày thường ta cũng không biết các ngươi thiếu gì, đều là tùy tay thưởng cho, đi mua chút đồ mình thích đi." Giọng nói Ôn Hạ ôn hòa, sợ hai nữ tử bọn họ ra ngoài không an toàn, liền sai Trứ Văn đi cùng.

Bạch Khấu và Hương Sa không từ chối nữa, nhìn thấy ám vệ tả hữu của Ôn Hạ, yên tâm cúi người hành lễ tạ ơn.

Trong phòng nhất thời yên tĩnh lại.

Ám vệ tả hữu ôm kiếm, im lặng đứng ở hai bên cửa.

Chưởng quầy chỉ biết Ôn Hạ là người nhà của chủ quán, hiện tại cũng không bận, lại bưng thêm hai đĩa đồ nguội mới ra lò, cười mời nàng nếm thử, lại hỏi nàng thấy hương vị của chi nhánh này thế nào.

Nhưng dù hương vị có ngon đến đâu, đối với Ôn Hạ mà nói, cũng chỉ thấy tiếc nuối.

Hương vị mà nàng điều chỉnh càng ngày càng giống với hương vị mà tứ ca ca từng làm trong ký ức.

Nhưng lại không hề có tin tức gì của tứ ca ca.

Nỗi đau mất đi người thân, nàng đã từng nếm trải, không dám nếm trải lần thứ hai.

Nàng chỉ mong tứ ca ca bình an vô sự, mong rằng mỗi ngày mở mắt ra, nhìn thấy, nghe thấy, đều là tin tức tứ ca ca đã trở về.

Ánh trăng từ ngoài cửa chiếu vào, tiếng pháo hoa náo nhiệt vang lên từ xa.

Ôn Hạ đứng dậy đi đến khu vườn nhỏ hẹp này.

Chưởng quầy thấy nàng muốn yên tĩnh một mình, bèn hành lễ rời đi.

Đi qua hành lang dưới mái hiên, Ôn Hạ từ cửa sau đi ra bờ sông.

Mặt sông lấp lánh ánh đèn, những chiếc thuyền du ngoạn có thể chở khách đã đi xa, chỉ còn lại hai ba chiếc đậu ở bờ, mà Ức Cửu Lâu này lại bị bao trọn, bậc thang lên thuyền đã không còn ai.

Người lái thuyền đương nhiên không biết, chỉ thấy dưới ánh trăng bóng áo trắng phiêu diêu, vội vàng cho thuyền cập bến, vui mừng chào mời: "Cô nương có muốn đi thuyền không? Đèn hoa rằm tháng giêng sáng rực, nước Thanh Châu trong vắt cá béo, lên thuyền ngắm cảnh chính là tu duyên trăm năm. Chỉ cần một quan tiền, một quan tiền mua duyên trăm năm không thiệt đâu!"

"Ồ, còn là nương tử tiên nữ nữa, lão phu chỉ lấy nửa quan tiền thôi!!"

"Nửa quan tiền! Thật sự không được thì cô nương lên thuyền đi, lão phu không lấy một đồng nào!!"

Tiếng rao hàng của người lái thuyền vốn đã to, cho dù là lão già sáu mươi tuổi này, giọng nói vẫn vô cùng vang dội.

Tiếng cười ấy khiến Kỳ Diên ở trên lầu phải bật cười.

Ngồi bên cửa sổ, nghe tiếng mặc cả từ một quan tiền đến miễn phí, hắn vừa nhấp rượu vừa đưa mắt nhìn ra xa. Đôi mắt vốn chỉ định xem náo nhiệt bỗng ánh lên tia hứng thú.

Dưới ánh trăng, thiếu nữ vận một bộ váy dài màu trắng tinh khôi, đứng đó dịu dàng, tĩnh lặng.

Mái tóc đen nhánh như dải lụa, phản chiếu ánh trăng lấp lánh.

Vòng eo thon thả, dù chỉ đơn giản là bước đi, cử chỉ nào cũng toát lên vẻ đẹp động lòng người.

Chỉ một bóng lưng thôi, mà khiến người ta khó quên.

Ly rượu dừng bên môi, gió đêm thổi qua, Kỳ Diên khẽ nuốt nước bọt. Ánh mắt không rời khỏi bóng lưng bên bờ nước, hắn lặng lẽ uống cạn ly rượu ấm.

Người dưới ánh trăng hẳn là e thẹn vì những lời nói ban nãy, nàng dùng tay áo che miệng, hỏi chuyện người lái đò, sau đó nhẹ nhàng nhấc váy bước lên thuyền.

Chiếc thuyền nhỏ từ từ lướt trên mặt nước, gợn sóng lăn tăn tạo nên những vòng tròn vô tận.

Nàng ngồi trên thuyền, xoay người, thoải mái ngắm nhìn bờ sông.

Kỳ Diên chợt nheo mắt.

Bầu trời đêm lấp lánh ánh sao.

Dải ngân hà rộng lớn, trăng sáng vằng vặc như đang rơi xuống mặt nước.

Nhưng đêm nay không có vì sao.

Kỳ Diên hiểu, bởi vì đôi mắt nàng chính là vì sao, dung mạo nàng chính là ánh trăng.

Đôi mắt dài dưới hàng lông mày rậm không rời khỏi bóng người đẹp trên thuyền.

Mãi đến khi thị vệ Trần Lân khẽ gọi vài tiếng, Kỳ Diên mới định thần nắm chặt tay, dời mắt. Nhưng khóe mắt vẫn dõi theo con thuyền đang thong thả trôi.

"Hoàng thượng..."

Trần Lân nhìn theo hướng cửa sổ, cũng thấy thuyền bè trên sông, đương nhiên cũng nhận ra người trên thuyền là ai.

Xung quanh yên tĩnh, Kỳ Diên nghe tiếng quay đầu, liếc nhìn Trần Lân đang định nói lại thôi.

Trần Lân cúi đầu, cuối cùng không nói thêm gì, chỉ nói "Rượu nguội rồi" rồi im bặt.

Chỉ trong khoảnh khắc quay đầu, con thuyền chưa đi xa.

Nhưng khi Kỳ Diên nhìn lại, hắn đã đứng dậy, chắp tay sau lưng, như sợ người đẹp đã đi mất.

Thiếu nữ trên thuyền sở hữu vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành.

Vừa rồi chỉ thoáng nhìn, gương mặt như ngọc, làn da trắng nõn nà, vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành.

Ánh mắt hắn dõi theo, bỗng thấy bản thân nghèo nàn từ ngữ, vạn quyển sách đã đọc cũng khó mà tả nổi cảnh đẹp người đẹp này, chỉ nhớ đến câu thơ mà vị thái phó từng khen Ôn Hạ.

Phổ thiên thổ kỳ vô lệ, khoáng thiên tải nhi đặc sinh. (Dưới gầm trời này không ai sánh bằng, trải qua ngàn năm mới sinh ra một người).

Giờ phút này, hắn cảm thấy câu thơ này nên dùng để miêu tả nàng mới đúng.

Thiếu nữ dưới ánh trăng, thực sự quá đẹp.

Dù là dung mạo hay đôi mắt biết nói kia.

Mà đôi mắt như vậy, hắn chỉ từng thấy một lần khi còn niên thiếu.

Cũng bên bờ nước, Ôn Hạ năm tuổi có một đôi mắt như vậy. Nhưng đôi mắt của đứa trẻ năm tuổi tròn trịa hơn, đen láy, trong sạch như những vì sao.

Còn đôi mắt đẹp của thiếu nữ trước mắt, Kỳ Diên chỉ cảm thấy đất trời như mất sắc, hoa cỏ kém tươi.

Hắn chưa từng cho rằng mình là kẻ bị sắc đẹp mê hoặc, nhưng khoảnh khắc này, hắn không muốn bỏ lỡ.

Xoay người định xuống lầu, Kỳ Diên bỗng dừng bước, quay đầu nhìn lại.

Bóng dáng thướt tha bên sông, tại sao lại có chút quen thuộc?

Hình như hắn đã từng thấy bóng dáng yểu điệu này, trong hậu cung của hắn, khi Ôn Hạ quỳ từ xa, cúi đầu thỉnh an hắn.

Chỉ là hắn chưa từng gặp nàng sau khi nàng chín tuổi, mỗi lần gặp hắn, nàng đều rất sợ hãi.

Tính cách của nàng, hẳn là sẽ không một mình ra khỏi hành cung trong ngày Thượng Nguyên náo nhiệt này.

Suy nghĩ một chút, Kỳ Diên không xuống lầu nữa, mà thi triển khinh công, đáp xuống một chiếc thuyền khác.

Hắn vẫn quyết định xem thử, dù thiếu nữ trước mặt có là Ôn Hạ.

Nhưng hắn nghĩ, trên đời này sẽ không có sự trùng hợp như vậy.

Người lái đò có được vị khách quý khí phái như hắn, vui vẻ nghe theo lời hắn, bám theo chiếc thuyền phía trước.

Tuy khoảng cách đã rất gần, nhưng hai bên bờ tiếng người ồn ào, giọng thiếu nữ lại nhỏ nhẹ, chỉ thấy nàng bị người lái đò chọc cười, không nghe rõ nàng đáp lại điều gì.

Nhưng giọng nói mềm mại, nhẹ nhàng, là kiểu êm ái, ngọt ngào, đáng yêu.

Kỳ Diên đứng trên thuyền, áo bào đen bay phấp phới trong gió, hắn đứng yên, ánh mắt không rời thiếu nữ.

Hai chiếc thuyền dần dần tiến lại gần.

Dung mạo thiếu nữ càng lúc càng rõ ràng.

Đôi mắt nàng trong veo, từng đường nét đều hoàn mỹ, ngay cả lúm đồng tiền khi cười cũng giống hệt lúm đồng tiền hắn yêu thích lúc nhỏ. Hắn từng yêu thích hai lúm đồng tiền trên gương mặt bầu bĩnh của Ôn Hạ năm tuổi.

Vẻ đẹp của thiếu nữ trước mắt không hề diễm lệ, mà là một vẻ đẹp cao quý, thuần khiết, dùng từ "quốc sắc thiên hương" để miêu tả

nàng cũng không hề quá đáng. Nhưng trên người nàng không hề có trâm cài vàng bạc, giản dị đến mức trên búi tóc chỉ cài một bông trà my hồng nhạt.

Dùng hoa làm trang sức, nhưng lại đẹp hơn cả hoa.

Cuối cùng Kỳ Diên cũng có thể khẳng định, dù cũng có lúm đồng tiền, nhưng người thuần khiết như vậy, không thể là Hoàng hậu của hắn.

Ôn Hạ xa hoa, không thể nào không đeo những món trang sức xa xỉ kia, mà để mặt mộc như vậy.

Theo hắn thấy, những bảo vật quý giá nhất trên đời, đều nên dâng tặng cho giai nhân trên sông trước mắt.

Kỳ Diên dần nheo mắt, trong tay áo chắp sau lưng, hắn vô thức xoay chiếc nhẫn. Nhìn gương mặt này, đặc biệt là vẻ thân quen giữa đôi lông mày, vẻ ngây thơ dưới lúm đồng tiền, hắn gần như có một chút xúc động muốn khuynh đảo giang sơn, chỉ để đổi lấy nụ cười của người đẹp.

Kỳ Diên muốn bảo người lái thuyền cho thuyền đến gần, hỏi nàng là tiểu thư nhà nào, nhưng cuối cùng vẫn kìm nén, bình tĩnh lại.

Nguyễn Tư Đống và Lương Hạc Minh thường nói hắn khí chất lạnh lùng, chỉ cần mím môi thôi cũng đủ khiến người ta e ngại, vẻ mặt này đáng sợ nhất với những cô nương yếu đuối.

Kỳ Diên cúi đầu, soi bóng xuống nước, chỉ thấy thân hình cao lớn, thẳng đứng của mình, không thấy rõ vẻ mặt.

Hắn hít sâu một hơi, khẽ mím môi, tưởng tượng dáng vẻ phong lưu, phóng khoáng thường ngày của Nguyễn Tư Đống. Dù hắn không thể làm ra vẻ phóng túng đó, nhưng cũng đã thu lại khí chất tàn bạo của mình, sẽ không làm kinh động đến thiếu nữ trên thuyền nữa.

Không đến gần, hắn chỉ đang đợi, đợi thuyền của nàng cập bến.

...

Bị tên ôn thần này để ý, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Ôn Hạ.

Nàng chỉ thấy một mình buồn chán, người lái đò lớn tuổi lại hài hước, có ám vệ bảo vệ, nên mới lên thuyền, du ngoạn phong cảnh sông nước.

Người lái đò nói nhiều, từ việc khen nàng xinh đẹp như tiên, đến việc Thanh Châu được mùa, đến việc so sánh vị hoàng đế hiện tại

với vị tiên đế hiền minh, nói đủ thứ chuyện trên đường.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, gợn sóng trên mặt nước lăn tăn vô tận, hai bên bờ vẫn đèn hoa rực rỡ. Ôn Hạ không mải mê ngắm cảnh, bảo người lái đò quay thuyền, từ từ trở về.

Rõ ràng trên thuyền chỉ có nàng và người lái đò, nhưng nàng luôn có cảm giác như đang bị sói rình rập.

Nàng muốn gọi ám vệ xuất hiện, nhưng lại sợ dọa người lái đò, nhìn trái nhìn phải, chỉ thấy những chiếc thuyền thong thả trôi trên sông.

Chắc là nàng đã nghĩ nhiều rồi, nếu thực sự có chuyện, ám vệ chắc đã xuất hiện.

Trên thực tế, với tư cách là cao thủ bảo vệ ẩn mình trong bóng tối, cuộc sống bảo vệ chủ nhân rất nhàm chán.

Chỉ khi chủ nhân gặp nguy hiểm hoặc cần đến, họ mới có thể xuất hiện. Đôi khi ẩn nấp lâu quá lại thấy cả người khó chịu, đánh nhau mới thấy đã.

Lúc này, hai ám vệ của Ôn Hạ đang ẩn nấp trên mái nhà, nhìn chằm chằm hai ám vệ của hoàng đế trên mái nhà bên cạnh với vẻ khó

hiểu.

Hai bên đã lộ diện khi Ôn Hạ lên thuyền và Kỳ Diên cũng lên thuyền, nhưng lại không hề giao thủ.

"Các ngươi không ra tay à?" Hai người hỏi.

Ám vệ bên cạnh Kỳ Diên lạnh lùng nói: "Ra tay làm gì, c.h.é.m các ngươi à?"

“Ai bị thương còn chưa biết được đâu!” Thanh Ảnh, ám vệ bên cạnh Ôn Hạ nói: “Biết rõ chúng ta là người của Thái hậu, sao các ngươi không ra tay?”

Vân Nặc ôm kiếm nhún vai: “Ra tay bây giờ chẳng phải rất nhàm chán sao. Ngươi xem ánh mắt của Hoàng thượng kia kìa, thật thú vị.”

Vân Nặc và những người khác thân là ám vệ của Hoàng đế nhiều năm, tự nhiên đã từng gặp qua các vị chủ tử trong cung, tuyệt đối sẽ không quên dung mạo của Ôn Hạ, đương nhiên nhận ra người trên thuyền là Hoàng hậu.

Nhưng Hoàng thượng chán ghét Hoàng hậu, chán ghét đến mức ngay cả mặt cũng chưa từng gặp, ngày ngày ở trên triều đường lại làm tổn thương một nữ tử mà bản thân chưa từng gặp mặt như vậy. Thân là ám vệ cũng là người, là người thì có suy nghĩ có thẩm mỹ, chỉ cảm thấy chủ tử tuy là chủ tử, nhưng không thể bóp méo tư tưởng của họ với tư cách là một người sống.

Vân Nặc cùng một đám ám vệ đều cảm thấy, chủ tử chưa từng thực sự mở mắt ra nhìn.

Bây giờ đã mở mắt nhìn thấy rồi, bọn họ không muốn tiếp tục làm công cụ thấy địch là g.i.ế.c nữa.

Hai người Thanh Ảnh cũng có suy nghĩ như vậy.

Vừa rồi ở chỗ tối đã sớm nhìn thấy bóng dáng Hoàng thượng, nhưng chỉ cảm thấy bộ dạng bị câu mất hồn kia thật là thoải mái.

Đường đường là bậc đế vương, không ngờ lại có một ngày bị vả mặt như vậy.

Trên mái nhà, ám vệ hai bên đều chỉ ôm kiếm, nhìn chiếc thuyền yên tĩnh kia, còn náo nhiệt hơn cả việc nhìn những ngọn đèn lồng rực rỡ trên bờ.

…

Thuyền đã cập bến.

Ôn Hạ xuống khỏi thuyền, xách làn váy bước lên bậc đá ướt sũng.

Người lái thuyền gọi nàng lại: "Cô nương, lão phu đã nói là không lấy tiền của cô rồi mà!" Trên tay ông là một thỏi bạc Ôn Hạ để lại.

"Lão bá vất vả rồi, lại hoạt bát thú vị, đây là số tiền ngài nên nhận."

Ôn Hạ buông làn váy, mỉm cười xoay người.

Nhưng bóng dáng mảnh mai yểu điệu lại bỗng nhiên sững sờ tại chỗ.

Nàng thế nào cũng không ngờ tới, trong sân nhỏ vắng vẻ này lại xuất hiện bóng dáng của người kia.

Nhìn người đàn ông cao lớn trước mặt, nụ cười trên mặt đông cứng lại, đôi môi đỏ mọng khẽ run rẩy. Chưa kịp hoàn hồn, nàng đã đánh mất tất cả ngôn từ cùng lễ nghi.

Kỳ Diên đứng dưới gốc liễu bên bờ, vừa rồi đã biết được nàng muốn quay về chỗ cũ, nên đã sớm quay trở lại đây một bước.

Hắn rõ ràng đã cố ý thu liễm khí chất lạnh lùng trên người, chỉ muốn giống như một người nhàn rỗi giàu có chào hỏi nàng, hỏi thăm họ tên nhà cửa, tuổi tác bao nhiêu.

Vậy mà không ngờ lại dọa mỹ nhân sợ hãi như vậy, khiến đôi mắt đẹp của nàng long lanh nước mắt, như thể trong nháy mắt đã đỏ hoe.

Kỳ Diên không hiểu sao trong lòng bỗng nhiên hối hận vạn phần, hối hận bản thân không nên đột ngột xuất hiện như vậy.

Hắn khẽ mở môi mỏng, đang cân nhắc xem nên mở lời như thế nào thì bỗng nhiên cảm thấy đôi lông mày của người trước mắt càng thêm một phần quen thuộc khó hiểu.

Âm thầm híp mắt, Kỳ Diên xác định đây là lần đầu tiên hắn gặp nàng, nhưng lại giống như có một cảm giác thân thiết lâu năm, cứ như thể một đôi mắt long lanh như vậy, hắn đã từng che chở, đã từng yêu thương.

Trong đầu bỗng nhiên lóe lên một tia sáng, đôi mắt trong veo đáng yêu của bé gái năm tuổi hiện lên trong đầu, hắn đột nhiên nheo mắt lại, cảm thấy hắn là không thể nào, đúng lúc này bị người trước mắt cắt ngang.

"Ngài…"

Ôn Hạ đã sớm biến sắc, mặt mày tái nhợt.

Nàng không biết tại sao hắn lại xuất hiện ở Thanh Châu, chỉ biết mỗi lần gặp Kỳ Diên, nàng đều gặp phải đại họa.

Nhìn khuôn mặt anh tuấn không rõ ý tứ của Kỳ Diên, đôi môi mỏng kia vừa định mở miệng, nàng rốt cuộc cũng hoàn hồn, liên tục lùi về sau mấy bước.

"Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng, thần thiếp sẽ rời đi ngay."

Đi vòng qua người Kỳ Diên, Ôn Hạ vội vàng xách làn váy muốn nhanh chóng biến mất.

Mà một tiếng này không khác gì sấm sét giữa đêm khuya.

Kỳ Diên như bị sét đánh, kinh ngạc nheo mắt lại, cứng đờ tại chỗ.

Thần thiếp?

Hắn không thể không biết người có thể tự xưng là thần thiếp ở đất Thanh Châu này là ai.

Hắn chỉ là vạn vạn không ngờ tới.

Vạn vạn không ngờ tới đôi mắt ngây thơ trong đầu vừa rồi lóe lên, lại thật sự là đôi mắt hạnh long lanh trước mặt này.

Vạn vạn không ngờ tới cảm giác thân thiết khó hiểu kia lại không hề khó hiểu.

Thậm chí vạn vạn không ngờ tới, hắn chưa từng động lòng vì dung mạo nào, vậy mà sau khi cuối cùng cũng nhìn trúng một dung nhan, lại phát hiện người này chính là Hoàng hậu của hắn, người mà hắn rõ ràng muốn chán ghét.

Dung nhan tuyệt sắc trước mắt, đều dung hợp với khuôn mặt non nớt đáng yêu trong ký ức thành một người.

Ký ức cuồn cuộn ập đến.

Thiếu niên và bé gái, Đông Cung và Thái tử phi, ngày mưa bị phụ hoàng mẫu hậu phạt quỳ, bóng dáng nhỏ nhắn non nớt cùng hắn chịu mưa, một đôi bàn tay nhỏ bé gói khăn tay thêu bên trong là móng gà…

Kỳ Diên yên lặng vô cùng, không nhúc nhích, ngay cả bàn tay bị siết chặt đến đau cũng quên buông ra, nắm chặt như bị chuột rút.

Trong sự im lặng tĩnh mịch này, gió đêm gào thét mà qua.

Giống như đã trải qua một khoảng thời gian dài đằng đẵng, nhưng cũng chỉ là một khoảnh khắc ngắn ngủi. Hắn rốt cuộc cũng cứng đờ xoay người nhìn lại, nàng đang rời đi, bóng dáng vội vàng xuyên qua hành lang.

Dưới ánh trăng, nàng giống như con bướm lạc vào vườn, làn váy tung bay như cánh bướm, đang chạy trốn khỏi cuộc gặp gỡ không thuộc về bọn họ này.

Kỳ Diên nhìn chằm chằm vào sự hoảng loạn của nàng, bước chân lảo đảo của nàng, sự sợ hãi yếu ớt lộ rõ trên khuôn mặt nàng.

Cứng đờ buông tay ra, hắn siết chặt chiếc nhẫn trên tay.

Yết hầu chuyển động, Kỳ Diên rốt cuộc cũng khàn giọng lên tiếng: "Đứng lại."

Bóng dáng mảnh mai trong hành lang đột nhiên dừng lại.

Nàng vịn vào cột, đối mặt với hắn nhưng không dám ngẩng đầu, im lặng đứng yên. Ngực phập phồng lên xuống, phát ra tiếng thở dốc khe khẽ.

Kỳ Diên từng bước một đi về phía bóng dáng mảnh mai của nàng.

Thân hình cao lớn tuấn tú dừng lại trước mặt nàng.

Ánh trăng kéo dài bóng dáng cao lớn của hắn, bao phủ nàng trong bóng tối.

Chương 27: Chương 25

Y phục màu đen huyền bí.

Uy áp âm trầm của đế vương.

Tất cả đều dưới hàng mi run rẩy của Ôn Hạ, khiến nàng hoang mang bất an.

"Tại sao lại ở chỗ này?"

Giọng nói trầm thấp ổn định của hắn dường như không còn lạnh lùng như trước nữa, nhưng đối với Ôn Hạ, giọng nói này đến từ phía trên, bao phủ nàng một cách dày đặc, giống như câu hỏi chất vấn không giận tự uy của đế vương.

Trâm cài hoa trà trên búi tóc đã rơi xuống đất trong lúc nàng biến sắc vừa rồi, tản ra vài cánh hoa, bị gió đêm nhẹ nhàng cuốn đi.

Ôn Hạ không có tâm trạng đi nhặt, nắm chặt khăn tay thêu trong tay áo, giọng nói vẫn mềm mại như trước, chỉ là xen lẫn chút run rẩy: "Tết Nguyên Tiêu quận thủ có lời mời, thần thiếp không muốn phô trương nghi trượng làm ảnh hưởng đến hứng thú đón tết của bá tánh, cho nên mới vi hành đến đây."

Ôn Hạ không đợi được câu trả lời, tự nhiên cũng biết sẽ không đợi được câu trả lời tốt đẹp.

Trong sự im lặng này, tất cả sự hoảng loạn bất an cuối cùng cũng dần dần bình tĩnh lại. Nàng không biết tại sao có thể gặp Kỳ Diên ở

Thanh Châu, nhưng hắn vốn hành sự thất thường, gặp được cũng không có gì lạ.

Bình tĩnh lại, trái tim Ôn Hạ lạnh dần. Trước đây cũng có một lần nàng đụng phải đường của Kỳ Diên, rõ ràng đã tránh xa rồi, nhưng vẫn chọc hắn không vui, bị phạt chép sáu nghìn chữ kinh văn.

Ôn Hạ cúi đầu, lần nữa hành lễ: "Vô tình kinh động Hoàng thượng, thần thiếp xin tự mình quay về hành cung nhận phạt."

Nàng hành lễ xong xoay người, lại nghe thấy giọng nói trầm thấp của Kỳ Diên: "Trẫm cho phép nàng đi rồi sao."

Lại một lần nữa dừng bước, Ôn Hạ cố gắng kìm nén bờ vai run rẩy, hai tay trong tay áo rộng nắm chặt khăn tay thêu, xoay người lại, đôi mắt hạnh né tránh ánh mắt của thánh thượng, im lặng đứng yên chờ hắn quyết định.

Nàng đợi rất lâu, mới trong làn gió nhẹ, nghe thấy một câu hỏi không rõ ý tứ của Kỳ Diên, trầm thấp mà nặng nề.

"Hộ vệ của nàng đâu?"

Trong sân vang lên tiếng gió rít, là ám vệ của Ôn Hạ xuất hiện, hành lễ với Kỳ Diên.

Ôn Hạ yên lặng đứng đó, nhưng vẫn chưa nghe thấy Kỳ Diên lên tiếng trách phạt.

Hắn không nói, nàng bèn lần nữa hành lễ: "Thần thiếp tự biết sẽ về hành cung sao chép kinh văn, thần thiếp cáo lui."

Thân ảnh mảnh mai lại lần nữa khom người, bóng dáng dưới ánh trăng cùng chiếc váy dài biến mất trong đêm đẹp đẽ lấp lánh.

Kỳ Diên nhìn chằm chằm vào màn đêm trống trải, bông hoa rơi khỏi búi tóc nàng nằm ngay bên chân hắn. Cánh hoa vương vãi khắp mặt

đất, cảnh đẹp tựa như bị hắn đột ngột cắt ngang.

Hắn quát lớn: "Vân Nặc."

Vân Nặc dẫn theo một đám ám vệ xuất hiện, quỳ xuống hành lễ.

Kỳ Diên lạnh lùng liếc nhìn, dù không mở miệng chất vấn, nhưng cũng biết bọn họ không xuất hiện nhắc nhở hắn, là cố ý. Là ám vệ của hắn, bọn họ không thể không biết dung mạo của người bên cạnh hắn.

Gương mặt trẻ trung tuấn tú của Vân Nặc không chút biểu cảm như tượng gỗ: "Người này là Hoàng hậu, Hoàng thượng đã gặp qua bức tranh Hoàng hậu, thuộc hạ cho rằng Hoàng thượng tự mình đi theo thuyền, là có chủ ý riêng."

Bên cạnh, Trần Lân - người vừa lên tiếng nhắc nhở cũng quỳ xuống nói: "Thuộc hạ cũng cho rằng Hoàng thượng có chủ ý riêng!"

Đúng vậy, cả triều đều biết hắn đã từng thấy bức tranh của Ôn Hạ.

Nhưng bức tranh đó hắn căn bản không đụng đến, một cái liếc mắt cũng chưa từng nhìn qua.

Hắn làm sao có thể nói với người khác rằng, tối nay hắn mới gặp được Hoàng hậu mà hắn đã thành thân hai năm, vừa gặp đã kinh diễm, muốn hỏi thăm gia thế của nàng, thậm chí muốn đón nàng về cung.

Kỳ Diên nhìn chằm chằm vào hành lang vắng vẻ không một bóng người, bóng dáng áo trắng phiêu dật kia đã sớm biến mất, chỉ còn lại hương hoa trà thoang thoảng trong gió đêm.

Hắn không thể hiểu được cảm giác trong lòng lúc này.

Rất mâu thuẫn, rất kỳ lạ.

Giống như mưa thuận gió hòa đột nhiên sụp đổ, tòa nhà cao tầng bỗng chốc nghiêng ngả, tất cả quỹ đạo đã định đều bị phá vỡ, bị vị thần đột nhiên giáng xuống phủ nhận, nói cho hắn biết hai mươi bốn năm qua hắn làm đều là sai.

Lương Hạc Minh cuối cùng cũng đoạt được một cuốn bí tịch trong hội đèn lồng, đắc ý trở về, nhưng mang đến không phải là niềm vui sướng vì cuốn bí tịch, mà là vẻ mặt kinh ngạc.

"A Diên, ta vừa nhìn thấy Hoàng hậu của người ở ngoài cửa! Nàng ấy vậy mà cũng ở đây, đã lên xe ngựa rời đi rồi."

"Nhưng mà nàng ấy ở Thanh Châu cũng bình thường, chỉ là tại sao cũng ở trong tửu lâu này?" Lương Hạc Minh đột nhiên nhận ra sắc mặt Kỳ Diên không đúng: "Chẳng lẽ hai người đã chạm mặt nhau rồi?"

"Người thật sự chạm mặt tiểu Hoàng hậu rồi?"

Lương Hạc Minh vội vàng hỏi Kỳ Diên, lại thấy ánh mắt Kỳ Diên sâu thẳm, trên mặt dường như không còn vẻ lạnh lùng chán ghét, vẻ châm chọc như mọi khi. Thay vào đó, là một loại tĩnh lặng mâu thuẫn.

Ánh mắt Lương Hạc Minh sáng lên: "Chẳng lẽ người vừa gặp đã yêu nàng ta rồi? Người..."

Kỳ Diên đã sải bước lên lầu.

Lương Hạc Minh đuổi theo sau hắn: "Thật sự bị ta nói trúng rồi, người thật sự vừa gặp đã yêu nàng ta..."

"Chỉ là một cái túi da thôi, trẫm không đến mức hoang đường như vậy." Kỳ Diên lạnh lùng đáp.

"Thật sao?" Lương Hạc Minh miệng lưỡi vụng về, từ trước đến nay không biết nói những chuyện nam nữ tình trường như Nguyễn Tư

Đống, tuy cảm thấy có không tin, nhưng cũng không hỏi thêm nữa, "Đèn hoa trong thành đã kết thúc rồi, trời cũng khuya rồi, nơi này cách hành cung rất gần, nếu hai người đã gặp nhau rồi, chi bằng chúng ta nghỉ ngơi ở hành cung đi."

Sao có thể.

Kỳ Diên lạnh lùng liếc nhìn Lương Hạc Minh, khóe môi lạnh lùng cười khẩy: "Cho dù ta và nàng ấy đã gặp nhau, ta cũng sẽ không phạm vào ba ngàn vạn điều đó. Nàng ấy ở hành cung, ta ở hoàng cung, đời này kiếp này, tuyệt đối không xâm phạm lẫn nhau."

Nói xong, trong đầu lại hiện lên bóng dáng áo trắng bên bờ nước lúc nãy.

Xinh đẹp thuần khiết, tươi cười động lòng người.

Eo thon nhỏ yếu, tóc đen như lụa.

Siết chặt chén rượu trong tay, gió đêm thổi qua cửa sổ, trong lòng lại dâng lên một cảm giác trống vắng, Kỳ Diên ngẩng đầu uống cạn chén rượu trong.

Rượu đã lạnh, vừa vặn dập tắt cơn nóng cuồn cuộn trong cổ họng, dập tắt tất cả những mầm mống không thực tế.

Sự náo nhiệt trong thành đã dần tan đi, màn đêm dần trở lại vẻ yên tĩnh vốn có, Kỳ Diên ngồi một mình thật lâu, không nghe rõ Lương Hạc Minh đang nói gì, chỉ muốn yên lặng uống thêm chút rượu.

Dưới màn đêm, Vân Nặc đột nhiên xuất hiện.

"Hoàng thượng, hành cung bị tập kích, xe ngựa của Hoàng hậu nương nương bị cướp. Thuộc hạ không biết là nên hành động, hay là mặc kệ để thích khách cướp đi?"

Ánh mắt Kỳ Diên lạnh lùng, đã thi triển khinh công rời đi.

Thân ảnh màu đen như ma quỷ, đã biến mất khỏi cửa sổ trong nháy mắt.

Lương Hạc Minh: "..."

...

Nửa canh giờ trước, vẫn là đêm dài náo nhiệt.

Ôn Hạ ngồi xe ngựa về cung, nói chuyện Kỳ Diên đến Thanh Châu cho tả hữu tâm phúc biết.

"Vậy phải làm sao bây giờ, có cần bẩm báo Thái hậu không? Hoàng thượng chắc chắn sẽ lại giận lây sang nương nương..." Bạch Khấu và Hương Sa rất lo lắng, mỗi lần chạm mặt thánh giá, chủ tử đều không thoát khỏi những hình phạt vô cớ.

Ôn Hạ vô lực dựa vào thành xe, nụ cười nhạt trên môi có chút chua xót: "Hắn muốn phạt thì phạt đi, ta cũng đâu phải chưa từng sao chép kinh văn sáu nghìn chữ."

Nàng đang suy nghĩ tại sao lại gặp Kỳ Diên ở Thanh Châu, thì xe ngựa đột nhiên xóc nảy, hộ vệ đột nhiên hô "Có thích khách, bảo vệ Hoàng hậu".

Ôn Hạ còn chưa kịp xem xét sự biến động bên ngoài cửa sổ, xe ngựa đã đột ngột dừng lại, chỉ nghe thấy Trứ Văn kêu lên một tiếng, xe ngựa lại lao đi trên con đường lát đá, tốc độ nhanh đến mức cả xe ngựa đều rung lắc dữ dội.

Sắc mặt Ôn Hạ tái nhợt, nắm chặt thành xe, nhìn ra ngoài cửa sổ xe đang bị gió mạnh thổi bay, chỉ thấy ám vệ cầm kiếm chiến đấu với những tên bịt mặt áo đen.

Hành cung trước mắt ngày càng xa, vô số hộ vệ cầm đao c.h.é.m g.i.ế.c với một đám người áo đen.

"Nương nương--" Bạch Khấu và Hương Sa che chắn trước người Ôn Hạ, nhưng cũng là nữ tử yếu đuối không có võ công, không chịu nổi sự xóc nảy của xe ngựa, chỉ muốn dùng thân mình bảo vệ chủ tử.

Son phấn trên xe rơi vãi khắp nơi.

Bàn trà trong xe ngựa cũng đổ sập trong lúc xóc nảy, nước trà ấm nóng b.ắ.n tung tóe lên váy áo Ôn Hạ.

Nàng chưa từng gặp phải biến cố như vậy, tên áo đen đánh xe ngựa vẫn luôn chiến đấu với Thanh Ảnh và những người khác, nhưng xe ngựa chạy quá nhanh, rất nhanh đã chỉ còn lại một mình Thanh Ảnh.

Hương Sa loạng choạng bò dậy, lấy hết can đảm rút cây trâm cài tóc ra, đang định đ.â.m vào tên áo đen đánh xe, thì tên áo đen võ công cao cường, không cần quay đầu lại đã hất Hương Sa xuống khỏi xe ngựa.

Ôn Hạ vội vàng gọi tên Hương Sa, Bạch Khấu đã sợ đến mức mặt mày tái mét, con đường xe ngựa đi ngày càng tối, sớm không còn nhìn thấy Hương Sa ở đâu nữa.

Bạch Khấu run rẩy chắn trước xe ngựa, muốn dùng thân mình liều mạng với tên áo đen bên ngoài.

Tiếng gió rít bên tai.

Trong lúc xóc nảy dữ dội, Ôn Hạ không còn nghe thấy tiếng của Thanh Ảnh nữa, bên ngoài rèm xe bị gió mạnh cuốn lên, chỉ còn lại tên hán tử đánh xe ngựa áo đen kia, không còn nhìn thấy bóng dáng ám vệ đâu nữa, xe ngựa chạy ngày càng xa.

Ôn Hạ không cảm thấy mình có kẻ thù nào, nếu nhất định phải có, vậy chỉ có thể là Kỳ Diên, hoặc là người mà Ôn gia đã đắc tội?

Nàng đã bị va đập trán trong lúc xóc nảy, cổ tay trắng nõn cũng bị trầy xước. Sau khi hết sợ hãi, nhìn bóng lưng tên áo đen, run rẩy nghiến răng hỏi: "Ngươi rốt cuộc là ai!"

"Người ngồi cho vững." Tên hán tử áo đen nói xong câu đó, liền hung hăng quất roi ngựa.

Nhìn con đường ngày càng tối tăm, Ôn Hạ không hiểu sao lại nhớ đến căn phòng tối om bị giam cầm lúc năm tuổi, cũng trong lúc sợ hãi này nhớ đến Kỳ Diên mà nàng vừa gặp lúc nãy.

Hắn rõ ràng hận nàng như vậy, nhưng hôm nay gặp mặt, hắn vậy mà không mở miệng trách phạt nàng, thả nàng rời đi.

Chẳng lẽ là người hắn phái đến sao? Nếu cướp nàng đi, hủy hoại thanh danh của nàng, chẳng phải sẽ có cớ phế hậu?

Hắn, Kỳ Diên, thật sự có thể làm ra loại chuyện này ư?

Hốc mắt đỏ hoe, Ôn Hạ rơi lệ, đột nhiên rút cây trâm cài trên đầu Bạch Khấu.

Nàng kề trâm cài lên cổ, vén rèm xe lên cao giọng nói: "Dừng xe, nếu không ta sẽ c.h.ế.t ngay tại..."

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe tiếng tên vút đến, tên áo đen trước mắt trúng tên, ngã xuống khỏi xe ngựa.

Còn cây trâm trên tay Ôn Hạ trong lúc xóc nảy đã làm nàng bị thương ở cổ.

Cơn đau nhói truyền đến, nàng cảm nhận được chất lỏng nóng hổi nhanh chóng bị gió thổi lạnh.

Tiếng gió rít bên tai.

Một bóng người áo đen lướt đến xe ngựa.

Ôn Hạ chỉ cảm thấy eo nóng lên, bị một bàn tay to lớn ôm chặt, cả người nhẹ bẫng, thân thể đã rời khỏi xe ngựa, lơ lửng giữa không trung.

Cây trâm trên tay nàng bị bàn tay nóng bỏng kia lấy đi, nàng theo bản năng đưa tay ra nắm lấy thứ gì đó, nắm chặt lấy vạt áo người này, sợ hãi rúc vào người hắn.

Chờ đến khi hoàn hồn, nàng mở mắt ra.

Trên vạt áo màu đen, những sợi chỉ vàng được thêu hình thỏ đang gặm cỏ.

Nàng kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn thấy gương mặt tuấn tú.

Người cứu nàng, lại là Kỳ Diên.

Mọi thứ đều nằm ngoài dự đoán của Ôn Hạ.

Nàng vội vàng buông tay.

Nhưng giữa không trung, nàng vẫn sợ hãi, nhắm chặt mắt, chỉ cảm thấy vết thương trên cổ ngày càng đau, thân thể không ngừng run rẩy, nhưng không muốn dựa vào Kỳ Diên.

Bàn tay đặt trên eo nàng siết chặt từng chút một, như muốn in dấu ấn nóng bỏng lên người nàng.

Cho đến khi được đặt xuống đất, Ôn Hạ run rẩy hàng mi, cuối cùng cũng dám mở mắt ra.

Kỳ Diên vẫn ôm nàng bằng cánh tay dài, nàng lùi lại vài bước, lúc này mới cảm thấy toàn thân bủn rủn, suýt chút nữa ngã xuống, lại bị Kỳ Diên đỡ lấy.

Không thể tránh khỏi ánh mắt chạm nhau, Ôn Hạ chỉ cảm thấy bàng hoàng, bất lực, vừa sợ hãi.

Ánh mắt hắn sâu thẳm vô tận, như đang nhìn vào vết thương trên cổ nàng, ánh mắt chăm chú ấy khiến Ôn Hạ sợ hãi, toàn thân nóng ran, hai má ửng đỏ. Cho đến khi Kỳ Diên dùng kiếm cắt một đoạn vạt áo, buộc lên vết thương trên cổ nàng, Ôn Hạ vẫn còn kinh hồn chưa định, môi đỏ run run, không nói nên lời.

Kỳ Diên không buông nàng ra, chỉ dời mắt đi, trầm giọng ra lệnh cho ám vệ trước mặt: "Giữ mạng."

Trước mắt toàn là ám vệ của Kỳ Diên.

Phía sau còn có vô số binh lính võ lâm địa phương đang phi ngựa tới.

Tên áo đen đánh xe ngựa kia chỉ bị trúng tên vào bụng, Kỳ Diên cố ý giữ lại mạng hắn.

Vân Nặc chĩa kiếm vào n.g.ự.c tên đánh xe ngựa, còn chưa kịp tra hỏi, đã thấy tên đánh xe ngựa kia ngã xuống, kêu lên một tiếng.

Sắc mặt Vân Nặc biến đổi, kéo khăn che mặt của tên đánh xe ngựa xuống, đã thấy trên khuôn mặt thô ráp kia đầy m.á.u tươi.

"Hoàng thượng, tên này đã tự tử bằng thuốc độc!"

Cho đến khi ngồi lên xe ngựa trở về hành cung, Ôn Hạ vẫn còn kinh hồn chưa định, không hiểu tại sao lại xảy ra chuyện này.

Mà trong xe ngựa còn có Kỳ Diên.

Từ năm năm tuổi, nàng chưa từng ở riêng với hắn như vậy, chỉ cảm thấy xung quanh lạnh lẽo, vết thương trên cổ hơi đau, nàng ôm chặt hai tay, chịu đựng cơn đau và lạnh lẽo khắp người.

Kỳ Diên mím chặt môi mỏng, sắc mặt không chút gợn sóng, chỉ là ánh mắt nhìn đến nơi nàng đang ngồi, dáng người nàng mảnh mai yếu ớt, chiếc cổ trắng nõn được buộc bằng dải vải áo đen của hắn,

đen trắng tương phản, lại như sự va chạm giữa mềm mại và quyến rũ. Một vệt trà ướt đẫm vạt áo nàng, nàng ôm hai tay, ngón tay trắng nõn, các khớp ngón tay đều có vết thương bị va đập.

Ngón tay Kỳ Diên đặt trên đầu gối gõ nhẹ, hương hoa trà thoang thoảng lan tỏa trong xe ngựa, không nồng nàn như lần gặp nàng trong cung năm ngoái. Mùi hương này thoang thoảng, không nồng nặc, nhưng lại luôn hiện hữu, khiến người ta không thể bỏ qua.

Kỳ Diên đột nhiên cởi áo khoác ngoài, như vô tình lại cố ý, ném lên đầu gối Ôn Hạ.

Ôn Hạ ngẩng đôi mắt hạnh lên, hàng mi dài run nhẹ như cánh bướm.

Nhưng nàng chỉ nhìn Kỳ Diên một cái, gương mặt anh tuấn của hắn không lộ rõ vui buồn, đôi mắt đen láy sâu thẳm, mặc dù đôi môi mỏng mím chặt không nói lời nào, nhưng người ta không thể bỏ qua uy áp đế vương mạnh mẽ tỏa ra từ hắn.

"Hoàng thượng muốn làm gì?" Giọng nàng mềm mại, cũng có chút khàn khàn sau khi thoát chết.

Đây là câu đầu tiên họ nói chuyện với nhau cho đến bây giờ.

Kỳ Diên trầm giọng nói: "Trẫm nóng, không cần áo khoác."

Hàng mi Ôn Hạ run lên.

Nàng có chút kinh ngạc, nhưng đối với Kỳ Diên, nàng chỉ coi hắn là ôn thần, không cho rằng hắn có ý tốt.

Áo khoác ngoài của hắn là lúc mới lên xe ngựa, Quận thủ Thanh Châu run rẩy quỳ xuống đất tạ tội, sau đó mới cẩn thận dâng lên.

Áo khoác ngoài màu đen rất hợp với bộ đồ đen của hắn, lạnh lùng xa cách, xuyên qua lớp vải trên đầu gối nàng, hơi ấm còn sót lại

truyền vào da thịt nàng.

Ôn Hạ gấp áo khoác lại, đặt sang một bên: "Đồ của Hoàng thượng, thần thiếp đã gấp lại cho người."

Ngón tay siết chặt chiếc nhẫn, Kỳ Diên im lặng nhìn dáng vẻ cúi đầu của Ôn Hạ, đôi vai gầy yếu vẫn còn run rẩy, hắn nhìn mà thấy lạnh.

"Trẫm muốn nàng mặc vào."

Ôn Hạ không ngẩng đầu nhìn hắn, chỉ run nhẹ hàng mi, giọng nói mềm mại, không nghe ra cảm xúc, chỉ có sự cung kính.

"Thần thiếp không cần, tạ ơn Hoàng thượng."

Ngực đột nhiên có cảm giác nghẹn ứ, Kỳ Diên hít sâu một hơi, tính toán thời gian, sắp đến hành cung, cuối cùng không ra lệnh cho nàng nữa.

"Các cung nữ của thần thiếp đều an toàn chứ?" Ôn Hạ lúc nãy chỉ thấy bọn họ đỡ Bạch Khấu dậy, cùng Kỳ Diên ngồi chung một xe ngựa khiến nàng bàng hoàng và kháng cự, suýt chút nữa quên mất những tâm phúc trung thành bảo vệ mình.

Ôn Hạ không nghe thấy Kỳ Diên trả lời, nàng ngẩng mắt lên.

Đôi mắt Kỳ Diên đen láy sâu thẳm, nàng vừa vặn chạm phải ánh mắt ấy. Ánh mắt hắn và Thái hậu rất giống nhau, xinh đẹp, nhưng lại như màn đêm đen kịt, như muốn cuốn người ta vào sâu trong đó.

Ôn Hạ dời mắt đi, cung kính né tránh ánh mắt hắn.

Cuối cùng cũng trở về hành cung.

Ôn Hạ gặp lại đám tâm phúc.

Trong vụ tai nạn này, Trứ Văn bị thương ở chân, Hương Sa lăn xuống xe ngựa, bị thương nặng. Chỉ còn Bạch Khấu run rẩy đi theo

sau Ôn Hạ, không bị thương.

Ôn Hạ vừa định nói "Truyền Thái y", bỗng nhiên nhớ tới hiện tại Kỳ Diên đang ở đây, nàng không còn là chủ nhân duy nhất của hành cung này nữa.

Nàng quay đầu lại, cung kính cúi người trước Kỳ Diên: "Hôm nay đa tạ Hoàng thượng cứu mạng, hiện tại thần thiếp đã không sao rồi, sau này nhất định ghi nhớ lời dạy bảo của Hoàng thượng. Hôm nay là ngoại lệ, lần sau thần thiếp nhất định sẽ..."

Nửa câu sau "cút xa" bị Bạch Khấu cắt ngang bằng một tiếng "Nương nương".

Ôn Hạ hơi dừng lại, không nói tiếp, chờ Kỳ Diên lên tiếng.

Nhưng nàng đợi mãi không thấy hắn nói gì, do dự một lát, nàng ngẩng mắt lên, vừa vặn chạm phải đôi mắt đen láy của Kỳ Diên.

Ánh mắt hắn sâu không lường được, như màn đêm vô tận.

Kỳ Diên mở lời: "Truyền thái y đến xem xét vết thương cho Hoàng hậu."

Hắn xoay người bước vào một gian điện.

Lâm Phượng Cư.

May mắn thay, vết thương trên cổ Ôn Hạ chỉ là vết thương ngoài da. Thái y nói rằng mỗi ngày bôi thuốc, sẽ không để lại sẹo.

Nàng lo lắng nói: "Xin thái y xem giúp cả nha hoàn của ta nữa, nàng ấy bị ngã khỏi xe ngựa, thương thế không nhẹ."

"Nương nương không cần lo lắng, đã có thái y đang chữa trị cho nha hoàn của người." Lão thái y cung kính hành lễ: "Nương nương cứ uống thuốc đúng giờ, vi thần ngày mai sẽ lại đến bắt mạch cho

người, giờ xin phép đi đến Ngự Hoa Viên xem xét vết thương cho Hoàng thượng."

Ôn Hạ có chút ngạc nhiên: "Hoàng thượng bị thương rồi sao?"

"Đúng vậy, vi thần xin cáo lui."

Ôn Hạ vẫn còn đang ngẩn người, đi tới đi lui trước gương, chiếc cổ trắng nõn dán miếng thuốc màu xanh. Nàng nắm chặt khăn thêu, vẫn còn chưa hoàn hồn.

Bạch Khấu nói: "Nương nương, người hãy thay bộ y phục ướt sũng này trước đã, đừng để bị nhiễm lạnh. Đợi nô tỳ hầu hạ người tắm rửa xong rồi hãy đi thỉnh an Hoàng thượng, xem thử long thể người có khỏe mạnh hay không."

Ôn Hạ rất kháng cự, nhưng biết rằng đêm nay chỉ có thể làm như vậy.

Điều khiến nàng bất ngờ chính là Kỳ Diên bị thương. Hắn ta trông không giống người bị thương, hơn nữa vừa rồi còn ra lệnh cho thái y đến bắt mạch cho nàng trước. Mà trong hành cung này chỉ có hai vị thái y mà nàng mang theo từ năm ngoái, lúc này cả hai vị đều đang ở Lâm Phượng Cư. Dù thế nào, đêm nay nàng quả thực nên đi thỉnh an Kỳ Diên, cũng phải đi nhận lỗi.

...

Trong Ngự Hoa Viên, đèn đuốc sáng trưng.

Trước đây nơi này chưa từng được thắp đèn, nhưng đêm nay, binh lính và thị vệ Ngự tiền dày đặc canh giữ khắp cung điện.

Kỳ Diên bị thương ở vai trái. Khi nhận được tin tức liền vội vàng đến cứu Ôn Hạ, vậy mà trong hành cung lại có cao thủ áo đen chặn đường, ra chiêu sát thủ tàn nhẫn. Tuy kiếm pháp của hắn cao

cường, nhưng lúc đó trên tay không mang theo kiếm, cuối cùng trong lúc giằng co đã bị đ.â.m vào bả vai trái.

Trong điện, thái y đang nín thở xử lý vết thương, Kỳ Diên đã cởi huyền sam, lồng n.g.ự.c rắn chắc khỏe mạnh, vết m.á.u trên y phục ngủ đã sớm đông cứng lại. Vết thương cũng khá sâu, nhưng hắn không hề kêu đau, chỉ là khi cây kẹp nhỏ của thái y chạm vào vết thương, đôi mắt đen hơi trầm xuống.

Vừa rồi hắn vẫn chưa cảm thấy vết thương đau, lúc này cơn đau âm ỉ từ bả vai sau dần lan ra.

Mọi chuyện đêm nay diễn biến đến nước này, vượt ngoài dự liệu của Kỳ Diên.

Hắn tự nhận rằng cho dù đêm nay không gặp Ôn Hạ trên thuyền, cho dù chỉ đến Thanh Châu lưu lại hai ngày, khi nghe tin Hoàng hậu gặp nạn, dù thế nào hắn cũng sẽ ra lệnh cho người đi cứu. Nàng là Hoàng hậu của hắn một ngày, hắn sẽ không để bất kỳ kẻ nào khiêu khích uy nghiêm đế vương của mình.

Chỉ là hắn không hiểu tại sao đêm nay lại tự mình ra tay, đích thân đi cứu.

Trong đầu vẫn là hình ảnh trên xe ngựa đang lao nhanh, đôi mắt hạnh long lanh nước mắt của Ôn Hạ, vừa yếu đuối vừa kiên định, một đôi tay run rẩy đưa cây trâm cài tóc định đ.â.m chiếc cổ trắng nõn. Nếu hắn đến muộn một bước, có phải nàng đã đ.â.m xuống rồi không?

Lúc hắn thi triển khinh công nắm lấy eo nàng, nàng rõ ràng run rẩy bất lực, như được tái sinh sau kiếp nạn nắm chặt vạt áo hắn, giống như lúc nhỏ trong Túy Hồng Lâu, nàng bất chấp tất cả nhảy vào lòng hắn, nhưng khi nhìn thấy hình dáng của hắn thì run rẩy buông tay.

Vết thương trên vai lan ra một trận đau nhức do thuốc.

Kỳ Diên ngồi bất động, chịu đựng cơn đau này.

Cuối cùng vết thương cũng được xử lý xong, thái y dặn dò cung nữ những việc cần chú ý trong sinh hoạt. Chỉ là cung nữ rất căng thẳng, không có sự điềm tĩnh thường thấy của cung nhân Ngự tiền. Thái y bèn dẫn hai cung nữ ra sau bình phong, thuật lại tỉ mỉ một lần nữa.

Hành cung Thanh Châu nói là hành cung, nhưng đã bị bỏ hoang nhiều năm như vậy, cung nhân đều là do Ôn Hạ mang theo, lần đầu tiên hầu hạ Ngự tiền, không thể nào làm được chu toàn mà không sợ hãi. Ai bảo Phượng Dực cung từ trên xuống dưới, đã nghe quá nhiều những lời đồn ác ý về việc Hoàng thượng trừng phạt Hoàng hậu.

Trong điện, những ngón tay thon dài thắt chặt đai lưng, Kỳ Diên ngồi trên long ỷ, hỏi Trần Lân - thống lĩnh thị vệ: "Điều tra đến đâu rồi?"

"Bẩm Hoàng thượng, lần này có đến cả trăm thích khách áo đen bắt cóc Hoàng hậu nương nương, hơn ba mươi người chết, những kẻ bị thương và bắt được đều đã tự sát bằng thuốc độc, không tra ra được manh mối hữu ích nào. Những kẻ còn lại ước chừng mười mấy tên đang bỏ trốn, quận thủ đã nhận lệnh lục soát từng nhà trong thành và canh gác nghiêm ngặt các cổng thành."

"Theo như thuộc hạ vừa tra hỏi cung nhân trực đêm, những thích khách này hẳn là đã lẻn vào hành cung từ đầu giờ Tuất, sau khi biết Hoàng hậu nương nương chưa hồi cung, liền mai phục ở bốn con hẻm bên ngoài hành cung. Mục tiêu của chúng rất rõ ràng, ra tay đều là những kẻ có võ công cao cường. Thanh Ảnh - ám vệ của Hoàng hậu nương nương đã triệu tập các ám vệ khác cùng thị vệ hành cung, chống trả trong một thời gian dài, còn có một bộ phận Ôn gia quân."

Trần Lân hơi dừng lại, tiếp tục bẩm báo: "Theo điều tra, Ôn gia quân có đến hai trăm người, từ khi Hoàng hậu nương nương dọn đến hành cung năm ngoái, đã đóng quân bảo vệ ở đây."

Tự ý điều động binh lính đóng quân ở hành cung hoàng gia là tội lớn.

Trần Lân bẩm báo xong liền im lặng.

Trong điện yên tĩnh thật lâu.

Kỳ Diên vẫn không nói gì.

Cho đến khi bên ngoài điện vang lên tiếng thị vệ bẩm báo: "Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương đang cầu kiến ở bên ngoài, muốn đích thân nhận lỗi với người. Nàng ấy bảo thuộc hạ chuyển lời, nếu người không muốn gặp, nàng ấy sẽ tự mình nhận lỗi ở bên ngoài, để tạ ơn thánh ân."

Kỳ Diên nắm c.h.ặ.t t.a.y vịn long ỷ, lực đạo mạnh đến nỗi mu bàn tay hằn lên gân xanh. Rõ ràng lời này giống hệt như những lần trước nàng chọc giận hắn, đến nhận lỗi cũng nói như vậy, nhưng bây giờ nghe vào tai Kỳ Diên, không hiểu sao, lại có một cảm giác khó chịu như bị kim châm.

"Cho nàng ấy vào."

Bên ngoài cửa, Ôn Hạ mặc một bộ loan phượng trường sam lướt đất, khoác trên vai chiếc áo choàng màu sen nhạt thêu hình con bướm, chậm rãi bước vào trong điện.

Tóc nàng búi cao, chỉ để lại hai lọn tóc mai bên thái dương, không đeo trang sức, dung nhan thanh tú. Dáng đi của nàng như nước chảy mây trôi, là dáng vẻ được dạy dỗ nghiêm khắc của các tiểu thư khuê các Đại Thịnh. Kỳ Diên cũng đã tổ chức vô số buổi yến tiệc, trong yến tiệc của hắn có các phi tần, nhưng chưa từng hạ lệnh cho Trung cung phải có mặt. Vì vậy hắn cứ nghĩ rằng, dáng đi của nữ tử đều giống như những phi tần trong hậu cung của hắn, giống như những tiểu thư khuê các kia, e ấp thẹn thùng.

Nhưng Ôn Hạ thì không, dáng đi của nàng vừa uyển chuyển vừa vững vàng, cao sang quý phái, có phong thái của tiểu thư khuê các, lại càng là phong thái của Hoàng hậu. Vẻ đẹp cả đời của nữ tử, dường như đều nằm ở đôi chân nhỏ nhắn này.

"Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng." Không nhìn về phía long ỷ, Ôn Hạ đã nhẹ nhàng nâng váy quỳ xuống giữa điện, cúi đầu, vẻ cung kính nghe theo mệnh lệnh.

Kỳ Diên xoay xoay chiếc nhẫn bằng ngọc bích dát vàng trên ngón tay cái, có lẽ là cơn đau ở bả vai lan ra, hắn lại có một cảm giác bồn chồn không thể ngồi yên, cũng không muốn người trong điện phải quỳ.

"Tai họa đêm nay, thần thiếp vẫn còn cảm thấy sợ hãi bất an, trên xe ngựa nguy hiểm như vậy, may mắn được Hoàng thượng cứu giúp, thần thiếp ghi nhớ thánh ân." Giọng nói của Ôn Hạ vẫn nhẹ nhàng ôn nhu như mọi khi: "Nghe nói Hoàng thượng bị thương, thương thế của người có nặng không?"

Kỳ Diên mở lời: "Cũng coi như nặng."

Ôn Hạ hơi dừng lại: "Người bị thương ở đâu, thái y nói thế nào?"

"Bị thương ở chỗ này." Kỳ Diên chỉ yên lặng nhìn Ôn Hạ bằng đôi mắt đen láy.

Hắn nói như vậy, Ôn Hạ chỉ có thể ngẩng đầu lên.

Nàng nhìn thoáng qua, Kỳ Diên đang dùng ngón tay thon dài ấn nhẹ lên vai, vẫn ngồi trên long ỷ.

Ôn Hạ cụp mắt, một lần nữa khom người hành lễ: "Để Hoàng thượng bị thương, thần thiếp vạn lần đáng chết. Thần thiếp đến đây là để nhận lỗi..."

Kỳ Diên cau mày, bóng dáng cung kính quỳ gối trong điện không hiểu sao lại khiến hắn nhớ đến bóng dáng đứa trẻ năm tuổi ở Đông Cung. Lúc nhỏ, nàng chưa bao giờ phải tuân thủ quy củ ở Đông Cung.

"Thần thiếp liên lụy Hoàng thượng bị thương, trong lòng hổ thẹn. Hơn nữa, thần thiếp còn một tội không dám giấu diếm Hoàng thượng, xin Hoàng thượng trách phạt."

"Nàng có tội gì?"

"Thần thiếp mới đến Thanh Châu, trong lòng hoang mang, nên đã cầu xin huynh trưởng trong nhà điều hai trăm Ôn gia quân vào hành cung, để thần thiếp sai khiến. Huynh trưởng không chịu nổi uy quyền Hoàng hậu của thần thiếp, chỉ đành bất đắc dĩ đồng ý. Tự ý điều động binh lính là trọng tội, thần thiếp không dám giấu diếm, chỉ xin Hoàng thượng giáng tội cho thần thiếp."

Giọng nói mềm mại nhưng lời lẽ lại kiên định, Ôn Hạ cúi đầu, chỉ chờ đợi Hoàng thượng tuyên bố tội danh.

Nàng đoán Ôn gia quân trong hành cung không thể giấu diếm Kỳ Diên, chỉ có thể đến trước nhận tội, sợ Kỳ Diên giáng tội lên các huynh trưởng.

Mà trước khi nhận tội, nàng đã lệnh cho Trứ Văn cưỡi ngựa nhanh chóng truyền tin cho Thái hậu, nói rõ mọi chuyện đêm nay, chỉ có thể cầu xin Thái hậu che chở.

Trong điện lặng ngắt như tờ, Ôn Hạ trong lòng thấp thỏm. Tuy thân ở hậu cung, nhưng những năm này Thái hậu chưa bao giờ để nàng phải quỳ. Giờ phút này chỉ cảm thấy hai đầu gối quỳ tê cứng lạnh buốt, vết thương trên cổ cũng bắt đầu đau nhức.

Nàng không cho rằng việc mình nhận tội trước là thông minh, giờ phút này nàng càng thêm sợ hãi.

Cho dù hôm nay Kỳ Diên ra tay cứu nàng, nàng cũng không cho rằng hắn sẽ còn nể nang tình cảm thuở nhỏ với nàng bao nhiêu.

Vậy thì hôm nay hắn ra tay cứu nàng, là vì nể nang tình cảm thuở nhỏ sao?

Nàng chưa kịp chờ đợi lâu, giọng nói trầm thấp của Kỳ Diên đã vang lên từ trên điện: "Lui ra."

Ôn Hạ khẽ giật mình, đang không hiểu ý hắn là gì, cho rằng hắn muốn nàng lui ra, nhưng từ khóe mắt lại thấy thị vệ trước điện và một đám cung nhân lặng lẽ rời khỏi đại điện, phía sau Bạch Khấu cũng bất đắc dĩ phải quỳ lùi ra ngoài.

Trên đỉnh đầu như treo một thanh kiếm sắc bén, tuy Ôn Hạ không nhìn thấy, nhưng cũng biết đôi mắt thâm thúy đen láy kia đang nhìn chằm chằm vào nàng.

"Hôm nay trước tiên điều tra rõ chuyện thích khách áo đen, nàng hãy nói tướng mạo của thích khách trên xe ngựa cho trẫm nghe."

Ôn Hạ vẫn còn hơi ngơ ngác.

Hắn sẽ bỏ qua cơ hội tốt như vậy, có thể bắt nạt nàng sao?

Không dám lơ là, nàng khẽ mở môi nói: "Người kia cao khoảng chín thước…"

"Trẫm nghe không rõ, lại gần đây nói."

Năm ngón tay trắng nõn nắm chặt vạt váy, nhìn sàn nhà trước mặt, Ôn Hạ chỉ cảm thấy một sự sỉ nhục khó tả, hắn muốn nàng quỳ gối bò lên sao?

Nâng vạt váy, nàng đang định quỳ gối bò lên, Kỳ Diên lại nói: "Đứng dậy nói chuyện."

Giọng nói này lại có vẻ trầm thấp tức giận, Ôn Hạ không biết mình lại chọc giận hắn ở chỗ nào, chỉ đành làm theo lời hắn đứng dậy, chịu đựng cơn đau nhức ở đầu gối, bước từng bước nhỏ về phía trước, cúi đầu: "Người kia cao khoảng chín thước, nói giọng Thanh Châu không được chuẩn lắm."

"Hắn đã nói chuyện với nàng?"

"Ừm, hắn nói 'ngồi yên', thần thiếp chỉ nghe rõ hai chữ này."

"Nàng dùng trâm cài định đ.â.m vào cổ, là muốn làm gì?"

Ôn Hạ khẽ dừng lại, nắm chặt khăn thêu trong tay. Lúc đó nàng chỉ nghĩ là Kỳ Diên đang trêu chọc nàng, muốn làm nhục nàng, lúc đó chỉ muốn lấy cái c.h.ế.t để chứng minh trong sạch.

"Trong lúc nguy cấp, thần thiếp không muốn bị ức hiếp."

Trong điện lặng im hồi lâu.

Ôn Hạ vẫn cúi đầu tránh ánh mắt của hắn, lông mi khẽ run.

Cuối cùng cũng nghe thấy giọng nói của Kỳ Diên: "Nàng có thể lui xuống."

Ôn Hạ nhất thời sửng sốt, suýt nữa thì không tin vào tai mình.

Cơ hội tốt như vậy, chẳng lẽ hắn không muốn phạt nàng sao?

Nàng do dự ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của Kỳ Diên.

Vị hoàng đế trẻ tuổi ngồi trên cao, chiếc ghế rồng này càng tôn lên vẻ uy nghiêm của hắn. Toàn thân hắn toát lên vẻ trầm tĩnh và khó lường, nhưng lại thiếu đi vẻ phóng túng ngông cuồng mà các triều thần thường chỉ trích.

Ôn Hạ vội vàng cúi đầu xuống, trái tim đập nhanh vì ánh mắt chạm nhau ngắn ngủi này.

Không dám nghĩ nhiều nữa, nàng khom người hành lễ: "Thần thiếp cáo lui."

Mãi cho đến khi Ôn Hạ bước từng bước nhỏ ra khỏi đại điện, Kỳ Diên đang ngồi thẳng người mới hít sâu một hơi, đau đến mức phải ấn vào vết thương trên vai, cả người như thường lệ dựa vào ghế rồng một cách uể oải.

Trần Lân bước vào điện: "Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương có cung cấp được thông tin hữu ích nào không?"

Kỳ Diên thuật lại lời Ôn Hạ, dặn dò Trần Lân điều tra nghiêm ngặt, trong mắt hắn ánh lên vẻ tàn nhẫn: "Thích khách được huấn luyện bài bản như vậy, tuyệt đối không phải người thường có thể sắp đặt, nhất định phải điều tra rõ ràng." Hắn trầm ngâm suy nghĩ, "Viết thư báo chuyện này cho Ôn Tư Lập, có lẽ có thể lệnh cho hắn báo cáo thêm manh mối."

Trần Lân nhận lệnh, hỏi: "Vậy Ôn gia quân trong hành cung nên xử lý như thế nào?"

Kỳ Diên ngẩng đầu liếc mắt lạnh lùng: "Bảo vệ chủ tử có công, còn muốn c.h.é.m đầu bọn họ hay sao?"

Trần Lân vội vàng cúi đầu, nhận lệnh rời đi, may mà võ công của hắn cao cường chạy nhanh, nếu không sợ là ngay trước mặt Hoàng thượng cũng không nhịn được cười.

Trong đại điện chưa hạ rèm.

Kỳ Diên quát lạnh: "Vân Nặc."

Vân Nặc lập tức xuất hiện trong điện.

"Tự mình đi lĩnh phạt."

Nhíu mày, Vân Nặc thực sự không biết mình bị phạt vì sao, chẳng lẽ là lúc nên làm công cụ thì không làm, lúc không nên làm thì lại làm?

Lương Hạc Minh không biết khinh công, cuối cùng cũng chậm chạp chạy đến, vào điện hành lễ với Kỳ Diên, trên mặt không khỏi lộ vẻ lo lắng, vội vàng hỏi: "Thần đã nghe thị vệ nói, Hoàng thượng bị thương?"

"Vết thương nhỏ."

Nhưng Lương Hạc Minh nghi hoặc: "Sao người lại bị thương? Từ trước đến nay chỉ có Hoàng thượng làm người khác bị thương."

"Trẫm không mang theo kiếm, thích khách áo đen đánh lén."

"Vậy tiểu Hoàng hậu của người có bị thương không?"

Ánh mắt Kỳ Diên hơi lạnh, nhớ tới vừa rồi nhìn thấy vết thương trên cổ Ôn Hạ đã được băng bó bằng một lớp lụa mỏng, chỉ là không biết chỗ nàng bị thương ở ngón tay đã được bôi thuốc chưa? Vừa rồi hai tay nàng luôn cung kính giấu trong tay áo, hắn không nhìn thấy.

Thấy hắn im lặng, Lương Hạc Minh chợt hiểu ra, kinh ngạc hô lên: "Người thật sự nhất kiến chung tình với Hoàng hậu của người rồi!"

Kỳ Diên liếc mắt lạnh lùng nhìn Lương Hạc Minh, ánh mắt sắc bén như kiếm.

Lương Hạc Minh miệng lưỡi vụng về hơn Nguyễn Tư Đống, không biết nói những lời sắc bén như vậy, thấy Kỳ Diên không thừa nhận, hắn cũng không phải là người thích truy hỏi, ép người khác xấu hổ, huống hồ người này còn là Hoàng đế.

Lương Hạc Minh bèn phủi bụi trên áo choàng do cưỡi ngựa chạy đến: "Vậy đi thôi, về quán trọ, ta đã đặt phòng thượng hạng cho người."

“Đây là hành cung của trẫm, địa bàn của trẫm, trẫm ở quán trọ làm gì.” Kỳ Diên đã đứng dậy, thân hình cao lớn biến mất trong đại điện.

Lương Hạc Minh: “…”

…

Đêm nay, chú định là một đêm khó ngủ.

Trong sân rộng lớn của Lâm Phượng cư, từ chính điện đến tẩm cung, vẫn sáng đèn rõ ràng.

Ôn Hạ nằm trên giường, nhưng không ngủ được, trong phòng vẫn thắp một ngọn đèn cung đình. Bạch Khấu cũng được lệnh, trải một chiếc giường thấp ngủ ngoài bình phong.

Chỉ vì Ôn Hạ sợ hãi, một mình không dám ngủ.

Hôm nay suýt chút nữa đã bị thích khách áo đen bắt cóc, đối phương rõ ràng là nhắm vào nàng mà đến.

Hơn nữa, vừa rồi cung nhân đến báo, Kỳ Diên đã nghỉ lại hành cung.

Chỗ hắn ở, với nỗi sợ hãi mà thích khách áo đen mang đến cho nàng, có gì khác biệt đâu.

“Nương nương, người ngủ chưa ạ?”

“Chưa.”

Bạch Khấu hỏi: “Vết thương của người có đau không?”

“Ta không đau, chịu đựng được.”

Bạch Khấu nói: “Cũng không biết Hương Sa bây giờ thế nào, còn Hoàng thượng nữa, nếu lần này Hoàng thượng vì vậy mà bị thương, để lại bệnh căn, sau này chẳng phải càng có lý do bắt nạt Phượng Dực cung của chúng ta sao?”

Ôn Hạ mệt mỏi nhắm mắt lại, nghiêng người, gò má trắng nõn gối lên mu bàn tay, bỗng lại đau đớn rút tay về, trên ngón tay có chút trầy xước, chỉ có thể nằm thẳng.

“Nương nương, hôm nay Hoàng thượng cứu chúng ta, người không cảm thấy kỳ lạ sao?”

Ôn Hạ chậm rãi nói: "Đúng là kỳ lạ, có lẽ gió ở Thanh Châu lớn quá, thổi cho hắn ta lú lẫn rồi."

Bạch Khấu hơi dừng lại, do dự nói: "Nương nương, có khi nào Hoàng thượng sau khi nhìn thấy dung mạo của người, thay đổi tính tình trước kia, thích người rồi không?"

Ôn Hạ cong môi, cảm thấy buồn cười: "Không thể nào." Giọng nàng ôn nhu, mang theo ý cười, sau đó lại như cảm thấy đây là một câu chuyện cười rất buồn cười, khóe môi nhếch lên, "Hắn ta đã nói lời tàn nhẫn ở triều đình, xưa nay quân vương một lời chín đỉnh, sẽ không tự vả mặt mình. Hơn nữa Hoàng thượng đã xem qua bức họa của ta, hắn cũng không phải loại người sẽ thay đổi suy nghĩ vì dung mạo."

"Ngươi phải nhớ kỹ, hắn là quân vương." Ôn Hạ nói: "Từ xưa đến nay, hí kịch, thoại bản đều nói cho ngươi và ta biết, tình yêu của quân vương là mỏng manh nhất."

Bạch Khấu do dự, vẫn cảm thấy có chỗ không hiểu: "Hôm nay Hoàng thượng đích thân đến cứu người, người có thể không nhìn thấy, nhưng nô tỳ thấy được, lúc hắn đưa người từ trên xe ngựa xuống, ánh mắt nhìn đám thích khách kia, hung dữ như muốn g.i.ế.c người vậy!"

"Lúc người ở trong điện, Hoàng thượng bảo đám nô tỳ chúng ta lui ra trước, nô tỳ đánh bạo lén nhìn một cái, ánh mắt Hoàng thượng đang nhìn người, không hề lạnh lùng như trước kia ở trong cung." Bạch Khấu không nói rõ được ánh mắt đó là gì, chỉ cảm thấy nói là

lo lắng thì có vẻ quá, nhưng nói là không chút động lòng thì tuyệt đối không đúng.

Ôn Hạ ngẩn người một lúc, không đáp lời.

Nghĩ kỹ lại, quả thật lúc ở trong xe ngựa, hắn đã lộ ra vẻ kỳ lạ hoàn toàn khác trước kia.

Hắn cởi áo choàng, là thật sự muốn khoác lên cho nàng?

Còn lúc ở trong điện, hắn muốn nàng đứng dậy, không bắt nàng quỳ nữa.

Cho đến bây giờ, hắn dường như cũng không hề nói đến việc sẽ trừng phạt Ôn gia quân như thế nào.

Ôn Hạ đột nhiên nghĩ đến những điều này, vội vàng ngồi dậy, trong lòng áy náy không thôi, nàng vậy mà mơ mơ màng màng quên mất hơn hai trăm Ôn gia quân.

"Hoàng thượng xử lý Ôn gia quân thế nào?"

"Hoàng thượng không xử lý Ôn gia quân, người không biết sao?" Bạch Khấu nói, vừa rồi có thống lĩnh Ôn gia quân đến tạ ơn, cũng báo bình an, "Nô tỳ cứ tưởng người đã biết từ trong điện rồi, nô tỳ còn tưởng là người cầu xin."

Ôn Hạ ngây người.

Cơ hội tốt như vậy để trừng trị nàng và Ôn gia, Kỳ Diên lại bỏ qua?

Nàng không biết hắn rốt cuộc đang giở trò gì.

Hay là, hắn thật sự như Bạch Khấu nói, nhìn trúng nàng rồi?

Ý nghĩ này vừa nảy sinh, Ôn Hạ sợ hãi đến mức lông mi không ngừng run rẩy.

Nhớ lại khoảnh khắc đầu tiên gặp hắn tối nay.

Hắn đột nhiên xuất hiện ở hậu viện ven sông của Ức Cửu Lâu, gương mặt tuấn tú không còn lạnh lùng như trước kia. Khoảnh khắc mở môi, ánh mắt hắn rất sâu, nhưng không hề có uy áp của đế vương.

Ôn Hạ toàn thân phát lạnh, sắc mặt trắng bệch.

Nắm chặt vạt áo trước ngực, nàng thở hổn hển một lúc lâu mới vén chăn xuống giường.

"Nương nương, người làm gì vậy?"

"Không ngủ nữa, ta đi chép kinh Phật."

"Hoàng thượng lại phạt người chép kinh Phật sao?"

Hắn không phạt.

Nhưng so với việc chép kinh Phật và bị hắn nhìn trúng, Ôn Hạ cảm thấy cái sau đáng sợ hơn.

Chương 28: Chương 26

Gió đêm xào xạc ngoài cửa sổ, trong thư phòng vẫn đèn đuốc sáng trưng.

Ôn Hạ khoác áo choàng lông cáo, tay đang chép kinh Phật, thỉnh thoảng lại ngủ gật, nhưng cũng không dám dừng lại, chỉ mong sáng sớm ngày mai có thể dâng kinh Phật đã chép xong lên trước mặt Hoàng thượng.

Bạch Khấu đương nhiên không dám ngủ, thấy chủ tử mệt mỏi lấy khăn che miệng ngáp nhẹ, khuyên nhủ: "Nương nương, ngày mai hãy viết tiếp, có lẽ Hoàng thượng bây giờ đã nghĩ thông suốt, sẽ không dùng kinh Phật phạt chúng ta nữa."

Ôn Hạ lắc đầu.

Hắn ngàn vạn lần đừng có nghĩ thông suốt.

Trên bàn bày la liệt trúc giản và nghiên mực, trên đốt ngón tay trắng nõn vẫn còn vết thương do bị cọ xát, nhưng vẫn nắm chặt bút lông tím bằng trúc, nét chữ linh động, không dám dừng lại.

Bạch Khấu chỉ đành thắp thêm một ngọn đèn, đặt ở đầu kia của bàn, sợ Ôn Hạ lại làm tổn thương mắt.

Nhưng cổ tay đang viết chữ lại bị nội thị tiến vào cắt ngang.

"Nương nương, bên Ngự Hoa Viên cần người quyết định."

Phía sau nội thị là cung nữ do Ôn Hạ phái đi hầu hạ trước mặt Hoàng thượng, trong tay bưng khay đựng mấy bộ y phục màu đen, đai lưng ngọc bội, giày ống rộng dài của nam tử.

"Chúng nô tài lần đầu hầu hạ Hoàng thượng, thật sự không biết sáng mai thức dậy nên hầu hạ Hoàng thượng mặc gì, y phục rộng bao nhiêu, giày ống dài bao nhiêu? Chúng nô tài đều không biết!" Mấy người đều sắp lo lắng đến đỏ cả mắt, ai dám chọc giận Kỳ Diên chứ.

Ôn Hạ chỉ đành đứng dậy, cẩn thận xem xét, nhưng cũng có chút do dự, nàng cũng không biết Kỳ Diên mặc y phục cỡ nào.

"Hoàng thượng không mang theo y phục sao?"

"Y phục do Trần thống lĩnh ngự tiền quản lý, nhưng Trần thống lĩnh nói chuyến này Hoàng thượng vi hành, hai bộ mang theo đều ở khách điếm. Trần thống lĩnh nhắn, nếu Nương nương không quyết định được, tốt nhất là đến Ngự Hoa Viên thử một chút, hầu hạ Hoàng thượng không thể chậm trễ."

Ôn Hạ kinh ngạc trợn to mắt: "Muốn ta đến Ngự Hoa Viên, lúc này?"

Cung nhân đáp vâng, nhưng sau khi đáp lại, dường như chợt hiểu ra điều gì.

Tiểu nội thị trẻ tuổi vì chủ tử cuối cùng cũng có cơ hội, vui mừng quỳ xuống chúc mừng. Mấy cung nữ thì đỏ bừng mặt, vừa cũng thay chủ tử vui mừng.

Ôn Hạ mặt mày tái mét, hai má không còn chút máu.

Kỳ Diên đột nhiên không còn là ôn thần nữa, mà là sói ăn thịt người.

Lông mi nàng run rẩy, hai đầu gối mềm nhũn, đưa tay để Bạch Khấu đỡ ngồi xuống trước bàn.

Bạch Khấu nhiều lần xác nhận, vẫn nhận được câu trả lời khẳng định của cung nữ, là lời nhắn của Trần thống lĩnh.

Bạch Khấu lo lắng nhìn Ôn Hạ: "Nương nương, hay là để nô tỳ đi?"

Ôn Hạ nhắm chặt đôi mắt đang run rẩy, lòng bàn tay nắm chặt khăn thêu đã ướt đẫm mồ hôi, nàng im lặng hồi lâu mới mở mắt: "Không cần, hắn..."

Hắn quả thật không phải người.

Giờ phút này, Ôn Hạ rốt cuộc đã hiểu.

Hắn thật sự nhìn trúng dung mạo của nàng sao.

Trước kia ra lệnh cho nàng thấy hắn thì phải lăn càng xa càng tốt.

Bây giờ lại để nàng đến gần hầu hạ, vào đêm khuya thế này.

Bạch Khấu nhỏ giọng an ủi chủ tử, dù sao được sủng ái cũng tốt hơn là bị Kỳ Diên ghẻ lạnh ở Thanh Châu, nếu có thể trở về hoàng cung, đối với chủ tử và Ôn gia đều là chuyện tốt.

Ôn Hạ vẫn im lặng, không nói gì nữa, chỉ là lông mi ướt át, cúi đầu, trông rất đáng thương.

Bạch Khấu đỡ nàng đến trước gương, bôi thêm chút hương cao sau tai, cổ, cổ tay chủ tử, đang định lấy son.

Ôn Hạ nói: "Không cần trang điểm, cứ thế này đi."

Nàng đứng dậy, khoác áo choàng lông cáo trắng ra khỏi tẩm cung.

Ngự Hoa Viên được canh phòng nghiêm ngặt.

Nhưng khi Ôn Hạ đến gần, tất cả đều cúi người hành lễ, trận thế này, không phải là vị Hoàng hậu thất sủng phải lăn xa trước kia có thể có được.

Khóe môi Ôn Hạ hiện lên nụ cười cay đắng, nhưng mười bảy năm đi đến bước này, nàng đã chấp nhận tất cả, không còn sức phản kháng nữa rồi.

Nếu phụ thân còn sống, nàng rất muốn hỏi, tại sao nhất định phải gả cho Kỳ Diên.

Hắn không thích nàng, sẽ không bảo vệ nàng cả đời.

Tại sao không để nàng tự chọn phu quân, chọn một người văn võ song toàn như Tứ ca ca, có thể cùng nàng đánh đàn thổi sáo, có thể dùng tính mạng bảo vệ nàng.

Trần Lân ở bên ngoài tẩm cung, cung kính hành lễ với Ôn Hạ, nhưng chỉ cho phép nàng vào trong, giữ lại các cung nhân phía sau ở bên ngoài.

Ôn Hạ lặng lẽ vòng qua bình phong, bước từng bước nhỏ vào tẩm cung của Kỳ Diên, nhưng khi nhìn thấy long sàng, nàng vẫn có chút do dự, muốn lùi bước.

Nàng dừng lại một lát, cuối cùng vẫn nắm chặt vạt áo, cầm trong tay một nhành hồng mai, đi về phía chiếc giường rồng kia.

Kỳ Diên bị thương ở vai trái, đêm nay chỉ có thể nằm nghiêng.

Là người luyện võ, hắn vốn luôn cảnh giác, đối với sự xâm nhập từ bên ngoài càng thêm nhạy cảm. Chỉ là hôm nay bị thương, lại uống thuốc, nên khi có tiếng động lạ đến gần mới mở mắt ra.

Hắn đột nhiên giữ chặt bóng người trước mặt, nhưng khi nhìn rõ người tới thì ánh mắt chợt lóe lên, lực đạo ra tay vội vàng thu lại, kéo nàng lên giường, may mà không ném nàng ra ngoài.

Ôn Hạ thở hổn hển, ngọc dung ửng đỏ, đôi mắt đẹp tràn đầy vẻ hoảng sợ. Nàng ngã lên người hắn, cách một lớp chăn gấm, hơi thở như hoa lan thoang thoảng phả vào chóp mũi Kỳ Diên.

Giọng nói trong trẻo, ngọt ngào.

Hương thơm thoang thoảng.

Kỳ Diên ánh mắt như đuốc, khí thế mạnh mẽ đối diện với sự hoảng sợ và yếu đuối của nàng, âm thầm nuốt xuống cơn khô nóng trong cổ họng, hắn trầm giọng hỏi: "Nàng làm gì vậy?"

"Vì Hoàng thượng, đo, đo giày."

Kỳ Diên đưa mắt nhìn xuống, mới thấy trên lồng n.g.ự.c phập phồng của nàng, nhành hồng mai chỉ lộ ra một chút bị chăn gấm đè bẹp, hắn buông tay ra.

Ôn Hạ vội vàng lui xuống giường, trên cổ tay trắng nõn đã nổi lên dấu đỏ do bị hắn nắm chặt.

Kỳ Diên ngồi dậy, ngón tay thon dài kéo lại cổ áo ngủ đang xộc xệch: "Trần Lân cho nàng vào?"

Ôn Hạ gật đầu.

Nàng cúi đầu, eo thon như liễu, đứng dưới ánh đèn, vẻ mặt đầy lo lắng.

"Bây giờ là giờ nào?"

Giọng nói mềm mại của Ôn Hạ đáp: "Giờ Tý."

Kỳ Diên ngẩng đầu: "Giờ Tý?" Giọng hắn đột nhiên có chút giận dữ mà chính hắn cũng không nhận ra: "Nàng không ngủ sao?"

"Là người bảo thần thiếp tới. Cung nhân ở hành cung không biết kích thước y phục người mặc ngày mai, Trần thống lĩnh bảo thần thiếp tới đo y phục cho người."

Sắc mặt nàng trắng bệch, đôi mắt hạnh long lanh như có nước ẩn chứa vẻ uất ức khó hiểu. Kỳ Diên nhìn thấy, vẻ mặt càng thêm lạnh

lùng, nhưng không phải hướng về nàng.

Hắn trầm giọng nói: "Vậy bây giờ tới đo, đo xong thì về đi."

Ôn Hạ hơi sững sờ, có lẽ không ngờ hắn sẽ để nàng rời đi, suy nghĩ một chút, nàng nghĩ có lẽ là đám người hầu đoán ý chủ tử. Nhưng dù sao, ánh mắt hắn cũng không lạnh lùng như trước, rốt cuộc cũng khác rồi.

Nàng vừa rồi đã đo xong giày, trong điện không có y phục của hắn, đôi mắt đẹp đảo qua, ánh mắt nàng dừng trên người Kỳ Diên.

Nàng còn chưa mở miệng, Kỳ Diên đã xuống giường, dang rộng hai tay.

Ôn Hạ tránh ánh mắt hắn, chỉ cúi đầu, dùng cành mai đo thân thể hắn, đến eo thon, bẻ một cánh hồng mai làm dấu. Đi vòng qua vai rộng của hắn đo xong, lại bẻ thêm một cánh, ghi nhớ độ dài ngắn của cành mai.

Kỳ Diên không nói lời nào, cứ như vậy cho đến khi nàng đo xong. Chỉ còn chiều cao của hắn chưa đo, cành mai trong tay nàng không đủ dài.

Mà Ôn Hạ dường như biết vậy, khom người nói: "Thần thiếp nhớ rồi, thần thiếp cáo lui."

"Chiều cao của trẫm, nàng biết?"

Nàng khẽ nhíu mày: "Chỉ nhìn qua, là chín thước sao?"

Giọng hắn lạnh lẽo trầm thấp: "Trẫm cũng không biết, ước chừng là vậy, nhưng cổ người dài ngắn khác nhau, chiều dài y phục cũng khác nhau, trẫm không thích y phục kéo lê trên đất, dài đến giày là được."

Im lặng trong giây lát, Ôn Hạ đang cố nhịn, không biết ý đồ của hắn.

Cho đến khi cổ tay đột nhiên bị nắm lấy, lực đạo của hắn không nhẹ không nặng, nhưng đủ để nàng không thể kháng cự.

Nàng bị kéo đến trước mặt hắn, bàn tay đang cầm cành mai bị bàn tay to lớn của hắn phủ lên, cứ như vậy kéo nàng, đo khoảng cách từ đỉnh đầu nàng đến cổ hắn.

Mọi chuyện xảy ra quá bất ngờ, trán Ôn Hạ chạm vào n.g.ự.c hắn, thân thể cường tráng của nam nhân bao bọc lấy nàng.

"Nhớ kỹ chưa?" Giọng hắn vang lên gần bên tai.

Ôn Hạ không dám thở mạnh, chỉ có thể dưới mệnh lệnh này mà buộc phải ngẩng đầu lên, liếc nhìn dấu vết do chiếc nhẫn của hắn trượt trên cành mai.

"Nhớ kỹ rồi." Hơi thở nàng gấp gáp, lùi lại từng bước nhỏ, khom người hành lễ rồi rời đi.

Tẩm cung trở lại yên tĩnh, nhưng trong sự im lặng này, rõ ràng có sóng gió mãnh liệt.

Kỳ Diên khẽ vén tay áo, hương thơm vẫn còn vương vấn, đầu ngón tay dường như vẫn còn lưu lại hơi ấm. Ánh mắt hắn dừng trên long sàng, trên tấm chăn màu chàm, rơi rụng hai cánh hồng mai. Dù đã bị vò nát, nhưng vẫn kiều diễm nở rộ.

Hắn đột nhiên nhớ tới lời nói của Vinh Vương trước khi chết.

Cổ tay trắng nõn kia mềm mại như ngọc, hắn căn bản không dùng sức mà đã đỏ lên như vậy.

Trần Lân được triệu vào điện.

Trước khi Kỳ Diên mở miệng, hắn đã chủ động quỳ xuống.

Rõ ràng là bảo Hoàng hậu tới đo y phục, nhưng ngay cả thước đo cũng không chuẩn bị, người bên cạnh Hoàng đế, không có chút nhãn lực và thủ đoạn thì không thể ngồi ở vị trí này được.

Kỳ Diên bảo hắn tự mình nhận phạt, rồi lạnh lùng hỏi: "Con chó c.h.ế.t Vinh Vương kia chôn ở đâu?"

Trần Lân nói, có lão thần kính trọng tiên đế thấy thương, liền lấy chiếu cỏ bọc lại chôn, dựng một cây gỗ làm bia.

Kỳ Diên: "Đào lên ném vào bãi tha ma."

...

Lâm Phượng cư.

Ôn Hạ trở về từ tẩm cung của Kỳ Diên nhanh như vậy, Bạch Khấu không khỏi thở phào nhẹ nhõm thay chủ tử.

Chỉ là bước chân Ôn Hạ vội vàng, Bạch Khấu hỏi gì nàng cũng không nói. Trở về điện, nàng nói các dấu hiệu trên cành hồng mai cho cung nhân, liền vứt cành hồng mai đi như thể ghét bỏ, sai cung nhân chuẩn bị nước rửa tay.

Bạch Khấu: "Nương nương, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Cung nhân xoa đôi tay nàng đến đỏ bừng, Ôn Hạ mới bảo họ dừng lại.

Nàng ngồi trở lại bàn, tiếp tục viết kinh văn còn dang dở.

Cung nhân cuối cùng cũng đo được kích thước chính xác, bưng tới ba bộ y phục cho nàng lựa chọn.

Ôn Hạ ngay cả liếc mắt cũng thấy chướng, tùy tiện chỉ một bộ huyền sam.

Màu đen mà hắn thích, đen như mực, vừa đúng là màu nàng không thích.

Giỏ tre chất đầy trúc giản, đêm khuya tĩnh mịch, gió mát hiu hiu, Ôn Hạ vẫn không dám dừng lại, vừa dừng lại liền nghĩ tới lồng n.g.ự.c và giọng nói gần trong gang tấc của hắn lúc nãy.

Nàng tưởng rằng hắn sẽ không vì dung mạo mà ưng nàng, hắn chẳng phải rất chán ghét nàng sao.

Nếu hắn cứ chán ghét nàng như vậy, nàng còn cảm thấy hắn là một hoàng đế rõ ràng yêu ghét. Nhưng bây giờ, nàng đột nhiên càng xem thường hắn hơn.

Trải qua một đêm này, Ôn Hạ cuối cùng cũng ngã bệnh vào lúc trời sáng.

Dù là do viết kinh văn cả đêm, hay là do những chuyện xảy ra đêm qua. Nàng vừa lo lắng sợ hãi, trên người lại còn mang thương tích, thái y tới bắt mạch, nói là do phong hàn phát sốt.

Nhưng nói là phải chép một vạn chữ kinh văn, vẫn còn thiếu rất nhiều. Ôn Hạ muốn gắng gượng dậy viết tiếp, cuối cùng bị Bạch Khấu vừa khóc vừa cầu xin ngăn lại.

Bạch Khấu bảo cung nữ cẩn thận chăm sóc chủ tử, ôm kinh văn mà chủ tử đã chép cả đêm, đi tới Trác Chính viên.

Hôm nay Kỳ Diên phải đi tỷ thí với giang hồ, tỷ thí võ công với sư huynh của kiếm khách kia.

Hắn nửa đêm về sau căn bản không ngủ ngon giấc. Sáng sớm, cung nhân hầu hạ mặc y phục dâng lên huyền sam cẩm y, đại sương choàng thêu kim tuyến, một đôi giày ống bằng da hươu, ngọc bội trên eo dát đầy bảo thạch cũng đặc biệt đẹp mắt.

Không hiểu sao, hắn trực giác cảm thấy hôm nay tỷ võ nhất định sẽ thắng.

Đang định cùng Lương Hạc Minh xuất môn, Trần Lân bẩm báo đại cung nữ của Hoàng hậu cầu kiến.

Kỳ Diên khẽ nhíu mày, ngồi trở lại trong điện cho gọi người vào.

Lương Hạc Minh cũng ở trong điện: "Thần đoán là Hoàng hậu của người phái cung nữ đưa bữa sáng cho người, nghe nói tối qua người còn triệu người vào điện đo y phục."

"Chuyện Ôn gia liên lụy nàng ấy nhiều năm như vậy, cũng nên chấm dứt rồi." Lương Hạc Minh nghiêm túc nói ra quan điểm của mình: "Đế hậu hòa thuận, đối với quốc gia cũng là chuyện tốt. Chuyến này hồi cung vẫn nên mang Hoàng hậu theo, để nàng ấy ở nơi xa xôi Thanh Châu này, khó đảm bảo những thích khách áo đen kia sẽ không đến lần thứ hai. Người nỡ để vị tiểu hoàng hậu như hoa như ngọc này bị người ta cướp đi sao?"

Kỳ Diên tuy không trả lời, nhưng giữa lông mày đã giãn ra, tối qua hắn đã sớm có dự định rồi.

Bạch Khấu đã khom người tiến vào trong điện, trong n.g.ự.c ôm một xấp trúc giản.

Không phải bữa sáng.

Kỳ Diên khẽ nheo mắt, đối mặt với những trúc giản này, luôn có sự chán ghét theo bản năng, liền tùy ý nằm vào long ỷ.

Mới bị hắn triệu kiến một lần mà thôi, nàng đã dám mang tấu chương đến, giống như đám lão thần kia ép hắn xem sao?

"Nô tỳ tham kiến Hoàng thượng. Đây là kinh văn cầu phúc Hoàng hậu nương nương sao chép cho người, xin người xem qua." Bạch

Khấu cung kính dâng lên một quyển, hai mươi quyển còn lại đều ở bên cạnh.

"Đêm dài giá lạnh, nương nương cũng chỉ đủ sức sao chép sáu nghìn chữ này, tổng cộng hai mươi mốt quyển, bốn nghìn chữ còn lại sẽ trình lên cho người ngay khi nương nương khỏe hơn, xin Hoàng thượng thứ tội."

Sắc mặt Kỳ Diên đã sớm thay đổi: "Ngươi nói lại lần nữa."

Hắn gần như sải bước đến Lâm Phượng cư.

Cung nhân ngoài cửa điện nhìn thấy hắn, hoảng sợ quỳ xuống hành lễ.

Hắn bước nhanh vào điện, quát khẽ: "Tẩm cung ở đâu, dẫn đường!"

Nhưng Ôn Hạ không ở tẩm cung, lại đến thư phòng.

Chỉ còn lại bốn nghìn chữ mà thôi, nàng càng nợ, càng sợ Kỳ Diên hiện tại.

Kỳ Diên đến thư phòng, trên án thư sáng đèn, chỉ vì mắt Ôn Hạ từng mắc chứng mù tuyết, thái y để tránh tái phát, luôn dặn nàng ban ngày cũng không thể làm việc quá hại mắt.

Khu mặt nàng tái nhợt, thân hình mảnh mai yếu ớt đến mức sắp ngã quỵ, vẫn nắm lấy bút viết chữ.

"Ai bảo nàng sao chép!" Kỳ Diên sải bước đến trước án thư.

Nhìn thấy hắn, sắc mặt nàng dường như càng trắng thêm vài phần, cụp hàng mi run rẩy xuống đỡ người hành lễ với hắn.

Kỳ Diên lạnh lùng hỏi: "Ai bảo nàng sao chép, Trần Lân sao?"

Ôn Hạ khẽ dừng lại, giọng nói bệnh tật càng thêm nhỏ nhẹ mềm mại: "Là Hoàng thượng người."

"Năm Kiến Thủy thứ năm, thần thiếp ở trong cung va chạm với người, người bảo thần thiếp viết kinh văn." Giọng nàng không có oán trách, không có cảm xúc, dường như vĩnh viễn mềm mại như vậy: "Mực của thần thiếp làm lem một hàng chữ, lúc đó nội thị ngự tiền truyền lời, thần thiếp mới biết sáu nghìn chữ không đủ để cầu phúc. Người đừng tức giận nữa, thần thiếp chỉ cần thêm ba canh giờ nữa là có thể sao chép xong phần còn lại rồi."

Kỳ Diên thu chặt đồng tử, vậy mà mới nhớ ra chuyện này.

Hắn có lẽ đã phạt nàng sao chép những quyển sách vớ vẩn gì đó, nhưng hắn không nhớ nàng làm đổ mực, Cát Tường lại phạt nàng bổ sung.

Hắn thậm chí chưa từng nhìn thấy những kinh văn này, chưa từng thấy chữ viết đẹp đẽ thanh tú như vậy.

Hắn quát trầm giọng: "Long thể trẫm khỏe mạnh, không cần những kinh văn vớ vẩn này."

Ôn Hạ khẽ dừng lại: "Chúng không vớ vẩn."

Giọng nàng rất nhẹ, nhưng lại lộ ra sự kiên cường không thể lay chuyển và chút cảm xúc không muốn nói ra. Kỳ Diên chưa từng thấy nàng như vậy, thậm chí hắn hiện tại không quen thuộc với nàng, ngoại trừ danh nghĩa vợ chồng trên mặt.

Trong trí nhớ của hắn, nàng trước kia không phải như vậy, là ngây thơ hồn nhiên, là hi hi ha ha, còn tỉ mỉ chu đáo. Mỗi lần hắn bị phụ hoàng mẫu hậu phạt, đều chỉ có nàng quỳ cùng hắn, chỉ có nàng từ trong y phục nhỏ bé móc ra móng gà chân gà giấu đi, lén lút đưa cho hắn.

Đứng trước mặt hắn là Ôn Hạ mà hắn quen biết, nhưng cũng không phải nữa.

Nàng sắc mặt tái nhợt, mái tóc đen buông xõa mềm mại xuống hai vai, yên lặng cúi đầu, dường như đang chờ đợi hắn nổi giận trách phạt.

Kỳ Diên vậy mà cảm thấy, hắn lại có lúc khó nói nên lời, khó nói ra lời nói kỳ lạ nghẹn ngào trong lòng này.

Cuối cùng hắn vẫn lạnh lùng nói: "Trẫm không thích xem kinh văn, chờ trẫm nghĩ đến muốn nàng viết cái gì rồi hãy nói."

"Người đến, đỡ Hoàng hậu hồi tẩm cung nghỉ ngơi, uống thuốc."

Nàng vẫn chỉ cụp mắt xuống, không bất ngờ, cũng không vui mừng, đỡ người hành lễ với hắn: "Thần thiếp tạ ơn Hoàng thượng."

Cung nhân dìu Ôn Hạ rời khỏi thư phòng.

Ánh mắt Kỳ Diên rơi trên những bút mực trúc giản kia, giận dữ quát cung nhân: "Cất hết đồ của Hoàng hậu đi, nhiễm phong hàn còn để nàng ấy viết chữ, không muốn sống nữa sao!"

Cung nhân run rẩy lĩnh mệnh.

Lương Hạc Minh đứng ở cửa nhìn hồi lâu: "Hoàng thượng..."

Kỳ Diên quay đầu lại, ánh mắt sâu không thấy đáy như lưỡi kiếm lạnh lẽo.

Lương Hạc Minh: "... Thần là muốn nói, người còn đi tỷ kiếm nữa không? Dù sao trên vai người cũng có thương tích, không được thì thôi, cùng lắm coi như bỏ cuộc, thế nhân cũng không biết là người."

"Chuyện nhỏ này không ảnh hưởng đến việc trẫm tỷ kiếm." Kỳ Diên sải bước ra khỏi thư phòng, khí vẫn chưa tiêu.

Lương Hạc Minh bị hắn đụng vào vai: "Hoàng thượng trút giận lên thần làm gì, phạt nàng ấy sao chép kinh văn cũng không phải thần.

Hoàng thượng vẫn nên cẩn thận nghĩ xem còn phạt nàng ấy sao chép cái gì nữa đi."

...

Trong rừng trúc yên tĩnh, kiếm quang tứ tung, kiếm khí lạnh lẽo sắc bén xé toạc bầu trời yên tĩnh.

Mãi đến khi tỷ thí với kiếm khách kia, Kỳ Diên nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra hắn còn phạt Ôn Hạ làm gì nữa.

Võ giả quy tâm, kiếm sĩ tuyệt đối không thể phân tâm.

Trận tỷ thí này, Kỳ Diên tự phụ công pháp tuyệt đối có thể thắng, vậy mà lại thua.

Cho đến khi trường kiếm của đối phương đ.â.m về phía thân thể hắn, hắn vốn có thể đỡ chiêu, nhưng tập trung tinh thần đã không kịp, nghiêng người né tránh, lưỡi kiếm đ.â.m vào cánh tay trái của hắn.

Kiếm khách kia cũng rất biết điều, thấy hắn không né tránh đã thu tay lại, nhưng vẫn đ.â.m vào da thịt hắn.

Kỳ Diên: "Ta thua." Hắn thu kiếm lại định rời đi.

Kiếm khách áo xanh: "Ngươi đùa ta!"

Trận tỷ thí này, Kỳ Diên rõ ràng tự nhận thua, kiếm khách vẫn không chịu buông tha, cảm thấy bị hắn coi thường, không được coi trọng, nhất định phải lôi kéo Kỳ Diên đánh thêm một trận nữa, không cho phép hắn nương tay.

Tỷ thí rốt cuộc kết thúc, kiếm khách áo xanh bị chiêu thức sắc bén của Kỳ Diên đánh lui trong rừng trúc, ngã xuống đất thở hổn hển.

Kỳ Diên ném kiếm lên không trung cho Lương Hạc Minh, điều chỉnh hơi thở bước nhanh ra khỏi rừng.

Trên xe ngựa quay về, Lương Hạc Minh băng bó vết thương trên cánh tay cho Kỳ Diên, thở dài: "May mà đó là người biết điều, không thật sự đ.â.m vào."

"Trẫm cũng không thật sự đ.â.m hắn."

"Nhưng người vẫn bị thương."

Kỳ Diên khẽ dừng lại, ánh mắt bỗng nhiên thâm sâu khó lường: "Trẫm đã nói, nếu gặp cao thủ, bị thương thì đã sao."

Hắn bỗng nhiên cảm thấy xe ngựa không đủ nhanh, ra lệnh cho Trần Lân đang đánh xe nhanh hơn một chút.

Chương 29: Chương 27

Trong hành cung, quận thủ Thanh Châu Thường Thiện Trị đã đợi từ lâu, rốt cuộc cũng đợi được Kỳ Diên hồi cung.

Hắn đến đây là vì chuyện thích khách áo đen, đáng tiếc tra xét không có kết quả. Toàn bộ Thanh Châu chỉ tìm được hai tên thích khách áo đen đang lẩn trốn, đều tự sát bằng thuốc độc sau khi bị bắt. Ngoài ra, có một đoàn thương nhân khả nghi đã rời khỏi Nam Thành quan, nhưng khi Thường Thiện Trị phái người đuổi theo thì đã quá muộn. Ngự y cũng không thể nghiệm ra được gì từ loại độc đó, là thạch tín, nơi nào cũng có thể kiếm được.

Tấu trình xong những điều này, Thường Thiện Trị mặc áo bào đỏ thẫm, quỳ gối giữa điện, trong lòng thấp thỏm bất an, chờ đợi Hoàng thượng quyết định.

Kỳ Diên ngồi nghiêng trên long ỷ, hai bên vai đều bị thương, chỉ có thể lười biếng dựa vào mới thấy thoải mái hơn đôi chút. Đôi mắt phượng dưới hàng lông mày sắc bén của hắn thâm sâu khó lường, khí thế quanh người lạnh lẽo bức người, nghe xong tự nhiên là nổi giận, lạnh lùng mắng một tiếng: "Ngu xuẩn!"

"Hai người đổi lấy hơn mười người ra khỏi thành, đánh lạc hướng, điều hổ ly sơn, chút thủ đoạn này ngươi cũng không nhìn ra được, làm quan gì chứ?"

Thường Thiện Trị chỉ đành cúi gằm tấm lưng già nua xuống.

"Bảo ngự y nghiệm thi, trong bụng ăn cái gì, ăn vào lúc nào, đều phải điều tra rõ ràng cho trẫm."

Giọng nói lạnh lẽo không chút hơi ấm này khiến Thường Thiện Trị run rẩy đứng dậy, chỉ sợ chiếc mũ ô sa vốn đội ngay ngắn trên đầu bị gỡ xuống. Hoàng hậu chuyển đến Thanh Châu, ông đã cố gắng hết sức để lo liệu mọi việc chu toàn, rõ ràng Hoàng hậu nương nương sống rất thoải mái, rõ ràng ngay cả đám trẻ con ngoài đường cũng biết Hoàng thượng hiện nay không coi trọng Hoàng hậu. Bắt thích khách chẳng qua chỉ là làm cho có lệ, chỉ cần cố gắng hết sức, nếu điều tra không rõ thì thôi vậy.

Đến lúc này, Thường Thiện Trị mới hiểu ra, có lẽ Hoàng hậu đã khác xưa rồi.

Trong bầu không khí căng thẳng, cung nữ cẩn thận bưng trà nóng đến trước mặt Hoàng thượng, Kỳ Diên uống xong liền nhìn sang cung nữ trước mặt.

Rốt cuộc không phải là cung nữ chuyên hầu hạ bên cạnh Hoàng thượng, cung nữ này không được lanh lợi, không nhìn ra ý tứ trong đôi mắt thâm sâu khó lường kia, sợ hãi quỳ xuống.

Ánh mắt Kỳ Diên càng lúc càng trầm xuống, nếu trước mặt là một thái giám, hắn đã sớm đá bay ra ngoài rồi.

Lương Hạc Minh ở bên cạnh nhắc nhở cung nữ: "Hoàng hậu thế nào rồi? Còn không mau tâu lên Hoàng thượng."

Cung nữ như bừng tỉnh, vội vàng đáp một cách thành thật: "Hoàng hậu nương nương không chép kinh nữa, mắt có hơi đỏ, lúc nô tỳ và Như Ý thay ca trực nhìn từ ngoài rèm châu không rõ lắm, hình như Hoàng hậu nương nương đã khóc, không biết có phải do di chứng của bệnh đau mắt năm ngoái hay không. Bây giờ nương nương đã uống thuốc hạ sốt, đã ngủ rồi ạ."

Kỳ Diên nghe thấy hai chữ "đau mắt" mới nhớ ra năm ngoái nàng từng mắc chứng mù tuyết...

Hắn liền im lặng một lúc.

Lương Hạc Minh nói: "Hoàng thượng có muốn đi xem Hoàng hậu không?"

"Trẫm không đi, trẫm đau chân, truyền thái y đến xem vết thương ở vai cho trẫm."

"Đau chân thì xem vai làm gì?" Lương Hạc Minh hỏi một cách nghiêm túc.

Kỳ Diên lạnh lùng liếc hắn một cái, ý bảo hắn im miệng.

Vết thương ở bả vai đúng là bị rách ra khi tỷ thí với kiếm khách áo xanh, thái y xử lý vết thương bằng kẹp nhỏ, kéo ra một cơn đau. Kỳ Diên bình tĩnh chịu đựng, kéo áo ngủ lại, mặc cung nữ mặc áo khoác ngoài cho mình.

Đối với hắn, Thanh Châu hành cung thật sự quá chật chội, chỉ có Ngự Hoa Viên là rộng rãi hơn nhiều, Lâm Phượng cư càng không thể gọi là khí thế.

Từ con đường lát gạch của Ngự Hoa Viên đi đến cuối, là một bức tường đen ngói xanh, xuyên qua vòm cửa hình tròn trên tường, là đình đài lầu các, non bộ nước chảy. Hơn nữa, vì hành cung nhiều năm không có hoàng tộc đến ở, nên lầu các không được tu sửa, non bộ không được bài trí, ao sen bên dưới mọc đầy cỏ dại. Nếu là mùa xuân hè, Kỳ Diên cảm thấy cái ao này quá tồi tàn, không thích hợp để nuôi cá nuôi sen, chỉ thích hợp cho cóc chiếm giữ.

Đi dọc đường đến đây, đi thêm một đoạn nữa là đến cung điện Lâm Phượng cư.

Cung nữ hầu hạ bên cạnh vừa đi vừa tâu khẽ: "Phía Tây có một rừng mơ, là nơi nương nương thường thích đến. Sau núi hành cung còn có một suối nước nóng, nương nương cũng rất thích, nương nương mỗi ngày giờ Ngọ đều đến đó ngâm mình nửa canh giờ, thường ngủ quên trong suối nước nóng."

Kỳ Diên vừa nghe vừa nhíu mày: "Không bị cảm lạnh sao?"

"Bẩm Hoàng thượng, sẽ không bị cảm lạnh ạ, bốn phía ao có rèm che, nước suối rất ấm."

Kỳ Diên dừng bước, ánh mắt nhìn về phía xa.

Cung nữ giờ đã học được chút lanh lợi, len lén nhìn theo ánh mắt của Hoàng thượng.

Trong sân bốn phía cung điện, có cây bạch quả cao lớn, trên cành cây buộc đầy dải lụa đỏ mà mọi người cầu nguyện trong dịp Tết, đang bay phất phơ trong gió.

"Trong sân có một cây bạch quả, nương nương vừa vào hành cung đã nói là cây cổ thụ lâu năm, đến mùa thu sẽ có lá vàng rực rỡ hẳn sẽ rất đẹp. Đến mùa thu, cây bạch quả quả nhiên toàn là lá vàng um tùm! Nương nương còn vừa gảy đàn vừa ngắm trăng dưới gốc cây vào Tết Trung thu nữa. Bây giờ dải lụa đỏ bay trên cây là dải lụa cầu phúc được buộc lên trong dịp đón xuân, dải lụa đỏ trên cùng là của nương nương. Nương nương hiền lành, cho phép nô tỳ cũng treo lời ước nguyện lên đó."

Kỳ Diên nhìn dải lụa đỏ bay phấp phới trên ngọn cây, gọi Vân Nặc đến lấy xuống.

Cách đêm giao thừa cũng chỉ mới nửa tháng, nét mực vẫn còn rất mới, chữ viết của Ôn Hạ thanh tú ngay ngắn.

Nhìn trộm tâm nguyện của người khác là không tốt.

Nhưng Kỳ Diên luôn cảm thấy mình nên bù đắp cho nàng một chút gì đó.

Hắn cúi đầu xem hết ba điều ước của nàng, nhưng ánh mắt lại dừng lại ở dòng thứ tư bị mực che khuất.

Nàng đã viết gì? Sao phải viết xong rồi lại do dự xóa đi?

Trả dải lụa đỏ cho Vân Nặc, Kỳ Diên bảo hắn buộc lại lên cây.

...

Ôn Hạ dưỡng bệnh hai ngày, cuối cùng cũng hạ sốt, tinh thần cũng khá hơn nhiều, không còn mệt mỏi yếu ớt như lúc ốm nữa.

Trứ Văn đã đỡ hơn, chân khập khiễng đi vào tẩm cung bẩm báo: "Nương nương, Trần thống lĩnh ngự tiền nói đã điều tra ra manh mối về những thích khách áo đen, Hoàng thượng muốn hỏi nương nương một số việc, nếu nương nương chưa dậy nổi thì để lần sau hỏi ạ."

Ôn Hạ đã đi lại trong điện để giãn gân cốt, làn da nàng vốn trắng như ngọc, giờ cũng ít cười hơn, vẻ mặt nhàn nhạt, càng thêm phần yếu đuối.

"Hoàng thượng đang ở đâu?"

"Ngay ngoài điện ạ."

Ôn Hạ thản nhiên nói: "Để ta thay y phục rồi ra."

Đi vòng ra sau bình phong mặc một chiếc áo dài màu xanh sen thêu hình phượng hoàng, Ôn Hạ ngồi trước gương, Bạch Khấu cài trâm hoa mai đỏ lên búi tóc cho nàng.

"Nương nương, không vì bản thân mình thì cũng phải vì Ôn gia mà suy nghĩ, người đừng hành hạ bản thân nữa." Bạch Khấu lo lắng nói.

Hôm đó Kỳ Diên ra lệnh cho Ôn Hạ không được chép kinh nữa, bảo nàng về cung dưỡng bệnh, hắn vừa đi, Ôn Hạ liền không nhịn được rơi nước mắt.

Có lẽ các cung nữ đều cho rằng nàng cuối cùng cũng được Hoàng thượng sủng ái.

Nhưng đối với nàng thì khác, ân sủng của hắn muốn đến thì đến, muốn đi cũng không ai có thể phản kháng. Nàng không cảm thấy ân sủng này của hắn là chuyện tốt lành gì, nàng chỉ cảm thấy mình khổ, giống như món đồ có thể tùy ý đùa bỡn. Tại sao hắn có thể ghét bỏ nàng như vậy, rồi lại ban ân như vậy? Bảo nàng chép kinh thì nàng phải chép kinh, bảo dừng cũng là do hắn quyết định.

Nhưng lời khuyên của Bạch Khấu không sai, bao nhiêu năm nay, những gì nên chịu đựng và không nên chịu đựng, nàng đều đã quen rồi. Vì Ôn gia, hắn ưng cái sắc đẹp này của nàng, vậy thì cứ lấy đi. Nàng chỉ tuyệt đối sẽ không động lòng với hắn.

Hành đến chính điện, trên long ỷ của nàng đã có một nam nhân thân hình cao lớn tuấn tú ngồi đó.

Ôn Hạ khom người hành lễ: "Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng."

Kỳ Diên nói ban thưởng chỗ ngồi, ánh mắt lướt qua người nàng một cái, như thường lệ hỏi: "Ôn gia có kẻ thù nào ở Yên quốc sao?"

Ôn Hạ khẽ giật mình: "Những thích khách áo đen kia là người Yên quốc?"

Kỳ Diên nhẹ giọng đáp một tiếng "Ừ".

Trần Lân bẩm báo rằng, dựa vào thức ăn trong bụng thích khách mà ngự y phán đoán, thịt bò khô và bánh hoa mà bọn họ ăn đều sản xuất ở Yên quốc. Tuy Đại Thịnh cũng có bán những loại thực phẩm này, nhưng kết hợp với việc quan sát phổi của một số người, phát hiện có dấu hiệu hút thuốc lá, mà tiên đế đã cấm thuốc lá, chỉ có Yên quốc là không cấm.

Có lẽ là do Trần Lân bẩm báo quá chi tiết, Ôn Hạ chưa từng nghe nói đến việc giải phẫu như vậy, đáy mắt thoáng vẻ e ngại, nàng khẽ dùng khăn tay che môi.

Kỳ Diên lạnh lùng liếc Trần Lân ra hiệu im lặng.

Ôn Hạ suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu: "Ôn gia quanh năm chinh chiến sa trường, nếu có kẻ thù, vậy hẳn là kẻ thù của cả Yên quốc."

Kỳ Diên cũng biết hỏi cũng không ra đáp án, Ôn Hạ quanh năm sống trong thâm cung, giờ thích khách lại nhằm vào nàng, nếu nói là kẻ thù của hắn thì càng không có gì sai.

Trong điện lặng im một lát, chỉ nghe thấy giọng nói trầm thấp của Kỳ Diên: "Hoàng hậu thân thể thế nào rồi?"

Ôn Hạ cụp mắt: "Thần thiếp đã không sao rồi, đa tạ Hoàng thượng."

Nàng nói đã không sao, nhưng vẫn không nhịn được mà ho nhẹ một tiếng, che miệng bằng khăn tay.

"Vậy thì năm ngày nữa khởi hành hồi kinh."

Ôn Hạ ngẩn ra, lông mi khẽ run rẩy, rõ ràng đã cam chịu nghịch cảnh, rõ ràng đã hiểu câu nói này của hắn, nhưng vẫn cảm thấy không cam lòng, rất tủi thân.

Nàng giả vờ không hiểu: "Vậy thần thiếp sẽ thu xếp hành lý cho Hoàng thượng, cung tiễn Hoàng thượng."

"Trẫm đang nói, Hoàng hậu cùng hồi kinh." Giọng hắn không nghe ra vui giận: "Chuyện thích khách ở hành cung vẫn chưa tra ra manh mối, nếu là người Yên quốc, vậy việc nghị hòa với Yên quốc cũng không cần bàn bạc nữa."

Trần Lân giải thích, sứ giả Yên quốc không lâu nữa sẽ vào kinh, năm ngày sau khởi hành cũng là vì cần phải về xử lý quốc sự.

Ôn Hạ thật sự muốn phản bác, lúc hắn nhàn nhã ngồi trên long ỷ đấu dế, đã từng nghĩ đến quốc sự mấy lần?

Trong điện chỉ còn lại sự tĩnh lặng, nàng biết mình không thể phản bác, nhưng vẫn không thể xua tan được nỗi buồn muốn khóc, muốn

mắng người trong lòng.

Nàng chưa từng mắng người, nhưng lời nói dịu dàng nàng biết.

"Nhưng thần thiếp sợ hãi, thần thiếp đến hành cung dưỡng bệnh là vì bị bệnh, giờ phong hàn vẫn chưa khỏi hẳn."

Trong điện yên tĩnh không một tiếng động, một lát sau Kỳ Diên nói: "Nàng vì sao đến đây, chẳng lẽ bản thân không rõ sao?" Giọng nói lạnh lùng của hắn mang theo vẻ giận dữ. Cơn giận này không phải vì Ôn Hạ, mà là vì chính hắn.

Hai ngày nay, Lương Hạc Minh khuyên Kỳ Diên đến thăm Ôn Hạ, hắn đều nhịn không đến.

Đối với việc nàng họ Ôn, đối với Ôn Lập Chương, hắn vẫn chưa buông bỏ được.

Nhưng hắn biết rõ nàng căn bản không có lỗi gì.

Người luyện võ, chú trọng tĩnh tâm.

Hai ngày nay, khí huyết trong kinh mạch của Kỳ Diên hỗn loạn, ban đêm luyện một bộ kiếm pháp lại không thể nào đột phá, hơn nữa nội lực va chạm làm hắn bị thương, được Vân Nặc truyền nội lực mới tạm thời ổn định.

Hắn tự nhủ, nàng bất quá chỉ là một phi tần trong hậu cung của hắn mà thôi.

Vậy thì hãy vượt qua cái rào cản nàng họ Ôn, để nàng an ổn sống hết quãng đời còn lại trong hậu cung.

Ngay cả khi nghĩ như vậy, vẫn có một giọng nói mâu thuẫn nói với hắn rằng điều đó là không đúng.

Có lẽ nàng không chỉ là một phi tần trong hậu cung của hắn, nàng là thê tử kết tóc, là Thái tử phi mà hắn đã chọn từ cái nhìn đầu tiên khi

còn nhỏ. Là người duy nhất từng dùng sự ngây thơ vô tư bảo vệ hắn hết mình, cùng hắn quỳ gối, cùng hắn dầm mưa.

Các cung nhân trong điện nghe thấy hắn nổi giận đều im lặng quỳ xuống, nín thở cúi đầu.

Chỉ có Ôn Hạ lặng lẽ đứng trong điện, sắc mặt nàng tái nhợt vì bệnh, đôi mắt hạnh long lanh nước mắt, hốc mắt đỏ hoe sau câu nói đó, uất ức không nói nên lời. Nàng nhìn hắn với vẻ khó tin, hốc mắt càng lúc càng đỏ như đang trách hắn sao có thể nổi giận một cách đường hoàng như vậy.

Kỳ Diên bị ánh mắt đó nhìn đến nghẹn lời, nói: "Nàng có một người anh trai thất lạc hai năm trước, trẫm đã hạ lệnh cho cả nước tìm kiếm tung tích huynh trưởng của nàng, cũng là để thưởng công cho Ôn Tư Lập."

Nhưng Ôn Hạ không đáp lại, đôi mắt vẫn long lanh nước mắt.

Kỳ Diên không thể nhìn thêm nữa, đứng dậy, hạ chỉ ý không cho phép phản bác: "Năm ngày nữa khởi hành hồi kinh, không được trì hoãn."

Lương Hạc Minh luyện xong bí kíp quyền pháp được trong hội đèn lồng Thượng Nguyên, vào điện tìm Kỳ Diên, lại thấy Kỳ Diên vẻ mặt tức giận, cung nhân trong điện đều quỳ rạp xuống đất, liền hỏi Trần Lân nguyên do.

"Sao người có thể mắng tiểu cô nương nhà người ta? Người đuổi nàng ra khỏi cung là ai Hoàng thượng không biết sao?"

"Vậy nàng ta một câu cũng không mắng được sao?" Kỳ Diên ngồi cũng không được, đứng cũng đau vai, đứng dậy đi đến bên lò than, "Trẫm cũng đâu có nói to tiếng, mới nói một câu nàng ta đã đỏ hoe mắt muốn khóc rồi."

Lương Hạc Minh không thể mắng, cũng không nói lý được với Kỳ Diên: "Mau chóng hồi kinh đi, A Đống giỏi chuyện phong nguyệt, để hắn nói chuyện với Hoàng thượng."

Gương mặt tuấn tú của Kỳ Diên vẫn u ám.

Lương Hạc Minh: "Người cúi đầu xin lỗi nàng, dỗ dành nàng?"

"Trẫm dựa vào cái gì mà phải dỗ dành nàng."

"Vậy thì mời nàng dùng bữa, cùng nhau ăn bữa cơm cho tử tế, đừng bày ra bộ dạng lạnh lùng của Hoàng đế được không? Thực sự không được thì Hoàng thượng cứ nói là thần mời nàng cùng dùng bữa, thần có mặt, nhân chuyện lúc nhỏ xin lỗi nàng thay người."

Kỳ Diên nhìn chằm chằm Lương Hạc Minh: "Ngươi là ngoại nam."

"..."

"Người coi thần là thái giám, được chưa Hoàng thượng?"

Kỳ Diên nhìn đống than đang cháy, trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng trầm giọng phân phó Trần Lân: "Trẫm muốn vàng bạc châu báu, gấm vóc lụa là, son phấn mà nữ tử dùng."

Ở đất Thanh Châu, bảo vật tìm được hoàn toàn không thể sánh bằng kinh thành, nhưng cũng đều là những thứ tốt không thể chê vào đâu được.

Hộp vàng, hộp ngọc, trâm cài tóc, gấm vóc lụa là được đưa đến Lâm Phượng cư.

Ôn Hạ nhìn lướt qua những món đồ đẹp trước mắt, ngoài sự yêu thích bản năng đối với đồ vật quý giá, nàng cũng chỉ vui vẻ trong chốc lát rồi bảo Bạch Khấu cất đi. Cung nhân còn nói, bữa tối hôm nay mời nàng đến vườn Trác Chính dùng bữa.

Ôn Hạ nhận chỉ.

Nhưng nàng không cảm thấy ân điển này có gì đáng để vui mừng, hôm qua hắn nói muốn nàng hồi kinh thì hồi kinh, rõ ràng là hắn đuổi nàng ra khỏi cung, sao có thể mặt dày mắng người khác như vậy?

Bạch Khấu khuyên nhủ: "Nương nương, Thái hậu trong thư khuyên người, nếu có thể hồi kinh, nhất định phải nắm chắc cơ hội, vì người cũng là vì Ôn gia."

Sáng nay, Ôn Hạ nhận được thư chim bồ câu của Thái hậu. Hôm đó nàng sợ Kỳ Diên trừng phạt Ôn gia quân, liền viết thư cho Thái hậu, giờ Thái hậu cũng biết chuyện ở Thanh Châu, nói Kỳ Diên hẳn là gặp nàng, khơi gợi lại tình xưa. Chỉ cần Kỳ Diên nguyện ý quay đầu, vậy thì xin nàng hãy gạt bỏ hiềm khích trong lòng, mọi chuyện đợi hồi cung rồi nói sau.

Ôn Hạ biết không nên trái lời Kỳ Diên nữa, nhưng nỗi uất ức trong lòng lại không nhịn được.

Đó là những đau khổ mà nàng phải chịu, từ năm tuổi đến mười bảy tuổi, là mười hai năm của nàng, mười hai năm mà không ai có thể thay thế được.

Hôm nay Ôn Hạ cũng nhận được thư của Du Dao.

Du Dao không tiện viết thư cho nàng, trong một năm qua cũng chỉ viết hai lần, lần trước là vào dịp Trung thu.

Bức thư này, Du Dao nhắc đến các tỷ muội trong hậu cung đều rất nhớ nhung Ôn Hạ. Kỳ Diên, kể từ khi nàng rời cung, dường như đã đạt được mục đích đuổi nàng đi, rất ít khi triệu các nàng thị tẩm diễn trò nữa. Lệ tần giờ đây đã thân thiết với mọi người như tỷ muội, nhưng hậu cung lại có thêm một vị Nguyễn phi. Nguyễn phi tuổi đôi mươi, nổi tiếng là đệ nhất mỹ nhân Thường Châu, là con gái của Quận thủ Thường Châu, được Kỳ Diên đưa về cung vào tháng mười năm ngoái khi hắn tuần du Thường Châu, hiện là người được sủng ái nhất hậu cung.

Du Dao cũng không biết việc thị tẩm của Nguyễn phi có giống với các nàng hay không, chỉ nói Nguyễn phi ỷ vào sự sủng ái của hoàng thượng, đã từng bị Thái hậu trách phạt, nhưng lại được Kỳ Diên che chở.

Giờ đây khi nghe những chuyện hậu cung này, sự yên bình của Thanh Châu dường như đang dần rời xa Ôn Hạ, khiến nỗi luyến tiếc trong lòng nàng càng thêm mãnh liệt.

Buổi tối, nàng đến dự bữa tối như đã hẹn.

Ôn Hạ mặc một bộ váy dài màu xanh lục kéo lê trên mặt đất, một cây trâm hoa trà cài lệch trên búi tóc. Nàng trang điểm nhẹ nhàng, đôi môi anh đào được tô son yêu thích, tựa như những đóa hoa đào tháng ba điểm xuyết sắc hồng phấn.

Nàng bước vào trong điện, mới biết còn có ngoại nam, liền vội lấy tay áo che nửa mặt, đôi mắt hạnh vô tội nhìn về phía Kỳ Diên.

Kỳ Diên nói: "Lương Hạc Minh, chức quan nhàn hạ bên cạnh trẫm, nếu hoàng hậu để ý, cứ coi như hắn không tồn tại."

Mặc dù rất muốn phản bác Kỳ Diên, nhưng Lương Hạc Minh vẫn im lặng, đứng dậy hành lễ với Ôn Hạ, nhưng không dám nhìn nàng. Cho dù bây giờ hắn đã có chính kiến riêng, cảm thấy nam nhân làm khó nữ nhân là điều không nên, nhưng những chuyện trước kia đều là bọn họ cùng Kỳ Diên gây ra, tự thấy hổ thẹn với Ôn Hạ.

Ôn Hạ đương nhiên không biết suy nghĩ trong lòng Lương Hạc Minh.

Nàng nhận ra Lương Hạc Minh, thuộc hạ của Kỳ Diên.

Đào mà nàng trồng cho cha mẹ, Lương Hạc Minh đã b.ắ.n gần hết nửa cây!

"Thần bái kiến Hoàng hậu nương nương, nhớ năm xưa, thần theo sau Hoàng thượng khi còn là Thái tử, đã gặp nương nương vài lần."

Ôn Hạ cụp mắt, giọng nói nhỏ nhẹ: "Ồ."

Kỳ Diên cầm đũa, liếc nhìn Bạch Khấu phân phó: "Dọn bữa cho Hoàng hậu."

Hắn không rõ khẩu vị Ôn Hạ thích gì.

Bạch Khấu rửa tay, cung kính cúi người gắp mấy món ăn trên bàn vào bát của Ôn Hạ.

Món cuộn lưu li như ý, sò tươi sốt sữa, há cảo ngọc trai lá sen. Lại múc thêm một bát yến sào sợi vàng, bên cạnh là một ly trà xanh kính đình lục tuyết.

Ngồi trên ghế chủ vị, Kỳ Diên lặng lẽ quan sát.

Ăn quá ít.

Cách ăn của Ôn Hạ vô cùng tao nhã, đầu ngón tay thon dài cầm đũa, thức ăn đưa vào miệng được che bằng tay áo, nuốt nhẹ nhàng, không hề nghe thấy tiếng nhai, dáng ngồi cũng đoan trang, nhã nhặn.

Nàng ăn một miếng sò tươi sốt sữa, Kỳ Diên đã có thể ăn hết cả con rồi, thật muốn tự tay đút cho nàng ăn thêm một chút.

Nghĩ đến đây, Kỳ Diên dừng tay cầm đũa, lúc thiếu niên, hắn quả thực đã từng đút cho nàng ăn.

Khi đó hắn không thích bị nhốt trong thư phòng đọc sách thánh hiền, thích nằm trên chiếc giường dài dưới gốc cây hạnh ở Đông Cung. Ôn Hạ đến tìm hắn chơi, hắn luôn thích dang tay ôm nàng lên giường. Nàng dường như không thích chiếc giường đó, chê cứng, mỗi khi lăn khỏi người hắn, hắn đều nhịn không được muốn nhét một viên mứt vào miệng nàng, nhìn đôi môi anh đào dính đầy mật ong óng ánh, dùng ngón tay lau đi cho nàng, nghe nàng nói một tiếng ngọt ngào "Thái tử ca ca cũng ăn đi".

Nàng có lẽ không còn nhớ chuyện năm 5 tuổi, nhưng khi đó hắn 12 tuổi, ký ức sâu đậm hơn rất nhiều.

Lương Hạc Minh đang nói lúc nhỏ không hiểu chuyện, có chỗ nào đã làm nàng tổn thương xin hãy lượng thứ.

Kỳ Diên đột nhiên không hiểu, hắn trút hết thù hận với Ôn Lập Chương lên người nàng, rốt cuộc là không nên hay là có thể được?

Lương Hạc Minh nói xong, trực tiếp bưng một vò rượu kính Ôn Hạ: "Hoàng hậu cứ tự nhiên, thần kính người một chén, thần cạn trước."

Ôn Hạ im lặng nhìn hắn uống cạn.

Lương Hạc Minh ợ rượu nói: "Hoàng hậu nương nương, người bày tỏ chút ý kiến đi ạ?"

"Ừm, đúng là có chuyện này."

"Thần là muốn nói, người vốn..."

"Vốn tha thứ hay không tha thứ" nghẹn lại trong cơn say của Lương Hạc Minh, hắn còn chưa nói hết câu đã gục xuống.

Ôn Hạ đứng dậy hướng về phía Kỳ Diên: "Thần thiếp tạ ơn Hoàng thượng ban thưởng bữa ăn, trời đã tối, thần thiếp xin phép cáo lui."

Nàng vịn người hành lễ, xoay người bước đi.

Kỳ Diên nắm chặt chén rượu trong tay, cả bàn thức ăn ngon không phải là món hắn thích, hôm nay đều là chuẩn bị cho nàng, nhưng nàng lại chẳng ăn được mấy miếng, chỉ ăn yến sào và uống chút trà.

Ánh mắt hắn dừng lại trên chén trà, trong chiếc chén ngọc bích tinh xảo đựng trà xanh kính đình lục tuyết thượng hạng, nước trà màu xanh nhạt lăn tăn theo cơn buồn ngủ của Lương Hạc Minh. Trên miệng chén ngọc, còn sót lại một vệt son hồng đào.

Mà Kỳ Diên chưa từng sủng hạnh bất kỳ phi tần nào, hắn lần đầu tiên biết, thì ra son môi của nữ nhân cũng có thể phai màu.

Chương 30: Chương 28

Thời gian trôi qua nhanh chóng, thoáng chốc đã đến ngày mai phải rời khỏi Thanh Châu hành cung. Cơn cảm lạnh của Ôn Hạ cũng đã khỏi hẳn, nhiều ngày không đến suối nước nóng phía sau núi, sau khi sắp xếp xong hành lý, nàng liền muốn nhân lúc trời còn chưa tối, đến đó tắm lần cuối.

Thanh Châu hành cung tuy không thể so sánh với những hành cung khác, nhưng địa thế kỳ diệu, suối nước nóng trong veo, Ôn Hạ rất thích suối nước nóng dựa lưng vào núi này.

Trong cung tường, bốn phía hồ nước nóng được che bằng màn the, không sợ gió lạnh thổi vào bị nhiễm lạnh.

Trong hồ nước nóng trong vắt, làn khói mờ ảo bốc lên, Ôn Hạ nhắm mắt dựa vào bậc thang bằng ngọc, gối đầu lên chiếc gối ngọc nhỏ bên bờ hồ ngủ thiếp đi. Vì nàng thích ngủ trưa trong hồ, nên cung nhân đã đặc biệt làm một sợi dây mềm buộc ngang eo trong hồ, đề phòng nàng ngủ quên nổi lên mặt nước.

Cung nhân trên bờ vén mái tóc đen dài của nàng lên chải đầu nhẹ nhàng, mệt mỏi và cảnh giác suốt đêm, lúc này Ôn Hạ ngủ rất say. Cung nhân không quấy rầy, chỉ dùng khăn dài thấm khô tóc, sau đó dùng lụa vân mềm mại thấm đẫm hương thơm vuốt mượt mái tóc đen nhánh, động tác rất nhẹ nhàng.

Cành cây nhô ra khỏi tường cung cao vút, ánh hoàng hôn màu cam nhạt dần biến mất trên ngọn cây, trên tấm màn the nhẹ nhàng lay

động trong gió, bóng dáng của ánh hoàng hôn cũng nhạt dần. Mái tóc ướt đã được lò than trên bờ hong khô.

Hôm nay thu dọn đồ đạc muộn, đến giờ mới có thể tắm rửa sạch sẽ mệt mỏi, coi như là có thể trực tiếp ngủ sớm rồi. Ôn Hạ vẫn chưa tỉnh, Bạch Khấu liền nhỏ giọng gọi cung nữ đỡ chủ tử hồi cung.

Cung nữ rửa sạch chân, bước xuống bậc thang bằng ngọc trong hồ, cởi dây mềm trên thành hồ, đỡ Ôn Hạ dậy từ hai bên.

Trong khoảnh khắc này, Ôn Hạ luôn có ý thức, chỉ là không muốn mở mắt ra khỏi giấc ngủ ngon, mơ màng phối hợp. Được cung nhân đỡ dậy, lau khô nước, quấn khăn lụa ấm áp đã được hong khô, bên ngoài khoác thêm một chiếc áo choàng lông cáo trắng, được cung nữ khỏe mạnh cõng lên kiệu, trở về hành cung.

Nàng từ nhỏ ở Bắc Địa đã như vậy, Ôn Lập Chương chỉ có mình nàng là con gái, nâng niu như châu như ngọc, cho người đục hồ nước nóng đổ sữa bò cho nàng tắm. Lúc nhỏ người còn nhẹ, Bạch Khấu hơn Ôn Hạ 5 tuổi, còn có thể cõng được, mỗi lần cõng nàng về giường, Ôn Hạ đều không muốn tỉnh, cứ ôm chăn tiếp tục ngủ.

Kiệu được che chắn kín mít, di chuyển cực kỳ chậm rãi, e sợ sẽ làm Ôn Hạ đang ngủ say tỉnh giấc.

Từ hậu sơn đến Lâm Phượng Cư, đèn cung đình treo cao dịp Tết uốn lượn tỏa ra ánh sáng vàng nhạt, soi sáng con đường dần tối khi màn đêm buông xuống.

Cho đến khi nhìn thấy hàng hàng lớp lớp thị vệ ngự tiền canh giữ trong sân, cùng với bóng dáng cao lớn, thẳng tắp bên chiếc bàn dài dưới gốc cây bạch quả, Bạch Khấu vội vàng hô cung nhân hạ kiệu, tiến lên hành lễ.

"Nô tỳ tham kiến Hoàng thượng, không biết Hoàng thượng giá lâm, Hoàng hậu nương nương có lỗi đón tiếp chậm trễ, nô tỳ sẽ lập tức đánh thức nương nương..."

"Hoàng hậu đang ngủ?"

"Vâng, nhưng nô tỳ sẽ đánh thức nương nương ngay." Bạch Khấu có chút sợ hãi, vội vàng muốn đi về phía kiệu, biết chủ tử sẽ không muốn đụng mặt Thánh giá như vậy.

Nhưng Kỳ Diên lại thản nhiên ngăn Bạch Khấu lại. Dưới lò lửa nhỏ trên bàn dài, than đang cháy đỏ rực, nước trà trong ấm đang bốc khói nghi ngút.

Hôm nay là đêm cuối cùng ở hành cung này, Kỳ Diên cố ý lấy cớ này để đến xem Ôn Hạ đã thu xếp ổn thỏa hay chưa.

Kể từ bữa tối hôm đó, họ chỉ gặp nhau từ xa ở hành cung, Ôn Hạ từ xa đã hành lễ với hắn.

Hắn đã ngồi đây nửa canh giờ, cung nhân nói chủ tử đang tắm suối nước nóng ở hậu sơn, hắn không cho người đi quấy rầy, chỉ pha trà chờ đợi.

Thu hồi ánh mắt khỏi chiếc kiệu mềm, Kỳ Diên nói: "Để nàng ấy ngủ dậy, trà của trẫm vẫn chưa uống xong."

Bạch Khấu do dự nói: "Giờ trời đã tối, ngủ trong kiệu sợ sẽ bị cảm lạnh..."

Kỳ Diên đặt chiếc tách trà bằng sứ ngọc xuống, rồi nói: "Vậy thì đi gọi đi."

Bạch Khấu lại do dự không tiến lên, cúi đầu khó xử.

Kỳ Diên nhận ra điều bất thường này, ánh mắt ngưng tụ lại. Ánh mắt hắn sâu không lường được, dưới uy áp đế vương mạnh mẽ quanh thân, dù chỉ là một cái liếc mắt im lặng như vậy, cũng đủ khiến cung nhân run sợ.

Bạch Khấu chỉ đành cắn răng bẩm báo sự thật: "Hoàng hậu nương nương sau khi tắm xong liền ngủ thiếp đi, không tiện tiếp kiến Thánh giá, Hoàng thượng có thể để nô tỳ cõng nương nương hồi cung, rồi để nương nương tiếp kiến Hoàng thượng được không?"

Trong hành cung này, Ôn Hạ luôn quấn lụa là, khoác áo choàng, sẽ không có gì thất lễ. Nhưng Bạch Khấu biết nàng không muốn gặp Kỳ Diên như vậy, nhất là khi nàng coi Kỳ Diên như sói đói.

Kỳ Diên cuối cùng cũng hiểu ý này. Vừa trầm giọng "Ừ" một tiếng, liền thấy nội thị bên cạnh kiệu đưa tay ra, muốn vén rèm kiệu.

Hắn lạnh lùng nói một tiếng "Chậm đã", mím chặt môi mỏng đặt tách trà xuống, đứng dậy đi đến trước kiệu.

Thân hình cao lớn, cường tráng im lặng đứng trước kiệu, rõ ràng không nói một lời, nhưng quanh thân đã toát ra vẻ tức giận. Hắn lạnh lùng nhìn Trứ Văn vốn định vén rèm kiệu.

Bạch Khấu đã hiểu uy áp lạnh lẽo của đế vương này là vì Trứ Văn.

Chỉ là một nội thị nho nhỏ, vậy mà cũng có thể chọc giận Hoàng đế đến vậy.

Trứ Văn không dám chạm vào rèm kiệu nữa, chỉ cung kính gọi: "Nương nương mời xuống kiệu, nô tỳ sẽ cõng người hồi cung."

Trong sân vắng lặng, tiếng gọi này không nhỏ, nhưng tấm rèm kiệu dày nặng vẫn không hề nhúc nhích.

Kỳ Diên là người luyện võ, đã sớm nghe thấy tiếng người trong kiệu tỉnh giấc.

Hắn vươn tay vén rèm kiệu.

Gương mặt như hoa toàn là vẻ thẹn thùng, vẻ e lệ yêu kiều đều hiện lên trong đôi mắt đẹp này.

Mái tóc dài của nàng đen nhánh như lụa, không cài trâm, xõa dài đến eo.

Một cánh tay trắng nõn như ngọc bích nắm chặt cổ áo choàng lông cáo, như thể sợ hãi trước mắt là con sói hung dữ, thở hổn hển.

Trong khe hở của chiếc áo choàng lông cáo, đôi chân trắng muốt, những ngón chân nhỏ nhắn, tròn trịa cuộn tròn lại đầy bất an.

Ánh mắt Kỳ Diên đen láy như bầu trời đêm sâu thẳm, mây mù cuồn cuộn trong sự im lặng.

Hắn không nói một lời, đôi mắt cũng không gợn sóng, nhưng Ôn Hạ lại sợ hãi như vậy, chỉ cần nhìn nhau một cái, đã biết là kiếp nạn.

Hắn khom lưng xuống, đưa tay ôm ngang nàng ra khỏi kiệu.

Cung nhân quỳ xuống, cúi đầu tránh đi.

Ôn Hạ sắc mặt trắng bệch, hoảng sợ nắm chặt áo choàng lông cáo, hàng mi run rẩy đều là nỗi sợ hãi của nàng. Nàng muốn vùng vẫy thoát ra, Kỳ Diên đã bước vào tẩm cung, đặt nàng nằm ngang trên giường, chiếc áo choàng lông cáo trắng như tuyết trượt khỏi vai nàng trong lúc nàng vùng vẫy.

Bàn tay nhỏ bé, trắng nõn vội vàng túm lấy áo choàng lông cáo, Kỳ Diên lại nắm lấy cổ tay trắng muốt ấy.

Hơi thở gấp gáp, yết hầu cuộn lên khó khăn. Ánh mắt hắn sâu thẳm nhìn xuống, như ánh mặt trời thiêu đốt, khiến Ôn Hạ không dám động đậy dù chỉ một chút.

Trong chiếc áo choàng lông cáo rơi xuống, làn da trắng nõn như tuyết, hương thơm ngào ngạt.

Đầu ngón tay chai sạn vì luyện kiếm quanh năm, lướt qua cổ tay trắng nõn, từng chút nâng lên đỉnh đầu nàng, hắn cúi mắt xuống.

Bốn mắt nhìn nhau, nàng như con mồi hoảng loạn, đôi mắt đẹp long lanh, đuôi mắt ươn ướt.

Sao lại nhìn hắn như vậy!

Kỳ Diên cảm thấy, lần hắn luyện kiếm suýt tẩu hỏa nhập ma kia, cũng không khó chịu bằng lúc này, như thể toàn thân bị thứ gì đó trói buộc, chỉ muốn phá tan xiềng xích.

Kỳ Diên cúi người xuống, chóp mũi chạm vào tóc mai Ôn Hạ.

"Hoàng thượng, đừng..."

Hắn cố gắng điều hòa hơi thở, đôi mắt đen láy không thỏa mãn được, không biết phải làm sao.

"Ở đây là hành, hành cung, không có hoạn quan ghi chép, không có lễ nghi quy củ..." Đôi môi đỏ mọng run rẩy, Ôn Hạ gần như khóc lóc nói: "Không hợp quy củ, Hoàng thượng..."

Kỳ Diên điều hòa hơi thở, chóp mũi vẫn là hương thơm thoang thoảng bên tóc mai nàng, tấm lưng căng cứng sau một lúc lâu cuối cùng cũng dịch chuyển một chút.

Hắn rời chóp mũi khỏi tóc mai nàng, đôi mắt đen láy sâu không lường được vẫn nhìn gần như vậy vào má nàng: "Trẫm chỉ là ôm nàng hồi cung."

Bàn tay buông ra khỏi cổ tay nàng, ngay lập tức hiện lên một vòng dấu tay đỏ hồng.

Kỳ Diên nhìn thấy, không hiểu sao lại có chút áy náy, kéo chăn đắp cho nàng.

Ôn Hạ cuộn tròn trong chăn, chỉ lộ ra đôi mắt và chóp mũi, thở hổn hển.

Kỳ Diên đứng dậy đi ra ngoài bình phong: "Trẫm đến hỏi Hoàng hậu, hành lý đã thu xếp thỏa đáng chưa."

Hơi thở của Ôn Hạ hồi lâu mới ổn định lại: "Đều đã thu xếp ổn thỏa."

"Vậy nàng còn muốn đi đâu nữa không?"

"Thần thiếp không có..."

Kỳ Diên đi vòng qua bình phong, lộ ra thân hình cao lớn, thẳng tắp, nhìn Ôn Hạ: "Đừng lừa trẫm, có thì nói có."

Bộ dạng của hắn, dường như không nghe nàng nói một tiếng "có" thì sẽ không chịu bỏ qua.

Ôn Hạ sắp khóc, thở gấp gáp, đột nhiên cũng nổi giận: "Hoàng thượng sao còn hung dữ với thần thiếp, chẳng lẽ Hoàng thượng chưa từng nói chuyện tử tế sao?"

Giọng nàng không lớn, ngay cả khi tức giận cũng rất nhẹ nhàng, nghe như tiếng làm nũng của nữ tử. Nhưng hốc mắt ướt át ngấn lệ, khiến người ta không khỏi động lòng.

Kỳ Diên khẽ mở môi, muốn giải thích rằng hắn không có, nhưng nhìn vào đôi mắt như vậy, thật sự cảm thấy không nói nên lời.

Hắn là Hoàng đế, hắn chưa từng thừa nhận mình sai.

Cuối cùng hắn vẫn hạ giọng nói: "Trẫm chỉ đang hỏi nàng."

Ôn Hạ trốn sau lớp chăn, đôi mắt hạnh long lanh nước mắt.

Kỳ Diên siết chặt chiếc nhẫn trên tay, cuối cùng lui ra ngoài điện: "Cung nhân của nàng nói nàng lúc rảnh rỗi thường ra ngoài thành dạo chơi, đến quán trà nghe hát. Thay y phục rồi ra ngoài, trẫm cùng nàng dạo chơi khắp thành Thanh Châu một lần nữa."

Trong điện cuối cùng cũng trở nên yên tĩnh.

Cả người Ôn Hạ cũng thôi run rẩy. Nàng đã tỉnh giấc từ lúc ở trong kiệu, nghe được cuộc đối thoại giữa Bạch Khấu và hắn, đáng tiếc Bạch Khấu cuối cùng vẫn không đuổi hắn đi.

Tuy trong phòng không còn thân hình cao lớn của hắn, nhưng cái nóng ở eo và cổ tay vẫn chưa tan, mùi long diên hương trên người hắn vẫn còn vương lại trong màn.

Ôn Hạ cuộn chặt chăn, gọi "Người đâu", hơi thở dồn dập vẫn chưa bình ổn lại.

Rõ ràng đã mặc kệ, hắn muốn thân xác này thì cứ lấy đi. Nhưng nàng vẫn không nhịn được mà kháng cự, không muốn. Đêm nay có thể dừng lại, vậy ngày mai thì sao?

Bên ngoài điện.

Kỳ Diên sải bước rời đi, không ngoảnh đầu lại dặn dò cung nhân: "Phục vụ Hoàng hậu thay y phục."

Hắn sải bước về phía xe ngựa trên lối đi, nhưng lại dừng bước khi đi ngang qua hàng thị vệ đứng thẳng tắp.

Quay người lại, Kỳ Diên dừng trước cây thương dài của thị vệ, ngón tay chỉnh lại lưỡi đao sắc bén trên thương.

Lưỡi đao sáng bóng được mài như một tấm gương, phản chiếu một đôi tai đỏ ửng.

Kỳ Diên sững sờ, có chút không thể tin được mà sờ lên dái tai, rõ ràng phải là nơi lạnh nhất trên cơ thể người, vậy mà lại nóng bừng.

…

Ôn Hạ hơn nửa canh giờ sau mới ra ngoài, bước lên chiếc ghế đẩu thấp rồi ngồi vào xe ngựa.

Kỳ Diên mặc thường phục màu đen, bên hông đeo một miếng ngọc bội màu nâu được chạm khắc hình con khỉ, nếu không biết sở thích của hắn, còn tưởng hắn tuổi Thân.

Ôn Hạ không có tâm trạng để ý đến hắn, sau hồi nãy, nàng đã thay chiếc áo choàng cao che kín cổ, hai tay giấu trong tay áo, không dám để lộ da thịt nữa.

Xe ngựa chạy về phía phố Triêu Minh trong thành.

Suốt dọc đường không ai nói gì, cho đến khi Kỳ Diên tự rót một chén trà trên bàn đưa cho nàng.

Ôn Hạ cúi đầu, những ngón tay thon dài của hắn đang cầm chén trà màu xanh. Nàng duy trì lễ nghi chu toàn: "Thần thiếp cảm ơn, đa tạ Hoàng thượng, thần thiếp không khát."

Kỳ Diên thu tay về, im lặng tự mình uống.

Xe ngựa dừng lại ở phố Triêu Minh sầm uất trong thành, Kỳ Diên xuống xe trước, đưa tay về phía Ôn Hạ.

Ôn Hạ chau mày, vẫn ôn hòa nói: "Đa tạ Hoàng thượng, vai trái của người bị thương, để cung nữ đỡ là được rồi."

Lúc Kỳ Diên định đổi tay phải, Ôn Hạ đã đặt tay lên cổ tay Bạch Khấu, nắm lấy khăn tay, nhẹ nhàng nhấc váy, từ động tác xuống xe ngựa, đều là cử chỉ đoan trang, tao nhã của một tiểu thư khuê các.

Nàng xuống xe rồi cũng không nhìn Kỳ Diên nữa, chỉ nhìn về phía cảnh đêm trong thành đèn đuốc sáng trưng.

Thị vệ đi trước đi sau sáu người, ám vệ trong bóng tối vô số kể. Kỳ Diên liếc nhìn Trần Lân, Trần Lân vội vàng tiến lên.

Kỳ Diên trầm giọng dặn dò: "Tìm nơi nào Hoàng hậu có thể vui vẻ."

Đêm nay hắn đặc biệt đến vì Ôn Hạ, ngày mai sẽ rời khỏi Thanh Châu, không thể để nàng có điều gì hối tiếc.

Trần Lân dẫn theo hai thị vệ đi trước mở đường, đến cửa hàng phấn mắt nổi tiếng trong thành. Chỉ vì lần bị thích khách áo đen bắt cóc kia, trong xe ngựa toàn là phấn mắt rơi vãi.

Ôn Hạ vào cửa hàng, nhưng không hề động lòng với những loạiphấn mắt đó.

Nàng đã có rất nhiều phấn mắt, đây lại là Kỳ Diên muốn mua cho nàng, nàng càng cảm thấy không cần phải lãng phí, ngược lại còn chọn hai hộp cho Bạch Khấu và Hương Sa.

Chưởng quầy gặp được khách quý có dung mạo như nàng và Kỳ Diên, ra sức muốn giới thiệu, nhưng ngại với khí thế bức người của Kỳ Diên và thị vệ canh giữ bốn phía, chỉ dám sáng mắt lên, khóe miệng không hề hạ xuống.

Kỳ Diên trầm giọng hỏi: "Chỉ cần hai thứ này thôi sao?"

"Đủ rồi, đa tạ Hoàng..." Ở bên ngoài, Ôn Hạ ngậm miệng, không nói tiếp hai chữ "Hoàng thượng".

Kỳ Diên không khuyên nữa, nhìn kỹ gương mặt xinh đẹp của nàng, nữ nhân đúng là thích phấn mắt, mím môi, cùng nàng đi ra khỏi cửa hàng phấn mắt, nghe nàng nói chuyện với Bạch Khấu.

"Mang về đưa cho Hương Sa, là loại phấn mắt lần trước các ngươi muốn mua."

"Nô tỳ và Hương Sa đa tạ nương nương!"

Kỳ Diên khựng lại, nhìn Ôn Hạ: "Nàng không mua sao?"

"Thần thiếp có đồ dùng rồi, nên cần kiệm là chính, đa tạ Hoàng thượng có ý."

Lời này có chút nghẹn ngào, lại có chút quen tai.

Kỳ Diên quay đầu muốn gọi Cát Tường, mới nhớ ra đây là Thanh Châu.

Hắn muốn hỏi Cát Tường, câu cần kiệm này hình như có chút quen thuộc, ngoài việc dùng câu này để yêu cầu nàng ở triều đình, hắn còn làm gì nữa sao?

Triều đình...

Đúng vậy, hắn đã mắng nàng hoang phí vô độ trước mặt bá quan văn võ. Nhưng Ôn Hạ trước mắt không hề đeo món trang sức nào, đồ trang trí duy nhất trên búi tóc chỉ là mấy đóa hoa trà.

Kỳ Diên bỗng cảm thấy bực bội, không phải vì nàng, mà là vì một loại cảm xúc khó nói nào đó.

Thỉnh thoảng có nữ nhân đi ngang qua hai bên đường, sau khi nhìn thấy hắn và Ôn Hạ, đều nhìn họ chằm chằm, đặc biệt là nhìn trâm cài hoa trà trên đầu Ôn Hạ, ánh mắt sáng rực như muốn nói "Muốn quá".

Kỳ Diên lạnh lùng liếc mắt, nhìn những cây trâm cài trên tóc họ.

Hoàng hậu của hắn còn không có thứ này, dựa vào đâu mà họ có?

Trên đường đến quán trà, đều có nam nhân nhìn Ôn Hạ chằm chằm. Những ánh mắt nóng bỏng hay kinh diễm đó đều khiến Kỳ Diên nổi giận. Thị vệ hai bên đã biến thành tấm chắn thịt, nhưng vẫn không che được ánh mắt của người đi đường.

Hôm nay ra ngoài, Ôn Hạ không đeo mạng che mặt nữa.

Trước kia che mặt là vì nàng cần bảo vệ bản thân, nếu vì gương mặt này mà gây ra chuyện gì, sẽ là lỗi của nàng. Nhưng bây giờ bên cạnh có Kỳ Diên, nàng không cần tự mình bảo vệ nhan sắc này nữa.

Thậm chí trong lòng còn nghĩ như vậy, chẳng phải hắn nhìn trúng thân xác này sao, vậy thì để hắn xem, người động lòng vì thân xác này không chỉ có mình hắn.

Ánh mắt hai bên đường ngày càng nhiều, nhưng vì có Kỳ Diên và thị vệ hai bên, không ai dám tiến lên bắt chuyện với Ôn Hạ.

Ngoài nam nhân ra, vẫn còn có ánh mắt của những nữ nhân kia.

Họ kinh ngạc trước nhan sắc này, trong đôi mắt nồng nhiệt ngoài việc muốn có trâm cài hoa giống như trên đầu nàng, còn bắt chước nàng từng chút một, ưỡn thẳng lưng, nắm khăn tay bước từng bước nhỏ, hỏi bạn đồng hành "Ta đi như vậy có giống không".

Cuối cùng cũng đến quán trà, vào phòng riêng trên lầu, coi như tránh được những ánh mắt đó.

Người kể chuyện trong quán trà đang kể đến đoạn kết của câu chuyện, chờ người kể chuyện uống xong chén trà, vừa hay lại tiếp tục kể câu chuyện tiếp theo.

Vị trí phòng riêng rất tốt, gần người kể chuyện, nghe rất rõ, cũng nhìn thấy toàn bộ đại sảnh dưới lầu.

Ôn Hạ ngồi ở vị trí dưới Kỳ Diên, trên bàn có bánh hoa mai, mứt hoa quả, trà và rượu ấm. Đi dạo giữa đêm, tay hơi lạnh, nàng bưng chén trà nóng nghe người kể chuyện dưới lầu.

"Vậy là thiên tử nhìn nữ tử có dung mạo như hoa trước mặt, một khúc múa kết thúc, liền nạp vào hậu cung, trở thành Nguyễn phi. Nhà thơ làm thơ 'Một sớm Nguyễn thị nữ, một bước nhảy vào long môn, một bước một yêu kiều, một cử động một xinh đẹp'."

Ôn Hạ hơi nheo mắt, lắng nghe chăm chú, hình như trong thư của Du Dao có nhắc đến một vị Nguyễn phi, chỉ là không biết người dưới kia có đang nói chuyện trong triều hay không.

Người kể chuyện nói đến đây, có người dưới kia giơ tay lên tiếng.

Trần Lân chọn quán trà này là nơi tao nhã dành cho những người nhàn rỗi, cầu kì hơn những quán trà bình dân dành cho thường dân. Vị thư sinh áo xanh chắp tay nói: "Bài thơ này do thi nhân nào sáng tác vậy? Vần thơ trước sau không khớp, từ ngữ cũng thiếu cảnh đẹp."

"Đương nhiên là do môn sinh của Thiên tử rồi." Người kể chuyện bày ra vẻ mặt "ngươi đừng làm phiền ta nữa", tiếp tục cao giọng nói: "Đệ nhất mỹ nhân Thường Châu, quả nhiên danh bất hư truyền."

Quả nhiên là vậy.

Đang nói đến Kỳ Diên.

Ôn Hạ khẽ nhíu mày, uống cạn chén trà trong tay, khóe môi lại hiện lên nụ cười nhàn nhạt như đang xem kịch.

Nhưng Kỳ Diên - nhân vật chính trong câu chuyện lại sớm nổi trận lôi đình.

Hắn mím chặt môi mỏng, đôi mắt dài dưới hàng lông mày rậm liếc nhìn Trần Lân, cũng lạnh lùng nhìn người kể chuyện bên dưới, nếu ánh mắt có thể g.i.ế.c người, thì người kể chuyện đã c.h.ế.t ngay tại chỗ.

Hắn đến Thường Châu một lần vào hai ba tháng trước.

Thái thú địa phương trong bữa tiệc có nói về đệ nhất mỹ nhân Thường Châu xinh đẹp như thế nào, lại có tài văn chương ra sao, được ca tụng là có sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành. Thái thú Thường Châu lệnh cho nữ tử đó dâng lên một điệu múa, tự xưng là nghĩa nữ. Kỳ Diên không nhìn nhiều, chỉ liếc mắt một cái, cảm thấy cử chỉ quả thật tao nhã. Hắn không từ chối, Cát Tường bèn nhận người vào. Sau khi hồi cung, Thái hậu dường như rất không vui với

chuyến đi này của hắn, cũng không thích nữ tử kia, Kỳ Diên bèn cố ý sắc phong nàng ta làm phi, chặn lại lời Thái hậu muốn hắn đón Ôn Hạ hồi cung.

Đại Thịnh không hạn chế dân chúng bàn tán chuyện hoàng gia, miễn là không thêm mắm dặm muối, đảo đen thành trắng.

Kỳ Diên mân mê chiếc nhẫn trên tay, ánh mắt u ám nhìn về phía Ôn Hạ.

Nàng cúi đầu nhấp trà, hắn là chỉ nghĩ đây là chuyện bịa đặt về triều đại khác.

"Nguyễn phi vừa vào cung, liền được Hoàng đế sủng ái, Thiên tử vô cùng yêu chiều Nguyễn phi..."

"Nhưng cả kinh thành đều đồn, Hoàng hậu đương triều có dung mạo thần tiên, cử chỉ đoan trang, mới là quốc sắc thiên hương thực sự." Vị thư sinh áo xanh lại ngắt lời với vẻ khó hiểu: "Ngươi dùng quốc sắc thiên hương để hình dung một vị phi tần, không đúng rồi."

"Không phải tại hạ hình dung, mà là người đời nay đều nói vậy." Lại bị ngắt lời, người kể chuyện có chút buồn bực, "Hơn nữa Hoàng hậu nương nương cũng không phải quốc sắc thiên hương như lời đồn ở kinh thành, đó đều là lời nói dối."

"Sao lại nói vậy?" Bên dưới đều hỏi.

"Bình thường thôi." Người kể chuyện lắc đầu nguầy nguậy, vuốt râu nói ra câu này.

Bên dưới bừng tỉnh, đều là người có học thức, quan tâm đến chính sự, đều hiểu câu này xuất phát từ miệng Thiên tử đương triều.

Kỳ Diên đã đứng dậy: "Không xem nữa!"

Ôn Hạ vẫn luôn im lặng chăm chú nghe kể chuyện, đặt chén trà xuống rồi đứng dậy nói: "Hoàng thượng muốn rời đi sao?"

Nàng vẫn luôn dịu dàng, cung kính, dường như cho dù người bị nói đến dưới kia là nàng, nàng cũng chỉ cam tâm mím nhẹ khóe môi, cười cho qua chuyện.

Kỳ Diên nắm c.h.ặ.t t.a.y trong ống tay áo, siết chặt rồi buông ra, muốn mở miệng giải thích chuyện dưới kia, Ôn Hạ đã ngẩng mắt lên ôn nhu hỏi hắn.

"Thiên tử mà người dưới kia nhắc đến là Hoàng thượng sao? Hậu cung có thêm phi tần mới, sau khi thần thiếp hồi cung, sẽ tận trách nhiệm của Trung cung, chăm sóc chu đáo các vị tỷ muội thay người."

Kỳ Diên mím chặt môi mỏng, lời nàng nói không tìm ra chỗ nào sai, nhưng không biết vì sao, nghe vào tai lại không dễ nghe chút nào.

Đại sảnh dưới lầu tràn vào quan binh, là do Trần Lân vừa rồi đi gọi tới, quan binh hô to một tiếng "Bàn luận chuyện Thiên gia", hai nha dịch một trái một phải bắt giữ người kể chuyện, quan binh còn lại ở dưới lầu giải tán đám đông rồi phong tỏa quán trà.

Ôn Hạ ngước mắt lên: "Hoàng thượng đây là ý gì?"

Kỳ Diên lạnh lùng nói: "Yêu ngôn hoặc chúng."

"Người kể chuyện nói không phải Hoàng thượng, còn có chỗ nào khiến Hoàng thượng phật ý sao?"

Kỳ Diên chỉ nói: "Xuống dưới thôi, nơi này không còn gì thú vị nữa."

"Thần thiếp không thấy người kể chuyện chỗ nào yêu ngôn hoặc chúng." Ôn Hạ khom người cúi đầu: "Xin Hoàng thượng đừng giáng tội, chỉ là câu chuyện trà dư tửu hậu của dân gian, Hoàng thượng đặc biệt dẫn thần thiếp du ngoạn Thanh Châu thành đêm nay, nếu

vì vậy mà khiến người kể chuyện mất mạng, thần thiếp sẽ lo lắng bất an."

"Hắn chẳng lẽ không phải yêu ngôn hoặc chúng sao? Hắn dám so sánh nàng với phi tần, hắn nói nàng chỉ bình thường thôi!"

"Nhưng câu này không phải hắn nói, mà là Hoàng thượng nói."

Kỳ Diên nhất thời sững người tại chỗ.

Trên gương mặt trắng nõn của Ôn Hạ không có vẻ đau lòng, vẫn như trước đây ôn hòa. Nàng ngẩng đôi mắt hạnh lên, trong mắt cũng là một mảnh yên bình, đôi mắt như nước mùa xuân dịu dàng, không có một chút để tâm.

"Thần thiếp đã quen rồi, không còn để ý người đời nói gì về thần thiếp nữa, thần thiếp cũng không trách Hoàng thượng nói thần thiếp như vậy. Xin người thả người kể chuyện ra, đừng vì chuyện nhỏ này mà khiến thần thiếp lưu lại tiếc nuối ở Thanh Châu."

Kỳ Diên nhìn chằm chằm vào đôi mắt hạnh dịu dàng của nàng thật lâu, nàng rõ ràng cung kính, hiểu chuyện đến mức không tìm ra một chút sai sót nào, nhưng hắn lại cảm thấy đôi mắt này không nên có cảm xúc như vậy.

"Nàng có phải cho rằng trẫm bắt người này là muốn c.h.é.m đầu hắn không?"

"Chẳng lẽ không phải sao."

Kỳ Diên siết chặt chiếc nhẫn trên tay, đối diện với đôi mắt dịu dàng này, không giải thích thêm nữa.

Hắn lạnh lùng nhìn Trần Lân: "Bảo quan phủ dạy dỗ một trận rồi thả ra." Xoay người sải bước đi ra khỏi phòng.

Ôn Hạ hành lễ tạ ơn, đi theo sau hắn.

Bước chân hắn rất nhanh, nàng phải bước nhanh hơn mới có thể theo kịp.

Nàng vốn có thể không cần vội vàng đuổi theo bước chân hắn như vậy, nhưng vừa rồi cầu xin kia, Ôn Hạ dưới sự hung bạo của hắn lại giống như trước đây lo lắng bất an, là mạng sống của người vô tội khiến nàng không dám lùi bước, mà Kỳ Diên lại đồng ý tha cho.

Nàng đang nghĩ, có phải gương mặt mà hắn yêu thích này nên được sử dụng như vậy không?

Kỳ Diên cuối cùng dừng lại sau khi bước xuống mấy bậc thang, đợi nàng theo kịp mới tiếp tục đi.

Rời khỏi quán trà, gió mát trăng thanh trên đường phố.

Cơn giận của Kỳ Diên vẫn chưa tan.

Sự tức giận của hắn sẽ không thể hiện trên mặt, mà chỉ ở trong đôi mắt kia, rõ ràng là đôi mắt dài thâm tình, lại mang theo sự lạnh lẽo sâu không lường được.

Hắn dừng lại, Ôn Hạ cũng dừng lại, im lặng đứng sau lưng hắn, không thúc giục, an tĩnh chờ đợi.

Rõ ràng là muốn cùng Ôn Hạ trải qua khoảnh khắc cuối cùng ở Thanh Châu, để nàng không lưu lại tiếc nuối, để nàng vui vẻ.

Kỳ Diên lại đã muốn quay về rồi, nhưng cuối cùng vẫn chắp tay sau lưng lạnh lùng nhìn Trần Lân, lời cảnh cáo trong mắt không nói ra, nếu lại làm hỏng chuyện thì đừng hòng hầu hạ trước mặt hắn nữa.

Trần Lân lĩnh mệnh đi làm việc, biến mất không còn tăm hơi.

Kỳ Diên nhìn về phía Ức Cửu Lâu đối diện bờ nước, dịu giọng nói: "Lên lầu ngồi một lát?"

Ôn Hạ lắc đầu: "Thần thiếp không muốn đi lắm, nếu Hoàng thượng muốn đi, thần thiếp có thể đi cùng người."

Kỳ Diên trầm mặc một lát: "Vậy nàng còn muốn đi đâu nữa?"

Ôn Hạ vừa định trả lời, Trần Lân đã vội vàng chạy tới bẩm báo: "Hoàng thượng, Hoàng hậu, đêm nay thuyền hoa trên sông Hoài Thành náo nhiệt, trên thuyền có tài tử Thanh Châu ngâm thơ vẽ tranh, đang mở thi hội. Cũng có những thuyền hoa khác đang ca múa tưng bừng, Hoàng thượng có muốn đi xem không?"

Kỳ Diên từ trên cao nhìn xuống Ôn Hạ.

Nàng thấp hơn hắn rất nhiều, ngày đó cầm cành mai trong tay nàng đo, nàng chỉ cao đến n.g.ự.c hắn, cúi đầu nhìn nàng như vậy, cung kính yên tĩnh, không còn là cô bé thích nhảy nhót ngày xưa nữa. Nàng vừa khỏi bệnh, lông thú trắng muốt trên cổ áo cọ vào cằm, che kín vết thương trên cổ, nhưng đêm đó ôm nàng về phòng, hắn thấy chỗ vết thương còn hơi đỏ.

"Lên thuyền ngồi một lát, rồi hồi hành cung nhé." Hắn đang hỏi ý nàng.

Ôn Hạ vẫn cung kính khom người: "Thần thiếp nghe theo ý Hoàng thượng."

Kỳ Diên hơi nhíu mày, sao có thể gọi là ý chỉ chứ.

...

Dọc theo bờ sông, những bậc đá ẩm ướt in hằn dấu vết nước loang lổ đậm nhạt. Kỳ Diên đi trước, đưa tay về phía Ôn Hạ, muốn dìu nàng xuống những bậc thang trơn trượt.

Hàng mi nàng khẽ run, rõ ràng là đã thấy nhưng lại làm như không thấy, cúi đầu nâng làn váy, tay kia vịn vào cánh tay cung nữ, hết sức cẩn thận từng bước đi.

Ánh mắt Kỳ Diên càng thêm trầm xuống, hiển nhiên nhận ra sự né tránh của nàng.

Hắn vốn không phải người tính tình tốt, lúc này cũng chỉ vì lo lắng nàng sẽ ngã.

Hắn nắm lấy cổ tay nàng đang vịn vào cung nữ, kéo vào lòng bàn tay mình.

Ôn Hạ hoảng hốt ngước mắt, trong khoảnh khắc luống cuống nhìn hắn, đôi mắt hạnh long lanh nước, rồi lại rụt tay về.

Kỳ Diên mím chặt môi mỏng, cố gắng điều hòa cơn tức nghẹn lại trong lòng, không muốn dùng sự tàn bạo mà Nguyễn Tư Đống và những người khác nói với hắn để đối xử với nàng.

Hắn vẫn không thu tay về, cứ giữ nguyên trước mặt nàng, không cho phép nàng từ chối.

Trong sự im lặng đối đầu, hắn là kẻ mạnh cuối cùng chiến thắng.

Ôn Hạ nắm chặt váy, cuối cùng cũng chầm chậm đưa tay ra, nhưng lại nắm lấy tay áo hắn.

Kỳ Diên không ép buộc nàng nữa, đứng tại chỗ chờ nàng sóng vai đi tới, mặc cho nàng nhẹ nhàng nắm lấy tay áo hắn.

Xuống hết những bậc thang dài, dừng lại trên bãi đất bằng ven bờ, trước mắt là mặt nước đậu la liệt những chiếc thuyền du ngoạn. Hai chiếc thuyền lớn mà Trần Lân nói cũng đang chờ khách ở phía xa, trên thuyền truyền đến tiếng đàn tỳ bà du dương, những chiếc đèn lồng hình quả hồng nhẹ nhàng đung đưa.

Kỳ Diên hỏi: "Nàng muốn lên thuyền nào?"

Ôn Hạ nhìn những chiếc thuyền nhỏ đang chờ khách ở gần, không muốn Kỳ Diên lại thể hiện sự hung bạo, gò bó người khác trên

những chiếc thuyền của các văn nhân mặc khách kia nữa.

"Hoàng thượng có thể ngồi thuyền nhỏ này được không?"

"Tất nhiên là được."

Trần Lân gọi một chiếc thuyền của ông lão tới.

Chiếc thuyền nhỏ lướt nhẹ trên mặt nước, tạo thành những gợn sóng lăn tăn bất tận, chậm rãi tiến về phía trước.

Tuy ông lão này không phải là người lái thuyền cho Ôn Hạ hôm đó, nhưng những lời ông nói cũng na ná nhau.

"Hai vị vừa nhìn đã biết là người có phúc, phú quý vô cùng."

"Tuy thuyền của lão hủ nhỏ, nhưng những người có thể cùng nhau ngồi trên một chiếc thuyền đều là người có duyên phận trăm năm, giống như đôi vợ chồng son như hai vị, kiếp trước chắc chắn duyên phận không hề nhỏ!"

Tuy Kỳ Diên không lộ vẻ gì, nhưng khóe môi hơi giãn ra cho thấy hắn rất hài lòng với lời này.

Ôn Hạ lặng lẽ nhìn ánh nước lấp lánh, cảnh sắc ven bờ, kiếp trước có duyên phận, nàng không tin.

Nếu phải định nghĩa kiếp trước, có lẽ kiếp trước Kỳ Diên đã m.ó.c t.i.m móc thận cứu mạng nàng, kiếp này mới để nàng bị hắn bắt nạt như vậy.

Ông lão nói có thể chèo thuyền đến gần thuyền lớn, nghe nhạc và nghe các tài tử ngâm thơ.

Ôn Hạ không muốn ồn ào, chỉ để thuyền chạy chậm.

Ban đầu nàng định im lặng, lười nói chuyện với Kỳ Diên, nhưng nghĩ lại, nàng ôn tồn hỏi ông lão: "Ông lão sống bằng nghề lái thuyền, có

thấy vất vả không?"

"Không vất vả đâu, ta ngày nào cũng gặp đủ loại người, có thể thấy cảnh gia đình sum vầy, cũng có thể thấy thương nhân đến Thanh Châu buôn bán, học hỏi được không ít điều! Nếu làm ruộng, ta cũng không gặp được nhiều người như vậy, chỉ là ta ngày nào cũng ở trên thuyền, bệnh phong thấp ở chân lại nặng thêm."

Ôn Hạ chính là muốn dẫn dắt đến cuộc trò chuyện tưởng chừng như bình thường này.

"Vậy tiệm thuốc ở Thanh Châu có đắt không?"

"Không đắt không đắt. Thanh Châu chúng ta gần Ly Châu, lúc tiên hoàng còn là Thái tử đã từng đến Ly Châu, không cho phép Ly Châu tăng giá mọi thứ, còn cưỡi ngựa đi qua Thanh Châu chúng ta, vị quận thủ trước kia cũng học theo, còn được tiên hoàng khen ngợi. Bây giờ giá thuốc vẫn ổn định, cũng không tăng bao nhiêu."

Ôn Hạ mỉm cười.

Dung mạo của nàng rất dễ khiến người ta có ấn tượng khó gần, nhưng nàng không hề kiêu ngạo, nụ cười trên gương mặt xinh đẹp còn dịu dàng, giọng nói cũng ôn hòa nhẹ nhàng.

Người lái thuyền càng nói càng hăng: "Còn nữa, từ khi Hoàng hậu nương nương đến Thanh Châu năm ngoái, chúng ta những người dân mới được sống thoải mái, không chỉ giá lương thực không tăng, mà những chuyện phạm pháp cũng ít đi! Đây đều là nhờ phúc của nương nương Hoàng gia!"

Ôn Hạ mỉm cười, ánh mắt liếc sang Kỳ Diên bên cạnh. Thân hình cao lớn của hắn in bóng trên mặt nước lấp lánh, đường nét ngược sáng dưới ánh đèn lồng dường như bớt đi vài phần khí thế, trở nên gần gũi hơn.

Nhưng Ôn Hạ không muốn nhìn hắn nhiều, tiếp tục nói với người lái thuyền: "Ông lão đã tiếp xúc với nhiều thương nhân đi khắp nơi, chắc hẳn đã nghe được không ít chuyện thú vị."

"Chuyện thú vị thì chưa nói, nhưng nghe cô nương hỏi vậy, lão phu lại nhớ đến một chuyện ở Thường Châu. Thường Châu không được thái bình như chúng ta, quận thủ Thường Châu còn dung túng cho cháu ngoại mình đánh người, đánh gãy chân người ta, quan phủ cũng không xử!"

"Tên công tử đó còn nói nhà hắn có nương nương được Hoàng gia sủng ái, ngay cả Hoàng hậu hiện giờ cũng không được sủng ái bằng nương nương nhà hắn, dám chọc hắn chính là chọc Diêm Vương!"

"Còn có Doãn huyện, cô nương biết chứ, có một tên cường hào, con trai hắn là môn sinh của Hoàng thượng. Môn sinh của Hoàng thượng đấy, chuyên môn nịnh hót, ai mà không thích nghe lời nịnh hót chứ. Cha hắn năm mươi tuổi rồi mà còn cướp dân nữ, ngay cả huyện lệnh cũng không dám quản."

Ôn Hạ ánh mắt u uẩn nhìn Kỳ Diên, môi hắn mím chặt, dưới ánh đèn lồng ngược sáng, đường nét gương mặt chìm trong bóng tối, không nhìn rõ. Nhưng Ôn Hạ biết hắn đang khó chịu.

Nàng chính là muốn hắn nghe cho rõ hắn đã làm những gì sau khi lên ngôi.

Trong ấn tượng thời thơ ấu, vị Thái tử ca ca đó là người tài giỏi, thông minh lanh lợi. Lần nàng bị Tống Diễm Thư hãm hại, nhà họ Tống có một tấm kim bài miễn tử được truyền lại, Kỳ Diên biết. Rõ ràng hắn rất tức giận, nhưng lại ẩn nhẫn một tháng, điều tra xong tội chứng của phủ họ Tống, dùng bằng chứng xác thực đánh đổ cả nhà họ Tống, chứ không dùng uy thế của Đông Cung.

Ôn Hạ chán ghét Kỳ Diên, nàng biết những việc hắn làm bây giờ, phần lớn đều là cố tình đối nghịch với Thái hậu. Nếu hắn còn chút

nào thông minh dũng cảm của thiếu niên năm xưa, thì nghe được nửa câu cũng coi như là người.

Nói đến đây là đủ rồi, Ôn Hạ sợ Kỳ Diên lại nổi giận, mỉm cười bảo người lái thuyền dừng lại ở mép nước, chống cằm, ung dung nhìn những đứa trẻ đang chơi đùa dưới gốc cây ven bờ.

Cách cũng không xa, tiếng cười đùa của lũ trẻ vang lên trong trẻo, lại rất hợp với màn đêm yên tĩnh này.

Kỳ Diên vốn không nhúc nhích cuối cùng cũng dịu xuống, ban đầu hắn muốn Ôn Hạ vui vẻ trải qua đêm cuối cùng ở Thanh Châu, không ngờ lại gặp phải nhiều chuyện như vậy.

Mấy chuyện người lái thuyền nói đều không phải do hắn làm, nhưng hắn hiểu rõ đó là nghiệp chướng mà hắn gây ra trong những năm tháng hoang phí này.

Phụ hoàng hiền đức, khi hắn còn nhỏ, mới bắt đầu hiểu được trách nhiệm của Thái tử Đông Cung, vị phụ hoàng nhân từ luôn là tấm gương lý tưởng để hắn noi theo khi làm vua.

Nhưng Thái hậu hết lần này đến lần khác dan díu với Ôn Lập Chương, hết lần này đến lần khác vắng mặt trong những khoảnh khắc quan trọng thời thơ ấu của hắn, còn có phụ hoàng hết lần này đến lần khác tha thứ, đều khiến hắn không thể nào quên.

Nếu một vị hoàng đế ôn hòa nhân từ, yêu dân như con, cả đời cần mẫn chỉ nhận được kết cục c.h.ế.t yểu, vậy hắn dựa vào đâu mà phải cần chính yêu dân như vậy. Hắn vốn là bạo quân, hôn quân trong miệng các triều thần.

Tiếng cười đùa của lũ trẻ trên bờ vang lên rõ mồn một, một bé trai và một bé gái đang chơi trò gia đình, đóng vai cô dâu chú rể.

"Bây giờ chúng ta móc ngoéo tay là vợ chồng rồi, sau này ta sẽ bảo vệ nàng bình an, bánh nướng ngon, trâm cài hoa đào đẹp đều cho

nàng hết!" Cậu bé chọc cho cô bé cười khúc khích.

Kỳ Diên lặng lẽ quan sát Ôn Hạ, nàng chỉ chống cằm, gương mặt trắng nõn không lộ ra chút cảm xúc nào. Nhưng hắn lại nhớ đến ký ức thời thơ ấu.

Hắn cũng từng hứa với nàng những lời thề non hẹn biển như vậy.

Thế mà giờ đây...

Ngón tay hắn gõ nhẹ lên đầu gối, trong lòng dâng lên một cảm giác nghẹn ngào khó tả.

"Được rồi, giờ ta đã lớn rồi."

Trên bờ, cậu bé vẫn tiếp tục trò chơi: "Ta sẽ đẩy nàng, đẩy nàng ngã! Không được, ta không nỡ ra tay, nàng tự ngồi xổm xuống đất đi, không được đứng lên!" Nói xong, cậu bé giật lấy cành hoa mơ trên tay cô bé.

Ôn Hạ chau mày, không chống cằm nữa, hai tay siết chặt khăn tay, đôi mắt hạnh long lanh nhìn chăm chú, hơi thở gấp gáp.

Cô bé chỉ khoảng năm sáu tuổi, bị cướp mất hoa trong tay, khóc đến nỗi khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhó lại, nước mắt rơi lã chã.

"Sao huynh lại giật hoa của muội hu hu hu!"

"Chúng ta đang chơi trò gia đình mà, giờ chúng ta đã lớn rồi, ta có thể bắt nạt nàng tùy thích, cha ta nói trong quán trà đều nói như vậy, trong thoại bản có một vị hoàng đế cũng giống như chúng ta. Nàng ngồi xổm xuống đất đi!"

"Đủ rồi--" Kỳ Diên đột nhiên đứng dậy.

Thuyền lay động mạnh, hắn lạnh lùng quay lưng lại với Ôn Hạ: "Trở về."

Nắm tay trong ống tay áo siết chặt thành quyền, thuyền còn chưa cập bến, hắn đã vội vàng bước xuống. Đi được vài bậc thang mới nhớ tới người phía sau, lạnh lùng dừng lại, quay đầu nhìn Ôn Hạ, thấy nàng được cung nữ đỡ xuống thuyền, bước lên bậc thang, mới tiếp tục đi.

Xe ngựa một đường chạy về hành cung.

Trên xe, hai người đều không nói gì.

Bầu không khí lạnh lẽo đến ngột ngạt, nhưng Ôn Hạ dường như không còn sợ hãi nữa.

Hắn càng tức giận, lòng nàng càng thêm hả hê.

Về đến hành cung, Ôn Hạ xuống xe ngựa, khom người hành lễ với Kỳ Diên: "Đa tạ Hoàng thượng đêm nay, thần thiếp sẽ nhớ mãi Thanh Châu thành đêm nay, thần thiếp xin cáo lui."

Bóng lưng mảnh mai của Ôn Hạ biến mất trong hành lang.

Đêm dài lạnh lẽo, mây đen như đè nặng lên cả thành trì, mang theo vẻ tiêu điều lạnh lẽo.

"Tên cháu trai của Quận thủ Thường Châu, đi điều tra, nếu đúng như vậy, thì trả chân cho hắn, cách chức hắn."

"Trẫm có môn sinh nào xuất thân từ huyện lệnh?"

"Khởi bẩm Hoàng thượng, là huyện Doãn." Trần Lân cúi đầu đáp.

Kỳ Diên lạnh lùng nói: "Trẫm không có môn sinh như vậy."

"Thuộc hạ hiểu rồi!" Trần Lân định rời đi.

Kỳ Diên nhìn hắn với ánh mắt sâu thẳm: "Trẫm cho ngươi đi sao?"

Trần Lân đành phải quay lại, quỳ trước mặt hắn.

Đêm nay, mọi sự sắp xếp đều là để Ôn Hạ vui vẻ, nhưng lại không có cái nào không dẫm phải mìn.

Đôi mắt dài nhìn về phía xa xa nơi cung điện Lâm Phượng cư.

Kỳ Diên đứng lặng hồi lâu, huyền y hòa cùng màn đêm lạnh lẽo.

Chương 31: Chương 29

Tuy Kỳ Diên vi hành, nhưng đoàn xe ngựa hồi kinh vẫn ồn ào náo nhiệt, từ Thanh Châu khởi hành, bá tánh dọc đường quỳ xuống tiễn đưa, giờ ngọ đã vào một huyện thành.

Ôn Hạ ngồi trên xe ngựa riêng của mình.

Cũng giống như chiếc xe ngựa sang trọng rộng rãi lúc đến, bên trong có bàn trà, giường êm, giá sách.

Nàng lười biếng dựa vào giường êm, khoác áo choàng lông cáo để chống lạnh, dưới chân có lò sưởi ấm áp, khiến mùa đông này không đến mức lạnh lẽo.

Trên bàn thấp ngoài trà bánh, còn có đồ ăn món kho mà Kỳ Diên sai người mang đến, Trần Lân còn cố ý nói, là Hoàng thượng đặc biệt sai người đến Ức Cửu Lâu mua.

Món đồ kho này Ôn Hạ đã điều chỉnh ra hương vị ngon hơn rồi, chỉ là mấy ngày nay chưa đưa phương thuốc cho các chưởng quầy ở các nơi mà thôi. Những thứ Kỳ Diên ban thưởng, nàng đều không muốn động vào.

Vì lo lắng cho sức khỏe của nàng, chuyến hồi kinh này vốn có thể đến nơi trong vòng bảy ngày, nhưng Kỳ Diên hạ lệnh đi chậm lại.

Rõ ràng còn có thể tranh thủ trời chưa tối đi thêm một canh giờ nữa, nhưng mới giờ thân, đoàn xe đã dừng lại ở một phủ đệ quan lại trưng dụng tại địa phương.

Ngày hôm sau, Ôn Hạ bị Bạch Khấu đánh thức vào giờ mão, lười biếng nằm lì trong chăn ấm áp không muốn dậy, nhưng cũng không dám ngủ nướng.

Năm ngoái khi chuyển đến Thanh Châu, nàng cũng dậy sớm như vậy để lên đường, rõ ràng muốn ngủ thêm nửa canh giờ, nhưng bị ràng buộc bởi thân phận hoàng hậu, lúc đó càng sợ Kỳ Diên trách tội.

Mùa đông, việc thức dậy thật sự là một cực hình.

Khuôn mặt trắng nõn vùi trong chăn mềm mại, Ôn Hạ tham luyến chút ấm áp này, vừa đưa tay ra đã bị không khí lạnh lẽo bên ngoài làm co rụt lại, ấp ủ hồi lâu mới luyến tiếc ngồi dậy.

Bên ngoài vừa lúc có cung nữ đến truyền lời, bảo nàng đợi Kỳ Diên tỉnh ngủ rồi mới lên đường.

Nghe vậy, Ôn Hạ lập tức rụt người trở lại, ôm lấy tấm chăn màu ngọc bích nhạt, khẽ ậm ừ một tiếng với giọng mũi, thoải mái ngủ thêm nửa canh giờ.

Tên Kỳ Diên đáng ghét này tùy hứng bừa bãi, quen ngủ nướng rồi, luôn thích ngủ đến khi tự nhiên tỉnh dậy.

Thật là đúng lúc.

Cứ như vậy đi thêm ba ngày nữa, mỗi ngày chỉ đi được một hai trăm dặm. Cuối cùng Ôn Hạ cũng không nhịn được nữa, trong lúc đoàn xe đang nghỉ ngơi, nàng xuống xe ngựa đi về phía Kỳ Diên.

Kỳ Diên đang dựa lưng vào một gốc cây đại thụ rậm rạp, đứng dưới tán cây đi tới đi lui, vạt áo màu đen lướt qua đám cỏ dại trên mặt đất.

Bị giam cầm trong xe ngựa chật hẹp, đối với một người luyện võ như hắn chắc cũng không thích. Ôn Hạ không hỏi hắn chuyện khinh

công, cũng không đề cập đến trong thư gửi Thái hậu.

Dừng lại trước mặt hắn, Ôn Hạ khom người hành lễ: "Hoàng thượng, còn lại tám trăm dặm nữa, có phải đi quá chậm rồi không?"

Kỳ Diên liếc nhìn nàng: "Hoàng hậu chịu đựng nổi không?"

"Xe ngựa của thần thiếp có giường êm, chịu đựng nổi. Mong Hoàng thượng vì việc nước, đừng vì thần thiếp mà trì hoãn hành trình." Mặc dù Ôn Hạ cũng không hiểu, hắn làm sao lại cho rằng nàng không chịu đựng nổi.

Kỳ Diên thản nhiên nói "Trẫm biết rồi", Ôn Hạ lui về xe ngựa.

Vận động gân cốt một lúc, đợi đến khi cấm vệ quân đi dò đường trở về bẩm báo tình hình đường xá phía trước ổn định, Kỳ Diên mới hạ lệnh cho đoàn xe hôm nay có thể đi ba bốn trăm dặm.

Ngồi lại trên xe ngựa, Kỳ Diên lười biếng dựa vào thành xe, tuy xe ngựa rộng rãi, nhưng đôi chân dài cũng không duỗi ra thoải mái như trên long ỷ. Ngón tay thon dài cầm một cuộn trúc giản, là Ôn Tư Lập bẩm báo Ôn gia không có kẻ thù rõ ràng nào của nước Yên, không biết Ôn Hạ vì sao lại bị ám sát.

Ném một quả mơ ngâm đường vào miệng, Kỳ Diên lười biếng cầm lấy một cuộn khác, là mấy môn sinh của hắn nói về những việc triều chính xảy ra trong thời gian hắn không có mặt.

Xem xong một cách nhàm chán, Kỳ Diên gõ lên bàn thấp bên cạnh, tấm rèm màu chàm ở giữa xe ngựa được Trần Lân vén lên, khom người hành lễ.

"Đi được bao nhiêu dặm rồi?"

"Khởi bẩm Hoàng thượng, hai mươi dặm."

Bánh xe lăn trên mặt đất, gây ra những cú xóc nảy dữ dội hơn so với trước đó.

Kỳ Diên nhướng mày: "Hoàng hậu thế nào?"

"Xe ngựa của Hoàng hậu vẫn ổn, không nghe cung nữ nhắc đến yêu cầu gì."

Là võ tướng, giờ đây kiêm nhiệm cả việc của thái giám, Trần Lân cuối cùng cũng học được chút lanh lợi, bổ sung thêm: "Vừa rồi đi ngang qua xe ngựa của Hoàng hậu nương nương, hình như còn nghe thấy tiếng cười bên trong, Hoàng thượng yên tâm."

Kỳ Diên khẽ nhếch môi, phất tay.

Trần Lân thở phào nhẹ nhõm lui xuống.

Chuyến hồi kinh này, Kỳ Diên vốn dĩ có thể cưỡi ngựa đuổi kịp đoàn xe nghi giá hồi kinh trong vòng hai ngày, rồi trở về kinh đô như bình thường.

Nhưng vì lo lắng cho sức khỏe của Hoàng hậu, nên mới chỉ ra lệnh cho bọn họ mỗi ngày đi tối đa hai trăm dặm.

Mà chủ tử luôn làm việc theo ý mình, trước đây khi tuần du, cảm thấy đoàn xe đi chậm, buồn chán khi bị ràng buộc trong xe ngựa, thường lén thi triển khinh công đi trước là chuyện thường.

Bây giờ đều là vì muốn Hoàng hậu thoải mái hơn một chút.

Mấy ngày nay Hoàng thượng mất ngủ, giờ Mão đã dậy luyện kiếm, lúc nghỉ chân lại rơi trúng mái nhà của hoàng hậu, không nghe thấy động tĩnh gì bên trong, liền bịa chuyện mình chưa tỉnh ngủ làm lý do, cố nán lại thêm một canh giờ mới cho lên đường, chỉ để hoàng hậu ngủ thêm một lát.

Trần Lân không biết lần này hồi kinh, những lão thần hai triều mà trước đây khuyên Hoàng thượng, xin cáo lão về quê cũng không được, nhìn thấy hoàng đế bây giờ sẽ là cảnh tượng gì.

E là bầu trời kinh thành sắp thay đổi rồi.

Đoàn xe đi tới giờ Ngọ, trên trời bỗng nhiên lác đác mưa phùn.

Trần Lân phái người phi ngựa đi dò đường, người dò đường trở về bẩm báo mưa ở phía trước lớn hơn một chút.

Lúc đi đường gặp phải đủ loại tình huống là chuyện thường, Trần Lân mở bản đồ ra, chọn một con đường nhỏ có thể nghỉ chân, được Kỳ Diên cho phép, đoàn xe liền đi về phía trước.

Con đường nhỏ này không rộng rãi bằng đường lớn, chỉ đủ cho xe ngựa đi, tuy trên trời chưa mưa nhưng mặt đường toàn là bùn đất mới mưa xong.

Kỳ Diên vén rèm xe lên nhìn thoáng qua, ánh mắt lạnh lùng rơi trên người Trần Lân, Trần Lân chỉ đành cúi đầu.

Kỳ Diên nhìn xe ngựa của Ôn Hạ từ xa, lại nhìn sang hai bên núi cao: "Quay lại đi."

Trần Lân chỉ đành ra hiệu cho đám thị vệ cưỡi ngựa phía sau quay đầu, lại sai người cẩn thận quay đầu xe ngựa của hoàng hậu lại.

Điều Kỳ Diên lo lắng không gì khác ngoài việc đất đá trên hai ngọn núi này sẽ rơi xuống.

Tiến lên dễ, lùi lại khó, xe ngựa quay đầu cực kỳ chậm.

Kỳ Diên ngồi trên xe không nhịn được nữa, đứng dậy muốn đưa Ôn Hạ xuống xe trước.

Nhưng lại nghe thấy tiếng lính dò đường hô lớn "Đá lở rồi, lui lại".

Trên sườn núi lăn xuống một lượng lớn bùn đất màu vàng, che lấp cây bụi rồi lao thẳng xuống. Ngựa cảm nhận được sự bất thường trước cấm vệ quân, không khống chế được mà giơ móng lên.

Ánh mắt Kỳ Diên tối sầm lại, điều hòa hơi thở, thi triển khinh công, nhanh chóng đáp xuống xe ngựa của Ôn Hạ.

Sắc mặt nàng trắng bệch, nhưng vẫn chưa mất đi lý trí, kéo Bạch Khấu rồi cúi người chạy về phía hắn.

Kỳ Diên ôm chặt eo nàng đáp xuống đất bằng, sau đó quay đầu lại, thấy Vân Nặc đã đưa Bạch Khấu xuống, mới ôm Ôn Hạ lui về nơi an toàn.

Đá lở không nghiêm trọng lắm, chỉ sụp một bên rồi dừng lại, nhưng đã vùi lấp xe ngựa của Ôn Hạ.

Tình trạng đường xá thế này lúc tới Thanh Châu, Ôn Hạ cũng gặp phải, lúc đó phải nghỉ lại nha môn địa phương giữa đường, đợi thêm ba ngày trời quang mới lên đường.

Sau một hồi náo loạn, lúc lên đường, Ôn Hạ chỉ có thể ngồi trong xe ngựa của Kỳ Diên.

Xe ngựa của hắn rộng hơn nhiều, giường mềm còn thoải mái hơn của nàng, trên bàn bày bàn cờ, mấy quyển sách tre, một ít bánh ngọt.

Nhưng cho dù chỗ này rộng rãi, Ôn Hạ vẫn chỉ cảm thấy ngột ngạt gò bó.

Không biết từ lúc nào vạt váy của nàng đã dính bùn đất, chỉ là một vết nhỏ bằng móng tay, nhưng Ôn Hạ luôn không cho phép quần áo dính bẩn, trong lòng rất để ý, ngồi không yên suốt dọc đường.

Mãi cho đến khi đi được hai mươi dặm, Kỳ Diên ngồi đối diện cuối cùng mới lên tiếng: "Hoàng hậu thấy không khỏe?"

Trần Lân càng ngày càng nhanh nhạy, đuổi Bạch Khấu bị bong gân đi, trên xe không có cung nữ của Ôn Hạ.

Ôn Hạ chỉ cảm thấy ánh mắt của Kỳ Diên bao trùm lấy không gian chật hẹp này, khí thế cường đại quanh người hắn khiến nàng không biết làm sao, bỗng nhiên nhớ tới con thỏ trắng mà hắn thích lúc nhỏ, bị hắn nhốt trong lồng tinh xảo, mặc cho hắn trêu đùa.

Tuy nàng không ngẩng đầu lên, nhưng biết ánh mắt của Kỳ Diên đang nhìn mình, liền lắc đầu.

Xe ngựa lại đi thêm năm mươi dặm nữa, sự bồn chồn của Ôn Hạ vẫn chưa tan biến, Kỳ Diên nhìn thấy hết.

Hắn cho đoàn người dừng lại, giọng trầm thấp nói: "Trẫm xuống đi dạo một chút, hoàng hậu cứ tự nhiên."

Kỳ Diên nhường không gian lại cho nàng, chắp tay đi dạo trên bãi cỏ, hỏi Trần Lân: "Tối nay nghỉ ở đâu?"

"Để tránh con đường lầy lội vừa rồi và trời mưa, đoàn xe đi đường mới chưa được sửa sang, phải đi thêm hai trăm dặm nữa, thuộc hạ sẽ phi ngựa đến nha môn địa phương sắp xếp trước."

Kỳ Diên gật đầu.

Lương Hạc Minh vội vàng nói: "Từ từ đã Hoàng thượng." Hắn nhỏ giọng nói với Kỳ Diên: "Lần đó A Đống si mê Liễu Mạn Nương, dẫn người ra ngoài du ngoạn bị kẹt giữa đường, chính là ở trong xe ngựa qua đêm, sau đó Liễu Mạn Nương mới trở thành tri kỷ của hắn."

Những chuyện này Kỳ Diên không biết, chỉ biết Nguyễn Tư Đống thường xuyên lui tới chốn phong nguyệt.

"Dù sao trời cũng sắp tối rồi, đi thêm một trăm dặm nữa cũng nửa đêm rồi, trước sau đều không có chỗ nghỉ chân, chi bằng nghỉ lại

trên xe ngựa một đêm." Lương Hạc Minh nói xong, cũng cảm thấy mình bỗng nhiên không còn là người kiệm lời nữa, có chút đắc ý.

Kỳ Diên quay lại xe ngựa, Ôn Hạ vẫn đang ngồi ngay ngắn, cầm một quyển sách xem, thấy hắn lên xe, đứng dậy hành lễ với hắn.

Kỳ Diên không quấy rầy nàng xem sách, trong không gian yên tĩnh này, ánh mắt hắn lúc ẩn lúc hiện rơi trên người nàng, nàng đều dùng sách tre dài che khuất nửa khuôn mặt, không biết là cố ý hay vô tình. Hắn chỉ thấy đôi bàn tay thon dài trắng nõn mềm mại, móng tay màu hoa đào, không biết dùng cánh hoa gì nhuộm màu.

Biết nàng còn sợ hắn, Kỳ Diên chỉ có thể tự tìm cách g.i.ế.c thời gian, cầm quân cờ trắng đen tự đánh cờ với mình, nhưng bỗng nhiên nghĩ, hình như hắn không hiểu Ôn Hạ bây giờ.

"Hoàng hậu có biết đánh cờ không?"

Ôn Hạ khựng lại, cụp mắt nói: "Thần thiếp biết một chút."

Kỳ Diên đẩy quân trắng về phía nàng: "Vậy thì chơi với trẫm một ván, trẫm để nàng đi trước mấy nước."

Ôn Hạ đặt quyển sách trong tay xuống, ngồi xuống trước bàn thấp, nàng cũng không khách sáo, ngón tay thon dài đặt xuống một quân trắng.

Ván cờ này, Kỳ Diên vốn định để Ôn Hạ thắng, nhưng lại phát hiện nàng thông minh lanh lợi, lúc đầu phòng bị hắn nghiêm ngặt, khi hắn cho rằng nàng thực sự không giỏi đánh cờ thì lại bị nàng một chiêu chế ngự, tính toán kỹ lưỡng rồi mới hành động, chặn đứng cơ hội lật kèo của hắn.

Mắt Kỳ Diên sáng lên, ngẩng đầu nhìn Ôn Hạ. Ánh mắt nàng trong veo, mang theo một chút ý cười chiến thắng, rất nhạt, nhưng lại vô cùng linh động xinh đẹp.

Không có cung nữ, Kỳ Diên tự mình bày cờ: "Chơi thêm ván nữa." Vừa rồi hắn đã nhường nàng, cho nên mới thua thảm như vậy.

Nhưng Ôn Hạ không chơi nữa.

Nàng không thích đánh cờ với Kỳ Diên, tuy biết vừa rồi hắn cố ý nhường nàng, nhưng tài đánh cờ của nàng tốt hơn nhiều so với lời nàng tự nhận. Nàng chỉ thích đánh cờ với cha, với Thái hậu, với các ca ca của nàng.

Đồng ý đánh cờ với Kỳ Diên, nàng chỉ đơn thuần muốn nói cho hắn biết, nàng mà hắn vứt bỏ như giày rách, coi như không khí, không phải yếu đuối như hắn nghĩ.

Thái tử phi do tiên đế sắc phong, đích nữ Ôn gia, cầm kỳ thi họa, thậm chí cả kỹ thuật múa, nàng đều tinh thông.

Nàng không phải kẻ chỉ biết ăn chơi hưởng lạc như lời Kỳ Diên nói.

Thu lại ý cười nhàn nhạt trong mắt, Ôn Hạ lại cầm sách lên xem.

Kỳ Diên chưa chơi đã, sự kinh diễm vừa rồi cũng chưa tan biến.

Hắn không hiểu Ôn Hạ, hắn chỉ biết nàng lúc năm tuổi đơn thuần đáng yêu, còn có nàng kiêu căng mà hắn dùng sự căm hận gán lên người nàng.

Hắn bỗng nhiên nhớ tới cung nữ nói trong hành cung, nàng từng chơi đàn dưới gốc cây bạch quả vào dịp Trung thu, lúc đó nàng đang đàn khúc gì, có phải đang thương nhớ người thân không?

…

Trời tối, đoàn người dừng lại ở một bãi đất trống trong khe núi.

Ôn Hạ vén rèm cửa sổ nhìn ra ngoài, hỏi Kỳ Diên: "Trời đã tối rồi, gần đây có phủ đệ nào để nghỉ chân không?"

“Đêm nay nghỉ ngơi trên xe ngựa.” Kỳ Diên trầm giọng nói.

Ôn Hạ khẽ run lông mi: “Trên xe ngựa?” Nàng đưa mắt nhìn khắp khoang xe, đáy mắt lộ vẻ bất an, e ngại.

Kỳ Diên thản nhiên đáp một tiếng “Ừ”, đứng dậy nói: “Hoàng hậu rửa mặt trước đi.”

Ôn Hạ nắm chặt khăn tay thêu, không muốn ngủ chung một khoang xe với Kỳ Diên.

Bạch Khấu bưng chậu nước sạch và khăn dài vào xe, dù biết Ôn Hạ đang ngại ngùng cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể an ủi nàng: “Khoang xe chật hẹp, Hoàng thượng ở hành cung cũng chưa từng chạm vào người nương nương, trên xe này tự nhiên cũng sẽ không làm càn.”

Ôn Hạ không nói ra miệng, Kỳ Diên chính là một con sói.

Đôi mắt đen thăm thẳm kia nhìn có vẻ bình tĩnh, nhưng luôn sâu không lường được, nàng thậm chí không dám nhìn thẳng vào hắn, vừa chạm vào ánh mắt hắn, liền cảm thấy như bị nhìn thấu.

Ôn Hạ bối rối, vết bùn đất trên váy vẫn còn đó, nàng căn bản không dám thay quần áo trên xe này. Bạch Khấu nhìn thấy vết bùn đất đã khô cứng, vội vàng dùng nước nóng lau sạch.

“Nương nương, hãy chịu khó một hôm nay thôi ạ, hôm nay phải gấp rút lên đường, đã đi hơn ba trăm dặm rồi, Lương đại nhân nói người và ngựa chỉ có thể nghỉ ngơi thôi.”

Ôn Hạ vén rèm xe nhìn ra ngoài, khoảng đất trống tối đen được chiếu sáng bởi những ngọn đuốc trong tay thị vệ, trong khoảng đất trống chỉ có một chiếc xe ngựa dành cho đế vương, xa xa trong hang núi thấp thoáng ánh lửa, một số người đang nghỉ ngơi trong hang.

Bạch Khấu lau người cho nàng xong liền lui xuống.

Gió thổi vi vu trong thung lũng, tấm rèm xe màu chàm bị một bàn tay thon dài với các khớp xương rõ ràng vén lên.

Kỳ Diên đưa mắt nhìn nàng, gương mặt tuấn tú không chút gợn sóng, phân phó cung nhân bên ngoài: "Lui xuống."

Thân hình cao lớn vạm vỡ của hắn đứng sừng sững, vừa bước vào khoang xe này, dường như tất cả không khí đều bị hắn chiếm hết.

Ôn Hạ nắm chặt chiếc khăn tay trong tay áo, mặc cho hắn nằm xuống chiếc giường êm ái bên cạnh.

"Đêm nay tạm nghỉ một đêm, ngủ đi." Hắn nói xong, gối đầu lên tay nhìn nàng.

Ôn Hạ vẫn ngồi im không nhúc nhích: "Thần thiếp không buồn ngủ."

"Không buồn ngủ cũng nằm xuống đây, nàng đã ngồi thẳng đơ như vậy cả ngày rồi."

Ôn Hạ không thể tìm được lời nào để phản bác lại câu nói này của hắn.

Nàng vẫn không muốn nhúc nhích chút nào, Kỳ Diên nheo mắt, đưa tay ôm eo nàng kéo xuống giường êm.

Một tiếng kêu kinh ngạc khe khẽ bị Ôn Hạ kìm nén trong cổ họng, không muốn phát ra âm thanh yếu đuối như vậy.

Rốt cuộc cũng không còn là đứa trẻ năm tuổi nữa, Kỳ Diên nghĩ như vậy.

Năm tuổi ôm eo nàng, còn chỉ là một đứa trẻ, chỉ cảm thấy đáng yêu thú vị, chỉ muốn mang theo bên mình để yêu thương che chở.

Nhưng bây giờ, vòng eo thon thả của nàng nhỏ nhắn đến khó tin, tiếng thở gấp gáp khe khẽ lướt qua tai, không còn chỉ khiến người ta muốn yêu thương che chở nữa, hắn chỉ muốn nhiều hơn.

Giây phút Ôn Hạ ngã xuống, hắn đã dùng cánh tay dài chống đỡ sau gáy nàng, sau khi nàng nằm xuống liền rút tay ra.

Nàng lo lắng bất an, tiếng thở dồn dập, cuộn chặt người trong chăn.

Kỳ Diên nói: "Trẫm cũng không phải sói, sẽ không ăn thịt người giữa nơi hoang vu này."

Hơi thở của Ôn Hạ vẫn còn gấp gáp.

Hương hoa trà nồng nàn thoang thoảng bên mũi, Kỳ Diên khoanh tay quay người sang một bên, chỉ cảm thấy hành động của Lương Hạc Minh rất hợp ý hắn.

Hắn không phải muốn ép buộc nàng làm gì, chỉ là cảm thấy Ôn Hạ quá sợ hắn.

Kỳ Diên im lặng hồi lâu, bên tai cuối cùng cũng nghe thấy tiếng thở đều đều của Ôn Hạ.

Trong khoang xe không tắt đèn, hắn xoay người, nhìn người bên gối.

Gương mặt trắng nõn của nàng vẫn còn phảng phất chút ửng hồng, đôi môi anh đào mím chặt, đôi mắt cũng nhắm nghiền như đang ngủ say.

Nhưng Kỳ Diên nhếch môi, biết Ôn Hạ chưa ngủ.

Người tập võ, làm sao có thể không nghe ra tiếng thở dồn dập hỗn loạn của nàng.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, chỉ còn lại tiếng gió thỉnh thoảng rít gào bên ngoài cửa sổ.

Kỳ Diên cong môi, thấy lông mi của Ôn Hạ run lên càng lúc càng rõ.

Hình như cuối cùng nàng cũng không nhịn được nữa mà mở mắt ra, nhưng lại chạm phải ánh mắt của hắn, vội vàng trốn sang bức tường xe bên kia.

Nhưng trong khoang xe này chỉ có một góc nhỏ, nếu hắn muốn làm gì, nàng có trốn cũng vô dụng.

Kỳ Diên mở miệng: "Hoàng hậu không cần kinh hoảng, trẫm chỉ…"

Lời còn chưa dứt, Ôn Hạ đã nhanh chóng bò dậy, thổi tắt ngọn nến trên bàn cạnh chân, trong khoang xe lập tức chìm vào bóng tối.

Nhưng lại nghe thấy một tiếng "bịch" vang lên, nàng kêu lên đau đớn, không biết đã va vào đâu.

Kỳ Diên lần theo tiếng động nắm lấy eo thon của nàng, kéo nàng trở lại giường êm.

"Va vào đâu?" Ngón tay hắn lần mò trên gương mặt nàng trong bóng tối.

"Không va vào đâu." Giọng Ôn Hạ run rẩy.

"Trẫm không định làm gì cả, hoàng hậu không cần phải sợ trẫm như vậy."

Ôn Hạ tránh né tay hắn trong bóng tối, nhưng lại vô tình chạm môi ướt át vào đầu ngón tay hắn.

Cả người Kỳ Diên căng cứng, bàn tay dừng giữa không trung như còn lưu lại hơi thở ẩm ướt này, ánh mắt hắn ngưng đọng trong màn đêm sâu thẳm, đột nhiên ôm chặt eo thon của nàng.

Dù không có ánh sáng, chỉ dựa vào âm thanh trong góc nhỏ này để tìm thấy nàng thì có gì khó đâu.

Ôn Hạ không dám nhúc nhích trong lòng bàn tay hắn, thậm chí sau khi đưa tay đẩy ra lại là bờ vai rộng của hắn, trong nháy mắt như co người lại dưới thân hắn.

Máu huyết toàn thân sục sôi, Kỳ Diên không biết phải làm sao, nhưng lại hiểu rõ hắn muốn gì.

Nàng vẫn không dám động đậy chút nào, chỉ có hương hoa trà thoang thoảng bao trùm lấy hắn.

Im lặng kéo dài, giọng Kỳ Diên khàn khàn: "Những năm nay, nàng có phải rất oán hận trẫm không?"

Ôn Hạ thở hổn hển, nhưng không trả lời.

"Sau khi hồi cung, trẫm sẽ tôn nàng làm hoàng hậu, kính trọng nàng như hoàng hậu, sẽ không nói đến chuyện phế hậu nữa."

Ôn Hạ khẽ dừng lại, giọng nói nhẹ nhàng như có chút chua xót: "Vậy thần thiếp có nên cảm ơn người không?"

Kỳ Diên nắm chặt tay, nhớ lại cảnh mẫu hậu của hắn ôm ấp Ôn Lập Chương.

Những năm nay, có một câu hắn chưa từng hỏi Thái hậu.

Đó là năm hắn đăng cơ, Tam hoàng thúc tạo phản, Ôn Lập Chương không tốn chút sức lực nào, dẫn binh dẹp yên những toán quân đó, thúc ngựa vào hoàng cung bẩm báo với hắn.

Trước mặt hoàng đế, Ôn Lập Chương cung kính chỉ là một vị trung thần.

Nhưng trong Trường Nhạc cung, cung điện đã đuổi hết cung nhân, chỉ còn lại Thái hậu và Ôn Lập Chương.

Người đàn ông cao lớn tuấn tú, phong độ ngời ngời, so với phụ hoàng ôn hòa rộng lượng lại càng thêm phần sắc bén, đứng trước

mặt mẫu hậu hắn, cúi đầu nhìn đôi môi của mẫu hậu.

Khinh công của Kỳ Diên lúc đó chưa tốt như vậy, tiếng động hắn gây ra suýt chút nữa đã khiến hắn không kịp rút lui.

Sau đó mỗi lần hắn chất vấn Thái hậu, Thái hậu luôn nói bà và Ôn Lập Chương không có tư tình.

Hắn rõ ràng không tin, nhưng luôn nhớ đến vẻ mặt của hai người họ lúc đó.

Hình như là đang kìm nén, hình như hai người đường đường chính chính kia trong sạch vô cùng, không hề có chút tục tĩu nào của thế gian. Ôn Lập Chương trước sau cũng không hôn mẫu hậu hắn, còn mẫu hậu chỉ lặng lẽ nhìn người trước mặt.

Kỳ Diên chưa từng trải qua chuyện nam nữ, cũng chưa từng rung động. Hắn rõ ràng không muốn tin lời mẫu hậu, luôn có một ý niệm mơ hồ nói với hắn, hình như bọn họ còn trong sạch hơn bất cứ ai, nhưng cũng phức tạp hơn bất cứ ai.

Sự căm hận Ôn Lập Chương là do hắn tận mắt nhìn thấy, là do hắn oán hận.

Nhưng cả nhà họ Ôn trung thành với đất nước, cả triều đình đều nói hắn là hôn quân.

Và bao nhiêu năm trôi qua như vậy, dường như hắn đã trút hết mọi thù hận lên người Ôn Hạ.

Ngày hôm đó, hắn không biết liệu mối hận này có thể kết thúc hay không.

Bây giờ hắn cảm thấy, đủ rồi.

Cứ như vậy đi, bao năm qua, hắn biết rõ nàng không hề có lỗi, nhưng vẫn cố ý làm nàng tổn thương, coi nàng như một mũi tên

đ.â.m vào trái tim Thái hậu.

Những gì hắn đã làm, đã đủ rồi.

Hơi thở gấp gáp của Ôn Hạ vẫn vang lên trong màn đêm.

Đầu ngón tay Kỳ Diên chạm vào đôi môi anh đào của nàng, nàng dường như cứng đờ cả người, không nhúc nhích.

Kỳ Diên vuốt ve đôi môi nàng, cúi người xuống, nhưng bị tiếng "Hoàng thượng" gấp gáp của Ôn Hạ ngăn lại.

"Đây là trên xe ngựa, không có lễ nghi quy củ, không hợp lệ." Giọng nàng vẫn còn nức nở.

"Trẫm biết." Kỳ Diên điều chỉnh hơi thở, cố ép dòng m.á.u đang cuộn trào trong người lắng xuống, đầu ngón tay lướt qua cánh môi mềm mại của nàng, cuối cùng cũng thu tay về, trong lòng có chút cảm giác mất mát.

"Những gì trẫm vừa nói, sau khi hồi cung sẽ thực hiện, nàng ngủ đi."

Kỳ Diên nằm xuống giường.

Ôn Hạ dịch người sang phía thành xe, hắn không ngăn cản nữa.

Sự yên tĩnh này kéo dài rất lâu, Kỳ Diên không ngủ được, Ôn Hạ cũng không ngủ được, hắn nghe thấy hơi thở của nàng là biết.

"Vì sao nàng không ngủ?"

Ôn Hạ nắm chặt chăn, vô cùng sợ hãi giọng nói trầm thấp trong bóng tối này.

Nàng cũng đã từng nghe thấy giọng nói phóng túng của Kỳ Diên, giọng nói đó trong trẻo, vui vẻ, giống như một chàng trai trẻ, không giống như sự áp bức trầm nặng của bậc đế vương này.

Nàng cực kỳ khó chịu với cảm giác trên môi, cho dù bàn tay dơ bẩn của hắn đã rời đi, nàng vẫn cảm thấy khó chịu.

Ôn Hạ chìm trong cảm giác bất lực sâu sắc.

Kỳ Diên vẫn nói: "Trẫm không chạm vào nàng, mau ngủ đi."

Nàng mệt mỏi nhắm mắt lại.

Biết rõ là không thể trốn tránh, khi gả cho hắn, chẳng phải đã chuẩn bị tinh thần cả đời không được hắn tôn trọng, không được hắn yêu thương rồi sao?

Lúc này nghe hắn nói những lời này, nàng không hề cảm động, cũng không giống như Bạch Khấu an ủi rằng nương nương cuối cùng cũng khổ tận cam lai. Nàng chỉ cảm thấy thương hại cho chính mình.

Lời nói của hắn, càng giống như sự chế giễu, chế giễu nàng - một người thông minh, cầm kỳ thi họa, đối nhân xử thế đều tinh thông. Khiến nàng hiểu rằng nàng chỉ là một chiếc bình hoa tinh xảo, có thể được đế vương yêu thích, rồi được đặt ở một nơi an toàn.

Vậy thì cứ như hắn nói đi, dù sao nàng cũng không thể trốn tránh được nữa.

Ôn Hạ thậm chí bắt đầu nghĩ, xem hắn có thể thích vẻ bề ngoài này của nàng được bao lâu, một tháng, nửa năm? Chắc là không thể kéo dài như mười hai năm hắn đã ức h.i.ế.p nàng chứ?

Có lẽ là do hơi thở của nàng ngày càng hỗn loạn, giọng nói của Kỳ Diên cuối cùng cũng có chút tức giận.

"Trẫm ra lệnh cho nàng ngủ."

"Thần thiếp không ngủ."

"Bây giờ đã là giờ Tý rồi, nàng không ngủ, ngày mai làm sao chịu đựng được chặng đường dài? Trẫm đã nói là không chạm vào nàng

rồi."

Trong lòng Ôn Hạ lạnh lẽo, nhưng giọng nói vẫn nhẹ nhàng như thường: "Váy của thần thiếp bị bẩn rồi."

Kỳ Diên khựng lại, hắn đã ngồi dậy: "Trẫm xuống xe, nàng thay quần áo trước đi."

"Thay cũng vô dụng, thần thiếp còn chưa tắm rửa, chưa tắm rửa, thần thiếp không chạm vào quần áo sạch sẽ..." Ôn Hạ nói, mang theo chút tủi thân.

Kỳ Diên dường như đã tiêu hóa những lời này rất lâu, cuối cùng cũng thắp đèn lên.

Xung quanh sáng rõ, Ôn Hạ có chút hoảng loạn.

Kỳ Diên ngồi ngay ngắn bên cạnh bàn thấp, nhìn nàng nói: "Trẫm đưa nàng đi tắm."

"Thần thiếp không đi." Nàng nắm chặt chăn, đôi mắt đẹp hoảng loạn.

Kỳ Diên không nhịn được cười: "Thu dọn quần áo đi, trẫm đưa nàng vào thành gần đây tìm chỗ tắm rửa."

Ôn Hạ có chút kinh ngạc, chẳng phải Bạch Khấu nói Lương Hạc Minh bảo thành gần đây cách đây một trăm dặm sao?

Kỳ Diên đã xuống xe.

Ôn Hạ muốn nói không cần, vén rèm xe lên, nhìn thấy ánh mắt không cho phép từ chối của Kỳ Diên.

Bạch Khấu thu dọn một bọc đồ, đi theo sau Ôn Hạ.

Chủ tớ hai người đi đến trước mặt Kỳ Diên.

Ôn Hạ khom người hành lễ: "Thần thiếp đã thu dọn xong rồi."

Kỳ Diên liếc nhìn Bạch Khấu, chắp tay sau lưng đi về phía xe ngựa phía trước: "Một mình nàng là được rồi."

Lông mi Ôn Hạ run lên, lòng như tro tàn.

E rằng đêm nay hắn muốn thân thể này của nàng rồi...

Làm sao nàng có thể tin lời hắn!

Bạch Khấu lo lắng đưa bọc đồ cho nàng, Ôn Hạ nhận lấy, hai tay vẫn còn run rẩy.

Theo Kỳ Diên lên một chiếc xe ngựa khác, Trần Lân đánh xe ra khỏi thung lũng thì dừng lại.

Kỳ Diên xuống xe đưa tay về phía nàng, Ôn Hạ thò người ra khỏi xe, đặt tay vào lòng bàn tay hắn. Chỉ thấy xung quanh vẫn còn đang ở trên đường lớn, hoang vu không một bóng người.

Đôi mắt hạnh nhìn Kỳ Diên với vẻ nghi ngờ, khóe môi hắn nở nụ cười, lấy bọc đồ từ trên vai nàng xuống, bàn tay to đặt lên eo nàng.

Không hề báo trước, Ôn Hạ bị nhấc bổng lên giữa không, vội vàng nắm chặt áo bào của Kỳ Diên.

Kỳ Diên khoác bọc đồ của nàng trên vai, cúi đầu nhìn thấy vẻ hoảng loạn khi nàng nhắm mắt, khẽ cười: "Mở mắt ra, không cao đâu."

Ôn Hạ sợ hãi mở mắt ra, đập vào mắt là con sông rộng, Kỳ Diên đang đưa nàng bay qua sông, dưới chân là tiếng nước chảy róc rách.

Nàng vội vàng vùi mặt xuống.

Kỳ Diên bật cười: "Áo choàng của nàng không có mũ trùm đầu sao?"

"Không có."

Kỳ Diên dừng lại bên bờ sông, cởi áo choàng của mình cho nàng, trực tiếp buộc chặt mũ trùm đầu che kín cả đầu nàng, cả khuôn mặt Ôn Hạ đều được chiếc mũ trùm đầu màu đen này che chắn.

Lại một lần nữa được trải nghiệm công phu kỳ diệu này, Ôn Hạ cuối cùng cũng dần chấp nhận cảm giác bay lượn trên không trung.

"Hoàng thượng không thể bay mãi được sao?" Đối với Kỳ Diên đã nghỉ ba lần giữa chừng, Ôn Hạ cuối cùng cũng bắt đầu đặt câu hỏi.

Kỳ Diên vận khí điều hòa, có chút nghẹn lời: "Bay mãi, là chuyện bịa đặt trong thoại bản, người luyện võ cũng không phải làm bằng sắt, cũng phải bổ sung thể lực."

Sau khi dừng lại thêm ba lần nữa, giọng Ôn Hạ có chút tủi thân: "Còn bao lâu nữa ạ?"

"Vào thành rồi."

Cuối cùng cũng vào thành rồi.

Kỳ Diên vận khí dừng lại trước một quán trọ.

Ôn Hạ cuối cùng cũng có nước nóng sạch sẽ, sau khi xác nhận bên ngoài không có bóng dáng của Kỳ Diên mới yên tâm cởi quần áo tắm rửa.

Nàng mất gần một canh giờ mới ra ngoài, tóc đen búi nửa đầu, óng ả như lụa, mặc một bộ cẩm y màu xanh nhạt, khoác áo choàng lông cáo.

Kỳ Diên đang đợi ở hành lang bên ngoài.

Ôn Hạ nói: "Đa tạ Hoàng thượng, thần thiếp đã thu dọn xong rồi."

Ánh mắt Kỳ Diên dừng lại trên mặt nàng một lát, nói: "Không cần bọc đồ nữa sao?"

"Thần thiếp quên mất." Ôn Hạ vội vàng quay người đi lấy.

Ngày thường đều là cung nữ thu dọn những thứ này, nàng luống cuống tay chân.

Kỳ Diên bèn vào phòng rót một chén trà nóng chờ đợi.

Chỉ là vừa ngẩng mắt lên nhìn, đồ đạc trên bàn kia lại nhiều như vậy.

Hơn mười chiếc lọ nhỏ tinh xảo và bảy tám chiếc hộp, đều không biết bên trong là gì, cần dùng khi tắm rửa.

Nhận lấy bọc đồ từ tay Ôn Hạ, Kỳ Diên đưa chén trà cho nàng.

Ôn Hạ có chút do dự nhận lấy, đặt lên bàn, không uống.

Đó là chén Kỳ Diên đã uống rồi.

Môi mỏng Kỳ Diên khẽ mở, cuối cùng cũng không ép buộc nàng, khi nắm tay nàng thấy ấm áp mới yên tâm.

Ban đầu hắn chỉ muốn cho nàng một chén trà nóng để lên đường.

Sau đó tiếp tục dùng khinh công trở về xe ngựa.

Nhưng Kỳ Diên không lên xe, chỉ nói với Ôn Hạ: "Nàng ngủ trước đi, trẫm đi rửa mặt một chút."

Kỳ Diên đi đến chỗ khuất tầm nhìn của Ôn Hạ, cả người như quả chín héo úa, cuộn tròn trong vòng tay Vân Nặc.

Lương Hạc Minh đi giải quyết nỗi buồn trở về, thất sắc kêu lên: "Hoàng thượng!"

Kỳ Diên phẩy tay, nhíu mày: "Không sao, chỉ là vận nội lực quá mức thôi."

Lương Hạc Minh lo lắng hỏi Trần Lân chuyện gì đã xảy ra.

Trần Lân giải thích xong, Lương Hạc Minh há hốc mồm, có chút không dám tin: "Người vậy mà dùng khinh công đưa nàng ấy vào thành, chỉ để tắm rửa?"

"Vậy sao các người lại quay về, cứ ở trọ trong thành là được rồi!"

Kỳ Diên nhớ lại lúc Trần Lân tìm chưởng quầy xin phòng, chưởng quầy nói chỉ còn một phòng, lông mi Ôn Hạ run rẩy như cánh bướm, ánh mắt long lanh đầy e dè nhìn hắn.

Lương Hạc Minh: "Chỉ còn một phòng, trong thoại bản toàn là cơ hội tuyệt vời, người vậy mà không dùng! Đạo lý đơn giản như vậy đến thần còn hiểu được."

Được Vân Nặc truyền thêm chút chân khí, Kỳ Diên điều chỉnh lại hơi thở, liếc xéo Lương Hạc Minh: "Ngươi không hiểu trẫm."

Trở lại xe ngựa, Ôn Hạ vẫn chưa ngủ, nhưng không lên tiếng, chỉ giả vờ ngủ say.

Kỳ Diên không vạch trần nàng, nằm xuống bên cạnh.

Giả vờ ngủ say rồi xoay người, cánh tay xuyên qua lớp chăn mỏng ôm lấy nàng.

Nàng chỉ dám run nhẹ, hơi thở dồn dập một lát rồi cũng yên tĩnh lại.

Kỳ Diên cứ như vậy ngủ thiếp đi, chóp mũi là hương thơm thoang thoảng trên người Ôn Hạ, dường như khác với lúc trước khi tắm, giống như hương hoa cam, chua chua ngọt ngọt, như đang đắm chìm trong biển hoa.

Nội lực hắn hao phí đêm nay mấy ngày là có thể khôi phục lại, chỉ là hơi mệt một chút thôi, có là gì đâu.

Hoàng hậu của hắn thích sạch sẽ thì có gì sai chứ.

Hương tro trong phòng tắm chắc ba thước cũng không đủ.

Kỳ Diên đi đến chỗ khuất tầm nhìn của Ôn Hạ, cả người như quả chín héo úa, cuộn tròn trong vòng tay Vân Nặc.

Lương Hạc Minh đi giải quyết nỗi buồn trở về, thất sắc kêu lên: "Hoàng thượng!"

Kỳ Diên phẩy tay, nhíu mày: "Không sao, chỉ là vận nội lực quá mức thôi."

Lương Hạc Minh lo lắng hỏi Trần Lân chuyện gì đã xảy ra.

Trần Lân giải thích xong, Lương Hạc Minh há hốc mồm, có chút không dám tin: "Người vậy mà dùng khinh công đưa nàng ấy vào thành, chỉ để tắm rửa?"

"Vậy sao các người lại quay về, cứ ở trọ trong thành là được rồi!"

Kỳ Diên nhớ lại lúc Trần Lân tìm chưởng quầy xin phòng, chưởng quầy nói chỉ còn một phòng, lông mi Ôn Hạ run rẩy như cánh bướm, ánh mắt long lanh đầy e dè nhìn hắn.

Lương Hạc Minh: "Chỉ còn một phòng, trong thoại bản toàn là cơ hội tuyệt vời, người vậy mà không dùng! Đạo lý đơn giản như vậy đến thần còn hiểu được."

Được Vân Nặc truyền thêm chút chân khí, Kỳ Diên điều chỉnh lại hơi thở, liếc xéo Lương Hạc Minh: "Ngươi không hiểu trẫm."

Trở lại xe ngựa, Ôn Hạ vẫn chưa ngủ, nhưng không lên tiếng, chỉ giả vờ ngủ say.

Kỳ Diên không vạch trần nàng, nằm xuống bên cạnh.

Giả vờ ngủ say rồi xoay người, cánh tay xuyên qua lớp chăn mỏng ôm lấy nàng.

Nàng chỉ dám run nhẹ, hơi thở dồn dập một lát rồi cũng yên tĩnh lại.

Kỳ Diên cứ như vậy ngủ thiếp đi, chóp mũi là hương thơm thoang thoảng trên người Ôn Hạ, dường như khác với lúc trước khi tắm, giống như hương hoa cam, chua chua ngọt ngọt, như đang đắm chìm trong biển hoa.

Nội lực hắn hao phí đêm nay mấy ngày là có thể khôi phục lại, chỉ là hơi mệt một chút thôi, có là gì đâu.

Hoàng hậu của hắn thích sạch sẽ thì có gì sai chứ.

Hương tro trong phòng tắm chắc ba thước cũng không đủ.

Chương 32: Chương 30

Hai ngày sau, đoàn người cuối cùng cũng đến Vận thành, ngoại ô kinh đô, nghỉ ngơi chỉnh đốn tại phủ nha.

Trước đó, nghi trượng Phong Loan đã được Kỳ Diên lệnh dừng lại ở Vận thành, chờ hắn hội hợp.

Đội cấm quân hùng hậu uốn lượn như rồng dài, bóng người đen nghịt, giống như trận địa hoành tráng của phụ thân nàng.

Cờ Đại Thịnh tung bay trong gió, long niện của đế vương xa hoa uy nghiêm, sáu con tuấn mã kéo xe, đồ trang trí đều được dát vàng.

Đây là lần đầu tiên Ôn Hạ được chứng kiến nghi trượng xuất tuần của đế vương.

Lần nàng và Kỳ Diên mới thành thân, Kỳ Diên tuần du xuống phía nam nửa tháng, mang theo Đức phi, lúc đó cũng là nghi trượng long trọng như vậy.

Đức phi hồi cung nói với nàng, nghi trượng đó có đến vạn người, xếp kín cả con phố dài, bá tánh ven đường đều quỳ lạy, ngồi trên xe ngựa nhìn những cái đầu đen nghịt, chỉ cảm thấy làm hoàng đế thật tốt. Lần đó tuy Đức phi không được ngồi long niện của Kỳ Diên, nhưng ngày nào cũng nhìn thấy, chỉ nói rộng như đình hóng mát của các phi tần, có thể chứa bảy tám cung nữ xoay người hầu hạ, giường trong xe cực kỳ rộng, vách xe đều được chạm khắc hình rồng, tất cả đều được làm bằng vàng.

Lần đó là Thái hậu muốn Kỳ Diên đưa nàng theo, làm sao Kỳ Diên chịu mang nàng đi, liền chọn Đức phi đồng hành, Thái hậu tức giận đến mức đau dạ dày.

Ôn Hạ hầu hạ ở Trường Lạc cung, chăm sóc Thái hậu đang bệnh, khi đó nàng cũng cảm thấy buồn bã.

Nhưng sau này trải qua những năm tháng lạnh lẽo dài đằng đẵng, mới biết đó chỉ là một ngày bình thường trong vô số ngày nàng bị ghẻ lạnh mà thôi.

Đoàn người của họ dừng lại ở phủ nha Vận thành, chờ Kỳ Diên thay long niện.

Ôn Hạ cùng Kỳ Diên vào phủ nha tắm rửa thay y phục.

Vừa vào cửa phủ, các cung nữ quỳ hai bên đều mặc trang phục cung đình, đồng thanh hành lễ với nàng, cung nữ quản sự dẫn Ôn Hạ vào trong tắm rửa thay quần áo.

Gột rửa bụi đường phong trần trên người, Ôn Hạ được dìu đến trước gương.

Trên bàn trang điểm bày biện mũ phượng của hoàng hậu, vòng tay ngọc bích, trâm cài, vô số châu báu trang sức...

Ôn Hạ không hề nao núng, mặc cho cung nữ mặc y phục hoa lệ cho nàng, đợi Cát Tường ở bên ngoài đến mời, mới bước ra khỏi phòng.

Nàng đã khoác lên mình bộ phượng bào màu chàm, sắc màu trang nghiêm tao nhã, càng làm nổi bật làn da trắng nõn. Nàng đội mũ phượng cửu long tứ phượng, mũ phượng đính ngọc trai Đông Châu, tua rua rủ xuống, bước đi thong thả, uy nghi quý phái.

Cát Tường dẫn nàng lên long niện của Kỳ Diên.

Ôn Hạ bước lên bậc thang, trong long niện, Kỳ Diên đưa tay về phía nàng.

Hắn mặc long bào màu đen viền vàng, dưới mũ miện mười hai chuỗi ngọc, đôi mắt sâu thẳm tĩnh lặng, cả người toát lên khí chất mạnh mẽ của bậc đế vương, nhưng đôi môi mỏng lại như đang mỉm cười nhìn nàng. Như thể đang nói với nàng, hắn dùng nghi trượng long trọng như vậy để đón nàng hồi cung, đủ để thể hiện thành ý của hắn đối với lớp vỏ bọc này rồi chứ.

Ôn Hạ đặt tay vào lòng bàn tay hắn, để hắn dẫn nàng ngồi xuống bên cạnh.

Cụp mắt xuống, trong lòng nàng lúc này lại vô cùng bình tĩnh.

Ngay cả long niện uy phong lẫm liệt này, nàng dường như cũng cảm thấy hết sức bình thường.

Hiện tại hắn trả lại những thứ đã chậm trễ cho nàng, nàng cần phải cảm ân mang đức sao?

Hắn cho rằng, ân điển của đế vương, bất cứ ai cũng phải tâm phục khẩu phục mà nhận lấy, quỳ xuống tạ ơn?

"Đói không, đã dùng bữa chưa?"

"Vừa rồi đã ăn ở phủ nha, tạ ơn Hoàng thượng."

Kỳ Diên đã chuẩn bị sẵn đồ ăn ở phủ nha, vừa rồi cung nữ quản sự hầu hạ nàng thay y phục nói, tất cả đều là do Kỳ Diên sợ nàng đói bụng nên đặc biệt chuẩn bị, để nàng lót dạ trước.

Từ Vận thành vào kinh đô, cũng chỉ mất một hai canh giờ.

Tay Kỳ Diên vẫn chưa buông tay nàng, ngón tay cái vuốt ve ngón tay nàng.

Ôn Hạ chỉ cảm thấy ngứa ngáy, đột nhiên nhớ đến Tứ ca ca cũng thích dùng ngón tay cái vuốt ve ngón tay nàng như vậy, nàng rút tay về, giả vờ chỉnh lại tay áo.

Long niện hùng vĩ tiến vào kinh đô, các quan đại thần nghênh đón ở cửa thành đều quỳ xuống nghênh đón Kỳ Diên hồi kinh.

Từ cửa thành đến hoàng cung, bá tánh quỳ lạy dọc đường, tiếng hô "Vạn tuế" vang lên không ngớt.

Trước cửa Vũ Đức môn, trên quảng trường rộng lớn, văn võ bá quan đã đứng chật kín.

Ôn Hạ xuống xe ngựa, được Kỳ Diên nắm tay, sánh vai cùng hắn bước đi trong tiếng hô "núi" dậy đất.

"Cung nghênh đế hậu hồi triều."

"Hoàng thượng vạn tuế vạn vạn tuế ——"

"Hoàng hậu thiên tuế thiên thiên tuế ——"

Hôm nay, mặt trời rực rỡ đã xuất hiện trên bầu trời.

Cảnh tượng long trọng như vậy, Ôn Hạ đã từng thấy, khi nàng và Kỳ Diên thành thân, đồng thời cử hành đại điển phong hậu qua loa.

Ánh nắng ngày hôm đó còn rực rỡ hơn hôm nay.

Bên cạnh bái thiên địa cùng nàng, là long bào và mũ miện đế vương trên tay lễ quan. Nếu không biết, còn tưởng nàng là góa phụ, gả cho người đã khuất.

Đại điển phong hậu của nàng, là do Thái hậu ban ấn.

Ngày hôm đó, xung quanh nàng cũng có nghi thức long trọng như vậy, có những tiếng thở dài khe khẽ hoặc thì thầm to nhỏ của văn võ bá quan.

Còn ngày hôm nay, trên gương mặt cung kính của họ, đều tràn đầy vẻ vui mừng.

Hốc mắt nóng lên, Ôn Hạ bỗng nhiên không kìm được nước mắt.

Không phải vì cảm động, mà là nỗi buồn khó nén trong lòng.

Tất cả những gì nàng có được, hóa ra đều là vì dung mạo của nàng.

Vậy linh hồn của nàng thì sao, bị lớp vỏ bọc này chôn vùi trong bóng tối u ám không ánh sáng sao.

Bước qua vô số bá quan và cung nhân đang quỳ lạy, Kỳ Diên nắm tay nàng bước lên bậc thang, nhận sự quỳ lạy của các phi tần hậu cung.

Hắn trầm giọng hỏi bên tai nàng: "Phượng quan trên đầu nàng có nặng lắm không?"

Ôn Hạ đáp không nặng.

Kỳ Diên còn phải lên triều sớm, xử lý việc nghị hòa giữa Đại Thịnh và Yên quốc.

Ôn Hạ trở về Trường Lạc cung, đi bái kiến Thái hậu.

Thái hậu thấy Ôn Hạ thì vô cùng vui mừng, lệ nóng tuôn rơi.

Ôn Hạ cố nén vành mắt đỏ hoe, mỉm cười nói: "Mẫu hậu đừng khóc, Hạ Hạ không phải đã trở về rồi sao."

Hứa ma ma đứng bên cạnh lau nước mắt nói: "Nương nương đã trở về, lòng Thái hậu mới coi như được an ủi. Nương nương không biết Thái hậu nghe tin Hoàng thượng đón người về cung vui mừng đến nhường nào, nương nương cuối cùng cũng đã khổ tận cam lai rồi."

Ôn Hạ mím môi, đúng vậy, ai cũng nói nàng khổ tận cam lai, vậy nên những đau khổ trước kia, chắc hẳn bọn họ đều cảm thấy có thể

bỏ xuống rồi.

Nhưng sẽ chẳng có ai hỏi nàng có muốn bỏ xuống hay không.

Thái hậu nắm c.h.ặ.t t.a.y Ôn Hạ, đôi mắt phượng long lanh lệ nhìn nàng đầy yêu thương, vuốt ve gương mặt nàng nói: "Hạ Hạ của ta đã lớn rồi, đều là do Thái hậu không bảo vệ con được."

"Hạ Hạ không trách mẫu hậu."

Sau một hồi hàn huyên, Thái hậu cho lui cung nhân, chỉ giữ Ôn Hạ lại, ánh mắt đầy từ ái, nhỏ giọng hỏi: "Hoàng thượng có bắt nạt con không?"

Ôn Hạ khựng lại, nhớ đến hai lần Kỳ Diên suýt chút nữa mất khống chế, lặng lẽ lắc đầu.

Thái hậu hình như cũng biết nàng đang nghĩ gì, thở phào nhẹ nhõm: "Thái hậu biết những uất ức con phải chịu không phải chỉ bằng một hai lần sủng ái là có thể bù đắp được. Nếu con không muốn, hãy nói với Thái hậu, Thái hậu sẽ không để tên nghịch tử đó chiếm tiện nghi."

Gò má Ôn Hạ hơi nóng lên, gật đầu.

"Trước tiên hãy về cung nghỉ ngơi cho khỏe, tối nay Thái hậu sẽ cùng con dùng bữa."

Ôn Hạ hành lễ cáo lui.

Nàng vừa ra khỏi cửa cung Trường Lạc, liền thấy Du Dao đang đứng đợi ở hành lang.

"Hạ Hạ!"

"Du tỷ tỷ!"

Du Dao tiến lên ôm chầm lấy nàng, giữa hai người không có những lễ nghi phiền phức của hậu cung.

Khóe môi Ôn Hạ hiện lên lúm đồng tiền xinh xắn, trên mặt tràn đầy ý cười.

Ngược lại, Du Dao không nhịn được vừa khóc vừa nói: "Nhớ c.h.ế.t ta rồi, ta ngày nào cũng lo lắng cho muội, thấy muội không hồi âm, ta còn tưởng muội xảy ra chuyện gì."

"Du tỷ tỷ, muội không sao cả. Lúc tỷ nhận được thư thì muội cũng sắp về kinh rồi, nghĩ rằng ngày về gần với ngày người đưa thư đến, nên muội mới tự mình đưa 'hồi âm' này."

Du Dao vừa khóc vừa cười.

Ôn Hạ hỏi: "Tỷ ở trong cung có khỏe không? Có chịu uất ức gì thì đừng giấu muội."

"Ta không hề chịu uất ức, Thái hậu luôn chiếu cố ta, ta ngày nào cũng ở Trường Lạc cung chép kinh cho Thái hậu hai canh giờ, thường xuyên tụ tập với Đức phi và Lý tần, không hề chịu uất ức gì, chỉ là muội..."

"Những ngày tháng của muội đã quen rồi, giờ muội không phải đã trở về rồi sao."

Hai người cùng nhau trở về Phượng Dực cung.

Trong Phượng Dực cung, các phi tần đã chờ sẵn từ lâu, đều đến thỉnh an Ôn Hạ.

Ôn Hạ mệt mỏi sau một chặng đường dài, chỉ muốn nghỉ ngơi, nhưng cũng biết trở về cung thì nhất định phải ứng phó với những chuyện này. Nàng là Hoàng hậu, trách nhiệm của Hoàng hậu còn nặng nề hơn cả phượng quan trên đầu.

Trong điện lộng lẫy, hương thơm thoang thoảng từ lư hương trên bàn.

Những người quen cũ thấy Ôn Hạ trở về, đều đỏ hoe mắt thay nàng.

Chỉ có Lệ tần và Nguyễn phi là gương mặt mới, Ôn Hạ không quen lắm.

Hai người họ đứng trước sau, hành lễ thỉnh an Ôn Hạ.

Ôn Hạ ngồi ngay ngắn trên ghế phượng, giọng nói ôn hòa: "Ban ngồi.”

Năm ngoái Lệ tần được Kỳ Diên sủng ái, không biết trời cao đất dày, một lòng nghe lời Kỳ Diên, muốn đối đầu với Hoàng hậu, nên căn bản không đến thỉnh an Ôn Hạ.

Giờ đây Lệ tần lòng đầy lo lắng, nhưng lại nghe thấy giọng nói ôn hòa của Ôn Hạ, không hề trách móc. Nâng mắt nhìn kỹ Hoàng hậu, Lệ tần chỉ cảm thấy hổ thẹn, mặt đỏ bừng vì xấu hổ.

Năm ngoái nàng ta còn mạnh miệng nói xấu Hoàng hậu, mơ tưởng đến ngôi vị Hoàng hậu.

Nhưng bây giờ mới biết hành động của mình nực cười đến nhường nào.

Nàng ta chưa từng thấy nữ tử nào xinh đẹp đến thế.

Hoàng hậu yên lặng ngồi trên ghế phượng, tấm thảm hoa sen trước mặt như một ranh giới ngăn cách, khiến Lệ tần cảm thấy đại điện này bị chia làm hai nửa, một nửa là tiên cảnh, một nửa là trần gian của họ.

Hoàng hậu giống như tiên nữ giáng trần! Nụ cười nhẹ nhàng như mây gió, lúm đồng tiền ngọt ngào, cử chỉ đoan trang, quốc sắc thiên hương cũng không đủ để hình dung.

Nữ tử như vậy, không có nam nhân nào không thích.

Chẳng trách Hoàng thượng luôn miệng nói chán ghét Hoàng hậu lại đón Hoàng hậu về cung, chỉ cần nhìn gương mặt đẹp như hoa sen và thân hình yểu điệu này, thù hận lớn đến đâu cũng không nhịn được mà vứt ra sau đầu.

Bên cạnh, Nguyễn phi đang trả lời câu hỏi của Hoàng hậu, Hoàng hậu đang hỏi nàng ta có quen không.

Lệ tần ngồi gần nhất, chỉ thấy khăn tay trong tay Nguyễn phi siết chặt, móng tay trắng bệch, trong mắt ẩn chứa sự ghen tị và không cam lòng.

Từ khi Hoàng thượng đưa Nguyễn phi hồi cung, lại trực tiếp sắc phong làm phi, Nguyễn phi luôn coi Lệ tần là cái gai trong mắt. Bề ngoài duy trì dáng vẻ đức hạnh của phi tần, nhưng sau lưng lại muốn hãm hại nàng ta, khiến nàng ta không thể nhảy múa nữa, may mà lần đó Đức phi đã cứu nàng ta.

Lệ tần có thể nói là hận Nguyễn phi thấu xương, cũng là nhờ Đức phi mà nàng ta mới hiểu được cách sinh tồn trong hậu cung, may mà bây giờ tỉnh ngộ vẫn chưa muộn.

Trên ghế phượng, Hoàng hậu nương nương mỉm cười ôn hòa, đang trả lời một số câu hỏi của Nguyễn phi.

Trước khi Hoàng hậu hồi cung, Nguyễn phi tự cho mình là đóa hoa xinh đẹp nhất hậu cung.

Nhưng giờ phút này Lệ tần mới cảm thấy, đây chỉ là sự khác biệt giữa mẫu đơn quốc sắc và hoa dại ven đường.

Nguyễn phi cũng coi như là một mỹ nhân, phong tình vạn chủng, diễm lệ yêu kiều. Nhưng vẻ phong tình này trước mặt Hoàng hậu, chỉ cần một nụ cười dịu dàng cũng đủ để đánh bại.

Thì ra, mỹ nhân trên đời được chia làm hai loại.

Một loại là biết mình đẹp, nên lúc nào cũng tỏ ra kiêu kỳ, cố gắng thể hiện sự khác biệt, cả người đều toát lên vẻ "ta rất đẹp".

Một loại tuy biết mình đẹp, nhưng lại lười dùng sắc đẹp làm vũ khí, thoải mái tự nhiên, ung dung nhàn nhã. Khiến người ta như tắm gió xuân, cũng là tam sinh hữu hạnh.

Hoàng hậu cho ngồi, Lệ tần ngồi vào hàng trước Du Dao, Nguyễn phi ngồi vào vị trí của phi tần.

Nguyễn phi nói: "Hôm nay nhìn thấy cảnh tượng Hoàng thượng đón nương nương hồi cung, thần thiếp cảm động vô cùng, cuối cùng Hoàng thượng cũng đã nghĩ thông suốt, mấy năm đau khổ đổi lấy sự sủng ái của Hoàng thượng, nương nương thật sự không uổng phí những khổ cực đã chịu đựng."

Lời này nghe có vẻ châm chọc, Ôn Hạ không thích nghe.

Nàng khẽ mím môi, cười như không cười. Nếu nàng không phải là Hoàng hậu, chắc chắn sẽ không giả vờ đoan trang đại lượng thế này.

Nàng cũng lười ứng phó nữa, nói với Nguyễn phi vẫn còn muốn nói: "Lúc ở Thanh Châu, bản cung đã nghe danh tiếng của Quận thủ Thường Châu từ lâu, cháu trai của nàng gây thương tích, đó là tội lớn của mệnh quan."

Sắc mặt Nguyễn phi thay đổi.

"Hôm nay bản cung mệt rồi, lui hết đi." Ôn Hạ đứng dậy, vịn tay Bạch Khấu đi ra khỏi đại điện.

Trở lại Phượng Dực cung, nhìn bàn trang điểm xa hoa, giường nệm mềm mại rộng rãi, hồ tắm bằng ngọc bích sang trọng, phòng tắm chỉ toàn mùi hương thơm... Ôn Hạ mới cảm thấy thân thể cuối cùng

cũng được trở về nơi thoải mái, tháo phượng quan nặng trĩu xuống, nằm dài lên giường êm ái.

Nàng không làm gì cả, chỉ ngủ.

Mãi đến chiều tối Bạch Khấu mới gọi nàng dậy, để đến Trường Lạc cung tham dự tiệc đón gió của Thái hậu.

Bữa tối gần kết thúc, Hứa ma ma mới vào bẩm báo Hoàng thượng giá lâm.

Kỳ Diên mặc long bào đen tuyền, vạt áo bay phấp phới trong gió. Hắn không hành lễ với Thái hậu, nhưng trên mặt vẫn nói lời vấn an:

"Chuyến này rời kinh, nhờ có mẫu hậu tọa trấn triều đình, mẫu hậu vất vả rồi."

Thái hậu hình như là lần đầu tiên thấy Kỳ Diên và Ôn Hạ ở cùng một chỗ, trong mắt bà ánh lên vẻ vui mừng chưa từng có: "Hoàng thượng dùng bữa chưa?" Bà liền sai cung nhân thêm bát đũa.

"Trẫm đã dùng rồi." Kỳ Diên nói: "Trẫm đến chỉ để thăm hỏi mẫu hậu, mẫu hậu cứ tiếp tục." Hắn xoay người, ánh mắt lướt qua Ôn Hạ.

Thái hậu nói: "Ai gia có vài lời muốn nói với Hoàng thượng."

Kỳ Diên dừng bước.

Ôn Hạ khom người: "Thần thiếp xin cáo lui."

Thái hậu bảo nàng ở lại điện nghỉ ngơi, đợi một lát.

Hai mẹ con vào tẩm cung.

Thái hậu nói: "Trước đây ai gia đã khuyên con đừng làm căng thẳng quan hệ với Hạ Hạ, con không nghe, bây giờ định giải quyết thế nào?"

Kỳ Diên ngừng một lát rồi nói: "Trẫm tự có cách giải quyết."

"Giải quyết thế nào? Bù đắp, hay là dùng uy quyền của đế vương?" Thái hậu ngữ trọng tâm trường nói: "Mẫu hậu mong con đừng ép buộc Hạ Hạ khi con bé không muốn."

Dù khoảng cách giữa mẹ con có sâu sắc đến đâu, Kỳ Diên có không muốn bị Thái hậu quản thúc đến đâu, cuối cùng lúc này cũng trầm giọng nói: "Trẫm biết."

Kỳ Diên bước ra khỏi tẩm cung, đi vòng đến đại điện, dừng lại trước mặt Ôn Hạ: "Hoàng hậu muốn hồi cung không, trẫm đưa nàng về."

Ôn Hạ cụp mắt: "Thần thiếp không cần Hoàng thượng đưa tiễn, đa tạ Hoàng thượng."

Thái hậu bước ra, mỉm cười hiền từ với Ôn Hạ: "Mẫu hậu cũng muốn nghỉ ngơi rồi, vậy để Hoàng thượng thay mẫu hậu tiễn con về nhé."

Ôn Hạ không từ chối nữa.

Ra khỏi Trường Lạc Cung cùng Kỳ Diên, hắn hỏi nàng: "Phi tần có ai bất kính với Hoàng hậu không?"

"Thần thiếp là Hoàng hậu, các phi tần trong hậu cung đều kính trọng thần thiếp." Hắn không biết chuyện các tỷ muội trong hậu cung thân thiết với nàng.

Kỳ Diên không hỏi nữa, Ôn Hạ cũng không mở miệng, dừng lại trước cửa Phượng Dực Cung, nàng khom người hành lễ rồi rời đi.

Đợi bóng dáng Ôn Hạ khuất xa, Kỳ Diên không hồi cung mà lên xe ngựa đến Tiên Hoàng Lăng Tẩm.

Hôm nay vốn đã bận rộn cả ngày, mệt mỏi rã rời, nhưng lúc này hắn lại rất muốn gặp phụ hoàng, trong lòng có chút hoang mang.

Nhưng khi bước vào Tiên Hoàng Lăng Tẩm, nhìn những bức thư pháp phụ hoàng để lại, Kỳ Diên lại dâng lên một cảm giác tội lỗi.

Cung nhân đều lui ra ngoài điện, cả cung điện rộng lớn chỉ còn lại một mình hắn.

Kỳ Diên ngồi bệt xuống bậc thềm, trên tay cầm một bài luận về trị quốc của Tiên hoàng.

Phụ hoàng của hắn coi trọng dân sinh, thấu hiểu lòng dân. Trong bốn năm hạn hán kéo dài ở toàn bộ các thành bang phía Bắc Đại Thịnh, rõ ràng quốc khố đã cạn kiệt, nhưng vẫn giảm thuế hàng năm. Bốn năm đó, phụ hoàng sống rất tiết kiệm, nhưng lại cho hắn và mẫu hậu những thứ tốt nhất.

Vì yêu mẫu hậu, phụ hoàng đã hạ lệnh xây dựng trường học nữ tử, để nữ tử thiên hạ đều được đi học.

Phụ hoàng tại vị hai mươi năm, mười tám năm tu sửa đê điều trị thủy, cuối cùng hoàn thành vào năm thứ hai hắn đăng cơ. Những môn sinh hắn tùy tiện thu nhận đều giỏi nịnh hót, tuyên dương công lao là của hắn và Tiên đế. Công lao này lưu danh thiên cổ, hắn biết không phải của hắn, mà là của phụ hoàng.

Phụ hoàng dạy hắn, làm vua phải lấy nhân đức để được lòng người.

Cho nên, đối mặt với Ôn Lập Chương, phụ hoàng chưa bao giờ tước quyền, luôn luôn khoan dung nhường nhịn.

Phụ hoàng nói, bọn họ là bạn chơi từ nhỏ, là huynh đệ kết nghĩa, cũng là vua và trung thần, không thể vì hoàng quyền hay tư dục mà mất đi tình nghĩa. Làm vua phải lấy nhân đức để thu phục lòng người.

Nhưng nhân đức của phụ hoàng có cảm hóa được Ôn Lập Chương không?

Có lẽ đã cảm hóa rồi. Bốn năm đầu hắn mới đăng cơ, Ôn Lập Chương nắm trọng binh trong tay, nhưng chưa bao giờ làm trái ý hắn, cũng chưa bao giờ lấy binh quyền để nhiếp chính.

Mỗi lần hắn khiêu khích Ôn Lập Chương, người đàn ông kia vẫn oai phong lẫm liệt, đôi mắt màu hổ phách luôn chỉ im lặng nghe hắn nói xong, duy trì lễ nghĩa quân thần, nói biết lỗi.

Ánh mắt tĩnh lặng đó khiến Kỳ Diên mỗi lần đều cảm thấy, là hắn đang nóng nảy, đang vu khống một đôi nam nữ trong sạch.

Năm Kiến Thủy nguyên niên, năm hắn mới đăng cơ, trong cung có một nữ y vào khám bệnh.

Nữ y bắt mạch cho hắn, nói hắn bị bệnh tim. Lúc đó hắn đang tức giận vì tranh chấp với Thái hậu, nghe vậy chỉ cho rằng nữ y là người của Thái hậu cài vào.

Nữ y hoảng sợ tạ tội, giải thích với hắn, bệnh tim không phải do phiền não gần đây gây ra, có người bệnh sẽ tích tụ từ nhỏ. Cho dù là muốn một cái bánh nướng, muốn một câu an ủi, nếu không được đáp lại, chôn chặt trong lòng, sẽ thành bệnh, lâu ngày không chữa có thể mang theo suốt đời.

Lúc đó trong đầu hắn chợt ùa về vô số ký ức, đều là những hình ảnh hắn bệnh nặng gọi mẫu hậu, tỉnh lại lại không thấy mẫu hậu đâu. Là những nỗi buồn khi hắn vui mừng mang phần thưởng thắng được trong cuộc thi về cho mẫu hậu, nhưng lại không tìm thấy bà.

Hắn không cho rằng đây là bệnh của mình, hồi ức sao có thể coi là bệnh được, chẳng qua chỉ là một đoạn ký ức khiến người ta áp lực, không vui vẻ mà thôi.

Nhưng bây giờ khi Kỳ Diên muốn hỏi lại nữ y đó, bệnh tim phải chữa bằng thuốc gì, thì nữ y kia đã từ quan quy ẩn từ năm đó rồi.

Và nếu, những hồi ức này có thể coi là bệnh của hắn, vậy thì những hồi ức hắn mang lại cho Ôn Hạ, có phải là bệnh của nàng không?

Vì Ôn Lập Chương mà giận chó đánh mèo lên nàng, hắn tự nhận mình không sai.

Nhưng bây giờ hắn đã quyết tâm chấp nhận nàng, mới nghĩ, nàng vốn cũng không có lỗi.

Cho nên trên đường đi, hắn cố gắng sắp xếp chu toàn cho Ôn Hạ, để nàng có thể tắm rửa, không hề tiếc chút nội lực hao phí.

Nhưng trở về hoàng cung, lễ hội đèn lồng Thượng Nguyên náo nhiệt phồn hoa ở Thanh Châu, dường như chỉ là một giấc mộng ảo, những gì bày ra trước mắt, mới là hiện thực.

Vô số ngọn nến lặng lẽ cháy.

Kỳ Diên ngồi trên bậc thềm hồi lâu, mãi đến khi thu hồi đôi chân dài cứng đờ tê dại, chống tay lên án đài mới miễn cưỡng đứng dậy.

Ngẩng đầu nhìn khuôn mặt hiền từ của phụ hoàng trên vách đá, Kỳ Diên im lặng đứng hồi lâu, trong lòng vẫn còn áy náy.

Cứ như việc hắn chấp nhận Ôn Hạ, chính là phủ nhận những năm tháng hắn đấu tranh, phủ nhận những tổn thương mà phụ hoàng đã phải chịu đựng.

Rời khỏi hoàng lăng, xe ngựa không trở về hoàng cung mà đến Vân Trạch.

Con ngõ nhỏ không thể đi xe ngựa, Kỳ Diên xuống xe đi bộ, đêm khuya thanh vắng, trong ngõ đã không còn trẻ con nô đùa.

Tiểu đồng cung kính nghênh đón trong tiếng gõ cửa của Trần Lân.

Vân Quế vốn đã ngủ, khoác áo ngoài ra nghênh tiếp Kỳ Diên, cung kính dẫn hắn đến trước lò than.

Trong phòng rất yên tĩnh, Kỳ Diên ngồi trên ghế thái sư, Vân Quế ngồi phía dưới, thấy trà trong chén của hắn đã hết, liền khẽ ra hiệu cho tiểu đồng rót thêm.

Kỳ Diên cứ uống trà, khi trà trong chén đã cạn, ngón tay thon dài của hắn lười biếng xoay xoay chiếc chén trà màu xanh. Khi hắn im lặng như vậy, đều là lúc lòng chất chứa tâm sự.

Cuối cùng Vân Quế khẽ lên tiếng: "Hoàng thượng, nô tài nghe nói người đã đón Hoàng hậu nương nương hồi cung."

Ngón tay đang xoay chén trà khựng lại, Kỳ Diên thản nhiên "Ừ" một tiếng.

Vân Quế cười nói: "Đây là chuyện tốt, nô tài đã không còn là người hầu cận bên cạnh Hoàng thượng nữa, lẽ ra không nên nhiều lời, nhưng nô tài nghĩ, người không cần phải phiền não vì chuyện này."

Kỳ Diên ngước mắt nhìn.

"Người kính yêu và thương tiếc Tiên hoàng, nhưng Tiên hoàng cũng thương tiếc người."

"Thái tử phi là do Tiên hoàng đích thân chọn cho người, người đối xử tốt với Hoàng hậu, không ai có lý do gì để nghi ngờ người, người cũng không cần phải nghi ngờ chính mình." Vân Quế nói: "Tiên hoàng không cho rằng mình chịu uất ức, Tiên hoàng không để tâm, vậy thì Hoàng thượng hà tất phải để tâm?"

Lời này vốn không nên do Vân Quế nói ra, nói xong câu này, Vân Quế liền cúi đầu xuống.

Kỳ Diên đang xoay xoay chén trà xanh trong tay, nghe câu nói này bỗng khựng lại.

Tuy hắn hiểu rõ không nên như vậy, nhưng dường như trong đêm dài tĩnh mịch này lại ngầm thừa nhận điều đó.

…

Sau khi Kỳ Diên rời đi, tiểu đồng dọn dẹp chén trà còn sót lại trên bàn.

Vân Quế cũng đứng dậy bước ra khỏi chính sảnh, dưới hành lang, một thiếu niên nhỏ tuổi đang dụi mắt.

Vân Triển buông tay dụi mắt, lẩm bẩm: "Cha, cha đi đâu vậy?"

Sắc mặt Vân Quế biến đổi, bước tới mỉm cười từ ái: "Không phải đã nói rồi sao, dù thân thiết với nghĩa phụ đến đâu cũng không thể gọi cha, phải gọi là nghĩa phụ."

Vân Quế nắm tay Vân Triển trở về phòng, nhưng nhớ đến ánh mắt vừa tĩnh lặng vừa buồn bã của đế vương lúc nãy, cuối cùng vẫn thở dài một hơi.

Chương 33: Chương 31

Trong sân Phượng Dực cung bày la liệt hơn hai mươi cái rương, tất cả đều là bảo vật mà Kỳ Diên đã sai người trả lại cho Ôn Hạ trước đó.

Cát Tường đứng giữa sân, cười nịnh nọt với Ôn Hạ đang đứng dưới hành lang: "Đây đều là những thứ Hoàng thượng lệnh nô tài nhanh chóng đưa tới trả lại cho Hoàng hậu nương nương, Hoàng thượng lo lắng cho người, sợ nô tài chậm trễ."

Ôn Hạ thần sắc nhàn nhạt.

Mỗi món đồ trong rương đều là bảo vật mà nàng yêu thích, nhưng nàng đã bằng lòng đưa ra ngoài, cho dù có được trả lại thì tự nhiên cũng sẽ không còn vui mừng như trước.

Cát Tường vẫn đang cười làm lành: "Nô tài trước đây đã đắc tội với nương nương, mong nương nương đại lượng, đừng so đo với kẻ ti tiện như nô tài, nô tài ở đây xin tạ lỗi với người." Cát Tường quỳ xuống dập đầu với nàng.

Ôn Hạ xưa nay không thích bộ dạng gió chiều nào xoay chiều ấy của đám cung nhân trong cung, tạ ơn xong, nàng xoay người trở về trong điện.

Bạch Khấu đứng ở hành lang cười nhạt: "Hai cái đầu gối của Cát Tường công công quý giá lắm đấy, chỉ có thể quỳ trước Hoàng thượng, nương nương chúng ta không gánh nổi đâu."

Cát Tường cười làm lành nói đâu có đâu có, cuối cùng Bạch Khấu cũng được dịp mỉa mai một trận, Cát Tường không ngừng lau mồ hôi.

Ngoài sân luyện võ ở điện Phong Tiên, phía sau là rừng trúc, phía nam dựa vào hồ, là nơi Kỳ Diên thường luyện kiếm.

Lúc này Kỳ Diên không luyện kiếm, hắn ngồi trong đình, nhìn Lương Hạc Minh dẫn Nguyễn Tư Đống đến.

Nguyễn Tư Đống mới từ ngoại ô trở về kinh thành, đã sớm nghe Lương Hạc Minh kể hết những chuyện thú vị trên đường từ Thanh Châu về, vừa vào đình đã trêu chọc Kỳ Diên.

Trong lời cười có mấy phần châm chọc và hả hê, ánh mắt như đang nói "Ngươi cũng có ngày hôm nay".

Kỳ Diên lạnh nhạt liếc nhìn vẻ mặt của hắn, rót một chén rượu.

Nguyễn Tư Đống cảm thán: "Không ngờ có người có thể nhất kiến chung tình hai lần với cùng một người ở cùng một nơi, thật không ngờ!"

Kỳ Diên có chút bực bội liếc hắn một cái: "Cùng một nơi nào?"

"Bên bờ nước chứ sao! Lần đầu tiên người gặp nàng là ở bên hồ đúng không, lúc đó người còn khoe khoang với chúng ta rằng người có thêm một muội muội, không cho chúng ta bắt nạt hay dọa nàng, ngay cả chúng ta nói to một chút người cũng muốn tuyệt giao với chúng ta."

Kỳ Diên sâu xa nhìn Nguyễn Tư Đống một cái, không nói gì.

Nhớ lại lúc nhỏ đúng là vừa nhìn thấy Ôn Hạ đã muốn bảo vệ nàng ở phía sau, nhưng bây giờ... những năm này hắn vẫn luôn lạnh nhạt với nàng. Đặc biệt là sau khi phụ hoàng băng hà, dường như mọi thù hận đều càng thêm mãnh liệt.

"Người cũng biết lúc nhỏ người bảo vệ nàng như thế nào, ồn ào đến mức sau này thành ra như vậy, Hoàng thượng đã nghĩ đến cảm nhận trong lòng Hoàng hậu chưa?"

Kỳ Diên im lặng.

Lương Hạc Minh: "Hoàng thượng đã xin lỗi Hoàng hậu rồi, trên đường về cung rất bảo vệ Hoàng hậu."

Nguyễn Tư Đống lấy cây sáo ngọc bên hông gõ vào đầu Lương Hạc Minh: "Xin lỗi là xong chuyện à? Cho dù là tiên đế trước kia hạ sai chiếu chỉ, cũng đã hạ chiếu thư nhận lỗi rồi đấy."

Nguyễn Tư Đống lắc đầu đầy khó khăn: "Con đường truy thê của Hoàng thượng này còn dài lắm đấy."

Lương Hạc Minh: "Hoàng thượng là hoàng đế, ngôi vị hoàng hậu cao quý nhất thiên hạ đã ban cho nàng rồi, thần thấy chỉ cần đối xử tốt với nàng hơn một chút là được rồi."

Nguyễn Tư Đống còn chưa kịp phản bác câu này của Lương Hạc Minh, đã thấy Kỳ Diên lạnh lùng liếc nhìn Lương Hạc Minh: "Ngươi không biết nói thì im miệng đi, trẫm nghe A Đống nói."

Kỳ Diên cảm thấy câu này của Lương Hạc Minh hình như vẫn còn thiếu sót điều gì đó, cho dù Ôn Hạ không phải là Hoàng hậu, nàng cũng là đích nữ tôn quý của Ôn gia, Ôn gia ở Bắc địa chẳng khác nào thổ hoàng đế, được bá tánh yêu mến, vô cùng tôn kính.

Nguyễn Tư Đống nhìn Kỳ Diên: "Hoàng thượng nghĩ như thế nào?"

Kỳ Diên trầm mặc hồi lâu: "Trẫm đêm qua đứng trước bức họa của phụ hoàng rất lâu, nghĩ đến rất nhiều chuyện, bây giờ trẫm muốn sống tốt với nàng, tôn nàng làm Hoàng hậu. Những chuyện đã làm trước kia, tự nhiên cũng phải thể hiện thái độ, để nàng biết tâm ý của trẫm bây giờ."

Nguyễn Tư Đống nói: "Trước hết, phải thành tâm nhận lỗi đã. Thứ hai, cả nước đều biết Hoàng thượng trước kia không thích Hoàng hậu, bây giờ phải để nàng ngẩng cao đầu trước cả nước. Còn nữa, những phi tần trong hậu cung của người gần đây không thể sủng ái nữa, trước tiên hãy cho Hoàng hậu được sủng ái một mình."

Kỳ Diên lạnh lùng liếc nhìn Nguyễn Tư Đống, không giải thích rằng hắn chưa từng sủng ái phi tần nào trong hậu cung.

Ba người bọn họ tuy là bạn chơi cùng nhau từ nhỏ, nhưng Nguyễn Tư Đống phong lưu thành tính, thường xuyên lui tới nơi phong nguyệt, Kỳ Diên tuy khinh thường hành động này nhưng cũng chưa bao giờ nhắc đến chuyện hậu cung của mình.

Hậu cung của hắn, dù có bao nhiêu phi tần cũng chỉ là vật trang trí.

Hắn đăng cơ ba năm, vì muốn củng cố cục diện triều đình, không ít đại thần khuyên hắn nạp phi, cũng là vì muốn cân bằng thế lực. Thái hậu đều lấy cớ Thái tử phi chưa đến tuổi cập kê, Hoàng thượng chưa nghênh đón Hoàng hậu để từ chối những đại thần đó. Lúc đó hắn cũng không ngăn cản Thái hậu làm vậy, các đại thần liền tự mình đến khuyên hắn nạp phi, hắn cũng không để ý.

Có lẽ suy nghĩ của hắn có chút khác với phụ hoàng, năm hắn năm tuổi đã hỏi phụ hoàng, tại sao trong nhà không thể chỉ có mẫu hậu và phụ hoàng, chỉ có gia đình ba người bọn họ thôi.

Phụ hoàng mỉm cười ôn hòa, nói rằng nhà của bọn họ là nhà lớn nhất thiên hạ, là hoàng cung. Hoàng đế cưới vợ nạp thiếp, ngoài người mình yêu, còn phải lo đến đại cục triều đình.

Phụ hoàng mỉm cười hứa với hắn, cho dù có nạp phi, cũng chỉ yêu một mình mẫu hậu.

Nhưng Kỳ Diên lại nghĩ, những phi tần đó đều giỏi tính kế, ứng phó với các nàng chẳng mệt mỏi sao?

Năm đó bị ép thành thân với Ôn Hạ, là năm hắn và Thái hậu mâu thuẫn gay gắt nhất, cho nên hắn mới nạp mười vị phi tần này. À không đúng, còn có một người bạn của Ôn Hạ nữa.

Nàng và các khuê mật đang thưởng hoa pha trà ở vườn hoa điện Thành Võ, hắn luyện kiếm trở về, cách điện thờ và khóm hoa vẫn có thể nghe thấy tiếng cười nói đó, lúc đó chỉ cảm thấy thứ Ôn Hạ càng muốn, hắn càng không muốn cho. Thứ nàng càng không thích, hắn càng muốn ép nàng phải làm.

Rượu trong chén hơi nóng, hơi nóng xuyên qua chén vàng ấm lên đầu ngón tay.

Nguyễn Tư Đống vừa rót đầy chén rượu cho Kỳ Diên, nói một câu cẩn thận nóng.

Lương Hạc Minh còn có việc nên xin cáo lui trước, Nguyễn Tư Đống một mình uống cạn chén rượu: "Hoàng thượng cũng đừng quá lo lắng, người là hoàng đế, đích nữ Ôn gia cũng là Thái tử phi được chỉ định bao nhiêu năm nay, nàng hiểu rõ vận mệnh của Ôn gia và người là một thể, chỉ cần xin lỗi, bồi thường, vượt qua cửa ải này, là có thể bỏ qua được rồi."

Nguyễn Tư Đống bỗng nhiên "xì" một tiếng thật dài, như nhớ đến điều gì, hỏi Kỳ Diên: "Người đã tiếp xúc với Hoàng hậu rồi, tính cách của Hoàng hậu như thế nào, có thù dai không, có phải là người có suy nghĩ rất độc lập không?"

Kỳ Diên khựng lại một chút, chậm rãi uống cạn chén rượu, hồi tưởng lại trong đầu hình ảnh Ôn Hạ năm 5 tuổi đáng yêu ngây thơ, gương mặt bầu bĩnh mũm mĩm, cùng với sự tin tưởng tuyệt đối dành cho hắn. Nàng đứng trên chiếc tủ quần áo cao ngất, chẳng màng tất cả nhảy xuống, nhào vào lòng hắn. Còn có cả những tiếp xúc trên đường đến Thanh Châu, giọng nói nàng ôn nhu mềm mại, vòng eo nhỏ nhắn trong lòng bàn tay hắn rõ ràng đã run rẩy đến mức không ra hình dạng, vậy mà nàng cuối cùng cũng chẳng hề trách cứ hắn,

chỉ bảo hắn đợi hồi cung sẽ cho nàng những quy củ mà nàng đáng được hưởng.

Kỳ Diên khẽ trượt yết hầu, rượu nhạt vào cổ họng, vậy mà cũng có chút cảm giác nóng rát như rượu mạnh.

"Nàng vẫn giữ tính cách thuở nhỏ, ôn nhu, biết nhìn đại cục. Chỉ là sẽ có chút không vui, không dám nhìn trẫm, ngoan ngoãn cụp mắt xuống, trẫm biết những năm nay nàng vẫn còn canh cánh trong lòng."

Nguyễn Tư Đống gật đầu: "Nếu đã như vậy, thì dễ xử lý hơn nhiều rồi. Hoàng thượng hãy thành tâm xin lỗi, chẳng phải Hoàng hậu rất thích ngọc sao, tìm thêm nhiều bảo bối để Hoàng hậu vui vẻ." Nguyễn Tư Đống nói xong, lại cười khổ thở dài: "Hoàng thượng không biết đâu, phiền phức mà thần gặp phải còn khó giải quyết hơn cả Hoàng thượng."

Kỳ Diên nhìn về phía Nguyễn Tư Đống.

"Mạn Nhi muốn chia tay với thần, Hoàng thượng có biết, trong lòng thần đau khổ đến nhường nào không?"

Kỳ Diên lúc này mới nghe thấy một Nguyễn Tư Đống hoàn toàn khác với người hắn quen biết.

Bốn năm trước, Nguyễn Tư Đống vừa nhìn đã phải lòng kỹ nữ thanh lâu Liễu Mạn Nương, muốn cưới nàng, nhưng Trường Ninh Hầu sao có thể cho phép con trai cưới một nữ tử chốn thanh lâu về nhà, ngay cả làm thiếp cũng tuyệt đối không thể. Nguyễn Tư Đống từ chối hôn sự mà gia đình sắp đặt, theo đuổi Liễu Mạn Nương ba năm, cuối cùng mới lay động được trái tim nàng, vậy mà mới qua một năm, Liễu Mạn Nương lại nói có thể chia tay với hắn rồi.

"Nàng cùng thần đàm đạo cầm kỳ thi họa, thơ từ ca phú, thần cái gì cũng có thể tiếp lời nàng, thần nói muốn chuộc thân cho nàng, nàng nói số bạc mà nàng kiếm được những năm qua đã sớm đủ để chuộc

thân cho mình rồi. Nàng không muốn đi theo thần, nàng không thể bước vào gia đình quyền quý, cũng quyết không làm ngoại thất, nàng thậm chí sẽ không gả chồng."

"Nàng nói nữ tử một khi đã gả chồng thì không còn là chính mình nữa, huống chi tình cảm của nam nhân lúc đến thì mãnh liệt, lúc đi cũng chẳng hề lưu luyến. Ngay cả Hoàng hậu hiện nay có gia thế và dung mạo cao quý như vậy cũng không nhận được sự sủng ái của phu quân, trong phủ hầu môn có vị phu nhân nào mà không phải xử lý một đống chuyện liên quan đến tiểu thiếp của phu quân chứ. Nàng nói, thần nghĩ chắc là thân phận Thế tử của thần đã dọa nàng sợ rồi. Nàng chỉ muốn làm tri kỷ phong lưu với thần, chứ không phải là một đôi oán hận trong thế tục."

Điều này nằm ngoài dự đoán của Kỳ Diên, hắn nhướng mày: "Trong thanh lâu còn có nữ tử như vậy sao, ngươi muốn từ bỏ thân phận Thế tử?"

"Cha thần không cho thần cưới nàng, vậy thì thần không làm Thế tử nữa, để nhị đệ làm, như vậy thần sẽ không làm ô uế thanh danh của Trường Ninh Hầu phủ nữa chứ?"

Nguyễn Tư Đống cười khổ: "Không sợ Hoàng thượng chê cười, thần sống hai mươi ba năm nay, chưa từng tìm qua nha hoàn thông phòng, thần chỉ nhìn Mạn Nhi một cái, thần đã biết cả đời này thần không cưới ai khác ngoài nàng. Cho nên Hoàng thượng có thể nhất kiến chung tình với Hoàng hậu, thần một chút cũng không ngạc nhiên, bởi vì thần cũng vậy."

Kỳ Diên im lặng một lát: "Trẫm cũng chưa từng chạm vào những phi tần trong hậu cung." Hắn cuối cùng cũng nói ra câu nói chất chứa trong lòng, nhưng lúc này nói ra thì cũng đã vô dụng rồi, "Ngày Hoàng hậu mắc chứng mù tuyết, trên giá của trẫm có một lọ thuốc, trẫm vốn định ban cho Phượng Dực cung, nhưng lọ thuốc đó bị rơi vỡ rồi."

Hắn chưa từng quên thời niên thiếu, đôi mắt trong veo thuần khiết đó.

Cho dù là chưa từng sủng hạnh phi tần hay là chuyện sau đó, đều khiến Nguyễn Tư Đống kinh ngạc, nâng chén vàng lên cụng với Kỳ Diên một cái đầy chua xót.

Kỳ Diên trở lại chủ đề chính: "Nếu ngươi muốn cưới nữ tử này, trẫm sẽ ban hôn cho ngươi."

Nguyễn Tư Đống vội vàng xua tay: "Không được, đừng nói là bệnh đau tim của cha thần sẽ tái phát, ngay cả Mạn Nhi cũng sẽ xa cách thần. Nữ tử không thể cưỡng ép, người càng ép buộc nàng, chỉ càng khiến nàng rời xa người hơn."

Nguyễn Tư Đống nói: "Cho nên vừa rồi thần mới hỏi Hoàng thượng, tính cách của Hoàng hậu như thế nào."

Trên đường trở về Càn Chương cung, Kỳ Diên vẫn còn đang suy nghĩ về những lời của Nguyễn Tư Đống.

Cát Tường cười nói với hắn: "Hoàng thượng, bảo bối của Hoàng hậu nương nương đều đã được đưa đến Phượng Dực cung rồi, nô tài đã đích thân giao đến trước mặt nương nương, còn quỳ xuống nhận lỗi với nương nương nữa."

Kỳ Diên nghịch chuỗi hạt ngọc bích xanh băng trong tay, ngón tay khựng lại, liếc nhìn Cát Tường, không nói một lời.

Cát Tường rụt chân lại, ngoan ngoãn quỳ xuống.

Về những khổ sở mà Ôn Hạ từng phải chịu đựng, Cát Tường không ít lần nhúng tay vào, Kỳ Diên biết. Nhưng suy cho cùng, tất cả đều là hậu quả do hắn dung túng mà ra.

Nhìn viên ngọc bích trong tay, Kỳ Diên ngước mắt ra hiệu cho Hồ Thuận đang đứng ở phía xa lại gần, vừa định giơ tay sai Hồ Thuận

đưa chuỗi hạt này đến Phượng Dực cung, bỗng nhiên như chợt nhận ra điều gì đó.

Hắn ngước mắt nhìn Cát Tường: "Chuỗi hạt này từ đâu mà có?"

Vai Cát Tường run lên: "Bẩm Hoàng thượng, là từ... chỗ Hoàng hậu nương nương mà có, nô tài chỉ muốn hiếu kính ngài, nô tài... Ái da!"

Kỳ Diên sải bước xuống bậc ngọc, hung hăng đá vào vai Cát Tường.

Chuỗi hạt trong tay hắn vì cơn thịnh nộ mà rơi xuống thảm, dây bạc đứt lìa, những viên ngọc rơi lả tả.

Cát Tường không ngừng dập đầu kêu la nhận lỗi.

Kỳ Diên liếc nhìn Hồ Thuận, muốn hắn nói rõ đầu đuôi câu chuyện, đồng thời tự mình cúi xuống nhặt những viên ngọc vương vãi trên đất.

Hồ Thuận quỳ rạp xuống đất, kể lại chuyện chuỗi hạt này vốn là một đôi vòng tay: "Nghe nói là đại ca của Hoàng hậu đã vượt ngàn dặm xa xôi đến Oa Đế quốc tìm nguyên thạch, lẽ ra nương nương phải rất vui mới đúng."

Kỳ Diên tức giận đến mức không nói nên lời.

Hắn không biết lúc đó Ôn Hạ đã đau lòng đến nhường nào.

Hôm nay vốn định đến Phượng Dực cung một chuyến, bây giờ cũng chẳng còn mặt mũi nào mà đi nữa rồi.

Ánh mắt hắn sắc bén như mũi tên, lạnh lùng quét qua người Cát Tường, phế bỏ chức vụ thái giám trước mặt, đề bạt Hồ Thuận.

Ngồi trở lại long ỷ, Kỳ Diên gõ ngón tay lên bàn, có chút không kiên nhẫn và bực bội.

Hồ Thuận ôm tranh cuộn đi vào, đều là tranh của Ôn Hạ mà Thái hậu đã gửi đến trước đây.

Lúc đó Kỳ Diên không hề xem qua, vậy mà lại nói với bên ngoài là "chẳng ra gì".

Giờ phút này, bốn bức tranh được trải dài trên ngự án.

Nữ tử trong tranh da trắng môi đỏ, nghiêng nước nghiêng thành, tựa như tiên nữ dưới trăng, đôi mắt hạnh long lanh ngấn lệ. Má lúm đồng tiền ôn nhu linh hoạt, đôi môi đỏ mọng khẽ cười như đang thì thầm nói nhỏ.

Trâm cài tóc hình phượng hoàng, búi tóc đính châu ngọc, vòng cổ bằng ngọc trai buông xuống một móc cài bằng ngọc bích xanh biếc, trên cổ tay là một đôi vòng tay bằng ngọc bích trắng điểm xanh. Lấp lánh bắt mắt, châu quang bảo khí, hóa ra lại xinh đẹp như vậy, rực rỡ như vậy. Nào có phô trương quá mức chứ.

Trong tranh có đề chữ: Năm Kiến Thủy thứ tư, tháng Kỷ Mùi, ngày Đinh Hợi.

Là năm hắn và Ôn Hạ thành thân.

Ôn Hạ mười lăm tuổi, cằm hơi tròn trịa, không tinh xảo xinh đẹp như lúc mười bảy tuổi, mang theo chút hơi thở thiếu nữ, nhưng người trong tranh lại dần dần hòa vào gương mặt của Tiểu Hạ Hạ năm tuổi trong ký ức.

Năm đó biết được vị Thái tử phi mà hắn tự mình cầu xin lại họ Ôn, là con gái của Ôn Lập Chương, hắn không màng đến chút lưu luyến trong lòng, chẳng chút nương tay đuổi nàng đi.

Ngoài cửa trường học, nàng vẫn ngốc nghếch cầm một gói chân gà, đợi hắn tan học, đôi mắt to đen láy sáng như sao, khóe miệng vui vẻ cong lên, má lúm đồng tiền ngây thơ đáng yêu. Nhưng khi ánh

mắt hắn lạnh xuống, nàng lại rụt rè, nhưng vẫn bất chấp tất cả chạy theo.

Hắn cùng Nguyễn Tư Đống, Lương Hạc Minh bước nhanh, bỏ nàng lại phía sau, chỉ nghe thấy tiếng nàng ngã xuống đất khóc lớn.

Lương Hạc Minh đỏ mặt, khuyên hắn: "Thái tử, chúng ta quay lại đỡ nàng dậy được không?"

Hắn lạnh lùng quát, không cho phép hai người họ quay lại, nắm đ.ấ.m trong tay áo siết chặt, sải bước rời đi.

Đuổi Nguyễn Tư Đống và Lương Hạc Minh đi rồi, hắn vẫn quay đầu lại, đứng ở góc tường cung nhìn về phía xa.

Nàng bé nhỏ được cung nữ bế lên, rõ ràng thích sạch sẽ như vậy, mà giờ đây cả người dính đầy bùn đất.

Nàng vừa thổi thổi chân gà bị rơi ra khỏi tay, vừa nức nở vừa lẩm bẩm: "Thái tử ca ca nhất định là thấy chân gà ta đưa không béo, nên mới không để ý đến ta..."

Hắn mười hai tuổi, chỉ có yêu ghét rõ ràng. Thế giới chỉ có đen và trắng, không hiểu còn có màu thứ ba.

Khi hắn thích nàng, thật sự muốn để cô muội muội đáng yêu này làm Thái tử phi. Cưới con gái nhà thế gia cũng là cưới, tại sao không cưới một cô muội muội mình thích, để nàng ở bên cạnh mình từ từ lớn lên, cho nàng ăn ngon mặc đẹp, chỉ cần hai người vui vẻ là được rồi.

Khi hắn hận nàng, cũng là thật sự hận.

Thà rằng bất chấp tất cả, dù nàng không có lỗi lầm gì.

...

Ba ngày sau Kỳ Diên mới đến Phượng Dực cung.

Vừa đến cửa điện đã nghe thấy tiếng cười bên trong, là cung nữ đang nói với Ôn Hạ về chuyện đầu xuân năm nay, nghe Hứa ma ma nói hoa hạnh bên ngoài cung đã nở, rất đẹp.

Kỳ Diên bước vào cửa điện, ánh mắt nhìn thấy nụ cười tươi tắn của Ôn Hạ.

Cung nhân đồng loạt hành lễ với hắn, Ôn Hạ nghe thấy, đôi mắt hạnh nhìn sang, nụ cười tươi tắn khẽ thu lại sau lớp khăn che mặt, khẽ cúi đầu hành lễ với hắn.

"Thần thiếp không biết Hoàng thượng giá lâm, có lỗi đón tiếp chậm trễ."

"Trẫm chỉ tiện đường đi ngang qua thôi." Kỳ Diên vừa nói vừa đi vào chính điện, tay nắm ngọc bội trắng treo bên hông.

Lần đầu tiên đến Phượng Dực cung, trong điện hương thơm ngào ngạt, nhưng không khiến người ta khó chịu, là một mùi hương pha trộn giữa hương hoa và trầm hương, trải qua thời gian lắng đọng, giống như căn điện này vốn là một vườn hoa vậy.

Kỳ Diên ngồi ngay ngắn trên ngai vàng, Ôn Hạ nhẹ nhàng bước vào trong điện, hắn nói: "Hoàng hậu ngồi đi."

Ôn Hạ hành lễ rồi ngồi xuống.

"Hoàng hậu sao còn cài hoa trang sức? Trẫm đã cho người đem đồ của Hoàng hậu trả lại, nàng không cần cài hoa nữa, muốn đeo gì thì đeo."

Nghe vậy, Ôn Hạ lại nhìn lên phía trên.

Ánh mắt nàng rất nhạt, cũng không dừng lại lâu.

Nhưng Kỳ Diên lại nhìn theo ánh mắt nàng, liếc mắt một cái liền dừng lại, tay nắm ngọc bội cũng đột nhiên ngừng lại.

Trên đầu treo một tấm biển "Khắc cần khắc kiệm".

Kỳ Diên cuối cùng cũng nhớ ra, là hắn ban tặng, trước đó nghe Cát Tường nói nàng xa hoa lãng phí, hắn cố ý ban tặng để mỉa mai và ràng buộc.

Không thể ngồi yên trong Phượng Dực cung này nữa, Kỳ Diên đứng dậy: "Bảo cung nữ thay cho Hoàng hậu một bộ thường phục, trẫm chờ nàng ở ngoài."

Ôn Hạ khựng lại: "Hoàng thượng, thay thường phục để đi đâu ạ?"

"Đi rồi sẽ biết."

Ôn Hạ đành phải thay một bộ váy dài màu xanh nhạt, khoác áo choàng màu trắng bạc, bước ra khỏi cung điện.

Kỳ Diên không ở ngoài điện, Hồ Thuận đang chờ nàng. Thấy nàng, vẫn ngẩn người ra một lúc như lần trước, bị Bạch Khấu nhắc nhở, vội vàng đỏ mặt tạ lỗi.

"Nương nương đi theo nô tài, Hoàng thượng đã về cung thay y phục, dặn nô tài đưa Nương nương lên xe ngựa trước."

Xe ngựa đậu ngay trên con đường bên ngoài Phượng Dực cung.

Ôn Hạ ngồi vào xe, Bạch Khấu vén rèm lên nói chuyện với Hồ Thuận ngồi bên ngoài.

"Công công đứng trên ngươi đâu rồi?"

"Sư phụ chọc giận Hoàng thượng, bị phạt quét dọn sân, sau này nô tài làm việc, Bạch Khấu tỷ tỷ cứ gọi nô tài là Thuận Tử là được."

Hai người nói chuyện về Cát Tường, toàn là Bạch Khấu trách móc, Hồ Thuận chỉ biết cười trừ.

Kỳ Diên rất nhanh đã lên xe.

Bạch Khấu lui ra ngoài.

Ôn Hạ hỏi: "Hoàng thượng, chúng ta đang đi đâu vậy?"

"Đi Kì Nam sơn ngắm hoa hạnh."

Ôn Hạ khẽ dừng lại, nắm chặt khăn tay không nói gì nữa.

Trong tầm mắt, chỉ có ngón tay Kỳ Diên gõ nhẹ trên đầu gối, chiếc nhẫn của hắn là một chiếc nhẫn bằng ngọc bích thượng hạng, một màu xanh lá cây tươi tắn, tinh tế không hề nặng nề. Đối với ngọc, Ôn Hạ luôn say mê, nhìn thêm một chút rồi thu hồi tầm mắt.

Bên tai vang lên giọng nói trầm thấp của Kỳ Diên: "Chuyện thích khách ở Thanh Châu, trẫm đã bác bỏ hiệp ước đình chiến của Yên quốc, yêu cầu Yên hoàng cho một lời giải thích. Yên hoàng đích thân hồi âm, phái sứ giả ở lại kinh thành vào cung đưa thư, nói rằng đã điều tra kỹ lưỡng trong nước, không biết Yên quốc có người như vậy hành thích Hoàng hậu. Yên hoàng lời lẽ tha thiết, lại cầu xin đình chiến."

Kỳ Diên nhìn Ôn Hạ: "Hoàng hậu muốn trút giận thế nào?"

Ôn Hạ khẽ dừng lại: "Việc quốc gia đại sự sao có thể so sánh với việc trút giận được. Hoàng thượng, hai nước giao tranh đã lâu, thần thiếp lúc nhỏ ở Bắc địa, đã tận mắt chứng kiến cảnh dân chúng phiêu bạt, nếu có thể không đánh nhau, thần thiếp đương nhiên mong muốn thiên hạ thái bình."

Kỳ Diên khẽ mở môi mỏng, nụ cười có vài phần tùy ý, lại có vài phần bảo vệ như thời niên thiếu.

"Nàng không muốn đánh nhau, vậy trẫm sẽ trả lời Yên hoàng có thể đình chiến, nhưng chuyện này không thể cứ thế bỏ qua, trẫm phải đòi lại công bằng cho Hoàng hậu từ vị hoàng đế bù nhìn này."

Ôn Hạ khẽ gật đầu: "Đương nhiên không thể để hắn ta được lợi, vẫn nên để Yên hoàng điều tra rõ ràng chuyện thích khách, dù sao cũng phải cho thần thiếp một lời giải thích, cũng là cho Đại Thịnh một lời giải thích."

"Đương nhiên. Đợi chuyện đình chiến lắng xuống, huynh trưởng của nàng cũng có thể về kinh thành gặp nàng. Hắn lập công trong trận chiến này, trẫm nên thưởng cho hắn."

Ôn Hạ ngẩng lên, trong mắt Kỳ Diên mang theo ý cười nhàn nhạt, tuy nàng vẫn chán ghét tính cách độc đoán của hắn, nhưng chỉ ôn hòa nói lời cảm tạ thay đại ca.

Như vậy cũng tốt, dù hắn chỉ thích dung mạo của nàng, ít nhất cũng có thể che chở cho Ôn gia.

...

Xe ngựa dừng ở Kì Nam sơn.

Chưa xuống xe, đã có thể ngửi thấy hương thơm ngào ngạt lan tỏa mười dặm, thấm vào lòng người.

Kỳ Diên đưa tay ra cho Ôn Hạ ở dưới xe, Ôn Hạ đặt tay vào lòng bàn tay hắn, để hắn dắt nàng xuống xe.

Nhưng Kỳ Diên lại không buông tay.

Kì Nam sơn này không cao, ở giữa là một vùng lòng chảo, rừng hoa hạnh trải dài vô tận, cánh hoa màu hồng nhạt bay nhẹ trong gió.

Trong núi có không ít du khách, còn có tiếng ngâm thơ và tiếng sáo của văn nhân mặc khách.

Tiếng sáo du dương êm tai, khiến Ôn Hạ không khỏi nhớ đến tứ ca.

Năm nàng mười bốn tuổi, ở Bắc địa ít có rừng hoa hạnh lớn như vậy, tứ ca tìm được một chỗ, dẫn nàng và tam ca đi chơi.

Tứ ca thổi sáo ngay trong biển hoa này, nàng đàn tỳ bà hòa theo.

Nghĩ đến đây, Ôn Hạ không khỏi nhếch môi cười, lúm đồng tiền xinh xắn đáng yêu.

Nụ cười này lọt vào mắt Kỳ Diên, bàn tay nắm lấy nàng siết chặt, hắn không khỏi cong môi: "Nàng thích?"

"Vậy có muốn đứng ở chỗ cao nhìn xuống không? Giẫm lên hoa hạnh. Khu rừng phía trước không có ai, trẫm dẫn nàng đi."

Ôn Hạ còn chưa kịp trả lời, Kỳ Diên đã dắt nàng sải bước đi, nàng chỉ có thể xách váy chạy theo, dừng lại thì hơi thở dồn dập.

Kỳ Diên ôm eo nàng: "Đừng chớp mắt."

Cánh hoa và gió lướt qua tai, dưới chân trống rỗng, cả núi rừng đều ở dưới chân, còn có thể nhìn thấy du khách ở phía xa.

Chàng thanh niên thổi sáo kia lại mặc bạch y giống như Tứ ca ca, bên cạnh còn có một giai nhân yểu điệu thướt tha, tiểu đồng hầu hạ hai bên đang bày đàn cho giai nhân.

Ôn Hạ bật cười, cảnh tượng này hệt như nàng và Tứ ca ca năm đó cùng nhau thưởng hoa hoà tấu.

Kỳ Diên bay lên cao hơn một chút, Ôn Hạ bất đắc dĩ phải ôm chặt eo hắn, ý cười trên môi vẫn chưa tan, lúc ngẩng đầu lên thì bắt gặp ánh mắt của Kỳ Diên.

Hắn cười khẽ, đôi mắt sâu thẳm: “Hoa hạnh này chỉ nở được mấy ngày, nếu muốn xem, năm sau trẫm lại dẫn nàng đến.”

Ôn Hạ mím môi, đáp lại bằng giọng dịu dàng: “Đa tạ Hoàng thượng.”

Kỳ Diên đưa nàng dừng lại trên một bậc đá trên đỉnh núi, gọi Vân Nặc cắt vạt áo choàng của mình để lót cho nàng ngồi xuống.

Ôn Hạ nâng mặt bằng hai tay, nhìn về phía đôi tình nhân trong rừng hoa hạnh, tuy rằng họ là tình nhân, nhưng nàng vẫn nhớ đến Tứ ca ca ôn nhuận, tuấn tú, khẽ mỉm cười.

Kỳ Diên liếc nhìn nàng, cũng không nhịn được mà mỉm cười, ngón tay gõ nhẹ lên đầu gối, vẻ mặt đầy thích thú.

Chương 34: Chương 32

Trên đường hồi cung, Ôn Hạ vẫn luôn mỉm cười, nhớ đến sinh thần của Tứ ca ca cũng sắp đến. Mỗi năm vào ngày sinh thần của hắn, nàng đều sẽ hỏi Tứ ca ca muốn ăn gì, Tứ ca ca chỉ cười nói muốn ăn bánh sữa hạt dẻ, nhưng Ôn Hạ biết, đó là món nàng thích ăn.

Dung cô cô bên cạnh mẫu thân là người làm bánh sữa hạt dẻ ngon nhất, hương sữa đậm đà hoà quyện với vị mềm dẻo của hạt dẻ, ở giữa còn kẹp mứt mơ mà nàng thích. Tứ ca ca biết làm đồ ăn, đã cải tiến một chút, kẹp thêm cả thịt quả mà nàng thích vào giữa, thơm ngon, ăn hoài không ngán.

Kỳ Diên đưa Ôn Hạ đến tận ngã ba đường, thấy ý cười trên mặt nàng hình như vẫn chưa tan, liền liếc mắt nhìn về phía đông.

"Nếu muốn xem, trẫm lại dẫn nàng đến một nơi khác để xem, chỉ là hoa ở đó không sum suê bằng hoa bên ngoài cung."

Ôn Hạ kinh ngạc: "Trong cung còn có hoa hạnh sao?"

Hắn nói, Đông Cung.

Nụ cười trên mặt tắt ngụm, Ôn Hạ cụp mắt: "Thần thiếp hơi mệt rồi."

Kỳ Diên nói một tiếng không sao, chắp tay đi trước nàng.

Bước chân hắn không nhanh, cố ý chờ nàng. Nhưng Ôn Hạ vẫn luôn giữ khoảng cách vài bước, đó là quy củ, cũng là bởi vì không muốn, không muốn sánh vai cùng hắn.

Kỳ Diên: "Nàng còn nhớ cây hoa hạnh ở Đông Cung không?"

Ôn Hạ đáp: "Nhớ."

Kỳ Diên mím môi, Ôn Hạ không biết hắn nhớ đến hồi ức gì, cổ tay nàng bị hắn nắm lấy.

Nàng không rút tay về, lòng bàn tay nóng bỏng của hắn xuyên qua lớp vải áo chạm vào da thịt, từ từ trượt xuống, nắm lấy tay nàng, vết chai trên đầu ngón tay cọ xát vào da nàng, hơi ngứa.

"Trẫm đã quyết định buông bỏ quá khứ, Hoàng hậu, sau này trẫm sẽ không đối xử với nàng như vậy nữa."

Hắn dừng bước, đôi mắt sâu thẳm nhìn nàng, gương mặt lạnh lùng ngày xưa giờ đây tuấn tú, anh tuấn.

Nếu bỏ qua tính nóng nảy, lạnh lùng, ít nói của hắn trước kia, thì gương mặt này cùng với thân hình cao lớn, vạm vỡ kia, quả thực là bậc đế vương, cũng là một chàng trai tuấn tú hiếm có.

Nhưng Ôn Hạ lại không thể nào xem hắn là vị Thái tử ca ca đã từng yêu thương nàng được nữa. Nếu không phải đêm bị mù kia mơ hồ nhớ lại ký ức năm năm tuổi, thì những năm qua, nàng đã sớm quên mất hắn từng bảo vệ nàng rồi.

Hắn thật sự cho rằng, mười hai năm đau khổ của nàng có thể xóa bỏ bằng một câu buông bỏ của hắn sao?

Cho dù năm nàng chín tuổi đã trở về Bắc Địa, nhưng cũng mang theo những vết thương lòng chồng chất. Nếu không có bốn vị ca ca hết lòng dỗ dành, che chở nàng, thì với những vết thương trên người nàng, có lẽ đã sớm trở thành một nữ tử yếu đuối, u uất, nhìn thấy Kỳ Diên liền kinh hoảng, sợ hãi rồi.

Đôi mắt hạnh yên lặng nhìn vào ánh mắt sâu thẳm của Kỳ Diên, Ôn Hạ bỗng nhiên dám dùng nhan sắc của mình để nhìn thẳng vào hắn

như vậy.

Nàng có một đôi mắt hạnh ôn nhu, long lanh, cho dù có tức giận đến đâu, khi yên lặng nhìn đối phương như vậy, cũng giống như đang nhìn với vẻ yêu thương, trìu mến.

Nàng biết rõ, hắn và nàng sinh ra đã khác biệt. Hắn sinh ra đã là Thái tử, quyền lực mà vô số người muốn tranh giành, hắn có thể dễ dàng có được.

Cho nên, hắn nói một câu buông bỏ, trong mắt hắn, đó là uy nghiêm của bậc đế vương đến nhường nào.

Ôn Hạ dời mắt, những gì hắn không hiểu, nàng cũng không cần phải vạch vết thương lòng cho hắn xem.

Khẽ khom người hành lễ với hắn, nàng nói bằng giọng dịu dàng: "Thần thiếp đã tiếp nhận thánh chỉ của Hoàng thượng."

Kỳ Diên hơi nhíu mày: "Trẫm không phải đang hạ chỉ cho nàng."

"... Vậy thì sau này chàng không được bắt nạt ta nữa." Ôn Hạ cuối cùng cũng nói: "Ba vị ca ca của ta trấn giữ tứ phương vì chàng, bọn họ là trung thần. Chàng không thể bắt nạt ta rồi lại bắt nạt bọn họ."

Hốc mắt nàng hơi đỏ, nhìn hắn long lanh.

Ánh mắt Kỳ Diên sâu thẳm: "Trẫm sẽ không làm vậy nữa."

Đầu ngón tay hắn lướt qua đuôi mắt ửng đỏ của nàng.

Ôn Hạ hơi kháng cự, gương mặt xinh đẹp khẽ ngửa ra sau. Nhưng bỗng nhiên nàng lại nhớ đến Tứ ca ca.

Lần cuối cùng gặp mặt, nàng vừa khóc vừa hỏi hắn tại sao không muốn làm con của phụ thân nữa, hắn dùng ngón tay lau nước mắt cho nàng, vừa mở miệng đã bị phụ thân gọi đi.

Hắn muốn nói gì nhỉ?

...

Ngày hôm sau, các phi tần trong cung đều tụ tập ở Phượng Dực cung để thỉnh an Hoàng hậu.

Trước kia Ôn Hạ không được sủng ái, cũng không sợ Kỳ Diên đến Phượng Dực cung kiểm tra, nàng cũng lười phải dậy sớm mỗi ngày để mọi người đến thỉnh an, cho phép mình và các phi tần ngủ nướng.

Giờ đây, các tỷ muội đều đến Phượng Dực cung để góp vui, bày biện hạt dưa, bánh ngọt, đồ ăn vặt, trà sữa, muốn Ôn Hạ kể xem hoa hạnh mười dặm hôm qua có đẹp hay không.

Ôn Hạ đương nhiên hiểu mọi người đang vui mừng thay nàng, nhưng cũng không có gì để nói, chỉ mỉm cười: "Hoa hạnh ở Kì Nam sơn nở rộ thành từng mảng, du khách rất đông, dưới hoa có người ngâm thơ đối câu, rất náo nhiệt. Trong đó có một đôi tình nhân vừa đàn vừa sáo, bọn họ hoà tấu, cảnh tượng đó rất đẹp đôi."

Mọi người đều cười nói muốn Ôn Hạ kể tiếp.

Bỗng nhiên thấy Hồ Thuận đến hành lễ với Ôn Hạ: "Hoàng hậu nương nương, Hoàng thượng ban cho Phượng Dực cung một tấm biển, xin các vị nương nương nhường chỗ một chút, để nô tài thay tấm biển mới."

Trên tấm biển ngang bằng gỗ đàn hương mới tinh khắc bốn chữ "Dục Tú Khôn Nguyên", Hồ Thuận nói là do Kỳ Diên tự tay đề.

Ôn Hạ không nói nên lời cảm giác trong lòng mình, trải qua bao nhiêu lần bị Kỳ Diên tổn thương, giờ đây đối mặt với tất cả những thứ mình cuối cùng cũng có được, trong lòng lại vô cùng bình lặng. Nàng đứng dậy tạ ơn, đi trước dẫn các phi tần đến thiên điện.

Mọi người đi phía sau, giờ đây tận mắt chứng kiến Kỳ Diên thay đổi, mỗi người một câu, Lý Thục phi nói với Vương Đức phi rằng chỉ bằng một tấm biển đã muốn mua chuộc người ta, thật quá dễ dàng. Chỉ có Nguyễn phi đi cuối cùng, ngoái đầu nhìn sâu vào chỗ cung nhân đang gỡ tấm biển cũ xuống, khăn tay trong tay nàng ta gần như bị vò nát.

Sau khi thỉnh an xong, Ôn Hạ trở về thư phòng trải lụa trắng ra, tay chống cằm, trầm ngâm suy nghĩ.

Bạch Khấu đi vào điện: "Nương nương trầm tư như vậy, đang nghĩ gì thế?"

"Sinh thần của Tứ ca ca sắp đến rồi, ta không biết nên tặng hắn món quà gì."

"Hoá ra là đang nghĩ đến chuyện của Tứ công tử." Bạch Khấu nói: "Công tử không nhớ tuổi của mình, bốn năm đó hắn lớn rất nhanh, nhìn không giống thiếu niên mười lăm, mười sáu tuổi, mà đã cao lớn như chàng trai mười tám tuổi rồi."

Ôn Hạ mỉm cười dịu dàng, khẽ mím môi đỏ.

"Nếu là một chàng trai mười tám tuổi, giờ này cũng đã đến tuổi đội mũ cánh chuồn rồi."

Ôn Hạ khẽ giật mình, nghĩ đến điều này, trong lòng liền nảy ra ý tưởng về món quà.

"Năm ta rời đi, Tứ ca ca đã để mắt đến chiếc thắt lưng ngọc bội của Tam ca ca. Thắt lưng ngọc bội là vật riêng của nam nhân, nếu ta tự tay làm tặng huynh trưởng, Hoàng thượng biết liệu có trách tội không?"

Bạch Khấu cười nói: "Có lẽ là không đâu, cũng không phải làm tặng cho ngoại nam, huynh trưởng ruột thịt, chắc chắn sẽ không có lý do gì để trách tội."

Mặt mày ửng hồng điểm thêm lúm đồng tiền duyên dáng, Ôn Hạ cầm bút vẽ ra một chiếc đai lưng nam, dặn dò Bạch Khấu bảo Nội vụ phủ chọn loại da bò tốt nhất, đá quý đính lên nàng sẽ tự tay khâu. Nàng lại đứng dậy đi đến kho chọn ra viên đá ngọc bích quý giá, dặn dò Bạch Khấu phải điêu khắc theo hình dạng trong bức tranh nàng vẽ.

Bạch Khấu lĩnh mệnh, đợi Ôn Hạ dặn dò xong việc này mới nói: "Nương nương, Hoàng thượng hiện tại cũng coi như đã để tâm đến người, nô tỳ biết những đau khổ người phải chịu đựng trước đây, nhưng thân ở trong hậu cung, vẫn nên vì bản thân mình mà tính toán."

Nụ cười trên mặt từ từ biến mất, Ôn Hạ chậm rãi bước ra khỏi thư phòng, cung nhân dọc đường đều quỳ gối hành lễ, làn váy của nàng kéo lê trên đất, tiến vào tẩm cung, uể oải tựa vào chiếc giường êm.

Chiếc giường gỗ lê mềm mại này là nơi nàng nghỉ ngơi, trên bàn bày đầy bánh trái, hoa quả và trà nước, Ôn Hạ đưa tay cầm lấy một tách trà. Năm ngón tay thon thả khẽ nắm lấy chiếc tách sứ vẽ hoa lựu, một đoạn cổ tay trắng nõn như mỡ đông từ ống tay áo rộng trượt ra.

Môi anh đào khẽ nhấp ngụm trà sữa trong tách, Ôn Hạ cuối cùng cũng nói: "Ngươi nấu một ấm trà sữa đưa đến Ngự tiền, cứ nói là ta nấu là được."

Bạch Khấu mừng rỡ, lại nói: "Nếu Hoàng thượng biết không phải do nương nương tự tay làm thì sao?"

"Ta chưa từng làm đồ ăn cho hắn, hắn không nếm ra được đâu, vả lại dù hắn biết thì sao chứ."

Hiện tại hắn rất thích gương mặt này của nàng, thích vô cùng.

Ấm trà này cuối cùng cũng được đưa đến Thanh Yến điện.

Kỳ Diên nửa người lười biếng dựa vào long ỷ, hai chân tùy ý gác lên ghế đẩu, ngón tay cầm một xấp tấu chương, xem đến chỗ cần phê duyệt, lại lấy bút lông sói từ tay Hồ Thuận, nhanh chóng viết xuống ý kiến.

Chữ viết của hắn rất dứt khoát, phóng khoáng tự do, cốt cách thiên thành, khá giống với phong cách của Thái tổ khai quốc, rất nhiều người trong triều ca ngợi chữ viết này, quả thực không ai sánh bằng. Tuy rằng một số môn sinh hắn thu nhận chỉ biết nịnh bọt, nhưng vẫn có không ít văn nhân si mê thư pháp của hắn ngày đêm luyện tập, đều mong có ngày thi đỗ, được đích thân nhận bút tích của Hoàng đế.

Hồ Thuận nghe cung nhân bẩm báo, tự mình ra cửa nghênh đón Bạch Khấu, vui vẻ vào điện bẩm báo: "Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương…"

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Kỳ Diên lập tức ngồi thẳng dậy trên long ỷ, thu lại vẻ lười biếng, lưng thẳng tắp, đã nhanh chóng trải phẳng tấu chương, làm ra vẻ đang chăm chú phê duyệt.

Nhưng khi nhìn rõ người đến là một cung nữ, ánh mắt Kỳ Diên liền nhạt đi.

"Tham kiến Hoàng thượng, nô tỳ phụng mệnh nương nương đến đưa trà bánh cho người, ấm trà sữa này là do nương nương tự tay pha chế, tuy trong trà có thêm sữa bò và mật ong, nhưng không hề ngấy. Nếu Hoàng thượng muốn, có thể dùng thử một chút."

"Đưa lên đây."

Bàn tay xương khớp rõ ràng cầm lấy tấu chương, lặng lẽ dọn chỗ cho ấm trà sữa.

Hồ Thuận rót trà vào chén ngọc xanh dâng lên.

Ban đầu Kỳ Diên chỉ định nếm thử rồi khen cho có lệ, hắn vốn không thích uống sữa bò, nào ngờ vừa vào miệng, hai mắt liền sáng lên.

Trà này tuy chát nhưng không đắng, thanh hương ngọt hậu, có một hương vị đặc biệt.

Đầu ngón tay lau đi vết sữa dính bên mép, những ngón tay thon dài vui vẻ gõ nhẹ lên đầu gối, Kỳ Diên nói: "Ngon, thay trẫm cảm ơn Hoàng hậu."

"Hoàng hậu đang làm gì?"

Bạch Khấu hơi dừng lại: "Có lẽ là pha trà xong hơi mệt, nương nương đang nghỉ ngơi. Nương nương còn đợi nô tỳ về bẩm báo, nô tỳ không dám làm phiền Hoàng thượng nữa." Bạch Khấu hành lễ lui xuống.

Hồ Thuận bê khay, chiếc ấm bát giác tinh xảo chỉ là một chiếc ấm nhỏ, rót ra chén ngọc xanh này, Kỳ Diên uống vài chén liền hết.

Tâm trạng Kỳ Diên bỗng nhiên vui vẻ hẳn lên, ngay cả khi mấy lão thần đến thỉnh cầu hắn hôm nay tăng thêm một buổi tối triều để xử lý chính vụ quận huyện, hắn cũng phá lệ đồng ý.

Hồ Thuận đứng hầu bên cạnh, nhịn không được cũng muốn cười.

Kỳ Diên: "Đi nói với Hoàng hậu, trẫm hôm nay tăng thêm buổi tối triều, tan triều cũng muốn uống một chén trà sữa này."

Hồ Thuận vui vẻ đáp ứng, cúi người định lui ra, Kỳ Diên lại nói: "Bảo Hoàng hậu tự mình đưa đến Càn Chương cung."

…

Ôn Hạ nhận được tin này, nhất thời không biết việc vừa rồi để Bạch Khấu đưa trà đi là đúng hay sai.

Giờ Tuất, Ôn Hạ đến Càn Chương cung.

Kỳ Diên vừa tan triều trở về, một thân long bào màu đen uy nghiêm bức người, sải bước về phía nàng.

Ôn Hạ khom người hành lễ, giọng nói của Kỳ Diên vang lên ngay trên đỉnh đầu.

"Nàng còn nhớ, lúc nhỏ ở Đông Cung nàng không cần phải hành lễ như thế này không?"

Giọng nói của hắn bỗng nhiên không còn là uy nghiêm của bậc đế vương, cũng không còn trầm thấp như vậy nữa, mà là sự trong trẻo, thanh thoát của một thiếu niên.

Ôn Hạ rõ ràng là không thích hắn, cũng không muốn nhìn hắn nhiều. Nhưng nàng muốn phối hợp với mối quan hệ bề ngoài này, muốn biết gương mặt này của nàng có sức hút như thế nào đối với hắn.

Nàng ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi mắt phượng anh tuấn của hắn.

Kỳ Diên trước mắt lúc này bỗng nhiên giống như hình ảnh đã từng xuất hiện trong giấc mơ của nàng, trong trẻo, mạnh mẽ, anh tuấn, si tình.

Ôn Hạ nhẹ giọng nói: "Thần thiếp không nhớ rõ nữa."

"Lúc nhỏ nàng ở Đông Cung, trẫm chưa từng bắt nàng hành lễ."

Hắn xưng là cô.

Ôn Hạ khẽ giật mình, bàn tay đã bị Kỳ Diên nắm lấy, dẫn nàng vào trong điện.

"Sau này gặp trẫm cũng không cần hành lễ nữa."

Ôn Hạ mím môi không nói gì, không biết nụ cười nhạt này là vui mừng hay chua xót.

Xem ra hắn quả thực rất thích dung mạo của nàng.

Kỳ Diên chưa dùng bữa tối, bảo nàng cùng dùng bữa với hắn.

Ôn Hạ đã ăn rồi, chỉ dùng một chén nhỏ yến sào trên bàn.

Đây là lần đầu tiên nàng đến Càn Chương cung của Kỳ Diên.

Cung điện nguy nga tráng lệ, uy nghiêm của bậc đế vương. Nhưng rất nhiều đồ trang trí trên bàn đều kỳ lạ, không phải ngọc quý hiếm, đồ sứ tinh xảo, mà là đủ loại hình dạng động vật.

Tượng khỉ làm bằng gỗ tử đàn, cả gia đình ba con, khỉ con nhỏ xíu ở giữa hai con khỉ lớn cầm một quả.

Thỏ trắng làm bằng ngọc Hòa Điền, mắt là đá quý màu đỏ, đang gặm cỏ xanh làm bằng ngọc bích.

Còn có kiến băng qua sông, châu chấu oai vệ, mèo béo há miệng dưới gốc cây cam…

Ôn Hạ mơ hồ nhớ ra, Kỳ Diên lúc thiếu niên thường nuôi động vật.

Nhưng hắn không kiên nhẫn, sai cung nhân chăm sóc cẩn thận một thời gian, liền sai thợ thủ công trong cung ghi nhớ hình dáng của những con vật đó, dùng ngọc hoặc gỗ chạm khắc ra hình dáng ban đầu. Sau đó thả những con vật đó đi, hình như hắn thật sự chưa từng làm hại động vật nào.

Thứ duy nhất hắn ghét, có lẽ giống như nàng, đều không thích sâu róm, và cả nhện nhiều chân, rắn không chân.

Ôn Hạ rót trà sữa, vẫn là do Bạch Khấu pha.

Kỳ Diên uống hai chén, quay đầu hỏi nàng: “Hoàng hậu không uống?”

“Thần thiếp đã dùng bữa ở Phượng Dực cung rồi.”

Hắn không nói thêm gì nữa, nhận lấy khăn tay màu tím đậm Hồ Thuận đưa tới lau qua khóe môi mỏng, rồi xoay người đi ra sau bình phong.

Ôn Hạ biết rõ thói quen của Kỳ Diên, hắn rất ưa sạch sẽ, mỗi lần ăn xong đều phải làm sạch răng, nhưng lại chê cành dương liễu không sạch sẽ, nên năm đó đã tự mình mày mò chế tạo ra một loại bàn chải đánh răng. Dùng xương thay thế cành cây, ở trên đó khoan lỗ rồi cắm lông đuôi ngựa vào, tạo thành đầu bàn chải lông xù. Năm đó tiên đế rất vui mừng, các đại thần trong triều gọi đầu bàn chải hắn làm ra là "nha soa" (bàn chải đánh răng), không ít thái y tranh nhau dùng các loại dược liệu chế tạo ra cao đánh răng, để làm sạch và bảo vệ răng.

Kỳ Diên có hàm răng rất đẹp, mỗi khi cười đều lộ ra hàm răng trắng sáng, Ôn Hạ từ sau năm 5 tuổi rất ghét nụ cười của hắn, chưa từng cảm thấy hắn cười lên đẹp mắt. Bởi vì mỗi lần hắn cười rạng rỡ như vậy, đều có nghĩa là nàng sắp gặp xui xẻo.

Ôn Hạ đứng dậy, dừng lại trước mặt con mèo béo đang há miệng chờ được đút cam, nhìn nó đi tới đi lui, ngay cả Kỳ Diên đã quay trở lại từ lúc nào cũng không hề hay biết.

"Thích thì cứ lấy đi."

Giọng nói trầm thấp của hắn kéo Ôn Hạ trở về thực tại, nàng xoay người lắc đầu, ánh mắt nhìn tới chỗ hắn, thấy đai ngọc bên hông hắn xa hoa tinh xảo. Đồ vật hoàng đế sử dụng, quả nhiên khác với đồ vật mà các ca ca nàng thường ngày đeo.

Kỳ Diên lại thuận theo ánh mắt nàng cúi đầu nhìn xuống eo mình.

Ôn Hạ ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt đầy ẩn ý của hắn, mặt nàng nóng bừng, cố gắng giữ bình tĩnh lùi về sau một bước, cũng không giải thích thêm rằng nàng chỉ là thấy đẹp mắt, muốn làm một cái cho Tứ ca ca.

Kỳ Diên khẽ mím môi mỏng, không truy cứu ánh mắt của nàng vừa rồi, nói: "Ngày thường sau khi dùng bữa nàng đều làm gì?"

"Thần thiếp cùng Du tỷ tỷ đi dạo, hoặc là gảy đàn, đọc sách."

"Du Dao." Kỳ Diên như hiểu ra điều gì đó, vẫn hỏi nàng: "Nàng thích nghe hí khúc, về sau cứ việc nghe hí khúc trong cung, trẫm sẽ không ngăn cấm nữa."

Ôn Hạ im lặng một lát, những chuyện cũ bị hắn trách mắng vì ham mê hưởng lạc, không để ý đến trách nhiệm của trung cung, dường như tan biến trong lời ân chuẩn của hắn.

Nàng không nhắc lại chuyện gì nữa, chỉ khẽ cúi người: "Thần thiếp tạ ơn Hoàng thượng."

"Trẫm ăn xong sẽ đi luyện kiếm, nàng có muốn đến xem không?"

Ôn Hạ ngẩng đôi mắt hạnh lên, ánh mắt Kỳ Diên lộ rõ vẻ cường thế như đang nói chuyện này căn bản không phải là đang thương lượng.

Nàng khẽ "ừm" một tiếng.

Kỳ Diên khẽ mím môi mỏng: "Trẫm đi thay y phục tay hẹp."

...

Ngoài sân điện Phụng Tiên, gió đêm nhẹ nhàng nổi lên, rừng trúc xào xạc, ánh đao kiếm loang loáng xé toạc bầu trời đêm.

Ôn Hạ ngồi trong đình, nhìn từ xa qua hồ, nàng không hiểu kiếm pháp, chỉ biết Kỳ Diên luyện đến hăng say, thân ảnh hắn nhanh như quỷ mị, cộng thêm khinh công, mỗi chiêu thức đều như tia chớp. Nàng căn bản không nhìn rõ bóng người hắn, chỉ khi hắn thỉnh thoảng dừng lại đổi chiêu, mới thấy được thân hình cao lớn cường tráng từ xa, thẳng tắp như cây tùng cây trúc.

Trước đây nàng còn không biết điện Phụng Tiên này là nơi hắn luyện kiếm, xung quanh đều có cấm vệ canh gác nghiêm ngặt, không một chút tiếng động nào có thể lọt ra ngoài.

Cuối cùng Kỳ Diên cũng thu kiếm trở về, Hồ Thuận đưa khăn lau mồ hôi và trà nóng lên.

Kỳ Diên không nói gì, chỉ bảo: "Đêm đã khuya, trẫm đưa nàng về trước."

Trở lại cung Phượng Dực.

Kỳ Diên lại không rời đi, mà bước vào trong điện.

Lông mi Ôn Hạ khẽ run, không biết hắn giờ này còn chưa đi là có ý gì.

Cung nữ thấy Ôn Hạ trở về, liền hành lễ với Kỳ Diên, rồi vội vàng trình bức tranh lụa lên: "Hoàng hậu nương nương, đây là bức tranh do thợ thủ công đưa tới, đã sửa theo yêu cầu của người, xin người xem qua."

Trên bức tranh là chiếc đai lưng mà Ôn Hạ vẽ ban ngày, thợ thủ công đã cẩn thận sửa chữa theo yêu cầu của nàng, vẽ lại một cách chuyên nghiệp hơn.

Ánh mắt Kỳ Diên rơi vào chiếc đai ngọc trong tranh.

Ôn Hạ vội vàng che lại, bảo cung nữ cầm xuống trước.

Nàng khẽ cúi người về phía Kỳ Diên: "Đa tạ Hoàng thượng đưa thần thiếp về cung, đêm đã khuya, hôm nay Hoàng thượng đã mệt mỏi rồi, xin hãy nghỉ ngơi sớm."

Nàng đợi một lúc cũng không nghe thấy Kỳ Diên trả lời, mãi đến khi nghe thấy giọng nói trầm thấp trên đỉnh đầu ra lệnh cho tất cả cung nhân trong điện lui xuống.

Ôn Hạ có chút kinh ngạc, cũng bất an nắm chặt khăn tay trong tay.

"Ngẩng đầu lên."

Ôn Hạ cứng đờ nhìn Kỳ Diên.

Thân hình cao lớn của hắn từng bước tiến lại gần, uy nghiêm cao ngạo, so với thân hình mảnh mai của nàng, nàng lần đầu tiên cảm thấy mình nhỏ bé đến mức không bằng cả con thỏ trắng được nuôi trong lồng của hắn.

Hắn như bao phủ nàng trong bóng tối, đầu ngón tay đột nhiên rơi xuống đôi môi đỏ mọng của nàng, vết chai mỏng manh ma sát qua cánh môi nàng.

Kỳ Diên đã cúi người xuống, giọng nói khàn khàn: "Hạ Hạ, trẫm muốn hôn môi nàng."

Đầu óc Ôn Hạ như muốn nổ tung, toàn thân cứng đờ.

Gương mặt nàng dần đỏ ửng, đôi má ửng hồng cùng đôi mắt hạnh long lanh ngập tràn vẻ e thẹn, đôi môi đỏ mọng run rẩy bị đôi môi nóng bỏng của Kỳ Diên phủ lên.

Ôn Hạ như bị sét đánh, cả người không thể cử động, trong đầu chỉ còn lại tiếng ong ong như mất máu.

Kỳ Diên chạm môi nàng, như không biết cách hôn, đầu lưỡi lướt qua cánh môi nàng.

Nàng đột nhiên lùi lại, sắp ngã xuống thì được cánh tay rắn chắc của hắn đỡ lấy.

Ôn Hạ sắp khóc: "Thần thiếp không thị tẩm, thần thiếp, thần thiếp đêm nay không muốn..."

"Trẫm không bảo nàng thị tẩm." Giọng nói Kỳ Diên khàn khàn, yết hầu trượt lên trượt xuống, Ôn Hạ mới thấy cả vành tai hắn đều đã

đỏ bừng.

Nàng không ngạc nhiên khi hắn đỏ tai, nàng không quan tâm đến bất kỳ chi tiết nào của hắn, chỉ vội vàng bước ra khỏi vòng tay hắn, hoảng hốt vịn vào chiếc giá dài, tiếng thở dốc gấp gáp vang lên khe khẽ trong căn điện yên tĩnh.

Kỳ Diên nắm chặt tay, đôi mắt sâu thẳm nhìn nàng nói: "Nàng nghỉ ngơi đi, trà sữa nàng nấu rất ngon, về sau cứ rảnh rỗi thì mang đến cho trẫm."

Bóng dáng hắn biến mất, Ôn Hạ hoảng hốt chạy vào phòng ngủ, ngồi xuống bàn rót cho mình một chén trà, ngửa cổ trắng nõn uống ừng ực, rồi lại dùng khăn thêu lau môi. Có chút tủi thân, nhưng cũng biết hắn đã coi như là ban ân rồi.

Ánh mắt nhìn đến bức tranh lụa trên khay, Ôn Hạ cầm lên nhìn kỹ, mới dần dần bình tĩnh lại.

...

Yên quốc xa xôi ở phía bắc Đại Thịnh.

Hoàng cung Yên quốc.

Trên điện Kim Loan, vị tân đế trẻ tuổi vừa mới qua tuổi đôi mươi, tuấn tú như ngọc, ôn hòa nho nhã. Tuy mặc long bào màu vàng sáng, nhưng nét mặt lại thanh tú ôn nhu, đối với người đàn ông trung niên bụng phệ trong điện vô cùng cung kính.

Trong số các gia tộc quyền quý của Yên quốc, chỉ có gia tộc họ Trang là có quyền thế ngập trời, người đàn ông trung niên trong điện chính là quốc công Trang Diễn, từng phò tá tân đế lên ngôi, được tân đế tin tưởng, quyền khuynh triều dã.

Trang Diễn mặc áo bào tím thêu hình rồng, vẻ mặt uy nghiêm, ngược lại tân đế đang mỉm cười nói chuyện với ông ta.

"Quốc khố trống rỗng, nghị hòa với nước Thịnh là việc cấp bách. Theo điều kiện của Hoàng đế Đại Thịnh, ngoài hai thành Nam Quan, Gia Châu và Càn Châu, trẫm muốn thêm gấm vóc lụa là cùng các vật phẩm khác, để giải quyết tình hình lần này, để đất nước có thể nghỉ ngơi dưỡng sức. Trang tướng thấy thế nào?"

Trang Diễn nhấp một ngụm trà: "Ừm, cứ theo ý Hoàng thượng."

"Trang tướng có gì bổ sung không?"

Trang Diễn không nói gì, phủi áo bào đứng dậy mới chậm rãi nói: "Được, thần không có ý kiến, Hoàng thượng anh minh." Ông ta khẽ hành lễ cáo lui.

Tân đế trên long ỷ vội vàng gọi các thái giám bên cạnh: "Cẩn thận tiễn Trang tướng."

Trong điện chỉ còn lại các cung nhân đứng im, tân đế mở tấu chương nghị hòa, ánh mắt sâu thẳm lướt qua từng hàng chữ, đóng ấn ngọc tỷ.

Cung nhân theo hiệu lệnh của hắn, đỡ hắn ngồi lên xe lăn, đẩy hắn về tẩm cung.

Nội thị thân cận đuổi hết các cung nhân xung quanh.

Trên chiếc xe lăn, vị tân đế tuấn tú, ôn nhuận thu lại toàn bộ tia ấm áp còn sót lại trong mắt, bình tĩnh đứng dậy.

Dưới lớp trường bào là đôi chân dài thẳng tắp, không hề có chút bệnh tật nào, bước đi thong dong.

Bước đến trước ngăn tủ bí mật, tân đế lấy ra một chiếc hộp gấm.

Vô số trang sức bằng ngọc phỉ thúy, những loại ngọc đế vương lục, ngọc tím đậm, ngọc phỉ thúy vàng, ngọc băng trắng tinh khiết như nước...đều là những loại hiếm có trên đời, xa hoa tột bậc.

Giọng nói của hắn trầm ấm, từ tính, lại ẩn chứa sự kiềm nén sâu lắng: "Đem thứ này cùng đưa vào cống phẩm vận chuyển đến Đại Thịnh."

Tân đế đi đến trước án thư, trải giấy bút ra, chuyên tâm tỉ mỉ vẽ một bức tranh thiếu nữ.

Một chú mèo trắng nhanh nhẹn "meo" một tiếng chạy vào trong điện, nhảy lên đầu gối tân đế, cái đầu nhỏ lông xù lười biếng tựa vào trường bào của hắn.

Tân đế xoa xoa đầu chú mèo nhỏ, khóe môi nở nụ cười, vẫn chăm chú vẽ tranh.

Thiếu nữ trong bức tranh có đôi mắt hạnh trong veo, long lanh. Khóe môi khẽ cười, xinh đẹp rạng ngời.

Vẽ xong, hắn mỉm cười ôn hòa, không quên tỉ mỉ thêm vào cổ thiếu nữ trong tranh một chiếc mặt dây chuyền bằng ngọc phỉ thúy, trên cổ tay đeo một đôi vòng tay ngọc màu tím nhạt.

Đặt bút xuống, đầu ngón tay thon dài của tân đế khẽ vuốt ve đôi mắt đang mỉm cười của thiếu nữ.

Người trong tranh là Ôn Hạ, Ôn Hạ mười bốn tuổi.

Còn hắn tên là Hoắc Chỉ Chu, trong bốn năm lưu lạc mất trí nhớ, hắn cũng từng được gọi là Thập Cửu, cũng từng được gọi là Ôn Tư Hòa.

Chương 35: Chương 33

Ôn Hạ đang ở trong phòng đàn luyện tập một khúc nhạc do nhị ca sáng tác, đến giờ Ngọ thì người ta bắt đầu cảm thấy uể oải, cổ tay gảy đàn cũng có chút mệt mỏi.

Giọng nói gấp gáp của Bạch Khấu cắt ngang tiếng đàn của nàng.

"Nương nương, bên phía Du tiểu thư vừa nhận được thánh chỉ, Hoàng thượng đã phế truất phong hiệu của Du tiểu thư, vài ngày nữa sẽ cho nàng ấy xuất cung!"

Ôn Hạ lập tức đứng dậy: "Hoàng thượng phế truất Du tỷ tỷ?"

Nàng nhớ tới tối qua Kỳ Diên đã nhắc đến tên của Du Dao, có phải hắn muốn bù đắp cho nàng, mới thả Du Dao xuất cung?

Ôn Hạ đứng dậy muốn đi gặp Du Dao, nghĩ lại một chút, vẫn quyết định đến Thanh Yến điện trước.

Kỳ Diên đang xử lý chính sự ở Thanh Yến điện, tính cách của Ôn Hạ sẽ không đến quấy rầy hắn khi hắn đang xử lý chính sự, nhưng lần này là vì Du Dao.

Nàng được cung nhân thông truyền rồi cùng nhau đi vào, liền nhìn thấy Kỳ Diên trên long ỷ còn chưa kịp thu chân lại.

Đôi chân dài thẳng tắp của hắn đặt hờ hững lên chiếc ghế kê chân ở đầu kia của long ỷ, ung dung thoải mái, tùy ý phê duyệt tấu chương trong tay. Nghe thấy tiếng động, hắn liếc nhìn thấy Ôn Hạ đang đi vào, bỗng nhiên ngồi thẳng dậy.

"Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng, thần thiếp đường đột quấy rầy Hoàng thượng, xin Hoàng thượng trách phạt."

"Hoàng hậu vì chuyện của Du Dao mà đến?" Kỳ Diên đương nhiên nhìn ra nguyên nhân nàng vội vã như vậy, liền ra lệnh cho cung nhân ban tòa.

Ôn Hạ cảm thấy thả Du Dao xuất cung quả thực là chuyện tốt, nhưng không thể cứ thế mà thả, cứ tùy tiện thả về phủ như vậy, thì kinh thành sẽ nhìn nhận thế nào?

Nói Du Dao bị ruồng bỏ, hay là chọc giận Hoàng đế?

Thanh danh của nữ tử từ trước đến nay đều rất quan trọng, nếu như vậy, Du Dao làm sao có thể tái giá được nữa.

Ôn Hạ đang định mở miệng, lại bị Kỳ Diên cắt ngang.

"Ừm." Hắn trầm ngâm: "Trẫm đột nhiên cảm thấy cứ thả nàng ta về như vậy có chút không ổn." Mặc dù trong thánh chỉ hắn đã viết rõ "Trả lại thanh danh cho nàng ta, cho phép nàng ta tự do ở nhà chờ gả".

Kỳ Diên nói: "Trẫm phong nàng ta làm Công chúa, để mẫu hậu nhận nàng ta làm nghĩa nữ, làm nghĩa muội của trẫm, cho phép nàng ta được nghỉ phép để kết hôn. Vì là nghĩa muội, nên Phò mã vẫn có thể vào triều làm quan, không bị ảnh hưởng. Sắp xếp như vậy, sẽ không khiến nàng ta không gả được cho người tốt trong triều, Hoàng hậu thấy thế nào?"

Ôn Hạ ngẩn người nhìn Kỳ Diên, lần đầu tiên cảm thấy đôi mắt đang mỉm cười của hắn dễ nhìn như vậy.

Nàng quỳ xuống nói: "Thần thiếp thay Du Dao tạ ơn Hoàng thượng long ân."

"Hoàng hậu đứng dậy đi, đừng động một tí là quỳ." Kỳ Diên hỏi: "Hoàng hậu còn việc gì nữa không?"

Ôn Hạ chỉ muốn lập tức đi gặp Du Dao: "Thần thiếp không còn việc gì nữa, tạ ơn Hoàng thượng, thần thiếp xin cáo lui."

"Trẫm còn chưa viết thánh chỉ." Kỳ Diên nói: "Nàng lại đây, mài mực cho trẫm."

Ôn Hạ không từ chối.

Nàng chậm rãi bước lên bậc ngọc, lần đầu tiên đứng trước ngự án.

Trên án thư chất đống các loại thẻ tre, Thái hậu nói Kỳ Diên gần đây siêng năng hơn rất nhiều.

Ngón tay thon dài của hắn trải thánh chỉ ra, trên nền lụa vàng trơn bóng in hình chim hạc và mây lành, là thứ sẽ thay đổi cả cuộc đời Du Dao.

Nghĩ đến Du Dao và nàng ba năm cô độc trong hậu cung, ba năm qua mỗi lần đối mặt với Du Dao nàng đều không dám nói ra sự áy náy của mình, còn có Du Dao chưa bao giờ thể hiện sự đau khổ trước mặt nàng. Ôn Hạ không biết mỗi lần Du Dao nằm mơ, có nhớ đến Mẫn Phùng Hữu mà nàng ta suýt chút nữa đã lấy hay không, có đau lòng khóc lóc hay không...

Hốc mắt nàng ươn ướt, vừa đau lòng vừa vui mừng.

Kỳ Diên ngẩng đầu nhìn thấy hốc mắt đỏ hoe của nàng, khựng lại một chút: "Lại đây."

Ôn Hạ chớp mắt, cụp mi tránh ánh mắt của hắn: "Thần thiếp đứng ở đây là được rồi."

Sau một hồi im lặng, Ôn Hạ cuối cùng cũng ngẩng lên, nhìn thấy vẻ uy nghiêm trong mắt Kỳ Diên, chỉ đành phải bước lên bậc ngọc một

lần nữa.

Eo bị cánh tay dài của Kỳ Diên ôm lấy, hắn kéo nàng ngồi xuống long ỷ.

Ôn Hạ bỗng nhiên đứng dậy, lại bị hắn kéo xuống ngồi.

"Trẫm muốn nàng ngồi, thì không có gì là không thể."

Ngồi trên long ỷ này, Ôn Hạ như ngồi trên đống lửa, toàn thân cứng đờ. Trước đây nàng còn không dám đến gần Thanh Yến điện, vậy mà bây giờ lại có thể ngồi trên long ỷ của hắn...

Trong lòng chua xót hồi lâu, Ôn Hạ cuối cùng cũng không vùng vẫy nữa.

Dù sao tất cả cũng là vì khuôn mặt này của nàng.

Kỳ Diên đã bắt đầu viết thánh chỉ.

Chữ viết của hắn nhanh thoăn thoắt, nét chữ phóng khoáng tự nhiên, hiếm có ai trên đời có thể viết được nét chữ thảo phóng khoáng, kết cấu lại tự nhiên dễ nhận biết như hắn.

Ôn Hạ nhìn Kỳ Diên viết từng chữ một, hắn đặt bút xuống, trải thánh chỉ ra một chút, chờ mực khô, rồi quay sang nhìn nàng.

Mỗi lần ánh mắt của hắn đều khiến Ôn Hạ cảm thấy áp lực rất lớn, long ỷ rộng rãi, nhưng nàng không lùi lại nữa, cắn răng đứng im.

"Hình như là ba năm trước, trẫm luyện kiếm trở về nghe thấy hai người nói chuyện, lúc đó muốn cho nàng khó chịu, như vậy trẫm mới có thể dễ chịu hơn một chút."

Ôn Hạ hơi sững sờ, cho dù kinh ngạc vì sự thẳng thắn của hắn, nhưng bây giờ cũng không cảm thấy sự thẳng thắn này của hắn là ân huệ lớn lao gì.

"Nhưng trẫm đã làm rất nhiều chuyện mà trẫm cho rằng có thể khiến trẫm dễ chịu hơn, kết quả là không cảm thấy trong lòng dễ chịu hơn chút nào."

Giọng nói của Kỳ Diên thản nhiên, lại mang theo chút dịu dàng, "Hạ Hạ, nàng có thể hận những gì trẫm đã làm trước đây, nhưng trẫm hy vọng nàng có thể buông bỏ vào lúc này. Trẫm đã nói sau này sẽ không làm như trước nữa, thì nhất định sẽ giữ lời."

Ôn Hạ im lặng lắng nghe.

Kỳ Diên nắm lấy tay nàng: "Nàng không nghe rõ sao?"

Cuối cùng nàng cũng nói: "Thần thiếp nghe thấy rồi."

Kỳ Diên cong môi: "Đem thánh chỉ đi đi."

Ôn Hạ đứng dậy nhận lấy thánh chỉ, nhìn Kỳ Diên thật sâu, hành lễ rồi lui ra khỏi đại điện.

...

Du Dao nhận được thánh chỉ này thì mừng đến phát khóc, ôm chầm lấy Ôn Hạ, Ôn Hạ cũng không kìm được nước mắt.

"Du tỷ tỷ, muội đã để tỷ phải chịu khổ theo muội nhiều năm như vậy, đã làm khổ tỷ nhiều năm như vậy." Bây giờ Du Dao đã hai mươi tuổi, mấy vị tiểu thư khuê các mà họ chơi cùng hồi nhỏ, bây giờ con cái đều đã hai tuổi rồi.

Du Dao vừa khóc vừa cười, lắc đầu: "Ta chưa bao giờ trách muội, tất cả đều do Hoàng thượng gây ra, may mà ta đã khổ tận cam lai rồi."

Ôn Hạ lau nước mắt cho Du Dao: "Mẫn công tử vẫn còn chờ tỷ tỷ sao? Chàng ấy có để ý chuyện này không?"

Du Dao buồn bã nói: "Mẹ ta lúc Tết vào cung nói với ta rằng, chàng ấy vì ngã ngựa bị thương một thời gian, lỡ mất kỳ thi. Lúc Tết có

đến phủ chúng ta, cùng cha chàng ấy thăm cha mẹ ta, chàng ấy không nói gì khác, hình như vì lỡ mất kỳ thi mà buồn bã lắm.”

Ôn Hạ chỉ có thể an ủi: "Ta nghe tỷ tỷ nhắc đến Mẫn Phùng Hữu là người trọng tình trọng nghĩa, chàng ấy vẫn chưa kết hôn, tỷ tỷ vẫn còn cơ hội.”

Hai người nói chuyện rất lâu.

Chuyện này sau đó lan truyền khắp hậu cung.

Thẩm Hiền phi tham tiền như mạng, đến cầu xin Ôn Hạ cũng nói giúp nàng ta với Kỳ Diên, xem có thể thả nàng ta ra khỏi cung, phong làm công chúa được không, nếu không được làm công chúa thì quận chúa cũng được. Như vậy sau này được hưởng bổng lộc nhiều hơn so với phi tần thất sủng. Ôn Hạ chỉ biết cười khổ.

Thấy Du Dao ngày kia sẽ rời cung, Ôn Hạ tổ chức tiệc tiễn đưa cho nàng ta ở Thành Vũ điện, cũng là lần cuối cùng mọi người trong hậu cung tụ tập đông đủ.

Ngoài một chút lưu luyến, mọi người đều hiểu chuyện, đều mừng cho Du Dao.

Hứa tần muốn đàn một khúc "Tống Quân" tặng Du Dao, Vương Đức phi vẫn không biết đàn, nhưng cứ thích đàn, nhất quyết muốn Hứa tần nhường chỗ cho mình.

Lý Thục phi liền cất cao giọng hát tặng Du Dao, không muốn hát bài khác, cứ hát bài "Hạ Tân Hôn".

Sắc mặt Du Dao biến đổi, dù ngày thường hào phóng điềm đạm, cũng đỏ bừng mặt, đứng dậy muốn Lý Thục phi ngừng lại.

Lý Thục phi vừa hát vừa trêu chọc, Vương Đức phi đàn càng lúc càng hăng, mặc kệ giai điệu, chỉ dùng đôi tay sơn đầy móng đỏ gảy đàn.

Du Dao đứng dậy đuổi theo Lý Thục phi để nàng ta ngừng lại, nhưng bị Lý Thục phi ôm ngang người. Bây giờ sức lực của Lý Thục phi càng lúc càng lớn, thấy Du Dao mặt đã đỏ bừng, giãy giụa không xuống được, càng nghịch ngợm hơn, đổi lời bài hát, đọc "Bản tướng quân đêm nay sẽ vào động phòng".

Ôn Hạ ngồi trên ghế phượng, bị các nàng chọc cười đến mức không ăn nổi tổ yến, bật cười thành tiếng, vội vàng lấy khăn che miệng để giữ gìn dáng vẻ đoan trang của hoàng hậu.

Trong tiếng cười nói của mọi người, chỉ có Nguyễn phi lặng lẽ đứng dậy, đi đến trước mặt Ôn Hạ, cung kính hành lễ.

"Hoàng hậu nương nương, thần thiếp có lỗi.”

Ôn Hạ ngừng cười: "Nguyễn phi nói vậy là có ý gì?"

"Lúc trước thần thiếp mới được hoàng thượng đưa vào cung, không biết trời cao đất rộng, làm tổn hại đến hòa khí hậu cung. Bây giờ..." Đôi mắt phượng hẹp dài của Nguyễn phi ảm đạm buồn bã, dần dần đỏ hoe, quỳ xuống trước Ôn Hạ.

"Nghĩa phụ đã bị cách chức, thần thiếp vốn là con cờ do ông ấy nuôi dưỡng để củng cố quyền lực, vốn không có chỗ dựa, bây giờ mỗi ngày đều không ngủ yên, chỉ sợ mình cũng không sống nổi ở hậu cung này nữa..." Nguyễn phi rơi nước mắt, dập đầu trước Ôn Hạ: "Thần thiếp bây giờ mới biết được cách sinh tồn ở hậu cung này, chỉ có thể dựa vào nương nương, xin nương nương đừng chê bai thần thiếp, thần thiếp sợ không còn chỗ dựa nữa.”

Ôn Hạ bảo Trứ Văn đỡ Nguyễn phi dậy.

Nàng biết chuyện Quận thủ Thường Châu bị Kỳ Diên cách chức, nhưng Nguyễn phi không đến cầu xin, đã là hiểu chuyện.

Lệ tần mấy ngày trước cùng Ôn Hạ dạo chơi vườn hoa, nhắc đến chuyện trước đây Nguyễn phi dẫn nàng ta đi qua cây cầu gãy, dưới

cây cầu nhỏ đó đã được thiết kế bẫy, ngay cả độ cao và những mảnh vỡ của bình hoa sắc nhọn cũng được tính toán kỹ lưỡng mới đặt vào. Nếu Lệ tần rơi xuống chín phần mười sẽ bị thương ở chân, trở thành người tàn tật. Lệ tần và Vương Đức phi đều nói, Nguyễn phi không giống các nàng, tâm cơ đặc biệt sâu sắc, bảo Ôn Hạ phải đề phòng.

Lúc này Nguyễn phi trước mặt mọi người quỳ xuống lấy lòng Ôn Hạ, tuy Ôn Hạ bán tín bán nghi với sự lấy lòng này, nhưng với trách nhiệm của trung cung, cũng chỉ có thể ôn hòa bảo Nguyễn phi đứng dậy ngồi xuống.

Trong điện, mấy phi tần gần đây có quan hệ tốt với Nguyễn phi đều an ủi nàng ta, nói chỉ cần có hoàng hậu chống lưng, bảo Nguyễn phi đừng lo lắng cho cuộc sống sau này.

Lệ tần và Vương Đức phi do dự một lúc, vẫn có vẻ nghi ngờ.

Nhưng hôm nay là ngày vui của Du Dao, tiệc rượu mới bắt đầu, không có lý do gì mà lại khóc lóc. Đức phi tiếp tục gảy đàn, tiếng đàn trong điện cao vút.

Mọi người đều uống rượu, Ôn Hạ hôm nay uống rượu thanh do Du Dao ủ, nồng hơn rượu ủ hoa quế của nàng ta, không biết từ lúc nào đã có chút say.

Tiệc tan, Ôn Hạ được cung nữ dìu lên kiệu.

Đêm đã khuya, đèn cung đình trước mắt phóng to, rồi lại thu nhỏ. Cung điện trùng trùng điệp điệp như không đếm xuể, cứ liên tục xuất hiện trong tầm mắt đang lùi dần.

Ôn Hạ cảm thấy đầu óc mình vẫn còn tỉnh táo, nhưng cũng biết mình đã say.

Cho đến khi Kỳ Diên đến cung nàng, nàng lại dám run rẩy dựa vào người hắn.

Kỳ Diên đã biết từ lâu về bữa tiệc ở Thành Vũ điện, chỉ là vẫn luôn chờ kết thúc, không muốn đến đó làm mất hứng.

Từ ngày hắn hồi cung, đã triệu tập các phi tần trong hậu cung, bảo các nàng không được đối đầu với hoàng hậu như trước nữa, đều phải tôn kính hoàng hậu.

Lúc đến Phượng Dực cung, hắn ngồi trên kiệu đi ngang qua Thành Vũ điện, nghe thấy tiếng đàn chói tai bên trong, không đến góp vui.

Hắn uống một chén trà trong điện, lại đến thư phòng của Ôn Hạ ngồi thêm hai chén trà nữa, xem nàng đọc sách gì, đương nhiên cũng nhìn thấy bức tranh thắt lưng đó.

Hồ Thuận cười nói: "Hoàng thượng, đây là đai lưng, người dùng khi luyện kiếm hoặc cưỡi ngựa b.ắ.n cung là tốt nhất, hoàng hậu nương nương thật là chu đáo, biết quan tâm đến người!".

Kỳ Diên hơi cong môi mỏng, đặt bức tranh về chỗ cũ, hôm qua hắn đã thấy Ôn Hạ nhìn chằm chằm vào ngọc bội bên hông hắn.

Cung nữ ngoài cửa nói nương nương đã về.

Kỳ Diên bước ra khỏi thư phòng, Ôn Hạ đang được hai cung nữ dìu vào.

Gương mặt nàng ửng hồng, dáng đi uyển chuyển. Đôi mắt đẹp lưu chuyển, nhìn về phía hắn, mỉm cười rồi thoát khỏi tay cung nữ đi về phía hắn.

Kỳ Diên giữ lấy eo nàng trước khi nàng sắp ngã, mặc kệ nàng ngã vào vai hắn.

"Ôn thần". Ôn Hạ cười khẽ.

Bạch Khấu và các cung nữ khác đã sợ ngây người, cả phòng cung nữ vội vàng quỳ xuống, Bạch Khấu hô: "Nương nương, người mau

tỉnh lại, người say rồi".

Kỳ Diên liếc mắt, ra hiệu cho bọn họ lui xuống.

Bạch Khấu chỉ có thể dẫn các cung nữ lui ra, nhưng không dám đi xa, cứ đứng chờ ở ngoài cửa cung.

Kỳ Diên nắm lấy cổ tay trắng nõn của Ôn Hạ, đầu ngón tay xoa nắn làn da mịn màng của nàng, tiếng gọi "Ôn thần" này khiến hắn nhướng mày thích thú.

"Nàng gọi trẫm là gì?"

Ôn Hạ vẫn lẩm bẩm, Ôn thần.

Ôn Hạ say rượu, gương mặt xinh đẹp vừa diễm lệ vừa đáng yêu, ánh mắt lưu chuyển, như vẻ quyến rũ vô tội trời sinh.

Kỳ Diên dỗ dành: "Cái tên trước kia nàng đặt cho trẫm?"

Nàng gật đầu lia lịa, phát ra tiếng "Ừm".

Ôn Hạ đã đứng không vững, hai chân đều mềm nhũn, Kỳ Diên bế nàng ngồi lên chiếc giường mỹ nhân trong điện, dựa lưng vào gối ngọc phía sau, cả người như một chiếc ghế thái sư nâng đỡ Ôn Hạ. Nàng ngồi trên đùi hắn, đuôi mắt say rượu quyến rũ động lòng người.

Kỳ Diên nuốt khan, giọng nói trầm thấp lạ thường: "Hoàng hậu còn nhớ, trong dịp Tết Nguyên Đán ở Thanh Châu, tâm nguyện thứ tư nàng viết là gì không?"

Ôn Hạ ngẩng mặt lên từ n.g.ự.c hắn, khoảng cách gần kề khiến Kỳ Diên nhất thời nín thở, đôi mắt hắn sâu thẳm như màn đêm cuồn cuộn.

Nàng dường như đã phát hiện ra điểm yếu của hắn, ngẩng mặt lên gần hắn hơn, đôi mắt đẹp long lanh: "Hoàng thượng thích gương

mặt của thần thiếp, phải không?"

Kỳ Diên đặt ngón tay lên đôi môi đỏ mọng đang mấp máy của nàng, Ôn Hạ chớp mắt thúc giục, vẻ mặt yêu kiều: "Nói đi."

Kỳ Diên cong môi cười một cách tùy ý.

"Ừ, trẫm thích gương mặt của nàng, nhưng trẫm cũng đang dần thích nàng."

Ôn Hạ lẩm bẩm: "Nếu chàng chưa từng gặp thần thiếp thì sao? Để thần thiếp cô độc lẻ loi ở Thanh Châu sao..."

Kỳ Diên im lặng, tự cảm thấy có lỗi, vuốt ve cổ tay mảnh khảnh của nàng: "Trẫm bế nàng lên giường, nàng nghỉ ngơi sớm đi."

"Thần thiếp không say, thần thiếp rất tỉnh táo."

Lúc này, Ôn Hạ say mặt đỏ bừng, còn cố tỏ ra tỉnh táo.

Kỳ Diên hiếm khi thấy nàng linh động như vậy, nàng ngày thường dường như chỉ biết cung kính cụp mi.

Bế Ôn Hạ lên giường, Kỳ Diên gọi: "Người đâu, tới hầu Hoàng hậu rửa mặt."

Bạch Khấu dẫn theo cung nữ nối đuôi nhau vào.

Hầu hạ Ôn Hạ là một việc cực kỳ tỉ mỉ, lớp phấn mỏng trên mặt nàng cần được tẩy trang, đôi môi nàng mềm mại, son môi cần được tẩy bằng dầu hoa sen, toàn thân cần được thoa kem dưỡng da... Sau khi làm xong tất cả, mái tóc đen nhánh được phủ bằng lụa hoa, không được để rối một chút nào.

Bạch Khấu cuối cùng cũng hầu hạ xong, khi lui ra khỏi điện, nàng ta nhìn thấy bóng dáng cao lớn, thẳng tắp thì giật mình, vội vàng hành lễ.

"Hoàng thượng, nương nương đã nghỉ ngơi rồi, người cũng nghỉ ngơi sớm đi ạ."

"Trẫm hôm nay ngủ lại Phượng Dực cung."

Sắc mặt Bạch Khấu biến đổi, nhưng không dám cãi lời.

Cung nhân trước mặt đã nối đuôi nhau vào, bưng chậu, rót nước, hầu hạ đâu vào đấy, không dám gây ra một chút tiếng động nào làm kinh động đến tẩm cung.

Kỳ Diên tắm rửa xong, đã thay một bộ đồ ngủ màu đen, bước vào tẩm cung.

Sau tấm rèm màu xanh nhạt, bóng dáng thiếu nữ mơ hồ như ảo ảnh.

Ôn Hạ vẫn chưa ngủ, thấy Kỳ Diên đi tới cũng không bất ngờ, giọng nói vẫn còn chút men say, gọi: "Bạch Khấu, Bạch Khấu, tóc ta rối rồi."

Bạch Khấu bước vào điện, Kỳ Diên liếc nhìn nàng ta: "Trẫm tới rồi, lui xuống."

Bạch Khấu lo lắng lui ra khỏi tẩm cung, dặn dò cung nữ: "Nương nương hôm nay say rượu, đến Trường Lạc cung bẩm báo Thái hậu."

Kỳ Diên đi tới bên giường, Ôn Hạ mở to đôi mắt hạnh long lanh nhìn hắn, gương mặt say rượu đỏ ửng, cuộn mình trong chăn gấm màu xanh nhạt.

"Chàng tới làm gì, ra ngoài đi."

"Không phải nàng nói tóc rối sao." Kỳ Diên lên giường, vuốt lại mái tóc đen mượt trải trên chiếc bàn ngọc bên gối, dùng dải lụa mềm mại buộc lại.

Làm xong những việc này, Kỳ Diên nghiêng người về phía Ôn Hạ, chống cằm: "Hoàng hậu vẫn chưa trả lời, tâm nguyện thứ tư trên dải lụa đỏ của nàng là gì."

Nàng thở hổn hển một lúc, lẩm bẩm: "Sớm ngày được thăng làm Thái hậu."

Ánh mắt Kỳ Diên tối sầm lại, nhưng cũng không tức giận, chính câu nói này mới khiến hắn hiểu, trước kia hắn đã khiến nàng hận đến mức nào.

Ôn Hạ nhìn hắn chằm chằm: "Giận rồi sao? Chút, chút giận này cũng không nuốt trôi, chàng thật, thật nhỏ mọn." Trong cơn say, giọng điệu nũng nịu đã không còn rõ ràng.

Ôn Hạ run rẩy khép mi lại, quay người sang một bên: "Chàng lui xuống đi, ta muốn tiếp tục mơ giấc mơ khác."

Nàng lại cho rằng nàng đang mơ.

Kỳ Diên cong môi cười, nhưng lại nghe thấy giọng nói nhỏ nhẹ của Hứa ma ma ngoài điện.

"Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương có khỏe không ạ?"

"Thái hậu bảo nô tỳ nhắn với người, nương nương đang say, dễ bị tổn thương, xin Hoàng thượng di bộ sang Phượng Dực cung..."

"Trẫm chưa đến mức cầm thú như vậy." Kỳ Diên lạnh lùng quát: "Lui xuống."

Sau bình phong, bóng dáng Hứa ma ma do dự.

Kỳ Diên lạnh giọng: "Trẫm đêm nay ngủ lại đây, trẫm biết chừng mực."

Hứa ma ma vẫn chưa rời đi, vẫn cố chấp truyền lời Thái hậu: "Hoàng thượng, vì tình cảm hòa thuận sau này của người và Hoàng

hậu, xin người đêm nay nhẫn nhịn..."

Kỳ Diên quát lớn một tiếng "lui xuống", lời nói của Hứa ma ma bị cắt ngang, im lặng lui ra khỏi điện.

Ôn Hạ lẩm bẩm: "Chàng đừng hung dữ."

Nhưng câu nói này chỉ như tiếng lẩm bẩm, nàng đã dần dần chìm vào giấc ngủ.

Kỳ Diên đưa tay luồn qua chăn, ôm nàng vào lòng, đầu ngón tay vuốt ve gương mặt ửng đỏ của nàng.

Hắn chưa từng biết, một người có thể thơm đến như vậy, hương thơm thoang thoảng trên người nàng, khiến cả gian phòng như biến thành vườn hoa mùa xuân. Hắn cũng mới biết, đầu ngón tay lướt qua, mềm mại như đang vuốt ve dòng nước mùa xuân.

Kỳ Diên mừng thầm vì mình là người tập võ, nếu không thì cũng không biết làm sao để điều hòa hơi thở, giữ cho tâm trạng bình tĩnh.

...

Ánh nắng ban mai xuyên qua cửa sổ chạm khắc, chiếu lên bình phong, soi sáng bức tranh sơn thủy sống động.

Ôn Hạ mở mắt ra thấy bên cạnh mình có thêm một người, hét lên kinh hãi.

Cho đến khi Kỳ Diên mở mắt liếc nhìn nàng, nàng vẫn chưa hoàn hồn.

Bạch Khấu đã nghe thấy tiếng động vội vàng chạy vào, chỉ dám đứng đợi sau bình phong: "Nương nương, đêm qua người say rượu, Hoàng thượng ngủ lại trong cung."

Đầu óc Ôn Hạ ong ong, vội vàng cúi đầu kiểm tra y phục, hai má đã đỏ bừng.

Kỳ Diên lười biếng ngồi dậy, đáy mắt mang theo chút trêu chọc: "Trẫm không động vào nàng, chỉ là ban đêm sờ eo nàng, hôn lên mặt nàng."

Ôn Hạ đỏ mặt tía tai, hơi thở gấp gáp, hốc mắt ươn ướt, nước mắt lưng tròng.

Kỳ Diên nhíu mày: "Nói thật nàng không thích nghe à?"

"Lời thật nàng nói đêm qua trẫm còn chưa trách tội nàng đấy."

Ôn Hạ thở hổn hển, nàng nhớ.

Nàng rõ ràng không say, nàng rõ ràng nhớ hết, rõ ràng nàng đang mơ.

Nàng không dám mắng hắn trước mặt hắn, trong mơ thì được chứ.

Nhưng bây giờ hắn lại nói với nàng rằng đêm qua không phải là mơ.

Kỳ Diên vén chăn xuống giường: "Nàng sớm ngày thăng làm Thái hậu là không thể nào, nguyện vọng này trẫm không thể thỏa mãn nàng."

Thân hình hắn cao lớn, thẳng tắp, đứng dưới giường như vậy, ánh mắt nàng tự nhiên rơi xuống eo hắn, rồi dần dần thu lại.

Kỳ Diên cũng cúi đầu nhìn.

Sắc mặt Ôn Hạ trắng bệch.

"Nàng đừng quản." Kỳ Diên nhìn nàng, quay lưng lại: "Trẫm có cách xử lý thứ này." Hắn ho nhẹ một tiếng, trầm giọng gọi cung nhân vào hầu hạ thay y phục.

Cho đến khi Kỳ Diên rời đi, Ôn Hạ vẫn cứng đờ ôm chăn, ngồi buồn bã trên giường.

Bạch Khấu an ủi: "Đêm qua nô tỳ canh giữ ở ngoài điện suốt đêm, không nghe thấy bất kỳ động tĩnh lạ nào."

"Thái hậu cũng quan tâm nương nương, đêm qua sai Hứa ma ma đến nhắn, không cho Hoàng thượng ngủ lại. Hoàng thượng nói người biết chừng mực, người không phải cầm thú."

Ôn Hạ tủi thân đến đỏ hoe mắt.

"Nương nương, dù sao Hoàng thượng cũng không làm bậy, nô tỳ cũng thở phào nhẹ nhõm thay người. Người đừng buồn nữa, hơn nữa, tình hình hiện tại, dù sao cũng phải vượt qua cửa ải này."

Giọng nói Ôn Hạ nhỏ nhẹ, chỉ còn lại sự tủi thân: "Ta chỉ là rất buồn, giường của ta dính mùi đàn ông."

Mặc dù Kỳ Diên từ nhỏ đã rất sạch sẽ, trầm hương hun hàng ngày còn nhiều hơn nàng. Mặc dù trên chăn chỉ có mùi long diên hương và trầm hương, nhưng nàng vẫn cảm thấy rất buồn.

Đây là những tấm vân cẩm mà nàng thích nhất, vậy mà bị hắn ta hủy hoại rồi.

……

Hai ngày sau, Ôn Hạ tiễn Du Dao, trong lòng vừa an tâm vừa có chút nhớ nhung, không nỡ.

Còn về phần Hương Sa, cuối cùng cũng đã dưỡng thương xong, từ Thanh Châu trở về cung.

Ôn Hạ nhìn Hương Sa thật kỹ: "Xoay một vòng cho ta xem nào?"

Hương Sa một thân bụi đường phong trần, gặp lại Ôn Hạ, trên mặt nàng ta lộ rõ vẻ vui mừng, vừa xoay người vừa nói: "Trừ việc chân trái hơi bất tiện, không thể đi quá nhanh, nô tỳ đã khỏi hẳn rồi ạ!"

Ôn Hạ mỉm cười an ủi.

Bạch Khấu cũng cười nói: "May quá, vết thương ở trán không để lại sẹo, hôm đó nhìn thấy tỷ bị thị vệ khiêng vào người đầy máu, thật sự dọa c.h.ế.t nương nương và muội rồi. Nhưng mà sao y phục của tỷ hình như rộng ra, eo lại thon gọn hơn nhiều vậy?"

"Ngày nào cũng dưỡng bệnh, sao ăn uống được ngon miệng chứ."

Hương Sa nhìn trái nhìn phải, rồi nói với Ôn Hạ: "Nương nương, nô tỳ có chuyện muốn nói riêng với người."

Ôn Hạ cho lui cung nhân.

Hương Sa đưa ra một bức thư: "Đây là trên đường nô tỳ về kinh đô, có người đưa cho nô tỳ."

"Hắn nói, đây là thư của Tứ công tử."

Ôn Hạ vốn đang nhẹ nhàng vuốt ve chén trà Kính Đình Lục Tuyết, nghe vậy liền sững người, mặc kệ chén trà rơi xuống tấm thảm sang trọng dưới chân, phát ra tiếng vỡ giòn tan.

Chương 36: Chương 34

Lúc đứng dậy, Ôn Hạ suýt nữa thì vấp ngã, bất chấp tất cả nhận lấy bức thư Hương Sa đưa.

_Hạ Hạ thân mến.

Xa cách ba năm, đã lâu không gặp.

Không rõ muội dạo này thế nào, lòng huynh luôn hướng về muội.

Năm Kiến Thủy thứ ba, huynh lạc mất Ôn gia quân giữa loạn quân, long đong lận đận, mắc bệnh nặng, sau khi hồi phục trí nhớ, huynh đã tìm được nhà. Nhà gặp nạn, huynh lại phải chịu tang cha, trăm công nghìn việc, huynh không thể thoát thân. Trước đây nghe tin dữ, đau lòng cha qua đời, không kịp trở về, mong muội lượng thứ. Giờ huynh vẫn khỏe, việc trong phủ rối ren phức tạp, lại còn mẫu thân bệnh nặng cần huynh chăm sóc hàng ngày.

Ngày nay, chỉ biết than thở. Huynh nhớ Hạ Hạ, huynh thương Hạ Hạ, huynh lo lắng cho Hạ Hạ.

Thư ngắn tình dài, mong Hạ Hạ luôn khỏe mạnh.

Biển trời rộng mở, mong sớm gặp lại.

Chúc muội mùa xuân vui vẻ, mong nhận được hồi âm._

Ôn Hạ đã khóc như mưa trong từng câu chữ.

Nàng vui mừng vì Tứ ca còn sống, không chỉ khôi phục trí nhớ mà còn chưa quên người nhà họ Ôn!

Nàng đọc đi đọc lại những dòng chữ này, nhớ lại chàng thiếu niên áo trắng thanh tú tao nhã trong ký ức.

Nàng ước gì Tứ ca bây giờ đang ở ngay trước mắt, để nàng có thể gặp huynh ấy ngay lúc này.

Bạch Khấu đưa khăn tay, Ôn Hạ lau nước mắt, nhưng vừa khóc vừa cười, vội hỏi Hương Sa: "Ai đưa thư cho tỷ, có thể tìm được người đó không?"

"Nô tỳ không nhớ rõ mặt người đó, là một nam tử trung niên, nhưng hắn nói Tứ công tử biết Ức Cửu Lâu. Hồi âm của nương nương có thể để ở Ức Cửu Lâu, hắn sẽ phái người đến lấy."

"Chẳng lẽ Tứ ca cũng ở kinh đô sao, vậy tại sao huynh ấy không gặp ta?"

Ôn Hạ vừa khóc vừa đọc đi đọc lại bức thư.

Tứ ca nói huynh ấy có nhiều việc trong nhà, lại còn gặp nạn, nên những năm nay chắc hẳn huynh ấy đã gặp rất nhiều khó khăn. Vậy tại sao huynh ấy không tìm nhà họ Ôn giúp đỡ?

Nàng đứng dậy vội vã chạy đến thư phòng, tìm giấy bút hồi âm.

Hôm nay đối với Ôn Hạ mà nói, là một khởi đầu mới, mang theo nhiều hy vọng.

Nàng không chỉ viết thư hồi âm cho Tứ ca, mà còn kể chuyện này cho Ôn Hứa thị và Nhị ca, Tam ca. Ôn Tư Lập đang trên đường về kinh, nàng không viết thư mà định sẽ đích thân báo tin vui này cho huynh ấy.

Người gặp chuyện vui, mấy ngày nay Ôn Hạ đặc biệt vui vẻ, ở Phượng Dực cung nghe hát.

Trước kia nàng cũng thích xem hát, từ sau khi bị Kỳ Diên dạy dỗ, đây là lần đầu tiên nàng gọi lại gánh hát.

Trên sân khấu đang diễn vở tân khoa trạng nguyên về quê gặp kẻ ác ức h.i.ế.p thiếu nữ, đang xử án.

Ôn Hạ không ngờ Kỳ Diên lại đến.

Hồ Thuận cao giọng bẩm báo hoàng thượng giá lâm, các diễn viên trên sân khấu vội dừng lại quỳ xuống.

Ôn Hạ đứng dậy hành lễ.

Kỳ Diên nhìn lên sân khấu, ra hiệu cho diễn viên tiếp tục, rồi ngồi xuống bên cạnh Ôn Hạ.

"Gần đây tâm trạng hoàng hậu rất tốt?"

Ôn Hạ khựng lại, nhớ đến việc Kỳ Diên cũng từng giúp nàng tìm Tứ ca, liền cụp mắt nói: "Là Tứ ca của thần thiếp đã được tìm thấy, đa tạ hoàng thượng trước đây đã giúp thần thiếp tìm người thân."

"Đây là chuyện vui, trẫm sẽ sắp xếp cho các nàng đoàn tụ, huynh ấy đang ở đâu?"

Ôn Hạ lắc đầu: "Tứ ca trước đây bị mất trí nhớ, bây giờ đã khôi phục trí nhớ, nhà gặp nạn, tạm thời không thể trở về."

Kỳ Diên khựng lại một lát, có lẽ đang cân nhắc mối thù với nhà họ Ôn, cuối cùng trầm giọng nói: "Nếu gặp nạn, nàng có thể nói cho trẫm, trẫm sẽ giải quyết giúp nàng."

"Tứ ca không muốn gây thêm phiền phức cho nhà họ Ôn nữa, huynh ấy chắc chắn có suy nghĩ của riêng mình." Ôn Hạ không nhắc

đến chuyện này nữa, đã nhận nhau rồi thì cũng có ngày gặp lại, Tứ ca cuối cùng sẽ trở về. Nàng chuyên tâm xem hát trên sân khấu.

Kỳ Diên nhìn theo ánh mắt nàng.

Nam tử trên sân khấu cao lớn tuấn tú, có phong thái nho nhã thanh cao, áo trắng bên hông đeo một cây sáo.

Ánh mắt Ôn Hạ cứ nhìn chằm chằm vào cây sáo đó, không biết đang nghĩ gì, đôi mắt hạnh ánh lên vẻ dịu dàng.

Kỳ Diên nhướng mày: "Nàng thích nam tử thổi sáo?"

"Ừm."

Hắn gõ ngón tay lên đầu gối: "Cung nữ của nàng nói nàng biết đàn, là thích âm luật sao?"

Ôn Hạ vẫn mím môi nhẹ nhàng gật đầu.

"Nếu nàng thích, vậy trẫm học thổi sáo cho nàng nghe, giống như đôi nam nữ trong rừng hoa hạnh hôm đó, cùng nhau hợp tấu."

Nghe vậy, Ôn Hạ rốt cuộc cũng có chút biến sắc, ánh mắt rơi vào đôi tay quanh năm cầm kiếm của Kỳ Diên. Bàn tay hắn xương cốt rõ ràng, ngay cả đường nét thon dài cũng mang theo vẻ sắc bén và mạnh mẽ.

Một đôi tay như vậy, có thể thổi sáo được sao.

"Hoàng thượng là bậc cửu ngũ chí tôn, nên lấy quốc sự làm trọng, thần thiếp không dám vì chuyện nhỏ nhặt này mà làm phiền hoàng thượng."

Kỳ Diên cau mày: "Hạ Hạ, hồi nhỏ nàng hoạt bát đáng yêu, trẫm mong nàng có thể trở lại như trước kia, không cần câu nệ những quy tắc trong cung."

"Là hoàng hậu, lẽ ra phải có trách nhiệm của một quốc mẫu, trung cung phải gánh vác được việc làm gương." Ôn Hạ nói những lời này rất bình tĩnh.

Sắc mặt Kỳ Diên cứng đờ, môi mỏng mím chặt, dường như bị lời nàng nói làm nghẹn họng, đáy mắt có chút bực bội.

Hắn không thể không biết những lời này là do chính hắn nói ra.

Trong lòng Ôn Hạ dâng lên một tia hả hê, nhưng mấy ngày nay tâm trạng tốt, không muốn đôi co với hắn nữa, cuối cùng cũng nở một nụ cười nhạt: "Thần thiếp xem mệt rồi, hoàng thượng còn muốn xem nữa không?"

"Hoàng hậu nghỉ ngơi đi."

Kỳ Diên đứng dậy rời đi, trở về Càn Chương cung.

Hồ Thuận tìm đủ loại sáo đến, có sáo ngọc, sáo trúc, sáo xương, hơn nữa còn có rất nhiều là bảo vật của các bậc danh gia âm luật thời xưa, vô cùng quý giá.

Hàng loạt cung nhân đều cẩn thận bưng khay đựng sáo cho hoàng thượng lựa chọn.

Kỳ Diên nhìn trúng một cây sáo trúc ngọc, hai đầu ống sáo được làm bằng ngọc đen, trên đó khắc họa mây lành và lửa cháy, mơ hồ có thể nhận ra phong cách phóng khoáng của chủ nhân trước.

Nhưng Kỳ Diên chỉ cầm trên tay vuốt ve một lúc rồi đặt lại vào khay, chọn một cây sáo dài bằng bạch ngọc ở bên cạnh.

Cây sáo này toàn thân trắng muốt, vừa nhìn đã thấy vẻ tao nhã ôn hòa.

Kỳ Diên từng để ý Ôn Hạ, biết nàng thích loại sáo ngọc này, hắn đưa ngang môi thử thổi một tiếng.

Nhạc sư trong cung đều đã nhận lệnh đến điện, phụ trách dạy Kỳ Diên học thổi sáo.

Mấy vị đại thần đến tâu việc triều chính, liền thấy cảnh tượng này.

Hoàng đế ngồi trên long ỷ, cau mày mân mê cây sáo ngang trong tay, vẻ mặt lộ rõ sự khó xử.

Các đại thần tâu xong việc triều chính, Kỳ Diên giờ đây đã kiên nhẫn hơn trước, đều lắng nghe hết, rồi mới phân phó cho họ cách xử lý.

Thượng thư Hình bộ do dự một lát rồi tâu: "Hoàng thượng, còn một vụ án đáng lẽ không nên bẩm báo người, nhưng do chính người ban bố mệnh lệnh, vậy nên xin người định đoạt."

Thượng thư Hình bộ tường trình chi tiết, nguyên là có một gánh hát trong kinh thành dàn dựng vở kịch về tình yêu sét đánh. Trước đó, Kỳ Diên từng hạ lệnh nghiêm cấm, phàm ai hát loại kịch này, viết loại sách này đều bị tịch thu gia sản và xử trảm.

Hiện tại, mười hai người trong gánh hát này đều bị bắt, nhưng người nhà họ lại làm ầm ĩ, nói rằng ngay cả Hoàng đế cũng có thể yêu từ cái nhìn đầu tiên, tại sao dân thường lại không được? Chuyện này đã lan ra khắp kinh thành.

Kỳ Diên nghe xong nhíu mày. Chuyện của hắn và Ôn Hạ chưa từng công khai, chỉ là các quan văn võ đều ngầm hiểu rằng giờ đây hắn đã chấp nhận Hoàng hậu, ai dám suy đoán Hoàng đế có phải yêu nàng từ cái nhìn đầu tiên hay không? Chỉ cần hắn không phế hậu, lung lay quốc gia đại sự, thì các đại thần cũng vui vẻ mà không hỏi đến nguyên nhân. Không biết chuyện này từ đâu mà lan truyền ra ngoài.

Kỳ Diên nói: "Chỉ là một vở kịch thôi, cần gì phải làm ầm ĩ như vậy, phải tịch thu gia sản và xử trảm người ta? Yên quốc coi trọng văn hóa lễ nghi, xưa nay vẫn chê cười Đại Thịnh chúng ta thô kệch, giờ trẫm suy nghĩ lại, bãi bỏ luật lệ này đi. Thiên hạ văn nhân mặc

khách, muốn viết từ gì, muốn hát tuồng gì, cứ để họ tự do ngôn luận."

Thượng thư Hình bộ nghe xong sững sờ.

Năm ngoái, chẳng phải chính người ngồi trên long ỷ này nổi trận lôi đình trên Kim Loan điện, hạ lệnh hạn chế này sao?

Quả nhiên bạn quân như bạn hổ.

Không ai có thể biết được tốc độ thay đổi sắc mặt của Hoàng đế nhanh đến mức nào.

Sau khi các đại thần lui ra, Kỳ Diên tiếp tục học thổi sáo.

Hắn không giỏi âm luật, nhưng việc ghi nhớ phương pháp dạy dỗ không khó, chỉ cần chăm chỉ luyện tập là được.

...

Trong đình nghỉ mát ở điện Phụng Tiên, tiếng sáo trúc đứt quãng vang lên.

Nguyễn Tư Đống và Lương Hạc Minh đến đều cười nhạo Kỳ Diên.

Kỳ Diên liếc mắt nhìn bọn họ, đầu ngón tay đặt trên lỗ sáo, tiếp tục thử theo nhịp điệu.

Lương Hạc Minh trêu chọc hắn: "Hoàng thượng nếu luyện thành thạo, thổi ra được một khúc nhạc hay, thần vừa hay có thể đánh quyền theo tiếng sáo của ngài, bầu bạn cùng ngài."

Kỳ Diên lạnh lùng liếc hắn một cái.

Nguyễn Tư Đống nói: "Hoàng thượng ngay cả sáo cũng học, có phải là quá kỳ lạ rồi không?"

Kỳ Diên dừng lại một chút, đặt cây sáo ngọc xuống.

"Đêm cuối cùng ở Thanh Châu, trẫm đã dẫn Hoàng hậu đi thuyền, trên bờ có hai đứa trẻ đang chơi đùa, diễn cảnh có chút giống trẫm hồi nhỏ, trẫm hồi nhỏ cũng hay bắt nạt nàng như vậy."

Kỳ Diên im lặng một lát: "Lúc đó, nàng thấy bé gái kia khóc, khăn thêu trong tay nàng suýt nữa thì bị vò nát, trẫm biết nàng không quên được chuyện bị bắt nạt hồi nhỏ."

Sau khi hồi cung, Kỳ Diên không nói ra, nhưng không có nghĩa là đêm đó hắn không nhìn thấy.

Vẻ đẹp của Ôn Hạ, ban đầu hắn chỉ có dục vọng chinh phục của kẻ mạnh. Sau này trong đầu hắn không ngừng hiện lên hình ảnh nàng hồi nhỏ chơi cùng hắn, học bài cùng hắn, quỳ gối cùng hắn, giấu đồ ăn lén mang cho hắn ăn...

Vậy thì dục vọng ban đầu của hắn, có phải là quá đáng không?

Hắn có ba muội muội, đều là do tiên đế và các phi tần sinh ra. Hắn từ bảy, tám tuổi đã thay đổi tính tình nóng nảy, ba vị công chúa đều không thích chơi với hắn.

Chỉ có Ôn Hạ bầu bạn cùng hắn.

Nguyễn Tư Đống nói: "Hoàng hậu tính tình ôn hòa, người đã cúi đầu nhận lỗi như vậy rồi, không cần bao lâu nữa, nàng ấy hẳn sẽ quên đi quá khứ."

Kỳ Diên khẽ nhếch môi cười nhạt.

Trở lại Càn Chương cung đã là đêm khuya, Hồ Thuận đến báo, đại quân Ôn gia còn bốn ngày nữa là đến kinh thành, Lễ bộ đang sắp xếp cách thức nghênh đón, ý của các đại thần là, hy vọng Hoàng thượng đích thân ra cửa cung nghênh đón, để tỏ lòng thành.

Nếu như trước đây, Thái hậu sắp xếp việc này cho Kỳ Diên, Kỳ Diên nhất định sẽ chống đối, tuyệt đối không đi nghênh đón.

Nhưng từ khi Ôn Hạ hồi cung, Thái hậu dường như biến mất khỏi cuộc sống của Kỳ Diên, trừ đêm hôm trước khi hắn nghỉ lại Phượng Dực cung, bà đến truyền vài câu.

Mẫu hậu của hắn hiểu rõ, sự tồn tại của bà giống như một cái gai trong lòng Kỳ Diên. Chỉ cần bà không xuất hiện, không quấy rầy, Kỳ Diên sẽ càng dễ chấp nhận Ôn Hạ hơn.

Hôm nay má hắn đau, ngay cả uống nước cũng thấy đau, hắn ậm ừ một tiếng đáp ứng, phẩy tay cho Hồ Thuận lui xuống.

Hắn vốn định đi ngủ sớm, nhưng quân báo từ Bộ binh lại khẩn cấp vào triều, nói Phó tướng quân trấn giữ Đam Thành quan uống rượu say, khiến cho Đam Thành quan canh phòng sơ hở, để cho kỵ binh ngàn người của Ô Lô xông vào thành cướp bóc, cướp đi rất nhiều lương thực tài vật, bắt cóc dân chúng.

Kỳ Diên đã thay y phục ngủ, đang vén tay áo rửa mặt, nghe vậy sắc mặt biến đổi, gương mặt tuấn tú đầy vẻ giận dữ.

Hắn quát lớn: "Chuyện khi nào?"

"Hai ngày trước." Hồ Thuận run rẩy tâu: "Tám trăm dặm khẩn cấp đưa tấu chương đến, Ôn tướng quân đã dẫn quân đi giành lại đồ bị cướp, muốn dạy cho Ô Lô một bài học, còn dâng tấu chương xin chịu tội, nói mình quản giáo không nghiêm, cam nguyện nhận phạt. Hiện tại, các vị đại thần Bộ binh đang ở bên ngoài điện, chờ triệu kiến."

Kỳ Diên mím chặt môi, khoác long bào bước ra khỏi tẩm cung.

Ô Lô là quân cướp bóc thảo nguyên, mấy chục năm chưa từng giao chiến với Trung Nguyên, chỉ dám làm mấy chuyện đốt nhà g.i.ế.c người cướp của. Đam Thành quan xưa nay phòng thủ nghiêm ngặt, các đời tướng sĩ chưa từng lơ là, đã mấy năm rồi chưa xảy ra chuyện này.

Nếu như phòng thủ không địch nổi mà thất thủ, thì còn có thể tha thứ.

Nhưng lại là do uống rượu say, mấy vạn binh sĩ không địch nổi ngàn kỵ binh, không chỉ bị cướp mất tài vật, mà ngay cả người cũng bị cướp đi, còn để quốc uy Đại Thịnh ở đâu, bá tánh biên giới làm sao yên ổn mà sống?

Do rượu mà lơ là chức trách, bất kể đây có phải là Ôn gia quân lập nhiều chiến công hay không, đều đủ để xử lý nghiêm theo quân pháp.

Điện Thanh Yến đèn đuốc sáng trưng, Hoàng đế ngồi trên long ỷ uy nghiêm lạnh lùng.

Hồ Thuận nhỏ giọng sai một nội thị: "Mau đi bẩm báo cho Hoàng hậu nương nương!"

Đã là giờ Hợi, Ôn Hạ đã ngủ say từ lâu.

Biết được chuyện này, sắc mặt nàng trắng bệch.

Hồ Thuận nói, tuy rằng chủ mưu không phải là tam ca, nhưng hôm đó tam ca được nghỉ không có ở trong quân doanh, cũng đã vào thành uống rượu, không kịp nhìn thấy tín hiệu của quân doanh mà quay về, có trách nhiệm lơ là.

Ôn Hạ vội vàng thay y phục, khoác áo choàng màu hải đường lên kiệu.

Bạch Khấu lệnh cho cung nhân tăng tốc, lại lo lắng Ôn Hạ có chịu được xóc nảy hay không.

Trong mắt Ôn Hạ tràn đầy vẻ lo lắng, tam ca chưa bao giờ phạm sai lầm lớn như vậy, trước kia cũng rất ít khi uống rượu, vậy thì chỉ có một nguyên nhân.

Tam ca biết tứ ca vẫn còn sống, vui mừng nên mới vào thành uống rượu vào ngày nghỉ, huynh ấy vốn có quan hệ rất tốt với tứ ca.

Ôn Hạ có chút hối hận, nếu như nàng không viết thư cho tam ca vào lúc này, thì đã không xảy ra chuyện này rồi.

Bạch Khấu nhìn ra sự lo lắng của nàng: "Nương nương, chuyện này không liên quan đến việc người viết thư, ai có thể ngờ được Ô Lô lại lẻn vào nước ta vào đúng lúc này. Lát nữa gặp Hoàng thượng, người đừng tỏ thái độ với ngài ấy."

"Ta biết."

Lòng Ôn Hạ rối bời, nhất thời không biết lúc này, lớp vỏ bọc này của nàng có tác dụng gì không.

Nếu như mấy ngày trước Kỳ Diên ngủ lại Phượng Dực cung mà ân sủng nàng, thì tỷ lệ thành công có phải sẽ cao hơn không?

Nàng rõ ràng đã liều mình để hắn muốn làm gì thì làm, tại sao lại do dự đến vậy?

Đêm lạnh như mùa đông, từng chiếc đèn lồng từ xa đến gần, rồi lại lùi dần vào tầm mắt.

Các đại thần trong điện Thanh Yến đã giải tán, cung nhân nói Kỳ Diên đã nghỉ ngơi.

Ôn Hạ quỳ gối ngoài điện: "Vậy xin Hoàng thượng an giấc, thần thiếp thay Ôn gia quân đến nhận tội, mọi người không cần để ý đến thần thiếp."

Mười mấy cung nhân của Phượng Dực cung đều quỳ gối sau lưng nàng.

Vừa rồi Hồ Thuận nhỏ giọng bẩm báo, Kỳ Diên hạ lệnh tài vật có thể không lấy lại, nhưng nhất định phải cứu những bá tánh bị cướp đi.

Ôn gia quân phạm phải quân lệnh sơ đẳng như vậy, lần này sau khi cứu bá tánh Đại Thịnh trở về, phó tướng và chủ tướng đều phải cách chức điều tra, theo luật hồi kinh nhận tội. Nếu không cứu được người, cũng theo luật trừng phạt. Hồ Thuận nói, Hoàng thượng vô cùng phẫn nộ, ước chừng phải bị xử tù.

Nếu Kỳ Diên muốn nhân cơ hội này tước đoạt binh quyền Ôn gia, thật sự giam tam ca vài năm, lần này quả thật là thời cơ tốt.

Trong mắt Ôn Hạ, Kỳ Diên có thể làm ra chuyện này.

Canh khuya sương nặng, Ôn Hạ quỳ gối dưới mái hiên, gương mặt xinh đẹp dưới ánh đèn cung đình màu vàng nhạt, càng thêm kiều diễm.

Hồ Thuận nói: "Nô tài vào bẩm báo Hoàng thượng!"

"Công công đừng quấy rầy Hoàng thượng an giấc." Ôn Hạ lên tiếng ngăn cản.

Bạch Khấu thấp giọng ra hiệu với Hồ Thuận: "Xin công công nghe theo nương nương nhà chúng ta, đa tạ."

Ôn Hạ muốn diễn một chút khổ nhục kế, cũng cam tâm tình nguyện thay tam ca nhận phạt.

Tam ca tính cách hào sảng phóng khoáng, không chịu nổi bị giam trong ngục, nhưng lần này sai lầm đúng là nên bị trừng phạt.

Đối với luật lệ Đại Thịnh và bá tánh vô tội, nàng không nên cầu xin. Nhưng đối với người thân của mình, nàng không thể làm ngơ.

Chỉ có thể chọn một cách dung hòa.

Mới quỳ một canh giờ, Ôn Hạ liền không chịu nổi hàn khí và đau đớn, khẽ nhíu mày, gương mặt dần dần trắng bệch, có chút không chống đỡ nổi.

Bạch Khấu: "Nương nương, người làm sao vậy?"

Hồ Thuận sớm đã không chịu nổi, lập tức xoay người xông vào cửa điện.

Đến tẩm cung, cách bình phong gọi vài tiếng "Hoàng thượng".

Giọng Kỳ Diên kìm nén lửa giận: "Lại có chuyện gì?"

Hồ Thuận bẩm báo xong tình hình ngoài điện, Kỳ Diên đã sải bước ra khỏi cửa điện.

Trong màn đêm, Ôn Hạ quỳ gối dưới mái hiên, mày liễu thanh tú, dáng người đơn bạc yếu ớt như sắp ngã.

Kỳ Diên mím chặt môi mỏng, ánh mắt như màn đêm đen kịt này, lúc nàng ngước mắt khẽ gọi một tiếng "Hoàng thượng", liền giang tay muốn đỡ nàng dậy.

Ôn Hạ lắc đầu: "Hoàng thượng không cần thương xót thần thiếp, thần thiếp là Hoàng hậu, cũng là người Ôn gia, ca ca và phó tướng trong quân phạm lỗi, thần thiếp lẽ ra nên đến nhận tội."

Nàng tuy muốn cứu ca ca, nhưng lỗi đã phạm phải, ca ca phải chịu phạt.

Nàng chỉ hy vọng lấy lui làm tiến, đến lúc đó có thể miễn tội giam cầm cho ca ca là được, cho dù là để Ôn Tư Lai giao chiến với thảo nguyên, cũng tốt hơn là bị giam trong ngục mấy năm.

Kỳ Diên nheo mắt sâu thẳm, môi mỏng mím chặt không nói một lời, bế ngang nàng lên, xoay người đi vào cửa điện.

Ôn Hạ khẽ run, trong lòng hiểu rõ.

Khổ nhục kế của nàng, hắn vẫn bị mắc mưu.

Nàng im lặng dựa vào vai hắn, gương mặt xinh đẹp đáng thương, u ám nhẹ nhàng kéo vạt áo hắn: "Thần thiếp còn có thể quỳ tiếp, Hoàng thượng không cần thương xót thần thiếp, thần thiếp áy náy trong lòng."

Khóe mắt nàng ảm đạm ướt át, dung nhan xinh đẹp, như một đóa mẫu đơn đa tình dưới ánh trăng.

Chương 37: Chương 35

Kỳ Diên lại không trả lời nàng câu nào, bảo Hồ Thuận đi mời nữ y.

Ôn Hạ ngồi trên long sàng, trong điện tỏa ra mùi hương trầm thủy thanh nhã.

Kỳ Diên nắm lấy mắt cá chân nàng muốn kiểm tra vết thương trên đầu gối, Ôn Hạ theo bản năng rụt chân lại. Ánh mắt Kỳ Diên tràn đầy uy nghiêm không cho phép cự tuyệt, nàng cứng đờ dần dần thả lỏng.

Quần và váy áo bị ngón tay thon dài của hắn kéo lên trên đầu gối, đầu gối trắng nõn đã quỳ ra vết thương đỏ ửng.

Kỳ Diên mím chặt môi mỏng, nhận lấy thuốc trị thương của nữ y bôi cho nàng.

Mỗi lần đầu ngón tay hắn chạm vào da thịt, đều khiến Ôn Hạ theo bản năng nóng bừng mặt, nhưng nghĩ đến mục đích mình đến đây, lại đặc biệt bình tĩnh lại.

"Đêm nay nàng ngủ lại đây." Kỳ Diên đặt thuốc vào tay cung nhân, lấy khăn dài lau tay.

Ôn Hạ im lặng cúi đầu.

Kỳ Diên đi về phía long sàng: "Không muốn?"

Nàng lắc đầu: "Không phải, thần thiếp đến để nhận tội."

"Liên quan gì đến nàng."

"Thần thiếp thân là Hoàng hậu, nên lấy uy nghiêm Đại Thịnh và tính mạng bá tánh làm trọng, Ôn gia quân phạm lỗi, thần thiếp họ Ôn, nên đến nhận tội."

Kỳ Diên trầm ngâm một lát, ánh mắt sâu xa khó lường: "Nàng muốn cầu xin cho tam ca của nàng?"

Ôn Hạ ngước mắt lên, quỳ trên long sàng: "Tam ca nên nhận tội gì, thần thiếp không dám xen vào. Chỉ là huynh ấy tính tình hào phóng, không chịu nổi khổ sở trong ngục, thần thiếp khẩn cầu Hoàng thượng khi định tội, hãy để huynh ấy chuộc tội bằng hình phạt khác, cho dù người phạt huynh ấy giao chiến với thảo nguyên, cũng tốt hơn là giam huynh ấy trong ngục."

Kỳ Diên cười lạnh: "Trẫm chưa có ý định tấn công thảo nguyên bây giờ, hơn nữa cho dù có đánh hay không, trong quân cũng không thể phạm phải sai lầm sơ đẳng như vậy. Rượu của phó tướng là ai cho? Tam ca của nàng! Hắn tự mình vào thành uống rượu thì thôi, còn hào phóng ban thưởng cho mấy phó tướng uống rượu."

Ôn Hạ khựng lại, nàng không biết chuyện này.

Nàng chỉ có thể cúi đầu thật sâu nói: "Phó tướng có lỗi, khi làm nhiệm vụ không nên uống rượu. Tam ca ban thưởng rượu cho bọn họ, chắc chắn đã hạ lệnh không cho phép uống rượu khi làm nhiệm vụ. Nhưng việc đã xảy ra, chính là lỗi của Ôn gia quân, là tam ca quản giáo không nghiêm."

Nàng dập đầu: "Hoàng thượng trừng phạt thế nào, thần thiếp cũng tuyệt không oán trách."

Nàng đã hiểu rõ, hiện tại không phải lúc cầu xin nữa, e rằng Kỳ Diên đã sớm có ý định tước đoạt binh quyền Ôn gia, mọi thứ chỉ có thể chờ tin tức từ Đàm Thành quan truyền về rồi tính tiếp.

Giọng Kỳ Diên lạnh lùng phẫn nộ: "Trẫm không bảo nàng quỳ."

Ôn Hạ cứng đờ đứng dậy ngồi xuống, giọng nói u ám nhỏ nhẹ: "Tam ca uống rượu, là bởi vì thần thiếp viết thư nói cho huynh ấy tin tức của tứ ca, huynh ấy vui mừng mới uống rượu. Chuyện đã như vậy, thần thiếp áy náy trong lòng."

"Chuyện này không liên quan đến nàng, trẫm tự có tính toán."

Kỳ Diên ngồi xuống mép giường, để cung nữ quỳ xuống cởi giày.

Ôn Hạ lui ra sau một chút trên long sàng, nhường chỗ cho hắn, nhưng lại dựa vào gối mềm mại phía sau.

Nàng quay đầu nhìn thấy đủ loại gối mềm được xếp ngay ngắn, rất nhiều đều là hình dạng động vật nhỏ, mắt mũi đều rất linh động.

Nàng lui về sau một chút, không chạm vào đồ của hắn, nhưng khi ngẩng đầu lên lại chạm phải gương mặt tuấn tú của Kỳ Diên, nhất thời đỏ mặt, chui vào trong chăn.

Cung nữ im lặng buông màn xuống, lặng lẽ lui ra khỏi tẩm cung.

Mũi Ôn Hạ ngập tràn mùi long diên hương và mùi nam tính nồng đậm trên người Kỳ Diên, đêm nay đã định dâng hiến thân thể này, nhịp tim càng lúc càng nhanh.

Sự căng thẳng của nàng đều lọt vào mắt Kỳ Diên, giọng nói trầm thấp từ tính của hắn chỉ nói: "Đã đến giờ Tý rồi, ngủ sớm đi."

Ôn Hạ nhẹ nhàng "Ừm" một tiếng.

Cho dù nàng không làm gì, Kỳ Diên cũng sẽ không ngủ được dưới mùi hương quyến rũ khắp người nàng.

Giọng Ôn Hạ nhỏ nhẹ: "Hoàng thượng, người không ngủ là bởi vì vẫn còn tức giận sao?"

"Không phải." Kỳ Diên điều chỉnh hơi thở, không theo quy tắc nào.

Ôn Hạ phát ra một tiếng nức nở rất nhỏ, ôn nhu mềm mại, như đang khóc thút thít như đang bất lực.

Kỳ Diên cả người như muốn nổ tung, yết hầu lên xuống, lật người ôm nàng vào lòng, cường thế bá đạo, không cho nàng phản kháng.

Ôn Hạ lại hoàn toàn không phản kháng, chỉ mềm nhũn run rẩy trong vòng tay hắn, cố kìm nén tiếng khóc nấc nhẹ đến mức gần như không thể nghe thấy.

"Nàng khóc cái gì?" Kỳ Diên đè nén cơn thịnh nộ đang cuồn cuộn trong người, chỉ muốn quát mắng nàng vài câu rồi hạ lệnh cấm nàng khóc nữa.

Ôn Hạ nép trong lồng n.g.ự.c hắn, hơi thở gấp gáp, giọng nói nhỏ nhẹ như bị bịt kín: "Hoàng thượng buông ra một chút, thần thiếp... thần thiếp không thở nổi."

Kỳ Diên cảm thấy nóng bức khó chịu, bèn buông lỏng cánh tay.

"Thần thiếp chỉ là có chút buồn. Người đời đều nói, bất kể là Hoàng hậu hay phi tần, đều sẽ gặp phải những vấn đề nan giải của gia tộc, chỉ là sớm hay muộn mà thôi. Nhưng họ đều không dính dáng đến chuyện triều chính, không thể nhúng tay vào. Thần thiếp trước đây khi chưa được Hoàng thượng sủng ái, chuyện nhà đều do các huynh trưởng gánh vác, thần thiếp chưa bao giờ gặp phải tình cảnh như ngày hôm nay."

"Thần thiếp vốn đã không cảm thấy mình có thể làm tốt Hoàng hậu, chỉ có thể thu liễm lại tính cách kiêu xa của khuê các, tuân thủ quy củ, luôn ghi nhớ trách nhiệm của Trung cung, luôn tự răn mình phải làm gương mẫu cho thiên hạ. Nhưng hôm nay thần thiếp cảm thấy hổ thẹn, không làm tốt Hoàng hậu, cũng không làm tròn bổn phận nữ nhi Ôn gia. Thần thiếp buồn, thần thiếp thật thất bại."

Đây là lần đầu tiên Kỳ Diên nghe Ôn Hạ nói với hắn nhiều như vậy. Lúc hắn mới đăng cơ, cũng từng ở trước linh cữu phụ hoàng thề sẽ làm một Hoàng đế tốt. Nhưng Ôn Lập Chương hồi triều phụ chính, Thái hậu mỗi ngày đều gặp Ôn Lập Chương, bàn luận việc nước, hoặc là ngồi yên lặng bên nhau, khiến Kỳ Diên trở nên tàn bạo đến mức không muốn tuân theo ý chỉ của họ, cho dù tất cả đều là vì quốc sự.

Tiếng khóc của Ôn Hạ không hề gây khó chịu, chỉ là tiếng nức nở bị kìm nén, cố gắng tỏ ra mạnh mẽ, hai điều đó va chạm vào nhau, khiến giọng nói vốn đã mềm mại càng thêm trong trẻo động lòng người.

Bên ngoài bình phong, ánh sáng le lói của đèn cung đình hắt vào tẩm cung.

Kỳ Diên đưa tay lau nước mắt cho Ôn Hạ, đầu ngón tay trơn mượt ẩm ướt, bỗng nhiên hắn cúi người xuống, chóp mũi chạm vào má nàng.

Ôn Hạ không né tránh, chỉ run rẩy không kiểm soát.

Nói nhiều như vậy đêm nay, đều là vì Ôn gia.

Nàng cụp mi xuống, đôi môi Kỳ Diên vẫn chưa rơi xuống.

Vào lúc trái tim nàng đập ngày càng nhanh, hắn vuốt ve vài sợi tóc sau tai nàng, giọng nói khàn khàn trầm thấp: "Vinh Vương là do trẫm tự tay g.i.ế.c chết."

Ôn Hạ sững sờ, nhớ lại chuyện này. Hình ảnh cung nhân truyền tai nhau ùa về trong tâm trí, nàng gần như có thể tưởng tượng ra cảnh tượng Kỳ Diên hóa thân thành hổ lang hung dữ, tay cầm đại đao c.h.é.m người đáng sợ.

Toàn thân không kìm được run rẩy, nhưng nàng vẫn không dám đánh mất lý trí tỉnh táo, run rẩy nói: "Thần thiếp... không bị hắn làm

nhục. Hắn chỉ là mạnh mẽ nắm lấy cổ tay thần thiếp... chạm vào eo thần thiếp..."

"Ừm." Giọng Kỳ Diên trầm thấp hùng hậu: "Trẫm biết."

Ôn Hạ vừa định hỏi hắn có thật sự biết không, thì đôi môi hé mở đã bị đôi môi nóng bỏng của hắn chặn lại.

Trước mắt nàng là người đàn ông cao lớn vạm vỡ đang cầm đại đao, nhưng trên cổ lại là đầu sói, trên đao còn dính máu, dưới chân là Vinh Vương nằm sõng soài không nhìn rõ mặt.

Ôn Hạ run rẩy toàn thân, trong miệng đã bị Kỳ Diên chiếm đoạt. Nàng theo bản năng thở dốc, lại vô tình ngậm lấy lưỡi hắn, suýt nữa thì khóc thành tiếng, hai tay bám lấy bờ vai rộng của hắn muốn đẩy ra, nhưng nhớ đến mục đích đến đây hôm nay, lại cố nén xuống.

Kỳ Diên bá đạo mạnh mẽ, ngay cả nụ hôn cũng như vậy. Sau khi thăm dò được luật lệ, hắn gần như ngang ngược không kiêng dè, càng thêm quá đáng, nàng căn bản không thở nổi.

Ôn Hạ chỉ có thể vừa khóc vừa thở hổn hển, thoát khỏi gáy bị hắn nắm chặt: "Hoàng thượng..."

Kỳ Diên cuối cùng cũng dừng lại, lồng n.g.ự.c cường tráng cũng phập phồng dữ dội như nàng.

Ánh mắt hắn như màn đêm sâu thẳm, nhìn chằm chằm vào dáng vẻ run rẩy của nàng: "Trẫm muốn nàng."

Rõ ràng Ôn Hạ đã liều lĩnh, nhưng trong khoảnh khắc này lại cứng đờ người, quên mất mục đích đến đây hôm nay, trong đầu chỉ còn lại nỗi khổ mười hai năm qua.

Sự im lặng của nàng, coi như là câu trả lời cho Kỳ Diên.

Kỳ Diên cố gắng điều hòa hơi thở, ép buộc bản thân bình tĩnh lại, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt thất sắc của Ôn Hạ, cuối cùng nói: "Nàng ngủ đi, trẫm không ép nàng."

Nói xong, hắn đứng dậy xuống giường, kéo lại y phục đang xộc xệch, khoác long bào rồi đi ra khỏi tẩm cung.

Ôn Hạ không biết hắn đi đâu, cũng không lên tiếng níu kéo.

Nàng cứng đờ nắm chặt tay, túm chặt lấy tấm chăn thêu rồng phượng dưới thân. Trên môi còn vương lại hơi ẩm, nhưng lần này nàng không chùi đi một cách ghê tởm như trước nữa.

Nàng nhắm mắt lại, hóa ra mười hai năm của nàng, ngay cả chính nàng cũng không vượt qua được sao?

Kỳ Diên không về cả đêm.

Ôn Hạ ngủ đến tận giờ Thìn, trong điện ngoài Bạch Khấu và Hương Sa, còn có cung nữ ngự tiền, cung nữ nói Kỳ Diên cho phép nàng ngủ thêm một lúc, không cần vội rời đi.

Ôn Hạ dậy xuống giường, ngồi vào trước bàn trang điểm, mặc cho cung nhân chải tóc rửa mặt.

Trong tẩm cung của Kỳ Diên không có bàn trang điểm, chỉ có gương soi toàn thân cao bằng người. Ôn Hạ cẩn thận kiểm tra trang phục hôm nay, mới rời khỏi Càn Chương cung, cả ngày không gặp Kỳ Diên.

Chuyện tối qua, Thái hậu đã phái Hứa ma ma đến Phượng Dực cung.

Hứa ma ma nói: "Thái hậu nói giờ nương nương đã trưởng thành rồi, biết đứng ra vì Ôn gia. Bà ấy vốn không muốn đặt gánh nặng này lên vai người, nhưng lại sợ sự xuất hiện của bà ấy khiến Hoàng thượng lại xa cách người."

Ôn Hạ đều hiểu, Thái hậu hiện giờ đã cố gắng hết sức giảm bớt va chạm với Kỳ Diên, chỉ sợ lại mang đến cho nàng những lời trách móc vô cớ.

"Thái hậu nói, chuyện triều chính, nếu nương nương không quyết định được, bà ấy sẽ ra mặt. Chuyện này e là Hoàng thượng muốn tước bớt binh quyền của Ôn gia, dù thế nào, cũng xin nương nương đừng nóng vội, phải giữ vững trước đã."

Ôn Hạ gật đầu, đều nghe theo.

Hứa ma ma nói xong những điều này, mới nhỏ giọng hỏi: "Nương nương, Hoàng thượng tối qua đã động phòng với người chưa?"

Ôn Hạ lắc đầu.

Hứa ma ma hơi ngạc nhiên: "Hoàng thượng không muốn sao? Hay là nương nương còn lo lắng gì?"

Ôn Hạ không muốn trả lời, giọng nói vẫn nhỏ nhẹ: "A ma, ta tự có chừng mực, người cứ về chăm sóc mẫu hậu đi, bảo bà ấy đừng lo lắng cho ta."

Hứa ma ma gật đầu, lúc đi không khỏi dặn dò thêm vài câu.

Ngoài cửa sổ, trời đã tối.

Bạch Khấu đến khuyên Ôn Hạ chủ động đi lấy lòng Kỳ Diên, Hương Sa lại cảm thấy Ôn Hạ đã chịu nhiều đau khổ, cứ thuận theo tự nhiên là được.

Dù sao Bạch Khấu cũng hơn năm tuổi, bèn phản bác Hương Sa: "Nương nương và Hoàng thượng dù sao cũng là vợ chồng, giờ có cơ hội làm lành, đối với nương nương luôn có lợi."

Hương Sa cùng tuổi với Ôn Hạ, nói năng táo bạo hơn Bạch Khấu: "Nhưng người đó đã hại nương nương chúng ta bao nhiêu năm nay,

nếu nương nương không phải Thái tử phi, không phải Hoàng hậu, hoàn toàn có thể tìm một công tử nho nhã ôn hòa, đâu cần phải chịu nhiều đau khổ như vậy."

Hai người mỗi người một ý kiến, không ai chịu nhường ai.

Ôn Hạ đang làm thắt lưng cho tứ ca, thợ thủ công trong cung đã làm xong chiếc thắt lưng da bò này, bên ngoài bọc gấm màu đen, chỗ trống thêu hình ngọc bội. Ôn Hạ đang khâu vài viên đá quý của mình lên hình ngọc bội, vừa nghe hai người tranh luận, thản nhiên nói: "Thôi đi, đừng để người khác nghe thấy."

Ôn Hạ ngẩng đầu hỏi Trứ Văn đang đứng ở cửa: "Ức Cửu Lâu có hồi âm của tứ ca chưa?"

Trứ Văn vẫn trả lời như cũ.

Thư của Ôn Hạ được một người đàn ông trung niên lấy đi vào ngày thứ hai sau khi gửi, nhưng đến nay đã bốn ngày trôi qua, vẫn chưa có hồi âm. Xem ra, có lẽ Tứ ca ca không ở kinh đô.

Đèn cung trên bàn sáng rực.

Ôn Hạ tỉ mỉ khâu mảnh ngọc trên tay, đai lưng cứng cáp, mỗi lần luồn kim nàng đều phải cẩn thận tránh làm bị thương tay, nửa canh giờ mới khâu được một đoạn nhỏ.

Bạch Khấu nói: "Nương nương, ngày mai hãy khâu tiếp, cẩn thận làm tổn thương mắt."

Ôn Hạ cũng không tiếp tục nữa, cẩn thận cất đai lưng, trở về tẩm cung an giấc.

Lúc Bạch Khấu buông màn, Ôn Hạ nói: "Ngày mai ngươi đi tìm Thuận Tử, không tránh được thì đừng tránh nữa."

Bạch Khấu thấy nàng cuối cùng cũng nghĩ thông, vừa mừng vừa lo đáp ứng.

...

Ngày hôm sau.

Bạch Khấu nấu trà sữa mới, đưa đến Thanh Yến điện.

Hai ngày nay Kỳ Diên đều dồn sức vào việc triều chính, các đại thần hiếm khi thấy hắn chuyên tâm như vậy.

Chưa có tin tức gì từ Ôn Tư Lai, chỉ có tấu chương từ Đàm Thành quan báo rằng Ôn tướng quân hôm đó đã dẫn người cải trang trà trộn vào Ô Lô thăm dò trước, đến nay chưa về.

Sứ thần Yên quốc đã mang theo thư đình chiến của Yên hoàng vào triều diện kiến, mặc dù chưa điều tra ra manh mối về thích khách ở hành cung, nhưng Yên hoàng nguyện cắt hai thành Gia Châu, Càn Châu, tặng thêm gấm vóc vàng bạc để tỏ lòng thành, ước định hai nước lui binh không xâm phạm, mỗi bên giữ vững biên giới.

Kỳ Diên ký vào thư đình chiến, sứ thần còn nói trong số vàng bạc gấm vóc tặng kèm có bảo vật bằng ngọc bích hiếm có trên đời, hy vọng Hoàng thượng và Hoàng hậu sẽ thích, vài ngày nữa đội ngũ sẽ đến kinh đô.

Kỳ Diên lại bất ngờ nhướng mày, hắn đã phái người đến Oa Đế quốc tìm loại ngọc này, chỉ là đội ngũ vẫn chưa đến mà thôi.

Có được bản đồ mới, tự nhiên không thể thiếu việc thu xếp và cải cách, cùng với việc điều động một số quan lại. Hắn mỗi ngày đều bận rộn với những việc này.

Hồ Thuận bưng trà sữa vào: "Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương lại tự tay làm trà sữa, vẫn là vị mới, người vất vả cả ngày, xin hãy nếm thử."

Kỳ Diên thản nhiên ngước mắt, trà sữa được đựng trong chiếc chén hoa lựu sáu cạnh tinh xảo, mỗi lần chỉ có một chén này, rót vào ly mấy lần là hết, nhưng rất ngon.

Kỳ Diên uống xong, trời đã tối, không xử lý tiếp tấu chương, cầm lấy cây sáo ngọc trên giá bên cạnh.

Mấy ngày nay hắn không tập luyện nữa, dựa vào long ỷ, khoanh chân lười biếng thổi một khúc nhạc không mấy thành thạo.

Từ khi đăng cơ, hắn không thích những bức tường kín mít trong Thanh Yến điện, bốn mặt đều phá bỏ làm cửa.

Lúc này, ngoài cửa chớp là những cung điện trùng trùng điệp điệp dưới màn đêm, Thanh Yến điện nằm trên cao, nhìn từ xa, đèn cung sáng rực, phồn hoa rực rỡ.

Thổi khúc sáo không mấy du dương này, Kỳ Diên không khỏi nhớ đến đêm hôm trước. Lúc này hắn rất muốn đến Phượng Dực cung, nhưng sợ lại dọa Ôn Hạ thành ra như đêm hôm trước. Hắn biết nếu hắn đã đi, lần này gặp nàng sẽ không nương tay nữa.

"Hoàng thượng, đã vất vả hai ngày rồi, đêm nay người nghỉ ngơi đi." Hồ Thuận bưng khay thẻ bài thị tẩm đi lên bậc ngọc.

Kỳ Diên vốn nhíu mày định đuổi về, nhưng đột nhiên liếc mắt nhìn sang lần nữa.

Trong khay chỉ có một thẻ bài.

Ánh mắt sâu thẳm của hắn nhìn chằm chằm Hồ Thuận.

Hồ Thuận ngẩng đầu cười toe toét, chỉ thiếu nước nói "Chúc mừng Hoàng thượng".

Trong điện im lặng hồi lâu, Kỳ Diên cất sáo ngọc, đứng dậy trở về Càn Chương cung, long bào màu đen bay phần phật trong gió.

...

Phượng Dực cung.

Ôn Hạ đã tắm rửa xong, mặc cho cung nữ lau tóc, chăm sóc da, dìu nàng đến trước gương trang điểm.

Tóc búi nửa đầu, phần còn lại xõa xuống mềm mại.

Bạch Khấu mỉm cười nhìn mỹ nhân trang điểm nhẹ nhàng trong gương, son phấn tuy nhạt nhưng không thể che giấu vẻ đẹp kiều diễm.

Bạch Khấu cầm lấy trâm cài tóc bằng vàng ngọc đầy bàn, muốn cài lên tóc Ôn Hạ.

Ôn Hạ nói: "Vẫn dùng hoa làm trâm cài đi."

Nàng nghĩ, Kỳ Diên hẳn là sẽ thích hoa tươi. Lần đầu tiên ở hành cung lấy cành mai đo y phục cho hắn, đôi mắt sâu thẳm của hắn đã dừng lại trên đóa hồng mai kiều diễm rất lâu.

Gió đêm se lạnh, kiệu dừng trước cửa Càn Chương cung.

Ôn Hạ chậm rãi bước vào điện, Hồ Thuận cung kính dẫn đường cho nàng.

Vạt váy lướt nhẹ, lớp vải mỏng lay động, cung nhân quỳ đầy lối đi, đèn sáng trưng, soi rõ con đường nàng phải đi.

Kỳ Diên ngồi trước án thư trong tẩm cung xem bí kíp kiếm pháp.

Ôn Hạ bước vào, hành lễ với hắn: "Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng."

Khi nàng chưa đến gần, Kỳ Diên đã ngửi thấy mùi hoa thơm ngát, giống như cả khóm ngọc lan nở rộ trong điện. Ngay khoảnh khắc

ngẩng đầu, đôi mắt sâu không lường được của hắn nhìn chằm chằm vào Ôn Hạ.

Mỹ nhân đứng yên lặng, mắt như nước mùa thu, môi tựa anh đào đỏ, mặt như hoa đào nở giữa xuân.

Hôm nay Ôn Hạ mặc váy dài màu sen nhạt thêu hình phượng hoàng, tóc búi nửa đầu cài trâm cành mẫu đơn, mái tóc đen mượt xõa xuống vai.

Nàng đứng lặng yên trước án, giống như lần đầu gặp gỡ nàng đứng bên bờ nước.

Tẩm cung tối tăm dường như hiện lên ngàn ngọn đèn sáng rực và dòng người xe cộ tấp nập ở Thanh Châu, chốn phồn hoa như mộng như ảo.

Kỳ Diên nheo mắt, cố gắng dùng giọng nói không mang theo áp lực mở lời: "Nàng vẫn có thể rời đi."

Ôn Hạ im lặng một lúc: "Nhưng thần thiếp là thê tử của người."

Kỳ Diên nắm chặt tay, đứng dậy từ phía sau án.

Giày ống bằng da màu đen vàng bước từng bước, thân hình cao lớn dừng lại trước mặt nàng.

So với lúc nhỏ, vóc dáng của họ khi trưởng thành càng chênh lệch hơn.

Nàng nhỏ nhắn, yểu điệu, chỉ cao đến n.g.ự.c hắn.

Hắn thường xuyên luyện võ, cao ráo, vạm vỡ hơn cả võ sĩ trong cung.

Dưới uy áp vô hình, Ôn Hạ cuối cùng cũng cảm thấy muốn lùi bước, nhưng không lùi lại, chỉ có hàng mi run nhẹ.

Kỳ Diên bế nàng đi về phía long sàng.

Cung nhân trong điện lui ra ngoài cửa.

Giống như nụ hôn lần trước, Kỳ Diên từ ban đầu dịu dàng an ủi đến bá đạo không kiềm chế được, Ôn Hạ không còn đường lui, nhưng khi vai lạnh đi, cuối cùng vẫn không nhịn được mà đưa tay ngăn cản hắn.

Kỳ Diên nhìn nàng chằm chằm, Ôn Hạ cũng không biết làm thế nào mới có thể kiểm soát được sự phản kháng này.

Nàng sẽ nhớ đến đêm chín tuổi bị chiếc mặt nạ quỷ của hắn dọa đến mức không dám ngủ.

Nàng sẽ nhớ đến cây đào nàng tự tay trồng, bị tên của hắn và Lương Hạc Minh b.ắ.n rụng hết quả.

Nàng sẽ nhớ đến hắn nói trên triều nàng năm tuổi rơi vào kỹ viện.

Có lẽ sự hoảng sợ và nhút nhát của nàng quá rõ ràng, Kỳ Diên dừng lại rất lâu, cuối cùng cũng buông tay, vẻ bực bội bị che giấu dưới uy nghiêm đế vương khó lường, đứng dậy rời đi.

"Đây là lần cuối cùng trẫm buông tha cho nàng, Hạ Hạ, chỉ một lần này thôi—"

Ôn Hạ lại đột nhiên kéo lấy tay áo hắn.

Kỳ Diên quay đầu lại, hàng mi nàng run rẩy, má ửng hồng, đôi mắt hạnh long lanh ngấn lệ như đang ngầm đồng ý.

Đêm se lạnh.

Khói trắng trầm hương trong lư hương bay lên.

Bông mẫu đơn trên tóc rơi xuống mép long sàng, cánh hoa mỏng manh rơi từng cánh, theo gió lạnh từ màn trướng bay xuống tấm

thảm gấm thêu hình long phụng bên giường.

Bên bờ môi đỏ mọng vì run rẩy đau đớn, cuối cùng vẫn không kìm nén được tiếng nức nở.

Ôn Hạ nhìn không rõ mọi thứ trong màn trướng, chỉ lờ mờ thấy vành tai Kỳ Diên đỏ ửng, hẳn là tai hắn đỏ lên rồi. Nhưng nàng lại nghĩ, sao tai hắn có thể đỏ lên được chứ? Hắn ngạo mạn, bất kham, cả người toát ra vẻ cường đại vượt xa khỏi những gì nàng biết, những gì nàng cảm nhận được.

Đêm trước đại hôn, các ma ma trong cung đã nói với nàng, dù đau đớn cũng chỉ là khoảnh khắc, nam nhân nhiều nhất cũng chỉ hai ba chén trà là xong.

Ôn Hạ cuối cùng cũng khóc thành tiếng: "Sách lừa ta..."

"Cái gì?" Kỳ Diên hôn lên khóe mắt ướt đỏ của nàng, giọng nói trầm thấp khàn khàn.

Nước mắt nàng rơi lã chã.

Kỳ Diên đột nhiên nâng mặt nàng lên, ép nàng nhìn thẳng vào hắn.

Hắn gọi nàng Hạ Hạ, lại khẽ gọi, Ôn Hạ.

Ôn Hạ mơ mơ màng màng, dường như nhìn thấy Kỳ Diên lạnh lùng, Kỳ Diên nồng nhiệt, Kỳ Diên năm tuổi từng hái sao hái trăng cho nàng.

Tất cả cảm giác lại rõ ràng nhắc nhở nàng, nếu nàng có thể chọn phu quân, tuyệt đối sẽ không chọn người như Kỳ Diên.

Nàng muốn chọn một người thanh tao như ngọc, nho nhã lịch sự, biết âm luật lại hài hước, hiểu nàng che chở cho nàng như Tứ ca ca.

Trong cảm giác rõ ràng này, nàng lại nhớ đến phụ thân oai phong lẫm liệt.

Trên đời này có ba người từng hái sao hái trăng cho nàng.

Phụ thân, Kỳ Diên, Tứ ca ca.

...

Cung nhân hầu bên ngoài điện quỳ suốt một canh giờ, cánh cửa ngăn cách gần hết âm thanh, nhưng vẫn có thể nghe thấy tiếng khóc nỉ non mơ hồ. Mãi đến khi hoàng đế trầm giọng gọi vào hầu hạ, cung nhân đã sớm chờ sẵn vội vàng bưng từng chậu nước nóng, nối đuôi nhau đi vào, nhưng chỉ hầu hạ một mình hoàng đế.

Kỳ Diên đi đến sau bình phong, mặc cho cung nhân dùng khăn dài lau mồ hôi trên người.

Hồ Thuận kinh hoảng kêu lên một tiếng "ối chao", nhìn cánh tay nổi đầy gân xanh của hắn. Trên cánh tay rắn chắc, có những vết cào đỏ ửng, móng tay Ôn Hạ rất dài, vết thương không sâu.

Hồ Thuận muốn bôi thuốc cho Kỳ Diên, Kỳ Diên mím môi, ra hiệu cho bọn họ lui xuống.

Hắn giặt khăn nóng rồi quay lại tẩm cung.

Mỹ nhân trong màn trướng tóc tai rối bời, nửa khuôn mặt vùi trong gối mềm, trên chiếc cổ trắng nõn vẫn còn vết bầm tím.

Kỳ Diên hơi áy náy, nàng còn yếu ớt hơn hắn tưởng.

Hắn cúi người sửa sang lại mái tóc rối của Ôn Hạ, nàng khẽ run lên.

"Ngẩng đầu lên."

"Thần thiếp không." Giọng nói vùi trong chăn mang theo chút nghẹn ngào.

Kỳ Diên không những không tức giận mà còn bật cười, cưỡng ép ôm nàng vào lòng.

Ôn Hạ biến sắc, vội vàng kéo chăn che lại.

Kỳ Diên ghé sát tai nàng, hương thơm ngào ngạt, giọng hắn khàn khàn: "Hoa đâu mất rồi?"

Hắn đang hỏi, bông hoa ngọc lan kia, bông hoa ngọc lan giống như cánh hoa đào, sao không còn nữa rồi.

Ôn Hạ im lặng hồi lâu mới trả lời hắn: "Đó là vết bỏng lúc hai tuổi."

Kỳ Diên khẽ nhíu mày: "Trước đây sao ta không biết?"

Tuổi thơ của bọn họ trong sáng, nàng chỉ coi hắn như ca ca, hắn chỉ coi nàng như muội muội của riêng mình, tự nhiên sẽ không biết những chuyện này.

Kỳ Diên hỏi: "Bây giờ còn đau không?"

Ôn Hạ không trả lời, mặt vẫn vùi trong gối.

Kỳ Diên dùng ngón tay chải tóc nàng: "Trẫm cho gọi nữ y đến nhé?"

Nàng lắc đầu.

"Trẫm đã giặt khăn rồi, lau cho nàng..."

"Thần thiếp muốn tắm."

Kỳ Diên vui vẻ đáp ứng.

Ôn Hạ lúc này mới ngẩng đầu lên khỏi gối, nhìn hắn.

Tóc tai rối bời dính vào má nàng, không còn vẻ đoan trang hiền thục của hoàng hậu nữa. Nàng trắng nõn, xinh đẹp, đuôi mắt ướt đỏ quyến rũ đáng thương.

Đôi mắt hạnh long lanh ươn ướt, giọng nói nhỏ nhẹ uất ức lại đáng yêu: "Ta là hoàng hậu của chàng, cũng là thê tử của chàng. Từ đêm

nay trở đi, chàng không được phép bắt nạt ta nữa."

Kỳ Diên nuốt nước bọt, trầm giọng nói: "Trẫm biết."

"Đi chuẩn bị nước đi, ta muốn tắm."

"Ừ." Kỳ Diên đứng dậy định gọi cung nhân, chợt nhớ ra điều gì đó, quay đầu nhìn Ôn Hạ.

Nàng cuộn mình trong chăn ngồi trên chiếc giường rồng rộng lớn, chỉ lộ ra khuôn mặt xinh đẹp đáng yêu, giống hệt Ôn Hạ năm tuổi.

Kỳ Diên nhướng mày: "Nàng đang ra lệnh cho trẫm?"

Ôn Hạ không trả lời.

Hắn cũng không để tâm, dặn dò cung nhân chuẩn bị nước tắm cho nàng.

Sau khi Ôn Hạ đứng dậy, cung nữ vào trong thay chăn ga gối đệm, trên tấm ga trải giường màu vàng kim in hằn dấu vết đỏ tươi. Kỳ Diên liếc nhìn, rồi quay về thư phòng lấy cây sáo ngọc.

Ôn Hạ trở lại, thấy cây sáo ngọc trong tay hắn thì hơi ngạc nhiên.

Kỳ Diên nói: "Trẫm học chiều nàng, đến lúc đó có thể hợp tấu cùng nàng."

Ôn Hạ mím môi, khẽ gật đầu, rồi lên giường, ôm chăn nhắm mắt lại.

Kỳ Diên đi tới, dựa vào đầu giường: "Nàng không muốn nghe sao?"

Ôn Hạ không hề mở mắt, chỉ nói: "Hoàng thượng mới học mấy ngày, đã thổi được rồi sao?"

"Nàng cứ nghe thử xem."

Kỳ Diên thổi sáo.

Tiếng sáo ngắn ngủi, thường xuyên dừng lại, nhưng âm sắc sáo ngọc êm dịu, Kỳ Diên lại tập võ, hơi thở ngắn dài, tiếng sáo này ngoại trừ giai điệu không thành khúc thì cũng tạm được.

Ôn Hạ vẫn không mở mắt, không muốn nhìn hắn.

Nàng đã đi đến bước đường này, không còn gì phải sợ nữa.

Chỉ là trong tiếng sáo này, nàng lại nhớ đến Tứ ca ca.

Ôn Tư Hòa nho nhã lịch sự, vừa có vẻ phong độ của văn nhân, lại vừa có sự cứng rắn mạnh mẽ của võ tướng. Khi hắn thổi sáo, đôi mắt đặc biệt dịu dàng, tiếng sáo du dương êm tai, cùng cây đàn của nàng như tri âm tri kỷ. Ôn Hạ không nhịn được mỉm cười.

Thấy đôi môi đỏ mọng hơi cong lên của nàng, Kỳ Diên mới buông cây sáo ngọc xuống, nghiêng người ôm nàng vào lòng.

Hắn vuốt ve mái tóc đen dài của nàng, ánh mắt nhìn đến bên gối, là bông hoa mẫu đơn cánh phấn lúc nãy rơi xuống thảm.

Cánh hoa rơi rụng rất nhiều, quốc sắc thiên hương, dường như đều bị nghiền nát.

"Sau này hãy đeo lại trang sức vàng ngọc, ban đêm hãy cài thêm trâm hoa."

Ôn Hạ im lặng hồi lâu mới lười biếng đáp lại từ trong vòng tay hắn: "Ừ."

Chương 38: Chương 36

Đêm nay thật dài và mệt mỏi.

Mãi đến giờ Tỵ ngày hôm sau, Ôn Hạ mới từ từ tỉnh giấc.

Nhìn trần nhà xa lạ, chuyện đêm qua ùa về trong tâm trí, liếc nhìn sang khuôn mặt tuấn tú bất kham bên cạnh, vẻ hoang dại của đế vương đêm qua vẫn còn hiện rõ, gương mặt nàng bỗng chốc đỏ bừng.

Nàng đã nghĩ Kỳ Diên thiếu ôn nhu, nhưng giờ mới biết hắn ngang tàng, cuồng dã đến mức nào, ngoại trừ khoảnh khắc dịu dàng ban đầu, hắn như đã nắm được bí quyết, sau đó hoàn toàn không hề thương hoa tiếc ngọc.

Hắn không còn là vị Thái tử ca ca mà nàng quen biết năm năm tuổi nữa.

Kỳ Diên không hề mở mắt, khẽ nhếch môi: "Tỉnh rồi?"

Giọng hắn thoải mái, lười biếng.

Ôn Hạ giật mình, nhưng cũng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh: "Chàng... bây giờ là giờ nào rồi?"

Kỳ Diên vừa trả lời nàng, vừa mở mắt, nghiêng người kéo nàng vào lòng.

Y phục của hắn xộc xệch, Ôn Hạ không dám phản kháng, chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức.

"Đói không?"

Ôn Hạ lắc đầu, mũi không thể tránh khỏi chạm vào xương quai xanh của hắn: "Đã giờ Tỵ rồi, hoàng thượng nên đi lâm triều rồi chứ."

"Hôm nay trẫm không lâm triều." Giọng Kỳ Diên vẫn thoải mái, lười biếng.

Ôn Hạ không thể nào thoát khỏi vòng tay của hắn. Hai cánh tay hắn như sắt thép, nàng thở hổn hển, chỉ đành nhỏ giọng nói: "Hiện tại vừa mới đình chiến với Yên quốc, hai tòa thành trì mà Yên quốc nhường lại vẫn cần phải ổn định, bách tính trên đất Yên cũng đã là thần dân Đại Thịnh, lại càng có nhiều chính vụ cấp bách cần phải cải cách."

Kỳ Diên cười khẽ một tiếng đầy lười biếng, hiếm khi giải thích với nàng về chuyện triều chính. Hắn nói tháng này hắn đã rất siêng năng, hôm qua đã xử lý xong rất nhiều việc, phân công các đại thần lo liệu việc này, cũng sắp xếp để từ hôm nay có thể nghỉ ngơi nhiều ngày, khôi phục lại trạng thái thiết triều như trước kia.

Nghe vậy, Ôn Hạ chỉ cảm thấy đây không phải là chuyện tốt.

E là thời gian nghỉ ngơi của hắn sẽ trở thành cơn ác mộng của nàng.

Ôn Hạ giãy ra khỏi vòng tay hắn.

"Muốn dậy?"

"Thần thiếp muốn hồi Phượng Dực cung, cũng muốn đi thỉnh an Thái hậu."

Ánh mắt Kỳ Diên lười biếng, đuôi mắt mang theo ý cười, ánh nhìn rơi xuống cổ nàng.

Không cần soi gương Ôn Hạ cũng biết có lẽ là có dấu vết chưa tan.

Tối qua lúc tắm rửa, Bạch Khấu và Hương Sa đã cẩn thận lau cho nàng, nhìn làn da trắng nõn chi chít những vết đỏ ửng, ánh mắt đầy xót xa.

Kỳ Diên vẫn chưa buông tay, bàn tay to lớn giữ chặt eo thon của nàng, dễ dàng bế nàng lên ngang hông. Ôn Hạ bất đắc dĩ phải nằm nhoài trên người hắn, đôi mắt hạnh long lanh run rẩy bất an.

"Để trẫm nhìn lại bông hoa đó." Giọng nói Kỳ Diên khàn khàn, không cho nàng từ chối.

Bông mộc lan màu phấn hồng trong buổi sớm mai dần dần hé nở.

Cung nhân bên ngoài vẫn đang quỳ chờ được triệu kiến, dường như không hề hay biết tiếng cầu xin trong điện, chỉ đỏ mặt cúi đầu.

Chưa thỏa mãn, Kỳ Diên chỉ đành dừng lại trong tiếc nuối. Mái tóc Ôn Hạ rối tung, gò má ửng hồng, đôi mắt hạnh long lanh đầy oán trách và tủi thân, cuối cùng hắn đứng dậy lạnh nhạt nói: "Được rồi, trẫm tuân theo quy củ của nàng."

Ôn Hạ kéo lại vạt áo, cắn môi, không muốn tiếp tục vào ban ngày.

Cung nhân nối đuôi nhau đi vào, Kỳ Diên đưa tay ra, vẻ mặt bình thản, mặc cho họ thay đồ. Long bào màu đen vàng uy nghiêm lạnh lùng, hắn nhìn nàng, vẻ mặt cuối cùng cũng dịu đi không ít, sau khi để cung nữ đeo ngọc bội bên hông cho mình, hắn liền đi về phía long sàng.

"Còn muốn ngủ nữa không?"

Ôn Hạ lắc đầu.

"Trẫm sẽ cho người dọn bữa cho nàng."

"Không cần, thần thiếp hồi cung rồi ăn cũng được."

Cuối cùng Kỳ Diên cũng không ép nàng, bước ra khỏi tẩm cung, nhường lại không gian cho nàng.

Trở về Phượng Dực cung, Ôn Hạ cảm thấy toàn thân như muốn rã rời.

Đêm qua chỉ cảm thấy cơn đau đột ngột, hôm nay mới biết toàn thân đau nhức.

Bạch Khấu đi mời nữ y đến kiểm tra cẩn thận cho nàng.

Hương Sa ở bên cạnh tức giận nói: "Hoàng thượng thật sự không biết thương hoa tiếc ngọc, nương nương thật sự quá thiệt thòi!"

Ôn Hạ liếc mắt nhìn nàng: "Cẩn thận lời nói."

Nàng hiểu rõ hơn ai hết rằng mình thiệt thòi.

Nhưng nếu sau này nàng có thể lên tiếng vì Ôn gia, vậy thì coi như đáng giá.

Nữ y mà Bạch Khấu mời đến chính là Từ thái y, người đã từng chữa bệnh mắt cho Ôn Hạ. Từ Hoa Quân tỉ mỉ kiên nhẫn, được Ôn Hạ tin tưởng.

Bạch Khấu nói với nữ y: "Nương nương nhà chúng ta lần đầu thị tẩm, trên người có vết thương, rất đau..."

"Từ thái y, mời ngồi." Ôn Hạ lại cắt ngang lời Bạch Khấu, nói với nữ y: "Năm ngoái hai mắt bị mù, trong lòng hoang mang, là Từ thái y đã kiên nhẫn chữa trị cho ta, cho ta hy vọng."

Nữ y vẻ mặt khiêm tốn, nói "Không dám", yên lặng lắng nghe.

"Lần đó đứng trong tuyết lâu như vậy, ta cũng bị cảm lạnh, nghĩ đến hàn khí trong người ta rất nặng, không thích hợp để mang thai long tự." Ôn Hạ đưa cổ tay ra, yên lặng nhìn nữ y.

Nữ y sửng sốt một chút, nhìn vào mắt nàng, hiểu ý nàng nói, vội vàng cúi đầu: "Vi thần xin bắt mạch cho nương nương." Bà bắt mạch xong liền đứng dậy: "Vi thần đã hiểu."

Ôn Hạ thở phào nhẹ nhõm.

Bảo Bạch Khấu đi mời thái y, nàng không phải muốn xem những vết đỏ trên người, mà là muốn tránh thai.

Nàng không muốn sinh con cho Kỳ Diên.

Ít nhất là hiện tại không muốn.

Thái y viện có nhiều thái y như vậy, nàng không chọn vị thái y già đã theo nàng đến Thanh Châu hành cung, mà lại chọn nữ y trước mặt này. Từ Hoa Quân xuất thân hàn môn, có thể đứng vững ở Thái y viện là nhờ y thuật, nhưng muốn tiếp tục phát triển cũng không dễ dàng. Ôn Hạ đương nhiên cũng là vì coi trọng việc Từ Hoa Quân đã cẩn thận điều dưỡng cho nàng lúc nàng bị mù năm ngoái, mới bằng lòng tin tưởng người này.

Khi thuốc tránh thai được đưa tới, Bạch Khấu vẫn còn lo lắng, định mở miệng khuyên can thì bị Hương Sa kéo tay áo, Hương Sa lắc đầu với Bạch Khấu không tiếng động.

Ôn Hạ không để ý, ngẩng đầu uống cạn bát thuốc, dùng khăn tay che miệng, ngậm một viên mứt gừng.

Đứng dậy đi đến trước bàn trang điểm, cô gái trong gương có chiếc cổ thon dài, làn da trắng nõn nhưng lại chi chít những vết đỏ. Ôn Hạ bảo Bạch Khấu lấy áo lông cáo che đi, tuy rằng không đúng mùa, nhưng muốn đi thỉnh an Thái hậu thì cũng chỉ có thể ăn mặc như vậy.

Trên bàn trang điểm bày đầy những món trang sức bằng vàng ngọc mà Ôn Hạ đã từng đeo, nàng đã lâu không đeo những thứ này, chọn một bộ trâm cài tóc bằng ngọc bích hình bốn con phượng hoàng,

dưới ánh sáng lấp lánh của châu báu, khôi phục lại vẻ đẹp cao quý sang trọng ngày xưa.

Hương Sa nhìn thấy ánh sáng chói mắt này, đến ngây người, được Bạch Khấu nhắc nhở mới hoàn hồn: "Nô tỳ ở Thanh Châu lâu quá không gặp nương nương, nương nương ăn mặc như vậy thật sự rất đẹp!"

Ôn Hạ nhìn vào gương mỉm cười.

Bên ngoài vang lên tiếng nói chuyện, Trứ Văn đi vào bẩm báo, là Hồ Thuận đến đưa ban thưởng của Hoàng thượng.

Mười mấy cung nhân bưng khay, trong khay đều là châu báu lấp lánh, Hồ Thuận mỉm cười bẩm báo đây đều là do Kỳ Diên tự mình lựa chọn, hắn còn phái một đội ngũ đi Oa Đế quốc tìm ngọc cho nàng, chỉ là chưa từng nói với nàng.

Ôn Hạ: "Thay ta cảm tạ Hoàng thượng."

Hồ Thuận đi rồi, Ôn Hạ nhìn lướt qua châu báu lấp lánh, ánh mắt không hề kinh ngạc vì được sủng ái.

Từ nhỏ nàng đã có những thứ này rồi, châu báu tốt đến đâu đối với nàng mà nói cũng chỉ là món đồ trang trí khiến nàng vui vẻ trong chốc lát, chỉ thích ngọc thôi.

Đại Thịnh vốn coi trọng ngọc Hòa Điền, ngọc bích là bảo vật của Oa Đế quốc, trong nước không nhiều, được tiên hoàng yêu thích mới nổi lên, có giá mà không có hàng, cũng chỉ có quan lại giàu có mới có thể đeo.

Ánh mắt rơi vào mấy chiếc vòng tay bằng ngọc bích trên khay, tuy rằng không thích Kỳ Diên, nhưng dù sao cũng không từ chối vòng tay ngọc mà hắn tặng.

Ôn Hạ chọn một chiếc vòng tay bằng ngọc bích màu vàng nhạt xen lẫn màu xanh lục, xoay xoay cổ tay thon thả, ngọc bích và dây chuyền vàng trên cổ tay va vào nhau tạo ra tiếng leng keng rất vui tai. Ôn Hạ lúc này mới khẽ mỉm cười, sau đó mới đến Trường Lạc cung thăm Thái hậu.

Thái hậu thấy tình trạng hiện tại của nàng và Kỳ Diên thì mừng rỡ, nhưng cũng lo lắng cho nàng, hỏi nàng đêm qua có phải là tự nguyện hay không.

Ôn Hạ nghĩ, tự nguyện thì có tác dụng gì chứ. Một ngày nào nàng còn là Hoàng hậu của hắn, thì không thể tránh khỏi những chuyện này.

Trở về Phượng Dực cung, Ôn Hạ mệt mỏi chỉ muốn ngủ, nhưng trải qua đêm qua, nàng lại là Hoàng hậu, không thể tránh khỏi phải tiếp nhận lời chúc mừng của các phi tần trong hậu cung. Đức phi u oán nói, thật sự là quá tiện nghi cho Hoàng thượng rồi.

Nguyễn phi thấy nàng không có vẻ vui mừng vì được thị tẩm, bèn che miệng cười, khẽ nói với nàng rằng có thể truyền thụ cho nàng một vài bí thuật, đảm bảo Kỳ Diên sẽ càng thêm sủng ái nàng. Ôn Hạ nghe xong chỉ biết cười khổ.

Lời này của Nguyễn phi lại bị Lý Thục phi nghe thấy. Lý Thục phi vốn không ưa Nguyễn phi, nhưng cũng bị khơi dậy hứng thú, vội vàng lại gần: "Hoàng hậu nương nương không nghe, ta muốn nghe."

…

Chiều tối, Kỳ Diên phái người đến Phượng Dực cung tuyên Ôn Hạ đến Càn Chương cung dùng bữa.

Ôn Hạ khẽ vuốt ve chiếc vòng ngọc trên cổ tay, nói với Hồ Thuận: "Bản cung th thể không khỏe, xin công công thay mặt bản cung tạ lỗi với Hoàng thượng."

Nhớ lại đêm qua, Ôn Hạ chỉ cảm thấy chân run, không muốn đi, cũng sẽ không chiều theo Kỳ Diên như vậy.

Tuy nàng không hiểu chuyện nam nữ, nhưng cũng hiểu rõ thứ gì càng dễ dàng có được thì càng không được trân trọng. Cũng giống như ở Ức Cửu Lâu của nàng, món gan ngỗng hầm rượu thơm mà Tứ ca ca yêu thích nhất có giá trăm lượng bạc, rõ ràng rất nhiều người chưa từng ăn qua, nhưng chỉ cần nhìn thôi cũng thấy ngon miệng. Càng xa xỉ, càng khó có được thì càng khiến người ta nhớ mãi không quên.

…

Càn Chương cung.

Nghe Hồ Thuận bẩm báo tin tức này, Kỳ Diên cũng không cảm thấy bất ngờ, cũng không hề tức giận.

Hồ Thuận cười nói: "Nô tài thấy vòng ngọc trên cổ tay Hoàng hậu nương nương là do Hoàng thượng ban thưởng! Nương nương đeo lên thật phong hoa tuyệt đại, Hoàng thượng thật tinh mắt!"

Kỳ Diên lười biếng dựa vào long ỷ, ngón tay thon dài gõ nhẹ lên tay vịn một cách thích thú: "Hoàng hậu đã đeo lại trang sức chưa?"

"Đeo rồi! Trên đầu Hoàng hậu nương nương cài trâm ngọc, nô tài vừa vào điện đã thấy ánh sáng lấp lánh!"

Kỳ Diên cong môi mỏng.

"Nếu Hoàng hậu nương nương long thể bất an, không thể đến đây, Hoàng thượng sao không đến Phượng Dực cung thăm nương nương?"

Kỳ Diên thu lại nụ cười, đôi mắt như đêm đen, u ám sâu thẳm, dường như cảnh tượng đôi chân thon trắng của nàng run rẩy trên eo hắn vẫn còn hiện rõ trước mắt. Đối với Ôn Hạ, lần đầu gặp gỡ là

thoáng nhìn đã động lòng, không muốn bỏ lỡ. Nguyễn Tư Đống nói nhất kiến chung tình là rất thích, đó chỉ là tình yêu của Nguyễn Tư Đống dành cho Liễu Mạn Nương sau ba năm theo đuổi, tiếp xúc và tìm hiểu Liễu Mạn Nương.

Kỳ Diên chỉ cho rằng nhất kiến chung tình phần lớn là vì sắc đẹp, hắn nhìn thấy khuôn mặt của Ôn Hạ, dù ngây thơ động lòng người, nhưng vẫn muốn chinh phục và chiếm hữu. Nếu nàng không phải là Ôn Hạ, không phải Hoàng hậu của hắn, không có quãng thời gian thanh mai trúc mã ngắn ngủi với hắn khi còn nhỏ, hắn sẽ không tha thứ cho nàng hết lần này đến lần khác, đợi đến tận bây giờ.

Đêm qua, đêm xuân đầy sắc màu, hoa ngọc lan nở rộ tuyệt đẹp, nàng đã mang đến cho hắn quá nhiều bất ngờ. Kỳ Diên nuốt nước bọt, không muốn nhớ lại đêm qua nữa, sợ gặp Ôn Hạ thì nàng lại phải chịu khổ. Hắn không nỡ để nàng khóc như đêm qua nữa.

Kỳ Diên đứng dậy, ngồi vào bàn tròn bằng gỗ tử đàn.

Trên bàn đầy những món ăn ngon, rất nhiều món là món Ôn Hạ thích.

Hắn ăn qua loa, uống chút rượu thanh, rồi đứng dậy súc miệng, trở về thư phòng thổi sáo ngọc.

Ngón tay của hắn càng thêm thuần thục, tiếng sáo cũng du dương hơn rất nhiều. Có lẽ là vì đêm qua khi hắn thổi sáo, Ôn Hạ đã cười, dù chỉ là một nụ cười rất nhạt, nhưng hắn đã ghi nhớ.

Ngày hôm sau, Ôn Tư Lập dẫn đại quân, cuối cùng cũng đến kinh đô.

Trong Phượng Dực cung, Ôn Hạ nhận được thánh chỉ của Kỳ Diên, yêu cầu nàng cùng hắn ra đón Ôn Tư Lập vào triều.

Ôn Hạ mặc phượng bào màu xanh chàm, không đội phượng quan lộng lẫy, chỉ dùng trâm cài tóc bằng vàng ngọc điểm xuyết trên tóc,

ngồi kiệu đến Càn Chương cung.

Kỳ Diên đang dựa vào long ỷ với tư thế lười biếng, ung dung xoay xoay một viên dạ minh châu trong hộp để g.i.ế.c thời gian.

Ôn Hạ bước vào, hành lễ với hắn, hắn mới ngồi dậy, bước xuống bậc thềm ngọc nắm tay nàng.

"Đại ca của nàng đã vào cổng thành chưa?"

"Vâng, hôm nay nàng vui chứ?" Kỳ Diên nhìn sang.

Ôn Hạ khẽ mím môi: "Thần thiếp vui, tạ ơn Hoàng thượng."

Giọng hắn trầm thấp: "Thân thể nàng thế nào rồi?"

Ôn Hạ nóng mặt, khẽ đáp.

Kỳ Diên nắm tay nàng chặt hơn, môi mỏng nở nụ cười nhạt.

Ôn Hạ cùng Kỳ Diên đến cửa đại điện nghênh đón đại quân của Ôn Tư Lập.

Văn võ bá quan đứng hai bên.

Từ khi tiếng hô vang của quan lễ nghi vang lên, tiếng vó ngựa dồn dập cũng rõ ràng tiến đến gần.

Ôn Tư Lập oai phong cưỡi ngựa dừng lại trước cửa cung, xoay người xuống ngựa, đi về phía đế hậu, quỳ xuống hành lễ.

"Thần Ôn Tư Lập không phụ sứ mệnh của Hoàng thượng, hồi kinh diện kiến."

Người đàn ông mặc áo giáp oai hùng, lưng thẳng tắp, đứng dậy theo tiếng miễn lễ của Kỳ Diên, nhìn lướt qua Ôn Hạ với ánh mắt của một thần tử, chào hỏi nàng.

Ôn Hạ rưng rưng nước mắt, nhìn thấy tóc mai của Ôn Tư Lập dính đầy bụi đường, đôi môi khô nẻ, nàng có rất nhiều lời muốn nói với đại ca.

Chương 39: Chương 37

Kỳ Diên trở về Càn Chương cung triệu kiến Ôn Tư Lập, còn có quân vụ cần xử lý.

Ôn Hạ đến Sùng Minh điện, sắp xếp tiệc tiếp đón Ôn Tư Lập và các tướng lĩnh được tổ chức riêng hôm nay.

Giữa trưa, tiếng đàn réo rắt vang lên trong Sùng Minh điện, hùng hồn mạnh mẽ, điệu múa kiếm trong điện nổi lên, bốn phía đều là văn võ bá quan.

Ôn Hạ ngồi bên phải Kỳ Diên, bên cạnh là Ôn Tư Lập, huynh ấy đang trả lời câu hỏi của Kỳ Diên.

Ôn Hạ nhấp một ngụm rượu quế hoa, Kỳ Diên lại liếc nhìn cảnh cáo, dường như đang nhắc nhở nàng chuyện say rượu ở tiệc tiễn biệt của Du Dao lần trước.

Ôn Hạ lặng lẽ giải thích bằng ánh mắt rằng chỉ là rượu nhạt, cũng không quan tâm Kỳ Diên có hiểu hay không, khẽ nâng tay áo lên, nhấp một ngụm nhỏ.

Đây là lần đầu tiên nàng cùng Kỳ Diên tham gia cung yến.

Trước đây, Kỳ Diên chưa bao giờ dẫn nàng theo, mỗi lần nàng chỉ nghe Lý Thục phi và Vương Đức phi nói về chuyện trong yến tiệc.

Muôn vàn ân sủng, chẳng qua đều là vì nhan sắc của nàng.

Ôn Hạ lặng lẽ cong khóe môi, uống thêm một ly nữa, chỉ cảm thấy có chút đắng chát.

Cuối cùng yến tiệc cũng kết thúc, sau khi bá quan hành lễ lui ra, trong điện chỉ còn lại Ôn Tư Lập, nàng và Kỳ Diên.

Kỳ Diên không hỏi Ôn Tư Lập thêm nữa, dường như cố tình để hai huynh muội trò chuyện.

Ôn Hạ nói: "Đại ca, huynh có bị thương không?"

"Không, đa tạ nương nương quan tâm."

"Huynh đừng giấu muội, có bị thương không?"

Ôn Tư Lập vẫn cười nhẹ nói không có, ngược lại là thị vệ Đồ Dung phía sau nói: "Trên lưng tướng quân toàn là vết thương do đao, lần này là hai nhát đ.â.m lén, vết thương vừa sâu vừa rộng, chỉ là tướng quân chưa bao giờ coi trọng những thứ này."

Ôn Hạ đã biết.

Tính cách của đại ca giống phụ thân, bị tên bị đao cũng không bao giờ kêu đau.

Nhị ca và Tứ ca ca tuy cũng tỏ ra mạnh mẽ, nhưng cũng biết ngoan ngoãn dưỡng thương.

Không ai trong số họ giống Tam ca ca, vết thương nhỏ cũng để cả phủ biết, ca ca biết kêu đau luôn lừa được rất nhiều nước mắt và kẹo của Ôn Hạ.

Ôn Hạ lại mong bọn họ đều giống Tam ca ca.

Ôn Tư Lập nhìn đôi mắt đỏ hoe của nàng, tuy vẫn duy trì lễ nghĩa quân thần, nhưng cuối cùng vẫn dịu giọng: "Thần đã không sao rồi, đừng nghe lời Đồ Dung, bây giờ không còn đau nữa."

Ôn Hạ rưng rưng nước mắt.

Kỳ Diên như hiểu được sự có mặt của mình đã làm phiền hai anh em, bèn đứng dậy nói với Ôn Hạ: "Trẫm đã cho Ôn tướng quân nghỉ lại Chung Thái cung, Hoàng hậu cứ trò chuyện thêm với huynh trưởng một lát, trẫm về Phượng Dực cung trước."

Ôn Hạ và Ôn Tư Lập cúi đầu tạ ơn.

Bạch Khấu và Trứ Văn ra ngoài điện canh giữ.

Ôn Hạ không câu nệ lễ nghi, vùi đầu vào n.g.ự.c Ôn Tư Lập. Vòng tay rộng lớn, vững chắc này giống như lồng n.g.ự.c của phụ thân, những chuyện đã trải qua những ngày qua cứ hiện lên rõ mồn một, Ôn Hạ lặng lẽ rơi nước mắt.

Ôn Tư Lập vỗ nhẹ vai nàng, giọng nói xúc động: "Hoàng thượng ép buộc muội thị tẩm?"

"Không phải, là muội tự nguyện." Ôn Hạ nói: "Giờ muội cũng muốn làm chút gì đó trong khả năng của mình cho Ôn gia."

"Huynh đệ bọn ta không cần muội làm gì cả, muội chỉ cần là chính mình là được rồi."

Ôn Hạ lại đỏ hoe mắt, lồng n.g.ự.c rộng lớn của Ôn Tư Lập mang theo hương thơm thanh mát của cỏ cây, rất giống mùi hương trên người Ôn Lập Chương, Ôn Hạ ôm lấy đại ca liền nhớ đến phụ thân.

Nàng cuối cùng cũng nhớ ra tin vui, ngẩng mặt lên: "Đại ca, Tứ ca không chết, huynh ấy vẫn còn sống!"

Ánh mắt Ôn Tư Lập chợt lóe lên, vội hỏi: "Đệ ấy ở đâu? Muội gặp Tứ đệ rồi? Hai người gặp nhau khi nào?"

"Muội vẫn chưa gặp Tứ ca, huynh ấy chỉ viết thư cho muội thôi." Ôn Hạ vội vàng lấy thư từ chỗ Hương Sa, mỉm cười đưa cho Ôn Tư Lập.

"Muội cố ý mang đến cho huynh xem, Tứ ca nói nhà huynh ấy gặp chuyện, nên mới không liên lạc với chúng ta. Muội cũng đã viết thư kể chuyện này cho mẫu thân và Nhị ca, Tam ca, đáng tiếc Tam ca vì bức thư của muội mà vào thành uống rượu, mới gây ra chuyện..."

Ôn Hạ vừa nói, vừa ngẩng lên nhìn thì thấy sắc mặt Ôn Tư Lập không hề vui mừng, ngược lại như có sương mù dày đặc bao phủ.

"Đại ca?"

Ôn Tư Lập nhìn nàng chằm chằm: "Muội nhận được bức thư này như thế nào?"

Ôn Hạ nhìn về phía Hương Sa phía sau, Hương Sa bẩm báo toàn bộ sự việc.

"Đại ca, sao vậy?"

Ôn Tư Lập trầm ngâm hồi lâu: "Không có gì." Hắn cất bức thư vào trong tay áo: "Có chỗ nào nói chuyện tiện hơn không?"

Ôn Hạ thấy vẻ mặt hắn nghiêm trọng, không nán lại trong điện nữa, dẫn Ôn Tư Lập đến một cung điện gần Thành Vũ điện.

Ôn Tư Lập ra hiệu cho hai thân vệ đi canh gác, cũng bảo Bạch Khấu, Hương Sa lui xuống.

Hắn nói: "Hạ Hạ, đại ca vốn không muốn nói với muội một số chuyện, nhưng giờ bức thư của Tứ đệ đến thật kỳ lạ, mong muội nghe xong phải giữ bí mật, trước tiên đừng nói với người bên cạnh, cũng đừng nói với Hoàng thượng. Muội nghe rõ lời đại ca nói chưa?"

Ôn Hạ linh cảm những điều Ôn Tư Lập sắp nói không phải là những gì nàng muốn nghe, nhưng trong lòng thấp thỏm, như có linh cảm mà nhớ đến phụ thân, nhớ đến việc Kỳ Diên từng lấy trận chiến thất bại trước khi phụ thân qua đời để từ chối phong phụ thân làm trung thần, làm Cung Đức Vương.

Nàng ngơ ngác gật đầu.

"Năm Kiến Thủy thứ ba, bố phòng hành quân ở Quỷ U cốc chỉ có phụ thân, ta và Tứ đệ, cùng các phó tướng trong quân biết. Vậy mà lại bị tấn công trước sau, bị phục kích trên đỉnh núi, đến thật kỳ lạ. Địa thế Quỷ U cốc hiểm trở, lại gặp gió tuyết, chúng ta chọn con đường này đã là vô cùng nguy hiểm, quân Yên muốn phục kích ở đây thì càng nguy hiểm hơn, trừ phi bọn chúng biết rõ lộ trình của chúng ta."

"Khi đó là mùa đông, băng tuyết ngập trời, vậy mà trên bầu trời lại hai lần xuất hiện chim ưng, theo sát quân ta rất lâu không rời, con chim ưng đó có thể né tránh mũi tên của phụ thân một cách linh hoạt, là chim ưng đã được huấn luyện nghiêm khắc. Không lâu sau khi chim ưng đen xuất hiện, quân ta liền bị phục kích."

"Khi phụ thân liều mình mở đường m.á.u cho ta và Tứ đệ, chúng ta bị một đội quân Yên chặn giết. Ta giao chiến với quân Yên, khi quay đầu lại đã không thấy Tứ đệ đâu nữa. Năm đó ta cũng nghĩ là ta bảo vệ không chu toàn, khiến đệ ấy rơi xuống vực nước, nhưng sau đó quân ta tìm kiếm nửa tháng cũng không tìm thấy t.h.i t.h.ể đệ ấy."

Ôn Hạ yên lặng lắng nghe, hàng mi run rẩy: "Huynh muốn nói gì..." Trong lòng nàng đã có suy đoán, chỉ là muốn được Ôn Tư Lập xác nhận.

Ôn Tư Lập nhìn sâu vào mắt nàng: "Đại ca nghi ngờ, Tứ đệ đã phản bội Ôn gia quân, tiết lộ kế hoạch của quân ta."

"Không thể nào!" Ôn Hạ kiên quyết nói: "Huynh ấy là con trai của phụ thân, là người thân của chúng ta, huynh ấy sẽ không làm vậy!"

Ôn Tư Lập an ủi cảm xúc của Ôn Hạ, mím chặt môi mỏng, hồi lâu mới nói: "Đại ca cũng không muốn nghi ngờ Tứ đệ, chỉ là nói cho muội biết chuyện này, để muội đề phòng."

Ôn Hạ không muốn tin, cũng rất buồn, nhớ đến Kỳ Diên cũng từng nhắc đến chuyện này.

Năm đó, sau khi biết tin phụ thân tử trận, nàng đã trải qua những ngày đông lạnh lẽo nhất trong cung.

Kỳ Diên nói phụ thân thất trách, mới khiến nhiều binh lính bỏ mạng như vậy.

Hắn nói với kinh nghiệm chinh chiến sa trường nhiều năm của phụ thân, không đến mức thảm bại như vậy, trong quân nhất định có người tiết lộ quân tình, con chim ưng đen xuất hiện kia chắc chắn là ám hiệu của gian tế. Ôn Lập Chương và Ôn gia quân đều phải bị nghiêm trị.

Sau đó, các tướng lĩnh trong quân cũng nghi ngờ con chim ưng đó, nhưng không điều tra ra manh mối, chỉ biết với việc chim ưng đen né tránh linh hoạt như vậy, nhất định là đã được huấn luyện, là tai mắt do quân Yên thả ra, mới khiến quân Yên đi đến đây.

Kỳ Diên phản bác rằng tai mắt có thể nhanh, nhưng quân Yên phục kích nhiều như vậy, trừ phi đã biết trước kế hoạch, nếu không thì chẳng khác nào thần binh từ trên trời rơi xuống.

Ôn Tư Lập và các tướng lĩnh trong quân sau khi điều tra nội bộ nghiêm ngặt, cũng trải qua nhiều lần diễn tập, xác định những người nắm giữ chức vụ cao trong quân không có nghi thông địch, chứng minh quân đội cũng có thể nhanh chóng phục kích khi chim ưng đen lượn trên không, dụ địch đến.

Đây là đáp án mà cả triều văn võ đều tin tưởng, không ai nghi ngờ Ôn gia trung nghĩa.

Nhưng Kỳ Diên vẫn không tin, hắn gầm lên mắng mỏ cả triều văn võ, bất chấp sự phản đối của các triều thần, muốn trị tội Ôn Lập Chương tội bất kính lớn.

Ngày hôm đó, sấm sét ầm ầm, mưa to gió lớn, như thể đang bất bình thay cho vị trung thần bị oan ức.

Trong Thanh Yến điện, từ trong điện ra đến bậc thang bên ngoài, vô số triều thần quỳ gối, tất cả đều xin Kỳ Diên thu hồi mệnh lệnh, một trung thần như vậy nếu không có chứng cứ mà định tội, bá tánh thiên hạ sẽ lạnh lòng.

Thái hậu ở trên điện tranh luận với Kỳ Diên.

Còn Ôn Hạ hai lần ngất xỉu trong cơn ác mộng này, nghe nói chuyện ở Thanh Yến điện, bất chấp bệnh tật xông đến Thanh Yến điện, bị thân vệ của Kỳ Diên ngăn lại bên ngoài.

Nàng quỳ trong mưa, trình bày những chứng cứ mà Ôn gia quân đã chứng minh, trình bày công lao nhiều năm của phụ thân vì nước.

"Năm Thiên Hựu thứ ba, quân Yên bí mật tấn công Nam Quan, đốt nhà g.i.ế.c người cướp của, quận thủ cuộn bạc lương bỏ trốn. Phụ thân thần nữ trấn thủ Lê Đông, vượt qua tám trăm dặm suốt đêm ập đến Nam Quan, dẫn theo một vạn Ôn gia quân thề sống c.h.ế.t bảo vệ giang sơn Đại Thịnh, trúng tên độc cũng không chịu rời khỏi tường thành."

"Năm Thiên Hựu thứ bảy, trận chiến Đồng Châu, tiên đế phái Trịnh vương làm phó tướng giám quân, quân Yên bày kế không thành, Trịnh vương lỡ vào thành bị bắt, phụ thân thần nữ vì cứu đệ đệ của tiên đế, bị mắc kẹt trong thành địch, đoạn lương hai mươi ba ngày, chỉ dựa vào nước mưa và rau dại để sống sót, cứu được Trịnh vương, tắm m.á.u trở về Đại Thịnh."

"Năm Thiên Hựu thứ chín..."

"Phụ thân cả đời vì nước, Ôn gia quân coi cái c.h.ế.t của mình là sự sống của bách tính. Hoàng thượng không tin lòng trung của ông ấy, nhưng có thể ra ngoài đường tùy tiện kéo một người hỏi, người cứ

hỏi xem Ôn Lập Chương rốt cuộc có phải là gian thần bại tướng hay không, rốt cuộc có phải là kẻ ngu dốt tham sống hay không."

Ngày hôm đó, nước mưa thấm ướt y phục của Ôn Hạ.

Không còn ai có thể che mưa chắn gió cho nàng nữa, không còn ai có thể cõng nàng về căn nhà khô ráo ấm áp trong những ngày mưa gió như thế này nữa.

Phụ thân không thể bảo vệ nàng nữa rồi.

Và nàng muốn bảo vệ cha mình.

Dưới mưa, thân ảnh mảnh mai, yếu đuối lại như rễ cây bám chặt vào đất.

Trên mái tóc đen nhánh của nàng, trâm cài lấp lánh, tinh xảo.

Ngẩng cao gương mặt nhỏ nhắn, nàng hô lớn: "Trời cao chứng giám, giữa ngày hè sấm sét vang trời ắt là có điềm báo. Ta, Ôn Hạ xin thề, nếu cha ta là gian thần, là phản tướng, vậy thì hãy để sấm sét hôm nay giáng xuống đầu con cháu Ôn gia."

"Bằng sinh mạng của ta, xin ông trời hãy phân định trắng đen cho Ôn gia."

Dưới cơn mưa sấm sét, trâm cài trên đầu nàng rơi xuống lả tả.

Nàng ngẩng đầu, giơ cao trâm cài trong tay, như muốn dẫn dụ sấm sét trên trời. Dáng vẻ nhỏ gầy kia, rõ ràng là sắp ngã quỵ, nhưng lại cố gắng chống đỡ, đứng thẳng tắp. Trong khoảnh khắc ấy, nàng kiên cường, ngoan cường, chỉ muốn dùng sinh tử dưới cơn mưa sấm sét này để chứng minh Ôn Lập Chương trong sạch.

Các đại thần quỳ hai bên cũng hiểu được ý nghĩa của những chiếc trâm cài trên đầu nàng. Tuy rằng sấm sét không thể thực sự đánh

trúng nàng, nhưng tai nạn khó lường, mọi người đều hô to: "Không thể!"

Trên bầu trời đen kịt, tia chớp xé toạc màn đêm, như muốn chia đôi vòm trời.

Giữa tiếng sấm vang dội, Thái hậu lao ra khỏi Thanh Yến điện, dang rộng hai tay, bất chấp tất cả để bảo vệ nàng.

Nhưng tia chớp nhanh hơn bước chân của Thái hậu.

Một tiếng sấm sét kinh thiên động địa theo tia chớp giáng xuống, nhưng lại đánh trúng Càn Khôn điện - nơi thờ phụng di ảnh và bài vị của Tiên đế.

Đó là lần duy nhất Kỳ Diên thỏa hiệp với Ôn Hạ.

Hắn không truy cứu tội của cha nàng nữa.

Trước mặt các đại thần, Thái hậu và di ảnh bị sấm sét thiêu cháy của Tiên đế, hắn ban thưởng hậu hĩnh cho Ôn Gia quân, truy phong cho cha nàng.

Đó là lần duy nhất Ôn Hạ chiến thắng Kỳ Diên.

Và Kỳ Diên, Thái hậu cùng toàn bộ văn võ bá quan có lẽ sẽ không bao giờ biết, tia sét đánh vào Càn Khôn điện không phải là lời cảnh báo của trời cao, mà là do nàng cố ý cắm cột sắt buộc cỏ khô lên mái ngói, bôi bột photpho lên di ảnh của Tiên đế để dẫn dụ sấm sét.

Được Ôn Lập Chương che chở cả đời, Ôn Hạ chưa bao giờ cho rằng mình thông minh.

Đó có lẽ là lần duy nhất nàng dùng hết sự thông minh của mình.

Khoảng thời gian ngắn ngủi bên Kỳ Diên khi còn nhỏ đã giúp nàng hiểu rõ hắn, hắn yêu quý phụ hoàng của mình đến nhường nào, đó là điểm yếu của hắn.

Đêm khuya tĩnh mịch, gió nhẹ mang theo hơi lạnh.

Ôn Hạ ngước đôi mắt đẫm lệ, hóa ra không chỉ Kỳ Diên nghi ngờ trận chiến năm xưa, mà ngay cả đại ca trước mặt cũng đang nghi ngờ.

Nhưng làm sao đối tượng bị nghi ngờ lại có thể là tứ ca mà nàng yêu quý nhất chứ?

Tuyệt đối không thể.

"Nhị ca và tam ca thì sao, họ cũng nghĩ như vậy sao?"

Ôn Tư Lập lắc đầu, mím chặt môi mỏng: "Năm đó ta chỉ là suy đoán, cha dạy chúng ta, trong một vụ tai nạn, người sống sót hoặc biến mất có lẽ là người khả nghi nhất. Tuy ta có suy đoán, nhưng cũng không muốn tin rằng đó là tứ đệ, nhưng bức thư trước mắt của muội..."

Bức thư trước mắt nói cho bọn họ biết, Ôn Tư Hòa đã khôi phục trí nhớ từ lâu, nhưng vì trong thư nói gia môn gặp nạn nên không liên lạc với bọn họ.

Chẳng lẽ hắn không biết Ôn gia sẽ lo lắng cho hắn sao? Rốt cuộc hắn gặp phải khó khăn lớn đến mức nào mà ba năm qua không liên lạc với bọn họ?

"Ta đang nghĩ, có phải thích khách áo đen bắt cóc muội ở Thanh Châu hành cung chính là tứ đệ hay không."

Ôn Hạ kinh ngạc: "Sao có thể?"

Nếu Ôn Tư Hòa muốn gặp nàng, hắn có thể trực tiếp lộ diện. Hơn nữa, theo điều tra của Kỳ Diên, những thích khách đó đều là người Yên quốc. Tứ ca của nàng nói giọng Đại Thịnh, sao có thể là người Yên quốc?

Nàng ngẩng đầu, ánh mắt sâu thẳm trùng khớp với Ôn Tư Lập.

Nhưng Ôn Hạ không muốn nghĩ tiếp nữa.

Ôn Tư Lập không hề ném những câu hỏi hóc búa này cho Ôn Hạ, chỉ quyết tâm tự mình điều tra kỹ lưỡng. Ôn Hạ đương nhiên không biết suy nghĩ của hắn, ánh mắt ảm đạm.

Ôn Tư Lập muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn quyết định nói: "Muội còn nhớ năm muội mười bốn tuổi, tứ đệ nói hắn không muốn làm con trai của cha nữa không?"

Ôn Hạ gật đầu lia lịa.

Nàng vẫn luôn không quên, khi đó nàng vừa khóc vừa chạy đi hỏi tứ ca tại sao, Ôn Tư Hòa cúi người lau nước mắt cho nàng, vừa mở miệng đã bị cha gọi đi. Nàng vẫn luôn không nghe được câu trả lời của hắn.

"Khi tứ đệ nói những lời này với cha, ta đang ở thư phòng của cha, ta nghe thấy lời hắn nói."

"Hắn nói hắn đối với muội đã nảy sinh tình cảm nam nữ, không còn là tình cảm huynh muội nữa, hắn không thể làm con trai của cha nữa, hắn muốn đợi muội trưởng thành, dùng năng lực của mình để cưới muội."

Ôn Hạ nắm chặt khăn tay, sững sờ tại chỗ.

Ánh nến trong điện le lói, nàng không nhìn rõ cách bài trí của cung điện xa lạ này, nhưng giọng nói của đại ca lại vô cùng rõ ràng.

Nàng lại như nghe nhầm.

Tứ ca thương yêu nàng như vậy, nàng vẫn luôn gọi hắn là thập cửu ca ca, tứ ca ca. Sao hắn có thể có tình cảm nam nữ với nàng chứ?

Hắn và tam ca đều nói nàng là muội muội đáng yêu nhất trên đời, hắn nói, hắn rất vui khi được gia nhập Ôn gia, rất vui vì cha đã nhận nuôi hắn, rất vui vì có nàng là muội muội. Khi nàng đánh xe ra ngoài du ngoạn, bị con nhà giàu quấy rối, tứ ca cao lớn tuấn tú, cả người ôn hòa, nhưng lông mày lại lạnh lùng sắc bén, nói: "Ai dám bắt nạt muội muội của ta".

Hắn là ca ca của nàng.

Sao có thể chứ?

Nàng dường như chợt nhớ ra, có một ngày, hình như là lúc nàng vừa tròn mười bốn tuổi, mặc chiếc váy dài mới do Ôn Hứa thị may, chạy đến sân tập võ của tướng quân phủ tìm hắn.

Ôn Tư Hòa đang luyện kiếm với tam ca, nghe thấy nàng gọi "ca ca" liền quay đầu lại.

Tam ca sải bước tiến lên khen nàng xinh đẹp. Còn Ôn Tư Hòa thì giơ kiếm trên không trung hồi lâu, chỉ đứng im tại chỗ nhìn nàng, dáng người cao lớn, mỉm cười nhìn đôi mắt nàng, im lặng mím môi.

Hình như là lúc bọn họ cùng nhau đi đến sườn núi kia, cỏ xanh mọc um tùm, nàng chống cằm ngồi trên áo bào trắng của hắn, nhìn về phía cha hành quân, ngẩn người. Ôn Tư Hòa hái quả mâm xôi dại, gói trong lá cây sạch sẽ đưa cho nàng, xoa đầu nàng nói: "Ăn đi, cha sẽ sớm trở về thôi." Hắn hỏi nàng: "Nếu có một ngày ta hành quân ngàn dặm, Hạ Hạ cũng sẽ ngóng trông, cầu nguyện cho ta sao?"

Ôn Hạ đột nhiên không hiểu.

Hắn là ca ca của nàng mà.

Ôn Tư Lập nói: "Đại ca nói với muội, là hy vọng dù thế nào, muội cũng nên đề phòng."

Ôn Hạ rơi nước mắt.

Ôn Tư Lập đưa tay muốn lau nước mắt cho nàng, nhưng động tác dừng lại, vì quan hệ quân thần, từ sau khi tam đệ Ôn Tư Lai giành lấy việc lau nước mắt cho Ôn Hạ, hắn là đại ca cũng vui vẻ nhường lại.

Ôn Hạ nước mắt lưng tròng, Ôn Tư Lập hết sức bất đắc dĩ, đưa tay lau đi nước mắt trên má nàng.

"Bây giờ muội là hoàng hậu, chuyện này càng không thể để tâm phúc và hoàng thượng biết, tất cả chỉ là suy đoán của đại ca, chưa có chứng cứ. Muội hãy nhớ kỹ, cứ đề phòng là được."

Ôn Hạ khẽ đáp một tiếng "ừm", giọng nghẹn ngào.

Ôn Tư Lập từ khi Ôn Hạ còn nằm nôi đã cực kỳ yêu thương muội muội này, tuy là con nuôi, nhưng lại hòa nhập với Ôn gia, chưa bao giờ coi mình là con nuôi, đối với Ôn Hạ vừa là anh vừa là cha.

"Được rồi, lau nước mắt đi, hồi cung thôi, đừng để hoàng thượng nhìn ra điều gì."

Ôn Hạ không biết đang nghĩ gì, im lặng hồi lâu, gật đầu, nhưng lại nhìn Ôn Tư Lập: "Đại ca, huynh có thể đưa thư cho muội được không?"

"Đại ca cần dựa vào bức thư này làm manh mối, đi điều tra rõ ràng Tứ đệ, tạm thời không thể đưa cho muội. Nếu nhận được thư hồi âm, muội cũng phải lập tức báo cho Đại ca, chớ tự ý trả lời."

Ôn Hạ gật đầu, vẻ mặt vẫn u ám.

Ôn Tư Lập gọi Bạch Khấu và Hương Sa: "Cẩn thận hộ tống nương nương hồi cung."

Ôn Hạ lúc này mới hoàn hồn, nói với Ôn Tư Lập: "Muội để Bạch Khấu đưa ca ca đến Chung Thái cung."

Ôn Tư Lập lại càng lo lắng nàng thất thần, bảo nàng cứ yên tâm hồi cung là được, hắn tự sẽ tìm nội thị trong cung dẫn đường.

Ôn Hạ gật đầu, im lặng rời khỏi Thành Vũ điện.

Ôn Tư Lập ra ngoài tìm một nội thị dẫn đường, nội thị dẫn hắn xuyên qua hoa viên, đi đến hành lang dài.

Cung cấm về đêm yên tĩnh, không một tiếng động.

Bỗng nhiên có một giọng hát trong trẻo mà hào sảng xé toạc màn đêm, giọng ca không hề có chút nào đúng nhịp điệu. Ôn Tư Lập lần đầu tiên nghe thấy có người hát dẫu khó nghe, nhưng lại hát một cách vô cùng phấn khích hào sảng.

"Ta vai trái vác đầu hổ a, vai phải đội trời cao!"

"Bản tướng quân đêm nay liền vào động phòng, ợ ~"

Tiếng hát đến gần, bóng dáng loạng choạng đi tới trong bóng đêm mảnh mai thướt tha, nhưng tiếng hát lại tràn đầy nhiệt huyết hào hùng.

Nội thị dừng bước, Ôn Tư Lập cũng thu hồi ánh mắt.

Nội thị nói: "Ôn tướng quân xin chờ một chút."

Nội thị chạy vội lên phía trước, không nhận ra người tới, nhưng biết là phi tần, vội vàng hành lễ khuyên nhủ: "Vị chủ tử này, người mau hồi cung đi, rẽ phải phía trước là hậu cung, nơi này đã là tiền đình, đi thêm nữa là không ổn."

Tiếng hát dừng lại, người mảnh mai thướt tha kia ợ một cái, bỗng nhiên làm ra một hành động khiến Ôn Tư Lập trợn mắt há hốc mồm.

Nàng ta nhấc bổng nội thị lên.

Bằng hai tay.

Một nữ tử...

Ném người lên không trung, cười khúc khích.

Nàng ta bỗng nhiên liếc thấy Ôn Tư Lập, đôi mắt hoa đào sáng lên, say mê chớp chớp mắt.

Ôn Tư Lập nhíu mày, cúi đầu lui về phía sau tránh hiềm nghi.

"Thục phi nương nương!" Cung nữ tìm đến, vất vả lắm mới kéo được nữ tử kia đi.

Nội thị bò ra từ bụi cỏ, không dám kêu đau, cung kính tiếp tục dẫn đường cho Ôn Tư Lập.

Một đường không nói gì, Ôn Tư Lập cũng tuyệt nhiên không phải là người thích nghe ngóng chuyện thị phi, vô cùng giữ lễ, mãi cho đến Chung Thái cung, cứ như trên đường vừa rồi chưa từng có chuyện gì xảy ra.

"Nô tài đưa đến đây, cung tiễn Ôn tướng quân."

Ôn Tư Lập ra hiệu cho thân tín, đồ đao lấy ra một thỏi bạc: "Công công cầm lấy xem vết thương, đa tạ đã dẫn đường."

Chương 40: Chương 38

Đêm nay đối với Ôn Hạ, nhất định sẽ không yên bình.

Trên đường hồi Phượng Dực cung, sự khác thường của nàng bị hai cung nữ bên cạnh nhận ra, Bạch Khấu và Hương Sa quan tâm hỏi han, nàng chỉ lắc đầu, không trả lời.

Ngay cả nàng cũng không biết đáp án.

Nàng tự nhiên không tin Tứ ca ca sẽ phản bội Ôn gia.

Nhưng Đại ca nói đến tình cảm nam nữ...

Ôn Hạ bỗng nhiên bừng tỉnh, Tứ ca ca năm đó mới mười sáu tuổi, cho dù Ôn gia nhìn nhầm tuổi hắn, hắn nhiều nhất cũng mười tám tuổi. Thiếu niên mười tám tuổi, ngày thường sống cùng bọn họ trong phủ, bên cạnh không có nữ tử nào khác, chỉ có một mình nàng, tự nhiên sẽ xem thứ cảm giác mơ hồ khi lớn lên này là yêu thích.

Là Tứ ca ca đã hiểu lầm.

Hắn hẳn là đã nhầm lẫn những cảm xúc đó thành tình yêu nam nữ.

Giống như lúc Ôn Lập Chương muốn đưa nàng hồi kinh, nàng cũng đã khóc nói với Ôn Hứa thị, tại sao nàng không thể tự chọn một phu quân giống như Tứ ca ca.

Thời gian nàng trưởng thành chỉ tiếp xúc với phụ thân và các ca ca, nàng cũng sẽ dựa theo hình mẫu của phụ thân và các ca ca mà

tưởng tượng ra hình mẫu người chồng lý tưởng.

Nghĩ đến đây, Ôn Hạ rốt cuộc cũng có chút sáng tỏ, nhưng vừa nhớ tới lời Đại ca nói, vẫn là chau mày không thôi.

Nàng suýt nữa thì quên mất trong tẩm cung của mình còn có người, nghe thấy Kỳ Diên thờ ơ nói một câu "Trở về rồi", sợ tới mức quên cả hành lễ.

"Hoàng thượng sao lại ở đây?"

"Trẫm chẳng phải đã nói sẽ đợi nàng ở Phượng Dực cung sao?"

Kỳ Diên đi về phía nàng: "Nói chuyện với huynh trưởng thế nào?"

"Lâu ngày không gặp, trò chuyện với Đại ca lâu một chút, đa tạ Hoàng thượng."

Kỳ Diên không nói thêm gì, để nàng đi rửa mặt trước.

Ôn Hạ liếc nhìn hắn thêm một cái, hắn đã ngồi xuống trước bàn vuông bằng gỗ lê trong điện, cung nữ đang pha trà cho hắn, hắn thong thả uống trà, yết hầu khẽ chuyển động.

Ôn Hạ bỗng nhiên cảm thấy mặt nóng bừng, biết rõ đêm nay hắn sẽ không đi nữa.

Nàng chậm rãi đi đến Thanh Ngọc trì tắm rửa.

Hơi nước lượn lờ bốc lên, suy nghĩ miên man của nàng như làn sương mù này.

Trong lúc chờ đợi, Kỳ Diên đã đến thư phòng, lại nhìn thêm một lần chiếc đai lưng do Ôn Hạ làm.

Vừa rồi lúc đến, hắn một mình nhàm chán, liền nhìn thấy chiếc đai lưng này trong thư phòng. Đai lưng màu sắc được khảm ngọc đẹp, kiểu dáng độc đáo, hắn rất thích. Hồ Thuận hỏi cung nữ, cung nữ

nói những thứ này đều là do Ôn Hạ tự tay may từng mũi kim, kiểu dáng cũng là do nàng tự vẽ.

Kỳ Diên đây là lần đầu tiên nhận được đồ vật do nữ tử tự tay làm.

Hồ Thuận cười nói: "Chiếc đai lưng này rất hợp với khí chất của Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương hiện giờ thật sự đã để tâm đến người rồi."

Kỳ Diên vui vẻ nhướn mày, bước ra khỏi thư phòng, hỏi cung nữ: "Hoàng hậu đang ở đâu?"

"Hồi Hoàng thượng, nương nương vẫn đang tắm."

Thanh Ngọc trì được đặt ở một thiên điện phía sau tẩm cung, đi từ hành lang vài bước là tới.

Cung nữ canh giữ ở ngoài cửa thấy Kỳ Diên đến, vội vàng muốn bẩm báo, Kỳ Diên giơ tay ngăn lại.

Vén rèm châu lên, không khí ẩm ướt tràn ngập hương thơm thoang thoảng, phía sau tấm màn sa mỏng manh, một hồ nước nóng màu trắng sữa như ngọc quý. Dưới làn nước lấp lánh, làn da thiếu nữ trắng nõn hơn cả tuyết, bông hoa ngọc lan bên n.g.ự.c phải nở rộ trong làn nước nóng.

Ánh mắt Kỳ Diên như đêm đen, bước lên bậc thang.

Hương Sa là người đầu tiên nhìn thấy hắn, giật mình đến mức làm rơi cả hộp hương cao trong tay: "Hoàng thượng, nương nương còn chưa xong, xin người..."

Những lời còn lại đều bị ánh mắt lạnh lùng của Kỳ Diên cắt ngang.

Ôn Hạ đã biến sắc, cánh tay trắng nõn che chắn trước ngực, muốn lên bờ lại muốn chìm xuống nước, luống cuống đến mức hai má đỏ bừng.

Bạch Khấu hốt hoảng muốn đi lấy y phục, lại bị Kỳ Diên lạnh nhạt nói "Lui xuống".

Cung nhân đều bị hắn đuổi ra ngoài.

Ôn Hạ hoảng sợ bất an.

Kỳ Diên đứng trên bậc thang bên hồ, từ góc độ này, đập vào mắt là làn sương mờ ảo, làn da nàng như ngọc, gương mặt xinh đẹp e lệ. Yết hầu Kỳ Diên khẽ chuyển động, ngồi xổm xuống: "Lại đây."

Lông mi Ôn Hạ không ngừng run rẩy: "Thần thiếp còn chưa xong."

Đôi mắt Kỳ Diên sâu thẳm khó dò, đôi môi mỏng như cười như không, chỉ là giọng nói không hề mang đến áp lực cho nàng: "Lại đây."

Ôn Hạ đỏ bừng mặt: "Hoàng thượng như vậy thật không phải quân tử..."

Kỳ Diên bật cười, hơi nâng cằm: "Trẫm có mong làm quân tử đâu. Là nàng tự lại đây, hay trẫm xuống đó, nàng tự suy nghĩ cho kỹ."

Ôn Hạ run rẩy lông mi, cứng đờ trong làn sương mờ ảo hồi lâu. Kỳ Diên ung dung thong thả chờ trên bờ, cả người tỏa ra khí chất đế vương, quyết tâm muốn có được, không cho phép kháng cự.

Ôn Hạ cuối cùng cũng cứng nhắc, chậm chạp dựa vào bờ.

Kỳ Diên cúi đầu, đôi môi mỏng cong lên nụ cười tà mị, nắm lấy cổ tay đang bắt chéo che chắn của Ôn Hạ, kéo nàng nửa người ra khỏi mặt nước.

Tiếng nước b.ắ.n tung tóe.

Nàng biến sắc, đôi môi đỏ mọng run rẩy bị hắn hôn lên. Bàn tay to giữ chặt gáy nàng, không cho nàng trốn tránh dù chỉ một chút.

Ôn Hạ tưởng rằng mình sẽ được lên bờ.

Nhưng gặp phải Kỳ Diên, hắn chỉ là vực sâu đưa nàng chìm nghỉm.

Trong Thanh Ngọc trì, nàng không còn đường lui, nói đúng hơn là không còn chút tôn nghiêm nào. Hai đầu gối quỳ trên bậc thang bằng ngọc trong nước, đau đến mức dường như trầy da tróc thịt. Tảo nước quấn quanh eo Kỳ Diên, hắn dường như cảm thấy độ sâu như vậy vẫn chưa đủ, ôm nàng bơi ra chỗ sâu hơn.

Ôn Hạ bị sặc mấy ngụm nước nóng, trong làn sương trắng nóng hổi chỉ cảm thấy ngạt thở như lúc 9 tuổi bị rơi xuống nước. Cánh tay bị Kỳ Diên kéo lại từ phía sau, cằm liên tục đập vào mặt nước, lại như bị sặc nước.

Nàng bỗng nhiên khóc lóc gọi: "Tứ ca ca--"

Kỳ Diên hung hăng kéo nàng lại, bóp chặt hai má nàng, đôi mắt dài đẹp đẽ mang theo sát khí hung bạo: "Nàng muốn c.h.ế.t sao?"

"Gọi Tứ ca ca cái gì!"

"Ta sợ nước, ta sợ nước." Ôn Hạ run rẩy vừa khóc vừa thở hổn hển: "Ta từng bị rơi xuống nước, là Tứ ca ca đã cứu ta. Ta không muốn ở chỗ này!"

Sát khí trong mắt Kỳ Diên cuối cùng cũng tan biến, dừng lại giữa chừng, hắn lại không cảm thấy mất hứng, bế nàng lên bờ, ngay trên chiếc giường thấp trong điện.

Bên ngoài điện, cung nhân Phượng Dực cung không dám giải tán, nhưng có bao giờ nghe thấy tiếng khóc yếu ớt như vậy đâu. Bạch Khấu sai cung nữ lui ra, cùng Hương Sa ở lại ngoài cửa, hai người mặt đỏ bừng, trong mắt đều là lo lắng.

Một canh giờ dài đằng đẵng trôi qua, Hương Sa không trầm ổn được như Bạch Khấu, cuối cùng không nhịn được xông vào: "Hoàng

thượng, cầu xin người đừng ức h.i.ế.p nương nương nữa!”

Một luồng nội lực mạnh mẽ mang theo hàn ý lạnh lẽo từ phía sau tấm rèm mỏng ập tới, đẩy Hương Sa ra ngoài điện, Hương Sa ngã mạnh về phía sau, Bạch Khấu vội vàng đỡ lấy nàng.

Tiếng khóc trong điện cuối cùng cũng biến thành tiếng nức nở khe khẽ, tiếng bước chân truyền đến, hai người vội vàng lui về sau, chỉ dám dùng ánh mắt lo lắng liếc nhìn.

Vị đế vương thân hình cường tráng, vai rộng đầy nước, bế hoàng hậu đang quấn long bào ra ngoài, chỉ có một đôi chân nhỏ lộ ra ngoài long bào, đầy vết thương đỏ ửng, run rẩy.

Kỳ Diên đi vào tẩm cung, lạnh nhạt ra lệnh cho cung nhân đóng cửa phòng.

Hắn đặt Ôn Hạ lên giường, nàng vùng vẫy, hắn nâng trán trắng nõn của nàng lên, đôi mắt sâu thẳm nhìn vào trong.

“Ở trước mặt ta gọi tên người khác, cho dù là huynh trưởng của nàng cũng không được.”

Ngón tay véo cằm nàng, hắn hôn lên môi nàng, càng thêm ra sức trừng phạt.

…

Giờ Dần đã đến, mọi thứ trong điện cuối cùng cũng kết thúc.

Tóc mai Ôn Hạ rối tung, lọn tóc lòa xòa dính vào má ửng đỏ, đôi mắt hạnh long lanh ngấn lệ mở to.

Kỳ Diên nhìn thấy một hàng dấu răng nhỏ trên vai từ trong gương, lại bật cười.

Khoác áo ngủ lên, hắn rót nước đưa đến bên môi Ôn Hạ.

Nàng đã sớm như cá mắc cạn, uống rất vội vàng, nước tràn ra khóe môi làm ướt má.

Kỳ Diên kiên nhẫn đút cho nàng, trong mắt tràn đầy thỏa mãn, đợi đến khi Ôn Hạ không uống nữa mới cẩn thận lau vết nước bên môi cho nàng.

Ôn Hạ nhìn hắn chằm chằm không nhúc nhích, đột nhiên giơ tay lên.

Bốp một tiếng.

Cái tát của nàng giáng lên mặt hắn.

Kỳ Diên sững sờ trong giây lát, đầy vẻ tức giận, nheo mắt nhìn chằm chằm Ôn Hạ. Nàng lại đỏ hoe mắt rơi nước mắt, hắn nhất thời vừa tức vừa bực, quát lớn: "Khóc cái gì, là nàng đánh trẫm."

Ôn Hạ mấp máy môi, muốn nói rất nhiều lời, muốn nói cho hắn biết hắn quá khốn nạn, nhưng cuối cùng lại cảm thấy đôi co với loại người này chỉ là phí sức.

Nước mắt từng giọt rơi xuống chăn, nàng phát ra tiếng nức nở khe khẽ.

Kỳ Diên cứng đờ, sự bối rối và xấu hổ vì bị tát một cái đã sớm không còn để ý đến nữa, cau mày nhìn những giọt nước mắt không ngừng rơi xuống: "Nàng đừng khóc nữa."

Hắn muốn lau nước mắt cho Ôn Hạ, nhưng bị nàng tránh ra.

Kỳ Diên chỉ có thể cúi người xuống, lại cảm thấy không nhìn rõ dáng vẻ của Ôn Hạ, liền nửa quỳ dưới giường ngẩng đầu nhìn nàng: "Đừng khóc nữa, trẫm không trách nàng đánh trẫm, không muốn nổi giận với nàng."

"Nàng đừng khóc nữa được không, Hạ Hạ, nàng muốn thế nào?"

Ôn Hạ càng khóc dữ hơn, nước mắt không ngừng rơi. Tiếng khóc của nàng không ồn ào, nhỏ nhẹ, ngay cả khi khóc cũng nhẹ nhàng dịu dàng. Tiếng khóc này lọt vào tai, khiến Kỳ Diên đột nhiên cảm thấy mình đúng là một tên khốn nạn không bằng cầm thú.

"Đừng khóc nữa, đừng ép trẫm."

Đôi vai gầy của Ôn Hạ bỗng nhiên run lên, vẫn còn tiếng nức nở khe khẽ.

"Còn khóc nữa! Đừng ép trẫm nghĩ cách khác cầu xin nàng!"

Cách của hắn cuối cùng cũng dọa nàng sợ, nàng cuối cùng cũng ngừng khóc, vẫn còn tiếng nức nở nhỏ.

Kỳ Diên buồn bực đến mức khó chịu: "Trẫm không làm gì nàng, vừa rồi cũng là nàng tát trẫm, sao lại biến thành nàng ấm ức như vậy?"

Ôn Hạ nước mắt lưng tròng, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc: "Là người ức h.i.ế.p ta…"

"Trẫm làm chuyện này với nàng là ức h.i.ế.p nàng?" Kỳ Diên cau mày, cuối cùng mới biết nguyên nhân nàng khóc, cảm thấy rất vô lý: "Nàng là hoàng hậu, là người của trẫm, trẫm đối xử với nàng như vậy là lẽ đương nhiên."

Ôn Hạ im lặng rơi nước mắt.

Kỳ Diên không chịu nổi nước mắt của nàng, bất đắc dĩ dịu giọng nói: "Hạ Hạ, chuyện này, trẫm chỉ muốn làm với nàng thôi." Hắn ôm Ôn Hạ vào lòng, mặc kệ cơ thể nàng hơi run rẩy, vuốt ve mái tóc rối của nàng, giọng nói khàn khàn: "Trẫm chưa từng sủng hạnh ai khác, phi tần trong hậu cung chỉ là trẫm đối đầu với mẫu hậu mới nạp vào, trẫm chưa từng chạm vào ai cả."

Ôn Hạ không muốn để ý đến hắn, nàng không cảm thấy đây là ân huệ lớn lao gì, Kỳ Diên không hề kiềm chế, giống như dã thú, không

có nhân tính.

“Nàng không tin trẫm?”

“Ta đau, ta muốn gọi Từ thái y.” Ôn Hạ nhắm mắt lại.

Từ Hoa Quân đêm nay không trực, bị triệu tập từ trong phủ đến, không dám chậm trễ một khắc nào.

Kỳ Diên nghe ở ngoài bình phong, Từ Hoa Quân ở bên trong kiểm tra cho Ôn Hạ một lượt, đi ra bẩm báo không có gì đáng ngại, nghỉ ngơi một ngày là khỏi, hoàng hậu còn trẻ, mới lần đầu trải qua chuyện này, khuyên hắn nên tiết chế.

Ánh mắt của Hương Sa như muốn bốc cháy, nhìn chằm chằm vào lưng Kỳ Diên.

Kỳ Diên hờ hững liếc nàng một cái, trở về tẩm cung.

Ôn Hạ quay lưng về phía hắn ngủ, mái tóc đen xõa tung, nhưng nàng không còn trân trọng mái tóc đen này như trước nữa.

Kỳ Diên cầm lấy lược, ngón tay thon dài chải lại mái tóc dài rối bù cho Ôn Hạ, trải ra trên gối ngọc, phủ lên một lớp lụa mỏng, kiên nhẫn thắt nút tóc cho nàng.

Hắn nghiêng người ôm nàng, nàng vẫn còn hơi run rẩy, hắn nhẹ nhàng hôn lên tóc mai nàng.

“Hạ Hạ, lần sau trẫm sẽ chú ý.”

“Trẫm phái một đội kỵ binh đến Oa Đế quốc tìm bảo thạch cho nàng, hôm trước nhận được tin tức khẩn cấp, nơi đó khai thác không dễ dàng, sức lao động trong nước bọn họ không đủ. Trẫm liền ký kết minh ước với quốc chủ của bọn họ, bỏ ra số tiền lớn mua mấy ngọn núi, sau đó phái mười vạn người cùng dụng cụ đến khai

thác núi, rất nhanh sẽ đưa ngọc bích tốt nhất trên đời đến cho nàng.”

Ôn Hạ cuối cùng cũng dịu lại: “Dưới núi có rất nhiều ngọc bích sao?”

“Đương nhiên.”

Giọng nàng lại đột nhiên trở nên lạnh lùng: “Thần thiếp không cần nữa, thần thiếp đã có rất nhiều bảo vật rồi. Bỏ ra số tiền lớn mua núi, mười vạn người khai thác núi, thần thiếp chưa từng cảm thấy mình có thể gánh vác được sự sủng ái làm hại dân hại nước như vậy.”

Kỳ Diên cười khẩy: “Thôi được rồi, nàng ngủ đi, trời sắp sáng rồi.”

Ôn Hạ cả người mệt mỏi, rõ ràng nàng không muốn Kỳ Diên ngủ trên giường mình, làm bẩn cả chăn lụa nàng yêu thích, nhưng cuối cùng vẫn không chống lại được cơn buồn ngủ, chìm vào giấc ngủ say.

Khi nàng tỉnh lại đã không biết là giờ nào, chỉ thấy ánh mặt trời chiếu vào bức bình phong vẽ non nước, rồng phượng, in bóng mờ mờ trên tấm thảm.

Nàng ngồi dậy một cách uể oải, Hương Sa nghe thấy tiếng động liền vội vàng vào hầu hạ, khóe mắt đỏ hoe.

Ôn Hạ cảm thấy khát nước, uống rất nhiều nước, rồi mới ngẩng đầu hỏi: "Thuốc đâu?"

"Nương nương dùng bữa rồi hãy uống thuốc ạ."

Ôn Hạ lắc đầu, nhận lấy chén thuốc tránh thai mà Hương Sa bưng tới, ngửa đầu uống cạn.

Lúc này đã là giờ Ngọ, Hương Sa nói Kỳ Diên đã dậy từ hai canh giờ trước, đang ở Thanh Yến điện triệu kiến Ôn Tư Lập, sắc phong hắn

làm Phiêu Kỵ Đại tướng quân.

Lại thăng thêm một bậc.

Ôn Hạ cụp mi xuống, đang dùng bữa sáng, thì nghe thấy cung nhân từ ngoài bẩm báo: "Hoàng thượng giá lâm!", nàng chợt cảm thấy cả bàn thức ăn ngon lành đều trở nên vô vị.

Ôn Hạ không đứng dậy hành lễ với Kỳ Diên, hôm nay nàng không muốn, hắn cũng đã nói không cần nàng câu nệ lễ nghi.

Kỳ Diên mặc long bào màu đen điểm vàng, khí thế uy nghiêm của bậc đế vương như thường lệ, nhưng sắc mặt lại vui vẻ hơn vài phần, ngọc bội bên hông hắn tinh xảo khác thường.

Hắn nói: "Sáng nay ở triều, trẫm đã phong thưởng cho huynh trưởng của nàng."

"Đại ca vì Đại Thịnh xông pha trận mạc, đây là những gì huynh ấy đáng được nhận." Ôn Hạ không muốn nịnh hót hắn. Nàng ngẩng đầu lên, bỗng nhiên ánh mắt dừng lại trên ngọc bội bên hông Kỳ Diên, nàng đứng bật dậy, định tháo nó xuống.

Kỳ Diên không ngờ nàng lại phản ứng như vậy, không nhịn được cười nói: "Trẫm biết đây là vật nàng tặng trẫm, sáng nay trẫm cố ý đeo nó, chính là muốn nói cho nàng biết trẫm rất thích ngọc bội này."

"Hoàng thượng, đây là vật thần thiếp làm cho huynh trưởng, không phải tặng người."

Nụ cười trên mặt Kỳ Diên chợt tắt, đôi mắt sâu thẳm dần lạnh lẽo.

Hồ Thuận, người lấy ngọc bội đến, đương nhiên càng kinh ngạc hơn, vội vàng quỳ xuống.

Hắn vừa quỳ, các cung nhân trong điện đều đồng loạt quỳ xuống, ngay cả cung nhân của Phượng Dực cung cũng lặng lẽ quỳ theo.

Ôn Hạ cảm thấy hơi lúng túng, nhưng không phải vì làm mất mặt Kỳ Diên, mà là vì cảm thấy hành động vừa rồi ôm eo hắn, tháo ngọc bội không giống một quý nữ đoan trang, lịch sự.

Nàng nắm chặt ngọc bội trong tay, khẽ cúi đầu hành lễ với Kỳ Diên: "Thần thiếp đã khiến Hoàng thượng hiểu lầm, là lỗi của thần thiếp, mong Hoàng thượng thứ tội."

Kỳ Diên nhìn chằm chằm vào ngọc bội trong tay nàng, khóe mắt liếc sang, long bào của hắn xõa ra, đây là lần đầu tiên hắn có bộ dạng chật vật như vậy.

Nhớ lại những giọt nước mắt to như hạt đậu của Ôn Hạ đêm qua, Kỳ Diên cuối cùng siết chặt ngón tay đang đeo nhẫn, lạnh lùng nói: "Không phải thì không phải, nàng làm cho trẫm một cái khác là được."

Ôn Hạ cúi đầu vâng dạ, đưa ngọc bội cho Hương Sa.

Không khí trong điện im lặng như chết, ngay khi Ôn Hạ và các cung nhân đều nghĩ Kỳ Diên sắp nổi giận, thì hắn trầm giọng nói: "Cái nàng làm cho trẫm, phải đẹp hơn cái này."

Hắn xoay người sải bước rời đi, vạt áo long bào bay phấp phới.

Các cung nhân đang cắt tỉa cành hoa dọc đường đi chưa từng thấy hoàng đế ăn mặc xộc xoạc, không thắt ngọc bội mà mặt lạnh tanh như vậy, đều vội vàng quỳ xuống.

Kỳ Diên trở về Càn Chương cung, quay đầu nhìn Hồ Thuận bằng ánh mắt lạnh lẽo, sát khí trong mắt gần như có thể lấy mạng người.

Hắn sải bước ngồi vào long ỷ, tay xoay xoay chiếc nhẫn ngọc, suýt nữa thì giống như con quay.

Hồ Thuận khom người, run rẩy nói: "Ngọc bội đó cũng không đẹp, Hoàng thượng xưa nay không thích màu xanh đậm, màu đó không xứng với long uy của Hoàng thượng."

"Hoàng hậu nương nương sẽ làm ngọc bội mới cho Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương khéo tay, chắc chắn vài ngày nữa sẽ làm xong! Hoàng thượng đừng nên tức giận."

"Ngươi thấy trẫm có tức giận không? Chỉ là một cái ngọc bội thôi, Hoàng hậu đã đồng ý làm cho trẫm, trẫm không hề tức giận chút nào."

Choang!

Một chiếc chén trà bị ném xuống đất vỡ tan.

Chương 41: Chương 39

Tờ tấu từ Đam Thành quan gửi đến, Ôn gia quân cuối cùng đã cứu được ba mươi bảy người dân bị bắt cóc, có sáu người đã c.h.ế.t ở Ô Lô trước khi kịp cứu.

Phó tướng và binh lính đều bị thương, trở về Đam Thành, nhưng lại mất tin tức của Ôn Tư Lai.

Ôn Tư Lai là người dẫn đầu lẻn vào thành dò đường cho quân lính, trên đường rút lui đã bị lạc mất mọi người. Với kinh nghiệm chinh chiến sa trường của huynh ấy, trừ khi gặp phải mai phục, nếu không sẽ không mất liên lạc với quân đội.

Nhưng đúng lúc này, Kỳ Diên lại hạ chỉ mới.

Vì Đam Thành quan canh phòng không nghiêm, nhưng niệm tình đã cứu được người dân, cách chức phó tướng, phạt đánh gậy, binh lính trực đêm hôm đó xử lý theo luật, triệu hồi chín vạn Ôn gia quân ở Đam Thành quan về doanh trại kinh đô huấn luyện lại. Chủ tướng Ôn Tư Lai quản lý không nghiêm, đợi về thành sẽ xử phạt sau. Ôn Tư Lập sẽ dẫn chín vạn Ôn gia quân đến tiếp nhận ba ngày sau.

Ôn Hạ như bị điếc, chấn động cực độ, nhưng nàng đã lường trước được ngày này sớm muộn cũng sẽ đến.

Kỳ Diên đang muốn suy yếu binh quyền của Ôn gia.

Chín vạn binh mã thôi, Ôn gia không coi vào đâu, điều khiến họ quan tâm là tấm lòng đế vương này.

Nếu Kỳ Diên đã quyết tâm muốn suy yếu Ôn gia, thì không ai có thể ngăn cản.

Năm xưa, khi hai nước giao chiến, phụ thân uy danh lừng lẫy, là chỗ dựa vững chắc cho tiên đế. Giờ đây hai nước đã nghị hòa, Đại Thịnh không có chiến tranh, không cần Ôn gia nắm giữ trăm vạn hùng binh.

Hôm nay Kỳ Diên có thể thu hồi chín vạn Ôn gia quân, ngày sau sẽ như thế nào? Đây chẳng qua chỉ là sự khởi đầu.

Thời tiết dần ấm lên, lòng Ôn Hạ lại như bị thiêu đốt, gương mặt xinh đẹp chưa bao giờ lạnh lùng như lúc này.

Nàng đã c.h.ế.t tâm rồi.

Cho dù đã trao thân xác này, nàng cũng chưa từng bước vào trái tim Kỳ Diên, không thể khiến hắn từ bỏ đế vương quyền lực vì nàng. Những lời hắn nói yêu nàng, chẳng qua chỉ là nhất thời ham muốn sắc đẹp mà thôi.

Lẽ ra phải rất đau lòng, nhưng Ôn Hạ lại không khóc nổi.

Trong điện, trầm hương lượn lờ, hương thơm thoang thoảng của hoa cỏ cũng không thể xoa dịu được lòng người.

Bạch Khấu lo lắng hỏi: "Đây là việc quốc gia đại sự, nương nương cầu xin, liệu Hoàng thượng có nương tay không ạ?" Tuy nàng hỏi vậy, nhưng ngay cả nàng cũng biết chắc chắn là không thể.

Là bậc đế vương, những việc Kỳ Diên làm đối với hắn mà nói hoàn toàn không sai. Có lẽ còn có triều thần cho rằng việc hắn coi trọng quốc sự là chuyện tốt.

Ôn Hạ chỉ cảm thấy, nàng bị chó cắn, vết thương đầy mình, lại còn hoàn toàn lạnh tâm.

Bạch Khấu nói: "Nương nương, đêm hôm trước người còn tát Hoàng thượng một cái... Hay để nô tỳ làm chút điểm tâm, nói là do nương nương làm, đưa đến trước mặt Hoàng thượng."

Ôn Hạ nhắm mắt lại, không muốn làm những việc này nữa.

"Nương nương, nô tỳ biết người đang nghĩ gì, nhưng rõ ràng Hoàng thượng vẫn còn lý trí, dù có sủng ái người cũng chưa đến mức hôn quân. Có lẽ..." Bạch Khấu ngập ngừng nói: "Có lẽ người vẫn chưa thực sự bước vào trái tim Hoàng thượng. Người xem Thái hậu và tiên đế, tiên đế tuy có sáu vị phi tần, nhưng chỉ sủng ái một mình Thái hậu, vì người mà cải cách nữ học trong thiên hạ, để người xử lý việc triều chính, chưa bao giờ can thiệp Thái hậu xem tấu chương."

Ôn Hạ mở đôi mắt hạnh, ánh mắt lạnh lùng: "Ngươi muốn ta đối xử tốt với tên ôn thần kia, sưởi ấm trái tim hắn sao?"

Bạch Khấu gật đầu: "Tuy nô tỳ không hiểu chuyện tình yêu nam nữ, nhưng sắc đẹp tàn phai thì tình yêu cũng nhạt đi, nương nương hiểu, nô tỳ cũng hiểu. Hãy để Hoàng thượng mỗi khi nhắc đến người không chỉ nghĩ đến sắc đẹp, mà còn nhớ đến những điều tốt đẹp người đã làm cho hắn."

Ôn Hạ cười nhạt, lần đầu tiên có nụ cười lạnh lùng, vô tình như vậy: "Ta ghét hắn."

"Nương nương… Người và Hoàng thượng có tình nghĩa thanh mai trúc mã từ thuở nhỏ, lẽ nào người còn muốn lần sau lại nghe tin tức Ôn gia bị thu hồi binh quyền sao?"

Câu nói này đánh trúng tim Ôn Hạ, nàng trầm mặc hồi lâu: "Nhưng ta không biết phải đối xử tốt với hắn thế nào, ngay cả cách ở chung của vợ chồng ân ái ta cũng không biết, ta cũng chưa từng thấy…"

Nàng đột nhiên dừng lại.

Nàng cũng chưa từng thấy mẫu thân đối xử tốt với phụ thân.

Ôn Hứa thị vĩnh viễn coi Ôn Lập Chương là tướng quân, là chủ gia đình. Cho dù Ôn Lập Chương một tháng mới về phủ một lần, ở trong thư phòng, Ôn Hứa thị cũng chỉ dặn dò đầu bếp làm nhiều món ngon, nửa đêm chuẩn bị canh nóng cho hạ nhân đưa tới.

Từ nhỏ nàng chưa từng thấy vợ chồng ân ái ở chung với nhau như thế nào, làm sao biết cách thể hiện sự tốt đẹp đó ra.

Bạch Khấu nói: "Nương nương chỉ là đang bị vướng mắc trong lòng, trong lòng không buông bỏ được những uất ức trước kia, nên mới không muốn đối xử tốt với Hoàng thượng. Nương nương hãy nghĩ lại xem, lúc nhỏ người đối xử với Hoàng thượng như thế nào?"

Ôn Hạ nhất thời sững sờ.

Đúng vậy, lúc năm tuổi, nàng một lòng muốn để dành những món ngon trên bàn ăn cho Kỳ Diên.

Bảo bối Thái hậu ban thưởng cho nàng, Kỳ Diên rõ ràng đều có, nhưng nàng vẫn muốn giữ lại, đợi hắn luyện võ trở về sẽ vui vẻ nhón chân tặng cho hắn.

Hắn bị phạt quỳ, nàng lén lút mang cho hắn rất nhiều đồ ăn, bụng áo nhỏ nhồi đến phồng lên, lấy ra từng món một cho hắn chọn, hắn vốn luôn kén ăn. Mỗi lần hắn bị phạt, nàng đều cùng hắn quỳ, cho dù trời mưa cũng không nỡ để Thái tử ca ca tốt như vậy bị ướt mưa.

Lúc đó nàng đối xử với hắn rất tốt, nhưng hắn thì sao?

Càng nghĩ đến những điều nàng đã làm lúc nhỏ, nàng càng cảm thấy Kỳ Diên thật vô nhân tính.

Trầm hương trong lư hương đã tắt, làn khói trắng cuối cùng cũng mỏng manh tan đi.

Ôn Hạ trầm mặc hồi lâu, cuối cùng nói: "Trang điểm cho ta đi."

Lời của Bạch Khấu có lẽ là một con đường.

Từng bước một đưa Kỳ Diên vào cái bẫy dịu dàng của nàng, tại sao lại không thể coi là báo thù chứ.

Cung nữ trang điểm vấn tóc cho Ôn Hạ, Bạch Khấu liền chọn thân vào kho chọn đồ trang sức mà Kỳ Diên từng ban thưởng, lúc ôm hộp trang sức đi ra, Hương Sa bất mãn đứng trước mặt Bạch Khấu.

"Sao tỷ có thể khuyên nương nương như vậy, người chịu khổ chưa đủ nhiều sao."

Bạch Khấu nói: "Muội đừng cản tỷ, đêm đó muội lỗ mãng như vậy, may mà Hoàng thượng không trách tội. Nếu Hoàng thượng trách tội xuống, chẳng phải nương nương lại phải đi cầu xin Hoàng thượng, để người chịu khổ sao."

Bạch Khấu lại khuyên thêm một câu: "Nhân lúc Hoàng thượng hiện tại thích nương nương, nương nương nên nắm bắt trái tim Hoàng thượng, cho dù là khẩu thị tâm phi cũng được, trước tiên phải dọa Hoàng thượng đã. Bình thường chính là nương nương quá chiều chuộng tỷ muội chúng ta rồi, sau này muội đừng lỗ mãng như vậy nữa."

Hương Sa cắn môi, vẻ mặt ấm ức.

Bạch Khấu cuối cùng vẫn tiến lên cười nói: "Được rồi, tỷ cũng không phải trách muội, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của muội ấm ức kìa, tính tình giống như đều khác với trước kia rồi. Hương Sa ngoan, muội đừng giận tỷ, quay đầu tỷ cho muội dùng hộp phấn Hoa Nhan của tỷ, loại mới!"

"Ta không cần." Hương Sa xoay người đi vào trong điện.

Bạch Khấu cười: "Chẳng phải muội thích phấn Hoa Nhan nhất sao, ở Thanh Châu còn nâng niu như bảo bối, trở về lại không thấy muội lấy ra dùng."

Hương Sa khựng lại một chút: "Ta làm mất dọc đường rồi, vậy tỷ tặng ta một hộp đi, đa tạ tỷ tỷ."

Hai người không nói đùa nữa, trong điện Ôn Hạ đã trang điểm xong, mặc bộ váy dài màu xanh nhạt chấm đất. Bạch Khấu đưa hộp trang sức trong gương trang điểm lên cho nàng chọn lựa, Ôn Hạ chọn một bộ trâm cài tóc bằng vàng khảm hồng ngọc.

…

Kỳ Diên đang nghỉ ngơi ở Càn Chương cung, lười biếng nghe nhạc công thổi sáo.

Hồ Thuận bẩm báo Hoàng hậu nương nương đã đến. Kỳ Diên sững người một chút, vội vàng ngồi dậy, khẽ mím môi mỏng, có chút không biết nên nói với Ôn Hạ thế nào về chuyện hôm nay ở triều đình hắn đã thu hồi binh quyền ở cửa ải Đam Thành.

Hắn phất tay cho nhạc công lui xuống.

Ôn Hạ bước từng bước nhỏ vào trong điện, làn váy dài như sóng biếc, khom người hành lễ với Kỳ Diên.

Kỳ Diên ra hiệu cho nàng ngồi bên cạnh hắn: "Hoàng hậu tới đây làm gì?"

Ôn Hạ nhìn khắp cung nhân trong điện, không mở miệng trả lời.

Kỳ Diên liền cho cung nhân lui xuống, phất tay bảo nàng ngồi.

Ôn Hạ đi đến trước giường dài của hắn, bị hắn kéo tay, ngồi xuống bên cạnh hắn.

Muốn giả vờ đối xử tốt với hắn, nàng đã chuẩn bị tâm lý đầy đủ rồi, nhưng đối mặt với khuôn mặt lạnh lùng của Kỳ Diên, nàng trầm mặc hồi lâu mới lấy hết can đảm, giọng nói dịu dàng như thường lệ: "Mặt chàng, còn đau không?"

Kỳ Diên khựng lại một chút, chợt cười, nhướng mày: "Tay Hoàng hậu giống như đang cào ngứa vậy."

Trong lòng Ôn Hạ lạnh lẽo, đôi mắt hạnh long lanh dịu dàng vẫn như thường lệ: "Các nàng khuyên ta, ta do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn nên xin lỗi chàng vì cái tát này."

Kỳ Diên có chút vui mừng ngoài ý muốn, cả người sắc bén dường như đều dịu đi: "Nếu trẫm muốn nổi giận, đêm đó đã nổi giận rồi, nàng chỉ cần đừng có lần sau vừa khóc vừa tát trẫm là được."

Mặt Ôn Hạ đỏ lên, ảm đạm cụp mắt xuống: "Thần thiếp còn tưởng Hoàng thượng thu hồi binh quyền cửa ải Đam Thành là vì ghi hận thần thiếp."

"Không phải." Kỳ Diên nắm lấy tay Ôn Hạ, ánh mắt sâu thẳm nhìn nàng chằm chằm: "Quyết định trên triều đình trẫm chưa đến mức trẻ con như vậy. Binh quyền cửa ải Đam Thành… là do chính trẫm muốn thu hồi."

Ôn Hạ không ngờ Kỳ Diên lại nói thẳng như vậy.

"Nàng là Ôn Hạ, nhưng nàng càng là Hoàng hậu, cả đời sau này cũng sẽ là Hoàng hậu Đại Thịnh, vậy trẫm hỏi nàng, binh quyền này trẫm không nên thu hồi sao?"

Ôn Hạ trầm mặc một lát: "Đối với Ôn gia, ta sẽ đứng ở lập trường của con cháu Ôn gia, không hy vọng gia tộc suy yếu. Đối với Hoàng hậu của chàng, ta không nên can thiệp triều chính, nên lấy phu quân làm trọng."

Kỳ Diên dùng đầu ngón tay vuốt ve ngón tay thon dài của nàng: "Trẫm sẽ không cắt giảm quá nhiều thế lực của Ôn gia, yên tâm đi."

Trong lòng Ôn Hạ chỉ còn lại một mảng lạnh lẽo, dịu dàng nói lời cảm tạ.

“Nàng đến đây chỉ là để xem trẫm có phải vì nàng mà tức giận không?”

“Dây lưng đó ta không biết chàng thích gì.” Ôn Hạ ngước mắt lên, ánh mắt dịu dàng lưu chuyển, lúc ánh mắt giao nhau với Kỳ Diên, lại nhanh chóng dời mắt đi như thường lệ, ra hiệu cho Bạch Khấu bưng trà sữa tới, lại cầm lấy thước dây mềm trên khay.

Nàng mở thước dây muốn đo eo hắn xem bao nhiêu tấc.

Kỳ Diên phối hợp giang hai tay, ánh mắt nhàn nhạt ra hiệu cho Hồ Thuận dẫn cung nhân trong điện lui xuống.

Ngón tay thon dài của Ôn Hạ vòng qua eo hắn, nhẹ nhàng đo kích thước, bỗng nhiên bị Kỳ Diên ôm lên đùi, nàng kinh hoảng thở hổn hển.

Bàn tay to lớn lấy thước dây mềm từ lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi của nàng, ánh mắt Kỳ Diên rõ ràng, lưu luyến trên môi đỏ và cổ nàng, nhưng lại không có động tác gì, mà dùng ánh mắt nóng bỏng này khiến nàng không thể trốn thoát.

Ôn Hạ cũng nhận ra, trong sự đối đầu như vậy, nàng quả thực là kẻ yếu.

Nhưng thì sao chứ, ai nói con mồi không thể trở thành thợ săn.

“Ôn gia là nhà mẹ đẻ của nàng, trẫm sẽ không bạc đãi nàng, cũng sẽ không làm nàng mất mặt.” Hắn nói xong, môi mỏng hôn lên tóc mai nàng, cắn nhẹ vành tai nàng, biết nàng không chịu nổi chỗ này, sẽ nhạy cảm đến mức chân tay rụng rời.

Ôn Hạ cuối cùng cũng che giấu sự phản kháng trong lòng, môi đỏ khẽ thở dốc, nhẹ nhàng nắm lấy vạt áo hắn: “Đừng.”

“Vẫn còn khó chịu sao?”

Nàng khẽ gật đầu.

Một đôi mắt sâu thẳm hiện lên vẻ khó chịu vì bị cự tuyệt, nhưng Kỳ Diên không tiếp tục nữa. Hắn hít hà hương thơm thoang thoảng bên mái tóc nàng, nuốt xuống cơn khô khát trong cổ họng.

Chống tay lên eo thon mềm mại của nàng, Kỳ Diên khàn giọng hỏi: "Muốn dùng gì cho bữa tối?"

Ôn Hạ ngập ngừng một lát: "Thần thiếp muốn xem phố phường một chút. Khi ở Thanh Châu, thỉnh thoảng không biết ăn gì, thần thiếp sẽ thử vài quán ăn trong thành."

Kỳ Diên nhướn mày: "Trẫm đưa nàng đi."

...

Sự phồn hoa của kinh thành không thể so sánh với Thanh Châu.

Con phố dài năm mươi dặm, đèn đuốc sáng trưng, cửa hàng san sát nhau, xếp thành hàng dài hai bên đường.

Ôn Hạ và Kỳ Diên mặc thường phục, bước vào một tửu lâu sang trọng mà Trần Lân đã sắp xếp.

Một bàn đầy thức ăn được dọn lên ngay khi họ vừa bước vào cửa, phần lớn đều được gọi theo khẩu vị của Ôn Hạ trong cung.

Kỳ Diên ăn không nhiều, chỉ gắp thêm vài món.

Món ăn bên ngoài tuy không bằng trong cung, nhưng cũng có vài món khiến Ôn Hạ thấy ngon miệng.

Nàng ăn chậm hơn Kỳ Diên rất nhiều. Hắn ngồi đối diện, xoay xoay ly rượu, nhìn dòng người xe cộ tấp nập trên đường, không hề thúc giục mà kiên nhẫn chờ nàng.

Ôn Hạ buông đũa xuống, nói: "Thần thiếp ăn xong rồi." Kỳ Diên mới gật đầu, để Hồ Thuận hầu hắn súc miệng, lấy khăn tay đen lau khóe môi.

"Nàng có muốn về phủ thăm không? Trẫm cùng nàng."

Ôn Lập Chương có phủ đệ ở kinh thành, nhưng Ôn Hạ ở đó không lâu, gần như chỉ để nghỉ chân. Nàng lắc đầu, nàng nhớ phủ tướng quân ở Bắc Địa.

"Vậy đi thôi, dạo chơi một chút."

Ôn Hạ cùng Kỳ Diên đứng dậy xuống lầu, dạo bước trên đường phố phồn hoa của kinh thành.

Tiên đế anh minh trị vì, tạo nên thời thịnh thế kéo dài đến nay. Trên khuôn mặt của những người dân đi qua, có thể thấy rõ sự thoải mái khi không phải lo lắng về miếng cơm manh áo.

Trên một hồ nước trong kinh thành, thuyền hoa đèn đuốc rực rỡ, tiếng đàn tỳ bà du dương vọng lại.

Trần Lân đã sắp xếp một chiếc thuyền hoa. Ôn Hạ ngồi trong thuyền, nhìn ra xa, lắng nghe tiếng nhạc bên tai. Dù bên cạnh là một tên bạo quân, nhưng nàng cũng cảm thấy có chút thư thái.

Kỳ Diên liếc nhìn Ôn Hạ, mím môi, nhận lấy cây sáo ngọc mà Trần Lân đưa, thổi một khúc nhạc du dương.

Ôn Hạ có chút bất ngờ nhìn hắn, dù không thích hắn, nhưng vẫn yên lặng lắng nghe.

Có lẽ Kỳ Diên khi không hung bạo thì dung mạo cũng rất anh tuấn, nhưng Ôn Hạ không thể quên được sự lạnh lùng của hắn.

Một khúc nhạc kết thúc, Kỳ Diên dường như đang chờ đợi, nhìn về phía Ôn Hạ.

Ôn Hạ khẽ cười: "Tiếng sáo của Hoàng thượng học nhanh thật, đã không còn nghe ra là mới học, ý cảnh trong khúc nhạc cũng rất rõ ràng."

Kỳ Diên dù vui vẻ, nhưng cũng chỉ nhướn mày theo thói quen: "Trẫm hình như đã bỏ lỡ sinh thần của nàng, nàng có ước nguyện gì không? Trẫm sẽ bù cho nàng vào năm sau."

Sinh thần của Ôn Hạ đã qua từ lâu ở Thanh Châu, chỉ có quà của mẫu thân và các ca ca, nàng không cảm thấy sự bù đắp muộn màng có thể cứu vãn được tất cả.

Gió đêm mát mẻ, tiếng đàn từ những chiếc thuyền hoa xa xa trên hồ như vọng lại từ cõi tiên.

Hai người ngồi rất lâu, Kỳ Diên mới bảo Trần Lân cập bến.

Ôn Hạ lấy từ trong tay áo ra một thứ được gói trong lá sen khô, đưa cho Kỳ Diên.

Kỳ Diên khó hiểu nhìn nàng.

"Tôm chiên lá sen." Mặt Ôn Hạ hơi ửng hồng, da nàng mỏng, muốn đỏ mặt cũng không khó. Nàng ngước đôi mắt hạnh lên, giọng nói nhẹ nhàng: "Thần thiếp thấy lúc nãy Hoàng thượng rất thích ăn..."

Kỳ Diên dường như ngẩn người rất lâu, ánh mắt sâu thẳm cuối cùng cũng hiện lên ý cười. Hắn nhìn chằm chằm vào đôi má ửng hồng của Ôn Hạ, ăn ba con tôm bọc trong lá sen. Rõ ràng sau khi súc miệng, hắn thường không ăn thêm gì nữa.

Khóe môi Ôn Hạ hiện lên lúm đồng tiền xinh đẹp, nàng cúi mắt xuống, khẽ mím môi đỏ.

Trên đường hồi cung, Kỳ Diên cứ nắm lấy tay Ôn Hạ. Vẻ mặt hắn bình thản, đôi môi mỏng không còn căng thẳng như thường ngày.

Hắn không nói gì, nhưng Ôn Hạ biết, ánh mắt hắn nhìn nàng đã có chút khác biệt.

Chương 42: Chương 40

Buổi chiều uể oải, Ôn Hạ dựa vào chiếc giường mỹ nhân, cảm thấy buồn ngủ.

Hương trầm trong lò tỏa khói trắng lượn lờ.

Bạch Khấu và Hương Sa đang may thắt lưng cho Kỳ Diên, Ôn Hạ lười nhúng tay vào, dù sao hắn cũng không biết.

Bên ngoài, Trứ Văn nói Lý Thục phi đến thăm.

Ôn Hạ vuốt tóc mai, đứng dậy đi ra khỏi tẩm cung.

Trong chính điện đã vang lên tiếng cười trong trẻo của Lý Thục phi.

"Hoàng hậu nương nương, thần thiếp đến thỉnh an!"

Ôn Hạ mỉm cười bước ra: "Thục phi hình như rất vui."

Lý Thục phi mặc bộ cung trang màu xanh nhạt, quả thật nét mặt rạng rỡ, nàng đặt hộp thức ăn lên bàn của Ôn Hạ, trực tiếp ngồi xuống chiếc kỷ bên dưới. Khi không có ai, nàng luôn hoạt bát như vậy. Ôn Hạ cũng không câu nệ lễ nghi với nàng, Du Dao, Đức phi và Hiền phi.

Cung nữ mở hộp thức ăn, bên trong là bánh hạt dẻ. Ôn Hạ mỉm cười: "Cảm ơn Thục phi vẫn nhớ ta thích ăn bánh hạt dẻ này."

"Đâu có đâu có, mẫu thân thần thiếp hôm qua vào cung thăm thần thiếp, vốn định hôm qua mang đến cho nương nương, nhưng nghe

nói nương nương mấy hôm nay thân thể bất an. Hôm nay nương nương đã đỡ hơn chưa?"

Ôn Hạ gật đầu: "Đã không sao rồi, cảm ơn Thục phi."

Mỗi khi Lý Thục phi đến cung Ôn Hạ một mình, nàng ta không phải kể chuyện mơ cho Ôn Hạ nghe thì chính là đến ngồi ngẩn người.

Lúc này nàng ta chống cằm, thở dài: "Đêm trước thần thiếp uống rượu ngủ quên, mơ thấy một vị tướng quân oai phong lẫm liệt, người cao chín thước, đứng dưới trăng tròn như thần tiên, tuấn tú lịch lãm, đúng là hình mẫu người trong mộng của thần thiếp."

Ôn Hạ vội vàng liếc mắt ra hiệu cho cung nữ trong điện lui xuống, chỉ để lại Bạch Khấu và Hương Sa hầu hạ.

Lý Thục phi năm nay mười sáu tuổi, tính tình thẳng thắn, thường kể chuyện mơ thấy người trong mộng cho Ôn Hạ và Du Dao nghe, mỗi tháng có thể mơ thấy bốn năm nam nhân khác nhau. Hình mẫu lý tưởng của nàng ta hình như là võ tướng, nên thường xuyên mơ thấy.

Ôn Hạ nói: "Lời này sau này đừng nhắc đến ở Phượng Dực cung nữa, nếu Hoàng thượng đột nhiên xuất hiện ở cung ta mà nghe thấy thì sẽ là trọng tội."

Lý Thục phi sợ hãi liếc nhìn xung quanh, yên tâm nói: "Nương nương, thần thiếp không giấu gì người, người mà thần thiếp mơ thấy đêm trước cứ như là đã gặp thật vậy! Thần thiếp tỉnh dậy vẫn còn nhớ rõ gió rất lạnh, thổi vào mặt thần thiếp. Còn nữa, thần thiếp còn nâng một tên thái giám lên rồi ném xuống, tiếng 'ối' của tên thái giám cứ như vang lên bên tai thần thiếp vậy!"

"Tiếc là hôm sau thần thiếp hỏi Cẩm Thúy, nó nói làm sao thần thiếp gặp được võ tướng, tuy thần thiếp say rượu đi lạc, nhưng cũng không đến mức chạy đến tiền đình. Là bị một cung nữ trực ban nhìn thấy ở hành lang phía sau rồi đưa về. Thần thiếp muốn đi tìm cung

nữ đó hỏi xem có chuyện này không, nhưng tiếc là Cẩm Thúy không nhớ là cung nữ của cung nào."

"Là mơ thì cứ để nó qua đi." Ôn Hạ khuyên nhủ, "Tuy ta coi Thục phi như muội muội, nhưng ta gánh vác chức vị Hoàng hậu, nên phải khuyên muội muội sau này đừng nhắc đến những giấc mơ này nữa, dù sao đây cũng là trong cung."

Lý Thục phi vâng dạ, luôn nghe lời Ôn Hạ, chống cằm thở dài: "Người nói xem Du tỷ tỷ ra khỏi cung rồi thì sao, có gặp lại người trong lòng không? Giá mà ta cũng được thả ra khỏi cung như tỷ ấy, ai mà muốn ở bên cạnh tên c.h.ế.t tiệt Hoàng thượng chứ!"

Nói xong, nàng ta ý thức được lời mình không ổn, vội vàng che miệng, vẻ mặt áy náy xin lỗi Ôn Hạ.

Ôn Hạ bất lực, tuy nàng cũng rất tán thành lời của Lý Thục phi, nhưng thân là Hoàng hậu, nàng chỉ có thể khuyên Lý Thục phi đừng ăn nói bừa bãi nữa.

Trứ Văn đến báo Ôn Tư Lập đến bái kiến, Kỳ Diên cố ý bảo hắn đến để từ biệt nàng.

Ôn Tư Lập vừa mới hồi kinh đã sắp sửa lên đường đến Đam thành tiếp quản binh mã, Ôn Hạ biết trước khi hắn rời đi sẽ vào cung từ biệt nàng, mấy ngày nay nàng đã dặn dò cung nhân chuẩn bị sẵn rượu và thức ăn.

Ôn Hạ mỉm cười nhìn Lý Thục phi, Lý Thục phi rất biết ý tứ: "Hoàng hậu nương nương và huynh trưởng cứ việc sum họp, thần thiếp xin cáo lui!"

Ôn Hạ tiễn Lý Thục phi, đứng đợi ở dưới mái hiên.

Không lâu sau, Trứ Văn đã dẫn Ôn Tư Lập vào.

Ôn Tư Lập tiến lên hành lễ quân thần với nàng.

Ôn Hạ bảo đại ca miễn lễ, hỏi: "Không đụng phải phi tần nào chứ?"

Trứ Văn nói không có.

Vừa rồi đã nói với Ôn Tư Lập trong điện có phi tần, cho nên Ôn Tư Lập đã đợi ở một con đường khác trong cung, không làm trái quy củ hậu cung.

Ôn Hạ nhìn ngũ quan ngày càng thô ráp cứng cỏi của Ôn Tư Lập, khóe mắt cay cay, trong lòng chua xót, đại ca còn chưa được hưởng mấy ngày yên ổn.

Hai người ngồi xuống, cả bàn đầy thức ăn, nhưng không ai có tâm trạng ăn uống.

Ôn Tư Lập nói: "Chuyện Hoàng thượng thu hồi binh quyền Đam thành, muội đừng bận tâm, đừng liên lụy đến mình."

Khóe mắt Ôn Hạ ươn ướt: "Muội cũng muốn bận tâm, nhưng muội không có năng lực đó."

"Hạ Hạ, chuyện này đại ca đã lường trước rồi, năm xưa cha cũng đã sớm lường trước, đây là cục diện mà cha cam tâm tình nguyện chấp nhận."

Ôn Hạ không hiểu, đôi khi nàng cảm thấy lòng trung thành của Ôn Lập Chương gần như là một loại cố chấp khác thường.

Nghĩ đến Ôn Tư Lai, trong lòng Ôn Hạ lo lắng: "Tam ca vẫn chưa có tin tức gì sao?"

Ôn Tư Lập nghiêm mặt nói: "Ta đã phái người đến Ô Lô tìm đệ ấy, muội yên tâm, lần này ta nhất định sẽ cứu tam đệ ra."

.....

Sau khi Ôn Tư Lập rời kinh, nỗi lo lắng của Ôn Hạ càng thêm một phần, hai ngày nay tâm trạng nàng không tốt lắm.

Thắt lưng cho Kỳ Diên đã được Bạch Khấu và Hương Sa may xong, Ôn Hạ bảo họ mang theo, tự mình đến Thanh Yến điện.

Mấy vị đại thần từ trong điện đi ra, Ôn Hạ tránh xa ở hành lang, đợi đại thần giải tán mới đi vào.

Kỳ Diên lười biếng dựa vào long ỷ, khóe môi nở nụ cười.

Ôn Hạ hành lễ với hắn: "Hoàng thượng hôm nay có chuyện vui sao?"

Kỳ Diên phất tay bảo nàng ngồi vào long ỷ. Ôn Hạ do dự một lát, không câu nệ lễ nghi nữa, bước lên bậc thang, bị hắn kéo vào lòng.

Kỳ Diên vui vẻ nói: "Hoàng đế Yên quốc mới đúng là tên tiểu nhi bù nhìn."

Hai chữ "tiểu nhi" có phần quá mức kiêu ngạo, Kỳ Diên năm nay cũng mới hai mươi lăm tuổi mà thôi. Ôn Hạ thầm oán trách trong lòng.

"Lần trước nghị hòa đình chiến, ngoài việc dâng thành trì làm biểu thị thành ý, hắn còn tặng rất nhiều bảo vật, hôm nay những bảo vật đó mới đến, quốc khố đang kiểm kê. Trẫm thấy có ngọc bích rất đẹp, đã hạ lệnh cho Lễ bộ đưa riêng đến đây."

Kỳ Diên vừa nghịch ngón tay Ôn Hạ vừa cười tà mị: "Điều thú vị hơn là, tân đế kia lên ngôi dựa vào Trang thị nhất tộc, bây giờ chấp chính cũng dựa vào Trang thị, mọi quyết định lớn nhỏ trên triều đình đều phải được Trang tướng phê chuẩn, ngay cả việc truy phong cho hoàng tỷ đã mất cũng phải hỏi xem thừa tướng có đồng ý hay không."

Ôn Hạ không thể cảm nhận được sự vui vẻ của Kỳ Diên, hoàng đế Yên quốc đối với nàng mà nói chỉ là người xa lạ, một người như vậy ngồi lên ngai vàng, e rằng con đường đế vương cũng không dài lâu.

Nàng lấy thắt lưng từ khay của Bạch Khấu: "Thắt lưng này đã làm xong rồi, Hoàng thượng ngày thường hay mặc màu đen, thần thiếp liền dùng màu đen tuyền làm nền, bảo thạch trên đó đều là vật trân quý của thần thiếp, Hoàng thượng thử xem."

Kỳ Diên tâm trạng rất vui vẻ.

Hắn nhìn thấy trong đôi tay trắng nõn là một chiếc thắt lưng ngọc tinh xảo độc đáo. Từ sau ba tuổi, y phục của hắn đều do tú nữ trong cung may. Thái hậu thích triều chính hơn, dành tâm huyết giúp phụ hoàng xử lý việc nước, mỗi khi hắn cao lên, đều là Hứa ma ma lo liệu mọi thứ cho hắn.

Ôn Hạ cởi chiếc thắt lưng ngọc trên eo hắn xuống, thay cho hắn chiếc mới làm, rất hợp với khí chất của hắn.

Kỳ Diên nắm lấy tay Ôn Hạ, Ôn Hạ ngẩng đôi mắt hạnh lên.

Bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt Kỳ Diên sâu thẳm.

Giọng nói vui mừng của Hồ Thuận đã vang lên từ ngoài điện: "Hoàng thượng, mang về rồi mang về rồi! Đây đều là bảo bối trời ban a!"

Kỳ Diên nhìn chằm chằm Ôn Hạ, khóe môi cong lên cười, ra lệnh cho Hồ Thuận: "Đưa hết đến trước mặt Hoàng hậu."

Hồ Thuận ra hiệu cho các cung nhân phía sau tiến lên, còn hắn ôm bảo bối trong tay.

Đó là một chiếc hộp gỗ đàn hương đen dài, chạm khắc hoa văn bướm tinh xảo. Chỉ nhìn hoa văn bướm độc đáo kia thôi, Ôn Hạ cũng cảm thấy rất thoải mái, hình như mười ba tuổi nàng từng mê mẩn kiểu dáng hoa văn bướm, lúc đó rất thích mặc y phục có hoa văn bướm.

Hồ Thuận giống như đang úp úp mở mở, đặt chiếc hộp lên ngự án, cười toe toét, muốn Ôn Hạ tự tay mở ra.

Ôn Hạ mím môi đỏ, nhìn đôi mắt dài đang cười của Kỳ Diên, mở hộp ra.

Khoảnh khắc nhìn thấy, giống như ánh sáng vạn trượng.

Ôn Hạ ngẩn người ra một lúc

Trong hộp, có mười đôi vòng tay ngọc, rất nhiều khuyên tai, nhẫn và dây chuyền đeo cổ lấp lánh, đều là ngọc bích mà nàng thích.

Nàng nằm mơ cũng muốn có một chiếc vòng tay xuân mang sắc, năm ngoái vất vả lắm mới nhờ Thái hậu tìm được một khối ngọc, nhưng lại bị Kỳ Diên chiếm lấy làm thành lồng dế, nàng ấm ức mãi.

Vòng ngọc trong tay bóng loáng, màu tím hồng và xanh lá cây xen lẫn, chất ngọc mịn màng như nước gạo, không chút tì vết.

Những người yêu thích ngọc đều biết, dù có địa vị cao sang, có nhiều vàng bạc đến đâu, cũng không mua được ngọc như ý muốn. Loại đá tự nhiên này không phát triển theo ý muốn của con người, phải mất bao nhiêu vạn năm mới hình thành nên vẻ đẹp như vậy.

Thế mà lại là một đôi!

Ôn Hạ đã sớm quên tạ ơn Kỳ Diên, bảo Bạch Khấu tháo đôi vòng tay Kỳ Diên ban thưởng trên cổ tay nàng xuống, đeo chiếc này vào.

Cổ tay vốn đã trắng như tuyết lại được tô điểm thêm bởi ngọc đẹp, càng thêm tôn quý vô cùng.

Hai má lộ ra lúm đồng tiền ngọt ngào, đôi mắt hạnh của Ôn Hạ long lanh, môi nở nụ cười.

Kỳ Diên cong môi cười một cách vui vẻ: "Thử cái khác xem."

Những chiếc vòng trong hộp đều là loại ngọc quý hiếm, Ôn Hạ lấy một chiếc vòng trong suốt như nước thử đeo vào cổ tay kia. Tuy vòng tay không có màu sắc, nhưng lại cực kỳ tinh khiết, trong suốt đến mức có thể nhìn thấy làn da trắng như tuyết, bên trong giống như chứa một dòng nước, ánh sáng lạnh lẽo.

Nếu như mẫu thân còn sống, Ôn Hạ gần như muốn vui mừng đến mức lao vào lòng người thân.

"Ta chỉ có hai tay, nhiều màu sắc đẹp như vậy, xuân hạ thu đông cũng đeo không hết."

Kỳ Diên mỉm cười, véo tay nàng.

Các cung nữ phía sau Hồ Thuận bưng khay, bên trong đều là trâm cài bằng vàng đính ngọc, thoạt nhìn đều được chế tác tinh xảo từ những góc cạnh của ngọc bích này, mỗi chiếc đều rất độc đáo.

Ôn Hạ mỉm cười, lúm đồng tiền trên má động lòng người.

Niềm vui thường ngày có thể giả tạo, nhưng niềm vui mà những món đồ bằng ngọc bích mang lại cho Ôn Hạ thì chân thật không gì sánh bằng. Niềm vui của nàng dường như có một sức mạnh nào đó, khiến người bên cạnh cũng cảm thấy hân hoan.

Kỳ Diên nhìn Ôn Hạ, thấy nụ cười rạng rỡ của nàng, trong lòng hắn dâng lên cảm giác muốn bất chấp tất cả.

Cho đến khi trở về Phượng Dực cung, Ôn Hạ vẫn còn vui vẻ.

Những bảo vật này Kỳ Diên không giữ lại một món nào, đều đưa hết cho nàng.

Ôn Hạ về cung liền thử đeo từng chiếc vòng tay một, rồi luyến tiếc chọn ra một đôi vòng màu xanh ngọc bích, sai Bạch Khấu mang đến xưởng chế tác ngọc, sửa lại kích thước cho vừa với Thái hậu. Nàng lại chọn một đôi khác, sai Hương Sa sai người mang đến cho Hứa

ma ma. Sau đó, nàng suy nghĩ một chút, rồi nhịn đau chọn ra một chiếc tặng cho Du Dao.

Hương Sa nói: "Nương nương, người đã tặng nhiều như vậy rồi, nếu tặng nữa thì sẽ không còn lại mấy đôi đâu. Yên đế giống như đã tìm hiểu kỹ kích cỡ tay của người, những chiếc vòng ngọc này đều vừa vặn."

Ôn Hạ mỉm cười, nằm trên giường mỹ nhân, vừa mân mê những món đồ bằng ngọc bích xa xỉ, vừa ăn miếng mứt ngọt mà cung nữ đút cho, tâm trạng vui vẻ, thư thái, đúng là cuộc sống mà nàng hằng mong ước. Nếu như phu quân nàng không phải là một kẻ đáng ghét.

...

Năm ngày sau, Ôn Tư Lập dẫn đầu đến Đam Thành quan, chỉ mang theo vài thân tín lẻn vào Ô Lô tìm Ôn Tư Lai.

Ôn Hạ rất lo lắng cho các huynh trưởng, cả ngày hôm nay nàng đều bồn chồn không yên.

Cầm chiếc thắt lưng tinh xảo trong tay, Ôn Hạ chìm vào dòng suy nghĩ miên man, hôm nay là sinh nhật của Tứ ca ca.

Nàng không muốn cái c.h.ế.t của Ôn Lập Chương có liên quan đến huynh ấy, nàng cầu nguyện mọi chuyện chỉ là hiểu lầm.

Lần trước nàng gửi thư về đã lâu như vậy, Ức Cửu Lâu vẫn chưa nhận được hồi âm của Ôn Tư Hòa.

.....

Yên quốc.

Trong hành lang cung điện, cung nhân vội vã bước đi, bưng bát thuốc tiến vào Bỉnh Khôn điện.

Tân hoàng ngồi ngay ngắn trước ngự án, khoác long bào màu vàng sáng, toát lên vẻ uy nghiêm của bậc đế vương, dung mạo tuấn tú như ánh trăng sáng. Chỉ là hai chân tàn tật không thể đi lại, khiến dáng vẻ anh tuấn này thêm phần yếu đuối.

Các cung nhân hầu hạ trước mặt đều len lén liếc nhìn, không khỏi cảm thấy tiếc nuối.

Tân hoàng là một nhân vật thần tiên như vậy, lẽ ra phải là hoàng tử được tiên hoàng sủng ái nhất, nhưng lại không thể chống lại những mũi tên hắc ám trong cuộc tranh giành ngôi báu. Có lẽ là do được sủng ái quá mức, hào quang quá thịnh, nên cả mũi tên lẫn ám tiễn đều nhắm vào hắn. Mười tuổi bị gán tội bất kính với hoàng đế, mẫu phi cũng bị phát hiện có tội trong hậu cung, một người bị đày vào hoàng lăng, một người bị giam trong lãnh cung.

Mười ba tuổi lại bị ám hại, lưu lạc ở vùng quê hẻo lánh chữa bệnh suốt năm năm mới trở về Đông Đô.

Trước khi tiên hoàng lâm bệnh nặng, trong triều đều đồn rằng tiên hoàng muốn truyền ngôi cho hắn, nhưng lại bị nhị hoàng tử phế truất ám hại, bị tàn tật hai chân, thỉnh thoảng còn mất trí nhớ, phát bệnh điên.

Bây giờ cuối cùng cũng có Trang tướng phò tá, đoạt lại ngôi báu, nhưng vẫn không thể tránh khỏi những gian nan trên con đường này, trở thành con rối để Trang tướng thao túng triều đình.

Đã là giờ Ngọ, tân hoàng vẫn ngồi trước ngự án, không phải xem tấu chương đã phê duyệt trước đây thì cũng là xem các tác phẩm do tiên hoàng để lại. Siêng năng như vậy, nhưng lại càng khiến người ta thấy thương hại.

Tấu chương trong tay hắn đều là do Trang tướng đã phê duyệt xong, dù hắn có xem trăm lần thì cũng có ý nghĩa gì. Còn nữa, hắn không biết là thật sự không biết hay giả vờ không biết, lại dám nói trước mặt những cung nhân như bọn họ rằng Trang tướng hôm đó

quá phận. Thật là gan lớn, không biết rằng rất nhiều người trong số họ là người của Trang tướng.

Cứ như vậy, Trang tướng bác bỏ thánh chỉ truy phong cho hoàng tỷ của tân hoàng, thật đáng thương, một vị công chúa đường đường chính chính c.h.ế.t đi cũng không được đối xử tử tế như một công chúa.

Cung nhân bưng thuốc hàng ngày đến, làm đổ vài giọt thuốc, vội vàng quỳ xuống đất tạ tội.

Giọng nói của tân hoàng ôn hòa, nói một tiếng "Không sao", uống xong bát thuốc đắng, các đốt ngón tay đang cầm tấu chương hơi trắng bệch, tựa như đang bị đau, hắn dựa vào lưng ghế, che ngực, hơi nhíu mày thở hổn hển.

Cuối cùng hắn cũng buông tấu chương xuống, để nội thị dìu lên xe lăn, đẩy hắn về tẩm cung nghỉ ngơi.

Tất cả cung nhân trong điện đều nín thở lui xuống.

Chú mèo trắng béo ú kêu một tiếng, cuộn tròn ngủ trưa trên thảm một cách lười biếng.

Trong điện không còn cung nhân nào, Hoắc Chỉ Chu ngồi dậy khỏi long sàng, lấy ra một chiếc khăn lụa màu sen, đó là một bức thư, nét chữ rõ ràng, thanh tú, là chữ của Ôn Hạ.

Ngày nào hắn cũng xem, cũng viết thư hồi âm, nhưng lại không sai người đưa đến tay nàng.

Nội thị Kình Khâu đi vào, dâng lên một bức thư, là thư do người của hắn ở Đại Thịnh gửi đến.

Những ngón tay thon dài cầm bức thư, đọc thầm xong, Hoắc Chỉ Chu rũ bỏ vẻ ôn hòa, trong mắt tràn đầy sát khí lạnh lẽo, nhưng cuối cùng chỉ nắm chặt bức thư, mím môi bình tĩnh đốt đi.

Có lẽ những gì bị đốt cháy chỉ là từng dòng chữ, nhưng đó là những uất ức mà cô gái trong lòng hắn phải chịu đựng.

Người con gái mà hắn nâng niu trong lòng bàn tay, lại ở trong chiếc lồng bên ngoài đôi cánh của hắn, rồi sẽ có một ngày hắn sẽ cứu nàng ra khỏi chiếc lồng đó.

Ngực đột nhiên đau nhói, Hoắc Chỉ Chu ôm vết thương trở về long sàng.

Ám vệ xuất hiện nói: "Hoàng thượng, vết thương cũ của người lại tái phát sao?"

"Vẫn chịu đựng được."

Trong trận chiến ở Quỷ U cốc năm Kiến Thủy thứ ba, hắn bị thuộc hạ của phế đế truy sát, chiếc móc câu sắc nhọn xuyên qua xương sườn từ sau lưng, chiến mã kéo lê hắn chạy rất xa, trên nền tuyết trắng xóa kéo lê thành một vệt m.á.u dài.

Hoắc Chỉ Chu dựa vào gối, dung mạo như tiên của hắn, lẽ ra phải toát lên khí chất thanh tao, nhưng ánh mắt lại u ám, khi rũ bỏ lớp ngụy trang, cả người như tu la sát giới. Vẻ ngoài ôn nhu như ngọc và khí chất Diêm Vương luyện ngục rất mâu thuẫn trên khuôn mặt này, nhưng lại vô cùng hòa hợp.

Nếu có ai trải qua những điều tương tự như hắn, có lẽ sẽ cảm thấy mọi chuyện đều dễ hiểu.

Đường đường là công chúa Đại Thịnh, tỷ tỷ của tân hoàng, vậy mà lại bị con trai ăn chơi trác táng của Trang tướng cưỡng h.i.ế.p rồi g.i.ế.c chết, mẫu phi của hắn bị hành hạ trong lãnh cung, ba năm hắn trở về nước ẩn nhẫn, một nghìn ngày đêm...

Nếu như sự ôn hòa và lương thiện không thể thay đổi những kẻ ác độc trong vực sâu, vậy thì hắn sẽ tự mình trở thành kẻ ác độc đó, trở thành vực sâu đó.

Còn điều ấm áp duy nhất, cũng là điều trân trọng duy nhất trong cuộc đời Hoắc Chỉ Chu, chính là năm năm lưu lạc ở Đại Thịnh.

Hắn có gia đình, có người thân, có người con gái mình yêu say đắm, muốn ở bên nhau trọn đời.

Hắn đã từng là một con người hạnh phúc nhất, khi người có tên là Ôn Tư Hòa.

Ám vệ bẩm báo cho hắn về động tĩnh của phủ Trang tướng và doanh trại bên ngoài thành.

Kình Khâu lại đưa đến một bức thư: "Hoàng thượng, lại có thêm một bức thư nữa."

Hoắc Chỉ Chu nhận lấy, từng dòng chữ khiến hắn mỉm cười, vẻ mặt ôn hòa.

Trong thư nói, nàng thích ngọc bích mà hắn tặng, thích nhất là màu tím phớt hồng của thiếu nữ. Đêm đến nàng đều đeo trên tay xoay tròn nghịch, vì những món đồ bằng ngọc bích đó mà mấy ngày nay nàng rất vui.

Chương 43: Chương 41

Vài ngày sau, tấu chương từ Đam Thành gửi về kinh đô, Ôn Tư Lập đã cứu được Ôn Tư Lai, Ôn Tư Lai bị bộ lạc giam cầm, bị thương nặng.

Khi Ôn Hạ đến Thanh Yến điện, Kỳ Diên đã phái ngự y trong cung đến chữa trị, Ôn Hạ đến đây chính là vì chuyện này, nàng hành lễ tạ ơn Kỳ Diên.

"Huynh ấy bị thương vì nước, hoàng hậu không cần phải tạ ơn trẫm." Kỳ Diên ngồi trên long ỷ, ra hiệu cho Ôn Hạ: "Lại đây."

Ôn Hạ bước đến trước mặt Kỳ Diên, bị hắn kéo ngồi lên long ỷ.

“Tam ca của nàng bị thương rất nặng, may mà không nguy hiểm đến tính mạng. Trẫm tha cho hắn, xem như lập công chuộc tội, không truy cứu nữa.”

Ôn Hạ nói: “Tạ ơn Hoàng thượng.”

Kỳ Diên cười khẩy một tiếng: “Cứ phải tạ ơn qua tạ ơn lại như vậy sao?”

Hắn nắm lấy ngón tay nàng mân mê, đầu ngón tay chai sạn lướt qua làn da mịn màng, khiến Ôn Hạ thấy ngứa ngáy, đôi mày thanh tú vẫn mang theo nét u sầu.

“Chờ đại ca nàng bàn giao xong binh mã, trẫm sẽ triệu hắn về kinh thuật chức. Hắn là người văn võ song toàn từng đỗ Trạng nguyên, cứ để hắn đến Nam Đô Đài tôi luyện đi.”

Ôn Hạ hơi sững sờ, Nam Đô Đài là nơi quản lý trăm quan, để Ôn Tư Lập nhậm chức ở đó, nàng thật sự không ngờ Kỳ Diên lại rộng lượng như vậy.

Nàng nhìn Kỳ Diên, hắn khẽ nhếch môi, dường như rất hài lòng với vẻ bất ngờ của nàng, khẽ nhướn mày: "Lại muốn tạ ơn nữa sao?"

Ôn Hạ cong môi, bỗng cảm thấy những suy nghĩ dành cho hắn dường như thật sự có chút tác dụng.

"Hoàng thượng còn muốn phê duyệt tấu chương sao? Thần thiếp mài mực cho người."

Kỳ Diên ừ một tiếng, thoải mái ngả người vào ghế rồng, ngón tay thon dài cầm lấy một cuộn tấu chương, chấm vào nghiên mực Ôn Hạ vừa mài xong, nhanh chóng phê duyệt.

Những thẻ tre hắn đã phê xong đều được tùy ý đặt trên bàn, Hồ Thuận đứng hầu ở phía dưới, không dám tiến lên thu dọn.

Ôn Hạ định đứng dậy, Kỳ Diên liền kéo tay nàng lại, ra hiệu: "Xếp lại."

Ôn Hạ chỉ liếc nhìn tấu chương: "Chính sự triều đình, thần thiếp không có quyền…"

"Trẫm cho phép nàng xem."

Kỳ Diên vốn là người nói một là một, hai là hai, câu này nói một lần sẽ không nói lại lần thứ hai, hắn thoải mái dựa vào gối mềm trên ghế rồng, tiếp tục phê duyệt cuộn tiếp theo.

Ôn Hạ cầm lấy thẻ tre đã được mở ra, lần đầu tiên tiếp xúc với mật báo triều chính, nàng có chút bối rối, ngón tay trắng nõn cẩn thận cuộn lại, buộc dây lụa, đặt ngay ngắn trên bàn.

Kỳ Diên dựa vào ghế với tư thế lười biếng mà tùy ý, Ôn Hạ cũng không lấy làm lạ, năm xưa ở Đông Cung hắn đọc sách cũng như vậy. Rõ ràng lúc đó nàng không thấy hắn xem kỹ, nhưng hắn lại có thể nhớ hết, nhanh chóng đọc lại được những chính luận đó, cũng có thể thong thả trả lời câu hỏi của Tiên đế.

Phong cảnh Thanh Yến điện rất đẹp, bốn mặt cửa đều mở toang, vài tia nắng từ hướng Nam chiếu vào, cả điện đường vàng son lộng lẫy, gió nhẹ thổi vào mang theo hương hoa và tiếng chim hót.

Ôn Hạ yên lặng mài mực, sắp xếp lại tấu chương Kỳ Diên đã phê duyệt. Tiếng vòng ngọc va vào dây chuyền vàng trên cổ tay nàng, trong trẻo dễ nghe. Giây phút này, trong lòng nàng lại có cảm giác khác lạ, có lẽ là vì Kỳ Diên đã chiếu cố Ôn gia, có lẽ là vì mùa xuân trăm hoa đua nở mang đến hy vọng cho người ta.

Đôi mắt Kỳ Diên đang xem tấu chương bỗng sáng lên, hắn cong môi, cầm bút khoanh tròn một chỗ.

Ôn Hạ vừa lộ ra chút tò mò, Kỳ Diên đã nói: "Lý Triệu ở Công bộ vậy mà có thể viết sai chữ, ngày mai trẫm phải lên triều sớm, xem hắn cãi thế nào."

Từ xưa đến nay, tấu chương chưa bao giờ có chữ viết sai, vậy mà lại có một chữ sai sót, Ôn Hạ cũng mím môi.

Đối với Kỳ Diên mà nói, việc phê duyệt tấu chương dường như là việc tìm ra một chút sai sót trong những việc nhàm chán để thêm chút thú vị. Đối với lỗi sai này, giọng điệu của hắn hoàn toàn không có ý muốn trừng phạt, mà giống như là sự phấn khích khi nắm được nhược điểm của người khác.

Mấy phần tấu chương phía sau không còn sai sót như vậy nữa, Kỳ Diên mất hứng, hương thơm thoang thoảng bay vào mũi, mùi hương trên người Ôn Hạ vẫn luôn thanh nhã dễ ngửi.

Tuy Kỳ Diên đang xem tấu chương, nhưng ánh mắt đã liếc sang Ôn Hạ. Nàng nghiêng đầu, dịu dàng đoan trang, cử chỉ xếp tấu chương đều xinh đẹp như vậy. Trâm cài trên búi tóc đung đưa, ngọc bích trên cổ tay động lòng người, kim ngân châu báu trên đời này nên được sinh ra vì nàng.

"Không xem nữa." Kỳ Diên ngồi dậy, ném tấu chương trong tay lên bàn, cũng cầm lấy thẻ tre Ôn Hạ còn chưa cuộn xong.

Ôn Hạ vừa định mở miệng, hắn đã cúi người xuống ngửi hương thơm bên mái tóc nàng, nàng khẽ rùng mình né tránh, nhưng hắn đã vòng tay ôm lấy eo nàng, giữ chặt lấy nàng.

Giọng Kỳ Diên khàn khàn, mang theo ý cười: "Trẫm đang xem sách."

"Vậy Hoàng thượng cứ xem đi." Ôn Hạ vội muốn đứng dậy, nhưng vẫn không thể nhúc nhích.

Kỳ Diên ôm nàng vào trong lòng, bên môi hiện lên vẻ tùy ý: "Xem sách sẽ khiến nàng không khó chịu như vậy."

Lông mi Ôn Hạ run lên, đôi mắt hạnh trong veo nhìn vào đôi mắt sâu thẳm đầy dục vọng của Kỳ Diên, tuy hiện tại nàng đã bằng lòng dỗ dành hắn, chiều theo tính tình của hắn, nhưng khi gặp phải đôi mắt mạnh mẽ này, nàng vẫn sẽ cảm thấy sợ hãi.

Hồ Thuận rất biết ý, phẩy tay ra hiệu cho cung nhân đóng ba mặt cửa lại, chỉ chừa lại cửa chính hướng Bắc đối diện với ngọn núi xanh, rồi dẫn cung nhân lặng lẽ lui xuống.

Lông mi Ôn Hạ như cánh bướm khẽ run, hai má dần dần ửng hồng. Cho dù Kỳ Diên chỉ dùng ánh mắt nóng bỏng đầy dục vọng như vậy, cho dù chỉ là hơi thở nóng bỏng phả bên tai nàng, nàng cũng không chịu nổi.

Khoảnh khắc nàng muốn đứng dậy, Kỳ Diên đã bế nàng lên bàn.

“Hoàng thượng…”

Ôn Hạ luống cuống chống tay lên hai bên bàn, dây buộc áo khoác ngoài được tháo ra dưới ngón tay thon dài của Kỳ Diên, hắn cúi người xuống, tấm lưng rộng rãi phủ lên nàng. Khi nhận ra hắn muốn làm gì với nàng, nàng bàng hoàng, luống cuống, suýt nữa thì khóc, trái tim đập liên hồi, mỗi một lần thở dốc đều khiến nàng nghẹt thở.

Tấu chương trên bàn cuối cùng cũng rơi xuống bậc thang bằng ngọc do nàng mất kiểm soát, hai má nàng ửng hồng, chỉ có thể ôm chặt lấy đầu Kỳ Diên, nắm chặt tóc hắn, ngửa cổ lên một cách khó nhịn…

Lư hương trong điện vẫn tỏa khói, rồi cuối cùng cũng tắt.

Trong chuyện này, Kỳ Diên chưa bao giờ biết kiềm chế, hoa mộc lan nở rộ vài lần, cho đến khi tiếng rên rỉ của Ôn Hạ cuối cùng biến thành tiếng khóc cầu xin, cho đến khi bên ngoài điện vang lên tiếng Hồ Thuận hốt hoảng.

“Trương đại nhân không được vào, Hoàng thượng đang nghỉ ngơi! Không được vào! Đại nhân…”

Tiếng bước chân vội vã đến gần, không còn đường nào để trốn, Ôn Hạ lo lắng khóc nấc lên.

Người xông vào điện là anh họ của Thái hậu, cũng là người được Tiên đế tin tưởng, khi Kỳ Diên còn nhỏ còn phụ trách dạy hắn cưỡi ngựa b.ắ.n cung. Tính tình thẳng thắn, trước kia Kỳ Diên lười biếng chính sự, ông ta còn công khai chỉ trích hắn ngay trên Kim Loan điện.

Hồ Thuận hoảng sợ quỳ xuống, chỉ dám liếc nhìn. Y phục đế vương chỉnh tề, chỉ có trâm cài bằng ngọc bích trên mũ hơi lệch, hắn ngồi đó một cách lười biếng, tay áo rộng rãi tùy ý trên bàn. Trong điện không thấy bóng dáng Hoàng hậu, chỉ có vài phần tấu chương rơi rải rác trên bậc thang bằng ngọc. Hồ Thuận vội vàng tạ tội, quỳ rạp xuống đất nhặt tấu chương, nhưng lại ngửi thấy mùi hương thoang

thoảng, nhất thời nhìn tấm chắn rồng bay phượng múa trước mặt, rồi mới run rẩy quỳ xuống.

Trương Uẩn Thắng hùng hổ, hỏi Kỳ Diên vì sao hôm nay trên triều lại bãi chức của Tiết Trung ở Lại bộ.

Kỳ Diên chống tay lên bàn, vệt nước loang ra trên tay áo màu đen bị hắn cố tình che giấu, dần dần lan rộng thành một mảng tối. Hắn khẽ nhếch môi, rõ ràng hai tay trống không, nhưng lại cảm thấy như vẫn còn đang nắm chặt lấy sự mềm mại trong lòng bàn tay.

Dưới gầm bàn là Ôn Hạ đang luống cuống.

Nước mắt rơi lã chã, vạt áo trước n.g.ự.c bị nàng kéo lên, nhưng không gian chật hẹp, nàng không kịp chỉnh lại váy áo đang xộc xệch. Nàng chưa bao giờ xấu hổ như vậy.

Cho đến khi Kỳ Diên lạnh lùng đuổi người đi, cúi người xuống đưa tay về phía Ôn Hạ đang ở dưới gầm bàn.

Ôn Hạ phát ra những tiếng nức nở khe khẽ, Kỳ Diên nhìn nàng, đáy mắt ánh lên ý cười, kéo nàng ngồi lên đùi hắn.

Ôn Hạ gần như không dám ngẩng đầu, lấy tay che mặt khóc nức nở.

Kỳ Diên càng cười đậm hơn: "Người đều đã lui cả rồi, xung quanh cũng không có cung nhân."

"Bỏ tay xuống, trẫm muốn nhìn xem nàng đang bày ra vẻ mặt gì."

Ôn Hạ cuối cùng cũng nghẹn ngào nói: "Chàng... biến thái."

Kỳ Diên cười khẩy, mạnh mẽ nắm lấy cổ tay trắng nõn của nàng. Gương mặt mỹ nhân xinh đẹp kiều diễm, như hoa phù dung mới nở, đuôi mắt ửng đỏ vì ướt nước. Nhưng nàng lại xấu hổ không muốn để lộ, không biết trốn đi đâu, chỉ có thể vùi mặt vào cánh tay hắn.

"Ta là Hoàng hậu, ta..."

Ôn Hạ chưa bao giờ thất lễ như vậy, nghẹn ngào nói không nên lời, hổ thẹn với phong thái đoan trang của bậc mẫu nghi thiên hạ, hổ thẹn với sự đoan chính, nhu mì, hiền thục vốn có của khuê nữ nhà danh gia vọng tộc.

Kỳ Diên chỉ khẽ cười, lấy tấm chăn dài phủ lên người Ôn Hạ.

Ôn Hạ rúc cả mặt vào trong chăn, Kỳ Diên bế nàng về giường rồng trong tẩm cung. Ôn Hạ tưởng Kỳ Diên sẽ rời đi để xử lý tấu chương bị nàng làm bẩn trên bàn, vừa xoay người đã bị hắn hôn.

Bờ môi nóng bỏng cuồng nhiệt, nụ hôn của hắn giống như đang gặm cắn, không cho nàng chút không gian nào để thở. Ôn Hạ nghẹn ngào rên rỉ, eo mềm nhũn, cuối cùng cũng đẩy hắn ra thở hổn hển.

Kỳ Diên cười đậm, đầu lưỡi l.i.ế.m môi, giọng nói phóng túng: "Chê trẫm dùng miệng này hôn nàng sao?"

Ôn Hạ không dám nhìn thẳng, mặt ửng đỏ, co người vào trong giường, nhưng mắt cá chân lại bị bàn tay to lớn của hắn giữ chặt, cứ thế bị lôi vào lãnh địa của hắn.

Bên ngoài điện, ánh chiều tà đỏ rực như lửa, ánh hoàng hôn chiếu lên bình phong dần dần nhạt đi, bóng đêm đã buông xuống.

Cung nữ vào tẩm cung thay nước ba lần, khắp điện thoang thoảng mùi hương, khiến người ta chỉ cần ngửi thấy cũng phải đỏ mặt tía tai. Mãi đến nửa đêm, hoàng đế trong điện mới sai người chuẩn bị nước tắm thơm ở Trạc Thanh trì, Càn Chương cung lại một phen náo loạn.

Trạc Thanh trì được xây dựng bằng ngọc thạch, dẫn nước suối nóng ở núi Nhạn phía bắc hoàng cung làm nước tắm thơm, nhưng hoàng đế chê nước suối nóng quá, nên ít khi dùng Trạc Thanh trì. Hồ ngọc rộng lớn như một tẩm cung, cung nhân thay nước cũ trong hồ bằng nước mới, lúc này đã gần qua giờ Tý.

Trên con đường dài, đèn cung đình được đặt san sát nhau, hai bên quỳ đầy cung nữ, không ai dám ngẩng đầu, chỉ thấy hoàng đế bước đi mạnh mẽ, hoàng hậu nằm gọn trong vòng tay, y phục kéo lê trên đất, trên tà váy thêu hoa mẫu đơn màu hải đường bằng chỉ vàng tinh xảo. Hoàng đế cao lớn, trầm ổn, cũng bởi vì người trong lòng mà mỗi bước đi đều thoang thoảng hương thơm.

Chờ hoàng đế bước lên bậc thang, cung nữ đứng đầu mới dám đứng dậy đi theo hầu hạ. Trong tầm mắt, đôi chân nhỏ nhắn trắng nõn của hoàng hậu hơi co quắp, run rẩy như bị chuột rút. Trên hai cánh tay mảnh khảnh buông thõng bên ngoài y phục chi chít những vết đỏ.

Hơi nước trên hồ lượn lờ, cho đến khi ngâm mình trong suối nước nóng, Ôn Hạ vẫn không hề mở mắt, gương mặt trắng bệch, môi hơi sưng, thở dốc, không muốn làm gì cả, mặc cho Kỳ Diên sửa sang lại mái tóc ướt của nàng.

Mơ mơ màng màng, lại để Kỳ Diên bế nàng về giường rồng trong tẩm cung, nàng mới lờ mờ lấy lại tinh thần, đột nhiên che mặt khóc nức nở, lẩm bẩm: "Nước."

Kỳ Diên dang tay ôm nàng vào lòng, đưa cốc nước trắng không pha trà đến bên môi nàng, sửa sang lại mái tóc rối bời của nàng, hôn lên má nàng: "Được rồi, ngủ đi."

Ôn Hạ nhắm mắt khóc, không phải là đang mơ, nàng căn bản là không ngủ, cũng hoàn toàn tỉnh táo, nàng chỉ là không nhận ra chính mình, không nhận ra Ôn Hạ của đêm nay. Nàng không muốn bản thân mình như vậy.

Sự hoang dã trên người Kỳ Diên khiến nàng bất ngờ, khiến nàng sợ hãi.

Ôn Hạ không biết mình ngủ lúc nào, chỉ biết khi tỉnh dậy đã là giờ Thân, nàng vậy mà ngủ lâu như vậy.

Kỳ Diên tắm mình trong ánh nắng bên ngoài bình phong, đi đến trước giường rồng.

Ôn Hạ vội vàng ngồi dậy, cảm thấy toàn thân đau nhức như muốn gãy lìa.

Kỳ Diên ngồi xuống mép giường, cúi người hôn nàng: "Muốn ăn món gì?"

Ôn Hạ rụt người vào trong gối: "Ta muốn uống sữa bò..."

Kỳ Diên khẽ giật mình, trong nháy mắt như nhìn thấy cô bé năm nào ôm bình bạc uống sữa bò ừng ực, mỉm cười sai cung nhân đi chuẩn bị.

Kỳ Diên dựa vào đầu giường, nhìn Ôn Hạ, chóp mũi nàng xinh xắn, lông mi khẽ run. Hắn nhịn không được hôn lên trán nàng, bàn tay xuyên qua chăn đặt lên bụng nàng.

"Nếu trẫm có con gái, trẫm hy vọng nó sẽ giống nàng, nó sẽ là công chúa tôn quý nhất thiên hạ."

Ôn Hạ khẽ cứng người, lông mi run rẩy, nhìn về phía cung nữ của nàng trong điện, chỉ thấy Hương Sa đứng bên ngoài bình phong, lộ ra nửa người.

Nàng gọi Hương Sa vào điện, giọng nói dịu dàng như thường lệ: "Lấy thứ ta cần dùng đến đây."

Hương Sa ngẩng đầu nhìn nàng, không nói gì đã hiểu nàng muốn gì.

Trở về tẩm cung của Kỳ Diên là từ chiều hôm qua, đến bây giờ đã tròn một ngày, nàng vậy mà quên uống thuốc tránh thai.

Thuốc được bưng đến, Ôn Hạ và Kỳ Diên đang dùng bữa ở trước bàn. Ôn Hạ vén tay áo lên, ngửa đầu uống cạn, dùng khăn tay lau môi.

Kỳ Diên: "Nàng không khỏe sao? Uống thuốc gì vậy?"

Hương Sa đáp: "Bẩm Hoàng thượng, là năm ngoái khi người thưởng cho nương nương đi Quan Vũ lâu ngắm tuyết, nương nương bị nhiễm lạnh, Thái y Từ nói nương nương thể hàn, cần phải điều dưỡng thêm mới có thể mang thai hoàng tự."

Kỳ Diên nhìn Ôn Hạ, ánh mắt sâu xa khó lường, nhất thời không biết nói gì, bàn tay to lớn nắm c.h.ặ.t t.a.y Ôn Hạ đang cầm khăn.

"Sao không nói với trẫm?" Giọng hắn khàn khàn.

Ôn Hạ khựng lại, vốn là có chút bất an vì lừa gạt hoàng đế, nhưng nhớ đến trận tuyết lớn năm đó, nhớ đến những ngày tháng mù mịt không thấy ánh sáng, nàng ngẩng đầu lên.

Ánh mắt nàng rất bình tĩnh, dịu dàng như nước mùa xuân: "Thần thiếp không dám nói với người."

Kỳ Diên nuốt nước bọt, hồi lâu sau mới khàn giọng nói: "Hạ Hạ, trẫm sẽ không bao giờ bắt nạt nàng như vậy nữa."

Ngón tay bị Kỳ Diên nắm rất đau, Ôn Hạ chưa bao giờ thấy hắn dùng sức mạnh như vậy.

Nàng khẽ cười, nhìn thấy vẻ mặt này của hắn, nàng lại cảm thấy một tia vui sướng ngắn ngủi, rút tay ra: "Dùng bữa đi."

Buổi chiều hôm đó, Phượng Dực cung nhận được rất nhiều dược liệu quý, cũng có thái y xếp hàng xin bắt mạch cho Ôn Hạ, nói là Kỳ Diên đã dặn dò.

Ôn Hạ lấy lý do thân thể không khỏe, triệu Từ Hoa Quân đến, thăng chức cho Từ Hoa Quân, chuyên phụ trách điều dưỡng thân thể cho nàng.

...

Nửa tháng sau, Ôn Tư Lập hồi kinh, nhậm chức Hữu Phó Đô Ngự Sử Nam Đô đài, chức quan ngang hàng với Hữu Tướng.

Còn Ôn Hạ lo lắng cho thân thể của tam ca, Ôn Tư Lai ngày càng khỏe mạnh, được điều đi trấn thủ Sóc thành, nơi giáp ranh giữa Đại Thịnh và Yên quốc.

Ôn Hạ không đợi được hồi âm của tứ ca, Ôn Tư Lập cũng không tra được tin tức gì về tứ ca.

Nàng không biết Ôn Tư Hòa có nhận được thư hồi âm của nàng hay không, không biết hắn đã giải quyết xong khó khăn trong nhà chưa, nàng không tin tứ ca tốt như vậy lại là kẻ xấu mà Ôn Tư Lập nghi ngờ.

Thỉnh thoảng, vào ban đêm, nàng mơ thấy cảnh tượng mình rơi xuống nước năm chín tuổi, trong làn nước sâu thẳm khiến nàng nghẹt thở, nàng nắm chặt lấy cánh tay mạnh mẽ của Ôn Tư Hòa, gọi "Tứ ca ca", tỉnh dậy, nắm lấy tay Kỳ Diên.

“Mơ thấy gì sao?” Kỳ Diên ôm chặt nàng vào lòng, lau mồ hôi trên trán nàng, giọng nói trầm thấp.

“Mơ thấy gì?”

“Lúc chín tuổi ta bị rơi xuống nước…” Ôn Hạ thở hổn hển.

Kỳ Diên im lặng một lát, trong màn trướng ánh đèn lờ mờ, chỉ thấy được đường nét rõ ràng trên gương mặt hắn. Có lẽ hắn đang hối hận vì đã đuổi nàng đi lúc chín tuổi, lại đang suy đoán về tiếng gọi “Tứ ca ca” này của nàng.

“Là Tứ ca của nàng cứu nàng sao?”

“Ừm, huynh ấy đã cứu ta một mạng, lúc đó trên bờ không có hạ nhân, ta đang đuổi theo Trường Sinh.”

“Trường Sinh là ai?”

Ôn Hạ khựng lại một chút, nhớ tới cục bông mũm mĩm đáng yêu đang nằm trên đầu gối: “Trước kia ta từng nuôi một con mèo.”

Trong chăn, hắn vuốt ve ngón tay nàng: “Hiện tại có trẫm ở đây, trẫm võ nghệ đầy mình, sẽ không để nàng gặp nguy hiểm nữa.” Hắn nói: “Nàng kể cho trẫm nghe về Tứ ca của nàng đi.”

“Huynh ấy… Không có gì hay để nói cả, chuyện của huynh ấy Hoàng thượng đều biết, bây giờ lâu rồi không có hồi âm, e rằng trong nhà gặp chuyện, vẫn chưa thoát thân được.”

Ôn Hạ gối đầu lên cánh tay Kỳ Diên, cho dù quay lưng lại, hắn cũng thường ôm nàng ngủ như vậy.

Phía trong long sàng có rất nhiều gối mềm, Ôn Hạ thuận tay lấy một cái ôm vào lòng, tỉnh mộng rồi, nhất thời cũng không ngủ được, bèn hỏi: “Sao trên giường chàng lại có nhiều gối mềm như vậy?”

Còn đều là hình thú nhỏ, thật đáng yêu.

Kỳ Diên khựng lại, ôm nàng chặt hơn, hơi thở phả vào tai nàng.

“Không nhớ rõ nữa, có lần tỉnh dậy sau cơn ác mộng, trẫm gọi mẫu hậu, người không có ở đó, Hứa ma ma nhét cho trẫm một con búp bê hổ, trẫm ôm ngủ, cảm thấy rất an ổn.”

Sau đó, hắn liền sắm cho mình nhiều thú bông mềm mại đáng yêu như vậy, cho dù mẫu hậu không ở bên cạnh, hắn cũng không sợ nữa. Hắn chưa bao giờ xa xỉ đến mức phải nhồi đầy tơ tằm quý giá vào những chiếc gối mềm này, chỉ cần dùng bông hoặc liễu nhồi vào tạo hình là được, chỉ cần khi ôm vào lòng cảm nhận được sự tồn tại của chúng, biết rằng có chúng bầu bạn là được rồi.

Nghe vậy, Ôn Hạ lại khựng lại. Nàng không hiểu rõ Kỳ Diên trước mười hai tuổi, khi nàng gặp hắn, hắn đã là Thái tử mười hai tuổi,

ngang tàng, phóng túng.

…

Thời gian trôi qua nhanh chóng, từ xuân sang hạ, rồi lại bước vào thu.

Những ngày tháng trong hậu cung này dường như không có gì khác biệt, ngoại trừ việc Kỳ Diên vẫn sủng ái Ôn Hạ không hề giảm sút, khiến nàng có cảm giác cứ sống như vậy cũng không tệ lắm. Sự dịu dàng của nàng dường như đã lừa Kỳ Diên hoàn toàn, hắn tin là thật, cho rằng nàng thật sự đã buông bỏ mọi chuyện trong quá khứ rồi.

Ôn Hạ cũng cảm thấy bây giờ nàng không còn gì không thể buông bỏ nữa.

Ngoại trừ việc thỉnh thoảng khi ngủ trưa sẽ mơ thấy tuổi thơ bị Kỳ Diên phá hỏng, mơ thấy vị Thái tử phi đáng thương ngày xưa. Lúc đó, sự căm hận dành cho hắn trong lòng nàng lại trỗi dậy, rồi lại bị nàng dùng lý trí đè nén xuống.

…

Hôm nay lúc dùng bữa trưa, Ôn Hạ lại nghe được một chuyện thú vị, nhưng đối với Kỳ Diên mà nói thì lại không phải là chuyện tốt.

Vị tân đế tàn tật lại mắc bệnh điên của Yên quốc kia hóa ra là một con hổ đang ẩn mình, một khi hành động, liền diệt sạch cả nhà họ Trang, thanh trừng gian thần trong triều. Chỉ trong vòng chín tháng ngắn ngủi, từ một tên bù nhìn mà Kỳ Diên từng chế giễu, đã biến thành một vị hoàng đế mưu trí.

Đôi chân tàn tật của hắn cũng đã khỏi, bệnh điên cũng khỏi luôn rồi.

Ôn Hạ nghe đến say mê, nhưng sắc mặt Kỳ Diên lại u ám, giống như người bị đùa giỡn không phải là Trang tướng, không phải là văn võ bá quan Đại Thịnh, mà là hắn vậy.

Lúc trước chính là Ôn Tư Lập hiến kế có thể thừa dịp loạn lạc tấn công Đại Thịnh, khiến vị vua bị phế truất phải chia binh lực, giúp vị tân đế vừa điên vừa tàn tật kia lên ngôi.

Hiện tại, Kỳ Diên không dùng bữa trưa, để Ôn Hạ dùng trước, chắc là tức giận quá, nên đã triệu Ôn Tư Lập vào Thanh Yến điện nghị sự.

Ôn Hạ nhớ lại vẻ mặt tức giận của hắn, không nhịn được mỉm cười.

Chương 44: Chương 42

Đối với sự thay đổi to lớn của hoàng đế Yên quốc, tâm trạng Ôn Tư Lập còn nặng nề hơn cả Kỳ Diên.

Dù sao ban đầu là mật thám của Ôn gia báo về việc họ Trang có dã tâm muốn nâng đỡ một kẻ nhu nhược để thao túng triều đình, Ôn Tư Lập cũng phái người đi điều tra lai lịch của vị Yên đế này, cảm thấy người này không đáng để lo lắng, mới hiến kế cho Kỳ Diên.

Hắn vẫn còn nhớ, mật thám nói người này lúc nhỏ được tiên hoàng Yên quốc sủng ái, mười tuổi vì tranh giành hoàng quyền, bị tiên hoàng đày đến hoàng lăng, nói là đày, nhưng thật ra là bảo vệ. Đáng tiếc sau đó vẫn bị hãm hại, lưu lạc đến nơi hẻo lánh của Yên quốc trốn tránh truy sát, bốn năm trước khi hồi cung đã tàn tật lại còn bị điên, mang một thân bệnh tật, hoàn toàn là một kẻ đoản mệnh.

Bốn năm trước…

Ôn Tư Lập khẽ nhíu mày, ánh mắt sâu xa.

Trong Thanh Yến điện, Kỳ Diên ngồi trên long ỷ, hỏi hắn: "Ngươi nghĩ ra gì rồi?"

"Không có gì. Hoàng thượng cũng không cần lo lắng, hiện tại Đại Thịnh ta binh cường mã tráng, Yên quốc trong vòng bốn năm ngắn ngủi đã ba lần đổi ngôi, cộng thêm chiến tranh mấy năm trước, không còn thực lực để dám gây chiến nữa."

Ôn Tư Lập cụp mắt xuống, nghĩ đến trận chiến ở Quỷ U cốc thảm bại bốn năm trước, và Ôn Tư Hòa đến nay vẫn chưa hồi âm.

Những chuyện này hắn đương nhiên không thể nói cho Kỳ Diên biết, khom người nói: "Yên quốc có mật thám của Đại Thịnh ta, Hoàng thượng không cần lo lắng."

Kỳ Diên nghịch một chuỗi hạt ngọc bích trên tay, chuỗi hạt màu xanh lục này là sau khi xưởng ngọc làm xong vòng tay cho Ôn Hạ, dùng phần ngọc thừa cắt ra làm cho hắn. Đầu năm nay hắn phái người đến Oa Đế quốc khai thác ngọc, đã làm cho Ôn Hạ không ít đồ tốt.

Trong tay xoay xoay chuỗi hạt, Kỳ Diên không phải lo lắng về việc đánh trận, với quốc lực của Đại Thịnh, ít nhất mấy chục năm nữa Yên quốc cũng không thể thắng được. Hai nước đã giao chiến nhiều năm như vậy, ai cũng muốn trở thành bá chủ duy nhất của Trung Nguyên, nhưng đều biết kết quả. Đại Thịnh chiếm được Yên quốc sẽ suy yếu, Yên quốc không thể công phá Đại Thịnh, nhưng thực lực vẫn đủ để giáng cho Đại Thịnh một đòn nặng nề.

Kỳ Diên ngồi ở vị trí quân vương, tuy lười biếng, nhưng cũng sẽ lo lắng cho tương lai của Đại Thịnh. Có một đối thủ hùng mạnh như vậy, việc vực dậy Yên quốc là chuyện sớm muộn.

Nhưng tương lai sẽ ra sao, bây giờ nói còn quá sớm.

"Trẫm chỉ có cảm giác bị lừa gạt, trước kia trẫm còn cười nhạo hắn ta là tên bù nhìn." Kỳ Diên dựa vào long ỷ, nhíu mày nói: "Không biết vì sao, trẫm cảm thấy người này đối với trẫm mà nói, hắn là một kẻ địch không tầm thường."

"Yên đế đối với Đại Thịnh ta mà nói, đương nhiên là kẻ địch." Ôn Tư Lập nói: "Thần sẽ phái thêm mật thám đến Yên quốc, từ nay về sau mọi động tĩnh của Yên quốc đều sẽ báo cáo cho Hoàng thượng ngay lập tức."

Kỳ Diên không giải thích kẻ địch mà hắn nói không phải là loại kẻ địch mà Ôn Tư Lập nghĩ, nhưng hắn cũng không nói rõ cảm giác kỳ lạ trong lòng.

Sau khi Ôn Tư Lập lui xuống, Kỳ Diên gọi Vân Nặc xuất hiện, dặn dò mật thám của hắn cũng phải chú ý đến động tĩnh của Yên quốc.

Hồ Thuận vào bẩm báo, lại có một lô ngọc bích thô từ Oa Đế quốc vận chuyển về.

Kỳ Diên mím môi cười nhạt, không nghĩ đến chuyện này nữa, đứng dậy nói: "Đi đón Hoàng hậu."

Hắn cùng Ôn Hạ đến xưởng ngọc, mỗi lần có ngọc bích thô được đưa đến, Ôn Hạ đều sẽ đích thân đến xem thợ cắt ngọc.

Lần này ngọc bích được đưa về nhìn từ chỗ mở cửa sổ thì chất ngọc rất tốt, Ôn Hạ tràn đầy mong đợi, đôi mắt hạnh long lanh dịu dàng. Đợi thợ cắt ngọc xong, nhìn thấy cả khối ngọc đều có chủng loại và màu sắc tốt, Ôn Hạ cong môi cười, rất vui vẻ.

Trên đường về Phượng Dực cung, Kỳ Diên nói: "Mấy ngày nữa trẫm sẽ xuất cung, muốn dẫn nàng đi cùng, Hoàng hậu chuẩn bị một chút."

"Hoàng thượng muốn xuất tuần sao?"

Kỳ Diên nói với Lương Hạc Minh rằng đã nhận lời tỉ thí kiếm thuật với cao thủ võ lâm.

Ôn Hạ nghe xong, trong lòng có chút do dự, không muốn đi cùng. Nhưng Kỳ Diên lại chẳng để ý đến việc nàng có từ chối hay không, cứ thế sải bước về phía trước, vừa đi vừa kể về những chuyện thú vị khi tỉ thí trước đây của hắn.

"Nửa năm nay, trẫm xem như đã siêng năng rồi, ngày nào cũng vùi đầu vào chính sự, nhân dịp này cũng nên thư giãn vài ngày. Ngoại

trừ nàng, cả triều đình chẳng ai biết sở thích này của trẫm, cũng chẳng biết trẫm võ nghệ cao cường. Lần trước ở Thanh Châu, trẫm đã gặp được một cao thủ, kiếm khách áo xanh kia đã đ.â.m trẫm một nhát kiếm, cũng may hắn biết điểm dừng, kịp thời thu tay không để trẫm bị thương nặng. Đã bao nhiêu năm rồi trẫm chưa gặp được đối thủ nào, chuyến này muốn xem thử võ lâm có ai tiến bộ hay không."

Nói đến chuyện tỉ thí, Kỳ Diên nói còn nhiều hơn cả khi bàn chuyện chính sự. Nhớ đến số lượng lớn ngọc phỉ thô được đưa đến những ngày qua, Ôn Hạ cuối cùng cũng không từ chối Kỳ Diên nữa, đồng ý đi cùng.

Kỳ Diên hiện tại dường như không còn tật xấu gì lớn, đối xử với Ôn gia rất tốt, trên triều đình cũng rất nể mặt Ôn Tư Lập. Lần trước, tam ca bị thương nặng cũng nhờ ngự y và thuốc tốt mà hắn phái đến. Hắn cũng rất sủng ái nàng, không triệu kiến bất kỳ phi tần nào khác,赏赐 liên tục, đội ngũ khai thác ngọc tốn kém nhân lực vật lực cũng liên tục vận chuyển ngọc phỉ thô về kinh thành, Kỳ Diên đều ban thưởng cho nàng.

Cách đây không lâu, Ôn Tư Lập nói với Ôn Hạ rằng, Kỳ Diên siêng năng chính sự, phần lớn là vì cảm thấy nên trị vì đất nước cho tốt, để có thể lấp đầy quốc khố.

Lần trước, khi lục soát nhà Tiết Trung ở Lại bộ, cấm quân tìm thấy không ít vàng bạc châu báu, Kỳ Diên không những không tức giận mà còn cười lớn, hạ lệnh sung công vào quốc khố. Khi đó chỉ có hai người bọn họ, Kỳ Diên nói: "Số tiền này dùng để khai thác ngọc, còn có thể mua thêm được hai ngọn núi ngọc phỉ của Oa Để quốc".

Những chuyện này, Kỳ Diên chưa từng nói với Ôn Hạ, nàng cũng không cho rằng hắn siêng năng vì nàng.

Cứ coi như hắn thích vẻ bề ngoài này của nàng đi.

Ôn Hạ nghĩ, nếu hắn có thể luôn đối xử tốt với Ôn gia và nàng như vậy, cuộc sống bình yên như thế này trôi qua, có lẽ chính là nơi nương tựa tốt nhất mà nàng có thể lựa chọn trong thâm cung này.

...

Nơi Kỳ Diên tỉ thí là ở Vận thành, cách kinh đô không xa, bọn họ xuất phát từ sáng sớm, chưa đến giờ Ngọ đã tới nơi.

Chuyến này, Kỳ Diên dẫn theo Nguyễn Tư Đống và Lương Hạc Minh, trên đường đi, ba người cùng ngồi chung một cỗ xe ngựa. Hai người bọn họ rất ồn ào, tuy đã xin lỗi nàng vì chuyện bắt nạt nàng hồi nhỏ, nhưng Ôn Hạ vẫn không ưa họ.

Vào đến khách điếm trong thành, nàng liền tắm rửa sạch sẽ, Kỳ Diên cùng bọn họ đi dò la tình hình trong thành, đến khi trời tối mới trở về.

Gian phòng thượng hạng tốt nhất ở đây được trang trí vô cùng xa hoa, chính sảnh có hai gian phòng ngủ ở hai bên. Kỳ Diên đi vòng qua bình phong, tiến về phía gian phòng của Ôn Hạ.

Hắn cố ý không lên tiếng, nào ngờ lại dọa nàng sợ hãi.

Lúc này, Ôn Hạ đang dựa vào giường xem một cuốn sách về núi non sông nước, mơ màng sắp ngủ, hoàn toàn không đề phòng. Nàng vừa ngẩng đầu lên đã thấy một nam nhân cao lớn đeo mặt nạ bạc nửa mặt, sợ đến mức hét lên liên tục.

Cuốn sách trong tay rơi xuống đất, nàng ôm đầu, liên tục lùi về sau, nhưng trong giường chỉ có chừng ấy không gian, nàng co người nép vào góc, nước mắt giàn giụa.

"Hạ Hạ, là trẫm."

Kỳ Diên tiến lên nắm lấy tay nàng, Ôn Hạ vẫn còn sợ hãi, liên tục lùi lại.

Kỳ Diên tháo mặt nạ xuống, ôm nàng vào lòng: "Đừng sợ, trẫm vốn định cho nàng xem mặt nạ mới của trẫm..."

Ôn Hạ cuối cùng cũng dần bình tĩnh lại nhờ mùi long diên hương trên người hắn, mặc cho Kỳ Diên ôm chặt lấy nàng. Nhưng khi nhắm mắt lại, trong đầu nàng vẫn là ký ức đau khổ bị chiếc mặt nạ kia gợi lên.

Năm nàng chín tuổi, Kỳ Diên dọn về Đông Cung, dường như đã quyết tâm đuổi nàng đi, mỗi đêm đều là tiếng nhạc ầm ĩ.

Nàng cả đêm không ngủ được, đêm đó bị Hứa ma ma đón đến cung Thái hậu. Trên con đường nhỏ bên ngoài Đông Cung, Kỳ Diên đeo một chiếc mặt nạ quỷ bay đến trước mặt nàng.

Hốc mắt chảy máu, hàm răng nhe ra, mái tóc dài bay phấp phới trong gió đêm...

Họ nói đó là do Kỳ Diên phái người đến dọa nàng, bởi vì con quỷ đó biết bay, còn Kỳ Diên không biết khinh công.

Nhưng Ôn Hạ chỉ cần nhìn một cái là biết đó là Kỳ Diên.

Nàng không dám phản bác, nhưng cũng không dám quay về Đông Cung nữa, không dám ngủ một mình vào ban đêm, cũng không dám đi đường đêm. Dù phía sau có rất nhiều cung nữ đi theo, nàng vẫn sợ màn đêm đen kịt.

Nước mắt lặng lẽ rơi xuống, Kỳ Diên ôm quá chặt, nàng thở hổn hển, từng chút một mở mắt ra, tại sao trong lòng vẫn chua xót như vậy?

"Lần sau trẫm sẽ không đột ngột xuất hiện như vậy nữa, sẽ không đeo mặt nạ dọa nàng nữa." Kỳ Diên vuốt ve mái tóc nàng, buông nàng ra, nhìn nàng chăm chú, "Còn khóc nữa à?"

Hắn bất đắc dĩ lau nước mắt cho nàng, những ngón tay thô ráp lướt qua khiến Ôn Hạ không khỏi run rẩy.

"Được rồi, là trẫm sai."

Kỳ Diên cất mặt nạ đi chỗ khuất, trở lại giường: "Ngày mai trẫm sẽ đeo mặt nạ này tỉ thí kiếm với người ta, giờ đã biết rồi, ngày mai sẽ không sợ nữa chứ?"

Ôn Hạ chậm rãi gật đầu.

Ngày hôm sau, trên con phố Thanh Vũ náo nhiệt của Vận thành, người qua đường chen chúc trước võ đài rộng lớn. Trên đài có hai bóng người, một đen một xanh.

Kỳ Diên mặc áo bào đen, đeo mặt nạ bạc nửa mặt, tay cầm trường kiếm, cho dù cố ý che giấu khí chất đế vương, nhưng dáng người cao lớn, thẳng tắp vẫn toát ra khí phách của một kiếm sĩ.

Hôm nay, hắn cố ý đeo thắt lưng do Ôn Hạ may, để thể hiện khí chất, bên hông còn đeo thêm một cây sáo ngọc.

Kiếm sĩ đối diện mặc áo bào xanh, gầy nhưng cao, vững vàng cầm kiếm, vừa nhìn đã thấy rất có sức mạnh.

Ôn Hạ ngồi trong gian phòng riêng trên lầu hai của một quán trà bên cạnh võ đài, hai bên đều có cấm vệ của Kỳ Diên đi theo. Nàng che mặt bằng khăn voan mỏng, mặc váy lụa màu hải đường, trên búi tóc cài hoa hải đường màu hồng, nhìn Kỳ Diên từ cửa sổ.

Người đánh trống trên đài ra hiệu lệnh, hai bên bắt đầu di chuyển, ra chiêu. Hai bóng người, một đen một xanh, nhanh như chớp, khán giả bên dưới chỉ thấy náo nhiệt, ai nấy đều khen hay.

Ôn Hạ không hiểu kiếm thuật, chỉ biết Kỳ Diên thân thủ nhanh nhẹn, ra chiêu mạnh mẽ, nhưng vẫn chừa đường lui, không muốn làm người ta bị thương. Khinh công của hắn quả thực rất tốt, tuy đối

phương cũng có khinh công, nhưng sau vài hiệp đã không địch lại được chiêu thức của hắn, thua dưới tay hắn, tâm phục khẩu phục. Hôm nay có hai kiếm sĩ khiêu chiến Kỳ Diên, đều thua cả, đều nói sang năm luyện tập cho tốt rồi sẽ tái đấu với hắn.

Khán giả bên dưới vỗ tay rầm rộ, hô vang "hiệp sĩ" về phía Kỳ Diên, cũng có người nghe được cuộc trò chuyện của hắn với kiếm sĩ lúc nãy, biết được biệt hiệu của hắn là Long Ẩn Tán Tiên, liền hô vang biệt hiệu oai phong này.

Dưới ánh mặt trời chói chang, chiếc mặt nạ bạc của Kỳ Diên trông không còn đáng sợ như đêm qua nữa.

Hắn đứng trên đài, nhìn lên lầu hai, ánh mắt chạm phải ánh mắt của Ôn Hạ.

Ôn Hạ mỉm cười nhẹ.

Kỳ Diên bay thẳng về phía nàng, vượt qua lan can, ôm lấy eo nàng, thi triển khinh công đưa nàng bay đi từ mái nhà trong tiếng kinh ngạc của mọi người.

Gió rít bên tai, Ôn Hạ chỉ còn biết ôm chặt eo hắn: "Hoàng thượng muốn đi đâu?"

"Hồi nhỏ trẫm có dẫn nàng đi xem cầu vồng chưa?"

"Thần thiếp không nhớ rõ nữa."

"Trẫm dẫn nàng đi xem cầu vồng." Bay lên cao, không ai nhìn thấy bọn họ nữa, Kỳ Diên cất mặt nạ đi.

Ôn Hạ ngạc nhiên ngẩng đầu: "Trong thung lũng sao?"

Kỳ Diên khẽ cười, môi mỏng nhếch lên: "Còn coi như thông minh." Hắn cúi đầu nhìn xuống, Ôn Hạ vốn sợ độ cao, cánh tay đang vòng qua eo hắn khẽ siết chặt hơn. Hàng mi nàng run rẩy như cánh

bướm, chóp mũi xinh xắn hếch lên. "Trẫm có phải là hoàng đế duy nhất biết khinh công từ xưa đến nay không?"

Ôn Hạ không cần suy nghĩ đáp: "Đương nhiên là phải rồi."

Hắn khẽ nhướn mày: "Đợi trăm năm sau trẫm băng hà, bí mật này sẽ không giấu nữa. Cho sử quan ghi lại, Long Ẩn tán tiên là trẫm, hoàng đế võ công cái thế cũng là trẫm. Để cho con cháu đời sau thêm chút áp lực, đừng chỉ biết đến việc trị vì thiên hạ."

Ôn Hạ bất đắc dĩ cong môi, biết Kỳ Diên đắc ý nhất chính là khinh công của hắn. Xét về võ học, quả thật hắn rất lợi hại.

Tấm mạng che mặt bị Kỳ Diên gỡ xuống, hắn hôn mạnh lên má nàng.

Nàng khẽ đỏ mặt.

Bay lên cao hơn nữa, Ôn Hạ chỉ có thể bám chặt vạt áo Kỳ Diên, vùi mặt vào n.g.ự.c hắn.

Cuối cùng dừng lại bên một hồ nước trong rừng. Nước hồ xanh biếc trong veo, trước mắt là núi cao thác đổ, nước chảy xiết, tiếng nước róc rách, cầu vồng bảy sắc hiện lên trên đỉnh thác.

Nơi sơn dã, hai bên đường mọc đầy cúc dại, không khí xung quanh ẩm ướt, thoang thoảng hương hoa.

Ôn Hạ nhìn cầu vồng trước mặt, cong môi cười, tâm trạng vui vẻ, má lúm đồng tiền hiện rõ.

Kỳ Diên bỗng cười hỏi: "Hồi nhỏ nàng gọi cô là gì?"

Ôn Hạ khẽ ngẩn người, hắn nói "cô", nàng liền đáp: "Thái tử ca ca."

"Còn nữa."

Ôn Hạ dừng một lát, ngẩng đôi mắt trong veo lên, giọng nói dịu dàng: "A Diên ca ca."

Kỳ Diên bật cười, nụ cười phóng khoáng, vui vẻ. Hắn ôm eo nàng, đưa nàng bay qua hồ nước trong vắt, xuyên qua cầu vồng bảy sắc.

Đây là lần đầu tiên Ôn Hạ đi xuyên qua cầu vồng, nàng không thể tin được, mở to đôi mắt hạnh, hàng mi đọng những giọt nước nhỏ li ti. Ngây ngốc nhìn xuống hồ nước xanh biếc dưới chân, cầu vồng bảy sắc, làn váy tung bay, cả người như đang lạc vào một giấc mộng.

Mãi về sau, những lúc đau khổ nhất, nàng sẽ nhớ về cầu vồng bảy sắc này. Những lúc vui vẻ nhất, nàng cũng sẽ nhớ về khoảnh khắc này.

Hơi nước từ thác b.ắ.n tung lên mặt, ướt át và mát lạnh. Ôn Hạ chớp chớp đôi mắt hạnh, vùi mặt vào cổ Kỳ Diên.

Vươn tay chạm vào ánh sáng bảy sắc, chạm vào làn hơi nước mát lạnh. Nàng không nhịn được bật cười.

"Bay thêm lần nữa."

Kỳ Diên nghỉ ngơi một lát, lại đưa nàng bay thêm một lần.

"Nếu sang năm Hoàng thượng rảnh rỗi, ta có thể đến xem nữa không?"

"Trẫm có thể cho người tạo một cảnh cầu vồng trong cung." Giọng Kỳ Diên trong trẻo: "Trẫm cũng không quên, sang xuân sẽ dẫn nàng đi ngắm hoa hạnh."

Ôn Hạ cười rất vui vẻ, như ôm trọn cả bảy sắc cầu vồng, trong ảo cảnh bảy sắc này không còn một chút phiền não nào.

...

Vận thành không có gì lưu luyến, ngày hôm sau họ lên đường về kinh.

Ôn Hạ ngủ trên chiếc trường kỷ mềm mại trong xe ngựa. Kỳ Diên ra lệnh cho xe dừng lại, tránh xóc nảy, sợ Ôn Hạ tỉnh giấc.

Hắn xuống xe đi về phía Nguyễn Tư Đống và Lương Hạc Minh.

Đồng xanh yên tĩnh, cấm vệ quân im lặng đứng tại chỗ.

Nguyễn Tư Đống ngồi nghỉ dưới gốc cây, nhướng mày nhìn Kỳ Diên: "Thần thấy Hoàng thượng đã chìm đắm trong ôn hương nhuyễn ngọc của Hoàng hậu rồi, đi đâu cũng mang theo."

Kỳ Diên lười để ý đến hắn.

"Vẫn là Hoàng hậu tính tình tốt, ôn nhu hiền thục, Hoàng thượng thật có phúc." Nguyễn Tư Đống nhớ đến Liễu Mạn Nương, giờ đây đã không còn được giai nhân để mắt, tự cười tự than thở.

Lương Hạc Minh: "Ngươi cũng không nhìn xem Hoàng thượng vì lấy lòng Hoàng hậu đã làm những gì, mới nửa năm đã đưa trưởng tử nhà họ Ôn lên chức Tả tướng, lại còn tốn kém tiền bạc của dân, mua nhiều núi non ở cái nước nhỏ đó, đào nhiều đá đẹp về."

Kỳ Diên liếc Lương Hạc Minh một cái vì câu "tốn kém tiền bạc của dân": "Trẫm vui là được."

Nguyễn Tư Đống lặc đầu cười: "Từ xưa đến nay anh hùng khó qua ải mỹ nhân." Nhưng hắn lại nghiêm mặt nói: "Người độc sủng Hoàng hậu lâu như vậy, nàng ấy cũng chưa thấy tin vui, xem ra lúc trước người phạt người ta đứng giữa trời băng tuyết là đáng ghét đến mức nào."

Đôi mắt sâu của Kỳ Diên hơi tối lại, mím chặt môi.

"Nếu ngự y trong cung không điều dưỡng được, ta sẽ về tìm cô mẫu, hỏi thăm xem vị lang băm chữa khỏi cho biểu tỷ ta."

Kỳ Diên: "Y thuật của hắn cao hơn ngự y sao?"

"Đừng xem thường lang băm, họ hàng ngày chữa cho đủ loại bệnh nhân, kinh nghiệm rất phong phú, không giống như ngự y trong cung. Biểu tỷ ta cũng vốn thể hàn, hai năm không mang thai, vị lang băm đó châm cứu vài lần, uống hết thuốc một tháng, tháng sau biểu tỷ ta đã có tin vui."

Kỳ Diên ghi nhớ trong lòng, lệnh cho Nguyễn Tư Đống tìm vị lang băm này.

Đường về kinh không xa, họ đợi đến khi Ôn Hạ ngủ dậy mới tiếp tục lên đường.

Chương 45: Chương 43

Trở về hoàng cung cũng là lúc Trung thu.

Tiệc Trung thu là tiệc gia yến đầu tiên do Ôn Hạ tổ chức.

Trước đây nàng không được tham gia các bữa tiệc lớn nhỏ trong cung, tiệc cung yến đều do Thái hậu hoặc tam phi tổ chức.

May mắn thay, nàng kiên nhẫn tỉ mỉ, bên cạnh cũng có các mama giúp đỡ, tiệc gia yến Trung thu được bài trí trang nhã, trên mỗi chiếc bàn đều bày vài bó hoa quế vàng, cắm trong bình sứ trắng men thanh, hương hoa tràn ngập trong điện, lại có một vẻ tao nhã khác. Ca múa nhạc đều không tầm thường, Ôn Hạ dựa theo sở thích của Kỳ Diên, Thái hậu, các vị công chúa, hoàng tử mà sắp xếp tiết mục.

Lý Thục phi và Vương Đức phi vốn định biểu diễn đàn hát, nhưng Ôn Hạ đã khuyên can, dù sao tiệc Trung thu hàng năm cũng không phải là trò giải trí nhỏ trong buổi trà chiều của hậu cung.

Ôn Hạ cố ý sắp xếp chỗ ngồi của Thái hậu ở giữa nàng và Kỳ Diên. Ban đầu nàng sợ Kỳ Diên không đồng ý, nhưng hắn thấy vậy cũng không nói gì, trực tiếp ngồi vào long ỷ. Nửa năm nay Thái hậu ở ẩn trong Trường Lạc cung, rất ít xuất hiện, cũng ít gặp Kỳ Diên, quan hệ mẹ con họ cũng bớt căng thẳng hơn.

Trong điện ca múa tưng bừng, các vị công chúa, hoàng tử, phi tần trong hậu cung đều đã ngồi đầy. Thái hậu thưởng thức ca múa, mỉm cười nhìn Ôn Hạ, ánh mắt từ ái như đang khen ngợi, giống như đang nói rằng bà đã chờ đợi ngày đoàn viên này từ rất lâu rồi.

Ôn Hạ mỉm cười, nhìn sang Kỳ Diên, gương mặt tuấn tú của hắn hôm nay lại ôn hòa lạ thường, xem như nể mặt nàng.

Đây là lần đầu tiên hắn và Thái hậu ngồi cạnh nhau hòa thuận như vậy.

Nâng tay áo uống cạn chén rượu nếp hoa quế, tâm trạng Ôn Hạ thoải mái, thậm chí còn cảm thấy nếu Kỳ Diên cứ đối xử tốt với nàng như vậy, đối xử tốt với Ôn gia như vậy, có thể bình yên ở chung với Thái hậu... sống hết quãng đời còn lại trong những ngày tháng như thế này cũng không tệ, dù sao cả đời này cũng đã như vậy rồi.

Trong điện nói cười vui vẻ, tiếng đàn sáo du dương.

Kỳ Diên còn đặc biệt cho phép Ôn Tư Lập tham gia tiệc gia yến Trung thu này.

Vì bận xử lý công việc, Ôn Tư Lập đến muộn, vào điện hành lễ.

Kỳ Diên nói miễn lễ, cho hắn ngồi xuống.

Nhưng Lý Thục phi trong điện lại nhìn chằm chằm Ôn Tư Lập, ánh mắt mở to dõi theo Ôn Tư Lập ngồi xuống cũng không thu hồi.

Ôn Hạ ngồi trên cao, đương nhiên nhìn thấy động tĩnh khác thường này, đưa đĩa sườn cừu cho Hương Sa: "Thục phi thích ăn, đưa phần này cho nàng ấy."

Hương Sa nhận được ánh mắt ra hiệu của Ôn Hạ, tự nhiên hiểu ý, đặt đĩa sườn cừu trong đĩa ngọc bích tinh xảo lên bàn của Lý Thục phi, nhỏ giọng dặn dò: "Thục phi nương nương, trong đại điện, xin người đừng lơ đãng."

"Ta, ta..." Lý Thục phi đỏ mặt, nắm lấy cổ tay Hương Sa, hạ giọng hỏi: "Kia là ca ca của Hoàng hậu?"

Hương Sa khẽ đáp.

Sắc mặt Lý Thục phi lúc trắng lúc đỏ, cứng đờ buông tay để Hương Sa rời đi, cúi đầu ăn món sườn cừu mà ngày thường nàng yêu thích, nhưng giờ đây lại nhạt nhẽo như nhai sáp.

Không ai biết, vẻ ngoài có vẻ bình tĩnh của nàng ta bên dưới đã sớm dậy sóng.

Vị võ tướng mà nàng ta mơ thấy nửa năm trước vậy mà lại xuất hiện trước mắt nàng ta rồi?!

Lý Thục phi vừa hoảng hốt vừa hưng phấn, len lén ngẩng đầu lên, chỉ thấy Ôn Tư Lập phong thái đường hoàng, giống hệt người trong mơ của nàng ta trước đây!

Hóa ra lần đó nàng ta không phải nằm mơ, nàng ta đã gặp người thật, người này vậy mà lại là ca ca của Hoàng hậu.

Quả nhiên người họ Ôn, đều khiến người ta yêu thích như nhau!

Ngay cả khi chạm vào chén trà, Lý Thục phi cũng không hề hay biết, phải đến khi cung nữ Cẩm Thúy nhắc nhở mới vỗ vỗ váy, lấy cớ ra ngoài chỉnh trang y phục, cũng là để hít thở không khí.

Khi Ôn Hạ đi ra, vừa lúc thấy Lý Thục phi đang vỗ n.g.ự.c ở hành lang bên ngoài cửa điện, trên mặt không biết là cười hay là buồn.

Tiếng động của nàng ta khiến Lý Thục phi quay người lại, nhìn thấy nàng, Lý Thục phi giật mình, vỗ n.g.ự.c nói: "Hoàng hậu nương nương, sao người lại tới đây?"

"Vừa rồi ngươi làm sao vậy?" Ôn Hạ nhíu mày, chưa từng thấy Lý Thục phi thất thố như vậy.

"Ta..." Lý Thục phi căng thẳng nuốt nước miếng, nhìn xung quanh một lượt, ghé vào tai Ôn Hạ nói: "Ta gặp người trong mơ rồi!"

Ôn Hạ có một dự cảm chẳng lành, ngay sau đó là Lý Thục phi nói: "Hắn chính là huynh trưởng của người, đại ca của người!"

Ôn Hạ nhất thời không biết nên biểu lộ cảm xúc gì, kinh ngạc đến mức quên cả nói, thấy vẻ mặt vừa vui mừng vừa lo lắng của Lý Thục phi, mới nghiêm túc dặn dò.

"Thục phi, có lẽ chỉ là dáng người của đại ca ta giống với người trong mơ của người thôi. Chuyện này không được tuyên dương ra ngoài, ngươi là phi tử của Hoàng thượng, đại ca ta là thần tử, hai người tuyệt đối không thể có giao tình, cũng đừng để người ta nắm được nhược điểm."

"Nương nương, ta thật sự đã gặp hắn rồi! Ngày đó ta chắc chắn đã gặp đại ca của người, người gọi hắn đến gặp mặt ta nói chuyện!"

Ôn Hạ nhíu mày, chuyện này càng kéo càng lớn, nàng chỉ có thể lấy uy nghiêm của Trung cung, nghiêm khắc cảnh cáo Lý Thục phi, mãi đến khi Lý Thục phi ủ rũ, bất đắc dĩ gật đầu.

"Các ngươi đang trò chuyện gì vui vẻ vậy?" Du Dao cũng từ trong yến tiệc đi ra,

Lý Thục phi vội vàng kể chuyện này cho Du Dao nghe, hỏi Du Dao có tin nàng ta hay không.

Du Dao cũng nói giống như Ôn Hạ: "Cho dù Hoàng thượng không đặt nặng tâm tư lên hậu phi, nhưng dù sao người cũng là phi tử, nếu lỗ mãng làm hại Ôn tướng, người làm sao ăn nói với nương nương, ăn nói với Ôn tướng không liên quan?"

Tuy Lý Thục phi biết đạo lý này, nhưng cũng cảm thấy ấm ức khổ sở, người vốn hoạt bát cởi mở giờ lại như bị sương đánh.

Ôn Hạ không để Lý Thục phi trở lại đại điện nữa, lệnh cho Cẩm Thúy đi cùng chủ tử hồi cung.

Nàng cùng Du Dao trở về yến tiệc, Du Dao nhỏ giọng an ủi: "Thái hậu giữ ta ở lại trong cung hai ngày, đêm nay ta sẽ mời Thục phi đến chỗ ta, hai ngày này sẽ trông chừng nàng ta."

Ôn Hạ gật đầu.

Yến tiệc kéo dài đến tận đêm khuya mới kết thúc.

Ôn Hạ giữ Ôn Tư Lập lại nói chuyện riêng, hỏi về chuyện của Thục phi.

Ôn Tư Lập nói: "Quả thật có chuyện này, nhưng lúc đó ta không hề va chạm với nàng ta, cũng chưa từng nói chuyện với nàng ta, nội thị dẫn đường có thể làm chứng."

Ôn Hạ gật đầu, nhưng vẫn có chút lo lắng.

Kỳ Diên đêm nay nghỉ ở Phượng Dực cung, tắm rửa xong, hắn chỉ khoác áo ngủ màu đen, lúc đi lại, bụng săn chắc phập phồng.

Ôn Hạ ngồi trước bàn trang điểm chải tóc, Kỳ Diên vòng tay qua tay vịn của ghế mỹ nhân, cúi người xuống bên tai nàng hỏi: "Hôm nay trong yến tiệc Thục phi có chuyện gì sao?"

"Nàng ta thân thể không thoải mái, thần thiếp để nàng ta về rồi." Ôn Hạ thản nhiên khẽ nhíu mày.

"Nàng ta đang nhìn huynh trưởng của nàng?" Kỳ Diên nhấc một lọn tóc của nàng lên hỏi, vẻ mặt không chút gợn sóng.

"Thục phi thích nghe hí khúc, thường nghe hí khúc về võ tướng, chắc là thấy đại ca từng là võ tướng." Ôn Hạ cẩn thận trả lời như vậy.

Kỳ Diên không nhắc đến chuyện này nữa, cúi xuống cắn dái tai nàng.

Hơi thở nóng ẩm phả vào tai, Ôn Hạ không chịu nổi mỗi lần hắn hôn dái tai nàng, chỉ cảm thấy eo mềm nhũn ra.

Kỳ Diên bế nàng ngồi lên bàn trang điểm, thân thể cường tráng hung hăng hôn xuống.

Ôn Hạ vẫn còn có chút bối rối, cho dù Kỳ Diên bây giờ không còn xa lạ nữa, tay nàng luống cuống làm đổ lọ cao dưỡng da quý giá, nức nở từ trong nụ hôn nóng bỏng của hắn: "Cao dưỡng da của ta..."

"Làm hỏng bao nhiêu trẫm bồi thường cho nàng." Mùi hương thanh mát phảng phất bên chóp mũi, Kỳ Diên cúi đôi mắt sâu thẳm xuống, tận mắt nhìn một đóa ngọc lan kiều diễm nở rộ trong lòng bàn tay hắn.

Đối với Ôn Hạ, sự dịu dàng của hắn chỉ thể hiện ở ngày thường, vào những lúc thế này, hắn chưa bao giờ ôn nhu như một quý ông.

Nhiều lọ sứ tinh xảo trên bàn trang điểm bị đánh đổ, Ôn Hạ thật sự đau lòng, tiếng nức nở biến thành tiếng khóc nấc, cầu xin hắn tha thứ.

"Cầu xin trẫm phải nói gì? Trẫm đã dạy nàng rồi." Kỳ Diên thở dốc, ngón tay cái miết nhẹ đôi môi đỏ mọng đang run rẩy của nàng, đáy mắt một mảnh u ám...

Chiến trường công thành đoạt đất không thấy khói lửa, chỉ có sự cướp đoạt của kẻ mạnh, sự cầu xin của kẻ yếu... Ánh nến trong cung điện sáng đến nửa đêm, gân xanh trên cổ Kỳ Diên nổi lên, đôi môi mỏng tùy ý, bế Ôn Hạ đến Thanh Ngọc trì, rồi lại bế nàng đã sớm mềm nhũn trở về cung điện.

Hắn tùy ý khoác áo ngủ, tự tay lau sạch cao dưỡng da và nước trên bàn trang điểm, đôi mắt sâu nhìn thấy chính mình thỏa mãn trong gương đồng, nhếch môi, trở lại giường ôm chặt Ôn Hạ.

Tuy nàng nhắm mắt nhưng vẫn chưa ngủ, đôi mày thanh tú khẽ nhíu lại.

Kỳ Diên hôn lên má nàng: "Được rồi, ngủ đi. Mấy ngày nay bận việc nước, tìm ngày trẫm sẽ thả Thục phi ra khỏi cung."

Ôn Hạ hơi sững sờ, nhẹ nhàng mở mắt ra.

Trong điện đã tắt đèn, chỉ còn một ngọn đèn cung đình màu vàng mờ bên ngoài bình phong, trong ánh sáng yếu ớt, đường nét khuôn mặt Kỳ Diên hiện lên rõ ràng. Nàng muốn giải thích gì đó, nhưng chuyện này vốn dĩ còn quá sớm, chỉ có thể nói: "Vậy thần thiếp đi hỏi ý của Thục phi."

Kỳ Diên không nói gì nữa, ôm eo nàng ngủ thiếp đi.

Bị giày vò đến tận giờ Dần, sáng hôm sau Ôn Hạ dậy cũng chỉ ngủ được ba canh giờ.

Kỳ Diên đang ở bên ngoài chờ nàng dậy dùng bữa.

Hương Sa nói hắn đã đi luyện kiếm về rồi.

Người này ngủ muộn hơn chó, dậy sớm hơn gà, dựa vào cái gì chứ?

Ôn Hạ trang điểm xong, mặc một bộ váy dài bằng lụa mỏng màu trắng ánh trăng, môi điểm son đỏ, da trắng như ngọc, đôi mắt đẹp long lanh dịu dàng.

Nàng bước ra khỏi tẩm cung, bộ trâm cài tóc bằng vàng ngọc trên đầu vang lên leng keng.

Kỳ Diên lần trước thấy nàng mặc bạch y là ở ven hồ Thanh Châu, trong mắt thoáng hiện vẻ kinh diễm. Lúc nàng ngồi xuống đối diện, hắn gõ gõ chỗ ngồi bên cạnh.

“Ngồi qua đây.”

Ôn Hạ phồng má, nhớ tới chuyện tối qua, giọng điệu có chút nũng nịu: "Thần thiếp không muốn."

Kỳ Diên bật cười, chủ động chuyển sang chỗ ngồi bên cạnh nàng, cúi người hôn mạnh lên má nàng.

Nụ hôn này không hề kiêng dè cung nhân, cung nữ trong điện đều cúi đầu, có người đỏ mặt, có người nín cười.

Hai má Ôn Hạ nóng bừng, lấy tay áo che mặt, ăn tổ yến kim ti trong bát.

"Hôm qua nàng đã xin mẫu hậu cho gọi họa sư đến vẽ tranh?"

"Vâng."

"Sao không bảo trẫm?"

"Là Hoàng thượng không thích vẽ tranh mà." Ôn Hạ không chiều theo Kỳ Diên nữa. Thích vẽ tranh là thói quen của nàng, đặc biệt là mỗi dịp lễ tết.

Kỳ Diên nói: "Vậy gọi họa sư đến, trẫm muốn cùng nàng vẽ tranh."

…

Dưới tấm biển "Dục Tú Khôn Nguyên" ở chính điện Phượng Dực cung, Kỳ Diên và Ôn Hạ ngồi ngay ngắn trên ghế, để mặc họa sư vẽ tranh.

Trần Tiến Hiền đã vẽ Hoàng hậu nương nương vô số lần, đây là lần đầu tiên vẽ Hoàng đế. Kỳ Diên ngũ quan anh tuấn, khóe mắt mang theo ý cười, lại không giận tự uy. Trần Tiến Hiền chỉ vẽ được tám chín phần dung mạo, thần thái chỉ vẽ được năm phần. Dù sao cũng là vẽ hai người đế hậu, so với trước kia độ khó tăng gấp bội.

Mất hai canh giờ bức tranh mới hoàn thành, hai người đế hậu đều rất kiên nhẫn.

Lúc đứng dậy xem tranh, Ôn Hạ như thường lệ khen ngợi. Kỳ Diên hài lòng ngắm nhìn hồi lâu, đôi môi mỏng khẽ cong lên nói: "Thưởng."

Hôm nay hắn đã dành nhiều thời gian, bảo Hồ Thuận treo tranh cho cẩn thận, rồi mới đi xử lý chính sự.

Ngự liễn vừa dừng trước Thanh Yến điện, Nguyễn Tư Đống đang đứng đợi dưới mái hiên liền bước tới, trêu chọc: "Hoàng thượng ngủ từ tối qua đến tận chiều nay sao?"

Kỳ Diên lạnh lùng liếc hắn một cái, thấy một người trung niên mặc áo vải thô đứng sau Nguyễn Tư Đống.

Nguyễn Tư Đống nói vào chuyện chính: "Đây là lang trung Vân Tri Hành, giỏi chữa các bệnh nan y, đã đi nhiều nơi, chữa rất nhiều bệnh, còn viết một cuốn sách tên là "Tứ Quý Thương Hàn"." Giới thiệu thầy thuốc, Nguyễn Tư Đống tất nhiên đã điều tra rõ ràng, còn dâng cuốn sách kia cho Kỳ Diên xem.

Trên cuốn sách y học được làm từ vải thô dân gian ghi chép rất nhiều phương thuốc và lý luận y học.

Kỳ Diên khép sách lại, xuống ngự liễn, tự mình dẫn vị lang trung này đến Phượng Dực cung.

Cung nhân bẩm báo thánh giá giá lâm, người đầu tiên bước ra khỏi điện là Bạch Khấu, vẻ mặt có chút hoảng hốt.

"Hoàng hậu đâu?"

"Hoàng hậu nương nương đang uống trà với Tĩnh Uyển công chúa." Tĩnh Uyển là phong hiệu của Du Dao.

Kỳ Diên gật đầu, dẫn lang trung bước vào chính điện.

Trong điện thoang thoảng mùi thuốc, Ôn Hạ có lẽ nghe thấy hắn đến, uống trà quá vội, đang lấy khăn che miệng ho khan.

Du Dao đứng dậy hành lễ với Kỳ Diên.

Kỳ Diên bước tới đưa cho Ôn Hạ một chén trà, Hương Sa đang bưng bát thuốc lui ra từ bên cạnh lang trung.

Ôn Hạ uống trà xong, cuối cùng cũng ngừng ho: "Hoàng thượng không phải là đi xử lý chính sự sao?"

"Nguyễn Tư Đống tiến cử cho trẫm một vị đại phu dân gian, trẫm dẫn đến xem bệnh cho nàng."

Ôn Hạ rõ ràng sững người, nắm khăn tay nhìn vị lang trung mặc áo vải đang cúi người sau lưng Kỳ Diên.

"Thần thiếp vẫn luôn được Thái y Từ điều dưỡng, vừa rồi đã uống thuốc, không cần làm phiền nữa."

"Để xem qua đã." Kỳ Diên bảo Vân Tri Hành bước tới.

Ôn Hạ không muốn đưa cổ tay ra, Kỳ Diên chỉ cho rằng nàng để ý giới tính của lang trung, rất thoải mái nói: "Chỉ là xem bệnh thôi, đừng câu nệ mấy cái lễ nghi rườm rà đó."

Ôn Hạ cứng đờ nắm chặt khăn tay, đưa tay ra.

Vân Tri Hành quỳ gối tiến lên, phủ một lớp vải mỏng lên cổ tay nàng, nói một tiếng "Đắc tội", tay lại hơi run rẩy, một lát sau mới bắt xong mạch.

"Thảo dân, nghe, nghe vị thế tử kia nói Hoàng hậu nương nương bị chứng hàn thể?" Một thường dân áo vải, không dám ngẩng đầu, chỉ cúi đầu chờ Ôn Hạ trả lời, giọng nói có chút run rẩy.

Bạch Khấu ở bên cạnh nói: "Phải."

"Vậy mạch tượng mà thảo dân bắt được giống với thái y, nương nương cứ theo chẩn đoán của thái y mà điều dưỡng là được."

Ôn Hạ nắm chặt khăn tay cuối cùng cũng thả lỏng, bưng chén trà Kính Đình Lục Tuyết trên bàn lên uống.

Kỳ Diên không làm phiền Ôn Hạ và Du Dao trò chuyện nữa, chỉ là lúc rời khỏi Phượng Dực cung đáy mắt là vẻ thất vọng rõ ràng.

Hắn đã lên ngự liễn, không quan tâm đến vị lang trung kia nữa, Hồ Thuận sẽ tự mình thưởng tiền rồi tiễn người đi.

Ngự liễn vừa được nâng lên, đi được vài bước, chỉ nghe thấy một tiếng "bịch", Kỳ Diên nghiêng mắt nhìn, vị lang trung kia đang quỳ trên đất, lau mồ hôi trên trán.

Kỳ Diên nheo mắt, giơ tay ra hiệu dừng lại.

Hồ Thuận không rõ nguyên nhân, tốt bụng đỡ lang trung dậy, hỏi hắn có chuyện gì.

Vị lang trung kia quỳ gối bò tới trước mặt Kỳ Diên, mấp máy môi vài lần, lại sợ hãi nhìn đám cung nhân xung quanh.

Ánh mắt Kỳ Diên càng lúc càng tối, đã biết mạch tượng trong điện vừa rồi không đúng.

Hồ Thuận cho lui hết mọi người.

Trong hành lang, giọng Vân Tri Hành mang theo vẻ sợ hãi: "Thảo dân không chữa được bệnh của Hoàng hậu nương nương, không dám, không dám lừa gạt Hoàng thượng."

Hắn nói, Hoàng hậu nương nương không bị hàn thể, thuốc trong điện là thuốc tránh thai mà phụ nữ dân gian hay dùng sau khi "gần gũi".

Sắc mặt Kỳ Diên thay đổi, không thể tin nổi nhìn chằm chằm Vân Tri Hành.

Vân Tri Hành càng sợ hãi uy nghiêm của Hoàng đế, dù sao hắn cũng chỉ là một thường dân áo vải, nói là đối xử với bệnh nhân như nhau nhưng đôi khi cũng không làm được. Có thể bắt mạch cho quý nhân trong cung, sinh tử phú quý chỉ trong một ý niệm. Vừa vào trong điện hắn đã ngửi thấy mùi thuốc không đúng rồi, nói hay không nói đều tiến thoái lưỡng nan.

Kỳ Diên ánh mắt đen láy lạnh lẽo: "Ngươi chỉ bắt mạch một lát, chỉ bắt một tay, ngay cả thuốc ngươi cũng chưa xem qua."

"Nhưng thảo dân đã theo lão cha hành y hơn ba mươi năm rồi, không thể ngửi sai, cũng không dám chẩn đoán sai. Nếu Hoàng thượng không tin, có thể gọi thái y kê thuốc kia, hoặc lấy bã thuốc hỏi thái y khác, xem có phải là những vị thuốc như thảo dân vừa nói hay không." Vân Tri Hành không ngừng lau mồ hôi.

Thời tiết đầu thu lẽ ra phải trong lành dễ chịu, nhưng Kỳ Diên chỉ cảm thấy trong lòng lạnh lẽo.

Hắn không hiểu.

Hắn không rõ.

Rốt cuộc Ôn Hạ biết đó là thuốc tránh thai hay không?

Là tự nàng muốn uống, hay là có người trong hậu cung hãm hại nàng?

Trong đôi mắt đỏ ngầu, hiện lên dáng vẻ ho khan hoảng hốt của nàng vừa rồi.

Kỳ Diên nắm chặt chiếc nhẫn trên tay, trầm giọng nói: "Dẫn Từ thái y đến Càn Chương cung."

Hắn đã sải bước đi về phía Phượng Dực cung.

…

Cung nhân trong sân đều cung kính đứng nghiêm, tập trung cao độ, chỉ vì vừa rồi Kỳ Diên đột nhiên xuất hiện đã dọa Ôn Hạ sợ hãi.

Sau khi Kỳ Diên rời đi, Du Dao mới nói: "Vừa rồi sao muội lại căng thẳng như vậy? Vị lang trung kia cũng có chút kỳ lạ, trông hắn không được thoải mái lắm, Hoàng thượng có phải bị ai lừa rồi không?"

Ôn Hạ vẫn không nói nên lời, trong lòng thấp thỏm bất an.

"Hạ Hạ, muội cũng muốn giấu ta sao?"

"Muội không muốn giấu Du tỷ tỷ, chỉ là chuyện này tỷ tỷ không biết thì hơn." Ôn Hạ vẫn không yên lòng, nắm chặt khăn tay.

Bạch Khấu nói: "Nương nương, nô tỳ thấy vị lang trung kia không có thái độ của thần y, còn nói cứ theo phương thuốc của thái y mà làm. Có thể thấy người này bất quá chỉ là hạng lang bạt trà trộn vào hoàng cung, đoán chừng là đến để lĩnh thưởng, bên cạnh hoàng thượng chẳng phải có rất nhiều người như vậy sao."

Ôn Hạ vẫn còn lo lắng, nếu vị lang trung kia là hạng lang bạt, cứ việc kê ra phương thuốc để lấy lòng Kỳ Diên mà được thưởng. Thế nhưng hắn ta lại không làm vậy.

Bạch Khấu cũng biết nàng đang nghĩ gì: "Nương nương hắn là không cần lo lắng, vị lang trung kia một thân áo vải thô, có thể thấy gia cảnh nghèo khó, lần đầu tiên được diện kiến thiên nhan, sợ hãi là lẽ đương nhiên."

"Các muội chủ tớ nói làm ta hồ đồ rồi." Du Dao tiến lên nắm lấy tay Ôn Hạ: "Hạ Hạ, chẳng phải muội vốn thể hàn sao? Hoàng thượng

độc sủng muội đã lâu như vậy, muội vẫn luôn không có thai, chẳng lẽ vừa rồi muội uống là thuốc tránh thai?"

Ôn Hạ nhìn vào ánh mắt lo lắng của Du Dao, gật đầu.

Du Dao nắm c.h.ặ.t t.a.y nàng, trong mắt không khỏi xót xa, đương nhiên là đứng về phía nàng.

"Vậy bây giờ phải làm sao? Muội phải có tính toán trước."

"Ta biết, nếu vị lang trung kia nhận ra ta lừa gạt hoàng thượng, ta..." Ôn Hạ nhất thời nghẹn lời, lại không biết tình cảm của Kỳ Diên dành cho nàng có thể có tác dụng đến đâu.

Nàng bỗng nhiên hiểu ra, tại sao phải tự trách mình chứ, tất cả đều là do Kỳ Diên mà ra. Nàng cười khổ: "Ta không muốn mang thai cho hắn."

"Ta không muốn sinh con cho hắn, ít nhất là hiện tại ta không muốn."

Du Dao thở dài: "Không muốn thì cứ chờ thêm, nhưng muội phải dỗ dành hắn, đừng để hắn biết được."

Nụ cười trên môi Ôn Hạ càng thêm cay đắng: "Đúng vậy, các nàng đều nói ta phải dỗ dành hắn, ta vẫn luôn dỗ dành hắn mà."

"Dỗ dành đến mức ta cảm thấy, mình có thể an ổn sống hết quãng đời còn lại với hắn."

...

Trong góc khuất dưới cửa sổ của tẩm cung, bóng người cao lớn thon dài đứng bất động.

Khinh công của Kỳ Diên xưa nay rất tốt, lẻn vào dễ như trở bàn tay, sẽ không bị người khác phát hiện.

Nhưng trong tẩm cung trống trải này, tiếng trò chuyện bên ngoài bình phong lại quá rõ ràng.

Rõ ràng đến mức mọi lời nói đều giống như một thanh trường kiếm, sắc bén hơn cả vũ khí của võ sĩ, vô tình hơn cả kiếm khách, đ.â.m thẳng vào tim hắn, thật mạnh.

Vết thương không chảy máu, vậy mà lại dày vò hơn cả vết thương chảy máu.

Hắn cứng đờ đứng trong bóng tối, ánh mặt trời xuyên qua song cửa sổ chiếu xuống, từng tia sáng không thể rọi lên bờ vai rộng của hắn.

Hắn tức giận, hắn khó chịu, thậm chí lẽ ra phải nổi cơn thịnh nộ mà xông ra chất vấn Ôn Hạ mới đúng.

Nhưng hai chân lại như bị đổ chì, không thể nhúc nhích dù chỉ một chút.

Bên ngoài điện, giọng nói của nàng vẫn luôn dịu dàng ngọt ngào, ngay cả khi sai bảo cung nhân cũng mềm mại dễ nghe, nhưng lúc này Kỳ Diên không cảm thấy chúng mang theo chút ấm áp nào.

Nàng nói, đi nấu một ấm trà sữa, rồi làm thêm chút bánh ngọt, đưa đến Càn Chương cung thăm dò.

Kỳ Diên nuốt nước bọt, trong bóng tối, đôi mắt hắn cũng giống như màn đêm tĩnh mịch vô tận. Khớp xương trắng bệch, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên, hắn nắm chặt chiếc nhẫn ngọc trên tay.

Vậy nên trà sữa mà hắn thích uống, hóa ra đều không phải do nàng tự tay làm sao.

Nàng nói, nàng không muốn sinh con cho hắn.

Hắn không hiểu.

Hắn rõ ràng đã đối xử tốt với nàng như vậy.

Chương 46: Chương 44

Hình như mỗi lần nhìn trộm người khác như vậy, đều là những lúc Kỳ Diên không vui vẻ.

Lần hắn nhìn trộm Thái hậu và Ôn Lập Chương như vậy, hắn đang khó chịu đang tức giận.

Còn bây giờ nhìn trộm Ôn Hạ như vậy, hắn cảm thấy như tim mình bị kiếm sĩ đ.â.m một nhát.

Hắn không hiểu.

Ngày hôm đó, trong đêm đông se lạnh, chiếc váy dài mỏng manh của nàng trải dài trên mặt đất, nhìn hắn nói, nhưng thiếp là thê tử của chàng.

Lông mi nàng run rẩy, má ửng hồng, đôi mắt hạnh long lanh ngấn lệ như đang ngầm đồng ý.

Kỳ Diên không biết mình đã trở về Càn Chương cung bằng cách nào.

Khi trở về, cửa điện đóng chặt, Từ Hoa Quân và thái y riêng của hắn là Lâm Bách Thân đều đang quỳ trong điện.

Lâm Bách Thân đã kiểm tra rõ ràng những cặn thuốc kia đều là dược liệu tránh thai.

Còn Từ Hoa Quân cuối cùng cũng thành thật khai báo, từ lần thị tẩm đầu tiên, hoàng hậu đã bắt đầu uống thuốc này rồi.

...

Ôn Hạ đang thấp thỏm lo âu chờ đợi trong Phượng Dực cung cuối cùng cũng thấy Bạch Khấu đưa bánh ngọt trở về.

Bạch Khấu nói: "Nô tỳ không gặp được hoàng thượng, cung nhân nói hoàng thượng đã ra ngoài, nô tỳ để trà sữa và bánh ngọt lại Thanh Yến điện. Nương nương đừng lo lắng, nếu vị lang trung giang hồ bên cạnh hoàng thượng mà thật sự tra ra manh mối gì, hoàng thượng có lẽ đã nổi giận rồi. Người không đến, tự nhiên là không biết."

Trong lòng Ôn Hạ vẫn còn chút lo lắng, tiễn Du Dao đi rồi, nàng tựa vào giường mỹ nhân, có chút thất thần.

Mãi đến khi Hương Sa dò la tin tức trở về, nói hoàng thượng cuối cùng cũng đã về Thanh Yến điện, nàng nhìn từ xa thấy hoàng thượng vẫn như thường lệ triệu kiến đại thần, hẳn là không phát hiện ra điều gì.

Ôn Hạ cuối cùng cũng yên lòng, lo lắng đề phòng suốt nửa ngày, đêm qua lại không ngủ ngon, liền dựa vào giường mỹ nhân ngủ thiếp đi.

Lần nữa tỉnh lại đã là đêm khuya, Bạch Khấu nói Hồ Thuận đến truyền chỉ, Kỳ Diên muốn nàng tối nay đến Càn Chương cung nghỉ ngơi.

Vẫn còn ngái ngủ, Ôn Hạ vẫn còn chút mơ màng, suy nghĩ dần dần rõ ràng, cuối cùng cũng khẽ cong môi, xem ra ban ngày chỉ là lo lắng vô cớ.

Tắm rửa xong, nàng cài một đóa sen phấn lên tóc, làn da trắng nõn như ngọc, ửng hồng như thoa phấn.

Ôn Hạ vừa bước vào Càn Chương cung, đã nghe thấy tiếng sáo.

Kỳ Diên trước đó nói muốn học thổi sáo, xem ra cũng không hề bỏ bê, học được nửa năm, tiếng sáo đã càng thêm điêu luyện, hơi thở ổn định, giai điệu thoát tục lại ẩn chứa chút cô đơn tịch mịch.

Ôn Hạ thong thả bước đến trước mặt hắn.

Kỳ Diên yên lặng nhìn nàng, nét mặt không rõ hỉ nộ, chỉ có đôi mắt sâu thăm thẳm.

Nhớ đến chuyện ban ngày, Ôn Hạ không hiểu sao lại có chút bất an, nhưng hắn rõ ràng là không biết bí mật nhỏ của nàng, dần dần cũng bình tĩnh lại.

Trên bàn có trà Bích Loan Xuân mà Kỳ Diên thích uống, Ôn Hạ không làm phiền hắn thổi sáo, thong thả bước đến rót cho mình một chén.

Hiện tại nàng không muốn sinh con cho hắn, nhưng cả đời này chính là như vậy rồi, nếu sau này hắn vẫn luôn đối xử tốt với nàng và Ôn gia như vậy, hãy cứ quan sát thêm hai năm nữa, cũng để nàng quên đi những uất ức trước kia trong hai năm, có lẽ đến lúc đó, nàng sẽ bằng lòng ngừng uống thuốc tránh thai.

Tiếng sáo mang giai điệu cô độc dừng lại, Ôn Hạ quay đầu lại, Kỳ Diên đã đứng trước mặt nàng với thân hình cao lớn, bờ vai rộng vững chãi, cao cao tại thượng nhìn xuống.

Ôn Hạ khẽ ngẩng đầu, đang định khen tiếng sáo của hắn hay, đã bị hắn ôm ngang bế lên giường rồng.

Ngón tay thon dài trắng nõn khẽ nắm chặt huyền y của hắn, cho dù đã không phải lần đầu tiên thị tẩm, Ôn Hạ vẫn sẽ đỏ mặt khi bị đôi mắt đen láy của hắn nhìn chằm chằm.

Lưng dựa vào giường rồng mềm mại, Kỳ Diên lấy bông hoa trên tóc nàng xuống.

Đóa sen màu hồng kiều diễm nhưng không phô trương, Kỳ Diên nắm trong tay, dùng cánh hoa lướt qua lông mày, sống mũi, đôi môi đỏ mọng của nàng...

Tối nay hắn ngược lại ít nói, chỉ có đôi mắt phượng đen láy như màn đêm vô tận, đưa bông hoa đến bên môi nàng, lại muốn nàng ngậm lấy cành hoa.

Hai má Ôn Hạ ửng hồng, đón nhận sự cuồng nhiệt của hắn. Không biết vì sao, nàng lại cảm thấy đau như lần đầu tiên thị tẩm, móng tay sơn màu hồng anh run rẩy bấu vào cánh tay Kỳ Diên.

Ngay cả giọng nói của Ôn Hạ cũng run rẩy, nhỏ giọng chịu đựng cơn đau: "A Diên ca ca, thiếp hơi khó chịu..."

Kỳ Diên để nàng nghỉ ngơi một lát, cũng chỉ là một lát mà thôi.

Ngoài điện tẩm, Bạch Khấu và Hương Sa đều lo lắng cho chủ tử vì chuyện ban ngày, nên đứng chờ ở hành lang ngoài điện. Không nghe thấy động tĩnh gì trong điện, cuối cùng cũng yên tâm, được cung nữ trước ngự tiền dẫn đến phòng bên cạnh nghỉ ngơi.

Hồ Thuận dẫn theo đám cung nhân quỳ chờ ở hành lang, vẻ mặt vô cùng lo lắng, rõ ràng cảm nhận được sát khí tỏa ra từ Hoàng thượng ban ngày. Sau khi thẩm vấn Từ Hoa Quân xong, Kỳ Diên liền đến điện Phụng Tiên luyện kiếm, luyện đến tận khi hoàng hôn buông xuống.

Ánh kiếm lạnh lẽo, toàn là sát khí lạnh băng, cho dù Hồ Thuận chỉ đứng hầu từ xa cũng cảm thấy sợ hãi.

Tẩm cung của Hoàng thượng cách âm rất tốt, nhưng dù vậy, cuối cùng trong điện vẫn truyền ra tiếng động.

Tiếng giống như đồ sứ vỡ, tiếng vật nặng đổ xuống, còn có tiếng khóc yếu ớt của vị Hoàng hậu trẻ đẹp.

Hồ Thuận phất tay ra hiệu cho cung nhân lui xuống, tiếng khóc ấy khiến người ta không đành lòng, nhưng nhớ đến sát khí của Hoàng thượng ban ngày, rốt cuộc cũng không dám vượt quá giới hạn, cúi đầu thật sâu.

Trong tẩm cung, chiếc bàn dài mà Ôn Hạ vừa quỳ đã bị trà và nước b.ắ.n tung tóe, đồ sứ cũng vỡ tan tát trên đất.

Nàng mấy lần mất kiểm soát, đuôi mắt ướt đẫm nước mắt, như thể sắp chết.

Cánh tay Kỳ Diên nổi đầy gân xanh, bế nàng về long sàng, nàng vội vàng muốn trốn vào trong, mới bò được vài bước đã bị hắn nắm lấy mắt cá chân kéo lại...

Suốt cả đêm, Ôn Hạ gần như không chợp mắt, mãi đến khi trời sáng mới được hắn buông tha.

Kỳ Diên vai rộng đứng thẳng, đứng giữa điện dang rộng hai tay, mặc cung nữ mặc long bào cho mình.

Xuyên qua màn che mờ ảo, Ôn Hạ muốn mắng hắn vài câu, muốn chất vấn tại sao hắn lại không biết kiềm chế, lại thô lỗ như vậy. Tối qua hắn dường như không nói mấy câu, nàng mơ mơ màng màng, dường như cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng môi khô khốc, toàn than mệt mỏi, nàng run rẩy khép mi rồi chìm vào giấc ngủ.

Lần nữa tỉnh lại, ngoài cửa sổ đã là đêm đen, nàng vậy mà đã ngủ cả một ngày.

Ôn Hạ mệt mỏi ngồi dậy, hai chân run rẩy, eo không còn chút sức lực. Bạch Khấu và Hương Sa vội vàng đến hầu hạ, thấy nàng đầy thương tích trên người, vừa kinh ngạc vừa xót xa.

"Hoàng thượng sao có thể đối xử với nương nương như vậy! Hắn cũng quá không biết thương xót nương nương rồi!" Hương Sa không nhịn được oán trách.

Bạch Khấu cũng đỏ hoe mắt: "Nương nương có đau không?" Trên cổ tay trắng nõn có vết bầm tím do Ôn Hạ giãy giụa va vào cạnh bàn.

Giọng Ôn Hạ khàn đặc, ngay cả nói chuyện cũng không muốn nói, chỉ dùng ánh mắt ra hiệu cho các nàng đỡ nàng đi tắm rửa.

Thay y phục mới xong, Kỳ Diên lại trở về, muốn nàng cùng dùng bữa.

Ánh mắt sâu thẳm của hắn dừng trên vết đỏ ở cổ nàng, ngón tay chạm vào, Ôn Hạ nghiêng đầu tránh đi, không muốn hắn chạm vào.

Mắt nàng dần đỏ lên, vừa giận vừa tủi thân, nhưng giọng cũng đau rát, không muốn mở miệng nói chuyện với hắn.

Bữa cơm này nàng không muốn ăn, nhưng bụng đói, vẫn lặng lẽ uống một chén yến sào, ăn một ít thức ăn.

Kỳ Diên gắp bào ngư sốt sữa vào bát nàng, lại gắp thêm vài miếng cá do chính tay hắn gỡ xương, Ôn Hạ lặng lẽ nhìn hắn một cái, chỉ nói đã ăn no rồi.

Nàng buông đũa xuống, nhận lấy nước muối do Hương Sa đưa tới súc miệng, rồi đứng dậy nói: "Thần thiếp về Phượng Dực cung."

Giọng Kỳ Diên không chút gợn sóng: "Đêm nay nàng nghỉ ở đây."

Ôn Hạ vừa định mở miệng, Kỳ Diên đã giơ tay ra hiệu cho cung nhân lui xuống, Hồ Thuận đến đuổi hết cung nhân đi, bao gồm cả Bạch Khấu và Hương Sa không muốn rời đi.

Trong điện yên tĩnh, Kỳ Diên chậm rãi lau môi bằng khăn tay, tự mình nặn kem đánh răng súc miệng, lúc quay đầu lại, đôi mắt đen của hắn sâu không thấy đáy như đêm qua, khuôn mặt không hề biểu lộ hỉ nộ của bậc đế vương.

"Nàng mệt rồi thì vào tẩm cung trước đi, trẫm đi tắm."

Ôn Hạ cảm thấy vô cùng uất ức, đi thẳng đến cửa điện, lại phát hiện cung nhân đã khóa cửa từ bên ngoài, nàng căn bản không thể ra ngoài.

Kỳ Diên tắm xong trở về, khoác áo ngủ màu đen, đôi chân dài thẳng tắp bước về phía nàng, lòng nàng dâng lên nỗi sợ hãi vô tận.

Hắn cúi người xuống, nụ hôn dày đặc như muốn nuốt chửng nàng, Ôn Hạ mềm nhũn eo, bị ép buộc chịu đựng sự xâm chiếm từng bước của hắn.

Giới hạn của cơ thể con người là gì, Ôn Hạ không biết.

Nàng chỉ cảm thấy tứ chi bách hài như bị Kỳ Diên tháo rời, tiếng khóc của nàng khiến hắn mềm lòng. Ngoại trừ dịu dàng hơn một chút, hắn không hề buông tha nàng.

Mãi đến khi trời sáng, Ôn Hạ nằm bất động trên long sàng, cánh tay đặt trên chăn vốn trắng nõn mềm mại, giờ đã chi chít vết thương.

Môi đỏ của nàng run rẩy hé mở, hàm răng trắng muốt, ánh mắt mệt mỏi, tóc tai rối bời dính vào má.

Nhìn Kỳ Diên đã được các cung nữ mặc quần áo chỉnh tề ngoài kia, Ôn Hạ chống tay ngồi dậy nhìn hắn chằm chằm.

Nàng dường như đã hiểu ra điều gì đó, lông mi run rẩy.

Kỳ Diên quay đầu lại nhìn nàng, đôi mắt sâu thẳm của hắn không thể dò được, ngón tay thon dài nắm lấy tay áo long bào bước về phía nàng.

Mắt Ôn Hạ ướt át, vừa định mở miệng thì tiếng "Nương nương" của Hương Sa truyền vào điện, nàng bưng thuốc từ sau bình phong đi tới.

"Nương nương, thuốc do Từ thái y đưa tới, người mau uống lúc còn nóng đi ạ."

Đúng vậy, thuốc tránh thai này chỉ có tác dụng trong vòng hai ngày, quá hai ngày thì không còn tác dụng nữa.

Ôn Hạ nhận lấy thuốc uống một hơi, nhưng hương vị khi vào cổ họng đột nhiên khác với trước đây.

Nàng đột nhiên dừng lại, thở hổn hển nhìn Kỳ Diên.

Đôi mắt sâu thẳm của Kỳ Diên vẫn không gợn sóng, tay vuốt ve tóc nàng: "Uống thuốc an thần này xong, sớm sinh hoàng tự, ban đêm cũng không cần phải chịu khổ nữa."

Chiếc bát trong tay rơi xuống đất vỡ tan tành, nước thuốc b.ắ.n tung tóe.

Ôn Hạ run rẩy môi: "Sao chàng có thể, sao có thể..."

Hắn vẫn biết.

Hắn đã cho thái y đến bắt mạch cho nàng, sao có thể không biết, là nàng quá thiếu năng lực phán đoán, quá tin tưởng vào sự sủng ái của hắn.

Nước mắt tuôn rơi trong nháy mắt, Kỳ Diên đưa tay lau nước mắt cho nàng, Ôn Hạ hất tay hắn ra.

"Chàng đừng chạm vào ta!"

"Chàng dựa vào cái gì, tại sao lại ép buộc ta như vậy?" Ôn Hạ nghẹn ngào nói, không còn là tiếng khóc thút thít như mọi ngày, tiếng khóc của nàng như mất kiểm soát, khiến người nghe cũng phải động lòng.

Kỳ Diên đưa khăn tay cho nàng.

Ôn Hạ ôm chặt chăn, cánh tay mảnh khảnh toàn là vết đỏ do hắn để lại.

Nàng khóc: "Sao chàng có thể đối xử với ta như vậy, sao còn có thể đối xử với ta như vậy..."

Tiếng khóc của nàng khiến mắt Kỳ Diên đỏ ngầu.

Hắn rõ ràng nên lạnh lùng nhìn nàng, nhưng đối với khuôn mặt đầm đìa nước mắt này lại không thể nào nhẫn tâm được.

"Trẫm đối xử với nàng thế nào? Ôn Hạ, trẫm ban ân sủng cho Ôn gia, nâng đỡ trưởng huynh của nàng làm thừa tướng, không truy cứu tội của tam huynh nàng. Trẫm chỉ sủng hạnh một mình nàng, cho nàng ngôi vị hoàng hậu tôn quý vô thượng. Trẫm dùng thuế má năm năm của Đại Thịnh mua cho nàng nửa ngọn núi phỉ thúy của Oa Để."

"Nàng hỏi trẫm dựa vào cái gì, chẳng lẽ không phải nàng nên trả lời trẫm dựa vào cái gì sao?"

Kỳ Diên đỏ hoe đôi mắt, gương mặt anh tuấn chỉ còn lại vẻ lạnh lùng của bậc đế vương, nhưng kỳ thực hắn chỉ là không biết cách biểu lộ nỗi buồn mà thôi. Từ nhỏ đến lớn, mỗi khi không vui, mỗi khi buồn bã, ngoài việc tìm phụ hoàng, hắn chỉ biết dùng sự phản nghịch, sự hung bạo để thể hiện nỗi lòng.

Còn với Ôn Hạ, hắn không muốn sự hung bạo của mình làm nàng bị tổn thương.

Siết chặt chiếc nhẫn trên tay, Kỳ Diên khàn giọng nói: "Nàng dựa vào cái gì mà không muốn sinh con cho trẫm? Cho dù trước đây trẫm có làm nàng tổn thương, nhưng trẫm đã xin lỗi nàng rồi."

"Để chuộc lỗi với nàng, Du Dao, trẫm đã thả, còn sắc phong làm công chúa. Lý Thục phi chỉ là trong yến tiệc nhìn huynh trưởng của nàng thêm một cái, nàng lo lắng bất an, trẫm tuy không tin Ôn Tư

Lập dám tư thông với hậu phi, nhưng trẫm không để ý, trẫm đã đồng ý với nàng để Lý Thục phi xuất cung."

"Trẫm đi tỷ kiếm cũng mang theo nàng, trẫm có bảo bối gì cũng đều cho nàng. Tám tháng nay, mẫu hậu hai lần lén đến tòa nhà cũ mà Ôn Lập Chương từng ở, nàng không biết, nhưng đừng tưởng trẫm không biết. Vì nàng, trẫm mở một mắt nhắm một mắt, không cãi nhau với bà ấy nữa."

"Ôn Hạ, đổi lại trẫm hỏi nàng, nàng dựa vào cái gì?"

Hóa ra khi con người ta khóc, cũng sẽ vì đau đớn, vì khóc mà thở không ra hơi.

Ôn Hạ nắm chặt lấy chăn, hai đêm liên tiếp hầu hạ không ngừng nghỉ cùng với trận khóc này khiến nàng choáng váng mệt mỏi, không thở nổi, hồi lâu mới dịu bớt cảm giác nghẹt thở.

Hốc mắt nàng đỏ hoe, gò má trắng nõn lấm lem nước mắt, đôi môi khô khốc lại được nước mắt tưới lên.

Nàng nhìn sâu vào Kỳ Diên như vậy, cười một cách bất lực.

Sao hắn có thể trơ trẽn hỏi nàng dựa vào cái gì?

Chẳng lẽ không phải nên là nàng hỏi hắn dựa vào cái gì sao?

Hắn dựa vào cái gì mà ép buộc nàng như vậy.

Dựa vào cái gì mà có thể vì Thái hậu và phụ thân mà giận chó đánh mèo với nàng.

Dựa vào cái gì mà có thể cho rằng hắn xin lỗi rồi thì nàng phải tha thứ.

Dựa vào cái gì mà mãi mãi hắn đều đứng ở vị trí cao hơn, mãi mãi nàng đều phải cúi đầu.

Dựa vào cái gì?

Kỳ Diên đã đứng dậy quay lưng lại, chỉ để lại một mệnh lệnh lạnh lùng: "Một ngày trẫm chưa cho nàng đi, nàng phải ở Càn Chương cung một ngày."

Bóng dáng áo đen khuất sau tấm bình phong, trong cung điện nguy nga tráng lệ chỉ còn lại một mình Ôn Hạ, Hương Sa và các cung nữ hầu hạ trước mặt từ bao giờ đã không biết biến mất.

Ôn Hạ nắm chặt lấy chăn, vùi mặt vào gối khóc nức nở.

Nàng còn tưởng rằng hiện tại hắn đã tốt với nàng rồi, tốt với Ôn gia và Thái hậu rồi, nàng đã được sủng ái rồi.

Nàng còn tưởng rằng chỉ cần thêm hai năm nữa, nàng sẽ bằng lòng ngừng uống thuốc tránh thai, vì hắn mà sinh con nối dõi, an ổn sống hết quãng đời còn lại với hắn.

Nàng còn tưởng rằng mọi thứ có thể đơn giản như vậy.

Nàng hận Kỳ Diên rồi.

Giây phút này, nàng hận hắn rồi.

Hận hơn cả ngày đại hôn, bị hắn bỏ rơi để một mình hoàn thành hôn lễ.

Hận hơn cả lễ sắc phong Hoàng hậu, nàng một mình chịu sắc phong.

Hận hơn cả khi bị đuổi đến Thanh Châu, chỉ có thể dựa vào việc xem thư của mẫu thân và các huynh trưởng mà một mình đón Tết.

...

Bên ngoài tấm bình phong, bóng dáng màu đen vẫn chưa biến mất.

Kỳ Diên đứng chôn chân tại chỗ, tiếng khóc thảm thiết của Ôn Hạ còn sắc bén hơn cả thanh kiếm của võ sĩ, khắc sâu vào tim hắn, đau đến nghẹt thở.

Hắn bước tới định đưa tay ra an ủi nàng, người trong màn vùi mặt vào gối, bờ vai gầy guộc chi chít những dấu vết đỏ do hắn để lại.

Hắn cứng đờ thu tay về, bỗng nhiên vô cùng hối hận vì hai ngày nay đã ức h.i.ế.p nàng như vậy.

Hắn rõ ràng không phải muốn ép nàng mang thai, hắn từng nghiên cứu qua vài vị Thái phi mất sớm, bọn họ đều là vì sinh con quá sớm mà sinh bệnh. Hắn không phải muốn Ôn Hạ bây giờ liền sinh con cho hắn, ban đầu khi biết nàng thể hàn, hắn chỉ là muốn nàng trước tiên điều dưỡng cho thân thể khỏe mạnh.

Nhưng nàng không nên lừa hắn, khi biết được nàng lừa hắn, khi nghe thấy nàng nói câu không muốn sinh con cho hắn, hắn đã đau khổ, đã phẫn nộ biết bao.

Bước chân cứng đờ dừng tại chỗ, tiếng khóc của nàng rốt cuộc cũng dần dần nhỏ lại, lúc còn lúc mất, cố kìm nén tiếng nấc nghẹn ngào.

Kỳ Diên đỏ hoe hốc mắt, cứng ngắc buông lỏng chiếc nhẫn đang siết chặt, lặng lẽ rời khỏi tẩm cung.

Chương 47: Chương 45

Suốt cả ngày hôm đó, Kỳ Diên không trở lại Càn Chương cung nữa, đều ở Thanh Yến điện xử lý chính sự.

Tính tình hắn bỗng nhiên khác thường, hung bạo hơn trước, hung hăng ném tấu chương vào người các đại thần, chỉ vì một sai lầm nhỏ, hắn lại nổi giận như muốn tru di cửu tộc người ta.

Mãi cho đến khi Hồ Thuận run rẩy đến bẩm báo, nói Hoàng hậu chưa xuống giường, cuộn tròn trong chăn cũng không ngủ, dường như đang ngẩn người.

Kỳ Diên không ngừng xoay chiếc nhẫn trên tay, trong lòng như biển cả dậy sóng, nhưng mím chặt môi mỏng, cuối cùng không nói một lời.

Cho đến chiều tối, Hồ Thuận đến bẩm, Hoàng hậu đã chịu ăn cơm.

Mây đen trong đáy mắt rốt cuộc cũng tan biến, Kỳ Diên dường như thở phào nhẹ nhõm.

Khi trở về tẩm cung, trong điện đã tắt đèn, nhưng hắn đứng rất gần, có thể nghe thấy tiếng thở của Ôn Hạ, biết nàng chưa ngủ.

Kỳ Diên không lại gần, im lặng đứng hồi lâu, lẳng nghe hơi thở của nàng, ngửi thấy mùi hoa ngọc lan thoang thoảng trong điện từ trên người nàng, cuối cùng biến mất trong màn đêm đen kịt.

Đêm nay hắn ngủ ở Đông Cung, lần trước đến Đông Cung, vẫn là lúc cùng Ôn Hạ ra ngoài cung xem hoa hạnh xong, hắn một mình trở

về Đông Cung, ngồi dưới gốc cây hạnh trong sân một lát.

Đêm khuya tĩnh mịch, sương đêm cuối thu nặng hạt ẩm ướt, Kỳ Diên dừng lại trước một gốc đào.

Gốc đào mà Ôn Hạ trồng trước kia đã bị hắn hạ lệnh nhổ bỏ vào năm nàng chín tuổi rời cung.

Ngày đó trở về đây, hắn cảm thấy áy náy, liền sai Trần Lân đi tìm một gốc đào trồng lại.

Nhưng không biết là do mùa không đúng hay cây không hợp đất, trồng liền hai gốc đều không sống được. Vì vậy Kỳ Diên cũng không nhắc đến chuyện này với Ôn Hạ, chỉ định đợi lần sau trồng lại xong rồi mới dẫn nàng đến xem.

Dưới ánh trăng, gốc đào trước mắt đã cao bằng hai người, là gốc được trồng lại lần thứ ba vào tháng trước, bây giờ đã có chút dáng vẻ sum suê, lần này hắn là có thể sống được rồi. Hắn vốn định giấu nàng, đợi đến mùa xuân sang năm mới dẫn Ôn Hạ đến, xem hoa đào màu hồng nở rộ khắp cành.

Đêm hôm sau hắn mới trở về Càn Chương cung.

Trong điện thắp một ngọn đèn cung đình, ánh nến le lói, Ôn Hạ nằm nghiêng trên giường rồng, eo thon nhỏ, đường cong rõ ràng, mặc cho mái tóc đen rối tung.

Cung nữ nói, hôm nay nàng đã đứng bên cửa sổ trong điện, nhìn ra ngoài hồi lâu, chỉ hỏi cung nữ của nàng ở đâu, những chuyện khác đều không mở miệng nói thêm lời nào.

Kỳ Diên đi đến trước giường rồng, Ôn Hạ xoay người lại.

Sắc mặt nàng có chút xanh xao, đôi môi đỏ mọng căng mọng ngày xưa lại khô nứt, khóe mắt ửng đỏ, cả người yếu ớt như thể chỉ cần chạm nhẹ một cái là sẽ vỡ tan.

Kỳ Diên bỗng nhiên vô cùng hối hận, siết chặt chiếc nhẫn trên tay, cho dù sắc mặt hắn không chút gợn sóng, nhưng đôi mắt đã cúi đầu trước nàng rồi. Hắn nghĩ, chỉ cần nàng tỏ ra yếu đuối một chút, nói nàng cũng bằng lòng đối xử tốt với hắn, không còn là tùy tiện sai cung nữ đi nấu trà sữa nữa, thì mọi chuyện có thể cho qua.

Nhưng Ôn Hạ chỉ yên lặng nhìn hắn một cái, rồi dời mắt đi, nhắm mắt lại.

Kỳ Diên cứng đờ buông tay, xoay người lấy một lọ son môi, trở lại mép giường, thoa lên môi nàng.

Lông mi Ôn Hạ run rẩy, mở mắt ra: "Ta muốn về cung của ta."

Nước mắt theo khóe mắt ửng đỏ của nàng chảy xuống.

Kỳ Diên nhìn gương mặt mong manh yếu đuối kia hồi lâu, cuối cùng cũng đồng ý.

Đêm nay hắn cũng ngủ lại Phượng Dực cung.

Ôn Hạ vẫn im lặng, quay lưng về phía hắn ngủ.

Kỳ Diên không chạm vào nàng nữa, chỉ mong nàng tự mình suy nghĩ cho rõ ràng.

Sáng sớm hôm sau, hắn dậy đi lâm triều, lúc sắp đi mới nói với nàng: "Tri châu Bắc Châu tham ô, trẫm phái huynh trưởng của nàng đến điều tra, ngày mai sẽ lên đường, trẫm cho phép hắn vào cung từ biệt nàng."

Bắc Châu là hai tòa thành mà Yên quốc cắt nhượng, Kỳ Diên sáp nhập thành một bang, đổi tên thành Bắc Châu. Thành mới được sáp nhập vào Đại Thịnh, Kỳ Diên đã chi rất nhiều tiền của để chỉnh đốn, nhưng quan hệ trong đó rắc rối phức tạp, ngân khố đã dùng hết mà vẫn chưa thấy hiệu quả gì. Trước đây, các quan viên đi điều tra đều thất bại trở về, Ôn Hạ biết rõ điều này. Mà Ôn Tư Lập lớn lên ở Bắc

Địa, Ôn gia thế lực hùng mạnh ở Bắc Địa, phái Ôn Tư Lập đi điều tra đúng là không thể bắt bẻ.

Sau khi Kỳ Diên rời đi, Ôn Hạ cứng nhắc đứng dậy, nhìn cung điện quen thuộc, rõ ràng nàng không còn ở trong chiếc lồng son xa hoa của Càn Chương cung nữa, nhưng nàng hiểu rằng, chẳng qua chỉ là đổi sang một chiếc lồng khác thôi.

Tình trạng thân thể nàng đã hồi phục kha khá, nhưng cả người vẫn không có sức sống.

Hai ngày này, Ôn Hạ ở trong Càn Chương cung yên tĩnh suy nghĩ, nàng thật sự không thể tiếp tục giả vờ nữa, ngay cả giả vờ dỗ dành hắn nàng cũng không làm được nữa.

Bạch Khấu và Hương Sa lo lắng hỏi han tình hình của nàng hai ngày nay, lo lắng nói: "Nương nương, giờ phải làm sao ạ?"

Làm sao bây giờ?

Nàng chỉ biết nàng không muốn gặp lại Kỳ Diên, nếu có thể, nàng thà quay về Thanh Châu hành cung, thà rằng chưa từng được sủng ái như vậy.

"Thái hậu vừa hay đã xuất phát đến Ly Châu tế tổ, không có trong cung, nương nương ngay cả chỗ dựa cũng không có..." Bạch Khấu vừa nói vừa nghẹn ngào.

Lòng Ôn Hạ chua xót, Thái hậu không thể che chắn cho nàng cả đời.

Hương Sa nói: "Nô tỳ cầm thẻ bài muốn xuất cung, nhưng bị chặn lại ở Ngọ môn, giờ bọn họ ngay cả thẻ bài của Phượng Dực cung cũng không nhận rồi!"

Hai người bọn họ đều bất bình.

Ôn Hạ chỉ yên lặng trang điểm: "Sao ngươi lại muốn xuất cung?"

"Nô tỳ... Nô tỳ muốn đi nói với Ôn tướng, cầu xin Ôn tướng làm chủ cho người." Hương Sa nhìn Ôn Hạ qua gương, ánh mắt kiên định.

Ôn Hạ cười khổ: "Đừng để đại ca phân tâm, trang điểm cho ta đi, tô son thật đậm, để ta trông có tinh thần hơn một chút. Bảo Trứ Văn đến Đông Đô đài hỏi xem đại ca hôm nay đến lúc nào."

Ôn Hạ yên lặng để cho bọn họ trang điểm cho nàng, cố gắng giữ tinh thần, không muốn để Ôn Tư Lập nhìn thấy nàng tiều tụy như vậy.

Lý Thục phi và Vương Đức phi đến thỉnh an nàng, nói đã mấy ngày không gặp nàng, cười nói: "Hoàng thượng chẳng lẽ muốn ngày nào cũng mang nương nương bên mình sao?"

Ôn Hạ chỉ cười nhạt.

Trứ Văn trở về bẩm báo, nói Ôn Tư Lập phải đến giờ Dậu mới có thể đến.

Ôn Hạ ứng phó với những lời hỏi han của Lý Thục phi, nàng không còn sức lực để trả lời những câu hỏi của Lý Thục phi về đại ca nàng, cũng không đề cập đến chuyện Kỳ Diên nói sẽ thả Lý Thục phi ra khỏi cung, sợ rằng mọi chuyện vẫn chưa ngã ngũ.

Tiễn Lý Thục phi và Vương Đức phi đi, Ôn Hạ đầu óc trống rỗng, nhìn hoàng hôn buông xuống, nhìn cung nữ lần lượt bê những chậu hoa nàng yêu thích vào trong phòng hoa, cho đến khi Ôn Tư Lập đến.

Trong điện đã bày sẵn tiệc rượu, Ôn Hạ hỏi Ôn Tư Lập gần đây có mệt không, Kỳ Diên có làm khó hắn không.

Ôn Tư Lập nói: "Từ khi ta lên làm Tả tướng, Hoàng thượng không làm khó Ôn gia nữa, lần này đi Bắc Châu cũng là giao phó trọng trách, làm xong việc này ta vừa hay có thể đón mẹ và Sơ Nhi đến đây."

Sơ Nhi từ nhỏ đã ốm yếu, năm ngoái Hứa Ánh Như vốn định dẫn cháu nội về kinh đô đoàn tụ với Ôn Tư Lập, nhưng vừa ra khỏi Bắc Địa, Sơ Nhi đã không chịu được khí hậu, đứa bé chưa đầy hai tuổi bệnh nặng rất đáng thương, đại phu nói chỉ có thể dưỡng cho khỏe trước đã.

Ôn Hạ mỉm cười, uống cạn chén rượu trong tay.

Nàng che giấu tất cả những chuyện đã qua, trước mặt Kỳ Diên hết lần này đến lần khác nhẫn nhịn, chẳng phải là vì muốn gia đình đoàn tụ sao.

Đúng vậy, chờ chuyến này đại ca trở về, Hứa Ánh Như trở về, đứa cháu trai chưa từng gặp mặt kia trở về, nàng hẳn là sẽ vui vẻ trở lại.

Nàng nâng chén rượu: "Đại ca, Hạ Hạ kính huynh một chén, mong huynh thượng lộ bình an."

Ôn Tư Lập không biết chuyện của Ôn Hạ và Kỳ Diên, chỉ cảm thấy nàng có chút khác thường, uống cạn chén rượu của Ôn Hạ, giữ tay nàng đang rót rượu: "Hạ Hạ có tâm sự gì sao?"

"Ta chỉ là không nỡ xa đại ca, chỉ là nhớ mẫu thân."

Ôn Tư Lập đang an ủi nàng, bỗng nghe thấy ngoài điện Trứ Văn lo lắng hô lên "Thục phi nương nương".

Lý Thục phi xông vào điện, nhìn thấy Ôn Tư Lập, nàng trợn tròn mắt, vừa kinh ngạc vừa vui mừng, không màng lễ nghi liền tiến lên ngồi xuống: "Ôn tướng quân, ngài còn nhớ cuối tháng giêng ngài đã va phải ta ở hành lang không?"

Ôn Tư Lập đã đứng dậy khép nép hành lễ, giữ đúng lễ quân thần: "Thần lúc đó không nhìn rõ nương nương, cũng không có mạo phạm nương nương."

"Hahaha quả nhiên là ngài!" Lý Thục phi vui mừng nói với Ôn Hạ, nàng quả nhiên không nhớ nhầm, nàng căn bản không phải đang nằm mơ.

Ôn Hạ cười khúc khích, gục xuống bàn, hai má đỏ ửng, toàn thân nóng ran, đưa tay lười biếng kéo vạt áo. Nàng rõ ràng là nên ngăn cản, rõ ràng nên dùng tư thái của Trung cung Hoàng hậu răn dạy Lý Thục phi, sau đó bảo Ôn Tư Lập rời đi. Nhưng nàng chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, toàn thân nóng bừng, mọi điều không vui đều tan biến, giờ phút này nhìn Lý Thục phi đang phấn khích, Ôn Tư Lập nghiêm nghị lùi lại, chỉ cảm thấy thú vị buồn cười.

Ôn Tư Lập muốn đi, Lý Thục phi chặn đường hắn.

Ôn Tư Lập quay đầu nhìn Ôn Hạ, Ôn Hạ gục trên bàn, má ửng hồng, đôi mắt hạnh long lanh đa tình.

"Đại ca, đừng đi, Hạ Hạ không nỡ để huynh đi, các người đều đi rồi, chỉ còn lại mình ta..." Nàng đưa tay muốn kéo Ôn Tư Lập.

Ôn Tư Lập đang nói những lời về lễ quân thần, cũng bảo Bạch Khấu ngăn cản tất cả, nhưng hắn nhíu mày, đầu óc choáng váng, hai chân cũng lâng lâng, m.á.u toàn thân sầm sập, như một luồng dục vọng nóng bỏng không được giải tỏa.

Trước mắt càng ngày càng chóng mặt, Lý Thục phi uống một ngụm rượu lớn, muốn mời rượu hắn, nàng nói nàng từ nhỏ đã ngưỡng mộ võ tướng, sùng bái võ tướng.

Ôn Tư Lập dùng chút lý trí còn sót lại đẩy Lý Thục phi ra, nhìn chằm chằm Ôn Hạ đang nũng nịu đa tình, đột nhiên nói: "Rượu bị bỏ thuốc! Đỡ Hoàng hậu về tẩm cung, đưa ta xuất cung, Lý Thục phi cũng đã uống rượu này, phái người đưa nàng ta về cung, đừng để chuyện này lộ ra ngoài!"

Bạch Khấu và Hương Sa đã sớm biến sắc, Trứ Văn vội vàng gọi nội thị đến đỡ Ôn Tư Lập.

Lý trí vẫn còn, Ôn Tư Lập nhịn cảm giác khó chịu toàn thân sải bước rời đi, nhưng bị Lý Thục phi kéo tay áo.

Nữ tử hai má đỏ bừng, dường như cũng đã lên cơn thuốc.

Ôn Tư Lập muốn gỡ tay nàng ta ra, nhưng phát hiện sức lực của Lý Thục phi thật sự quá lớn. Hắn vào cung không mang theo vũ khí, chỉ có thể rút cây trâm vàng trên tóc Lý Thục phi rạch rách tay áo, vội vàng rời đi.

Bạch Khấu lệnh cho cung nữ điềm đạm cùng với Cẩm Thúy bên cạnh Lý Thục phi, nhất định phải đưa Lý Thục phi về cung an toàn, trên đường đừng xảy ra sơ suất, cũng đừng để người khác biết.

Trở lại tẩm cung, Ôn Hạ nằm trên giường, làn da trắng như ngọc được lớp sa mỏng che khuất nửa vời, tóc mai rối tung, vẻ đẹp kiều diễm, nàng lẩm bẩm cười, khi thì gọi "Đại ca, uống thêm chén nữa", khi thì gọi nhị ca ca, tam ca ca, tứ ca ca cũng đến đây.

Hương Sa ghé sát tai Ôn Hạ không biết đang nói gì, Bạch Khấu chỉ nghe thấy Ôn Hạ nhẹ nhàng hỏi: "Ngươi nói tứ ca ca đang ở đâu?"

"Ngươi đang nói gì với nương nương vậy?"

"Nương nương hồ đồ rồi, nô tỳ đang hỏi nương nương có muốn truyền thái y không."

Trong mắt Bạch Khấu hiện rõ vẻ lo lắng: "Từ thái y đã sớm không còn đương nhiệm trong cung rồi, ngươi đi truyền Lý thái y bên cạnh Thái hậu. Rượu và thức ăn đều do Phượng Dực cung chúng ta chuẩn bị, bây giờ không biết là do ngự trù phòng làm sai hay là do trong cung chúng ta, phải giam giữ tất cả mọi người lại."

Hương Sa do dự một lát, chỉ đành đứng dậy đi làm.

Ôn Hạ đang nhìn bông ngọc lan trên n.g.ự.c mình, giữa màu trắng như ngọc, hoa ngọc lan e ấp nở rộ. Nàng vuốt ve cánh hoa, đã sớm

mất đi lý trí, nhưng sự kiêu sa của một tiểu thư khuê các đã khắc sâu vào trong xương tủy, cuối cùng cũng khiến nàng hiểu được tình cảnh hiện tại của mình.

Nàng ngẩng đầu, đôi mắt ướt át đỏ hoe long lanh: "Bạch Khấu, ta khó chịu quá hu hu hu..."

"Nô tỳ đi lấy nước lạnh, nương nương đợi một lát!"

Bạch Khấu vừa quay người chạy đi, đột nhiên đụng phải hoàng đế đang sải bước tới trước cửa điện.

Kỳ Diên mím chặt môi mỏng, sắc mặt lạnh lùng, khi nhìn thấy cảnh tượng bên trong thì dường như cuối cùng cũng dịu xuống.

Ôn Hạ đã sợ hãi trốn vào trong chăn, nhưng lại cảm thấy nóng bức khó chịu, phát ra tiếng khóc nức nở.

Ánh mắt Kỳ Diên lạnh lẽo: "Ôn tướng ở đâu?"

"Ôn đại nhân vội vàng đến ăn một miếng cơm rồi đi rồi!" Giọng nói lo lắng của Bạch Khấu xen lẫn tiếng khóc, chưa từng gặp phải chuyện lớn như vậy.

Trong hậu cung này, dù trước đây trung cung không được sủng ái, nhưng có Thái hậu che chở, các phi tần cũng không có tâm kế, chưa từng xảy ra chuyện tranh giành tình cảm.

"Lui xuống."

Bạch Khấu bất đắc dĩ lui xuống, quay đầu lại lo lắng nhìn Ôn Hạ.

Hồ Thuận ở bên ngoài lo lắng nói với nàng: "Bạch Khấu tỷ tỷ, mau kể lại chuyện xảy ra trong điện cho ta nghe, để ta đi điều tra. Vừa rồi có cung nữ chặn hoàng thượng lại, nói hoàng hậu nương nương và huynh trưởng thông dâm trong hậu cung!"

"Nói bậy! Ôn đại nhân đã đi từ lâu rồi, không tin ngươi cứ lục soát!"

Bạch Khấu cuối cùng cũng bình tĩnh lại, kể lại toàn bộ sự việc cho Hồ Thuận nghe.

Trong tẩm cung.

Ôn Hạ nhìn Kỳ Diên đang đứng sừng sững trước mặt, sợ hãi co rúm người lại.

Đôi mắt hắn đen như mực, nhưng nàng quá hiểu rõ ý tứ sâu xa trong đáy mắt ấy. Rõ ràng hận đến mức không muốn nói thêm một câu nào với hắn nữa, nhưng trong cơn đau đớn gần như mất kiểm soát này vẫn còn sót lại một tia lý trí cuối cùng.

"Đại ca ta đã đi rồi, đó là đại ca của ta, chúng ta tuyệt đối không có tư tình." Giọng nói vừa cất lên, ngay cả nàng cũng không nhịn được mà khóc, nàng không muốn dùng giọng điệu nũng nịu này, giống như đang cầu xin sự sủng ái của hắn.

Kỳ Diên kéo nàng ra khỏi chăn, đôi mắt sâu thẳm nhìn nàng không sót một chỗ nào, giọng nói khàn khàn: "Trẫm tin nàng."

Hắn cúi người xuống, ngậm lấy đôi môi run rẩy của nàng.

Ôn Hạ liều mạng vùng vẫy, nơi nào bàn tay nóng bỏng của hắn lướt qua, nàng đều mềm nhũn cả người. Nàng ghét một Ôn Hạ như vậy, ghét Kỳ Diên, ghét kẻ hạ dược nàng.

Nàng nghĩ, rõ ràng nàng không hề cáu kỉnh với ai, rõ ràng nàng đối xử với các tỷ muội trong hậu cung tốt như vậy, tại sao vẫn có người muốn hãm hại nàng.

Nàng nghĩ, nàng không thích hợp sống trong hoàng cung, không thích hợp sống ở nơi có Kỳ Diên.

Cảm giác vui sướng tột cùng mãnh liệt đến đâu, trái tim Ôn Hạ liền đau đớn đến đấy.

Hoa ngọc lan nở, hoa ngọc lan tàn.

Một ngày một đêm, trái tim nàng đã hoàn toàn c.h.ế.t lặng.

...

Khi mở mắt ra, Ôn Hạ không biết là giờ nào, đầu óc mơ màng, tất cả những hình ảnh cứ thế ào ạt ùa vào trong đầu, nàng ươn ướt khóe mắt, bàn tay trong chăn nắm chặt lấy ga giường.

Nàng đã nói gì với Kỳ Diên vậy?

Sao nàng có thể nói ra những lời đó?

Giọng nói khàn đặc, nàng hỏi giờ giấc.

Bạch Khấu nói đã là ngày mười chín rồi.

Lông mi Ôn Hạ run rẩy, nhìn ánh nắng chiếu lên bức bình phong vẽ non nước hữu tình, nhìn hình ảnh trăm chim chầu phượng trên đỉnh màn, mặc cho nước mắt tuôn rơi.

Bạch Khấu nói: "Thuốc đó là hợp hoan tán, hoàng thượng, hoàng thượng và người ở trong điện hai ngày... Người hao tổn quá nhiều, thái y kê thuốc cho người ngủ ba ngày."

"Hoàng thượng đã tra ra là do Nguyễn phi hạ dược, nàng ta chưa bao giờ thật lòng với chúng ta, luôn nắm lấy cơ hội này, tháng hai lúc Ôn đại nhân khải hoàn hồi triều, nàng ta đã muốn hãm hại người rồi, cứ chờ mãi đến bây giờ mới có cơ hội." Bạch Khấu nói, ai cũng biết ba người con trai nhà họ Ôn đều là con nuôi, không phải anh em ruột của Ôn Hạ, Nguyễn phi vốn định dùng chuyện này để khiến Ôn Hạ thất sủng.

"Hoàng thượng rất tức giận, Hồ công công đã cho Nguyễn phi uống thuốc đó, ba ngày nay ngày nào cũng cho uống, sáng nay có tin tức truyền đến, Nguyễn phi đã c.h.ế.t rồi." Bạch Khấu nói c.h.ế.t rất

thảm, trên người không có mảnh vải che thân nào, bị ném ra bãi tha ma cho chó ăn.

Ôn Hạ ôm lấy hai tay, chỉ cảm thấy toàn thân lạnh toát.

Nàng nên hận Nguyễn phi, nhưng nàng nghĩ, vinh sủng và sinh tử của bọn họ đều nằm trong tay Kỳ Diên.

Hiện tại hắn sủng ái nàng sâu đậm đến đâu, có lẽ khi lạnh nhạt cũng sẽ vô tình đến đấy.

Ôn Hạ lẩm bẩm: "Mười chín..."

"Đúng vậy, đã qua nhiều ngày như vậy rồi. Nhưng nương nương đừng lo lắng, Ôn đại nhân đã cho người gửi thư về, người không sao rồi, đã lên đường đến Bắc Châu như thường lệ." Bạch Khấu trình bức thư lên: "Mấy ngày nay người ngủ, nô tỳ không có cơ hội để người xem thư, sợ xảy ra chuyện, nên mới tự ý mở ra xem trước. Còn nữa, chuyện của Lý Thục phi hoàng thượng không biết, nô tỳ đã mời Lý thái y đến xem cho nàng ta, nhưng dù sao cũng chịu khổ rồi."

Ôn Hạ xem xong thư, đứng dậy đặt chân trần lên tấm thảm bên giường.

Nàng đi đi lại lại trên tấm thảm lông cừu sang trọng này, ngón chân cảm nhận được cảm giác mềm mại của lớp lông dày, một mặt yên lặng để Bạch Khấu mặc quần áo cho mình.

Bạch Khấu có chút kinh ngạc: "Không tắm rửa ạ?"

Ôn Hạ nói không cần.

Trước đây, nàng có thói quen mỗi ngày phải tắm rửa ít nhất hai lần, có lẽ lúc này khiến Bạch Khấu quá bất ngờ, ngẩn người một lúc mới lấy quần áo cho nàng.

Ôn Hạ lặng lẽ liếc nhìn: "Ta muốn mặc bộ cẩm y màu trắng bạc thêu hoa bướm phết đất kia."

Nàng thay bộ váy dài phết đất, mái tóc dài được búi hờ chỉ cài một chiếc trâm ngọc bích màu tím nhạt, chiếc trâm ngọc sang trọng này là vật phẩm mà Yên quốc cống nạp từ rất lâu trước đây. Khi đó, nàng thật sự vui vẻ, thật sự cảm thấy sau này có thể sống với Kỳ Diên cả đời.

Nàng đi ra sân, để ánh nắng chiếu lên người, chứ không giống như trước đây sợ ánh nắng làm cháy làn da trắng nõn, lúc nào cũng phải che ô.

Kỳ Diên bước nhanh vào Phượng Dực cung, dừng chân ở đầu kia sân.

Nàng vừa tỉnh dậy đã có cung nữ đến báo tin, hắn vừa nghe được tin đã lập tức chạy đến.

Ôn Hạ nhìn hắn từ xa, người này mày kiếm anh tuấn, khí chất cao quý bẩm sinh, đáng tiếc nàng thực sự không nhớ nổi dáng vẻ khi mới gặp hắn, trong đầu chỉ toàn là những lời hắn dụ dỗ nàng nói ra dưới tác dụng của thuốc, những lời nói xấu hổ, hay những lời nàng nói nàng thích hắn. Đôi mày ấy, nàng nhớ rất rõ, chỉ mong sau này dù ngày hay đêm cũng đừng gặp lại hắn nữa.

Kỳ Diên thấy nàng bình tĩnh đứng đó, như thở phào nhẹ nhõm mà cong môi, đến trước mặt nàng.

“Trẫm đã xử lý kẻ hại nàng rồi.”

“Đa tạ Hoàng thượng.”

“Nàng thấy trong người có chỗ nào không thoải mái không?”

“Không ạ.”

“Chưa dùng bữa chứ gì? Vậy cùng trẫm đi dùng bữa đi.”

Ôn Hạ ngẩng mắt yên lặng nhìn hắn: “Người hãy cho phép thần thiếp trở về Thanh Châu hành cung.”

Ánh mắt Kỳ Diên chợt biến đổi, đáy mắt sâu thẳm lạnh lẽo: “Nàng nói gì?”

“Loại thuốc kia đáng lẽ phải khiến người rất vui mới đúng, thần thiếp hầu hạ người, hầu hạ tốt như vậy, vậy thì xin người ban cho thần thiếp một ân điển, cho phép thần thiếp trở về Thanh Châu hành cung.” Ôn Hạ nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thẳm mà trước kia nàng từng sợ hãi vô số lần, “Hoặc nếu người không muốn, vậy thì ban cho thần thiếp một lãnh cung, để thần thiếp tự sinh tự diệt quãng đời còn lại.”

“Ôn Hạ, nàng có biết mình đang nói gì không!” Sắc mặt Kỳ Diên sa sầm, lời nói như nghiến răng nghiến lợi mà thốt ra.

“Nương nương, người không khỏe, mau theo nô tỳ về phòng thôi!” Bạch Khấu hốt hoảng muốn đỡ Ôn Hạ.

Ôn Hạ nói: “Lui xuống.”

Giọng nàng vẫn mềm mại như mọi khi, nhưng câu nói này không hề có chút lễ độ nào, lạnh lùng đuổi Bạch Khấu và toàn bộ cung nhân Phượng Dực cung lui.

Nàng nhìn Kỳ Diên: “Thần thiếp không muốn thị tẩm nữa, từ nay về sau, thần thiếp cũng sẽ không vì người mà sinh con nối dõi. Xin Hoàng thượng ban cho thần thiếp trở về hành cung, hoặc ban cho thần thiếp một lãnh cung.” Nàng quỳ xuống.

Kỳ Diên nắm c.h.ặ.t t.a.y thành nắm đấm, Ôn Hạ thấy những mảnh vỡ ngọc bích dương lục rơi xuống đất, là long văn trên nhẫn của hắn, lẫn vài giọt máu, bị hắn bóp nát.

Nàng bị bàn tay nổi đầy gân xanh của hắn kéo dậy, trong mắt hắn lại có nỗi đau mà nàng chưa từng thấy.

"Nàng đang nói chuyện với trẫm, hay là nàng chưa tỉnh ngủ, chưa tỉnh táo?"

"Ôn Hạ, ngày đó nàng trả lời trẫm thế nào, nàng không nhớ nữa sao?"

"Đó là lúc thần thiếp bị thuốc làm choáng váng đầu óc, đó không phải là lời nói thật lòng của thần thiếp."

Lúc đó hắn đưa nàng lên tận mây, hỏi nàng đừng giận hắn nữa, trở về như trước có được không, nàng nói được. Lúc đó hắn hỏi nàng là ai, nàng nói là thê tử của người. Lúc đó hắn hỏi, có thích A Diên ca ca không, nàng nói thích.

Nàng bị dục vọng cuốn lấy.

Bị uy áp ép buộc.

Bị cái mệnh phượng hoàng từ nhỏ ràng buộc cả đời.

Ôn Hạ ngẩng mặt lên, ở khoảng cách gần như vậy, nàng dám nhìn thẳng vào hắn không chút sợ hãi, không còn sợ hãi nữa.

Nàng rơi nước mắt: "Thần thiếp chỉ để người lựa chọn, là thần thiếp đi hành cung, hay ở lãnh cung, hay là người ném cả t.h.i t.h.ể của thần thiếp đến bãi tha ma."

Ánh mắt Kỳ Diên run lên, không thể tin nổi, lại như cuối cùng đã có một chút sợ hãi.

Hắn như lần đầu tiên quen biết nàng như vậy, giọng nói vô cùng giận dữ: "Nàng điên rồi sao?"

"Ôn Hạ, trẫm có chỗ nào đối xử với nàng không tốt?"

“Biết lúc nhỏ đã để nàng chịu khổ, trẫm đã xin lỗi nàng rồi, để nàng vui vẻ, trẫm có thể làm đều đã làm. Trẫm thậm chí muốn bù đắp tuổi thơ cho nàng, muốn trả lại cây đào đó cho nàng…”

Nói đến đây, Kỳ Diên rốt cuộc cũng nhịn không được nữa, vành mắt đỏ hoe, kéo tay Ôn Hạ, dẫn nàng đến Đông Cung xem cây đào đó.

Dưới ánh mặt trời, cây đào cành lá sum sê, cuối cùng cũng sống sót trong Đông Cung lạnh lẽo này.

Kỳ Diên đỏ hoe mắt, như mang theo chút cầu xin, nhìn chằm chằm Ôn Hạ.

Thế mà Ôn Hạ lại không hề có chút cảm động, chút vui mừng nào.

Nàng thậm chí còn tràn đầy sợ hãi trong mắt, run rẩy ôm lấy hai tay, như mất hồn lẩm bẩm “Đừng”.

Kỳ Diên muốn ôm nàng, nàng lại hung hăng đẩy hắn ra.

“Đừng b.ắ.n đào của ta!!”

Ánh sáng chói lọi xuyên qua mắt, vạn tia sáng từ bầu trời xanh thẳm chiếu xuống.

Ôn Hạ cuối cùng cũng thoát khỏi năm chín tuổi dưới ánh sáng này, nàng đỏ hoe mắt, nước mắt không ngừng rơi xuống.

“Tại sao lại trồng cây đào, tại sao?”

“Khi ta khóc cầu xin người đừng làm hại cây đào của ta, đừng b.ắ.n quả đào của ta, người có đồng ý không?”

“Quả rụng đầy đất, đều thối rữa, thối rữa trong bụi cỏ! Hôm đó Đông Cung có rất nhiều muỗi, ta ngồi xổm ở đây khóc, ta có lỗi với cha mẹ, rõ ràng ta đã nói trong thư là sẽ gửi quả đào cho họ.”

“Tại sao người lại phá hủy cây đào của ta, phá hủy tất cả của ta!”

Ôn Hạ gào khóc thảm thiết, chưa từng khóc dữ dội như vậy.

Kỳ Diên chưa từng thấy nàng như vậy, bàn tay đưa ra cứng đờ giữa không trung, hắn muốn nói rất nhiều lời, muốn nói với nàng rằng hắn căn bản không xấu như vậy, lúc đó hắn chỉ là cảm thấy có thể doạ nàng khóc.

Hắn sai rồi sao? Sao nàng lại khóc dữ dội như vậy.

"Năm tuổi người nói không cần ta nữa, ta một mình đối mặt với những lời bàn tán xì xào của cung nữ. Lúc đó ta còn nhỏ, ta không hiểu không cần ta nữa là gì, không hiểu tương lai thất sủng là gì, ta chỉ biết Thái tử ca ca của ta không chơi với ta nữa, không ăn đồ ăn ngon ta mang cho nữa, không nghe lời ta nữa, không bảo vệ ta nữa."

"Sáu tuổi, ta chỉ vui vẻ khi ở bên Du tỷ tỷ, trở về bên mẫu hậu, trở về Đông Cung, ta sẽ buồn sẽ tự trách. Nhất định là ta quá hư, Thái tử ca ca mới không thích ta."

"Chín tuổi, người gọi Lương Hạc Minh, gọi một đám người mang cung tên, người ngồi trên trường kỷ, bọn họ đứng thành một hàng, tên đều nhắm vào cây đào của ta, quả rụng đầy đất. Ta khóc ở bên cạnh, người nằm trên trường kỷ cười."

"Cây đào đó không thấy nữa, bị người nhổ mất. Từ đó về sau, ta không bao giờ ăn đào nữa, dù là quả ngon cống phẩm ta cũng chưa từng động đến."

"Mười hai tuổi, người giả quỷ doạ ta, từ đó về sau ta không dám ngủ vào ban đêm, trong mơ cũng toàn là chiếc mặt nạ dính m.á.u của người. Ta ngay cả ban đêm cũng không dám đi đường. Ta nghe thấy mấy cung nữ cười nhạo ta, họ nói ta sao phải thất hồn lạc phách như vậy, mất cả hồn, còn muốn về Bắc Địa, thật là mất mặt."

"Mười lăm tuổi, người bỏ ta lại trong hôn lễ, Cát Tường bưng long bào của người, ta cầm dải lụa đỏ bái thiên địa với long bào của

người. Trong lễ sắc phong Hoàng hậu, người để ta mất hết mặt mũi.”

Nàng nước mắt như mưa, nhìn hắn.

“Ta nhớ rất rõ ràng, bậc thang ngọc bên phải, hàng thứ sáu, vị sử quan mặc áo bào đỏ kia dùng bút ghi chép, ông ta viết về cuộc đời của ta, viết về sự khốn đốn xấu hổ của ta. Ta nghe thấy văn võ bá quan thì thầm to nhỏ, bọn họ không dám bàn tán quá lớn tiếng, những âm thanh đó đều rất nhỏ, có người chỉ thở dài, có người chỉ bất đắc dĩ và chế giễu. Ta không dám nghĩ bọn họ đang chế giễu ta, hay là chế giễu người. Ta chỉ muốn ngày đó nhanh chóng kết thúc, nhanh chóng kết thúc đi, cầu xin Bồ Tát phù hộ.”

“Đêm tân hôn, ta quỳ trước giường, khăn voan che mắt, ta chỉ có thể nghe thấy giọng nói chán ghét của người, người bảo ta cút càng xa càng tốt. Người đi rồi, ta khóc, nhưng không dám khóc quá lớn, sợ rằng tiếng khóc của ta đều là sai.”

“Ta là Hoàng hậu Đại Thịnh, nhưng ta không có tôn nghiêm, không có tự do, không có hạnh phúc.”

“Ta muốn làm một con người, không muốn làm một vật, không muốn làm một công cụ thị tẩm.”

Kỳ Diên phản bác: “Trẫm không có! Trẫm không coi nàng là vật, trẫm coi nàng là kết tóc thê tử!”

“Nhưng chúng ta chưa từng bái đường thành thân, chưa từng làm lễ bái thiên địa, chưa từng uống rượu hợp cẩn, chưa từng kết tóc se duyên làm tín vật sống c.h.ế.t có nhau.”

Kỳ Diên mở môi, gió thu se lạnh thấu xương, hắn khàn giọng đến nỗi không nói nên lời.

Ôn Hạ cuối cùng cũng cười, có lẽ khoảnh khắc này nàng đã thực sự chiến thắng hắn, nhìn thấy hắn thất bại, nàng cuối cùng cũng có thể

không còn sợ hãi, không còn che giấu.

"Những ngày tháng vui vẻ nhất của ta chính là lúc chín tuổi bị người đuổi về Bắc Địa, nhưng bây giờ ta không thể về Bắc Địa, vậy thì ta sẽ về hành cung, nếu hành cung cũng không được, vậy người hãy để ta vào lãnh cung."

"Kỳ Diên, ta không muốn gặp lại chàng nữa, không muốn chịu đựng sự ích kỷ của chàng nữa."

Kỳ Diên đỏ hoe mắt, nước mắt từ khóe mi chảy xuống, nhanh chóng rơi xuống bụi đất, biến mất không thấy.

"Trẫm không hề ích kỷ, trẫm quan tâm nàng, trẫm hối hận rồi, Hạ Hạ, nàng đừng đau lòng."

Hắn ôm chặt nàng, giọng khàn khàn run rẩy.

"Nàng đừng đi, trẫm sẽ sửa, trẫm đã đang sửa rồi. Vì những thứ nàng thích, trẫm có thể giống như hồi nhỏ chiều chuộng nàng, mang tất cả đến trước mặt nàng, cho dù nàng nói muốn lấy Yên quốc để chơi, muốn lấy thảo nguyên để chơi, trẫm cũng có thể vì nàng mà đi đánh chiếm."

"Nàng đừng khóc nữa, trẫm biết sai rồi, trẫm học thổi sáo là vì muốn nàng vui, nàng còn muốn thế nào nữa mới vui? Trẫm đều có thể sửa."

Lần đầu tiên hắn cam tâm tình nguyện hạ thấp tôn nghiêm, lần đầu tiên nghe nàng kể về mọi chuyện trong những năm qua, hắn không biết hóa ra những tổn thương mà hắn tùy tiện gây ra, lại nghiêm trọng đến vậy trên người nàng.

Hắn ôm chặt người trong lòng: "Nàng muốn hôn lễ, trẫm sẽ lập tức tổ chức cho nàng, để thiên hạ biết trẫm có lỗi với nàng, để bọn họ thấy sự vinh quang của nàng, sẽ không còn ai dám cười nhạo nàng nữa!"

“Trẫm không biết những năm qua lại khiến nàng đau khổ như vậy, trẫm không biết, trẫm ghen tị với mẫu hậu che chở cho nàng, bà ấy chưa từng che chở trẫm như vậy, trẫm ghen tị. Trẫm cứ nghĩ mẫu hậu sẽ bảo vệ nàng thật tốt, cho dù không có trẫm, các nàng hẳn sẽ sống vui vẻ hơn. Hạ Hạ, để trẫm bù đắp những năm tháng khổ cực này cho nàng...”

“Không phải mấy năm, là mười ba năm.” Ôn Hạ thoát khỏi vòng tay hắn.

Nói xong tất cả những điều này, dường như nàng không còn chút cảm xúc nào với hắn nữa.

Chương 48: Chương 46

"Chàng chỉ thích dung mạo của ta, hà tất phải giả vờ thâm tình như vậy." Trong mắt nàng là một mảnh lạnh lẽo, đôi mắt hạnh xinh đẹp này không còn chút ôn nhu như xưa.

Kỳ Diên không hiểu, hắn gần như muốn gầm lên chất vấn nàng tại sao lại không nhìn thấy sự cống hiến của hắn, hắn rõ ràng đã đang sửa đổi rồi. Tất cả những điều nàng nói hắn bây giờ mới biết, mới hiểu trong thế giới của nàng, những điều này quan trọng đến nhường nào.

"Để ta đến hành cung, hoặc là ban cho ta một gian lãnh cung." Ôn Hạ cúi đầu hành lễ, "Tạ ơn Hoàng thượng."

Kỳ Diên khàn giọng chất vấn: "Tại sao không cho trẫm một cơ hội? Cho dù trẫm là ở Thanh Châu mới thích nàng, nhưng nếu như Ôn Hạ ở Thanh Châu không phải là nàng, có lẽ trẫm sẽ lạnh nhạt với khuôn mặt này. Vì là nàng, trẫm học cách tôn trọng nàng, học cách thu liễm sự hung tàn, chỉ cần là thứ nàng muốn, trẫm đều muốn tìm mọi cách lấy về cho nàng, để nàng vui vẻ."

"Nàng nói trẫm đang giả vờ thâm tình, Hạ Hạ, nàng hãy cho trẫm một cơ hội, nàng không cần làm gì cả, cứ nhìn xem trẫm có phải đang giả vờ thâm tình hay không."

Ôn Hạ chỉ cảm thấy những gì hắn nói giống như những gì hắn đã làm trước đây, đều tùy tiện như vậy.

"Chàng nói nếu như Ôn Hạ ở Thanh Châu không phải là ta, vậy nếu thật sự không phải là ta thì sao, người chàng nhìn trúng là nữ tử

khác, vậy chẳng phải ta đã c.h.ế.t già ở Thanh Châu rồi sao?”

Kỳ Diên kiên quyết lắc đầu: “Trẫm chưa từng nghĩ muốn mạng của nàng, trẫm biết mẫu hậu che chở nàng, trẫm biết nàng ở Thanh Châu cũng sẽ không sống quá khổ, bà ấy sẽ...” Kỳ Diên đột nhiên cảm thấy, dường như hắn nói gì cũng sai, hắn càng nói, càng sai nhiều hơn.

Hắn chưa từng nghĩ muốn mạng của nàng, khi Vinh Vương nói đã ức h.i.ế.p nàng, trong đầu hắn nghĩ đến chính là Hạ Hạ năm tuổi.

Lần đầu tiên hắn gặp nàng, là bên bờ hồ trong hoàng cung, nàng đáng yêu đến mức khiến người ta yêu thích, hắn vừa nhìn thấy đã muốn che chở nàng sau lưng. Hắn chưa từng hỏi nàng tên là gì, nàng nói nàng tên là Hạ Hạ, lần đó hắn hỏi Hứa ma ma, Hứa ma ma nói Hạ Hạ đáng thương, Hoàng thượng và Hoàng hậu yêu thích, nên đã giữ nàng lại bên cạnh.

Hắn nghĩ, hắn muốn nuông chiều Hạ Hạ đáng thương thành đứa trẻ hạnh phúc nhất thiên hạ.

Chứ không phải giống như hắn, không có tình thương của mẫu thân, không có sự thấu hiểu của phụ hoàng.

Là bọn họ giấu giếm thân phận thật sự của Ôn Hạ, dùng những lời lẽ mơ hồ lấp liếm, dụ dỗ hắn chấp nhận Ôn Hạ.

Hắn không chịu nổi bị lừa dối, lại còn là người thân lừa dối hắn.

Từ ngày đó, hắn thấy Thái hậu bảo vệ nàng như một công chúa, liền chỉ muốn làm trái ngược với Thái hậu.

Nhưng khi Vinh Vương nói đã ức h.i.ế.p nàng, hắn chỉ có một suy nghĩ, người của hắn, ngoại trừ hắn ra không ai được phép ức hiếp.

Mà bây giờ, hắn hối hận vì những năm qua đã ức h.i.ế.p nàng, hối hận vì đã lạnh nhạt với nàng mười hai năm.

Nhưng chẳng lẽ hắn không thể có một cơ hội sao?

Ngay cả thần tử của hắn phạm lỗi, hắn nổi giận trên mặt, nhưng hắn cũng nguyện ý cho một số người cơ hội sửa sai, bởi vì hắn nhìn thấy sự hối hận của bọn họ.

"Hạ Hạ, trẫm sẽ không để nàng đi——"

"Chẳng lẽ Hoàng thượng càng muốn nhìn ta ở trong hoàng cung này u uất sầu muộn, sống qua ngày đoạn tháng sao?" Ôn Hạ cắt ngang lời hắn, đuôi mắt đỏ hoe đẫm lệ: "Chàng nhất định phải giữ ta lại trong hoàng cung, ta cũng sẽ không nhìn chàng một cái, sẽ không thị tẩm nữa, sẽ không nói chuyện với chàng nữa."

"Nàng tưởng hành cung dễ sống như vậy sao!" Kỳ Diên nói: "Nàng sinh ra đã cao quý, đồ mặc, đồ ăn, đồ dùng đều là thứ tốt nhất thiên hạ. Đến hành cung, nàng chịu đựng được mấy ngày?"

"Đó là chuyện của ta!"

"Chuyện của nàng? Nàng chịu đựng được cuộc sống kham khổ, chịu đựng được việc mỗi ngày không còn ngọc bích Oa Đế, không còn yến sào sợi vàng, không có nghi trượng ra vào, không có suối nước nóng, không có Trạc Thanh trì, không có hí khúc..."

"Ta chịu đựng được." Ôn Hạ ánh mắt trong veo, đôi mắt hạnh kiên định: "Hoàng thượng không hiểu ta rồi, những khổ cực này so với việc nhận ân sủng của chàng, thật sự tự do tự tại hơn nhiều."

Nàng nói hết lời, chà đạp tôn nghiêm của Kỳ Diên xuống đất, nghiền nát sự sửng sốt đỏ ngầu, sự cầu xin đau khổ của hắn thành tro bụi. Nàng chỉ lạnh lùng, tỉnh táo nhìn hắn.

Kỳ Diên cuối cùng lạnh lùng quát: "Được, trẫm cho nàng đi!"

"Ôn Hạ, nàng đừng hối hận, đến hành cung rồi, nàng đừng hối hận. Trẫm đã cho nàng tất cả những thứ tốt nhất, là nàng không cần."

Trong ống tay áo thêu chỉ vàng hình rồng, đôi tay đế vương lần đầu tiên run rẩy như vậy, hắn theo bản năng nắm chặt chiếc nhẫn trên ngón cái, nhưng chiếc nhẫn ngọc đã biến mất, trên đầu ngón tay chỉ còn lại vết thương vừa rồi. Nắm chặt như vậy, đau đớn như thể lưỡi kiếm sắc bén nhất của kiếm sĩ đang cắt vào da thịt.

Kỳ Diên nghĩ, chiếc nhẫn ngọc của hắn đều được làm từ những vụn ngọc mà nàng không cần. Bọn họ xem đá ngọc bích mới được đưa đến xưởng ngọc, đá được cắt ra, chỗ tốt nhất, quý giá nhất hắn đều lệnh cho thợ thủ công làm thành vòng tay mà Ôn Hạ thích. Những mảnh vụn nhỏ cắt ra, hắn mới nghĩ muốn làm thành một chiếc nhẫn mới.

Hắn có thể cho nàng tất cả những thứ tốt nhất.

Hắn đang sửa đổi.

Tại sao nàng lại không nhìn thấy.

Tại sao nàng không thể cho hắn một cơ hội, để hắn bù đắp mười hai năm qua.

Ôn Hạ cười, hành lễ với hắn, dùng lễ nghi quy củ nhất của hậu cung: "Đa tạ Hoàng thượng, thần thiếp xin phép đi thu dọn hành lý."

Nàng lướt qua người hắn rời đi.

Kỳ Diên siết chặt nắm đ.ấ.m trong tay áo: "Bước ra khỏi đây, nàng hãy nghĩ cho kỹ, đừng tưởng trẫm sẽ đi đón nàng về!"

Nàng không hề trả lời hắn.

"Nàng đừng tưởng rằng trẫm thích nàng, đừng tưởng rằng trẫm hôm nay nói với nàng nhiều như vậy là sẽ không trách phạt nàng. Đến hành cung rồi, trẫm sẽ không giống như ở Thanh Châu, vội vã đón nàng trở về đâu!"

“Đường xá xa xôi, nàng chịu được sự xóc nảy giữa tiết trời cuối thu, đừng giữa đường lại cầu xin trẫm, đến lúc đó đừng tưởng rằng trẫm…”

Kỳ Diên quay người lại, tường đỏ ngói xanh, lá cây xanh um tươi tốt, dưới bầu trời trong xanh đã không còn bóng dáng Ôn Hạ.

Hắn cứng đờ, chậm rãi giơ tay lên.

Ngón tay cái từng đeo ban chỉ bị móng tay trong ống tay áo véo ra một mảng máu.

…

Giờ Dậu, Phượng Dực cung không đợi được thánh chỉ, liền phái người đến Càn Chương cung hỏi thăm.

Hồ Thuận lo lắng bẩm báo: “Hoàng thượng, nội thị bên cạnh nương nương ở bên ngoài, nói nương nương hỏi thánh chỉ của ngài khi nào ban xuống…” Nói xong, Hồ Thuận không dám ngẩng đầu, sợ hãi sự tĩnh mịch c.h.ế.t chóc bao trùm cả điện.

Kỳ Diên đứng trước ngự án xem tấu chương trên bàn dài.

Trúc giản chất chồng như núi, một năm nay hắn chưa từng lười biếng chính sự, chỉ muốn thuế má sung túc. Mỗi lần nhìn thấy Ôn Hạ vui vẻ trước những viên ngọc bích được vận chuyển từ phương xa tới, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng, hắn cảm thấy cần chính mới có ý nghĩa.

Trên bàn còn có cây sáo bạch ngọc hắn học làm vì nàng.

Kỳ Diên im lặng đứng rất lâu, đột nhiên hất tung cả ngự án.

Tấu chương rơi đầy đất, cây sáo ngọc gãy làm đôi… Cảnh tượng hỗn độn khắp nơi, giống như tấm lòng hắn cố gắng thay đổi nhưng uổng phí.

Hồ Thuận vội vã úp mặt xuống sàn nhà, cung nhân trong điện dù cẩn thận quy củ đến đâu cũng không khỏi run rẩy toàn thân.

…

Trên một cung điện bên ngoài Phượng Dực cung, bóng dáng huyền sam thon dài cô độc đứng lặng.

Kỳ Diên nhìn về phía sân Phượng Dực cung, cứ thế ngẩn người cho đến khi màn đêm buông xuống.

Bầu trời bị màn đêm nuốt chửng, vô số đèn đuốc sáng lên trong những cung điện trùng trùng điệp điệp, hoàng cung Đại Thịnh nguy nga tráng lệ, vậy mà đêm nay lại tiêu điều lạnh lẽo như một tòa cung điện chết.

Kỳ Diên thi triển khinh công trở lại mặt đất, rời khỏi nơi này, ra khỏi cung.

Kinh đô chưa đến giờ giới nghiêm, đèn đuốc sáng trưng, con đường phồn hoa kéo dài mấy chục dặm, cửa hàng san sát nhau, người đi đường như mắc cửi.

Kỳ Diên ngồi trên xe ngựa im lặng nhìn tất cả, không có mục đích, chỉ muốn ra khỏi cung hít thở không khí, giang sơn của hắn luôn như thiếu đi một mảnh.

Xe ngựa đi qua Ức Cửu Lâu, Kỳ Diên ra hiệu cho Trần Lân dừng lại.

Tầng lầu vẫn sáng đèn, nhưng nhìn từ cửa vào, trong đại sảnh không còn thực khách, đã là giờ Hợi rồi, tiểu nhị khoác khăn dài đang lau bàn ghế.

Kỳ Diên bước vào cửa hàng.

Tiêu chưởng quầy không có ở đây, tiểu nhị không biết thân phận của hắn, nhưng thấy khí thế bất phàm, liền cung kính nói: "Khách quan

dừng bước, tiệm nhỏ đã đóng cửa rồi ạ."

Trần Lân: "Ta thấy tầng hai của các ngươi vẫn còn sáng đèn, bên cửa sổ đều có người ngồi."

"Đó là người của Đông gia nhà chúng tôi." Tiểu nhị cười giải thích, tuy không thể ngồi ăn tại chỗ, nhưng có thể mua đồ ăn mang đi.

Kỳ Diên đã bước lên lầu khi nghe thấy hai chữ Đông gia.

Trần Lân lười biện minh thân phận, ném ra một thỏi vàng: "Chọn rượu ngon món ngon mang lên, Đông gia nhà các ngươi cũng không dám bất kính với chủ tử của chúng ta đâu."

Kỳ Diên bước lên lầu, nhìn thấy hai người trong đại sảnh trên lầu.

Người đàn ông đứng quay lưng, áo gấm trắng như tuyết, mái tóc đen buông xuống tấm lưng thon dài, búi tóc cài ngọc quan. Kiểu tóc buộc nửa như vậy càng thêm phiêu dật tao nhã, là kiểu cách mà các văn nhân mặc khách thường yêu thích.

Kỳ Diên không ngờ Đông gia của tầng lầu này lại là một người nho nhã.

Một tên tùy tùng áo xanh đứng hầu bên cửa sổ, đối diện với bên này, nhìn thấy Kỳ Diên liền nói: "Ngươi là ai? Tầng lầu không tiếp khách nữa rồi."

Lời còn chưa dứt, người đàn ông áo trắng quay đầu lại, hắn có một gương mặt vô cùng ôn hòa tuấn tú. Đôi mắt hắn trong sáng kiên định, khí chất hơn người, dáng vẻ như ngọc.

Câu chuyện Đông gia trong Ức Cửu Lâu này, Kỳ Diên đã nghe từ năm ngoái, mà đến hôm nay mới là lần đầu tiên gặp mặt vị Đông gia này.

Hắn đi thẳng đến bàn của người đàn ông.

Trần Lân nói: "Dù các ngươi chưa từng gặp đương kim Hoàng thượng, nhưng cũng nên biết Ức Cửu Lâu của các ngươi năm ngoái được Hoàng thượng ưu ái, được Hoàng thượng che chở, một năm nay việc buôn bán mới phát đạt như vậy."

Nghe vậy, ánh mắt người đàn ông áo trắng dừng trên người Kỳ Diên, hắn dường như không quá bất ngờ, dù sao khí thế quanh thân Kỳ Diên rất mạnh mẽ. Tên tùy tùng của hắn sửng sốt một chút, chắp tay hành lễ với Kỳ Diên, cũng đang nhắc nhở hắn hành lễ.

Hắn đứng dậy, ánh mắt nhìn Kỳ Diên, khi cụp mắt xuống che giấu ánh sáng khó lường trong đáy mắt.

Kỳ Diên không hề tỏ vẻ ta đây, bảo người ta ngồi xuống. Hắn hỏi: "Nghe chuyện chưởng quầy của ngươi kể, không biết ngươi tìm được người thân chưa?"

Một trận im lặng, chỉ là khoảnh khắc rất ngắn.

Người áo trắng không phải ai khác, chính là Hoắc Chỉ Chu.

Vì muốn gặp Ôn Hạ, Hoắc Chỉ Chu đã lặn lội đường xa đến đây.

Hành tung của hắn vô cùng bí mật, trong triều Yên quốc cũng bố trí người đóng thế, mỗi ngày không lộ mặt, cùng các đại thần tâm phúc giúp hắn xử lý việc triều chính trong nước.

Dẹp yên Trang thị, Hoắc Chỉ Chu đoạt lại hoàng quyền, cuối cùng mới dám không sợ liên lụy đến Ôn Hạ, cuối cùng mới dám vào Đại Thịnh.

Mà có thể gặp được Kỳ Diên, điều này khiến Hoắc Chỉ Chu vô cùng bất ngờ.

Dù vừa rồi Trần Lân không giới thiệu người đàn ông mặc huyền y cẩm bào trước mặt là Kỳ Diên, nhưng bằng trực giác nhạy bén, Hoắc

Chỉ Chu cũng biết khí thế người này bất phàm, chắc chắn có thể thăm dò ra thân phận từ miệng người này.

Hoắc Chỉ Chu cầm chén ngọc xanh, vén tay áo chậm rãi rót một chén trà.

Động tác của hắn không nhanh không chậm, vô cùng tao nhã.

Mà đáng lẽ hắn phải hận Kỳ Diên, đối với Ôn Hạ, đối với Yên quốc, Kỳ Diên đều là kẻ thù của hắn. Nhưng bên ngoài không biểu lộ ra ngoài, hắn trầm ổn tự nhiên. Ngước mắt lên, đặt chén trà trước mặt người đối diện.

"Tìm được rồi."

Kỳ Diên hơi cong môi, ý cười cũng rất nhạt: "Vậy thì tốt, là cha ngươi, hay là huynh đệ tỷ muội?"

"Nàng là người trong lòng ta." Hoắc Chỉ Chu nói: "Nếu nàng đồng ý, tương lai cũng nên là thê tử của ta."

Kỳ Diên có chút bất ngờ, nhưng cũng nói thật lòng: "Vậy thì càng tốt."

Hoắc Chỉ Chu khẽ cong môi, hắn đến Đại Thịnh đã ba ngày, đã phát ra ám hiệu, nhưng tai mắt cài trong hoàng cung lại không liên lạc được với hắn. Hắn vẫn luôn chờ đợi cơ hội, không biết là Ôn Hạ không thể gặp hắn, hay là không muốn gặp hắn.

Kỳ Diên: "Ngươi tìm nàng mấy năm rồi?"

"Gần bốn năm."

Kỳ Diên không hỏi thêm nữa, xoay xoay chén trà trong tay.

Im lặng một lát, Hoắc Chỉ Chu nói: "Lần đầu tiên được gặp thiên nhan, không ngờ Hoàng thượng đêm khuya còn vi hành."

Hoắc Chỉ Chu không ngại cung kính khom lưng trước Kỳ Diên, hắn đã nhẫn nhịn ẩn nhẫn quá lâu, cho dù kẻ thù có tàn nhẫn đến đâu, hắn đều có thể ôn hòa đối đãi.

"Trẫm chỉ là tùy tiện đi dạo thôi." Ánh mắt Kỳ Diên rơi trên chén ngọc xanh, ngón tay thon dài xoay xoay chén trà.

Hoắc Chỉ Chu: "Tay Hoàng thượng bị thương?"

Kỳ Diên không lên tiếng nữa, sau một lát im lặng mới nói: "Ngươi cứ tự nhiên, trẫm mượn tầng lầu của ngươi ngồi một lát."

Lời hắn nói có ý bảo Hoắc Chỉ Chu lui xuống, nhưng Hoắc Chỉ Chu chỉ đứng dậy ngồi xuống phía gần cầu thang, không hề rời đi.

Hai người ở trong đại sảnh mỗi người một góc, bóng dáng một đen một trắng, đều đang uống rượu.

Hai khắc sau, Kỳ Diên đã đứng dậy rời đi.

Hoắc Chỉ Chu đứng dậy chắp tay.

Kỳ Diên đi xuống cầu thang, không quay đầu lại, chỉ trầm giọng nói: "Chúc ngươi và người trong lòng nên duyên vợ chồng."

Cho đến khi trở lại xe ngựa, Trần Lân mới nói: "Hoàng thượng có thấy khí độ của Đông gia tầng lầu kia có chút khác người thường không?"

Kỳ Diên đương nhiên nhìn ra, người này bất kể khí độ hay là cử chỉ lời nói, đều khác với thương nhân tầm thường, cũng không giống các văn nhân mặc khách.

Nhưng hắn lại không thích người này.

Ban đầu nghe nói vị đông gia này đang tìm người thân, hơn nữa lời nói kia có chút tương đồng với hắn, hắn tưởng rằng có thể nói chuyện với người này đôi câu. Không cần nói chuyện phiếm trời đất,

chỉ là uống chén trà cũng được. Nhưng hôm nay vừa gặp mặt, hắn và người này lại không hợp nhau.

Kỳ Diên luôn nhìn người rất chuẩn, có thể nhận ra người này không muốn kết giao với hắn. Không vì hắn là hoàng đế mà xu nịnh, đáng lẽ phải khiến người ta nhìn với con mắt khác mới đúng.

Chỉ là Kỳ Diên nói không rõ nguyên nhân trong đó, trực giác nói cho hắn biết hắn và người này không hợp nhau.

Hiện tại hắn không có tâm trạng rảnh rỗi để nghĩ đến chuyện của người khác.

Trong xe ngựa đèn đuốc le lói, nhìn ngón tay cái bị mảnh vỡ khảm ngọc và chính hắn véo đến mức vết thương sâu hoắm, Kỳ Diên thất thần.

……

Dưới màn đêm, trong một căn nhà dân vô cùng bình thường ở phía đông kinh thành, Hoắc Chỉ Chu trở về nơi ở này.

Ám vệ hiện thân bẩm báo, ám hiệu phát ra hôm nay cũng không nhận được hồi âm của nội ứng trong hoàng cung. Hoàng cung Đại Thịnh canh phòng sâm nghiêm, bọn họ không tiện xông vào.

Hoắc Chỉ Chu nghe vậy, đi đến giá rửa mặt rửa tay.

Thị vệ Ân Huấn nói: "Chủ tử, vừa rồi thật sự nên một kiếm g.i.ế.c c.h.ế.t hoàng đế Đại Thịnh!"

Hoắc Chỉ Chu lạnh lùng liếc hắn một cái, dùng khăn dài lau khô nước trên tay.

Ra tay ở kinh thành Đại Thịnh, chẳng phải muốn c.h.ế.t sao.

Hắn hận Kỳ Diên, nhưng việc cấp bách trước mắt là có thể gặp Ôn Hạ một lần.

Lúc gửi thư thứ nhất cho Ôn Hạ, nói cho nàng biết hắn còn sống, hắn liền biết mình phải đối mặt với một Ôn Hạ có khả năng hoài nghi hắn phản bội Ôn gia. Lần này đến Đại Thịnh, hắn mang theo tất cả thành ý, muốn giải thích với nàng mọi chuyện của hắn những năm nay. Cũng muốn hỏi nàng có bằng lòng đi theo hắn về Yên quốc hay không, hắn đều biết nàng sống những ngày tháng thế nào trong hoàng cung. Hoắc Chỉ Chu nghĩ, nàng không vui vẻ, vậy thì không nên ở lại đây nữa.

Trên thế gian này, nàng là người duy nhất hắn muốn bảo vệ, muốn sống cùng nàng trọn đời.

Nàng cũng là nữ tử duy nhất từng bảo vệ hắn.

Mất liên lạc với nội ứng đã mấy ngày, Hoắc Chỉ Chu mỗi ngày đều đến Ức Cửu Lâu.

Hắn từng đưa ra một khối ngọc bài, là ngọc bài mà mỗi đứa con của Ôn gia mới có. Tiêu chưởng quầy sau khi xem qua, biết giống với khối ngọc bài của đông gia, cho rằng hắn là người nhà của đông gia, đối đãi với hắn như thượng khách. Nhưng hắn đợi ba ngày cũng không đợi được tin tức của Ôn Hạ.

Hôm nay gặp được Kỳ Diên, người này khí thế cường đại, thâm sâu khó lường, đối với quốc gia hay cá nhân, đều là một đối thủ mạnh.

……

Phượng Dực cung.

Cả cung điện hơn ba mươi cung nhân hầu hạ, nhưng dường như trong một đêm đều im lặng không nói, ai làm việc nấy, giống như con rối không dám lộ ra một chút cảm xúc nào, sợ chọc chủ tử không vui.

Cung nhân không biết nguyên do đều có thể cảm nhận được hoàng hậu nương nương ngày xưa ôn nhu không hề có tính khí hiện tại

đang không vui. Khuôn mặt ủ rũ của Bạch Khấu và Hương Sa, cũng đang im lặng tuyên bố thời tiết âm u của Phượng Dực cung e rằng sắp đến rồi.

Ôn Hạ ngồi trong tẩm cung, mặc một bộ váy dài màu xanh nước biển thêu hoa văn con bướm mà trước kia nàng thích mặc, trên tóc cài trâm ngọc trai, trên cổ tay đeo vòng vàng ngọc sang trọng, cả người xa hoa xinh đẹp, là cách ăn mặc thường ngày của nàng khi còn ở khuê phòng.

Cho dù không làm hoàng hậu, nàng cũng có thể có được sự xa hoa này.

Cho dù không thể sống xa hoa nữa, nàng cũng có thể thích ứng với cuộc sống thanh đạm, nàng đã hạ quyết tâm.

Ngoài cửa, Lý Thục phi đến cầu kiến.

Ôn Hạ không có tâm trạng gặp Lý Thục phi nữa, muốn đi thì đi một mình, không cần phải đau lòng từ biệt nữa.

Nàng để Bạch Khấu đi khuyên Lý Thục phi trở về.

Bạch Khấu trở về nói: "Nàng ấy nói mấy ngày nay không gặp được nương nương, muốn đến thăm nương nương."

Ôn Hạ kiểm tra hành lý mang theo, không nói gì.

Bạch Khấu nói: "Thục phi còn chưa biết chuyện của nương nương, có muốn gặp nàng ấy một chút không? Nàng ấy cùng với Đức phi, Hiền phi, xưa nay luôn thân thiết với người, xem người như tỷ muội. Nương nương không vui, hãy để lại một tỷ muội nói chuyện đi."

Ôn Hạ cuối cùng hỏi: "Thân thể nàng ấy thế nào rồi?"

Bạch Khấu ngẩn ra, phản ứng lại là chuyện bị trúng thuốc hôm đó, vội vàng nói: "Lý Thục phi chính là vì chuyện này mà đến, nàng ấy

hẳn là đang lo lắng cho Ôn tướng, Lý Thục phi nhìn thì không có việc gì, vẫn hoạt bát như trước."

Ôn Hạ mím môi, rất nhanh thu lại nụ cười nhạt này: "Không gặp."

Bên ngoài điện cuối cùng cũng yên tĩnh.

Mặt trời lên cao, rồi lại từ từ lặn xuống phía tây.

Chờ đến khi màn đêm buông xuống, Phượng Dực cung cuối cùng cũng đợi được thánh chỉ của Kỳ Diên.

Hồ Thuận tuyên đọc thánh chỉ.

"Nay hoàng hậu phượng thể không khỏe, Cung Đức vương công cao cái thế, đích nữ sinh ra trong gia tộc hiển hách, được dạy dỗ trong cung, tư chất hơn người, ban cho ở Du Lâm ly cung an dưỡng phượng thể..."

Không phải lãnh cung.

Không phải Thanh Châu hành cung xa xôi.

Là Du Lâm ly cung ở ngoại ô phía tây kinh thành.

Kỳ Diên cuối cùng vẫn đồng ý với nàng, nhưng lại không thả nàng rời đi ngàn dặm.

Dù sao thì, Ôn Hạ cuối cùng cũng toại nguyện, chỉ cần có thể cách hẳn thật xa là tốt rồi.

Ôn Hạ cúi đầu nhận chỉ.

Hồ Thuận vẻ mặt đau khổ nói: "Hoàng hậu nương nương, ý tứ trong thánh chỉ này nô tài không nói người cũng hiểu, người có thể tùy ý lựa chọn đi hay không đi, người cũng có thể tùy ý lựa chọn quay về."

"Từ hôm qua đến tối nay, hoàng thượng vẫn luôn không khỏe, người là đang lo lắng cho người đó, người đối với người không giống những người khác."

Ôn Hạ ngay cả liếc mắt cũng không cho, bảo Bạch Khấu tiễn khách.

Hồ Thuận chỉ đành thở dài một tiếng hành lễ rời đi.

Trở về tẩm cung, Ôn Hạ hỏi: "Hành lý đã thu dọn xong hết chưa?"

Hương Sa: "Những thứ nương nương dặn dò đều đã mang theo rồi."

"Vậy thì đi thôi."

Bạch Khấu kinh ngạc nói: "Không đợi đến ngày mai rồi đi sao?" Bây giờ trời đã tối rồi.

Ôn Hạ đã quyết tâm rời đi.

Nhân lúc thái hậu hồi hương Ly Châu dâng hương, nàng còn có thể đi một cách dứt khoát.

Hương Sa gọi các nội thị đến lấy hành lý.

Ôn Hạ đi đến trước bàn trang điểm, mở hộp trang sức ra, đập vào mắt là màu xanh ngọc bích, là vô số ngọc phỉ thúy mà nàng trân quý. Nàng cầm lên một đôi vòng tay trong suốt như nước đá, vuốt ve hình trăng khuyết trên đó. Là trăng khuyết màu tím, do ngọc thạch tự nhiên lẳng đọng biến hóa thành một vùng màu tím. Chiếc còn lại cũng là nền trong suốt như nước đá, ánh sáng lạnh lẽo, điểm thêm một dải màu tím xanh xen lẫn, giống như dải lụa nhẹ nhàng.

Đây là ngọc tốt hiếm thấy được khai thác từ những viên đá mà đội vận chuyển ngọc mang về lần thứ ba.

Sau này Ôn Hạ đã thấy rất nhiều ngọc phỉ thúy, chỉ có chúng là đẹp đến mức khiến nàng phải khen ngợi hết lời. Vì quá yêu thích, ngay cả đeo nàng cũng không nỡ, mỗi ngày đều cầm lên ngắm nghía

trước cửa sổ vài lần, chỉ đeo chúng khi vẽ tranh. Nàng còn đặt tên cho chúng, là Doanh Nguyệt, Thanh Doanh.

Đặt Doanh Nguyệt và Thanh Doanh xuống, Ôn Hạ cầm lấy đôi vòng tay Xuân Thái, là đôi mà hoàng đế Yên quốc dâng tặng, nàng cũng rất thích.

Nhưng nàng đều không mang theo, tất cả những thứ Kỳ Diên cho nàng, nàng đều không mang theo.

Tất cả những thứ nàng đeo trên người đều mang họ Ôn.

Bạch Khấu đến khuyên nhủ, thấy Ôn Hạ đã quyết tâm, cuối cùng chỉ có thể thở dài.

Ôn Hạ nói: "Chân dung của ta đều đã hủy hết rồi chứ?"

"Đều đã xử lý theo lời người dặn dò."

Ôn Hạ gật đầu: "Vậy thì đi thôi."

Ngồi trên xe ngựa, xuyên qua màn đêm của hoàng cung rộng lớn, Ôn Hạ ra khỏi cửa cung, không hề quay đầu lại.

Nghe tiếng vó ngựa giẫm lên đá xanh ngoài xe ngựa, nghe tiếng pháo hoa náo nhiệt của phố phường khác với hoàng cung yên tĩnh, Ôn Hạ vén rèm xe lên.

Gió thổi qua tai, tiếng trâm cài leng keng, nàng cuối cùng cũng cười.

……

Nhưng trên lầu cao phía sau xe ngựa, Kỳ Diên nhìn con đường dài trống không, không còn nhìn thấy bóng dáng xe ngựa nữa.

Hồ Thuận đi truyền chỉ trở về, nói: "Hoàng hậu nương nương không nói gì cả, nô tài hỏi tỷ tỷ Bạch Khấu, tỷ ấy nói hành trang của nương nương đã thu dọn xong từ hôm qua rồi, những thứ mà Hoàng

thượng ban thưởng người cũng không mang theo, chỉ đem theo một ít đồ đạc từ nhà mẹ đẻ tới."

"Nếu Hoàng thượng muốn giữ nương nương lại, nô tài sẽ đi khuyên nhủ."

"Cung nhân đến báo, Phượng Dực cung đã chuẩn bị xe ngựa xong xuôi, Hoàng hậu nương nương lập tức sẽ đi!"

Kỳ Diên vốn đang nằm trên long sàng, cũng chẳng kịp mặc quần áo chỉnh tề, chỉ khoác long bào lên người rồi vội vàng chạy tới.

Hắn tận mắt nhìn nàng đi ra khỏi cung đạo, qua ba cửa cung, rời khỏi hoàng cung.

Trong đêm thu se lạnh, gió trên tường thành thổi phần phật, trong mắt Kỳ Diên là con đường rộng thênh thang, màn đêm vô tận, dường như cả đất trời chỉ còn lại một mình hắn.

Hồ Thuận lo lắng nói: "Hoàng thượng, người đi đuổi Hoàng hậu nương nương về đi, người ấy vốn quen sống trong nhung lụa, làm sao chịu nổi cảnh thanh khổ bên ngoài hoàng cung!"

"Để nàng ấy đi." Kỳ Diên siết chặt tay.

Trong Du Lâm ly cung đã được hắn sắp xếp ổn thỏa, cung nhân tuyệt đối không dám lơ là nàng, thị vệ sẽ bảo vệ nàng nghiêm ngặt, nàng muốn gì cũng sẽ có người lập tức bẩm báo với hắn, rồi đưa đến cho nàng.

Nhưng cho dù như vậy, ly cung nhỏ bé làm sao có thể so sánh với hoàng cung.

Nàng đã quen sống trong nhung lụa, đến ly cung liệu có thể ở được bao lâu.

Nàng ấy vốn yếu đuối, trên đời này ngoại trừ sự che ủ của bậc chí tôn, ai có thể cho nàng tất cả những thứ xa hoa ấy.

Sẽ không có vị hoàng đế thứ hai nào có thể giống như hắn, đem hết châu báu cho nàng, đặt nàng lên trên cả bản thân mình.

Nàng sẽ hiểu ra thôi.

Nàng sẽ quay trở lại.

Chương 49: Chương 47

Bên trong và bên ngoài Du Lâm ly cung đều có rất nhiều cấm vệ canh gác.

Khi Ôn Hạ đến nơi, trong lòng không khỏi cảm thấy lạnh lẽo, nhưng nàng cũng đã lường trước được tác phong của Kỳ Diên.

Cho dù là từ một cái lồng giam này đến một cái lồng giam khác, chỉ cần không có Kỳ Diên ở đó, ít nhất không khí cũng sẽ trong lành hơn một chút.

Cây cối trong sân của Khôn Nguyên cung, nơi Hoàng hậu ở, xanh tươi um tùm, hoa nở rộ, có hơn hai mươi cung nhân đang chờ sẵn, cung kính dẫn Ôn Hạ vào chính điện.

Ôn Hạ đã từng đến Du Lâm ly cung, cũng từng ở Khôn Nguyên cung.

Đó là khi nàng bảy, tám tuổi, lúc đó Thái hậu và Tiên đế cãi nhau vì một chuyện nhỏ, Thái hậu tức giận, liền chuyển đến Du Lâm ly cung, mang theo Ôn Hạ. Ôn Hạ cũng chỉ ở cùng Thái hậu ba ngày, Tiên đế ba lần đến ly cung, ôn giọng cười nói dỗ dành Thái hậu, xin lỗi, rồi vừa cười vừa xoa đầu nàng hỏi: "Hạ Hạ có nhớ Hoàng thúc không?". Tiên đế và Ôn Lập Chương là huynh đệ kết nghĩa, Ôn Hạ thường gọi ông là Hoàng thúc.

Đối với cha mẹ của Kỳ Diên, nàng đều kính trọng, ngoại trừ Kỳ Diên.

Nếu có thể, nàng hi vọng hắn vĩnh viễn đừng xuất hiện trước mặt nàng nữa.

Không biết có phải do mệt mỏi vì đi đường đêm hay không, ngày hôm sau Ôn Hạ bị cảm lạnh, hơi sốt nhẹ, nằm trên giường uể oải.

Hương Sa hầu hạ nàng uống thuốc xong, nhìn ra ngoài cửa sổ thấy đầy cung nhân trong sân: "Đây rõ ràng là đang giám sát, nương nương làm gì e là trong hoàng cung đều biết."

Ôn Hạ xoay người, cả người mệt mỏi, không muốn nghĩ đến những chuyện này nữa. Đêm qua suy nghĩ quá nhiều, nàng không ngủ ngon, chỉ muốn ngủ thêm một giấc.

Hương Sa giúp nàng sửa lại góc chăn: "Nương nương nghỉ ngơi cho khỏe, mau chóng bình phục."

...

Sau khi biết Ôn Hạ bị bệnh, Kỳ Diên không màng đến việc phê tấu chương nữa, vội vàng đến Du Lâm ly cung.

Du Lâm ly cung cách hoàng cung hơn chín mươi dặm, đi xe ngựa mất hơn một canh giờ, cưỡi ngựa còn nhanh hơn. Kỳ Diên cưỡi ngựa đến, nhưng không vào Khôn Nguyên cung, cũng không cho cung nhân bẩm báo, hắn thi triển khinh công đứng trên mái nhà Khôn Nguyên cung rất lâu.

Không gặp được Ôn Hạ, chỉ có thể nghe thấy tiếng nói chuyện nhỏ của Bạch Khấu và Hương Sa.

"Nương nương tỉnh rồi? Thân nhiệt hạ xuống chút nào chưa?"

"Đã hết sốt rồi, nương nương muốn ăn bánh Bát Trân, ta đã dặn phòng bếp làm rồi, chắc khoảng nửa canh giờ nữa là xong. Muội mang ít hạt dẻ cho nương nương ăn lót dạ trước đi, đây là hạt dẻ các tiểu cung nữ hái trên núi sau, còn bị gai hạt dẻ đ.â.m mấy lần, muội kể cho nương nương nghe mấy chuyện thú vị này đi, ta ra phòng bếp trông coi."

Kỳ Diên mím chặt môi, phân phó Trần Lân đi vào thành mua bánh Bát Trân, phải nhanh nhất có thể.

Cho đến khi hắn nghe thấy Hương Sa hỏi: "Nương nương, ngon không? Cung nữ nói sợ nương nương đợi lâu, đã sai người vào thành mua rồi."

Giọng nói của Ôn Hạ lúc ốm yếu mềm mại: "Vị ngon thật đấy, để dành cho ta một miếng, còn lại các ngươi cũng ăn đi."

Trong điện vang lên tiếng cười.

Kỳ Diên đứng trên mái nhà, khoanh tay, khóe môi cong lên, đôi mắt phượng sâu cũng trở nên dịu dàng.

Cung nữ quản sự của Khôn Nguyên cung nói: "Nương nương, người còn chưa biết đâu, đây là Hoàng thượng nghe nói người muốn ăn bánh Bát Trân, đã phái người phi ngựa vào thành mang về đấy, Hoàng thượng đối xử với người thật sự khác biệt..."

Giọng nói của Ôn Hạ bỗng nhiên trở nên lạnh lùng: "Mang xuống đi, ta chán rồi."

Nụ cười trên môi Kỳ Diên cứng lại, bàn tay trong tay áo siết chặt, hắn đứng im lặng hồi lâu, cuối cùng vẫn không lộ diện, rời khỏi ly cung.

Đông Cung.

Trong sân, Kỳ Diên nằm vật ra trên trường kỷ, rượu trong chén vàng đã cạn từ lâu.

Nguyễn Tư Đống vội vàng chạy đến Đông Cung, cũng không kịp hành lễ, đã nghe Hồ Thuận kể hết mọi chuyện.

"A Diên, sao người lại ồn ào với Hoàng hậu đến mức này? Sao lại đuổi nàng ấy đến lãnh cung?"

"Không phải trẫm đuổi nàng ấy đi, là nàng ấy tự muốn đi." Ngón tay thon dài buông lỏng, chén vàng rơi xuống đất, vài giọt rượu theo miệng chén chảy xuống thảm. Kỳ Diên bây giờ ngay cả cười khổ cũng không cười nổi, nhớ lại những lời Ôn Hạ nói hôm trước, trong lòng đau đớn không thôi, chỉ còn lại sự bực bội thường ngày: "Là nàng ấy muốn trẫm ban cho nàng ấy một lãnh cung, trẫm không cho, nàng ấy muốn trẫm ném nàng ấy đến bãi tha ma."

"Nhưng rõ ràng trẫm đã đang sửa đổi..."

"Hoàng hậu lại có thể nói ra những lời như vậy?" Nguyễn Tư Đống rất ngạc nhiên, nhíu mày: "Người có phải đã làm chuyện gì tày trời không?"

Kỳ Diên khựng lại, cuối cùng cũng nói ra: "Trẫm ép nàng ấy thị tẩm, vị lang trung mà ngươi tìm đến bắt mạch cho nàng ấy, trẫm mới biết nàng ấy không phải bị hàn, mà là luôn uống thuốc tránh thai." Kỳ Diên nhìn Nguyễn Tư Đống, Nguyễn Tư Đống cũng rất sốc.

Ngực Kỳ Diên nghẹn lại: "Hôm đó trẫm tức giận quá, mới ép nàng ấy thị tẩm, trẫm rõ ràng không phải muốn nàng ấy lập tức sinh con nối dõi cho trẫm, trẫm chỉ rất tức giận, rất bất ngờ."

Kỳ Diên vô cùng hối hận: "Trẫm nên nói với nàng ấy rằng trẫm không muốn nàng ấy phải lập tức mang thai, trẫm chỉ cảm thấy bị lừa dối nên trong lòng rất khó chịu."

Nguyễn Tư Đống ngồi xuống đầu trường kỷ bên kia, cũng thấy khó xử: "Tuy rằng người là Hoàng đế, nhưng nếu muốn một người con gái đối xử với người bằng cả tấm lòng, dùng quyền lực ép buộc e là không ổn."

Kỳ Diên im lặng hồi lâu: "Có lẽ đây không phải là điều duy nhất trẫm làm sai."

"Hoàng thượng còn làm gì nữa?"

Kỳ Diên khàn giọng, nói ra những lời Ôn Hạ đã nói hôm đó.

Ngày hôm đó, nàng như một Ôn Hạ mà hắn chưa từng quen biết, nàng mổ tim ra, nói cho hắn biết hắn đã để lại bao nhiêu vết thương trên trái tim ấy.

Nguyễn Tư Đống nghe xong thì ngây người: "Không phải người nói Hoàng hậu rất ôn nhu, đã tha thứ cho người rồi sao!"

Nguyễn Tư Đống hoàn toàn chấn động: "Hôm đó ta hỏi người tính cách Hoàng hậu thế nào, người nói nàng giống như hồi nhỏ, ôn nhu lại hiểu đại cục?"

"A Diên, người tiêu rồi, người không cứu vãn nổi nữa rồi." Nguyễn Tư Đống lo lắng nhảy xuống trường kỷ, đi tới đi lui, sắc mặt còn tệ hơn lúc Liễu Mạn Nương nói lời chia tay với hắn.

Kỳ Diên cứng đờ lau vết rượu trên tay áo: "Trẫm hiện tại chỉ có thể chiều theo ý nàng, chờ nàng bớt giận rồi đón nàng về. Bên Ly cung trẫm đã sắp xếp ổn thỏa, sẽ không để nàng cảm thấy bị lạnh nhạt, mọi thứ vẫn như ở Phượng Dực cung."

"Nàng có thể tự mình nguôi giận sao? Nếu có thể nguôi giận thì nàng đã không nhắc lại từng chuyện hồi nhỏ. A Diên à, hôm đó người và ta ở đình Phụng Tiên điện nói chuyện đúng là phí công, ta đã bảo người phải tìm hiểu rõ tính cách của nàng, nếu lúc đó người biết Hoàng hậu vẫn chưa buông bỏ những tổn thương hồi nhỏ, thì lúc đó nên xin lỗi nàng cho đàng hoàng."

"Nàng chưa bao giờ nói với trẫm..." Kỳ Diên theo bản năng muốn siết chặt bàn tay, mới nhớ ra ngón cái đang quấn băng gạc, co quắp buông tay, giọng khàn khàn: "Nàng không nói, trẫm cứ tưởng những việc trẫm làm để bù đắp nghĩa là nàng đã chấp nhận, đã buông bỏ. Nếu nàng nói ra, trẫm có thể không làm theo ý nàng sao? Trẫm cũng không phải loại người háo sắc như vậy."

"Chuyện này mà cũng cần nàng nói cho người biết sao." Nguyễn Tư Đống vừa khóc vừa cười, "Hoàng thượng cùng thần đi tìm Mạn Nương đi, nghe xem nữ tử bọn họ nghĩ như thế nào."

Nếu như trước đây, Kỳ Diên sẽ không nghe một nữ tử chốn phong trần thuyết giáo, nhưng lúc này lại không do dự, đứng dậy cùng Nguyễn Tư Đống xuất cung.

Trên một chiếc thuyền hoa lộng lẫy trên sông Tùy Hà ở kinh đô, bên trong khoang thuyền được bài trí xa hoa, trang nhã, một tấm bình phong ngăn trước mặt Kỳ Diên, hai bên có vài thị vệ mặc thường phục đứng hầu.

Nguyễn Tư Đống dẫn đến một nữ tử xinh đẹp yểu điệu, nàng ta dừng lại trước bình phong một cách lễ phép, không dám vượt qua, quỳ xuống hành lễ: "Dân nữ Liễu Mạn Nương khấu kiến Thánh thượng, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế."

Kỳ Diên thản nhiên nói miễn lễ.

Nguyễn Tư Đống sắp xếp cho Liễu Mạn Nương ngồi xuống, bản thân đi đến chỗ bên cạnh bình phong, thuận tiện truyền lời cho hai người.

Liễu Mạn Nương đã nghe Nguyễn Tư Đống kể qua một số chuyện có thể biết, nàng ta cụp mắt nói: "Dân nữ may mắn được chứng kiến tình cảm của Đế Hậu đương triều, xin mạn phép bày tỏ một vài suy nghĩ, nếu Hoàng thượng cảm thấy thất lễ, có thể cười trừ cho qua."

"Hoàng thượng an bài người đông nghịt ở Du Lâm ly cung, là muốn nói cho Hoàng hậu nương nương biết ngài quan tâm nàng, nhưng đối với Hoàng hậu nương nương mà nói, có lẽ chỉ cảm thấy đó là sự giám sát."

Kỳ Diên khẽ giật mình, yên lặng lắng nghe.

"Nàng có thể chủ động từ bỏ vinh hoa phú quý mà đi, nhất định là đã bị tổn thương sâu sắc. Dân nữ chỉ là một nữ tử chốn phong trần,

không dám so sánh với Hoàng hậu nương nương, chỉ có thể suy đoán, có lẽ Hoàng hậu nương nương đã từng có lúc muốn buông bỏ quá khứ, nhận sự sủng ái của ngài, cùng ngài sống hết quãng đời còn lại. Nàng có thể bị tổn thương sâu sắc như vậy, chứng tỏ trong lòng đã từng có vị trí của ngài."

Kỳ Diên cụp mi, trong mắt tràn đầy u ám.

"Chỉ là người ôn nhu một khi đã c.h.ế.t tâm, e rằng không phải một sớm một chiều có thể cứu vãn..."

Nến trong đèn lồng trên thuyền hoa được thị vệ lặng lẽ thắp sáng, màn đêm buông xuống, dòng sông Tùy Hà uốn lượn lấp lánh ánh đèn.

...

Ở Du Lâm ly cung, hơn hai mươi cung nhân vốn đang hầu hạ ở Khôn Nguyên cung đều đột ngột rời đi.

Cung nữ chưởng sự bẩm báo với Ôn Hạ: "Hoàng thượng lệnh cho nô tỳ rời khỏi ly cung, không quấy rầy nương nương dưỡng bệnh, nếu nương nương không cần giữ lại vài người, nô tỳ sẽ dẫn tất cả mọi người xuống."

Hương Sa đi ra ngoài dạo một vòng, chạy về điện với vẻ mặt phấn khởi: "Nương nương, cấm quân trong ngoài ly cung cũng đã rút đi rất nhiều!"

Ôn Hạ im lặng không nói, nàng vừa uống thuốc xong, tuy thân thể không còn nóng như vậy nữa, nhưng vẫn rất mệt mỏi, bảo Hương Sa lui xuống, nàng chuẩn bị nghỉ ngơi.

Hương Sa nói: "Nương nương mau chóng dưỡng bệnh cho khỏe, ngày mai nô tỳ sẽ đến Ức Cửu Lâu trong thành xem có thư của Tứ công tử không."

Trong mắt Ôn Hạ lúc này mới có chút gợn sóng, nhưng cũng chỉ là thoáng qua.

Thư của nàng đã gửi đi tám tháng rồi, không biết Tứ ca ca là không nhận được, hay là có nỗi khổ tâm không muốn nói, mà ngay cả một bức thư cũng không hồi âm.

Hương Sa tắt đèn, yên lặng lui xuống.

Ôn Hạ mới ngủ thiển được một lúc, đã bị Bạch Khấu khẽ gọi dậy: "Nương nương, người ngủ rồi sao?"

"Chuyện gì vậy?"

"Vân công công đến cầu kiến, nói có chuyện quan trọng muốn gặp người."

Vân Quế.

Ôn Hạ nghĩ, có lẽ là Thái hậu biết chuyện của nàng và Kỳ Diên, ủy thác Vân Quế, người cũ này đến khuyên nàng. Nhưng Thái hậu đang ở Ly Châu xa xôi, tin tức cũng không thể truyền nhanh như vậy được.

Bạch Khấu nói: "Vân công công còn hỏi nô tỳ, tại sao nương nương lại đến ly cung dưỡng bệnh, xem ra không phải Hoàng thượng bảo ông ấy đến."

"Truyền ông ấy vào đi."

Ôn Hạ đứng dậy, tuy mới là đêm thu nhưng cũng sợ bị nhiễm lạnh, khoác thêm áo choàng lông cáo ngồi trên giường.

Vân Quế ở ngoài bình phong hướng nàng hành lễ, ân cần hỏi: "Nương nương mắc bệnh gì, sao lại đến ly cung tĩnh dưỡng?"

"Công công có chuyện gì?"

"Cầu nương nương cứu tiểu nhi!" Ngoài bình phong, Vân Quế quỳ xuống dập đầu, giọng nói già nua nghẹn ngào.

Ôn Hạ lúc này mới biết ông ấy đến cầu xin bảy giọt m.á.u phượng hoàng.

Vân Triển đã bệnh nửa tháng nay, sau một cơn sốt cao co giật thì lúc đỡ lúc nặng, hôm trước lại bệnh nặng hôn mê bất tỉnh. Vân Quế mời một lang băm, lang băm đó cũng biết chút đạo thuật, trong phương thuốc có m.á.u rồng m.á.u phượng, nên mới đến cầu xin Ôn Hạ.

Ôn Hạ chỉ nghe Thái hậu nhắc đến Vân Quế nhận nuôi một nghĩa tử để dưỡng lão, trước đây ở trong cung, Vân Quế là người được sủng ái bên cạnh tiên đế, đối với nàng cũng rất cung kính.

Nghe thấy giọng nói nghẹn ngào của Vân Quế, Ôn Hạ im lặng một lúc: "Bản cung nhiễm phong hàn, đang bị bệnh, m.á.u này còn có tác dụng sao?"

Vân Quế dập đầu nói có tác dụng, ông ấy muốn thử xem sao.

Bạch Khấu và Hương Sa đều khuyên Ôn Hạ đừng tin vào phương thuốc hoang đường này, hại chính bản thân mình.

Ôn Hạ chỉ lặng lẽ nói: "Vậy đi lấy kim châm tới đây."

Kim châm đã tôi lửa đ.â.m vào đầu ngón tay Ôn Hạ, cơn đau khiến Ôn Hạ nhíu mày, nhìn m.á.u nhỏ xuống trong lọ thuốc, nói: "Tuy bản cung không tin phương thuốc này, nhưng cũng hy vọng công công toại nguyện, tiểu nhi có thể khỏe lại."

Ngoài bình phong, Vân Quế ngẩng đầu nhận lấy lọ thuốc mà Bạch Khấu miễn cưỡng đưa, nước mắt lưng tròng, từ khe hở của bình phong nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Ôn Hạ, lại dập đầu ba cái thật mạnh.

"Làm tổn thương phượng thể của nương nương, nô tài vạn lần đáng chết, nô tài thay tiểu nhi tạ ơn nương nương!"

Lau nước mắt, ông ấy cúi người rời khỏi ly cung, lên xe ngựa đi đến hoàng cung trong đêm.

Ông ấy là người hầu hạ tiên đế, trên người mang theo lệnh bài mà Kỳ Diên chưa thu hồi, được lính canh cổng thành cho qua, sải bước chạy vào màn đêm, chăm sóc Vân Triển nửa tháng nay, người hơn năm mươi tuổi vậy mà già đi rất nhiều, thở hổn hển đến Càn Chương cung.

Kỳ Diên đã ngủ, nghe thấy giọng Hồ Thuận bẩm báo bên ngoài, có chút bực bội: "Truyền thái y cho hắn, xem bệnh mà tin vào đạo sĩ."

Hồ Thuận nói: "Vân công công nói ông ấy đã xin được phượng huyết của Hoàng hậu nương nương, chỉ còn thiếu Hoàng thượng nữa. Làm tổn thương long thể là tội lớn, Vân công công nguyện ý lấy cái c.h.ế.t để tạ tội."

Kỳ Diên đột nhiên ngồi bật dậy khỏi long sàng: "Ông ta đi cầu xin Hoàng hậu?"

"Thật là to gan lớn mật!"

Ôn Hạ vẫn còn đang bệnh, sao ông ta có thể đi cầu xin nàng chứ? Nàng lại còn đồng ý nữa, chẳng lẽ không màng đến thân thể của mình sao?

Kỳ Diên tức giận quát: "Cho ông ta vào!"

Vân Quế run run rẩy rẩy đi tới Càn Chương cung, nơi mà trước đây ông vô cùng quen thuộc, đã hầu hạ ở đây gần hết cả cuộc đời. Vừa vào tẩm cung, Vân Quế liền "bịch" một tiếng quỳ xuống dập đầu.

Kỳ Diên giận dữ nói: "Lời của đạo sĩ cũng tin sao? Ngươi cũng là người hầu hạ tiên đế, ngươi đã thấy hoàng đế nào ăn tiên đan của

đạo sĩ mà trường sinh bất lão hay chưa? Hoàng hậu vốn đã yếu ớt, nàng ấy sợ đau nhất, lại còn đang bị bệnh, ngươi cầu xin trẫm thì thôi đi, vậy mà lại dám đi cầu xin nàng ấy nữa!"

Kỳ Diên mắng những lời này, nhưng tay đã nhanh chóng rạch một đường, ép m.á.u ra.

Hồ Thuận vội vàng đưa lọ thuốc cho Vân Quế.

Vân Quế già nước mắt lưng tròng: "Nô tài tạ ơn Hoàng thượng, đợi Triển nhi khỏe lại, nô tài sẽ tự mình lấy cái c.h.ế.t tạ tội!"

Kỳ Diên lạnh lùng nói: "Trẫm không bảo ngươi chết, mau đi đi, bảo ngự y đi cùng ngươi nữa."

Kỳ Diên dừng một chút, gọi Vân Quế lại: "Ngươi gặp Hoàng hậu rồi sao?"

"Nô tài đã gặp Hoàng hậu nương nương qua tấm bình phong, sắc mặt nàng có chút tái nhợt, bất chấp bệnh tật mà thay nô tài cứu Triển nhi, nô tài hổ thẹn trong lòng, sẽ báo đáp Hoàng thượng và nương nương!"

"Sắc mặt nàng rất kém sao?" Giọng Kỳ Diên trầm xuống.

Vân Quế nói: "Hoàng thượng và nương nương cãi nhau sao? Hoàng thượng vẫn nên đón nương nương về cung dưỡng bệnh thôi ạ."

Hồ Thuận đỡ Vân Quế dậy, dùng ánh mắt ra hiệu cho ông không nên nói nữa.

Vân Quế lại hành lễ lui xuống, đến hành lang ngoài cung hỏi Hồ Thuận: "Vì sao Hoàng hậu nương nương lại ở ly cung?"

Vân Quế là bậc tiền bối, Hồ Thuận cũng từng được ông ấy chiếu cố, không giấu diếm, nói đơn giản những gì có thể nói cho Vân Quế nghe.

Vân Quế nhìn cung điện nguy nga dưới ánh trăng đêm, đôi mắt sâu thẳm phức tạp, không nói một lời, hành lễ cáo từ Hồ Thuận, vội vã rời khỏi cung.

Trong Càn Chương cung, Kỳ Diên đã mặc quần áo chỉnh tề, lệnh cho Trần Lân chuẩn bị ngựa, đi đến ly cung.

Hắn thi triển khinh công, lặng lẽ đi vào tẩm cung của Ôn Hạ.

Cung nữ nghỉ ngơi ở phòng bên cạnh, bên ngoài bình phong tẩm cung để lại một ngọn đèn cung đình, ánh sáng yếu ớt chiếu vào tẩm cung, mơ hồ có thể nhìn thấy đồ bày biện.

Ôn Hạ ngủ rất ngon, khép nhẹ hàng mi, sống mũi cao thanh tú, đôi môi hồng hào ngày nào giờ đã có chút tái nhợt.

Kỳ Diên lặng lẽ đứng trước giường, đưa tay muốn chạm vào má nàng, nhưng lại cứng đờ dừng lại giữa không trung.

Nàng xoay người, má áp vào mu bàn tay, má và môi bị ép nhẹ hơi phồng lên, trông có chút xinh xắn đáng yêu.

Kỳ Diên không nhìn thấy vết thương của nàng, không dám kiểm tra đánh thức nàng dậy, đứng yên hồi lâu mới lặng lẽ rời đi.

……

Cảm lạnh của Ôn Hạ đã đỡ hơn vào ngày hôm sau, thân thể cũng thấy khỏe khoắn hơn nhiều.

Hương Sa nói muốn đến Ức Cửu Lâu mua chút đồ ăn mặn cho nàng, tiện thể xem có thư của Tứ ca ca không, Ôn Hạ không ôm hy vọng, chỉ là có sức lực nên muốn đi dạo một vòng trong ly cung.

Trở về Khôn Nguyên cung, đúng lúc Hương Sa vội vàng chạy vào.

"Nương nương!" Hương Sa đuổi mọi người ra ngoài: "Nô tỳ thật sự đã nhận được thư của Tứ công tử rồi!"

Ôn Hạ rất bất ngờ, cũng rất vui mừng, nhận lấy bức thư từ Hương Sa.

Ôn Tư Hòa trong thư nói rằng hắn đã xử lý xong chuyện nhà, đến kinh đô, hy vọng có thể gặp nàng một lần.

Hơn nữa, hắn còn nhắc đến trận chiến ở Quỷ U cốc năm Kiến Thủy thứ ba, áy náy trong lòng, muốn gặp mặt nói chuyện năm đó với nàng.

Ôn Hạ rõ ràng rất vui mừng, đọc đoạn đầu bức thư liền rơi nước mắt, nhưng nhìn thấy câu "áy náy trong lòng" của hắn, nhớ đến sự nghi ngờ của Ôn Tư Lập, trong lòng lại có chút do dự.

Nhưng nàng không do dự nữa, bảo Hương Sa và Bạch Khấu trang điểm cho nàng.

Nàng đặc biệt mặc bộ váy áo làm từ lụa vân thêu bướm mà lúc ở khuê các rất thích, chiếc váy dài màu vàng nhạt kéo lê trên đất mang theo chút vẻ xinh đẹp thời thiếu nữ, khoác thêm chiếc áo choàng thêu bướm màu xanh nhạt.

Ôn Hạ tự soi gương, người trong gương đôi mắt hạnh long lanh nước mắt, vừa vui mừng vừa xúc động.

"Ta có khác với trước không? Hình như gầy đi nhiều rồi, Tứ ca ca còn nhận ra ta bây giờ không?"

Bạch Khấu và Hương Sa đều cười an ủi nàng.

Ngồi trên xe ngựa đến nơi Ôn Tư Hòa hẹn gặp trong thư, Ôn Hạ tuy vui mừng vì được gặp Tứ ca ca, nhưng vẫn nhớ lời Ôn Tư Lập, trước tiên sai Trứ Văn đến Ôn phủ, điều động ám vệ mà đại ca để lại ở kinh đô cho nàng sai khiến, âm thầm đi theo nàng.

Nơi Ôn Tư Hòa hẹn gặp là một ngôi chùa, cách ly cung khoảng hai mươi dặm.

Buổi chiều, trong chùa không có nhiều khách, đi vào trong là đại hùng bảo điện, Ôn Hạ thành tâm quỳ lạy, âm thầm cầu nguyện Tứ ca ca không liên quan đến trận chiến đó, không liên quan đến cái c.h.ế.t của phụ thân.

Mở mắt ra, vị trụ trì từ bi nhìn nàng thi lễ: "Nữ thí chủ muốn gặp người kia ở phía trước, xin mời đi theo ta."

Ôn Hạ đi theo trụ trì, ra khỏi đại hùng bảo điện, vào một sân nhỏ, bước lên bậc thang. Hương đàn thoang thoảng, lá bạch quả lặng lẽ rơi trên chiếc áo choàng màu xanh nhạt của nàng, tà váy màu vàng nhạt bay nhẹ trong gió.

Ôn Hạ dừng lại dưới mái hiên, nhìn cánh cửa khép hờ trước mặt, mong chờ ngày này lâu như vậy, vậy mà lại chùn bước, lại sợ hãi câu nói của Ôn Tư Lập.

Nàng giơ tay lên, còn chưa chạm vào cửa thì nghe thấy tiếng "kẽo kẹt", cửa tự mở ra từ bên trong.

Người đàn ông mặc áo trắng cao ráo đứng trong cửa, dung mạo tuấn tú như ngọc, đôi lông mày quen thuộc ôn hòa mỉm cười, ánh mắt hắn vẫn dịu dàng như trước, nhìn chăm chú vào mặt nàng, nụ cười đã lâu không gặp mang theo một tầng hơi nước.

Hàng mi Ôn Hạ run rẩy, nước mắt lăn xuống, đôi môi được điểm chút son phấn hồng nhạt để che đi vẻ bệnh tật khẽ run lên.

Ôn Tư Hòa mỉm cười, hàm răng trắng sáng, cúi người xuống.

Hắn cứ nhìn nàng như vậy, giọng nói trong trẻo vẫn ôn hòa cưng chiều như trước.

"Hạ Hạ."

"Lâu rồi không gặp, rất vui được gặp muội."

Có giọt nước mắt trong trẻo lăn xuống khóe môi đang mỉm cười của hắn.

Ôn Hạ cuối cùng nghẹn ngào nói: "Tứ ca ca ——" Nàng nhào vào lòng hắn, siết chặt vòng tay.

Nàng ngửi thấy mùi hương tuyết tùng quen thuộc, giống hệt mùi hương trên người Tứ ca ca trong ký ức, chỉ là thiếu đi mùi xà phòng thanh mát trên quần áo ngày trước, thêm vào đó là một chút hơi thở nam tính trưởng thành.

Cánh tay hắn cũng ôm chặt lấy nàng, thật chặt, nhưng dường như lại sợ làm nàng đau, mang theo chút run rẩy, cúi đầu xuống, chóp mũi chạm vào vạt áo nàng.

Vai nàng mảnh mai gầy yếu, nhưng chính đôi vai này đã gánh vác biết bao khó khăn, biết bao lần hoang mang cho hắn trước đây.

Hắn vùi mặt vào vai nàng, hơi thở nóng bỏng, có chút nặng nề.

Chương 50: Chương 48

Hương đàn thoang thoảng bay, những chiếc lá bạch quả trước cửa gỗ khẽ lay động như những chiếc quạt nhỏ xinh xắn.

Hai người dần dần buông nhau ra.

Ôn Hạ ngẩng mặt, cười xen lẫn nước mắt, để mặc người trước mặt cúi xuống lau nước mắt cho nàng.

Khi đầu ngón tay hắn chạm vào mi mắt nàng, nàng chợt nhớ lại lần gặp mặt cuối cùng của hai người bốn năm trước.

Ngày đó, nàng vừa khóc vừa hỏi hắn tại sao không muốn làm con trai của cha nữa, hắn cũng cúi xuống lau nước mắt cho nàng như vậy.

Lời nói của Ôn Tư Lập hôm đó văng vẳng bên tai, Ôn Hạ bỗng cảm thấy hơi lúng túng, nàng cứng đờ quay mặt đi, tự mình lau nước mắt.

Tay Hoắc Chỉ Chu dừng lại giữa không trung, cảm giác mất mát tràn ngập trong lòng, nhưng hắn hiểu rõ nguyên nhân, vẫn mỉm cười nhìn Ôn Hạ.

"Hạ Hạ lớn rồi, cũng cao hơn rồi, hóa ra Hạ Hạ còn xinh đẹp hơn cả trong tưởng tượng của tứ ca."

Ôn Hạ khẽ mỉm cười, ánh mắt lướt qua người hắn.

Ca ca của nàng cũng cao hơn rất nhiều, so với trước đây càng thêm tuấn tú, sáng sủa, đôi mắt kiên định, khí chất dường như cũng mạnh mẽ hơn.

"Tại sao huynh bây giờ mới trả lời thư của muội, muội đợi huynh lâu lắm rồi." Giọng nói của Ôn Hạ mang theo chút nũng nịu mà ngay cả nàng cũng không nhận ra.

Trong phòng chỉ có hai người bọn họ.

Hoắc Chỉ Chu nắm tay nàng, dẫn nàng vào trong ngồi xuống nói chuyện.

Ôn Hạ nhìn hai bàn tay đang nắm chặt, trước đây nắm tay nhau không thấy có gì không ổn, nhưng giờ nàng đã là phụ nữ có chồng, thân thế của hắn cũng không rõ ràng. Nàng có chút buồn bã rút tay ra, nhìn thấy rõ ràng hắn cúi đầu nhìn nàng, dường như có chút bất ngờ, nhưng cũng không hề trách móc.

"Ta có rất nhiều lời muốn nói với Hạ Hạ, muốn nói với đại ca, nhị ca và tam ca. Ngày này ta mong chờ hơn bất cứ ai, cũng mong đợi hơn bất cứ ai, nhưng cũng rất sợ hãi."

Lông mi Ôn Hạ run lên.

Hoắc Chỉ Chu nhìn nàng nói: "Hạ Hạ, tên thật của ta là Hoắc Chỉ Chu."

Ôn Hạ im lặng lắng nghe hắn kể chuyện, đôi mắt trầm tĩnh của Hoắc Chỉ Chu dừng trên người nàng, nàng chờ hắn mở lời, nhưng hắn chỉ im lặng nhìn nàng như vậy.

Nàng liền có chút bất ngờ suy nghĩ về cái tên này, cố gắng nắm bắt trong đầu, đột nhiên ngẩng phắt đầu lên, hàng mi run rẩy đầy vẻ khó tin.

Hoàng đế Yên quốc, Hoắc Chỉ Chu?

"Muội đã biết thân phận của ta rồi." Hoắc Chỉ Chu có chút buồn bã.

Đôi môi Ôn Hạ mấp máy, khoảnh khắc này thật sự quá sốc.

"Muội chắc sẽ có rất nhiều thắc mắc, ta sẽ nói hết cho muội nghe."

Hoắc Chỉ Chu nhìn vào mắt nàng nói: "Năm đó sau trận chiến, ta đã khôi phục trí nhớ, nhớ lại tất cả về thân thế của mình."

Hắn bắt đầu kể về những cuộc tranh giành quyền lực trong hoàng cung Yên quốc.

Từ khi hắn mười tuổi bị phạt đến hoàng lăng, cho đến khi bị ám hại, trốn trong lương thảo chạy trốn đến doanh trại tìm cậu, bị hoàng huynh truy sát, bị thương đầy mình rồi mất trí nhớ.

Cuối cùng được Ôn Lập Chương cứu, sống ở Ôn gia.

Hắn và Ôn Hạ ngày đêm bên nhau, năm nàng mười bốn tuổi, hắn mười tám tuổi, hắn đã hiểu rõ rằng hắn không muốn làm ca ca của nàng nữa, tình cảm của hắn dành cho nàng đã thay đổi, không còn chỉ là tình cảm anh em.

Hắn muốn trở nên mạnh mẽ, muốn đợi nàng lớn lên, muốn cưới nàng.

Nhưng câu này, hắn không nói ra.

"Năm Kiến Thủy thứ ba, cha và đại ca dẫn ta đi rèn luyện, trên chiến trường, có người nhận ra ta, bẩm báo với phế đế. Phế đế lúc đó vẫn còn là hoàng tử, đang dọn dẹp chướng ngại vật trên con đường đến ngôi vị Thái tử. Hắn ta có người huấn luyện chim muông rất giỏi, có một đội chim ưng rất lợi hại, Ôn gia quân trên đường hành quân đã gặp chim ưng hai lần, chính là vì hắn ta đang tìm tung tích của ta. Lần đó, cha và Ôn gia quân..."

Hắn đột nhiên không nói tiếp được nữa, đây là lý do hắn nhiều năm qua không dám đối mặt với Ôn gia, nếu không có hắn, Ôn Lập Chương đã không chết.

Ôn Hạ không ngừng rơi lệ, Hoắc Chỉ Chu khẽ mở môi, không nói nên lời áy náy. Muốn lau nước mắt cho nàng, nhưng lại không dám chạm vào nàng, bàn tay đặt trên bàn siết chặt thành quyền.

Cả người hắn chìm trong u ám, không nhắc đến việc hắn bị móc câu sắc nhọn đ.â.m xuyên qua người, không nhắc đến việc hắn bị ngựa kéo lê trên tuyết.

Chỉ chôn sâu đôi mắt xuống, đầy đau khổ.

"Xin lỗi, Hạ Hạ, xin lỗi."

"Ta đã không bảo vệ được cha, là ta đã liên lụy cha, xin lỗi..." Giọng hắn khàn đặc, bao nhiêu lời áy náy cũng không thể đổi lại người cha đã che chở cho bọn họ.

Ôn Hạ vẫn không ngừng rơi lệ, nguyên nhân này Ôn Tư Lập đã phán đoán, giờ sự thật lại dễ chấp nhận hơn so với phán đoán của bọn họ, nhưng nàng vẫn sẽ bất mãn, sẽ oán trách, sẽ đau lòng cho người cha vô tội.

Nàng im lặng rất lâu mới mở miệng, giọng nói nghẹn ngào: "Còn gì nữa không?"

Hoắc Chỉ Chu tiếp tục nói bằng giọng khàn đặc: "Lần đó ta bị thương rất nặng, đập vào đầu, lúc đó đã khôi phục trí nhớ. Ta đã dùng võ công cha dạy để trốn thoát, sống sót."

"Ta sợ lại mang đến tai họa cho Ôn gia, không dám quay về Ôn gia nữa."

"Ta còn có mẫu phi và tỷ tỷ, sau khi khôi phục trí nhớ, ta muốn bảo vệ họ với tư cách là một người đàn ông, cũng muốn trở nên mạnh

mẽ, trả lại tất cả những đau khổ đã phải chịu đựng cho kẻ thù, cũng muốn có một ngày có thể che chở cho Ôn gia. Ta không muốn quay lại hoàng lăng nữa, đã trở về triều đình, kể hết mọi chuyện cho phụ hoàng. Nhưng lúc đó hoàng huynh đã có nền tảng vững chắc, ngoại tộc hùng mạnh, phụ hoàng không thể lay chuyển bọn họ, ta vẫn luôn nhẫn nhịn."

"Hạ Hạ, dù muội có tin hay không, lúc đó ta đã từng nghĩ sẽ không quay về Yên quốc, nơi không có tình người, không có hơi ấm đó nữa, muốn mãi mãi làm một đứa con của Ôn gia."

Nhưng hắn không thể.

"Ta trân trọng tất cả những gì Ôn gia đã dành cho ta, kính yêu cha mẹ, yêu quý ba huynh trưởng, yêu quý Hạ Hạ. Tình thân mà ta không có được trong hoàng cung, Ôn gia đã cho ta tất cả. Hạ Hạ..." Ánh mắt Hoắc Chỉ Chu luôn mang theo vẻ áy náy, nhìn Ôn Hạ đau khổ như vậy, hắn lại bất lực, không thể nào khiến Ôn Lập Chương sống lại.

Rất lâu sau, hắn khàn giọng nói: "Nhiều năm qua ta không phải không muốn liên lạc với Ôn gia, liên lạc với muội. Ta sợ thân phận của mình sẽ mang đến tai họa cho Ôn gia, ta cũng không biết mình có thể đối mặt với các ngươi với thân phận gì nữa. Là Ôn Tư Hòa, hay là kẻ đã hại c.h.ế.t cha."

Ôn Hạ đỏ hoe mắt, nhìn Hoắc Chỉ Chu thật lâu, giọng nói vẫn còn nghẹn ngào sau khi khóc: "Còn gì nữa không?"

"Phụ hoàng của ta sẽ không truyền ngôi cho kẻ đã đối xử tàn nhẫn với huynh đệ mình, trước đây người rất thương ta, lúc đó càng thêm áy náy với ta, nhưng cũng chỉ có thể lạnh nhạt với ta trên bề mặt, để bảo vệ ta. Sau đó, dù ta có thánh chỉ kế vị trong tay, cũng không địch lại thế lực của phế đế."

"Chân của huynh và bệnh của huynh đều là giả sao?"

"Bệnh là giả, chân đã khỏi rồi."

Năm đó khi trốn về Yên quốc, chân của hắn đã bị người của phế đế đánh gãy, phải mất hai năm trời, ngồi xe lăn hai năm.

Nhưng những điều này hắn không muốn nói với Ôn Hạ, không muốn nhìn nàng khóc.

"Hạ Hạ, nếu có cơ hội làm lại, ta sẽ không xuất hiện vào ngày hôm đó, hoặc sẽ liều c.h.ế.t bảo vệ cha. Ta không muốn ông ấy chết, ta chưa bao giờ nghĩ tới việc hủy hoại Ôn gia tốt đẹp như vậy."

"Muội có tin ta không?"

Trong màn lệ mờ ảo, Ôn Hạ nhìn về phía Hoắc Chỉ Chu đang tha thiết chờ đợi câu trả lời của nàng. Khuôn mặt hắn tuấn tú hơn xưa, đôi mắt vẫn như trong ký ức, là Tứ ca ca luôn đi theo sau, luôn bảo vệ nàng.

Năm năm họ sống bên nhau sớm chiều, Ôn Lập Chương đối xử với mỗi đứa con của mình như con ruột. Năm cha con trước đây lúc nào cũng tràn ngập tiếng cười vui, Ôn Lập Chương không phải là một người cha nghiêm khắc, đôi khi ông giống như một người bạn tận tình dạy dỗ, cũng sẵn sàng lắng nghe.

Họ dựa dẫm vào Ôn Lập Chương bao nhiêu, kính yêu Ôn Lập Chương bao nhiêu, Ôn Hạ đều nhìn thấy.

Nước mắt lăn dài trên má, nàng cuối cùng cũng gật đầu: "Ta tin huynh."

Hoắc Chỉ Chu rơi một giọt lệ, tất cả u ám trong phút chốc được thấu hiểu, hắn nở nụ cười, nắm lấy tay nàng.

Trong lòng Ôn Hạ cảm xúc dâng trào.

Có niềm vui gặp lại.

Cũng có sự bất bình cho cha.

Có sự trách móc đối với Hoắc Chỉ Chu.

Nhưng nàng lại nghĩ một cách lý trí, nếu cha biết thân phận thật sự của Tứ ca ca, cha chắc chắn sẽ không trách huynh ấy, ngược lại, khi đối mặt với những kẻ xấu đang truy sát, cha càng sẽ dốc hết sức bảo vệ huynh ấy.

Tay Hoắc Chỉ Chu đặt trên mu bàn tay nàng, bàn tay này đã từng bóc khoai lang cho nàng trong quân đội, hái hạt dẻ gai trên cây, hái quả mâm xôi dại chua ngọt, cũng đã xua đuổi những kẻ xấu bắt nạt nàng.

Đây là người mà nàng vô cùng quen thuộc, sau khi được huynh ấy cứu khỏi nước, nàng đã vô cùng dựa dẫm vào huynh ấy.

Nàng nhìn vào mắt huynh ấy: "Huynh đã nói cho phụ hoàng của huynh, nói cho các đại thần Yên quốc về Ôn gia quân chưa?"

"Ta chưa bao giờ tiết lộ một chữ nào về Ôn gia."

Hoắc Chỉ Chu nhìn nàng chằm chằm: "Nếu ta tiết lộ, hai nước Yên - Thịnh đã sớm không còn nghị hòa, mà ta đã dùng ngọc bài Ôn gia để có được tất cả lợi ích cho ngôi vị hoàng đế của mình. Hạ Hạ, ta chưa bao giờ nghĩ tới việc làm hại Ôn gia."

Ôn Hạ tin lời này của Hoắc Chỉ Chu.

Ngọc bài Ôn gia có thể điều động Ôn gia quân, nhưng huynh ấy chưa bao giờ lợi dụng Ôn gia quân.

Hoắc Chỉ Chu đặt ngọc bài vào tay nàng: "Ngoại trừ việc đã từng đưa ngọc bài này ra ở Ức Cửu Lâu, để chưởng quầy biết ta là người thân của chủ tiệm, ta chưa bao giờ sử dụng nó. Bây giờ, ta trả lại cho muội."

Ôn Hạ im lặng hồi lâu, đã buông bỏ sự đề phòng, giọng nói dịu dàng hỏi: "Bây giờ huynh mạo hiểm đến Đại Thịnh, tiếp theo là muốn gặp lại mẫu thân và các ca ca sao? Ta sẽ viết thư cho đại ca, nói cho huynh ấy biết mọi chuyện về huynh."

Hoắc Chỉ Chu im lặng hồi lâu, nhìn chằm chằm Ôn Hạ: "Ta đến Thịnh quốc là vì muội."

"Hạ Hạ, ta muốn hỏi muội, có bằng lòng đi cùng Tứ ca ca không?"

Ôn Hạ sững sờ, kinh ngạc ngước mắt nhìn Hoắc Chỉ Chu, nàng là Hoàng hậu Đại Thịnh, sau lưng còn có Ôn gia, làm sao nàng có thể đi được.

"Tứ ca ca biết những năm qua muội đã sống những ngày tháng thế nào, mỗi ngày ta đều hận mình không đủ mạnh mẽ, tốn quá nhiều thời gian, đến hôm nay mới có thể đến bảo vệ muội."

"Hạ Hạ, đi theo ta, đến Yên quốc, ta sẽ đối xử với muội như ở Bắc Địa."

Ôn Hạ cười khổ lắc đầu: "Ta là Hoàng hậu, không thể đi…"

"Thịnh hoàng có tôn trọng muội là Hoàng hậu không? Hắn có coi muội là thê tử, có đối xử tốt với muội không!"

Hoắc Chỉ Chu đã có chút tức giận, nhắc đến Kỳ Diên chính là nhắc đến những đau khổ mà Ôn Hạ phải chịu đựng trong những năm qua, nếu hắn có thể không lý trí, không màng đến sống c.h.ế.t của bách tính Yên quốc, thì hắn thật sự muốn tấn công vào Thịnh quốc, c.h.é.m đầu Kỳ Diên để tạ lỗi với nàng.

"Ta hỏi muội, trong lòng muội có Thịnh hoàng không?"

Ôn Hạ sững sờ.

Nhắc đến Kỳ Diên, nàng sẽ nghĩ đến gần mười ba năm đau khổ.

Nàng sẽ nhớ đến từng đêm ngày khó khăn trước đây.

Nhớ đến thân hình cường tráng của hắn giam cầm nàng trong lãnh địa của hắn, khiến nàng phải hầu hạ hắn hết lần này đến lần khác.

Đầu óc nàng hỗn loạn, lại nhớ đến viên ngọc bích mà hắn đã vận chuyển từ Oa Để quốc về, đôi mắt sâu thẳm chứa đựng ý cười khi hắn hỏi nàng có vui không.

Lại nhớ đến giọng nói trầm thấp bên gối nói rằng sau này sẽ che chở cho Ôn gia, nhớ đến việc hắn quỳ dưới chân nàng, lại hôn nàng như vậy.

Còn có lúc năm tuổi, thiếu niên lạnh lùng xông vào căn phòng đóng kín kia. Thái tử ca ca dang rộng vòng tay, ôm chặt lấy nàng.

Nhưng ngoài những điều này, nàng dường như không thể nhớ ra điều gì tốt về Kỳ Diên nữa.

Những điều ác mà Kỳ Diên đã làm, nàng muốn buông bỏ, nhưng chính hắn lại hết lần này đến lần khác ép nàng không thể buông bỏ, ép nàng phải nhớ lại những đau khổ đó.

Nàng đã từng nghĩ rằng nàng có thể sống hết quãng đời còn lại với hắn vì Ôn gia, nhưng nàng vẫn không thể làm được.

Hoắc Chỉ Chu nắm c.h.ặ.t t.a.y nàng, giọng nói trong vang hỏi nàng: "Nếu trong lòng muội có hắn, nếu muội sống tốt ở Thịnh quốc, liệu muội có đau khổ như vậy, có rơi nước mắt như vậy không?"

Ôn Hạ chớp chớp mắt, nhìn những giọt nước mắt rơi trên mặt bàn gỗ lê.

Hóa ra nàng lại khóc.

Nàng rút tay về, cố gắng che giấu tiếng nghẹn ngào, lắc đầu cười nhẹ nói: "Hôm nay ta gặp được Tứ ca ca là chuyện vui, chúng ta

đừng nhắc đến những chuyện đó nữa.”

“Nhưng ta đến Thịnh quốc chính là vì muội.” Hoắc Chỉ Chu nhìn vào mắt nàng: “Hạ Hạ, ta thích muội, không phải là thích của ca ca, mà là thích của nam tử đối với nữ tử mà mình yêu mến.”

Ôn Hạ sững sờ, cho dù đã nghe Ôn Tư Lập nói qua, nàng vẫn quá sốc khi điều này là sự thật.

Nàng vội vàng rụt tay về, mặt đỏ bừng: “Tứ ca ca, huynh là ca ca của muội.”

“Nhưng ta không phải là ca ca ruột của muội.” Hoắc Chỉ Chu chua xót trong mắt nhưng kiên định nói: “Ngày muội rời Bắc Địa về kinh đô, hỏi ta tại sao không muốn làm con trai của cha nữa, lúc đó ta không thể nói cho muội biết, bây giờ ta nói cho muội câu trả lời muộn màng này.”

“Hạ Hạ, ta không muốn làm ca ca của muội nữa, ta muốn đợi muội lớn lên, ta muốn lập công danh, ta muốn có năng lực bảo vệ muội, ta muốn cưới muội làm thê tử duy nhất của ta.”

Ôn Hạ hoảng hốt nhìn vào đôi mắt này, muốn đứng dậy tránh đi, vừa xấu hổ vừa bối rối, sau khi bình tĩnh lại, nàng nhìn Hoắc Chỉ Chu nói: “Tứ ca ca, chúng ta lớn lên cùng nhau, thời thơ ấu đều ở bên nhau, có lẽ huynh chỉ là chưa tiếp xúc với nữ tử nào khác, nên mới lầm tưởng tình cảm này là thích.”

“Hạ Hạ, ta rất rõ ràng.”

Hoắc Chỉ Chu cười khổ, không tiếp tục dọa nàng hoảng sợ: “Cho dù muội coi ta là ca ca, hay coi ta là một người mới quen, ta đều muốn trở thành chỗ dựa cho muội.”

“Ta sẽ không ép muội, nhưng ta sẽ đợi muội. Muội không cần phải trả lời ta ngay bây giờ, cũng không cần lo lắng cho tương lai của Ôn gia. Nếu muội đi Yên quốc với ta, ta sẽ sắp xếp một cái c.h.ế.t giả,

để Thịnh hoàng tin rằng muội không còn trên đời, sẽ không liên lụy đến Ôn gia.”

Ôn Hạ ngơ ngác nói: “Ta có thể giả c.h.ế.t sao?”

Hoắc Chỉ Chu gật đầu: “Hương Sa là người của ta, nếu muội muốn gặp ta, cứ nói với nàng ấy.”

Ôn Hạ rất bất ngờ, Hương Sa chẳng phải là nha hoàn đi theo nàng từ nhỏ đến lớn sao, sao lại thành người của huynh ấy?

Hoắc Chỉ Chu bất đắc dĩ giải thích với nàng: “Ta đang nói đến Hương Sa sau khi về từ Thanh Châu hành cung.”

Ôn Hạ có chút hiểu nhưng cũng không hiểu lắm, từ chùa trở về ly cung.

Sau khi cho Bạch Khấu lui xuống, nàng hỏi Hương Sa: “Lúc ở Thanh Châu hành cung, ngươi đã trở thành người của Tứ ca ca rồi sao?”

Hương Sa khẽ cong môi cười bất đắc dĩ, nụ cười ấy bỗng có chút khác biệt so với Hương Sa hoạt bát trước đây. Nàng chỉ nói: "Gặp được chủ nhân, nương nương hẳn là vui mừng, nô tỳ không quấy rầy nương nương nữa, nếu nương nương muốn gặp chủ nhân thì cứ gọi nô tỳ bất cứ lúc nào."

Ôn Hạ ngẩn người nằm trên giường.

Nàng muốn rời xa Kỳ Diên, nhưng nàng chỉ ước gì chưa từng quen biết Kỳ Diên.

Dù hiện tại nàng có chán ghét Kỳ Diên đến đâu, nàng vẫn là Hoàng hậu Đại Thịnh, là chỗ dựa của Ôn gia. Nàng sợ rằng nếu nàng rời khỏi Đại Thịnh, một ngày nào đó bị Kỳ Diên phát hiện, Ôn gia sẽ gặp đại họa.

Hơn nữa, với tư cách là người Đại Thịnh, là con gái của Ôn Lập Chương trung nghĩa ái quốc, trong tiềm thức nàng không muốn rời khỏi mảnh đất mà cha nàng đã liều c.h.ế.t bảo vệ.

Nhưng, cả đời này nàng phải sống trong Ly cung Du Lâm này sao?

Hoặc là, một ngày nào đó Kỳ Diên vui vẻ hay không vui, lại triệu nàng hồi cung, giam cầm nàng như ở Càn Chương cung, ép nàng thị tẩm, sinh hạ hoàng tự...

Nàng nghĩ quá nhiều, suy nghĩ quá phức tạp, mơ màng ngủ thiếp đi, trong mơ cũng toàn là những chuyện hỗn độn này.

...

Dưới màn đêm lạnh lẽo, cả Ly cung Du Lâm đều vô cùng yên tĩnh.

Trên con đường dài đã không còn cung nhân, chỉ có Kỳ Diên một thân huyền y màu tối, tất cả thị vệ của Ly cung đều lặng lẽ lui xuống khi hắn đến.

Khôn Nguyên điện sáng đèn leo lét, Kỳ Diên bước vào tẩm cung, yên lặng đứng ngoài màn che.

Ôn Hạ khẽ nhắm mắt, gương mặt trắng nõn như ngọc ẩn hiện trong chăn gấm màu xanh nhạt, nàng dường như ngủ không ngon giấc, khi thì nhíu mày, khi thì thở gấp, đôi môi đỏ mọng khẽ run cũng dần thốt ra những lời nói mơ hồ.

Kỳ Diên nghe không rõ, nín thở tiến lại gần hơn một chút.

"Phụ thân..."

Hắn nắm chặt tay, rõ ràng là chán ghét Ôn Lập Chương, nhưng giờ phút này lại ước gì Ôn Lập Chương còn sống, như vậy nàng sẽ vui vẻ, sẽ không còn cau mày như lúc này nữa.

"Đừng b.ắ.n đào của ta, đừng òa khóc!"

Kỳ Diên cứng đờ tại chỗ, sắc mặt hối hận đến c.h.ế.t lặng, rõ ràng muốn tiến lên ôm Ôn Hạ vào lòng, nhưng lại không dám.

Nàng ngay cả trong mơ cũng khóc, hắn vốn chỉ định trêu chọc nàng một chút, vậy mà lại làm nàng tổn thương sâu sắc đến vậy.

Nghe tiếng khóc nức nở trong mơ của Ôn Hạ, hắn gần như muốn quay về năm đó tát cho Kỳ Diên một cái thật mạnh.

"Thái tử ca ca cứu ta."

Ánh mắt Kỳ Diên chấn động, cuối cùng không nhịn được bước nhanh đến ngồi bên giường, nắm lấy tay Ôn Hạ.

Lòng bàn tay hắn run rẩy, bị Ôn Hạ đang ngủ say nắm chặt. Khóe mắt nàng ứa ra một giọt nước mắt, đôi môi đỏ mọng lẩm bẩm: "Đừng cởi y phục của ta hu hu hu."

Nàng vậy mà lại mơ thấy cơn ác mộng năm tuổi bị bán vào kỹ viện.

"Thái tử ca ca..."

"Ta đây." Qua lớp chăn, Kỳ Diên cúi người ôm chặt lấy cơ thể đang run rẩy của Ôn Hạ: "Hạ Hạ, Thái tử ca ca ở đây."

Giờ phút này, hắn bỗng nhiên vô cùng hối hận, giọng nói khàn đặc: "Thái tử ca ca sai rồi, Ôn Hạ, ta sai rồi."

Cơ thể Ôn Hạ không còn run rẩy nữa, nàng mơ màng mở mắt ra, khi ánh mắt rơi trên gương mặt hắn, nàng còn tưởng là đang mơ, vừa khóc vừa đánh hắn: "Người cút đi."

Mãi đến khi một cái tát vang lên giòn giã, Ôn Hạ mới run rẩy chớp mắt, đôi mắt hạnh mở to nhìn chằm chằm vào hắn, bỗng nhiên hoảng sợ kêu lên một tiếng.

Hương Sa từ ngoài cầm đèn bước vào, thấy Kỳ Diên ngẩn người quên cả hành lễ.

"Lui xuống."

Hương Sa chỉ đành bất đắc dĩ lui ra khỏi tẩm cung.

Ôn Hạ co rúm vào trong giường, Kỳ Diên buông tay đang nắm chặt cổ tay nàng, không để ý đến cơn đau trên mặt, mà đưa tay muốn lau nước mắt trên khóe mi nàng.

Ôn Hạ quay mặt đi, trong mắt chỉ có sự hoảng sợ và chán ghét.

"Ta không muốn gặp người."

"Nhưng trong mơ nàng gọi tên ta."

"Ta không có."

"Nàng gọi Thái tử ca ca."

Ôn Hạ im lặng: "Người nói ta gọi là Thái tử ca ca, chứ không phải Hoàng thượng."

Kỳ Diên mím chặt môi, đôi mắt sâu thẳm lặng lẽ nhìn nàng.

Ôn Hạ lấy lại bình tĩnh, đôi mắt hạnh không chút độ ấm: "Thần thiếp đang bệnh, Ly cung lạnh lẽo, xin Hoàng thượng ban cho thần thiếp sự thanh tịnh."

Kỳ Diên đứng dậy, bước chân im lặng đi về phía cửa phòng: "Trẫm không muốn ép buộc nàng, cũng không phải đến để quấy rầy nàng, trẫm chỉ là ngồi ở Phượng Dực cung một hồi lâu, nhìn thấy trống trải, nên muốn đến gặp nàng một lần, xem nàng đã khỏi bệnh chưa."

Nói xong câu này, bóng dáng hắn cũng lặng lẽ biến mất.

Ôn Hạ lại không dám ngủ nữa.

Nàng đã nghĩ trong Ly cung sẽ có người của hắn giám sát, nhưng không ngờ hắn lại đích thân đến giám sát nàng.

Mở mắt ra đã thấy gương mặt hắn, nàng làm sao có thể ngủ yên?

Liên tục hai ngày, đêm nào Ôn Hạ cũng gọi Bạch Khấu và Hương Sa thay phiên nhau trực đêm.

Nàng ngủ không ngon, tinh thần cũng không tốt lắm, ban ngày làm việc gì cũng không hứng thú.

Nàng hiểu rõ, nàng chính là không vui. Nhưng nàng không nỡ bỏ Ôn gia, không nỡ bỏ người cha cả đời trung nghĩa ái quốc, không muốn đến một đất nước thù địch.

Nếu nàng giả chết, Ôn gia phải làm sao?

Đêm nay là Hương Sa trực đêm.

Ôn Hạ dựa vào giường, ôm chăn, vẫn chưa ngủ.

Hương Sa ngủ trên chiếc giường dài bên cạnh, nhỏ giọng hỏi: "Nương nương, người đã ngủ chưa ạ?"

"Chưa."

"Người ngủ đi, nô tỳ canh cho người."

Ôn Hạ khẽ dừng lại: "Lần trước ngươi chưa trả lời ta, sao ngươi lại trở thành người của Tứ ca ca?"

"Nương nương..." Hương Sa đứng dậy đi đến trước màn che: "Nương nương muốn biết, vậy đừng để nô tỳ dọa sợ nha."

Ôn Hạ ngồi dậy, thấy nụ cười tinh quái của Hương Sa, khẽ cong môi chờ nàng giải thích.

Hương Sa lại không nói gì nữa, mà bê bàn đến, mang tới một chiếc hộp, lấy ra gương đồng, nhíp, kim chỉ, một ít dầu trơn và keo dính.

Nàng lấy ra một thứ từ trong khoang mũi, Ôn Hạ thấy rõ chóp mũi nàng thay đổi hình dạng, nhất thời sững người.

"Hương Sa" trước mặt nàng, đang gỡ bỏ lớp ngụy trang trên mặt.

Cô gái trẻ đứng trước mặt nàng môi đỏ răng trắng, vừa thanh tú vừa điềm tĩnh, cung kính mỉm cười.

"Tỳ nữ Hương Sa của người lúc ở Thanh Châu đã ngã xuống xe ngựa, cả người đều bị thương, đặc biệt là chân bị thương rất nặng, nhưng bây giờ nàng ấy đã khỏi rồi. Chủ nhân nói, nếu người không dùng nô tỳ nữa thì sẽ đưa Hương Sa đến cho người." Nàng cung kính cười nói.

Ôn Hạ vẫn còn đang kinh ngạc, chớp mắt: "Ngươi, ngươi vậy mà lại có thuật thần kỳ như vậy, thật lợi hại, cũng thật đáng sợ."

Hương Sa bất đắc dĩ: "Nô tỳ dựa vào đó mà sống, nếu không có thuật này, chủ nhân có lẽ đã không còn trên đời nữa rồi."

"Sao lại nói vậy?"

Hương Sa không nói với nàng về chuyện trước đây: "Vẫn là để chủ nhân nói cho người biết đi."

Ôn Hạ bỗng có chút bất mãn vì bị Tứ ca ca giấu giếm, nhớ đến lời Hoắc Chỉ Chu nói, nàng bỗng nhiên d.a.o động: "Giả c.h.ế.t mà Tứ ca ca nói, là muốn ngươi giả dạng ta để c.h.ế.t thay sao?"

Hương Sa mỉm cười gật đầu.

Ôn Hạ sững người, vội vàng lắc đầu: "Không được, ta sẽ không lấy mạng ngươi."

"Nô tỳ chỉ là một mạng nhỏ nhoi..."

"Ta sẽ không làm vậy."

Ôn Hạ phẩy tay ra hiệu cho nàng ta lui xuống, nhưng Hương Sa vẫn quỳ yên tại chỗ.

Ôn Hạ do dự: "Nếu muốn ngươi giả dạng ta, mà không chết, liệu có bị phát hiện sơ hở không?"

"Sẽ không, nô tỳ ngày ngày hầu hạ người, quan sát người, chính là vì ngày này. Thuật dịch dung của nô tỳ đã từng qua mặt tiên đế Yên quốc, phế đế và Trang tướng."

Ôn Hạ ngẩn người hồi lâu, Hương Sa im lặng chờ đợi trong điện, không nói một lời.

Nhớ đến Kỳ Diên vừa mở mắt ra đã xuất hiện trước mặt, nhớ đến những chuyện ác độc hắn từng làm... Ôn Hạ nhắm mắt lại, khi mở mắt ra, nàng nhìn chằm chằm vào người con gái xinh đẹp trước mặt: "Vậy ngươi hãy giả dạng ta, nhưng không được c.h.ế.t thay ta, ngươi phải sống."

Hương Sa cười rộ lên, dập đầu trước nàng, đứng dậy nói ngày mai sẽ đi liên lạc với chủ tử, rồi lặng lẽ lui xuống trường kỷ.

Ôn Hạ nằm trên giường, mở mắt ra, vẫn còn chút do dự và hoang mang.

Nàng không biết mình đến Yên quốc có đúng hay không, nhưng nàng hiểu rõ mình không muốn ở lại Đại Thịnh, không muốn gặp lại Kỳ Diên. Chỉ cần nói chuyện với hắn thêm một câu, nàng cũng cảm thấy bức bối khó chịu.

Chương 51: Chương 49

Ngày hôm sau, trời trong xanh, nắng đẹp.

Ôn Hạ ngồi trước bàn trang điểm để Bạch Khấu vấn tóc cho nàng, nàng cúi đầu mở hộp trang sức.

Bạch Khấu khen nàng hôm nay sắc mặt tốt hơn nhiều: "Nương nương sao không gặp Tứ công tử thêm lần nữa, như vậy tâm trạng sẽ tốt hơn."

Chuyện của Hoắc Chỉ Chu, Ôn Hạ đều chưa nói với Bạch Khấu: "Huynh ấy đã về quê rồi, phủ có việc, không thể rời đi được. Chuyện ta và huynh ấy nhận nhau, sau này ngươi cũng không được tiết lộ cho Hoàng thượng, người không thích ta nhắc đến Tứ ca ca."

Bạch Khấu cúi đầu vâng dạ.

Ôn Hạ lấy từ trong hộp trang sức ra một chiếc vòng tay bằng ngọc bích: "Ta đã có một chiếc vòng này rồi, chiếc này thưởng cho ngươi."

Bạch Khấu cười nói: "Nô tỳ đã được Nương nương ban thưởng rất nhiều rồi, chiếc vòng quý giá như vậy, Nương nương thích thì cứ giữ lại."

Ôn Hạ lặng lẽ ngẩng đầu nhìn Bạch Khấu, ánh mắt chưa bao giờ dịu dàng như lúc này.

Suy nghĩ cả đêm, nàng quyết định rời khỏi đây, không thể mang Bạch Khấu theo.

Đây là nha hoàn hầu hạ nàng từ nhỏ, khác với những người khác. Ôn Hạ kéo tay Bạch Khấu, thoa chút dầu hoa sen lên mu bàn tay nàng, nhân lúc da dẻ mềm mại đeo chiếc vòng vào cổ tay Bạch Khấu.

"Ta khó khăn lắm mới vui vẻ hơn một chút, ngươi cứ để ta vui vẻ đi."

Bạch Khấu mỉm cười đáp ứng, dù sao cũng là nữ nhi trẻ tuổi, được chiếc vòng xinh đẹp thì rất vui vẻ.

Ôn Hạ đứng dậy ra ngoài sân ngồi dưới gốc cây hòe, lật giở sách trong bóng nắng lốm đốm.

Bạch Khấu hầu hạ bên cạnh.

Ôn Hạ hỏi: "Ta nhớ Ôn phủ cũng có một quyển sách như vậy, là quyển hạ, hình như là lúc chín tuổi từng ở Ôn phủ một thời gian, lúc đó để lại. Ngươi còn nhớ không?"

Bạch Khấu cười nói nhớ.

Năm đó Ôn Hạ cầu xin Thái hậu viết thư cho cha để nàng trở về Bắc Địa, trong lúc Thái hậu chờ cha hồi âm, thấy nàng thực sự ngủ không ngon giấc trong cung, liền lệnh cho Hứa ma ma đưa nàng về Ôn phủ ở vài ngày.

"Ngươi đến Ôn phủ tìm quyển hạ đó cho ta nhé."

Bạch Khấu lĩnh mệnh lui xuống.

Ôn Hạ tiễn nàng ta đi khuất bóng, nhìn Hương Sa đang đứng dưới mái hiên xách hòm xiểng lặng lẽ bẩm báo "đã chuẩn bị xong", liền đặt sách xuống đứng dậy, phân phó Trứ Văn chuẩn bị xe ngựa, nàng muốn đến chùa dâng hương.

Đến ngôi chùa đã từng gặp Tứ ca ca lần trước, Ôn Hạ bảo Trứ Văn đợi ở ngoài, dẫn Hương Sa cùng vào một gian điện thờ Phật.

Hoắc Chỉ Chu áo xanh ngọc bích, nhìn thấy nàng, ánh mắt lộ vẻ an ủi và vui mừng.

Ôn Hạ tiến lên, gọi một tiếng Tứ ca ca, dừng một lát rồi nói: "Ta đến Yên quốc chỉ là tạm thời lánh nạn, chờ Đại Thịnh ổn định, Hoàng thượng không còn chú ý đến ta nữa, ta sẽ trở về bên cạnh mẫu thân. Ta là người tự do, Tứ ca ca không thể hạn chế tự do của ta."

Hoắc Chỉ Chu có chút đau lòng: "Hạ Hạ, muội không tin người khác, chẳng lẽ còn không tin ta sao?"

Ôn Hạ bây giờ chỉ là bị Kỳ Diên dọa sợ, nếu Tứ ca ca chỉ là thân phận bình thường, không phải hoàng đế, nàng đương nhiên sẽ không nói câu này.

Nhưng nhớ đến sự tin tưởng và ỷ lại của nàng đối với Hoắc Chỉ Chu trước đây, lúc đó nàng hoàn toàn chỉ coi huynh ấy là ca ca, là người thân cả đời, còn từng cứu mạng nàng dưới hồ. Lúc đó, nàng tin tưởng huynh ấy tuyệt đối.

Vẻ mặt đau lòng của Hoắc Chỉ Chu khiến Ôn Hạ có chút không đành lòng, nhưng vì tương lai, nàng vẫn muốn nói rõ suy nghĩ trong lòng cho huynh ấy biết.

"Tứ ca ca, cha đã canh giữ Đại Thịnh cả đời, là con của cha, muội không nên đến Yên quốc. Nhưng bây giờ muội không còn cách nào khác, huynh cũng là ca ca của muội, muội bằng lòng đến quê hương của huynh xem thử, nhưng muội vẫn muốn nói, muội có thể rời đi bất cứ lúc nào."

Hoắc Chỉ Chu tuy đau lòng, nhưng vẫn gật đầu kiên định với nàng, ánh mắt có chút tán thưởng: "Hạ Hạ vẫn như trước kia, có chủ kiến của riêng mình. Muội biết cách bảo vệ mình, ta nên vui mừng mới phải."

"Muội nói cha đã canh giữ Đại Thịnh cả đời, muội không nên đến Yên quốc. Câu này, có lẽ ta có quan điểm khác."

"Bây giờ không phải người khác nắm quyền, mà là ta. Hai nước giao chiến, người bị thương trước tiên chính là Ôn gia quân, mà ta nắm quyền, muốn trả lại cho hai nước một sự thái bình, cũng trả lại cho Ôn gia một sự an ổn."

Ôn Hạ nhìn đôi mắt ôn hòa của huynh ấy, nở nụ cười.

Hương Sa lấy ra dụng cụ dịch dung: "Chủ tử, bắt đầu thôi."

Ôn Hạ: "Ta còn một câu cuối cùng."

"Huynh là ca ca của ta..."

Ôn Hạ không biết mở lời thế nào, nhìn chàng trai tuấn tú như ngọc trước mặt.

Nàng đã từng tưởng tượng nếu có thể tự mình chọn lựa phu quân, quả thực là lấy cha và các ca ca làm hình mẫu, nhưng nhiều hơn, là thích nam nhi văn võ song toàn, phẩm vị hơn người như Ôn Tư Hòa.

Nàng coi huynh ấy là ca ca, huynh ấy lại nói với nàng, huynh ấy đối với nàng không còn là tình cảm huynh muội nữa.

Nàng chỉ cảm thấy xấu hổ và luống cuống, không dám nghĩ đến chuyện đó.

Nói xong câu này, hai má Ôn Hạ nóng bừng, không biết mình có đỏ mặt không, lần đầu tiên trước mặt ca ca thân thiết như vậy mà luống cuống.

Tuy nàng chỉ nói nửa câu, nhưng Hoắc Chỉ Chu cũng hiểu ý nàng, có chút ảm đạm, nhưng vẫn mỉm cười như thường, giống như mỗi lần chiều theo ý nàng lúc nhỏ, khẽ cười nói: "Ừm, ta biết, chỉ cần Hạ Hạ làm lại Hạ Hạ vui vẻ trước kia là được rồi."

Ôn Hạ cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, đi theo Hương Sa dịch dung, nhẹ nhàng áp hai má nóng bừng. May mà đã quay lưng lại, Tứ ca ca không nhìn thấy.

Ôn Hạ dịch dung thành một người bình thường, tuy Hương Sa cố ý thay đổi một số đường nét trên khuôn mặt nàng, nhưng cốt cách và dung mạo của nàng vốn đã hoàn hảo, trong dung mạo bình thường này, thần thái và khí chất vẫn là một mỹ nhân.

Hương Sa dịch dung thành Ôn Hạ, Ôn Hạ nhìn thấy cũng kinh ngạc trợn tròn mắt.

Hương Sa mỉm cười quỳ lạy nàng: "Nương nương, nô tỳ từ biệt người tại đây."

Nàng ta lại quỳ lạy Hoắc Chỉ Chu: "Chủ nhân, bảo trọng."

Hoắc Chỉ Chu gật đầu nhìn nàng ta một cái, nắm tay Ôn Hạ đi ra cửa.

Ôn Hạ dừng bước: "Bạch Khấu là nha hoàn hầu hạ ta từ nhỏ, mong huynh chiếu cố nàng ta nhiều hơn."

Hương Sa gật đầu, ánh mắt hạnh nhân đang mỉm cười, thần sắc quả thực giống Ôn Hạ đến tám chín phần.

Ôn Hạ: "Ngươi tên gì?"

Nàng khựng lại một chút, mỉm cười: "Nô tỳ tên là Vân Nga."

"Cảm ơn ngươi, Vân Nga. Ta đã để lại một bức thư cho Hoàng thượng trong hộp đựng đồ trang điểm bằng vỏ sò điệp trên bàn trang điểm. Nếu có một ngày ngươi bị bại lộ, có thể đưa bức thư này cho ngài ấy, hẳn là có thể bảo toàn tính mạng."

Đêm qua suy đi nghĩ lại, Ôn Hạ sợ liên lụy đến người vô tội nên đã viết một bức thư cầu xin. Nếu Kỳ Diên còn chút tình nghĩa xưa, có lẽ

sẽ tha cho Vân Nga, không đến mức hại nàng mất mạng.

Vân Nga mỉm cười gật đầu.

Ôn Hạ nhìn nàng thật sâu, ánh mắt đầy biết ơn, sau đó được Hoắc Chỉ Chu dìu đi.

Bóng dáng màu xanh như cây tùng cây ngọc, biến mất hoàn toàn ở cửa phòng. Vân Nga mỉm cười, một giọt nước mắt lăn xuống, nàng khẽ nhíu mày đứng dậy, phủi nhẹ bụi trên tà váy, mở cửa, vẻ mặt bình tĩnh đi về phía Trứ Văn ở xa xa.

"Nương nương, sao không thấy Hương Sa hầu hạ người?"

"Ta có việc sai nàng ấy đi lo liệu." Vân Nga khẽ ho một tiếng, nói giọng hơi khó chịu.

Tuy có thể thay đổi dung mạo, nhưng giọng nói chỉ có thể thay đổi được bảy tám phần.

Trứ Văn cẩn thận dìu nàng lên xe ngựa, nói sẽ về Ly cung mời đại phu.

Mãi cho đến khi Bạch Khấu về Ly cung đưa sách cho nàng, cũng không phát hiện ra điều gì khác thường.

...

Bên này Ôn Hạ đã đi tới cổng thành Kinh đô. Từ nhỏ nàng đã học theo lễ nghi tôn quý nhất của Đại Thịnh, đây là lần đầu tiên thoát khỏi lớp xiềng xích này, vừa kích động vừa căng thẳng. Khi xe ngựa dừng lại xếp hàng chờ kiểm tra, nàng có chút bất an nắm chặt khăn tay.

Cách lớp tay áo, Hoắc Chỉ Chu nắm lấy tay nàng.

"Đừng lo lắng."

"Tứ ca ca làm sao có giấy thông hành ra vào Kinh đô?"

Hoắc Chỉ Chu cũng không giấu giếm nàng: "Trong thành Bắc Châu có người làm giúp ta."

Ôn Hạ khẽ dừng lại, sau khi Bắc Châu được sáp nhập vào Đại Thịnh, Kỳ Diên đã phân bổ không ít ngân khố để cải cách, nhưng đều bị tham ô, Ôn Tư Lập đến Bắc Châu lần này chính là để xử lý chuyện này.

Chưa đợi nàng lên tiếng, Hoắc Chỉ Chu đã nói: "Yên tâm, người này không biết thân phận của ta, chỉ là lấy tiền làm việc. Đại ca đang phụ trách điều tra Bắc Châu, tin rằng loại người này cho dù ta không nói, đại ca cũng có thể điều tra ra."

Ôn Hạ nghĩ đến Hứa ma ma và các ca ca, trong lòng không nỡ: "Nếu ta nói với nương là ta muốn rời khỏi hoàng cung, người có đồng ý cho ta đi không?"

"Muốn đi từ biệt với nương, đại ca và tam ca sao?"

Ôn Hạ ảm đạm gật đầu.

Hoắc Chỉ Chu xoa đầu nàng: "Nói chuyện đàng hoàng với nương, người cũng là nữ tử, sẽ hiểu cho muội. Nếu muốn từ biệt với bọn họ, trên đường đến Yên quốc, đi qua Bắc Địa, chúng ta vừa hay có thể gặp bọn họ. Ta sẽ đi gặp đại ca, để huynh ấy đồng ý cho muội cùng ta đến Yên quốc?"

Ôn Hạ ngước mắt nhìn Hoắc Chỉ Chu, ánh mắt dịu dàng, khẽ gật đầu.

Bên ngoài xe ngựa, thị vệ Ân Huấn nói: "Chủ tử, đến lượt chúng ta xuống xe kiểm tra rồi."

Ân Huấn vén rèm xe, Hoắc Chỉ Chu xuống xe trước, đưa tay về phía Ôn Hạ.

Ôn Hạ vừa vịn tay hắn xuống xe, liền nghe thấy binh lính canh giữ cổng thành ồn ào: "Hai bên tránh đường! Đứng yên tại chỗ!"

Hoắc Chỉ Chu ánh mắt trầm tĩnh, nhìn lướt xung quanh, cánh tay dài bảo vệ Ôn Hạ.

"Tứ ca ca?"

"Không sao."

Bách tính đang xếp hàng đều bị yêu cầu lui sang hai bên, nhường đường ở giữa.

Ân Huấn nhìn về phía ngoài cổng thành: "Có xe ngựa vào thành."

Nhưng chiếc xe ngựa kia ngoại trừ rộng rãi hơn một chút thì cũng là xe ngựa bình thường, ngay cả biển hiệu phủ đệ cũng không có, chỉ treo một chuỗi ngọc bội hình con thỏ vô cùng tinh xảo, trông khá thú vị.

Đám đông tách ra, Ôn Hạ đứng ở phía trước, khi nhìn thấy chiếc xe ngựa kia thì sững sờ tại chỗ, hai vai dần run lên, bước chân cũng rụt rè lùi về sau.

"Sao vậy?" Hoắc Chỉ Chu hỏi.

Ôn Hạ mấp máy môi, lắc đầu, mượn lồng n.g.ự.c Hoắc Chỉ Chu để tránh chiếc xe ngựa kia.

Đó là xe ngựa của Kỳ Diên.

Khi vi hành, hắn thường đi chiếc xe ngựa bình thường này, nhìn thì bình thường, nhưng lại được làm bằng gỗ mun vô cùng chắc chắn, hắn cũng thích treo hình thú vật mình yêu thích ở phía trước xe.

Người đánh xe là một thị vệ cấm quân của hắn.

Người cưỡi ngựa hộ tống hai bên là Trần Lân và một thị vệ thân tín khác.

Mặc dù cửa sổ xe được che kín, Ôn Hạ vẫn run rẩy lông mi, sợ hãi túm c.h.ặ.t t.a.y áo Hoắc Chỉ Chu.

Hoắc Chỉ Chu thông minh cỡ nào, đã biết người trong xe là ai, hắn liếc mắt nhìn, quay người ôm lấy Ôn Hạ, bờ vai rộng che khuất thân hình nàng.

Cổng thành người người xếp hàng, xe ngựa chậm rãi đi vào con đường lớn.

Trên xe chính là Kỳ Diên và Nguyễn Tư Đống.

Hôm nay Nguyễn Tư Đống cố ý đưa Kỳ Diên đi nếm thử rượu Vận Thành.

Nếm rượu là phụ, Kỳ Diên chỉ muốn ra ngoài giải sầu, cũng muốn nghe Nguyễn Tư Đống kể chuyện trước kia theo đuổi Liễu Mạn Nương. Mặc dù hắn cảm thấy vô dụng, nhưng cũng tốt hơn là một mình ngồi trong Thanh Yến điện, tê liệt phê duyệt từng chồng tấu chương cứng nhắc.

Xung quanh vang lên tiếng người huyên náo, Kỳ Diên xoay xoay chuỗi hạt bằng ngọc bích mà Ôn Hạ không mang theo trong tay, đột nhiên khựng lại, động tác trên tay dừng lại.

Không hiểu sao, hắn quay đầu nhìn về phía cửa sổ xe.

Hắn tùy ý vén rèm xe lên, đôi mắt sâu nhìn thấy hàng người dài dằng dặc, còn có một bóng dáng quen thuộc trong đó. Thân hình cao lớn như ngọc, nho nhã tuấn tú, chính là vị chưởng quầy đã gặp ở Ức Cửu Lâu hôm đó.

Người đàn ông mặc áo xanh, tay áo rộng che chở một nữ tử áo hồng, Kỳ Diên chỉ nhìn lướt qua, nhưng vẻ mặt hắn đã vô cùng dịu

dàng cưng chiều.

Kỳ Diên nhìn chằm chằm bóng lưng nữ tử đó một lúc.

"Người đang nhìn gì vậy?" Nguyễn Tư Đống nhìn theo ánh mắt hắn.

"Nữ tử áo hồng kia, có giống Hoàng hậu không?"

"Người đang nói đùa à? Eo nữ tử đó thô như vậy, lưng cũng dày! Tiểu hoàng hậu eo thon nhỏ nhắn, dáng người yểu điệu rõ ràng, trán rộng vai nhỏ, da trắng nõn như..."

Lời chưa nói hết của Nguyễn Tư Đống bị chặn lại bởi ánh mắt lạnh lùng của Kỳ Diên, vội vàng giải thích: "Thần tuyệt đối không có ý gì khác! Đôi mắt này của thần cũng tuyệt đối chưa từng mạo phạm Hoàng hậu!"

Kỳ Diên nhìn lại lần nữa, đã thấy vị chưởng quầy của Ức Cửu Lâu kia nắm tay nữ tử, cẩn thận che chở nàng ta để binh lính kiểm tra, đợi đến khi binh lính cất giấy thông hành, nàng ta mới quay người lại.

Dung mạo tầm thường, nước da ngăm đen, lông mày thô, mắt híp, cằm nhọn.

Một người hoàn toàn không liên quan gì đến Ôn Hạ.

Hắn vậy mà lại thấy giống Ôn Hạ, vậy mà còn cảm thấy nhìn nữ tử xa lạ này càng nhìn càng thấy thân thiết.

Không biết hôm nay làm sao nữa, tâm trạng hắn bất định, cứ nhớ đến Ôn Hạ mãi.

Ngón tay thon dài buông rèm xe xuống, cả người hơi dựa vào thành xe, Kỳ Diên nhắm mắt lại.

Trần Lân ở bên ngoài bẩm báo: "Hoàng thượng, nơi này gần Du Lâm ly cung, nếu người không đến ly cung, thuộc hạ sẽ không đổi đường nữa?"

Kỳ Diên mím chặt môi mỏng, không nói gì.

Trong lúc chờ đợi im lặng, Trần Lân không nhắc lại nữa, xe ngựa lại từ từ chạy tiếp.

Kỳ Diên muốn đi gặp Ôn Hạ, nhưng đêm qua mới dọa nàng sợ, sao dám đi chọc nàng không vui nữa.

Vậy cứ để nàng nghỉ ngơi vài ngày rồi tính tiếp.

Nàng không biết, ngọc bích mà Oa Đế quốc đào được lần này vô cùng hiếm thấy, nàng nhìn thấy nhất định sẽ quên hết chuyện không vui, mỗi lần nhìn thấy những viên ngọc bích đó nàng đều rất vui vẻ.

Còn nữa, nàng không ở trong cung, hắn căn bản không cần nhiều ngọc bích như vậy, đã sai thợ thủ công xây cho nàng một căn nhà bằng vàng ngọc và ngọc bích. Hắn không tin đến khi cung điện bằng vàng ngọc này được xây xong, nàng sẽ không động lòng.

...

Bên này cổng thành, Ôn Hạ đã lên xe ngựa.

Đợi đến khi xe ngựa ra khỏi cổng thành Kinh đô, nàng không nhịn được vén rèm xe lên một chút.

Càng đi xa, thành lầu cao lớn dưới bầu trời xanh thẳm càng lúc càng nhỏ dần, chữ "Thịnh" trên lá cờ cũng dần khuất bóng.

Nàng siết chặt tay, mới phát hiện lúc nãy bị Ôn Tư Hòa nắm tay mà quên cả buông ra.

Ôn Hạ vội vàng rút tay về, áy náy nhìn vết hằn móng tay in trên lòng bàn tay Ôn Tư Hòa.

"Tứ ca ca có đau không?"

"Muội lo lắng hắn nhận ra, hay là không nỡ rời đi?"

Ôn Hạ lắc đầu.

Ôn Tư Hòa nói: "Yên tâm đi, muội đã cải trang dung mạo, cho dù người quen nhìn thấy cũng không nhận ra. Hơn nữa..." Hắn hơi ngừng lại, giọng nói trong trẻo trầm ổn: "Hạ Hạ, rời đi chưa chắc đã là chuyện xấu."

Ôn Hạ gật đầu, nhìn con đường dài hun hút với hoa nở rộ, cây cối xanh tươi rợp bóng hai bên, cuối cùng cũng có cảm giác nhẹ nhõm khi buông bỏ tất cả.

"Con đường này ta nhận ra, lúc đi Thanh Châu cũng thấy hoa nở khắp nơi." Nàng mỉm cười.

"Ra khỏi Vận Thành rồi, ta muốn cưỡi ngựa."

Ôn Tư Hòa mỉm cười đồng ý.

Họ đi khá gọn nhẹ, chỉ một chiếc xe ngựa và bốn thị vệ cưỡi ngựa đi theo, ra khỏi Vận Thành chỉ mất một canh giờ rưỡi.

Đường lớn rộng rãi, người đi lại không nhiều, ai nấy đều đi đường của mình.

Ôn Hạ cùng Ôn Tư Hòa xuống xe ngựa, thị vệ dắt tới một con ngựa hiền lành.

Ôn Hạ nhìn yên ngựa, Ôn Tư Hòa đã sai thị vệ thay yên mới. Nàng mỉm cười: "Đa tạ Tứ ca ca."

Giọng nàng có chút trong trẻo như thuở nhỏ.

Ôn Tư Hòa cười nói: "Ta dẫn muội, hay muội tự cưỡi?"

"Đã lâu rồi ta không cưỡi ngựa."

"Vậy lên đi." Ôn Tư Hòa ngồi lên lưng ngựa, đưa tay về phía Ôn Hạ.

Ôn Hạ nhờ sức hắn ngồi lên ngựa, Ôn Tư Hòa hai tay nắm lấy dây cương, đưa vào tay nàng. Ôn Hạ rất tự nhiên nắm lấy, kẹp chặt bụng ngựa, ra hiệu một tiếng, con ngựa phi nước đại trên con đường rợp bóng cây.

Ánh nắng xuyên qua tán lá, gió thổi vi vu bên tai, Ôn Hạ vui vẻ cười thành tiếng.

Ôn Tư Hòa nhẹ nhàng đỡ lấy eo nàng, sợ nàng ngã xuống như hồi nhỏ, nhưng mỗi lần nàng đều có thể dễ dàng điều khiển con bạch mã của mình.

Ôn Hạ ngẩng mặt lên, mặc cho ánh mặt trời xuyên qua kẽ lá chiếu vào mắt, lên gò má. Trán nàng tựa vào n.g.ự.c Ôn Tư Hòa, nhìn hắn mỉm cười như trước kia.

Ôn Tư Hòa cúi đầu nhìn nàng, khóe môi khẽ cong lên.

Đã lâu không cưỡi ngựa, Ôn Hạ lại cảm thấy thoải mái nhẹ nhõm.

Nàng như một tinh linh phiêu du giữa trời đất, chứ không còn là chim hoàng yến bị Kỳ Diên giam cầm trong hoàng cung nữa.

"Tứ ca ca, thích khách áo đen ở Thanh Châu hành cung là huynh phái tới?"

"Ừ, lần đó làm muội sợ rồi?" Ôn Tư Hòa giải thích: "Ta biết muội không vui, khi đó ở Thanh Châu dễ ra tay hơn, nhưng ta vẫn chậm một bước, đáng lẽ nên viết thư bàn bạc với muội trước."

Ôn Hạ ngẩng mặt lên, từ góc độ này nhìn ánh mặt trời, nhìn trời xanh lá biếc, nhìn đôi mắt áy náy của hắn.

Nàng nghiêm túc mà dịu dàng như mọi khi: "Lần sau huynh làm việc gì phải bàn bạc với ta, đừng làm như ở Thanh Châu nữa."

Ôn Tư Hòa đáp ứng.

"Chúng ta đi đến giờ Dậu, muội có chịu được không?"

Ôn Hạ khẽ đáp một tiếng.

Lúc hoàng hôn buông xuống, nàng đã đuổi theo một màn chiều tà rực rỡ.

Hoàng hôn tráng lệ và nồng nhiệt, ngay trước mắt nàng, nó phóng to vô hạn, rồi từ từ lặn xuống sau đỉnh núi. Chân trời ráng chiều muôn màu, bầu trời xanh điểm xuyết những áng mây tuyệt đẹp, Ôn Hạ tận mắt chứng kiến non sông Đại Thịnh, tự mình đuổi theo ánh tà dương.

Nàng chợt thấy bâng khuâng, giữa ánh hoàng hôn lại nhớ về cầu vồng trên hồ nước xanh biếc ở Vận Thành, nhưng làn gió nhẹ đã cuốn tất cả lại phía sau, không để nàng mang theo tiếc nuối khi rời đi.

Ôn Hạ khẽ mỉm cười, không muốn nghĩ về quãng thời gian gần mười ba năm nữa.

Đêm xuống, họ nghỉ chân tại một khách điếm có điều kiện tốt nhất trong vùng.

Ân Huấn đều đặt phòng thượng hạng, Ôn Hạ và Ôn Tư Hòa ở phòng giữa, thị vệ ở hai bên.

Về đến phòng, Ôn Hạ tắm rửa sạch sẽ, khoác thêm áo choàng bên ngoài xiêm y, xách đèn gõ cửa phòng Ôn Tư Hòa bên cạnh.

Ôn Tư Hòa mở cửa, ánh trăng tràn vào trong lòng, chiếu lên gương mặt tuấn tú của hắn.

Hắn ôn hòa nói: "Hạ Hạ không dám ngủ sao?"

"Không phải, ta có quà muốn tặng huynh."

Ôn Hạ đưa chiếc túi gấm giấu sau lưng ra trước mặt Ôn Tư Hòa.

"Tứ ca ca, năm nay huynh bao nhiêu tuổi? Đây là quà sinh nhật ta làm cho huynh, bây giờ mới có dịp tặng."

Ôn Tư Hòa kinh ngạc mở túi gấm ra, trong mắt tràn đầy vẻ vui mừng.

Trong túi gấm là chiếc đai lưng bằng ngọc do Ôn Hạ tự tay làm, những miếng ngọc bích được khâu trên đó đều được lót vàng bên dưới, chỉ cần nhìn qua cũng biết kim khó luồn qua, tốn rất nhiều thời gian công sức, chắc chắn sẽ làm đau tay.

Ôn Tư Hòa nhìn Ôn Hạ, ánh mắt dừng lại trên ngón tay nàng, mỉm cười nói: "Sinh nhật ta là ngày mười chín tháng mười, năm nay ta hai mươi mốt tuổi."

"Huynh có thích không?" Ôn Hạ mỉm cười: "Vậy là sinh nhật huynh còn chưa đến!"

Nàng đứng dưới ánh trăng đêm, đôi mắt long lanh ánh lên vẻ dịu dàng.

Ôn Tư Hòa cong môi: "Đến ngày đó, ta sẽ làm bánh hạt dẻ sữa chua cho muội ăn."

Ôn Hạ mỉm cười bảo hắn đi ngủ sớm.

"Nếu thấy khó chịu trên mặt, có thể tháo xuống, còn xa Kinh Đô, muội đeo mạng che mặt là được."

"Không sao."

Ôn Hạ trở về phòng, sờ lên má rồi nằm xuống giường.

Hôm nay vội vàng đi đường lẽ ra phải rất mệt, nhưng nàng lại không ngủ được, tâm trạng rối bời, lo lắng cho chuyện rời cung, lo lắng Kỳ Diên có phát hiện ra hay không.

Nhưng mà Vân Nga dịch dung tài tình như vậy, nàng lại dặn dò kỹ càng từng chi tiết cho Vân Nga, chắc là sẽ không bị phát hiện.

Chương 52: Chương 50

Du Lâm ly cung.

Vân Nga đã dịch dung thành Ôn Hạ được ba ngày.

Ba ngày nay, ngoại trừ Bạch Khấu thấy giọng nàng hơi khàn, có chút lo lắng ra, thì những cung nhân thân cận hầu hạ bên cạnh đều không phát hiện ra điều gì khác thường.

Tính ra thời gian, Ôn Hạ và chủ nhân của nàng đã rời khỏi Kinh Đô rất xa rồi.

Và nàng cũng nên hoàn thành sứ mệnh của mình.

Vân Nga ngồi trước gương, trong gương là một khuôn mặt xinh đẹp không thuộc về nàng, nàng khẽ cười, nhớ lại những chuyện buồn vui đã qua, khóe mắt lăn xuống một giọt lệ.

Năm nàng chín tuổi, khi cùng mẹ và em gái chạy nạn, chính Ôn Tư Hòa, người xa lạ đã cứu nàng. Khi đó, chủ nhân còn nhỏ tuổi, bản thân còn chưa lo xong, vậy mà vẫn che chở cho nàng và người thân. Chính hắn đã mời đại phu cho mẹ và em gái nàng, kéo dài thêm một đoạn sinh mệnh cho họ, để họ ra đi không còn đau đớn.

Giờ đây, chủ nhân đã là bậc đế vương nắm giữ giang sơn, đào tạo ra vô số tử sĩ, còn nàng là người có tài dịch dung xuất sắc nhất trong số đó, có lẽ cũng là người được hắn tin tưởng nhất.

Họ đều giấu giếm Ôn Hạ, nàng không thể thay thế một người quốc sắc thiên hương mà sống tốt, nếu là người bình thường, thuật dịch

dung của nàng sẽ không có sơ hở. Nhưng dung mạo và dáng người của Ôn Hạ, nàng muốn giấu giếm cả đời là điều không thể.

Nửa đêm.

Lúc mọi người đã say giấc nồng.

Vân Nga bố trí xong cơ quan, châm lửa vào chân đèn, trở lại giường, nuốt một viên thuốc ngủ.

Nửa canh giờ sau, chân đèn sẽ đổ xuống, theo dòng rượu chảy trên mặt đất thiêu rụi cả tẩm cung, nàng sẽ c.h.ế.t ngạt trong giấc ngủ, cũng không cảm thấy quá đau đớn.

Mọi thứ vẫn diễn ra như thường lệ, cây nến cháy chỉ còn một đoạn ngắn, rồi vì trọng lực không cân bằng mà rơi xuống đất. Ngọn lửa trong nháy mắt lan ra theo vệt rượu đổ trên sàn.

Bàn ghế, rèm châu, xà nhà trong điện đều bốc cháy dữ dội.

...

Lúc lửa lớn bùng lên, ám vệ ngự tiền canh giữ gần ly cung biết chuyện chẳng lành, liền thi triển khinh công bay đến Khôn Nguyên cung, liều mình cứu người.

Trong mắt bọn họ, Hoàng hậu nương nương cuối cùng cũng được hợp lực cứu ra, nhưng toàn thân đầy thương tích, thoi thóp như chỉ còn hơi tàn.

"Nương nương!!" Bạch Khấu mặc y phục ngủ mỏng manh, tóc tai rối bời, khóc đến tê tâm liệt phế.

Thái y chạy đến, dốc hết sức châm cứu cứu sống người, đang định xử lý vết thương thì ngoài cửa, cung nhân cao giọng hô "Thánh giá giá lâm!"

Kỳ Diên vừa nghe tin, đã như phát điên mà xông tới.

Hắn không dám tin.

Khi nghe được tin này, hắn còn mong là mấy tên huynh đệ bị giam cầm đang tranh giành ngôi vị hoàng đế với hắn cố ý trêu hắn.

Nhưng cung điện trước mắt lửa cháy ngút trời, khói đặc cuồn cuộn bao trùm cả bầu trời đêm.

Ám vệ nói Hoàng hậu nương nương đã được cứu ra ngoài, thái y đang chữa trị.

Hắn không màng tất cả xông vào đại điện, bước chân run rẩy.

Người nằm trên mỹ nhân tháp bị bỏng nửa mặt, toàn thân đầy vết thương chằng chịt, trên đầu, nhân trung, vai... rất nhiều huyệt vị đều được thái y châm cứu bằng kim bạc.

Kỳ Diên c.h.ế.t lặng tại chỗ, hai mắt sững sờ đỏ ngầu, hắn thở hổn hển từng hơi, bỗng nhiên bất chấp tất cả lao về phía Ôn Hạ.

"Hạ Hạ!"

Thân vệ ngăn hắn lại, không cho hắn quấy rầy thái y cứu chữa, lúc này ngay cả thái y cũng không còn thời gian hành lễ với hắn, tay không ngừng xử lý vết thương trên người nàng.

Thân vệ ôm chặt hai chân Kỳ Diên, đôi mắt đỏ ngầu của hắn như phát điên nhìn chằm chằm Ôn Hạ.

Nửa khuôn mặt lành lặn của nàng, yên tĩnh như chỉ đang ngủ say, nhưng nửa mặt kia lại đầy vết máu.

Kỳ Diên run rẩy, như người mắc bệnh hen suyễn không thở nổi, cổ họng nghẹn lại. Trong đôi mắt đỏ ngầu, nước mắt đã lăn dài.

Tại sao lại thành ra thế này?

Bốn ngày trước hắn mới gặp nàng, nàng còn tát hắn một cái, lúc đó nàng còn khỏe mạnh, tại sao bây giờ lại thành ra thế này?

Tại sao?

Sao hắn lại đồng ý đưa nàng đến ly cung, sao lại để nàng rời đi một mình?

Tại sao chứ?

"Hạ Hạ, nàng tỉnh lại đi!"

Kỳ Diên đá văng thân vệ xông lên, nhưng thái y không cho hắn đến gần Ôn Hạ, hắn chỉ có thể cứng đờ, khom người đứng bên nàng, nhìn hai chân nàng toàn là vết bỏng, vô cùng chói mắt.

"Xin lỗi..."

Giọng Kỳ Diên khàn đặc, uy nghiêm đế vương như xì hơi, khom người quỵ xuống trước giường.

Trong đầu hắn chỉ có một ý nghĩ, Hạ Hạ của hắn, Hạ Hạ hoàn hảo của hắn đã bị hắn hại thành ra thế này, đều là tại hắn!

Bạch Khấu quỳ dưới chân hắn khóc thảm thiết: "Hoàng thượng, xin người cứu nương nương, nô tỳ chỉ có một chủ tử duy nhất, chỉ có một nương nương thôi, xin người!"

Đôi mắt đỏ ngầu của Kỳ Diên nhìn chằm chằm nàng ta: "Tại sao không chăm sóc nàng ấy cho tốt? Tại sao?"

Hắn hỏi rất nhiều lần tại sao.

Nhưng dường như hắn hiểu rõ hắn không phải đang hỏi cung nhân, thái y trong cung này.

Hắn đang tự hỏi chính mình.

Tại sao hắn không chăm sóc nàng cho tốt?

Tại sao mười hai tuổi hắn thích Ôn Hạ, người muội muội xinh đẹp đáng yêu như vậy, lại đi làm tổn thương nàng.

Tại sao chín tuổi năm đó hắn lại đuổi nàng đi.

Tại sao ngày đại hôn hắn không ở bên nàng, tại sao không cho nàng một buổi lễ sắc phong hoàng hậu long trọng.

Tại sao đêm động phòng hoa chúc hắn không ở lại, lại bảo nàng cút càng xa càng tốt?

Tại sao hắn lại có thể dùng thanh danh của nàng làm lợi kiếm trên triều đình, tổn thương nàng, người vốn xem trọng danh tiếng?

Sao hắn có thể độc ác đến vậy.

Còn tự cho mình là đúng, cho rằng hắn đã bù đắp, nàng nên tha thứ?

Còn tự cho mình là đúng, cho rằng nàng đến ly cung để nguôi giận, thời gian lâu rồi, nàng sẽ quay về bên hắn?

Hắn dựa vào cái gì mà đối xử với nàng như vậy, hại nàng thành ra thế này.

Kỳ Diên khàn giọng, nghẹn ngào phát ra một tiếng gào thét: "Trẫm sai rồi, Hạ Hạ, trẫm sẽ không ép nàng nữa."

"Sẽ không bắt nạt nàng nữa."

"Sẽ không bao giờ khiến nàng đau lòng, khiến nàng buồn nữa."

"Nàng mở mắt ra đi, Hạ Hạ. Ôn Hạ, trẫm ra lệnh cho nàng tỉnh lại!"

...

Sau một hồi lâu chữa trị, cuối cùng thái y cũng xử lý xong vết thương trên người Ôn Hạ.

Da trên hai chân nàng bị bỏng, xương lông mày và thái dương bên phải bị thương, cả má được quấn băng, chỉ lộ ra đôi mắt nhắm nghiền. Hai chân cũng được quấn băng, không còn thấy được dáng vẻ thon thả hoàn hảo như trước.

Cuối cùng nàng cũng mở mắt một lần, nhìn quanh bốn phía, ánh mắt dừng lại trên người hắn, xa lạ và mệt mỏi, nàng cũng đang chịu đựng cơn đau dữ dội, rồi lại nhắm mắt hôn mê.

Kỳ Diên nắm lấy hai bàn tay được quấn băng của nàng, sợ làm nàng đau, liền co giật buông tay.

Một giọt nước mắt rơi xuống lớp băng trên mu bàn tay nàng.

Thái y run rẩy tâu, vết bỏng của Hoàng hậu nương nương không nghiêm trọng lắm, chỉ là trông có vẻ kinh khủng, không phải là vết thương chí mạng. Vết thương chí mạng là do nàng hít phải nhiều khói khi đang ngủ, mạch tượng cho thấy phổi bị tổn thương nghiêm trọng. Mạng sống tạm thời đã được cứu, nhưng tiếp theo phải xem Hoàng hậu nương nương có thể vượt qua được hay không.

So với mạng sống, dung nhan bị hủy hoại cũng coi như chuyện nhỏ.

Kỳ Diên không nhúc nhích, chỉ còn lại đau đớn, chỉ còn lại sự hối hận đối với chính mình.

Hắn muốn quay về mười hai năm trước, nói với Kỳ Diên mười hai tuổi kia, đừng làm tổn thương tiểu Hạ Hạ.

Nàng là thê tử tương lai của ngươi.

Làm tổn thương nàng, ngươi sẽ hối hận.

Giờ phút này, Kỳ Diên như xác sống, chỉ còn lại một cái xác rỗng.

Hắn không biết mình đang khóc, chỉ cảm thấy trên má lạnh lẽo ẩm ướt, nhìn thấy Hồ Thuận đang chảy nước mắt đưa khăn tay cho hắn.

Kỳ Diên không nhúc nhích nhìn chằm chằm Ôn Hạ đang hôn mê trên mỹ nhân tháp, giọng nói run rẩy không kiềm chế được: "Hồi cung, Hạ Hạ, chúng ta hồi cung, Thái tử ca ca nhất định sẽ chữa khỏi cho nàng..."

Thân vệ đến khiêng mỹ nhân tháp, bọn họ đều có võ công, không đến nỗi làm người nằm trên giường bị xóc nảy.

Kỳ Diên bám sát phía sau, bước ra khỏi cửa điện, vạt áo long bào tung bay, giọng nói đau đớn mang theo sát khí lạnh lẽo.

"Cung nhân Khôn Nguyên cung, g.i.ế.c không tha."

Trần Lân nhận lệnh cúi đầu, liếc nhìn Bạch Khấu đang khóc lóc trong điện: "Tỳ nữ thân cận của Hoàng hậu nương nương cũng ở trong đó sao?"

Kỳ Diên liếc nhìn Bạch Khấu đang quỳ sụp khóc lóc trong điện, nhìn thấy chiếc vòng ngọc bích trên cổ tay nàng ta mà Ôn Hạ từng đeo.

Đôi mắt đỏ ngầu đau khổ của hắn, cuối cùng khi nhìn thấy chiếc vòng này cũng mềm lòng trong khoảnh khắc.

Trần Lân hiểu ý, đóng cửa điện lại, giam Bạch Khấu trong điện.

Toàn bộ Khôn Nguyên cung, trừ Trứ Văn và Hương Sa ra ngoài làm việc, những người còn lại không c.h.ế.t cháy trong trận hỏa hoạn này, nhưng cũng coi như đã c.h.ế.t trong biển lửa.

...

Bầu trời dần sáng, những đám mây đen tan biến nhường chỗ cho sắc trắng như bụng cá.

Ánh sáng ban mai xuyên qua cửa sổ chạm trổ của Càn Chương cung, bên trong tẩm cung, ngọn nến cháy suốt đêm vẫn còn leo lét.

Kỳ Diên ngồi bên long sàng, không rời người đàn bà đang nằm trên giường nửa bước.

Ôn Hạ vẫn chưa tỉnh lại, chỉ cau mày một lần duy nhất. Thái y đã dùng thuốc giảm đau tốt nhất để nàng bớt đau đớn.

Cả người nàng quấn đầy băng gạc, không còn là cô gái yêu cái đẹp, ưa sạch sẽ, có phần đỏng đảnh như trước nữa. Nếu nàng tỉnh lại mà thấy mình trong tình trạng này, chắc nàng sẽ đau lòng lắm.

Kỳ Diên cúi xuống, vòng tay ôm lấy người trong lòng, nhẹ nhàng áp má vào gương mặt được băng bó kín mít của nàng.

Hương thơm ngọt ngào quen thuộc ngày nào đã biến mất, thay vào đó là mùi thuốc nồng nặc.

Đường nét trên gương mặt nàng dường như cũng khác xưa rất nhiều. Tất cả đều là do hắn gây ra.

Nước mắt lặng lẽ rơi xuống khóe mi Kỳ Diên.

"Hạ Hạ, khi nàng tỉnh lại, trẫm sẽ trả lại cho nàng gương mặt này, được không?"

"Thái tử ca ca sẽ không chê Hạ Hạ xấu xí nữa, Thái tử ca ca cũng sẽ biến thành con quái vật xấu xí."

"Ngày đó... ép nàng thị tẩm, trẫm không thực sự muốn nàng mang thai vào lúc ấy, trẫm chỉ là quá tức giận. Nhưng bây giờ nói với nàng thì đã muộn rồi, trẫm có lý do gì để giận nàng chứ, phải là nàng giận trẫm mới đúng."

"Giờ trẫm mới hiểu, tại sao người phải đi ly cung lại là nàng, tại sao không thể là trẫm. Trẫm sẽ đi ly cung, nhường hoàng cung lại cho

nàng ở, trong cung sẽ không bị cháy, cho dù có cháy thì cũng sẽ có rất nhiều cấm vệ quân kịp thời cứu nàng ra... Trẫm thật ngu ngốc, trẫm hối hận rồi."

"Hạ Hạ, trẫm không muốn kết cục giữa chúng ta lại trở nên như thế này, là trẫm không tốt, là trẫm sai rồi."

Trút hận thù dành cho Ôn Lập Chương lên người nàng, đó là sai lầm lớn nhất của hắn.

Nếu có thể làm lại...

Không, tất cả đã quá muộn rồi.

Kỳ Diên vùi mặt vào gối của Ôn Hạ, tiếng khóc nghẹn ngào dần chuyển thành tiếng nấc thô ráp.

Tiếng khóc của hắn không lớn, rất nhỏ và nhẹ, yếu ớt đến mức chỉ như tiếng thở dốc nặng nề, nhưng chỉ có hắn mới biết đó là tiếng khóc của mình.

Kỳ Diên, kẻ luôn tỏ ra mạnh mẽ trước mặt người khác, hóa ra cũng có ngày này.

Trần Lân đứng ngoài cửa điện, cho đến khi tiếng thở dốc nặng nề trong điện ngừng lại, mới nhẹ nhàng bước vào, đứng hầu ở cửa.

Kỳ Diên thấy hắn, cứng nhắc đứng dậy. Nhưng ngay khi bước được một bước thì ngã quỵ xuống, hai đầu gối mềm nhũn quỳ thẳng xuống đất.

Trần Lân vội vàng chạy vào đỡ hắn dậy, cả người Kỳ Diên dường như đã kiệt sức, phải dựa vào Trần Lân mới có thể đứng lên được.

Lui về phía cửa điện, Kỳ Diên dùng đôi mắt đỏ hoe lặng lẽ nhìn về phía long sàng, quan sát người trên giường từng chút một.

Trần Lân thấp giọng bẩm báo: "Trước khi xử tử cung nhân ở Khôn Nguyên cung, thuộc hạ đã tra hỏi rõ ràng, đêm đó Hoàng hậu nương nương tâm trạng không tốt, đã uống một ít rượu nếp hoa quế, không cần cung nhân hầu hạ."

"Mấy ngày gần đây, ngoài việc vài hôm trước có đi chùa cầu phúc hai lần, thì do tâm trạng không tốt, nương nương vẫn luôn ở trong ly cung, mỗi ngày chỉ đọc sách hoặc nghỉ ngơi."

Trần Lân bẩm báo xong, lặng lẽ lui xuống.

Hồ Thuận bước vào tẩm cung, thấp giọng tâu: "Hoàng thượng, giờ đã đến lúc... Nô tài sẽ đến Vũ Đức môn thông báo cho văn võ bá quan hôm nay nghỉ triều."

"Nghỉ triều mười ngày, Hoàng hậu chưa tỉnh, trẫm sẽ không đi đâu cả."

Kỳ Diên trở lại bên long sàng, ngồi trên bậc thềm cạnh giường canh giữ Ôn Hạ, cả đêm không chợp mắt. Hắn không dám ngủ, sợ bỏ lỡ khoảnh khắc nàng có thể tỉnh lại.

Đôi mắt đỏ hoe lặng lẽ nhìn người trên giường, hắn chỉ có thể cầu nguyện trong lòng. Cầu xin trời cao phù hộ, để mọi tai ương giáng xuống hắn.

Chỉ cần nàng tỉnh lại, hắn có thể từ bỏ trường thọ, từ bỏ sức khỏe, từ bỏ giang sơn.

...

Dưới làn gió thu dìu dịu, cánh đồng lúa mạch trải dài mênh mông, lắc lư theo gió tạo nên tiếng xào xạc khe khẽ.

Xe ngựa thong thả đi trên con đường rộng lớn, đã cách kinh đô một nghìn năm trăm dặm, Ôn Hạ thò đầu ra khỏi cửa sổ xe.

Bỏ đi lớp ngụy trang, trên mặt nàng có vết hằn đỏ ửng do bị che kín mấy ngày nay, cùng hai nốt mụn nhỏ, nhưng trông nàng rất thoải mái và dễ chịu. Nàng ngẩng mặt lên, để ánh nắng chiếu vào đôi mắt hạnh nhân dịu dàng, rọi lên lúm đồng tiền trong veo.

"Đến Kì Châu rồi."

Ôn Hạ cong môi mỉm cười, mấy ngày nay nàng ngủ không ngon giấc, nên đã bảo Hoắc Chỉ Chu tối đến cũng cứ thong thả đi đường, chỉ còn một ngày nữa là có thể về đến quê nhà ở Bắc Địa.

"Về đến nhà, ta sẽ được gặp mẫu thân, còn có thể đến căn nhà gỗ nhỏ mà phụ thân từng ở để quét dọn, lại còn được gặp Sơ Nhi nữa." Ôn Hạ mỉm cười nói về đứa cháu trai của mình, nghe nói rất đáng yêu.

Hoắc Chỉ Chu mỉm cười lắng nghe nàng nói, những ngón tay thon dài chậm rãi bóc vỏ trái cây, đưa cho nàng một quả quýt.

Ôn Hạ dựa vào cửa sổ vừa ăn vừa cảm thấy rất ngọt, bèn tách một múi đưa đến bên môi Hoắc Chỉ Chu.

Nhưng nàng đột nhiên khựng lại, nhớ đến lời tỏ tình của hắn trước đó, vội vàng đặt múi quýt vào lòng bàn tay hắn.

Nàng quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Việc đút cho hắn và ba người anh trai ăn như thế này là điều nàng thường làm khi còn nhỏ, nàng cũng từng làm như vậy với Kỳ Diên, luôn thích chia sẻ những món ngon mà nàng cho là ngon với họ.

Nàng chia sẻ với tâm trạng coi họ như anh em, nhưng có lẽ chính vì sự không có ranh giới này mà Hoắc Chỉ Chu đã nảy sinh tình cảm khác.

Ôn Hạ có chút hối hận, xem ra sau này phải giữ khoảng cách với các huynh trưởng mới được.

Trong xe ngựa, Hoắc Chỉ Chu lặng lẽ nhìn múi quýt trong lòng bàn tay, đôi môi mỏng hơi lộ vẻ bất đắc dĩ, tự mình đưa vào miệng.

Ôn Hạ không biết gì về mọi chuyện ở kinh đô, nàng chỉ biết con đường này dẫn về nhà. Chỉ còn một ngày nữa, nàng có thể trở về nơi mình sinh ra, nơi hạnh phúc nhất của nàng.

Chương 53: Chương 51

Xe ngựa đi đến tối hôm sau, Ôn Hạ cuối cùng cũng vào Bắc Địa.

Năm thành bang rộng lớn, giáp với Yên quốc, Đại Thịnh gọi chung vùng đất này là Bắc Địa, tướng quân phủ nằm ở Sóc Thành.

Xe ngựa dừng lại ở cửa thành Sóc Thành, bị binh lính chặn lại.

Đêm khuya không cho phép xe ngựa và người đi bộ vào thành, mặc dù hiện giờ hai nước đã không còn chiến tranh, nhưng quy tắc do Ôn Lập Chương đặt ra lúc sinh thời, Ôn gia quân vẫn luôn thực hiện, không dám quên.

Ôn Hạ che mặt bằng khăn voan, nhìn qua khe hở rèm xe về phía hai lá cờ đang bay phấp phới trên cổng thành.

Ngoài chữ "Thịnh", còn có chữ "Ôn" của Ôn gia quân.

Gió thu se lạnh thổi vào mặt, nàng bỗng nhiên thấy sống mũi cay cay.

Ân Huấn đưa ra ngọc bài của Ôn Hạ, sắc mặt binh lính biến đổi, lập tức trở nên vô cùng cung kính, nhanh chóng sai người sang hai bên mở cổng thành, không hề hỏi han gì thêm.

Xe ngựa chậm rãi tiến vào cổng thành.

Nhà cửa, ngõ hẻm trong thành được sắp xếp ngay ngắn, Ôn Hạ vô cùng quen thuộc, khóe mắt ươn ướt.

Nàng lớn lên ở đây, từng ngồi trên lưng ngựa của Ôn Lập Chương, đi qua vô số người dân hai bên đường dài này, họ mỉm cười chào "Ôn tướng quân", mỉm cười khen "Tiểu thư thật xinh đẹp", "Tiểu thư sống lâu trăm tuổi"...

Phụ thân nàng là người cha tốt nhất trên đời.

Nhưng nàng không còn người cha tốt như vậy nữa rồi.

Hoắc Chỉ Chu dường như biết được tâm sự của nàng, yên lặng nhìn nàng, không dám an ủi, cũng không mở miệng làm phiền nàng, chỉ nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng qua lớp áo.

Cho đến khi xe ngựa dừng lại ở con hẻm bên ngoài tướng quân phủ.

"Hạ Hạ, chúng ta về nhà rồi." Hoắc Chỉ Chu nói.

Ôn Hạ nhìn cánh cổng quen thuộc, mỉm cười.

Phủ đệ rộng lớn được canh phòng nghiêm ngặt, Ân Huấn tiến lên trình một phong thư.

Binh lính chuyển giao cho thị vệ trong phủ, từng lớp từng lớp chuyển đến tay Hứa Ánh Như.

Trong thư có ngọc bài của Ôn Hạ và thư nàng viết.

Nàng không dám giải thích quá nhiều trên thư, nhưng Hứa Ánh Như đọc xong thư liền biết nàng có thể từ trong hoàng cung đến Bắc Địa, ắt hẳn là có chuyện bất thường.

Đêm khuya, cửa phủ nguy nga mở ra, Hứa Ánh Như khoác trên vai một chiếc áo choàng, tóc mai có chút rối vì bị đánh thức giữa giấc ngủ, đứng dưới mái hiên, ánh mắt long lanh.

Ôn Hạ khoác trên vai chiếc áo choàng lớn màu đen, mũ trùm đầu cũng che kín, cả người chỉ lộ ra đôi mắt, lúc bước lên bậc thang, Hứa Ánh Như rưng rưng nước mắt.

Hai mẹ con nhìn nhau thật sâu, nhưng ăn ý không nói chuyện bên ngoài, nắm tay nhau nhanh chóng trở về phòng.

Chờ Dung cô cô đóng cửa phòng, Ôn Hạ mới ôm chặt lấy Hứa Ánh Như: "Mẫu thân, con gái nhớ mẫu thân nhiều lắm..."

"Hạ Hạ!" Hứa Ánh Như vừa khóc vừa không ngừng vuốt ve gương mặt đầy bụi đường của nàng.

"Sao con lại về đây, sao..." Hứa Ánh Như nhìn Hoắc Chỉ Chu đang gỡ khăn che mặt phía sau nàng, ngạc nhiên hồi lâu, trong mắt vừa vui mừng vừa có chút phức tạp.

Ôn Hạ hiểu, có lẽ mẹ cũng từng hoài nghi Tứ ca ca trong trận chiến đó.

Ôn Hạ nói chuyện của Hoắc Chỉ Chu trước.

Hoắc Chỉ Chu đem tất cả những gì đã nói với Ôn Hạ giải thích rõ ràng cho Hứa Ánh Như.

Nút thắt trong lòng được cởi bỏ, nhưng Hứa Ánh Như cũng đầy vẻ khó xử, nước mắt tuôn rơi.

Ôn gia trung thành và tận tâm sao có thể nhận một vị hoàng đế trước đây của nước địch làm con nuôi nữa.

Nhưng Hoắc Chỉ Chu vẫn luôn dùng giọng nói ôn nhu gọi "Mẫu thân".

Hứa Ánh Như cười trong nước mắt: "Để Dung cô cô dẫn con đi nghỉ ngơi trước, đại ca con đang ở Bắc Châu, mẫu thân sẽ phái người đi báo cho nó, ngày mai nó có thể về phủ gặp con. Tam ca con đi Nam rồi, mẫu thân cũng sẽ phái người đi gọi nó, sáng mai nó sẽ về."

Hoắc Chỉ Chu hành lễ rời khỏi phòng, dáng vẻ của hắn chỉ là một người con trai tôn kính đối với mẫu thân, giống như Ôn Tư Hòa

trước đây.

Trong phòng chỉ còn lại hai mẹ con Ôn Hạ và Hứa Ánh Như, Hứa Ánh Như gọi nha hoàn đến giúp Ôn Hạ rửa mặt, đợi nàng ra ngoài, tự mình chải đầu cho nàng, rồi đuổi nha hoàn ra ngoài.

"Hạ Hạ, tại sao lại rời khỏi hoàng cung? Con đã xảy ra chuyện gì, nói cho mẫu thân nghe."

Ôn Hạ nhìn gương mặt thân thiết trong gương, nước mắt tuôn rơi: "Mẫu thân, con không muốn quay về bên cạnh hắn nữa."

"Hắn, hắn ép con thị tẩm..."

Ôn Hạ không nói nên lời, nàng biết nàng không phải là để ý việc Kỳ Diên ép nàng thị tẩm, mà là những hành động của hắn từ trước đến nay, những vết thương hắn khắc sâu trong lòng nàng bao nhiêu năm qua.

Nàng luôn luôn hiền lành, chưa bao giờ cãi lời cha mẹ, cũng luôn sẵn sàng hy sinh bản thân để bảo vệ Ôn gia.

Nhưng đối mặt với Kỳ Diên bây giờ, nàng chỉ cảm thấy không muốn chịu đựng nữa.

Đi đến bước này, nàng thật ích kỷ.

Vì tư lợi cá nhân mà rời khỏi hoàng cung, vứt bỏ ngôi vị hoàng hậu, sẽ liên lụy đến Ôn gia.

Nghĩ đến đây, đôi mắt Ôn Hạ ảm đạm, buồn bã cụp mắt xuống, không dám nhìn mẫu thân trong gương nữa.

Nhưng cho dù Hứa Ánh Như không nghe nàng nói hết những lời trong lòng, cũng biết nàng sống trong hoàng cung không dễ dàng gì.

Hứa Ánh Như cười trong nước mắt: "Về thì về thôi, đừng sợ liên lụy đến gia đình, chỉ cần Hạ Hạ của mẫu thân sống vui vẻ, mẫu thân làm gì cũng được."

Ôn Hạ xoay người vùi vào lòng Hứa Ánh Như ấm áp.

Nàng nghẹn ngào nói xin lỗi.

Hứa Ánh Như vỗ về bờ vai run rẩy của nàng: "Là mẫu thân xin lỗi con, mẫu thân chưa từng khuyên cha con, chưa từng nói giúp con."

Cũng đến khi nhìn thấy đứa con gái luôn hiếu thuận nghe lời bất chấp tất cả trở về, bà mới hối hận sâu sắc.

Đây là lần đầu tiên Ôn Hạ ngủ cùng mẫu thân sau khi chín tuổi, mặc dù hai mẹ con không nói nhiều, chỉ cười, nhưng Ôn Hạ cũng cảm thấy vô cùng thoải mái tự tại.

Ôn Tư Lai sáng sớm hôm sau đã xông vào cửa phủ, tìm thấy Hoắc Chỉ Chu ở hậu viện.

Ôn Tư Lai oai phong lẫm liệt, búi tóc cao, gọn gàng. Ngũ quan của hắn cứng cáp, đôi mắt trong veo như thiếu niên, đen láy sạch sẽ, không hề giống một vị tướng trấn thủ Bắc Địa, cả người không có khí thế uy nghiêm của người nắm quyền. Vừa phi ngựa về, áo choàng đen của hắn bụi bặm, dính vài cọng cỏ khô.

Nhìn thấy Hoắc Chỉ Chu, Ôn Tư Lai xúc động, lao đến ôm chặt Hoắc Chỉ Chu, vỗ mạnh vào vai hắn.

"Tứ đệ haha! Cuối cùng chúng ta cũng gặp lại nhau rồi!"

Hoắc Chỉ Chu cũng nắm chặt vai Ôn Tư Lai, không nói nên lời cảm xúc trong lòng.

Thời gian hắn làm hoàng tử còn lâu hơn thời gian làm con trai Ôn gia, nhưng tình thân ruột thịt là thứ hắn chỉ cảm nhận được ở Ôn

gia, thứ tình cảm gia đình trong sáng và vô tư nhất này là do Ôn gia dành cho hắn.

Cho dù bây giờ đã học được cách không để lộ vui buồn, che giấu cảm xúc trên ngôi vị hoàng đế này, Hoắc Chỉ Chu cũng không nhịn được mà cười vui vẻ.

Hai người buông tay ra, nhìn nhau, đều rất vui mừng.

"Mấy năm nay đệ đi đâu vậy?"

Hoắc Chỉ Chu thu lại nụ cười, nghiêm túc nói: "Tam ca, ta là người Yên quốc."

Ôn Tư Lai sững sờ.

Hoắc Chỉ Chu kể hết mọi chuyện cho hắn nghe.

Ôn Tư Lai nghe xong im lặng một lúc, có chút buồn bã.

Hoắc Chỉ Chu cũng rất quan tâm đến cảm xúc của Ôn Tư Lai, có thể nói quan hệ của hai người là tốt nhất, hắn im lặng một lát: "Huynh để ý thân phận của ta, hay là không tin tưởng ta nữa?"

"Ta không có, ta chỉ là có chút không chấp nhận được." Trong đôi mắt đen láy của Ôn Tư Lai không hề che giấu nỗi đau: "Ta nhớ cha rồi..."

Hắn là người ít nghi ngờ Hoắc Chỉ Chu nhất. Bây giờ để hắn biết hắc ưng năm đó là do kẻ thù của Hoắc Chỉ Chu phái đến, cho dù Hoắc Chỉ Chu cũng là nạn nhân, hắn cũng không nhịn được mà trách móc oán giận, tiếc nuối nếu lúc đó Hoắc Chỉ Chu không có mặt trên chiến trường, cha của bọn họ đã không chết.

Những cảm xúc này dâng lên, Ôn Tư Lai nhìn vẻ mặt ảm đạm của Hoắc Chỉ Chu, cũng không nhẫn tâm nữa.

"Vậy vết thương của đệ sau đó có nặng không?"

"Đã không sao rồi." Hoắc Chỉ Chu có chút xúc động, hắn chỉ lướt qua chuyện phế đế làm hại hắn với mọi người, không nói chi tiết, chỉ có Ôn Tư Lai hỏi hắn vết thương có nặng không.

Ôn Tư Lai cuối cùng cũng nở nụ cười, nhìn về phía hậu viện: "Trong thư mẫu thân nói Hạ Hạ cũng đã về, đệ đã gặp muội ấy chưa? Đi, tìm Hạ Hạ thôi!"

Hai người đi về phía sân của Hứa Ánh Như.

Dung cô cô đã báo cho Ôn Hạ biết Ôn Tư Lai đã về phủ, Ôn Hạ đi đường nhiều ngày, hôm nay vốn định ngủ nướng bù lại, sau khi biết tin thì rất vui, không còn buồn ngủ nữa, vừa mới dậy trang điểm xong.

Nàng vừa ra đến mái hiên, đã thấy Ôn Tư Lai rẽ vào từ cửa vòm.

Đôi mắt thanh niên vẫn thân thiết như khi nàng rời đi lúc mười bốn tuổi, oai phong nhanh nhẹn không câu nệ. Nhìn thấy nàng, đôi mắt hắn sáng lên, sải bước chạy đến cõng nàng lên.

Ôn Hạ vội vàng ôm lấy cổ Ôn Tư Lai, cười thành tiếng: "Tam ca ca!"

"Nhớ Hạ Hạ của ta muốn chết!" Ôn Tư Lai cõng nàng xoay vòng trong sân, giống như lúc nhỏ.

Hoa tai bên mái tóc vang lên leng keng, Ôn Hạ vội vàng giữ c.h.ặ.t đ.ầ.u đầy trâm cài, sợ làm rơi cây trâm quý báu vừa xin được từ mẫu thân.

...

Đêm khuya, Ôn Tư Lập cũng từ Bắc Châu chạy về phủ, ngoại trừ Nhị ca ca trấn thủ Nam Dữ Hải không thể rút lui, cả nhà bọn họ cuối cùng cũng đoàn tụ.

Lúc này, cả Ôn Tư Hòa và Ôn Tư Lai đều đã biết lý do Ôn Hạ rời khỏi hoàng cung.

Ôn Tư Lập im lặng.

Ôn Tư Lai "ầm" một tiếng, đặt mạnh chén rượu xuống bàn: "Lão tử đi điều binh, g.i.ế.c c.h.ế.t tên cẩu hoàng đế họ Kỳ kia!"

"Ngồi xuống!" Ôn Tư Lập quát lạnh: "Đi theo Trần thúc lâu như vậy, ngay cả ở nhà cũng học theo cái kiểu nói năng thô lỗ đó sao? Mẫu thân và Hạ Hạ còn đang ở đây!"

Ôn Tư Lai ấm ức trừng mắt nhìn Ôn Tư Lập.

Ôn Tư Lập lạnh giọng nói: "Đừng có ở Bắc Địa mà ra vẻ ta đây là hoàng đế, suốt ngày cẩu hoàng đế cẩu hoàng đế, ai cho ngươi cái gan đó? Đừng quên phụ thân đã dặn dò chúng ta như thế nào!"

Ôn Hạ có chút buồn bã, các huynh trưởng vì nàng mà tranh cãi, đây là điều nàng không muốn nhìn thấy.

"Đại ca và Tam ca đừng vì muội mà tức giận, muội rời khỏi hoàng cung, nói cho cùng là muội không đúng, đã liên lụy đến Ôn gia. Nếu hoàng thượng phát hiện, nổi giận, muội sẽ trở về hoàng cung chịu tội, muội tuyệt đối không muốn liên lụy đến Ôn gia."

Nhưng Ôn Hạ nghĩ, hình như nàng thật sự đã quá tùy hứng rồi.

Để nàng ở lại bên cạnh Kỳ Diên, nàng không làm được, nàng không thể tiếp tục chịu đựng, tiếp tục thuận theo như trước kia nữa.

Nếu thật sự đến ngày Kỳ Diên phát hiện nàng bỏ trốn, nàng chỉ có thể từ bỏ tự do phần đời còn lại mà trở về bên cạnh hắn, không thể để hắn xử lý Ôn gia.

Ít nhất, ít nhất hắn thích dung mạo này của nàng, mỗi lần thị tẩm đều thích thân thể này của nàng.

Đến lúc này, trong lòng Ôn Hạ chỉ có thể chua xót nghĩ như vậy, hắn căn bản không nhìn thấy trái tim sau lớp dung mạo của nàng, giữa bọn họ dường như chỉ có lớp dung mạo này thôi.

Ôn Tư Lai nói: "Nói gì mà liên lụy Ôn gia, muội là đích nữ của Ôn gia, phụ thân vì sao lại nhận nuôi chúng ta, chính là để chúng ta bảo vệ muội và mẹ!"

Ánh mắt Ôn Tư Lập sắc như dao, lạnh lùng nhìn Ôn Tư Lai, giọng nói vô cùng trầm ổn: "Phụ thân nhận nuôi chúng ta, là để bảo vệ mẹ và Hạ Hạ không sai, nhưng càng là để bảo vệ Đại Thịnh, bảo vệ giang sơn Đại Thịnh."

Hắn không nhìn Hoắc Chỉ Chu bên cạnh, nhưng không ai không biết ẩn ý trong câu nói này của hắn.

Hắn bày tỏ lập trường tuyệt đối của Ôn gia, trách nhiệm của trưởng tử đặt trên vai, Ôn Tư Lập luôn suy nghĩ chu toàn hơn bất kỳ ai.

Hắn nhìn Ôn Hạ đang ngồi trên ghế: "Hạ Hạ không cần tự trách, cũng không cần sợ liên lụy Ôn gia. Nếu có chuyện gì xảy ra, Ôn gia chúng ta sẽ gánh vác hết trách nhiệm."

Nghe những lời này, Ôn Hạ chỉ càng thêm áy náy.

Sau khi bữa cơm đoàn viên kết thúc, Ôn Tư Lập gặp riêng Ôn Hạ.

"Hạ Hạ đã quyết định đi theo Yên hoàng đến Yên quốc sao?"

Ôn Hạ buồn bã nói: "Bây giờ muội chỉ có thể đến chỗ Tứ ca trốn một thời gian, đợi sóng gió qua đi muội sẽ trở về, hiện tại ở lại Bắc Địa, muội sẽ liên lụy đến mọi người."

Ôn Tư Lập không sợ bị liên lụy, chỉ hy vọng quyết định của Ôn Hạ đều là suy nghĩ kỹ càng.

Hắn gật đầu nói: "Nếu muội đã quyết định, đại ca sẽ sắp xếp ổn thỏa cho muội. Ở Yên quốc không giống như ở Đại Thịnh, đại ca sẽ âm thầm đưa tử sĩ của Ôn gia đến Yên quốc, nếu muội nhìn thấy ký hiệu này, có thể yên tâm lộ ra thân phận, gọi tử sĩ ra..."

Ôn Tư Lập lấy ra lụa trắng và bút, cùng Ôn Hạ bàn bạc kỹ lưỡng về ám hiệu, dặn dò nàng ở bên ngoài đừng dễ dàng tin tưởng người khác, kể cả Hoắc Chỉ Chu.

Ôn Hạ ngây người nhìn Ôn Tư Lập: "Đại ca vẫn không tin lời của Tứ ca sao?"

"Không phải, ta chỉ lo lắng người làm đế vương, đều khác với thân phận trước kia, tâm cảnh cũng sẽ thay đổi." Ôn Tư Lập nói: "Đại ca chỉ là lo lắng cho muội."

Ôn Hạ khẽ gật đầu: "Đại ca yên tâm, muội sẽ cẩn thận hơn."

...

Trở về quê hương, mỗi ngày Ôn Hạ đều rất vui vẻ.

Con nuôi của Ôn Tư Lập, Sơ Nhi chưa đầy hai tuổi, trông rất đáng yêu, giọng nói non nớt gọi cô cô, khiến Ôn Hạ vô cùng yêu thích.

Buổi chiều, sau khi chơi với cháu xong, nàng một mình đến căn nhà gỗ nhỏ mà Ôn Lập Chương từng ở.

Căn nhà gỗ này nhìn từ bên ngoài rất đơn giản, nhưng cách bài trí trong phòng hai bên trái phải lại rất tao nhã, trong nhà có thư phòng của Ôn Lập Chương, có binh khí mà ông từng sử dụng. Căn phòng bên phải là một phòng đàn, bên trong đặt một cây cổ cầm, trên giá sách có rất nhiều bản nhạc. Trong bếp ngoài dụng cụ nấu ăn, còn có một vài dụng cụ làm ruộng, rõ ràng phụ thân nàng chưa bao giờ làm ruộng.

Xung quanh căn nhà gỗ nhỏ có hàng rào bằng liễu gai, trong sân rộng có ao cá, cây đào, giếng nước, chuồng gà và một chiếc xích đu.

Ôn Hạ mang theo vài nha hoàn, bắt đầu dọn dẹp.

Nơi này cũng không quá bẩn, Ôn Hứa thị hàng năm đều phái người đến dọn dẹp một lần, nhưng bà chưa bao giờ tự mình đến đây.

Căn nhà gỗ này, trong ký ức dường như phụ thân chỉ dẫn mỗi mình Ôn Hạ đến đây.

Trước kia Ôn Hạ chưa từng nghĩ kỹ về những chi tiết này, nhưng bây giờ đứng ở đây, nhìn thấy quả đào và lá rụng rơi đầy trên nền đất sét vàng trong sân, nàng mới chậm rãi nhận ra, có lẽ nơi này là một vùng cấm địa của Ôn Lập Chương.

Nàng lại bước vào thư phòng.

Trên giá sách đều là những cuốn sách mà Ôn Lập Chương yêu thích, trước kia mỗi tháng ông sẽ đến đây ở hai ba lần, lúc đó Ôn Hạ không thích đến đây, cảm thấy giường ở đây không êm, trong sân không lát đá, đôi giày xinh đẹp sẽ bị dính đầy bùn đất. Lúc đó nàng chỉ thích chiếc xích đu trong sân, ngồi chơi cả nửa ngày, Ôn Lập Chương không hề thấy phiền, ôm nàng vào lòng, cùng nàng chơi xích đu.

Ôn Hạ lật xem vài cuốn binh thư trên giá, vốn chỉ là liếc nhìn qua loa, nàng bỗng nhiên bị một dòng chữ viết tay thu hút toàn bộ ánh nhìn, nhất thời sững sờ.

Chữ viết trên đó, nàng vô cùng quen thuộc, là chữ viết tay của Thái hậu.

Ôn Hạ sững sờ lật ra phía sau, trên vài trang cũng phát hiện ra lời phê của Thái hậu, còn có lời phê của phụ thân.

Trên giấy chỉ nói về binh pháp, nhưng trên vài trang có thể nhìn thấy chữ viết tay của Thái hậu bên cạnh chữ của phụ thân, đánh dấu một biểu tượng mặt cười.

Cho đến khi nàng lật đến một cuốn binh thư khác, chữ viết tay của Thái hậu và phụ thân cùng xuất hiện.

"Tình thâm như uyên ương, hoa đào nở rộ."

...

Phủ tướng quân.

Ôn Hạ đến phòng của Ôn Hứa thị.

Sơ Nhi đã ngủ dậy, giọng nói non nớt gọi bà ngoại, Ôn Hứa thị mỉm cười chơi lục lạc với nó.

Dung cô cô và nhũ mẫu hành lễ với Ôn Hạ, c nói: "Hạ Hạ đã về rồi, mấy hôm trước trời mưa, ta còn chưa phái người đi xem, căn nhà gỗ của phụ thân con có chỗ nào cần sửa chữa không?"

Ôn Hạ nói không có, nhìn Dung cô cô: "Cô cô dẫn Sơ Nhi đi chơi đi, con có chuyện muốn nói với mẹ."

Đợi trong phòng chỉ còn lại hai mẹ con, Ôn Hứa thị quan tâm hỏi: "Hạ Hạ làm sao vậy?"

"Lần này con rời đi chưa kịp chào tạm biệt mẫu hậu, mẫu hậu đang ở Ly Châu tế tổ, đáng tiếc con không thể gặp bà ấy thêm lần nữa."

Ôn Hứa thị thở dài nói: "Thái hậu nương nương thật lòng đối xử tốt với con."

Ôn Hạ chú ý đến vẻ mặt của Ôn Hứa thị: "Mẫu thân, con nhìn thấy một số lời phê trên sách trong thư phòng của phụ thân, trong đó có chữ viết tay của Thái hậu."

Ôn Hứa thị khẽ sững người, quay lưng lại nhặt đồ chơi của Sơ Nhi trên thảm: "Sách của phụ thân con ta cũng chưa từng xem qua, không rõ."

"Mẫu thân, con không còn là hoàng hậu Đại Thịnh nữa, mẹ vẫn không thể nói thật với con sao?"

Bóng lưng yểu điệu của Ôn Hứa thị cứng đờ trong giây lát, vẫn cúi người nhặt đồ chơi trên mặt đất: "Mẫu thân không hiểu con đang nói gì."

Ôn Hạ hít sâu một hơi, bây giờ sẽ không tin bọn họ đuổi nàng đi như trước kia nữa, nàng đã chịu đựng lời đồn đãi này mười hai, mười ba năm rồi.

"Cha và Thái hậu… rốt cuộc có tư tình hay không? Vì sao trên binh thư của người lại viết hai chữ 'Uyên ương', lẽ nào không phải nên viết cho người, viết cho thê tử của người sao? Tại sao người lại viết cho Thái hậu, người đối với mẫu thân có bất trung hay không?"

Ôn Hứa thị nắm chặt con búp bê đầu hổ, bất động. Trong phòng lặng ngắt như tờ, thời gian dài đằng đẵng trôi qua, Ôn Hứa thị cuối cùng cũng xoay người lại.

Khuôn mặt hiền từ của bà trượt xuống một giọt lệ, nhìn Ôn Hạ, bà cuối cùng cũng mỉm cười thừa nhận: "Cha con chưa từng bất trung với ta, người chưa bao giờ."

"Hạ Hạ, cha con và Thái hậu cũng không có tư tình."

Bà trầm mặc hồi lâu, cuối cùng nói: "Thái hậu vốn dĩ là thê tử của cha con."

Lông mi Ôn Hạ run lên, sững sờ tại chỗ.

…

Hoàng cung.

Đêm nay, trong Càn Chương cung vẫn sáng đèn như cũ.

Từ khi Hoàng hậu nương nương được cứu ra khỏi đám cháy ở ly cung đến nay đã tròn năm ngày.

Cung nhân hầu hạ trước mặt Hoàng đế không dám lơ là dù chỉ một khắc, cung nhân bị Hoàng đế ban c.h.ế.t ở ly cung, bao gồm cả tiểu đồng thuốc hôm qua lỡ tay làm đổ thuốc lên cổ tay Hoàng hậu, đều bị xử tử dưới cơn thịnh nộ lạnh lùng của đế vương.

Không ai dám có chút dị động.

Cũng không dám phạm phải một sai lầm nào.

Trong tẩm cung, Kỳ Diên ngồi bệt dưới bậc thềm trước long sàng, vạt áo bào rồng đầy nếp nhăn. Nếu là trước đây, Hoàng thượng của bọn họ tuyệt đối sẽ không mặc y phục nhăn nhúm.

Nhưng lúc này, Kỳ Diên ngồi bất động canh giữ người trong giường, năm ngày chỉ ngủ chưa đến nửa ngày, đôi mắt phượng của hắn đã đầy tơ máu, mí mắt cũng thâm quầng.

Thái y vào trong châm cứu, Kỳ Diên lúc này mới lui sang một bên, nhưng vì ngồi xổm quá lâu nên hai chân tê cứng, phải nhờ Hồ Thuận và Trần Lân dìu mới đứng dậy được.

Môi mỏng của hắn nứt nẻ đến mức nổi lên nhiều lớp da nhỏ, mấy ngày nay không cạo râu, râu ria lún phún mọc ra một vùng đen sì.

Hắn không còn là vị đế vương oai phong lẫm liệt, tuấn tú như trước nữa.

Nhân lúc thái y đang châm cứu, Hồ Thuận khẩn khoản cầu xin Kỳ Diên đi dùng bữa, Kỳ Diên vẫn bất động, ánh mắt gắt gao nhìn

người trên long sàng, trong mắt chỉ có Ôn Hạ, chỉ có cây kim bạc thái y đang châm vào mi tâm nàng.

Thấy không thể khuyên hắn dùng bữa, Hồ Thuận chỉ đành nói: "Vậy Hoàng thượng đi tắm rửa đi, nô tài sẽ sửa sang lại dung nhan cho người, người xem râu ria của người đã nhiều ngày chưa cạo rồi."

Kỳ Diên vẫn bất động.

Hồ Thuận đành cúi người lấy một chiếc gương đồng: "Hoàng thượng, người tiều tụy thành ra thế này rồi, người như vậy, Hoàng hậu nương nương tỉnh dậy nhìn thấy cũng sẽ đau lòng."

Kỳ Diên lúc này mới ngẩng đầu nhìn người trong gương.

Râu của hắn đã mọc ra rất nhiều, hắn nhớ có hai lần hắn cố ý dùng râu lún phún này cọ vào Ôn Hạ. Nàng muốn đẩy hắn ra nhưng không đẩy được, hắn cố ý để râu cọ vào làn da mỏng manh của nàng, khiến nàng đỏ mặt, nói nàng sợ ngứa.

Kỳ Diên cứng nhắc, rồi vội vàng ra lệnh: "Rửa mặt cho trẫm."

Hắn dùng thời gian nhanh nhất để tắm rửa, sửa sang lại dung nhan, đang định trở về tẩm cung thì nhìn thấy bóng dáng già nua đang quỳ trong điện.

Vân Quế hướng hắn hành lễ: "Hoàng thượng, nô tài vào cung thăm người, thăm Hoàng hậu."

Kỳ Diên giọng khàn khàn: "Miễn lễ."

Hắn bước nhanh đến bên long sàng, bước chân không phát ra một tiếng động nào.

Vân Quế quỳ ở chỗ bình phong, ngẩng đầu nhìn Hoàng hậu đang nằm trên long sàng, người được băng gạc y tế bao bọc đến mức không còn vẻ đẹp như xưa, nước mắt lưng tròng.

“Hoàng thượng, Triển nhi đã được cứu sống rồi, đa tạ ân cứu mạng của người và nương nương!”

Kỳ Diên không để ý nữa, liếc mắt nhìn, như đang nói “Cứu được là tốt rồi, ngươi có thể lui xuống”.

Nhưng Vân Quế vẫn quỳ trong ánh nến.

Ông lặng lẽ nhìn gương mặt tiều tụy của Hoàng đế, nhìn bóng người thoi thóp trên giường.

Ông mới năm mươi hai tuổi, nhưng dường như trong mấy ngày nay hai bên tóc mai đã bạc trắng, cũng trong im lặng này như đang đưa ra một quyết định thận trọng.

Ông nói: “Hoàng thượng, người còn yêu Hoàng hậu nương nương như vậy nữa không?”

Kỳ Diên nhìn lại, ánh mắt lạnh lùng giận dữ, như đang từ chối bất kỳ ai nói Hoàng hậu của hắn bị thương, tàn phế, từ chối bất kỳ ai nghi ngờ tình cảm của hắn dành cho nàng.

Vân Quế đã hầu hạ tiên đế cả đời, ông không thể không hiểu ánh mắt của Kỳ Diên, nhưng ông vẫn không lui xuống.

Ông nước mắt lưng tròng: “Lão nô đêm nay không nhịn được nữa, lão nô muốn hỏi người, người còn có thể giữ được tấm lòng ban đầu với Hoàng hậu nương nương như vậy nữa không?”

“Hoàng hậu đã cứu con trai lão nô một mạng, lão nô cũng nên báo đáp người và nàng.”

Kỳ Diên cau mày, muốn quát Vân Quế ồn ào lui xuống.

“Hoàng thượng, người có hận Cung Đức vương không?” Vân Quế lại hỏi như vậy.

Kỳ Diên lập tức nheo mắt, ánh mắt lạnh lẽo bao phủ khuôn mặt Vân Quế.

Vân Quế vẫn nhỏ giọng, tha thiết nói: "Nếu từ nhỏ người đã hận sai người thì sao."

"Nếu những gì người cho là đúng đều không phải là sự thật, những gì người nhìn thấy, nghe thấy, đều chỉ là những gì người khác muốn người nhìn thấy nghe thấy thì sao."

"Hoàng thượng, người có từng nghĩ, nếu Thái hậu nương nương vốn dĩ là thê tử của Cung Đức vương thì sao?"

Kỳ Diên sững sờ, đứng c.h.ế.t lặng dưới ánh sáng lờ mờ.

Chương 54: Chương 52

Kỳ Diên cuối cùng cũng đứng dậy, bước chân nặng nề dừng lại trước Vân Quế, cảm xúc từ kinh ngạc chuyển thành tức giận bị kìm nén.

Hắn không tin Vân Quế dám nói dối, nhưng chuyện hắn tin tưởng nhiều năm như vậy, bây giờ lại có người nói với hắn rằng tất cả đều là giả?

"Ngươi tốt nhất nên nghĩ kỹ trước khi nói, năm Minh Đức thứ hai mươi lăm, mẫu hậu được sắc phong làm Thái tử phi của phụ hoàng, là sắc phong đường đường chính chính."

"Hoàng thượng, lão nô còn có Triển nhi, dù là con nuôi cũng coi như con ruột, lão nô không dám lấy hai mạng người ra nói dối."

Môi Vân Quế run run, vẫn dùng giọng điệu bình tĩnh, chậm rãi nói.

"Năm Minh Đức thứ hai mươi lăm, Thái hậu quả thật được sắc phong làm Thái tử phi đường đường chính chính. Nhưng năm Minh Đức thứ hai mươi mốt, bà ấy chỉ là đích nữ của Nam Minh hầu, Cung Đức vương cũng là đích thứ tử của phủ Vệ tướng quân."

"Năm đó Sóc thành vẫn là lãnh thổ của Yên quốc, vẫn chưa bị Đại Thịnh chúng ta công hạ thành lãnh thổ của mình. Cho dù người chưa từng trải qua trận chiến Sóc quan, cũng nên nghe nói năm đó quân ta thảm bại, phụ thân của Cung Đức vương mất ba người con trai, cả Ôn phủ chỉ còn lại mình người."

Kỳ Diên nheo mắt, nghe Vân Quế chậm rãi kể lại.

Vân Quế nói, câu chuyện của bọn họ còn ly kỳ, còn bi thương hơn cả thoại bản.

Mẫu hậu của hắn và Ôn Lập Chương vậy mà từng có hôn ước, ngoại tổ phụ của hắn chưa từng nghĩ đến chuyện gả con gái cho hoàng tử.

Ngoại tổ phụ và phụ thân của Ôn Lập Chương có quan hệ thân thiết, Thái hậu và Ôn Lập Chương càng thêm tình đầu ý hợp, nên duyên vợ chồng.

Khi sắp công khai định mối hôn sự này, Ôn Lập Chương cùng phụ thân và Nam Minh hầu đều bị phái ra chiến trường. Thái hậu vốn không phải là tiểu thư khuê các yếu đuối, cũng theo quân ra trận làm hậu cần.

Trận chiến Sóc quan, quân Thịnh thảm bại.

Ôn gia và Nam Minh hầu trung thành và tận tâm bị Xa kỵ tướng quân Trâu Thanh hãm hại thông đồng với địch phản quốc.

Ba người con trai nhà họ Ôn tử trận sa trường, cha của Ôn Lập Chương cũng bị Trâu Thanh diệt khẩu trên đường về kinh chịu thẩm vấn.

Nam Minh Hầu bị giam giữ trong ngục, năm đó Vũ Thánh Hoàng đế vốn định ban chết, nhưng tiên đế vì say mê Thái hậu nên đã dùng quyền lực của Đông Cung bảo toàn tính mạng cho ông.

Năm đó, chưa ai biết Trâu Thanh là người của Duẫn Vương – em trai Vũ Thánh Hoàng đế, cũng không ai hay biết Duẫn Vương muốn thanh trừng cánh tay đắc lực của Vũ Thánh Hoàng đế để đoạt ngôi vị.

Thiên hạ đều cho rằng Trâu Thanh là công thần, được Vũ Thánh Hoàng đế sắc phong, quan đến nhất phẩm.

Để trừ hậu hoạn, Trâu Thanh ra sức tìm kiếm tung tích của Thái hậu và Ôn Lập Chương.

"Năm đó, tiên đế cũng dùng quyền lực của Đông Cung tìm kiếm Thái hậu và Cung Đức Vương khắp nơi. Nhưng địa thế Sóc Thành hiểm trở, lại là địa phận của Yên quốc, nhiều vách núi vực sâu không có cầu nối, rất nhiều làng mạc cũng không có đường ra vào. Họ mất liên lạc suốt ba năm."

Ba năm đó, họ không biết gia tộc mình mang tội danh phản quốc.

Lần cuối cùng họ gặp mặt trong quân doanh là khi cha của cả hai đều lập công, vừa dự xong tiệc mừng công trong quân.

Họ rơi xuống vực sâu, vách núi dựng đứng nghìn thước, ngôi làng dưới vực không có đường vào, cũng không có đường ra. Họ dùng nửa cái mạng còn lại để dưỡng thương, thành thân, lấy trời đất làm chứng, dân làng làm người làm chứng, nên duyên vợ chồng.

Ôn Lập Chương chưa từng lơ là, tập hợp dân làng mở đường trong núi, mong một ngày hai người có thể trở về Đại Thịnh.

"Thái hậu nương nương và Cung Đức Vương có một người con gái."

Vân Quế kể, năm Minh Đức thứ hai mươi tư, Thái hậu mang thai, trong thung lũng thiếu lương thực, sức khỏe Thái hậu rất yếu. Ôn Lập Chương cuối cùng cũng tăng tốc tiến độ, mở ra một con đường ra khỏi thung lũng, đưa Thái hậu trở về thành.

Nhưng họ lại bị người của Trâu Thanh truy sát trong thành.

Vân Quế mấp máy môi, kể lại câu chuyện của người khác mà người nghe chỉ cảm thấy kinh tâm động phách.

"Khi đó là mùa đông, trời đất băng giá, Thái hậu sinh non trên tuyết, sinh ra một đứa bé c.h.ế.t yểu. Họ nào ngờ người Yên quốc không hãm hại họ, mà kẻ hãm hại họ lại chính là người của mình."

“Năm đó, để bảo vệ Thái hậu, Ôn Lập Chương đã đi dụ địch, rồi không bao giờ quay trở lại.”

Kỳ Diên siết chặt tay, hắn không phải là một người nghe chuyện thờ ơ, trong mắt hắn vẫn còn kinh ngạc, vẫn còn chấn động. Người mà hắn cho là gian thần, người mà hắn cho là võ phu thô lỗ lại là một nam nhân chính trực như vậy.

Còn mẫu hậu mà hắn cho là bất trung, hóa ra lại không hề đáng khinh như hắn nghĩ. Tại sao những năm nay bà không nói cho hắn biết sự thật?

“Thái hậu tìm kiếm Cung Đức Vương mấy tháng trời, tưởng rằng ông ấy đã chết, nên bà mang theo nỗi hận thù trở về kinh đô, muốn rửa sạch oan khuất cho hai nhà.”

“Nhưng một mình bà, căn bản không phải đối thủ của Trâu Thanh, bà đã cầu xin tiên đế khi đó còn là Thái tử.”

Vân Quế mấp máy môi, do dự một lát: “Tiên đế và Cung Đức Vương, Thái hậu, đều là thanh mai trúc mã, Thái hậu khi trẻ có gia thế có nhan sắc, có trí tuệ và dũng khí mà các quý nữ khác không có. Tiên đế cũng say mê Thái hậu, muốn bà làm Thái tử phi của mình.”

“Thái hậu vốn không muốn tái giá, bà suy nghĩ nửa tháng, đến khi gặp lại lần nữa mới đồng ý với tiên đế.”

Kỳ Diên siết c.h.ặ.t t.a.y trong tay áo, giọng nói khàn đặc sau một hồi lâu im lặng: "Phụ hoàng của trẫm... đã dùng điều này để uy h.i.ế.p mẫu hậu?"

“Không có uy h.i.ế.p gì cả, Hoàng thượng.” Vân Quế nhìn Kỳ Diên với đôi mắt ngấn lệ: “Tiên đế nổi tiếng hiền từ từ khi còn ở Đông Cung cho đến khi băng hà, không ai nói ông ấy sai, Thái hậu không có chỗ dựa nào, chỉ có thể đi con đường này.”

Vậy nên dù phụ hoàng của hắn không uy hiếp, thì cũng không phải là hành động của một quân tử.

Phụ hoàng biết rõ Thái hậu chỉ có thể dựa vào Đông Cung, ông ta chắc chắn mẫu hậu sẽ gả.

Vân Quế nói: "Thái hậu và tiên đế hợp lực điều tra ra vụ hãm hại năm xưa, trả lại trong sạch cho hai nhà, Vũ Thánh Hoàng đế hổ thẹn, không chỉ viết chiếu thư tự trách mình, còn theo lời thỉnh cầu của Thái tử, phong Thái hậu làm Thái tử phi."

"Sau khi thành thân, tiên đế rất sủng ái Thái hậu, mọi việc đều ưu tiên Thái hậu. Vũ Thánh Hoàng đế không thích Thái hậu, nên đã ban cho tiên đế một vài lương phi và lương đệ. Tiên đế tưởng rằng Thái hậu sẽ ghen tuông sẽ đau lòng, nhưng Thái hậu khi đó không yêu tiên đế, nên chẳng hề đau lòng."

Ánh mắt Vân Quế chần chừ, bỗng nhiên im bặt.

Kỳ Diên nhìn ông, giọng nói vẫn khàn đặc: "Nói tiếp đi."

Vân Quế ngừng lại một lúc lâu: "Họ chưa từng động phòng, Thái hậu cầu xin tiên đế hưu bà, tiên đế không đồng ý, nhân lúc Thái hậu say rượu đã để Thái hậu mang thai ngài."

Kỳ Diên siết chặt nắm đ.ấ.m trong tay áo, hắn tưởng rằng ít nhất hắn cũng là minh chứng cho tình yêu của cha mẹ, hắn tưởng rằng phụ hoàng của hắn dù có vài chỗ chưa tốt, nhưng ít nhất vẫn là minh quân trong lòng hắn.

"Tiên đế luôn đối xử tốt với Nam Minh Hầu, nhưng Nam Minh Hầu hận hoàng thất, sau khi tiên đế đăng cơ, ông ấy đã làm không ít chuyện hồ đồ trong triều. Tiên đế chưa từng trách tội, hết lần này đến lần khác bao che. Thái hậu áy náy trong lòng, không bao giờ nhắc đến chuyện hưu thê nữa."

Nhưng Vân Quế nói, Nam Minh Hầu dù hận hoàng thất cũng sẽ không hồ đồ đến mức làm chuyện ngu xuẩn trắng trợn, những việc ông làm chỉ là việc nhỏ nhặt, thực ra là tiên đế vì không muốn Thái hậu rời đi, nên đôi khi cố ý để các đại thần trong triều phóng đại tội danh của Nam Minh Hầu.

"Không thể nào." Kỳ Diên khàn giọng phản bác, nhưng hắn không có chút sắc khí nào, nhìn vào đôi mắt ngấn lệ, im lặng của Vân Quế. Hắn bỗng nhiên cảm thấy lời phản bác của mình giống như trò hề.

Vân Quế nhìn qua Kỳ Diên, hướng về người đang ngủ say trên long sàng, nói đến đây, cũng không còn gì phải giấu giếm nữa.

"Năm ngài hai tuổi, Cung Đức Vương hồi kinh."

"Năm đó ông ấy bị mắc kẹt trong tuyệt cốc ở Sóc Thành, địa thế nơi đó đến nay chỉ có Ôn gia quân mới có thể đi qua."

"Lần gặp mặt đó của Thái hậu và Cung Đức Vương…"

Dù chỉ là người ngoài cuộc, trong mắt Vân Quế cũng hiện rõ sự không đành lòng.

Ông nói, tiên đế cho phép Thái hậu và Ôn Lập Chương gặp mặt, thế sự vô thường, để họ nói chuyện rõ ràng, đừng làm tổn thương tình nghĩa trước kia.

Thái hậu tưởng rằng đó chỉ là cuộc gặp gỡ giữa bà và Ôn Lập Chương, nhưng bà không biết người chồng đại lượng trong mắt bà đang dẫn theo cung thủ, dẫn theo Vân Quế, dẫn theo một đám tử sĩ, ở nơi mà họ không nhìn thấy, âm thầm chuẩn bị lấy mạng Ôn Lập Chương.

Đến tận hôm nay, Vân Quế cũng không biết tại sao lần đó tiên đế lại quyết định không g.i.ế.c Ôn Lập Chương.

Hình như ông ta đột nhiên thay đổi sách lược, dùng sự đối đãi tốt vô cùng với Thái hậu, sự tín nhiệm tưởng như không có điểm mấu chốt với Ôn Lập Chương, sự bù đắp trọng hậu cho Ôn gia, để Thái hậu áy náy, để Ôn Lập Chương khắc cốt ghi tâm tình huynh đệ.

Vân Quế ngập ngừng nói: "Tiên đế là bậc quân vương am hiểu lòng người nhất mà nô thần từng gặp."

Ông ta vừa đối với Thái hậu vô cùng khoan dung, vô cùng tín nhiệm, dùng sự đại lượng và dịu dàng của một người chồng hiền lành để đổi lấy sự áy náy của Thái hậu. Cũng một mình đi gặp Ôn Lập Chương, bậc đế vương tôn quý thành khẩn cầu xin Ôn Lập Chương vì đứa con hai tuổi, vì tình cảm của ông ấy dành cho Thái hậu, đừng phá vỡ cục diện hiện tại.

"Từ đó về sau, Cung Đức Vương tự nguyện đi đánh Yên quốc, trong vòng ba năm đã thành lập Ôn gia quân, đánh hạ năm tòa thành trì phía bắc Sóc Thành của Yên quốc, nắm trong tay bảy mươi vạn binh mã."

Vân Quế nói, tiên đế kiêng kỵ Ôn Lập Chương.

Khi Ôn Lập Chương hồi triều nhận phong thưởng, Tiên đế đặc biệt cùng Thái hậu mở tiệc chúc mừng, đồng thời muốn Thái hậu thăm dò Ôn Lập Chương. Tiên đế nhận ra Ôn Lập Chương chưa bao giờ quên được Thái hậu, trong lời nói lộ rõ ý muốn ông sớm thành thân.

Vân Quế nói, ông chưa từng thấy một vị quân vương nào sử dụng lời nói khéo léo đến vậy, có thể khiến người ta hổ thẹn, cam tâm tình nguyện vì ông ta bán mạng.

Để không liên lụy đến Thái hậu bị Tiên đế nghi ngờ, Ôn Lập Chương đã thành thân.

"Cung Đức Vương không chọn những tiểu thư khuê các danh giá do Tiên đế tuyển chọn, mà lại chọn con gái của một viên quan bát

phẩm, lại còn là con gái bị ghẻ lạnh của người vợ đã mất, chính là mẫu thân của Hoàng hậu nương nương."

"Nhưng hôn sự này chỉ là vỏ bọc để Cung Đức Vương bảo vệ Thái hậu, xoa dịu Tiên đế, ngay cả động phòng họ cũng chưa từng làm. Người Tiên đế cài vào phủ tướng quân quan sát suốt một năm, cho đến khi..."

Vân Quế nói, cho đến khi Tiên đế tỉ mỉ sắp đặt, ban thưởng cho Hứa Ánh Như bộ y phục giống hệt của Thái hậu, rồi hạ hợp cẩn tán vào rượu của hai vợ chồng.

Vân Quế cúi đầu, cười khổ thở dài: "Chén rượu đó, vẫn là do nô tài bưng tới."

Đôi mắt Kỳ Diên từ lâu đã ảm đạm vô quang, mất đi mọi sắc thái.

Hắn không dám quay đầu nhìn người trên long sàng, ngay cả hơi thở cũng vô cùng nhẹ nhàng.

Người mà hắn hận nhiều năm như vậy - Ôn Lập Chương, người mà hắn oán trách nhiều năm như vậy - Thái hậu, hóa ra cũng đều là nạn nhân.

Phụ hoàng của hắn...

Kỳ Diên hai mắt u ám, nhìn chằm chằm Vân Quế, muốn ông ta tiếp tục nói.

Vân Quế nói, sau lần đó thì Hoàng hậu nương nương ra đời. Thái hậu khóc rất lâu, đóng cửa cung không gặp bất kỳ ai. Nhưng vài ngày sau, bà lại khôi phục sự bình tĩnh, sáng suốt như trước, dường như hiểu rằng bà và Ôn Lập Chương không thể quay lại như xưa nữa.

"Cung Đức Vương lập nhiều chiến công, nhưng không còn hồi kinh nữa, mà ở lại Bắc địa. Còn Thái hậu... Thái hậu không kìm nén được

tình cảm, hàng năm vẫn trao đổi thư từ với Cung Đức Vương, mặc dù Tiên đế đều biết những bức thư này, ông ấy hiểu Thái hậu vẫn luôn không thể quên được."

"Việc sắc phong Hoàng hậu nương nương làm Thái tử phi ban đầu chỉ là thủ đoạn để Tiên đế khống chế Ôn gia quân. Ông ấy đã lệnh cho Quốc sư bấm độ, nhưng Quốc sư lại nói Thái tử phi dù gả cho ai cũng đều có mệnh phượng. Quan trọng hơn, ông ta nói người và Thái tử phi có duyên trời định, chỉ là tình lộ trắc trở, nếu Thái tử phi làm vợ người, người sẽ phải trải qua một kiếp nạn khó vượt qua."

Kỳ Diên nhìn chằm chằm Vân Quế, hoàn toàn không biết chuyện này.

Rõ ràng Thái hậu và Quốc sư đều nói Ôn Hạ vượng hắn, bọn họ là trời sinh một đôi.

Vân Quế giải thích sự ngạc nhiên trong mắt hắn: "Khiến Quốc sư im miệng hoặc thay đổi lời nói thì có khó gì. Tiên đế và Cung Đức Vương là huynh đệ kết nghĩa từ thuở thiếu thời, rất hiểu tính cẩn thận của Cung Đức Vương, thầy bói bên cạnh Cung Đức Vương chính là người của Tiên đế."

Vì vậy, mặc dù Ôn Lập Chương không muốn đưa con gái vào cung, cuối cùng vẫn nghe theo lời phán đoán của thầy bói và Quốc sư, vì lương duyên sau này của con gái, vì huynh đệ kết nghĩa, cũng vì Thái hậu... ông mới đồng ý đưa con gái yêu quý đến hoàng cung xa xôi ngàn dặm.

"Tiểu Thái tử phi những năm tháng chịu khổ trong cung, Tiên đế biết Cung Đức Vương sẽ không bỏ qua, nên hết lòng che chở, còn thân thiết hơn cả ba vị công chúa, khiến Cung Đức Vương không có lý do gì để đón con gái rời đi nữa."

Vân Quế rơi lệ: "Hoàng thượng, người nghĩ rằng Hoàng hậu nương nương được Tiên đế yêu thương như con gái ruột, nhưng... những gì người thấy, có lẽ chỉ là những gì Tiên đế muốn cho người thấy."

"Tiên đế thật lòng yêu Thái hậu, nhưng cuối cùng ông ấy biết rằng cả đời này ông ấy sẽ không có được trái tim của Thái hậu, vì vậy người... là con bài cuối cùng để ông ấy khống chế Thái hậu và Cung Đức Vương."

"Những lần người thấy Thái hậu và Cung Đức Vương gặp nhau, đều là do Tiên đế sắp đặt. Mỗi lần người bệnh tỉnh dậy không thấy Thái hậu, cũng là vì Tiên đế ủy thác Thái hậu xử lý quân vụ của Cung Đức Vương. Những điều này Thái hậu không hề biết, trong lòng bà, Tiên đế kính trọng yêu thương bà, sẵn sàng giao phó triều chính cho bà, cũng yêu thương Thái tử phi, tin tưởng Ôn gia quân..."

Mắt Kỳ Diên đỏ hoe, nước mắt lưng tròng trong đôi mắt ảm đạm như tro tàn, nhưng hắn vẫn cố gắng không để chúng rơi xuống. Hắn khàn giọng nói: "Đủ rồi."

"Phụ hoàng ta không phải người như vậy! Nếu ông ấy là người như vậy, sao Thái hậu lại không biết, sao Thái hậu không nói cho ta biết tất cả mỗi khi ta chất vấn bà ấy!"

Hắn không còn nhìn rõ trắng đen trước mắt nữa.

Ngay cả ánh nến là màu ấm hay màu lạnh, trong tầm mắt cũng chỉ còn một mảng hỗn độn.

Có lẽ lúc này hắn phủ nhận không phải Vân Quế.

Mà là người cha yêu thương hắn trong ký ức.

Người cha quyền lực như những người cha bình thường trong gia đình bá tánh, sẵn sàng ở bên cạnh hắn khi hắn bệnh, có thể dùng tấm lưng rộng lớn cõng hắn. Người cha tốt như vậy đã nói với hắn hết lần này đến lần khác "Phụ hoàng không oan khuất, phụ hoàng không đau lòng, chỉ cần gia đình ba người chúng ta bình an là được".

Tại sao phụ hoàng của hắn lại là người như lời Vân Quế nói?

Tại sao mỗi khi hắn nghi ngờ, Thái hậu đều không biện giải, không nói cho hắn biết bà từng là thê tử của Ôn Lập Chương?

Vân Quế cúi đầu: "Hoàng thượng, người còn nhớ những lời người đã nói khi tranh cãi với Thái hậu không? Người nói rằng những vị vua nhân từ của các triều đại trước không phải là tấm gương của người, người sẽ không học theo, người chỉ nghe lời Tiên đế."

Kỳ Diên nhớ, năm đó phụ hoàng bệnh nặng, Thái hậu muốn hắn cần chính yêu dân, học theo những bậc minh quân đời trước. Hắn đã phản bác Thái hậu, khi đó hắn rất ngỗ nghịch nói rằng hắn không cần bà quản, bà căn bản không có tư cách quản hắn, nếu hắn muốn làm một vị vua nhân từ, hắn sẽ chỉ lấy phụ hoàng làm gương.

"Phụ hoàng trong mắt cô nhi còn hơn cả ngàn vị vua chúa cổ kim, hơn cả Ôn gia quân vị tha vì dân trong miệng ngươi" đó là nguyên văn lời nói của Kỳ Diên lúc đó.

Vân Quế nói: "Những gì Tiên đế làm Thái hậu đều không biết, Thái hậu hổ thẹn với Tiên đế. Sau khi người nói như vậy, cho dù Thái hậu nhận thấy một số vấn đề của Tiên đế, bà ấy cũng sẽ không nói cho người biết nữa. Nếu vị phụ hoàng mà người kính trọng có vết nhơ, người còn muốn làm một vị vua nhân từ nữa hay không."

Kỳ Diên siết chặt nắm đ.ấ.m trong tay áo.

Vì vậy, Thái hậu thà gánh chịu sự căm hận của hắn, cũng không bao giờ nhắc đến nửa lời xấu về phụ hoàng hắn?

Bà ấy dựa vào cái gì mà không cho hắn biết sự thật.

Chỉ vì thiên hạ thương sinh sao?

Trong điện lặng ngắt như tờ.

Rất lâu sau, Vân Quế hỏi: "Hoàng thượng, người còn muốn biết điều gì nữa không?"

Môi Kỳ Diên run rẩy, nhưng không nói nên lời.

Hắn muốn nghe Vân Quế nói rằng phụ hoàng của hắn không tệ hại như vậy, hắn muốn nghe thấy rằng Thái hậu và hắn chưa bao giờ nằm trong tính toán của phụ hoàng, chưa bao giờ.

Vân Quế mở miệng, cuối cùng lại cúi đầu, không nói ra những lời tổn thương người khác nữa.

Tại sao Vinh vương dám tạo phản, là bởi vì thuật trị vì của Tiên đế.

Ông ta khen Vinh vương là người giống ông ta nhất.

Ngay cả Tiên đế cũng từng nghĩ rằng nếu Kỳ Diên - người ông ta yêu thương nhất - có một ngày đứng về phía Thái hậu và Ôn Lập Chương, thì ngôi vị hoàng đế sẽ không được truyền cho đứa con trai như vậy nữa.

Vân Quế im lặng, chỉ yên lặng lấy ra ba đạo thánh chỉ từ trong ngực.

Ông ta giơ cao hai tay dâng lên cho Kỳ Diên.

Nhưng Kỳ Diên nhìn chằm chằm vào chúng, rất lâu cũng không nhận lấy.

Sau một khoảng im lặng dài đằng đẵng, Kỳ Diên cuối cùng cũng đưa tay ra, run run mở thánh chỉ.

Là nét chữ và ngọc tỷ của người phụ hoàng mà hắn vô cùng kính yêu.

Trên thánh chỉ viết, nếu sau khi Tiên đế băng hà, Thái hậu và Ôn Lập Chương tái hợp.

Giết Ôn Lập Chương.

Sau khi Thái hậu trăm tuổi thì hợp táng vào hoàng lăng.

Kỳ Diên run rẩy, đột ngột khép thánh chỉ lại.

Trên tay hắn còn hai đạo thánh chỉ nữa nhưng hắn lại không dám nhìn.

Đôi tay này của hắn đã từng luyện kiếm, so tài võ nghệ với vô số kiếm khách giang hồ, chưa từng e sợ đao quang kiếm ảnh hay m.á.u tươi, vậy mà giờ đây lại không dám chạm vào hai đạo thánh chỉ này.

Sau một khoảng lặng dài đằng đẵng, hắn mới run rẩy mở chúng ra.

Nội dung bên trong thật hoang đường đến mức đáng sợ.

Hắn muốn khóc, nhưng lại cười ha hả, nước mắt nóng hổi lăn dài trên má.

Vị phụ hoàng mà hắn vô cùng kính yêu lại nói rằng, nếu hắn nhận Ôn Lập Chương làm cha dượng, tôn Ôn Lập Chương làm nhiếp chính vương, không làm theo thánh chỉ xử tử Ôn Lập Chương, nếu hắn bị sắc đẹp của hoàng hậu mê hoặc, thì có thể phế truất ngôi vị hoàng đế của hắn, có thể ban c.h.ế.t cho hoàng hậu.

Còn đạo thánh chỉ cuối cùng trong tay hắn, là sắc phong cho Vinh Vương lên ngôi hoàng đế.

Kẻ đã túc trực bên Ôn Hạ năm ngày năm đêm, rõ ràng yên lặng đến mức không dám phát ra một tiếng động nào để làm phiền Ôn Hạ, cuối cùng vào giờ phút này lại cười ha hả, nhưng nụ cười ấy còn khó coi hơn cả khóc.

Mắt hắn đỏ hoe, nước mắt đã cạn khô, trái tim dường như cũng đã chết.

"Hoàng thượng, người còn nhớ năm Thành Chiêu thứ mười chín, trong cung có một tiểu thái giám tịnh thân không sạch sẽ, đã tư thông với cung nữ trong cung của Thái phi không?"

Tiếng cười xen lẫn tiếng khóc của Kỳ Diên đã dừng lại, hắn không còn tâm trạng nào để nhớ lại lời nói của Vân Quế nữa.

Vân Quế nói: "Năm đó tiên hoàng hạ chỉ, muốn kiểm tra tất cả nội thị, nô tài một thân già cũng bị lôi đến tịnh thân phòng, người đi ngang qua gặp được, nô tài cầu xin người khai ân, chính người đã giúp nô tài miễn khỏi chịu thêm tội. Coi như đây là nô tài báo đáp người vậy."

Kỳ Diên nhớ rõ, năm đó phụ hoàng nổi trận lôi đình, hạ lệnh cho tất cả nội thị đều phải đi triệt lại. Vân Quế đã hơn ba mươi tuổi, nếu phải chịu thêm một nhát nữa e là sẽ mất mạng. Hắn bất quá cũng chỉ thuận miệng nói một câu mà thôi, đối với hắn mà nói thì đây sao gọi là ân huệ được.

Vân Quế hướng hắn dập đầu thật sâu: "Hoàng hậu nương nương chịu tội… hoàn toàn vô tội. Nô tài đa tạ người và hoàng hậu nương nương đã cứu Triển nhi, nô tài và Triển nhi nguyện cả đời làm trâu làm ngựa cho người!"

Vân Quế dập đầu xong, liền quỳ lạy lui ra khỏi cung điện.

Dưới màn đêm rời khỏi hoàng cung, Vân Quế cười khổ, một dòng lệ chảy dài trên má.

Năm đó Kỳ Diên cứu hắn, không phải miễn cho hắn khỏi tội thêm, mà là miễn cho hắn khỏi tội đáng phải chịu.

Hắn tịnh thân vào cung nhưng căn bản là không hề bị cắt sạch sẽ, lúc đó kỹ thuật thiến hoạn còn chưa hoàn thiện, con đường làm thái giám chính là chín phần c.h.ế.t một phần sống. Không chỉ tiểu thái giám kia còn giữ lại chút dấu vết, hắn cũng vậy, chỉ là đã che giấu nhiều năm qua mà thôi.

May mắn là năm đó Vân Quế gặp được Kỳ Diên, lợi dụng việc hắn không biết chuyện mà cầu xin tha thứ, nhận được một câu ân xá từ hắn - người khi ấy vẫn còn là thái tử.

Cho nên Vân Triển căn bản không phải là con nuôi của hắn, mà là con ruột của hắn.

Hắn trung thành với tiên hoàng cả đời, vậy thì hãy để hắn tự làm chủ một lần trong khoảnh khắc cuối cùng của cuộc đời.

...

Trong Càn Chương cung.

Kỳ Diên nhìn chằm chằm vào ba đạo thánh chỉ trên mặt đất, đau đớn đến nhói lòng.

Hắn cứng đờ, chậm chạp quay đầu nhìn về phía long sàng, nơi đó đang nằm người mà hắn đã bắt nạt nhiều năm qua.

Thì ra hắn chỉ là một con cờ mà phụ hoàng hắn dùng để ngăn cản Ôn Lập Chương và mẫu hậu hắn tái hợp, hơn nữa còn là một con cờ có thể bị vứt bỏ bất cứ lúc nào.

Thì ra mẫu hậu hắn, người cả đời áy náy với người chồng đã khuất, đến c.h.ế.t cũng không thật lòng bảo vệ bà, vẫn luôn đề phòng bà.

Thì ra hắn đã ức h.i.ế.p Ôn Hạ nhiều năm như vậy, khiến nàng phải chịu đựng đau khổ biết bao nhiêu ngày đêm, tất cả đều bắt nguồn từ những lý do nực cười mà hắn vẫn luôn cố chấp bấy lâu nay.

Khoảng cách từ đây đến long sàng tuy gần, nhưng Kỳ Diên lại như bước đi mười ba năm, từng bước từng bước dừng lại trước long sàng, nhìn người vẫn đang quấn đầy lớp vải thuốc dày cộp trên giường, hai hàng lệ nóng hổi lăn dài trên má.

Hắn cúi người xuống, nhẹ nhàng áp má vào bên thái dương nàng.

"Xin lỗi, Hạ Hạ."

"Nàng mau tỉnh lại đi, để ta bù đắp cho nàng mười ba năm này, bù đắp cho Ôn gia tất cả, để ta cùng nàng hiếu kính mẫu hậu, bù đắp

cho nàng."

Đến lúc này, hắn mới hiểu ra rằng, tiểu thái tử phi năm xưa, người đã cùng hắn quỳ gối, cùng hắn chịu phạt, mới là người thật lòng đối xử tốt với hắn nhất.

Hai người phụ nữ mà hắn hận nhất trong hai mươi bốn năm đầu đời, thì ra đều là những người quan tâm đến hắn nhất.

"Nếu nàng không khỏi được, vậy ta sẽ dùng chính mình để bù đắp cho nàng." Kỳ Diên nhắm mắt lại, mùi hương hắn ngửi thấy không còn là mùi thơm bên tai nàng nữa, mà là mùi thuốc đắng ngắt nồng nặc.

Nếu có thể đổi được, hắn nguyện làm người nằm trên long sàng đầy thương tích kia.

...

Thái hậu nghe tin dữ từ Du Lâm ly cung, cuối cùng cũng vội vã trở về vào ngày này.

Tóc mai rối bời, bà bất chấp tất cả xông vào Càn Chương cung, nhìn người con gái đã không còn nhận ra nổi nữa, run rẩy cúi người ôm nàng vào lòng, khóc đến mức ru ruột gan đứt từng khúc.

"Hạ Hạ, con mở mắt ra nhìn mẫu hậu một chút..."

"Con như vậy, làm sao ta có thể đối diện với Tử Nho, đối diện với hắn đây."

Hứa ma ma cũng ở bên cạnh khóc, nghe vậy liền muốn nhắc nhở thái hậu đừng nên nói lỡ lời trước mặt Kỳ Diên.

Nhưng Kỳ Diên nhìn mẫu hậu của mình, lần đầu tiên hắn cảm thấy áy náy như vậy, cũng bất bình cho bà như vậy.

Thái hậu khóc cạn nước mắt cũng không thể khiến người trên giường tỉnh lại, bà đứng dậy, lúc quay đầu lại châu trâu trên tóc rơi xuống lộn xộn, bàn tay giơ lên tát mạnh vào má Kỳ Diên.

Toàn bộ cung nhân trong điện quỳ xuống, trán áp sát xuống đất.

Kỳ Diên chịu cái tát này, hắn cảm thấy một cái tát thì sao đủ, mẫu hậu hắn có đánh gãy chân hắn cũng được, chỉ cần có thể khiến Ôn Hạ, người đã hôn mê lâu như vậy trên long sàng, tỉnh lại.

Chương 55: Chương 53

Ánh mắt phượng hoàng của Thái hậu tràn đầy phẫn nộ, kiên quyết và đau khổ.

Bà nhìn sâu vào Kỳ Diên: "Hạ Hạ không tỉnh lại, thì con đừng làm con trai của ta nữa."

Kỳ Diên không phản bác, nhìn người mẹ mà hắn đã hận suốt mười chín năm qua, lần đầu tiên cảm thấy bà thật đáng thương lúc này.

Hắn rất muốn nói với Ôn Hạ rằng hắn sẽ không bắt nạt nàng nữa, cũng sẽ không làm trái ý Thái hậu nữa.

Chỉ cần nàng tỉnh lại.

Kỳ Diên vẫn thức trắng đêm bên cạnh Ôn Hạ, nhưng lần này có thêm Thái hậu cùng hắn.

Vội vàng trở về kinh thành suốt đêm, Thái hậu hoàn toàn không màng đến bản thân, cứ liên tục vuốt ve khuôn mặt Ôn Hạ, không ngừng rơi lệ, đến khi trời sáng thì do bệnh dạ dày tái phát mà ngất đi, mới bị Kỳ Diên hạ lệnh đưa về Trường Lạc cung.

Bên ngoài điện, Hồ Thuận bước nhẹ vào trong, tay cầm một bức thư, mắt ngấn lệ.

"Hoàng thượng, đây là thư Vân công công để lại." Hồ Thuận nói, Vân Quế sáng nay đột nhiên bệnh cũ tái phát, mất tại Vân trạch.

Nhưng Kỳ Diên hiểu rõ, nào có bệnh cũ tái phát gì chứ.

Vân Quế hầu hạ tiên hoàng cả đời, cuối cùng lại không giữ được bí mật cho tiên hoàng, sau khi nói ra những lời đêm qua thì đã không còn muốn sống nữa rồi.

Kỳ Diên nhìn nội dung bức thư triệu tập tử sĩ của tiên hoàng và phù lệnh trong tay, đốt bức thư đi, vẻ mặt lạnh lùng, chỉ phân phó người ta lo liệu chu toàn cho Vân Triển.

Hắn nhìn sâu vào long sàng: "Chăm sóc hoàng hậu cho tốt, nàng tỉnh lại lập tức bẩm báo."

Dưới chân núi ngoại ô kinh thành, cây cối um tùm, chim hót líu lo trong rừng.

Những tán cây rộng lớn che khuất ánh mặt trời chói chang của ngày hôm nay, Kỳ Diên mặc long bào màu đen, ngồi ngay ngắn trên một chiếc ghế thái sư đặt dưới gốc cây, mím chặt môi mỏng trêu chọc con dế vừa bắt được trong bụi cỏ trên đầu gối, cả người toát ra vẻ uy nghiêm lạnh lẽo của bậc đế vương.

Bên cạnh hắn có bốn thị vệ đứng hầu.

Theo một tiếng huýt sáo kỳ quái, trong rừng bỗng nổi lên gió mạnh, từ bốn phương tám hướng xuất hiện vô số tử sĩ mặc đồ đen, đông nghịt ước chừng đến cả nghìn người.

Đây là tử sĩ mà tiên hoàng để lại.

Đó là để phòng ngừa Thái hậu và Ôn Lập Chương nối lại tình xưa, cũng để đề phòng hắn bất kính với Tiên hoàng, bị sắc đẹp của Hoàng hậu mê hoặc, tôn Ôn Lập Chương làm nhiếp chính, mà lưu lại một ngàn tử sĩ nhằm đối phó với bọn họ.

Phụ hoàng của hắn, từ khi sinh ra cho đến khi băng hà, đều được người đời tôn kính gọi một tiếng minh quân.

Vậy mà nay lại để lại ba đạo thánh chỉ như vậy.

Không muốn hắn chết, cũng không muốn Thái hậu chết.

Nhưng từng câu từng chữ đều lộ ra thứ còn đáng sợ hơn cả g.i.ế.c chóc.

Tử sĩ áo đen tiến lên, người cầm đầu có vết bớt xanh trên xương mày, đường nét sắc bén cùng với vết bớt đặc biệt này khiến người ta khó lòng quên được. Hắn nhìn quanh bốn phía, quỳ một gối xuống trước Kỳ Diên.

"Không biết Hoàng thượng gọi chúng thần xuất hiện là vì nguyên cớ gì?"

Tuy mọi người đều hiểu rõ bọn họ là nhằm vào Kỳ Diên, thấy hắn đều rất bất ngờ, nhưng tử sĩ của Tiên hoàng chỉ dựa vào phù lệnh để nhận lệnh, dù bất ngờ họ cũng không thể kháng lệnh.

Kỳ Diên đùa nghịch con dế trên đầu gối, đôi mắt đỏ ngầu khó dò, hắn không nói một lời, cả người tỏa ra sát khí bức người.

Thủ lĩnh cầm đầu đã biết không ổn, quay người hô lui thì đã muộn.

Tứ phía đều có mũi tên lao tới, vun vút xé gió.

Vô số tử sĩ của Kỳ Diên từ trên trời rơi xuống, chặn đường lui của bọn họ.

Máu văng lên cỏ, đao quang kiếm ảnh.

Có người thấy hôm nay không còn đường lui, liều c.h.ế.t rút kiếm xông về phía Kỳ Diên, chưa kịp đến gần đã bị cấm vệ quân trước mặt đ.â.m chết.

Máu văng lên long bào của Kỳ Diên, nhuốm đỏ cả hoa văn rồng thêu chỉ vàng. Hắn vẫn thản nhiên ngồi đó.

Vừa rồi, tên thủ lĩnh kia quát: "Hoàng thượng muốn mạng của chúng thần, chi bằng để chúng thần lấy mạng ra tận trung với

Ngài!"

Khuôn mặt tuấn mỹ của Kỳ Diên lạnh tanh.

Kẻ có thể phản bội chủ cũ vì mạng sống, ai có thể đảm bảo sẽ không phản bội hắn lần nữa.

Huyền y dính không ít máu, Kỳ Diên nhận khăn tay từ cấm vệ quân đưa tới, lại chậm rãi lau vết m.á.u b.ắ.n lên bụng con dế màu xanh, lau cả vết m.á.u trên cánh nó.

Hắn động tác rất nhẹ, buông tay thả con dế, mặc nó nhảy vào bụi cỏ chốc lát biến mất, mới ghét bỏ lau vết m.á.u trên vạt áo, xoay người rời khỏi nơi chốn đỏ thẫm m.á.u tanh này.

Vừa về hoàng cung, Kỳ Diên định đi tắm rửa trước, còn chưa vào Càn Chương cung đã thấy Hồ Thuận chạy tới từ xa.

"Hoàng thượng!"

Khuôn mặt xám như tro tàn của Hồ Thuận, đôi môi run rẩy lắp bắp, hai đầu gối quỳ xuống đất, khiến Kỳ Diên thoáng chốc đã hiểu ra nguyên nhân.

Cả người cao lớn của hắn bỗng ngã xuống, may mà Trần Lân kịp thời đỡ lấy.

Nỗi sợ hãi dày đặc lan ra khắp lồng ngực, cổ họng như bị người bóp nghẹt, cảm giác ngạt thở khiến hắn khó thở. Kỳ Diên nheo chặt hai mắt, nhẫn nhịn nỗi sợ hãi này, đôi mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm vào cửa điện, không dám bước tới.

Hồ Thuận khóc lóc: "Hoàng hậu nương nương…băng hà rồi…"

Kỳ Diên không nghe thấy tiếng khóc của hắn, chỉ nghe thấy hai chữ băng hà, chỉ nghe thấy tiếng ù tai muốn xé rách màng nhĩ.

Hắn nghe thấy tiếng khóc đau đớn của Thái hậu vọng ra từ trong điện, nghe thấy tiếng la hoảng sợ hãi của Hứa ma ma, là Thái hậu ngất đi rồi.

Kỳ Diên nắm chặt lấy tay Trần Lân đang đỡ mình, móng tay bấu chặt vào da thịt, đôi mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm cửa điện.

Chỉ vài bước chân ngắn ngủi, lại như xa ngàn dặm.

Là mười ba năm hắn chưa kịp bù đắp, là cả đời hắn áy náy.

Cuối cùng hắn như phát điên xông lên, bị vấp ngã, lại đứng dậy chạy tiếp.

Hắn xông đến long sàng, nhìn người con gái nhắm nghiền đôi mắt hạnh, đôi môi anh đào khẽ mím, run rẩy mở miệng nhưng không nói nên lời.

Hắn đặt ngón tay lên động mạch ở cổ nàng, người tập võ, theo bản năng sẽ dò mạch ở đây.

Nhưng hắn không sờ thấy mạch đập của nàng, chúng sẽ không bao giờ đập nữa.

Đôi mắt đỏ ngầu của Kỳ Diên không biết nhìn về nơi nào, hắn đứng im bất động, bỗng nhiên gào thét gọi thái y.

Hắn ra lệnh cho bọn họ làm nàng tỉnh lại, hắn ra lệnh cho bọn họ đền mạng cho nàng.

Những người có mặt đều khuyên can hắn, Nguyễn Tư Đống và Lương Hạc Minh khuyên hắn phải bình tĩnh, mấy người chị người em xưa nay không thân thiết với hắn cũng tới giả khóc khuyên hắn nén bi thương.

Kỳ Diên túm lấy vạt áo thái y: "Làm nàng mở mắt ra, để Hoàng hậu nhìn ta, để nàng nói chuyện!"

Thái y không làm được, quỳ dưới chân hắn.

Kỳ Diên đứng dậy muốn rút kiếm, bị Lương Hạc Minh ôm chặt lấy.

"Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương đã đi rồi! Thái hậu ngất xỉu, chỉ có ngài mới có thể lo liệu hậu sự cho người, xin ngài nén bi thương, xin ngài bình tĩnh lại!"

Giọng nói chói tai của bọn họ nói nàng đã c.h.ế.t rồi.

Bọn họ gọi hắn tỉnh lại.

Nhưng Kỳ Diên không muốn tỉnh, hắn làm sao dám đối mặt.

Nàng mới mười tám tuổi.

Nàng còn trẻ như vậy.

Mười ngày trước, hắn còn lén đến thăm nàng vào ban đêm, còn nắm tay nàng, còn bị nàng tát một cái, rõ ràng nàng còn khỏe mạnh như vậy.

Sao nàng có thể c.h.ế.t được.

…

Đêm thu lạnh lẽo tĩnh mịch, cả hoàng thành u ám tĩnh lặng.

Bên ngoài Càn Chương cung, vô số cung nhân và bá quan quỳ rạp thành hàng dài.

Bọn họ đều bị Hoàng đế trong cung đuổi ra ngoài.

Hoàng thượng không chấp nhận cái c.h.ế.t của Hoàng hậu, hắn không cho bất cứ ai vào trong, cũng không cho phép bất cứ ai lo liệu tang sự.

Từ giờ Ngọ đến giờ Dậu, hắn tự nhốt mình và Hoàng hậu trong điện.

Từ trong cánh cửa đóng chặt, cuối cùng cũng vang lên tiếng khóc đau đớn của Hoàng đế.

Bi thương đè nén, lại như đứa trẻ bất lực.

Bọn họ nào đã từng thấy vị hoàng đế xưa nay ngông cuồng bá đạo khóc như vậy.

Nửa canh giờ sau, cửa điện cuối cùng cũng mở ra.

Vị hoàng đế trước kia cao lớn oai phong đứng trong cửa, lúc này thân thể gục xuống, bước chân lảo đảo, chỉ có thể dựa vào hai tay chống đỡ cánh cửa.

Giọng hắn run rẩy: "Chuẩn bị…quan băng…"

Kỳ Diên cuối cùng cũng khàn giọng phân phó: "Chuẩn bị y phục cưới hỏi của đế hậu, chuẩn bị nước nóng." Hắn dặn dò đâu ra đấy, sai cung nhân chuẩn bị son phấn, châu báu ngọc ngà. Nhưng khi lễ quan tiến lên hỏi về việc an táng, ánh mắt lạnh lẽo của Kỳ Diên bỗng nhiên chĩa vào người lễ quan.

"Hoàng hậu chưa chết!"

Nói xong, hắn vội vàng quay vào trong điện.

Kỳ Diên hối hận rồi.

Hắn hối hận vừa rồi không nên cứ ngồi bên cạnh Ôn Hạ lâu như vậy, hắn nên lập tức phái người đi tìm sư phụ của mình.

Sư phụ hắn là Vệ Lận Nguyên, người trong giang hồ, biết thuật cải tử hoàn sinh.

Kỳ Diên gọi Trần Lân đến, dặn hắn lập tức đi tìm Vệ Lận Nguyên.

Trần Lân nhìn người đã an giấc ngàn thu trên long sàng, muốn nói đã muộn rồi, nhưng nhìn Kỳ Diên hai mắt đỏ hoe, cuối cùng vẫn nhíu mày đi sắp xếp.

Cung nhân nối đuôi nhau đi vào, bưng nước nóng, mang theo lụa là gấm vóc cùng son phấn, trâm cài hoa, châu báu ngọc bích…cứ như khi Hoàng hậu còn sống.

Nhưng Kỳ Diên không muốn bọn họ hầu hạ, bảo cung nhân lui ra, tự mình thay y phục cho Ôn Hạ.

Mấy ngày nàng hôn mê bất tỉnh, đôi môi anh đào khô nứt, mỗi ngày hắn đều bôi son dưỡng môi cho nàng rất nhiều lần, nhưng dường như vẫn không thể thấm vào, không thể làm đôi môi xinh đẹp này trở lại mềm mại.

Người trước đây da trắng như ngọc, giờ đây làn da cũng có vài phần sạm vàng, bệnh tật đã khiến nàng mất đi vẻ đẹp trước kia, chỉ còn lại đường nét, chỉ có ngũ quan vẫn là dáng vẻ xinh đẹp kiều diễm ngày xưa.

Kỳ Diên cúi người xuống, má áp vào một bên mặt nàng không bị bỏng.

"Hạ Hạ, trẫm sẽ chữa khỏi cho nàng, nàng sẽ lại mở mắt ra."

"Sư phụ của trẫm có thể khởi tử hồi sinh, cho dù ông ấy không thể, trẫm là hoàng đế, là thiên tử, cũng có thể dùng hết đạo thuật để gọi nàng trở về!"

"Nàng đừng sợ, Thái tử ca ca ở ngay đây, sẽ không đi đâu cả, sẽ ở bên cạnh nàng."

Kỳ Diên dùng khăn dài thấm nước nóng lau mặt cho Ôn Hạ, rồi lại lấy son phấn thoa lên.

Đôi tay hắn run rẩy vô cùng, xưa nay chưa từng trang điểm cho ai, nhưng giờ phút này lại vẽ cho nàng đẹp đẽ kiều diễm như xưa.

Kỳ Diên cúi người xuống, run rẩy hôn lên mi tâm, lên má nàng.

Một giọt lệ rơi xuống chóp mũi nàng.

Kỳ Diên nhẹ nhàng lau đi, đầu ngón tay vuốt ve làn da trên chóp mũi nàng, bàn tay kia đặt lên eo nàng.

Hắn chỉ nhìn nàng như vậy, nàng vẫn an nhiên như cũ, nhưng hắn bỗng nhiên nheo mắt lại.

Kỳ Diên vô cùng chăm chú nhìn người trước mặt.

Bàn tay đặt trên eo nàng khẽ siết lại, hắn luôn có một loại ảo giác rằng Ôn Hạ sẽ không chết.

Cũng có một loại ảo giác rằng nàng không phải là Ôn Hạ.

Nỗi áy náy u ám dâng lên trong lòng, tim Kỳ Diên đau nhói.

Là hắn đã hại nàng không còn giống nàng nữa.

Nhưng hắn không tin vào sinh tử.

Hắn tuyệt đối không thể để nàng cứ thế buông tay.

Tìm y phục, Kỳ Diên lấy đi chăn đệm, bế ngang Ôn Hạ lên muốn tìm cho nàng một chỗ để thay y phục.

Nhưng khi đang bế người trong lòng, trong lòng hắn lại một lần nữa dâng lên một cảm giác kỳ lạ, xa lạ.

Vẫn là trọng lượng khi hắn bế nàng trước đây, nhưng dường như lại không có cảm giác đó.

Kỳ Diên không nói rõ được, đặt cơ thể nhẹ bẫng trong lòng xuống, cúi người nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nàng, đầu ngón tay vuốt ve hết lần này đến lần khác.

Rõ ràng là dung nhan giống hệt Ôn Hạ, hắn nheo mắt lại, nhưng vẫn chỉ cảm thấy không đúng.

Kỳ Diên gọi Vân Nặc tới.

"Trong giang hồ có loại thuật dịch dung nào không?"

Vân Nặc khá kinh ngạc, vội đáp: "Có, dịch dung thông thường chỉ là dùng son phấn để giả trang. Dịch dung cao cấp nhất là dùng nhựa cây, keo xương làm da người, có thể thay đổi ngũ quan, nếu luyện được thuật rút xương, còn có thể thay đổi hình dáng. Thuộc hạ may mắn từng thấy qua, có thể nhìn ra một vài manh mối."

Đôi mắt Kỳ Diên sáng rực, nhìn chằm chằm Vân Nặc: "Ngươi đi xem Hoàng hậu."

Vân Nặc nén lại sự kinh ngạc trong lòng, một mặt cho rằng Kỳ Diên đau buồn đến mức không dám chấp nhận sự thật, một mặt lại không nhịn được ôm hy vọng tiến lên kiểm tra.

Hoàng hậu nương nương xinh đẹp như vậy, cho dù hắn chỉ là một ám vệ cũng có thẩm mỹ riêng. Hoàng hậu băng hà, hắn mấy canh giờ nay cũng đã khóc sưng cả mắt.

Vân Nặc kiểm tra một lượt, vô cùng thất vọng: "Hoàng thượng, không nhìn ra manh mối gì..."

Tất cả ánh sáng trong đôi mắt đỏ ngầu của Kỳ Diên đều tắt ngấm theo câu nói này.

Hắn khàn giọng bảo Vân Nặc lui xuống.

Vân Nặc bỗng nhiên mừng như điên: "Dịch dung!" Hắn hét lớn một tiếng, đã không còn chút quy củ nào của thuộc hạ, trừng lớn mắt.

"Ha ha ha dịch dung! Hoàng thượng, nàng ta là giả mạo Hoàng hậu bằng dịch dung! Nàng ta là giả!"

Kỳ Diên lao đến bên long sàng, nhìn khuôn mặt hoàn toàn xa lạ kia, thở hổn hển, trong mắt tràn ngập sự mừng như điên.

Hắn cúi người xuống sờ lên khuôn mặt này, nhìn một nửa xa lạ một nửa quen thuộc, giờ phút này nàng hoàn toàn không còn là Ôn Hạ nữa.

Vui mừng khôn xiết sau nỗi đau buồn tột cùng, hai chân Kỳ Diên đã mềm nhũn, ngã xuống bậc thềm, hắn cười ha hả.

Không phải nàng.

Không phải nàng thì tốt rồi.

Hắn không nghĩ đến việc tại sao lại có một Ôn Hạ giả mạo.

Hắn không so đo việc nàng ta lừa gạt hắn.

Hắn không hề tức giận chút nào.

Hắn vui mừng vì nàng còn sống. Chỉ cần nàng còn sống là tốt rồi.

Tiếng cười của Kỳ Diên trong nỗi buồn vui lẫn lộn này, cuối cùng biến thành tiếng khóc cười đau khổ, tự giễu.

Thì ra nàng thà dùng cách c.h.ế.t giả, thà bỏ lại Thái hậu, cũng không cần hắn nữa sao?

Vân Nặc vừa khóc vừa cười bái tạ người trên long sàng, quay đầu lại thỉnh cầu Kỳ Diên: "Hoàng thượng, nữ nhân này xử trí thế nào?"

Kỳ Diên nhìn chằm chằm một lúc, nếu là trước đây hắn sẽ tức giận đến mức không để lại toàn thây. Nhưng giờ phút này, sau khi bình tĩnh lại, hắn chỉ nói: "Chôn cất đi."

Nàng ta vậy mà có thể có một tỳ nữ trung thành như vậy, cho dù nàng ta lừa gạt hắn, hắn cũng có thể hậu táng người này.

Phải vịn vào cột cung mới đứng vững, Kỳ Diên nhìn về phía bầu trời đêm ngoài cửa sổ.

Đêm tối mênh m.ô.n.g vô tận, hắn cuối cùng cũng rơi lệ mà cười.

Hắn lau khô nước mắt trên mặt, đôi mắt dài cuối cùng cũng hiện lên nỗi đau đớn và tàn nhẫn bị phản bội, bị bỏ rơi, xen lẫn niềm vui mừng thoát c.h.ế.t trong gang tấc, khiến khí chất quanh người hắn lúc này vừa lạnh lẽo vừa đáng sợ.

Mở cửa cung, Hồ Thuận và Trần Lân đều tiến lên.

Đôi mắt sâu thăm thẳm nhìn về màn đêm, Kỳ Diên lạnh giọng nói: "Đem thị nữ thân cận của Hoàng hậu tới đây."

Là hắn sai.

Là hắn không đúng.

Nhưng hắn nguyện ý sửa đổi vì nàng.

Còn nàng muốn chạy trốn, chân trời góc bể này nàng có thể chạy đi đâu?

Cho dù nàng ở Đại Thịnh hay Yên quốc, hay là thảo nguyên, hắn cũng sẽ khiến nàng không thể trốn thoát.

...

Một cơn mưa phùn vào cuối thu trải dài trên con đường chia ly này.

Ôn Hạ khoác áo choàng đen, đội mũ trùm đầu, chỉ có đôi mắt đỏ hoe ngấn lệ, nhìn người nhà tiễn biệt nàng, không dám nói hết lần này đến lần khác câu "Ta đi đây" như vừa rồi mà vẫn không nỡ lên xe ngựa. Nàng quay lưng lại, để Hoắc Chỉ Chu dìu lên xe ngựa, dựa vào thành xe che giấu khăn tay, không để mình phát ra tiếng khóc.

Hoắc Chỉ Chu đứng dưới xe, hướng Ôn Hứa thị, Ôn Tư Lập và Ôn Tư Lai một lần nữa bái biệt, nói một câu trân trọng tha thiết, hắn mới lên xe ngựa.

Mọi người trong ngõ ngước mắt nhìn theo tiễn biệt, Hứa ma ma rơi lệ.

Ôn Tư Lập khuyên nhủ: "Mẫu thân, Tam đệ, chúng ta về thôi, đừng để người khác nhìn ra manh mối. Trong kinh thành đã có Ôn gia quân báo tin, Hoàng thượng thức suốt đêm canh giữ vị nương nương kia, nhưng nàng ta bị thương nặng, chúng ta đều phải chuẩn bị ứng phó với sự hỏi tội của Hoàng thượng bất cứ lúc nào."

Ôn Hứa thị gật đầu, xe ngựa đã biến mất trong con hẻm, bà mới thu hồi ánh mắt, cố gắng giữ vững tinh thần.

Trong xe ngựa đang phi nhanh trên đường, Ôn Hạ nhìn con đường ra khỏi thành mà ngẩn người.

Hoắc Chỉ Chu bưng từng đĩa mứt bánh, đồ ăn nguội đưa cho nàng.

Ôn Hạ lắc đầu.

Hắn kiên nhẫn an ủi: "Trở về triều ta sẽ nuôi cho nàng một đội chim bồ câu đưa thư, để nàng có thể liên lạc với mẫu thân bất cứ lúc nào."

Đôi mắt hạnh của Ôn Hạ trong veo, chỉ vui mừng trong khoảnh khắc rồi lại ảm đạm xuống.

Nàng chỉ nhớ tới những chuyện Ôn Hứa thị nói với nàng hôm trước.

Nàng đau lòng cho cha, đau lòng cho mẹ, cũng đau lòng cho Thái hậu.

Ôn Hứa thị nói, cha không hề bất trung với bà ấy, ngược lại, ông ấy đã cứu bà.

Thì ra cha và Thái hậu từng là một đôi tình nhân ân ái như vậy, nếu không có Duẫn vương, không có những kẻ ác như Trâu Thanh, có lẽ họ đã là một đôi vợ chồng ân ái, có lẽ trên thế gian này cũng sẽ không có nàng.

Ôn Hứa thị kể rằng, cha nàng sau khi trải qua muôn vàn hiểm nguy trở về, gặp Thái hậu và Kỳ Diên lúc đó mới hai tuổi, hành lễ với Tiên đế, chào hỏi Kỳ Diên, trong lòng đã hiểu rõ khoảng cách khó có thể vượt qua giữa người và Thái hậu.

Hôm đó nghe Ôn Hứa thị nói vậy, nàng liền hỏi: "Chẳng lẽ cha chưa từng nghĩ đến việc giành lại những thứ thuộc về mình sao?"

Ôn Hứa thị nói bà không biết.

Nàng nghĩ, có lẽ cha đã từng nghĩ đến, nhưng Tiên đế hết lòng đối đãi với Ôn gia, người không muốn phá hủy cuộc sống hiện tại của Thái hậu.

Ôn Hứa thị kể tiếp, Ôn Lập Chương tự nguyện đến phương Bắc, chinh phạt mảnh đất rộng lớn này. Khi hồi kinh nhận phong thưởng, Tiên đế muốn người thành thân.

Và người đã chọn bà.

Ôn Hứa thị mỉm cười nói: "Đó là lần thứ hai ta gặp cha con. Người còn chưa mở lời, ta đã nói ta bằng lòng."

Hôm đó là yến tiệc ở phủ Trưởng công chúa, với thân phận con gái của một viên quan bát phẩm, Ôn Hứa thị vốn không có tư cách tham dự, nhưng ngoại tổ phụ vì muốn cầu vinh hoa phú quý, đã nhờ

vả nhiều mối quan hệ, muốn đưa bà làm thiếp cho Thường vương háo sắc.

Ôn Hứa thị tình cờ gặp Thái hậu và Ôn Lập Chương gặp nhau riêng, nghe được câu nói của Thái hậu: "Nhưng ta không thể quên được chàng."

Ôn Lập Chương nhanh chóng phát hiện ra bà, thân hình cường tráng của người luyện võ dừng lại trước mặt bà, con d.a.o găm sắp kề vào cổ, Thái hậu liền hô dừng tay.

Thái hậu nói: "Nàng ấy đã cứu ta một mạng."

Ôn Hứa thị kể lại chuyện cũ với nàng, ánh mắt ngấn lệ mang theo nụ cười cay đắng: "Con biết đấy, ta không được ngoại tổ phụ yêu thương, sau khi ông ấy tục huyền liền vứt ta về quê nhà ở Thanh Châu tự sinh tự diệt. Ta gặp Thái hậu đang trong cảnh khốn cùng, cũng chỉ là tiện tay giúp đỡ bà ấy một chút."

Đó là lúc Thái hậu vừa mới sảy thai, vừa mới mất đi Ôn Lập Chương, đang bị truy sát.

Ôn Hứa thị vốn không có chỗ dựa, cũng không muốn gây chuyện, chỉ thấy Thái hậu là người phụ nữ đáng thương giống như mình, nên đã cứu bà về nhà, cũng không hỏi Thái hậu họ tên, vì sao bị truy sát.

Thái hậu dưỡng thương ở căn nhà xiêu vẹo của bà hai ngày, rồi lặng lẽ rời đi trong đêm, chỉ để lại trên bàn một cành mai vàng mà ban ngày Ôn Hứa thị muốn hái nhưng không với tới.

"Cha con liền buông con d.a.o găm xuống, con d.a.o của người vừa lạnh vừa mỏng, nhìn rất đáng sợ. Thái hậu nhận ra ta, cảm tạ ta vì chuyện năm xưa."

Nhưng Ôn Hứa thị sợ hãi, không dám nói gì, vội vàng rời đi.

Bà nhận ra đó là Thái hậu, là vị Ôn đại tướng quân oai phong lẫm liệt, nhưng bà ngầm hiểu không nhắc đến việc họ gặp nhau riêng, ngầm hiểu giữ bí mật cho họ.

Cũng vào ngày hôm đó, Ôn Lập Chương đứng trước mặt Ôn Hứa thị, trong đôi mắt mạnh mẽ và bình tĩnh của người đã viết rõ việc người đã tìm hiểu lai lịch của bà, biết bà không được cha và mẹ kế yêu thương, chỉ có thể bị đem đi làm thiếp để đổi lấy con đường làm quan cho gia đình. Người đang định mở lời hỏi bà có muốn giúp người, làm chính thê của Tướng quân phủ hay không, thì Ôn Hứa thị đã rất thông minh nói "Ta bằng lòng".

Họ cứ như vậy mà nên duyên vợ chồng.

"Cha con nói với ta rằng, con trai người còn nhỏ, cái gì cũng không hiểu, sẽ tôn ta làm đích mẫu. Việc quản lý trong phủ cũng do ta lo liệu, người sẽ không nạp thiếp, sẽ không để người nhà ta làm khó ta nữa, ta muốn gì chỉ cần nói một tiếng, người có thể làm được sẽ làm cho ta."

Đây quả là một cuộc hôn nhân tốt đẹp biết bao.

Ôn Hứa thị mười tuổi mất mẹ, luôn nơm nớp lo sợ tìm cách sống sót, làm sao để không bị đưa đi làm thiếp cho kẻ háo sắc.

Ôn Lập Chương nói rất cảm ơn bà đã cứu người.

Nhưng bà hiểu, chính là người đã cứu bà mới đúng.

Người bảo vệ bà chu toàn, cho bà địa vị tôn quý của chính thê, danh dự bên ngoài, vinh hoa phú quý đều cho bà.

Chỉ là không có tình cảm, không có cuộc sống vợ chồng đúng nghĩa.

Ôn Hứa thị không hề để ý, bà tuân thủ giới hạn của người, không bao giờ vượt quá giới hạn.

Nàng hỏi: "Cha đã nghĩ thông suốt, mới sinh ra con sao?"

Ôn Hứa thị mỉm cười vuốt ve lông mày của nàng, dịu dàng gật đầu.

Nàng còn muốn hỏi thêm, nhưng mẹ đã không muốn nói nữa.

Nàng nghĩ, nếu cha không quên Thái hậu, tại sao lại bằng lòng sinh ra nàng với mẹ? Nàng nghĩ, có phải mẹ có nỗi khổ tâm gì không muốn nói ra?

Ôn Hứa thị không nói, nàng cũng không hỏi thêm nữa.

Nàng chỉ có chút tiếc nuối, tiếc nuối cho Thái hậu và cha, tiếc nuối cho mẹ và cha, suy nghĩ này khiến nàng rất mâu thuẫn.

Ngày hôm sau, xe ngựa cuối cùng cũng đến biên giới.

Ôn Tư Hòa nói: "Hạ Hạ, nhìn xem ngoài xe là ai đến."

Nàng hơi sững sờ, vén rèm xe lên, nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc đáng yêu của Hương Sa.

"Nương nương!" Hương Sa vui mừng rơi nước mắt.

Nàng xuống xe, ôm chặt lấy nàng ấy, cũng vui mừng đến đỏ hoe mắt: "Ngươi ở Thanh Châu chịu khổ rồi, vết thương đã lành chưa?"

Trên cổ trắng nõn của Hương Sa để lại một vết sẹo, nàng nhìn mà thấy áy náy vô cùng.

Hương Sa xoay người nói: "Nô tỳ không khổ, nô tỳ đã khỏi hẳn rồi!"

Nàng ấy kể lại lúc đó không chỉ bị gãy chân, còn bị đập đầu, ngày nào cũng nôn mửa, đau đầu nửa tháng. Nhưng may mắn là lúc đó Ôn Tư Hòa muốn cài Vân Nga vào, nên đã đổi Hương Sa ra, tìm đại phu điều trị cho nàng ấy suốt mười hai canh giờ.

Hai người chủ tớ trò chuyện trong xe hồi lâu.

Bên cạnh nàng giờ đã có một người tâm phúc, con đường tha hương nơi đất khách quê người này mới bớt cô đơn phần nào.

Bước vào địa phận Yên quốc, đi qua các thành bang biên giới, mấy ngày sau đến Vân Đô phồn hoa.

Ngoài xe ngựa người đi đường tấp nập, những ngôi nhà san sát nhau cũng không khác gì kiến trúc của Đại Thịnh, chỉ là Yên quốc coi trọng ngói đen, dọc đường đi đều thấy nguy nga tráng lệ.

Khi xe ngựa rẽ khỏi con phố phồn hoa đi vào hoàng thành, nàng thoáng thấy ở góc đường một cửa hàng mang dấu ấn của Ôn gia.

Đại ca nói trong Vân Đô từ lâu đã có rất nhiều mật thám của Ôn gia, huynh ấy chỉ đổi thành ám hiệu của tử sĩ trước. Nếu nàng gặp nạn, trong Vân Đô sẽ có tử sĩ Ôn gia bảo vệ nàng.

Về mọi chuyện của Vân Nga ở hoàng cung Đại Thịnh, nàng đều không biết.

Nàng chỉ là cuối cùng cũng thả lỏng được trái tim căng thẳng, nàng đã chạy đến tận Yên quốc rồi, Kỳ Diên sẽ không tìm thấy nàng nữa chứ?

Tiếng vó ngựa dồn dập vang lên trên ngự đạo.

Nàng nhìn cung môn nguy nga của hoàng thành Yên quốc, trong lòng bỗng dưng có chút bài xích với hoàng cung trang nghiêm này.

"Tứ ca ca."

Ôn Tư Hòa vẫn như xưa, nhìn nàng nói: "Đừng sợ, ta đã cân nhắc việc muội có để tâm đến việc vào cung hay không, có lẽ muội không muốn từ một cung môn lại bước vào một cung môn khác, nhưng đây chỉ là nơi ta cần để sinh sống, muội cũng có thể coi nó là nơi ăn chốn ở."

"Hạ Hạ, muội muốn sống ngoài cung bất cứ lúc nào cũng có thể nói với ta, nhưng trước mắt vẫn là trong hoàng cung an toàn hơn."

Nàng cũng hiểu đạo lý này, không so đo nữa, chỉ kiên định nói: "Cung điện của ta không thể ở hậu cung."

Ôn Tư Hòa bất đắc dĩ mím môi: "Ta đã sắp xếp cho muội ở Trường công chúa điện, nơi mà phụ hoàng ta từng kính trọng nhất, không thuộc hậu cung, muội yên tâm."

Nhìn nụ cười bất đắc dĩ của Ôn Tư Hòa, nàng mới yên tâm, hơi đỏ mặt nói: "Đa tạ Tứ ca ca."

Nàng khựng lại, cảm thấy xưng hô ca ca cũng quá thân mật, giờ không còn là cô nương chưa cập kê nữa rồi, nên gọi là Tứ ca thôi.

Xe ngựa đi qua con đường dành riêng cho hoàng gia, dọc đường thị vệ mặc giáp trụ đều quỳ xuống cung nghênh.

Trước tiên, Ôn Tư Hòa đưa Ôn Hạ đến Hoa Tỉ cung, nơi đã được đổi tên.

Cung nữ và thái giám hầu hạ chật kín sân, ước chừng ba mươi người, hoàn toàn là quy cách của nàng khi còn là Hoàng hậu.

Trên đường đi liên tục vội vã, Ôn Hạ cả người mệt mỏi, chỉ muốn nghỉ ngơi cho khỏe rồi sẽ nói với Ôn Tư Hòa rằng nàng không cần nhiều người hầu hạ như vậy.

Hương Sa dặn dò cung nữ quản sự: "Làm phiền tỷ tỷ chuẩn bị nước nóng cho chủ tử của ta tắm gội."

Cung nữ cung kính đáp: "Hoàng thượng đã dặn dò, mời chủ tử theo nô tỳ."

Trong một cung điện phía sau tẩm cung có một hồ tắm bằng ngọc bích, làn khói mờ ảo bốc lên từ mặt nước. Ôn Hạ tuy cảm thấy

ngượng ngùng khi dùng đồ của người khác, nhưng người này là ca ca của nàng.

Cả người mệt mỏi, Ôn Hạ cởi áo tắm gội, làn da trắng nõn mềm mại ngâm mình trong hồ tắm ngọc bích, chỉ cảm thấy toàn thân thư thái dễ chịu.

Nàng chợt nghĩ, quả thật nàng khó mà thay đổi thói quen xa hoa, từ nhỏ phụ thân đã đem những thứ quý giá nhất trên đời cho nàng.

Trước tiên trốn trong cung một thời gian cũng tốt.

Kỳ Diên sau này nhất định không tìm thấy nàng.

Chương 56: Chương 54

Tắm gội xong, Ôn Hạ nằm xuống giường êm ái, Ôn Tư Hòa thậm chí còn chuẩn bị cả gối lụa mềm mại, biết nàng không quen nằm gối cứng.

Hương Sa chải tóc đen dài cho nàng, lui hết cung nhân ra ngoài, nhỏ giọng nói: "Nương nương, chúng ta cần đề phòng bọn họ sao?"

Ôn Hạ mở mắt: "Ngươi muốn nói gì?"

"Nô tỳ được Tứ công tử, à không, Yên hoàng cứu, được hắn thay thế, cảm thấy kỳ lạ, không biết nên nói thế nào."

Ôn Hạ chú ý đến vẻ mặt của Hương Sa.

Nàng cũng có suy nghĩ giống Hương Sa, chỉ là nàng còn đề phòng cả Hương Sa.

Tuy Hương Sa là nô tỳ của nàng, nhưng nàng cũng sợ Hương Sa lại một lần nữa coi Tứ ca ca là chủ tử. Nàng nhớ lời đại ca, phàm là bậc đế vương, tâm tư đều sẽ khác với trước. Tuy nàng rất tin tưởng Tứ ca ca, nhưng nơi đất khách quê người này, nàng cũng chỉ có thể cẩn thận hơn.

Giờ nghe Hương Sa nói vậy, xem ra là cùng phe với nàng.

Ôn Hạ nói: "Ta tạm lánh ở chỗ Tứ ca ca, nên cảm kích huynh ấy che chở cho chúng ta, nhưng huynh ấy bây giờ là bậc đế vương, những gì ngươi nghĩ cũng đúng."

Hương Sa nói sau này sẽ chú ý hơn.

"Sau này đừng gọi ta là Hoàng hậu nương nương nữa, đây là hoàng cung của Yên quốc." Ôn Hạ nói: "Mấy ngày nay vội vã lên đường mệt mỏi, ngươi cũng mau đi nghỉ ngơi đi."

Hương Sa buông màn che rồi lui ra khỏi tẩm cung.

Ôn Hạ ngủ bù một giấc, tỉnh dậy đã là hai canh giờ sau.

Bên ngoài cửa sổ là ánh hoàng hôn rực rỡ, ánh chiều tà chiếu xuống những cung điện xa xa.

Cẩm Nhạn, cung nữ quản sự của Hoa Tỉ cung, dẫn đường cho Ôn Hạ, dạo quanh Hoa Tỉ cung.

Nói về việc từng trải, Ôn Hạ tuyệt đối có thể được xem là người phụ nữ từng trải rộng rãi, dù sao nàng cũng được Thái hậu và tiên đế sủng ái, tiên đế vì Thái hậu mà xây dựng nên Hà Dạ Tinh cung vô cùng tráng lệ, lúc đó nàng bảy tám tuổi, thường thích đến đó chơi.

Nàng chỉ không ngờ rằng Hoa Tỉ cung bây giờ cũng tráng lệ, rộng lớn như vậy.

Ngoại trừ thư phòng, nơi này còn có phòng đàn, sân nhảy múa dành riêng cho nàng, cách bài trí rất giống với phủ tướng quân của nàng, tranh tường, chạm trổ và cảnh sắc trong sân cũng rất tinh xảo.

Phía sau cung điện là một hồ sen rộng lớn, tuy đã là cuối thu, trong hồ vẫn còn không ít hoa sen nở rộ, xinh đẹp yêu kiều, đứng bên bờ vươn tay có thể hái được một đóa sen.

Qua hồ sen tao nhã là một khu vườn rộng lớn, đình đài lầu các san sát, hòn non bộ, ao cá, cúc mùa thu rực rỡ, vườn thượng uyển của hoàng gia Yên quốc có một vẻ tao nhã khác biệt.

Cẩm Nhạn cung kính giới thiệu cho Ôn Hạ dọc đường, khu vườn này thông thẳng đến Tử Thần cung, nơi ở của hoàng đế, trước đây không được xem là ngự hoa viên, nhưng bây giờ thì được tính là, sẽ không có ai khác có thể đến đây.

Ôn Hạ ngồi trên chiếc ghế xích đu dưới gốc cây đào, nghe Cẩm Nhạn nói đi bộ kiệu đến Tử Thần cung cũng chỉ mất một khắc đồng hồ.

Ôn Hạ nói: "Xem ra vị Trường công chúa trước đây rất được tiên đế tin tưởng."

"Vâng, nghe nói tiên đế rất nghe lời Trường công chúa, hoàng tỷ của ngài, mới ban cho nàng ấy sống ở Trường công chúa điện. Nhưng Hoa Tỉ cung trước đây không rộng lớn, cũng không có ngự hoa viên này."

Cẩm Nhạn nói, tất cả đều được sửa sang lại để tiện cho nàng ở.

Khu vườn tao nhã này, hồ sen xanh biếc, dòng nước uốn lượn, lầu gác hí đài... Ngay cả chiếc ghế xích đu nàng đang ngồi, đều là Ôn Tư Hòa chuẩn bị cho nàng.

Nơi này không phải hậu cung, chỉ là tiền đình. Cách hậu cung rất xa, căn bản sẽ không có người quấy rầy nàng, người khác không được truyền báo cũng không vào được đây.

Ôn Hạ nhất thời thấy an ủi, khẽ mím môi, dù sao Tứ ca ca trước đây cũng sẽ vẽ bản thiết kế để sửa sang lại hồ sen trong phủ cho nàng. Lúc đó nàng mê nuôi cá chép Nishikigoi, Ôn Lập Chương phái binh lính đi ngàn dặm đến Nam Hải vận chuyển rất nhiều cá chép Nishikigoi xinh đẹp về cho nàng, Ôn Tư Hòa thì phụ trách làm cho hồ sen của nàng đẹp hơn.

Nhưng trước đây hắn chỉ là Ôn Tư Hòa, bây giờ là Hoắc Chỉ Chu.

Nghĩ vậy, nàng lại thấy không ổn.

Hắn bây giờ chỉ cần cho nàng một nơi có thể tránh khỏi Kỳ Diên, những thứ khác không cần phải tốn nhiều công sức như vậy.

Ôn Hạ cầm đóa sen vừa hái được trên tay, đứng dậy khỏi ghế xích đu, muốn đi cảm tạ: "Hoàng thượng đang ở đâu, ta có thể đi gặp huynh ấy không?"

"Đương nhiên là được, Hoàng thượng đã dặn dò cô nương bất cứ lúc nào cũng có thể đi gặp ngài ấy."

Cẩm Nhạn hỏi nàng có cần chuẩn bị bộ kiệu không, Ôn Hạ lại muốn đi bộ.

Nơi này quả thật rất gần Tử Thần cung, dọc đường cũng không thấy nhiều cung nhân khác, chỉ có cung nữ đang cắt tỉa cành hoa, cứ mười trượng lại có thị vệ mặc giáp trụ đứng hầu, quả là yên tĩnh.

Kình Khâu, thái giám bên cạnh Ôn Tư Hòa, đến mời Ôn Hạ vào Bỉnh Khôn điện.

Ôn Tư Hòa đang phê duyệt tấu chương.

Hắn mặc long bào màu vàng sáng, phong thái tuấn tú, vẻ ôn hòa nho nhã trước đây dường như đều bị che giấu dưới vẻ uy nghiêm của bậc đế vương. Gương mặt anh tuấn của hắn lạnh lùng sắc bén, ngón tay thon dài nhanh chóng phê duyệt tấu chương.

Ôn Hạ đã vô cùng quen thuộc với hoa văn rồng, nhưng bộ y phục trang nghiêm uy nghiêm này mặc trên người Tứ ca ca quen thuộc của nàng, lại có vẻ xa lạ, khiến nàng đứng trong điện, nhất thời không biết nên gọi hắn là ca ca hay Hoàng thượng.

"Sao lại đứng im, muội không vào sao?"

Ôn Tư Hòa ngẩng đầu lên khỏi tấu chương, vẻ lạnh lùng giữa hai hàng lông mày tan biến, trong đáy mắt là vẻ ôn hòa mà Ôn Hạ vô cùng quen thuộc.

Ôn Hạ bước nhẹ đến gần, do dự một chút, rồi khẽ cúi người hành lễ.

Ôn Tư Hòa dừng bút trên tay, hắn nhanh chóng đặt tấu chương xuống rồi bước xuống bậc thềm ngọc.

"Muội không thuộc về quy củ của Yên quốc, không cần để ý đến lễ nghi trong cung." Hắn nói: "Sau này đừng hành lễ với ta nữa."

Ôn Hạ cuối cùng cũng mím môi cười: "Cảm ơn Tứ ca ca." Nàng hơi khựng lại, suýt quên mất thiếu một chữ ca.

Ôn Tư Hòa hỏi: "Ở đây muội ngủ có quen không?"

Ôn Hạ gật đầu.

"Muội đợi ta một lát." Hắn nắm lấy tay áo của nàng, dẫn nàng đi lên bậc thềm ngọc.

Ôn Hạ ngây người ra một lúc, đôi mắt hạnh trong veo thoáng vẻ ngơ ngẩn. Mãi đến khi Ôn Tư Hòa dắt nàng đến trước long ỷ, nàng mới chớp chớp mắt, định lùi lại.

"Nàng ngồi."

Ôn Hạ vội vàng lùi bước: "Đây là chỗ của Tứ ca ca, muội không thể vượt phép tắc."

Nhưng nàng vừa lùi lại thì đã chạm vào cánh tay hắn. Hắn chống tay lên ngự án, đứng bên cạnh long ỷ chắn mất đường lui của nàng, eo nhỏ của nàng vừa vặn khít đặt trong cánh tay hắn.

Ôn Hạ ngước mắt lên, Ôn Tư Hòa tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Khuôn mặt ôn hòa như ngọc của ngày xưa ấy thật gần gũi và quen thuộc. Nàng đã lo lắng vô số lần trong mơ, và khuôn mặt này cũng xuất hiện vô số lần. Hắn chỉ thành khẩn và bất lực nói với nàng: "Hạ Hạ, cho dù ta đã là hoàng đế, nhưng ta cũng chưa từng được hưởng thụ tình thân như Ôn gia trong hoàng cung này, không ai đối xử với

ta như cha mẹ, như ba người anh trai, như muội, chỉ có thiện ý vô tư."

"Muội không cần phải coi ta là hoàng đế, điều ta muốn là các người đừng chán ghét ta, là muội đừng tránh né ta. Là ta có thể cho muội những thứ tốt nhất trên đời này." Hắn nói: "Cho dù là với thân phận ca ca, hay là thân phận khác, ta đều bằng lòng."

Dưới ánh mắt sâu thẳm của hắn, Ôn Hạ ngẩn người hồi lâu, rồi dời mắt đi, không cứng đầu nữa mà ngồi xuống long ỷ. Tim nàng đập rất nhanh, lần đầu tiên dùng ánh mắt nhìn một nam tử trưởng thành độc lập để nhìn Ôn Tư Hòa, rõ ràng nàng vẫn luôn coi hắn như anh trai.

Ôn Tư Hòa cuối cùng cũng nở một nụ cười an ủi.

"Ta phê xong mấy tờ tấu chương khẩn cấp này rồi sẽ dẫn muội đi dùng bữa." Hắn đứng bên cạnh ngự án xem xét những tấu chương, dường như đang giữ khoảng cách với nàng, không muốn làm nàng lo lắng thêm nữa.

Ôn Hạ nhìn bóng dáng cao lớn thẳng tắp của hắn hơi cúi người xuống ngự án viết chữ, ánh mắt hạnh dừng lại trên long ỷ bên cạnh: "Tứ ca ca, huynh ngồi xuống viết đi."

Ôn Tư Hòa cười, ngồi xuống bên cạnh nàng, vẫn giữ một khoảng cách để nàng không cảm thấy khó chịu.

Ôn Hạ chống cằm, yên lặng, tỉ mỉ đẩy nghiên mực đến cho hắn. Trong tầm mắt, Ôn Tư Hòa so với lúc thiếu niên càng thêm tuấn tú oan oan, đường nét khuôn mặt rõ ràng, sống mũi cao thẳng, khóe môi có độ cong hoàn hảo. Ôn Hạ từng tiếc nuối khi phải quay lại cung làm hoàng hậu của Kỳ Diên, nàng đã tưởng tượng nếu có thể tự mình chọn phu quân thì sẽ chọn người như Tứ ca ca.

Nàng vẫn luôn thích hắn anh tuấn như ngọc, cũng thích hắn biết âm luật, biết cách chọc nàng vui vẻ.

Chỉ là nàng vẫn luôn coi hắn như anh trai.

"Được rồi." Ôn Tư Hòa đặt bút xuống, ngẩng đầu lên thì bắt gặp ánh mắt của Ôn Hạ.

Hắn không biết nàng đang nghĩ gì mà lại thất thần, chỉ thấy hàng mi nàng run nhẹ như cánh bướm, khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp ửng chốc ửng đỏ, nàng vội vàng thu tay đang chống cằm lại.

"Muội đã gửi thư cho mẫu thân chưa?"

Nàng lắc đầu.

"Vậy thì viết thư báo bình an cho người trước đi, ta sẽ phái người đưa đến tay người."

Ôn Tư Hòa trải lụa ra, Ôn Hạ cầm bút yên lặng viết thư nhà.

Kình Khâu bước vào định bẩm báo bữa tối đã chuẩn bị xong, thấy hai người ngồi trên long ỷ, vội vàng thức thời không quấy rầy.

Ôn Tư Hòa gấp thư lại, sắp xếp xong xuôi mới đứng dậy nói: "Có một món quà muội chắc chắn sẽ thích."

Đi qua hành lang dài, cung nhân quỳ rạp hai bên, Ôn Tư Hòa bước vào Tử Thần cung, chậm bước đợi Ôn Hạ theo sau.

Nàng không biết là quà gì, đôi mắt trong veo đẹp đẽ tràn đầy tò mò.

Cho đến khi Tuyết Đoàn ngửi thấy mùi của chủ nhân, kêu meo meo một tiếng chạy đến bên chân Ôn Tư Hòa, lại rất tò mò về chủ nhân mới, vây quanh Ôn Hạ xoay vòng vòng.

Đôi mắt Ôn Hạ sáng lên kinh ngạc: "Con mèo này thật xinh đẹp!"

Ôn Tư Hòa cười nói: "Nó tên là Tuyết Đoàn, một tuổi rồi."

Con mèo trắng mập mạp dường như vừa tò mò vừa thân thiết với mùi của Ôn Hạ, cẩn thận vòng quanh nàng thăm dò vài vòng, duỗi móng vuốt ra cào cào bông hoa thêu kim tuyến trên giày thêu của nàng, hình như cảm nhận được nàng không có ác ý, thật sự có thể thân cận, liền ngẩng đầu kêu meo meo với nàng.

Ôn Hạ ngồi xổm xuống, cẩn thận đưa tay ra nắm lấy móng vuốt của Tuyết Đoàn.

Tuyết Đoàn dùng cái đầu mềm mại cọ cọ vào lòng bàn tay nàng.

Ôn Hạ vui vẻ ngẩng mặt lên: "Hình như nó không sợ muội, nó thật đáng yêu."

Ôn Tư Hòa mím môi mỏng, ngồi xổm xuống đặt con mèo lên hai đầu gối của nàng, Tuyết Đoàn dường như rất thích mùi của nàng, ngoan ngoãn nằm gọn trong lòng nàng.

Ôn Hạ cười rất vui vẻ, lúm đồng tiền xinh đẹp rạng rỡ.

Ôn Tư Hòa đem dung nhan kiều diễm của nàng giấu vào đá mắt, mỉm cười bảo nàng cùng dùng bữa.

Hắn không hề nhắc đến việc để nàng thích Yên quốc, để nàng vui vẻ, mỗi ngày hắn đều cho mèo ngửi hương cao hoa ngọc lan mà nàng từng thích nhất.

Hôm nay hồi cung, trong Thanh Ngọc trì và tẩm cung của nàng cũng bày đầy đủ loại hương cao hoa ngọc lan.

Trên người nàng thoang thoảng hương hoa, mỗi bước đi, mỗi lần vung tay áo đều tràn ngập hương thơm, Tuyết Đoàn tự nhiên sẽ cảm thấy thân thiết.

Lúc dùng bữa, Tuyết Đoàn cũng rất thích chủ nhân xinh đẹp mới, cứ nằm lì trên đầu gối Ôn Hạ, thoải mái cuộn tròn người lại.

Ôn Tư Hòa dẫn Ôn Hạ đến thư phòng của mình, lấy ra từng cuộn tranh.

Bên trong toàn là tranh vẽ Ôn Hạ mười bốn tuổi, hắn đã vẽ rất nhiều bức, kỹ thuật vẽ cũng sống động như thật.

Ôn Hạ thấy tranh thì rất vui vẻ, chăm chú nhìn dáng vẻ của mình lúc mười bốn tuổi: "Vẽ còn đẹp hơn cả họa sĩ trong cung."

Ôn Tư Hòa: "Muội có muốn ôm Tuyết Đoàn vào tranh không? Ghi lại ngày đầu tiên muội đến Yên quốc."

Ôn Hạ mỉm cười gật đầu.

Dưới ánh đèn cung đình, thiếu nữ tư thái tao nhã, trên đầu gối cuộn tròn một con mèo trắng lười biếng. Nàng môi đỏ mỉm cười, lúm đồng tiền rõ ràng, đôi mắt đẹp long lanh như nước.

Trước đây ở phủ tướng quân, Ôn Tư Hòa đã từng vẽ tranh cho Ôn Hạ.

Nàng rất thích vẽ tranh, vui hay buồn đều thích vẽ tranh để ghi lại, nhưng luôn buồn bã vì mỗi lần mời họa sĩ đến đều không vẽ nàng được đẹp.

Lúc đó Ôn Tư Hòa nói hắn thử xem.

Hắn cầm bút lên vẽ, tỉ mỉ phác họa lông mày và đôi mắt của nàng, lại vẽ nàng sống động như thật.

Từ đó về sau, mỗi bức tranh của nàng đều do hắn vẽ.

Cũng là sau khi khôi phục trí nhớ, Ôn Tư Hòa mới biết tại sao hắn có thể vẽ nàng đẹp như vậy.

Hắn từng vẽ tranh sơn thủy rất đẹp, phụ hoàng rất thích, nhưng huynh đệ lại ghen tị.

Khi hắn bị hãm hại đày đến hoàng lăng, mấy người anh em không tha cho hắn, dùng hình phạt hủy hoại đôi tay của hắn.

Tay đã khỏi, nhưng lòng dường như trở nên tàn nhẫn từ năm mười ba mười bốn tuổi ấy.

Sau đó hắn đã vẽ vô số bức tranh sơn thủy, nhưng bức chân dung đầu tiên hắn vẽ lại là Ôn Hạ.

Ngoài cửa sổ trăng sáng soi rõ cửa sổ, trong điện ánh nến sáng rực.

Ôn Tư Hòa cuối cùng cũng ngừng bút, Ôn Hạ vui vẻ đứng dậy xem, đôi mắt hạnh tràn đầy vẻ kinh diễm.

"Muội đẹp như vậy sao?"

Ôn Tư Hòa mỉm cười: "Đương nhiên là muội rồi."

Ngón tay trắng nõn của Ôn Hạ vuốt ve mỹ nhân trong tranh, nàng trong tranh như có thể bước ra bất cứ lúc nào.

"Tại sao lại giống muội như thật, vẽ sống động như vậy?"

Ôn Tư Hòa suy nghĩ một chút: "Chắc có thể giải thích bằng cách trang điểm hàng ngày của nữ tử, có chỗ tương đồng."

"Tứ ca ca trong hậu cung có mấy vị phi tần vậy?" Ôn Hạ cười hỏi, nàng tưởng hắn hiểu biết về việc trang điểm của nữ nhân như vậy là do thường ngày tiếp xúc với phi tần.

Hoắc Chỉ Chu giấu đi ý cười nơi đáy mắt: "Ta chưa từng nạp phi."

Nàng hơi sững sờ, chăm chú nhìn bức tranh.

Ôn Hạ rất thích bức tranh này, lúc rời đi liền bảo Cẩm Nhạn cẩn thận cuộn lại.

Hoắc Chỉ Chu đưa nàng về Hoa Tỉ cung.

Ôn Hạ lặng lẽ đứng dưới mái hiên tắm mình trong ánh trăng, Tuyết Đoàn từ trong lòng nàng chạy vào trong cung điện. Hương Sa bị con mèo đột nhiên xuất hiện dọa sợ, vừa khóc vừa kêu "Nương nương" chạy ra. Đụng phải bọn họ, mới nhận ra mình gọi sai xưng hô, vội hành lễ với Hoắc Chỉ Chu, đổi giọng gọi Ôn Hạ là chủ tử, rồi quay vào trong điện an tỏa con mèo.

Hoắc Chỉ Chu sắc mặt như thường, dường như không để ý đến tiếng "Nương nương" vừa rồi, chỉ nói: "Muội nghỉ ngơi sớm đi."

Nhưng hắn lại thấy vạt áo trước n.g.ự.c Ôn Hạ bị Tuyết Đoàn cào rách, lớp vải vân mây thêu hoa điệp quý giá bị xé ra những sợi tơ nhỏ.

Ôn Hạ theo ánh mắt hắn nhìn xuống, hai má hơi ửng đỏ.

Hoắc Chỉ Chu thu hết biểu cảm của nàng vào đáy mắt. Gương mặt nàng xinh đẹp như trăng non, cổ thon gầy, dáng người yêu kiều nhưng không hề phàm tục, ánh trăng chiếu xuống phác họa ra vòng eo thon thả, tưởng như có thể nắm trọn trong tay.

Nàng như vậy khiến người ta không dám mạo phạm.

Đối với Hoắc Chỉ Chu mà nói, hắn chỉ muốn xây dựng giang sơn vững chắc, để nàng không phải lo lắng bất cứ điều gì, có thể tùy tâm sở dục làm chính mình.

"Tứ ca, huynh về nghỉ ngơi đi, hôm nay muội rất vui."

"Muội không gọi ta là Tứ ca ca nữa sao?"

Ôn Hạ mím môi cười nhẹ, không trả lời hắn.

Hoắc Chỉ Chu hơi mím môi mỏng, nhìn nàng trở về tẩm cung mới rời đi.

Hắn trở về Tử Thần cung, thư phòng vẫn trải rộng tranh vẽ.

Hắn cầm bút lên vẽ, phác họa lại dáng vẻ nàng mỉm cười dịu dàng dưới ánh trăng lúc nãy.

Đặt bút xuống, Hoắc Chỉ Chu khẽ vuốt ve bức tranh vẽ nàng, nhưng vừa nhớ đến năm nàng thành thân với Kỳ Diên, đôi mắt trong sáng liền dần trở nên lạnh lẽo âm trầm, đáy mắt không giấu nổi sát khí hung ác.

Năm đó tiên hoàng muốn hắn nhẫn nhịn, tiên hoàng không có năng lực bảo vệ hắn, hắn sống ở Tề vương phủ, giả điên giả tàn, ngồi trên xe lăn nghe Ân Huấn bẩm báo tin tức hôn lễ của nàng.

Ân Huấn nói, nàng có lẽ là vị hoàng hậu duy nhất trong lịch sử, phu quân rõ ràng còn sống, nhưng lại giống như đã chết, phải dùng một bộ long bào để bái thiên địa với nàng.

Ân Huấn nói, hoàng cung Đại Thịnh canh phòng nghiêm ngặt, hắn không vào được, chỉ có thể ẩn náu trong phủ đại thần, nghe thấy Lễ bộ Thượng thư nói "Hoàng hậu đã khóc, ta đứng gần nhìn thấy nước mắt nàng rơi ướt cả sàn nhà, Hoàng thượng thật sự là trò cười cho thiên hạ".

Nàng không đợi được phu quân đến bái thiên địa cùng nàng, cũng không có nghi thức sắc phong long trọng của hoàng hậu.

Ngày hôm đó, Hoắc Chỉ Chu nhìn tuyết rơi dày đặc ở Tề vương phủ, cành hồng mai bị tuyết đè cong xuống, hắn ngồi trên xe lăn dưới mái hiên thật lâu, một lần lại một lần thổi bài nhạc nàng thích nghe bằng cây sáo ngọc, hai má lạnh buốt.

Hiện tại Ôn Hạ đang ở trong hoàng cung của hắn, hắn sẽ không để nàng phải chịu bất cứ khổ sở nào như trước kia nữa.

Còn Hoàng đế Đại Thịnh nếu dám xông vào hoàng cung Yên quốc, hắn nhất định sẽ g.i.ế.c hắn, để an ủi những đau khổ nàng đã phải chịu đựng.

...

Đại Thịnh.

Bạch Khấu và Trứ Văn bị đưa từ Du Lâm ly cung về hoàng cung, sau khi biết chủ tử chưa chết, đều rơi nước mắt vui mừng.

Kỳ Diên ngồi trên long ỷ, cả người tỏa ra vẻ âm lãnh đáng sợ, muốn bọn họ khai ra tung tích của Ôn Hạ.

Hai người nhìn nhau, tuy không rõ tung tích của Ôn Hạ, nhưng đều nhớ đến Tứ ca ca mà Ôn Hạ đã gặp.

Ánh mắt chạm nhau, hai người đều cúi đầu nói không biết.

Bọn họ nhớ kỹ lời dặn dò trước đó của Ôn Hạ, không được nói cho Kỳ Diên biết nàng đã gặp Ôn Tư Hòa.

Kỳ Diên cười lạnh: "Ly cung xảy ra hỏa hoạn, cho dù người c.h.ế.t không phải Hoàng hậu, thì cũng là do các ngươi lơ là nhiệm vụ, trẫm không trị tội c.h.ế.t các ngươi đã là nể mặt Hạ Hạ." Hắn muốn bọn họ nói thật.

Vừa rồi hai người liếc mắt nhìn nhau, Kỳ Diên đã lập tức nhận ra.

Nhưng mặc cho hắn ra lệnh thế nào, hai người đều nói không biết.

Kỳ Diên cuối cùng cũng nổi giận: "Dùng hình!"

Hồ Thuận muốn cầu xin, nhưng vừa chạm phải ánh mắt hung dữ trên long ỷ liền vội rụt mắt lại, run rẩy phân phó nội thị dùng hình.

Cái kẹp kẹp vào ngón tay Trứ Văn, nàng ta đau đớn rên rỉ, mồ hôi đầm đìa, nhưng vẫn nói không biết gì cả.

Liên tục canh giữ bên giường Ôn Hạ giả, mắt Kỳ Diên vẫn còn đỏ ngầu, mí mắt cũng thâm quầng vì mệt mỏi, nhưng hắn không dám nghỉ ngơi một giây phút nào.

Bạch Khấu đã sợ đến mức run rẩy toàn thân, nước mắt rơi lã chã.

Kỳ Diên lạnh lùng ra lệnh cho nàng nói ra sự thật: "Trẫm tìm được Hoàng hậu sẽ không trị tội nàng, trung thành bảo vệ chủ tử cũng không phải là bảo vệ theo cách này!"

Nhưng Bạch Khấu vẫn mím chặt môi.

Kỳ Diên toàn thân lạnh lẽo, khí thế bức người, lạnh lùng quát lên dùng hình.

Bạch Khấu không chịu nổi đau đớn, tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp đại điện.

Kỳ Diên giơ tay ra hiệu cho cung nhân dừng lại, chậm rãi bước xuống bậc thang bằng ngọc.

Hắn đứng cao nhìn xuống hai người, giọng nói trầm thấp vô cùng lạnh lẽo: "Hoàng hậu thiện lương, ngay cả một con sâu róm trên cây cũng không nỡ làm hại, vậy mà lại dám dùng một người thế thân giả c.h.ế.t thay nàng, trẫm không tin không có người bày mưu tính kế cho nàng, nói ra những gì các ngươi biết!"

Nhưng hai người vẫn lắc đầu, đau đớn đến mức nằm bẹp dưới đất.

Vạt áo long bào tung bay, Kỳ Diên tức giận rút kiếm của Trần Lân.

Lưỡi kiếm sắc bén kề vào cổ Bạch Khấu.

"Hoàng hậu ở đâu, ai bày mưu cho nàng chạy trốn, ai bảo vệ nàng chạy trốn? Hương Sa được phái đi làm việc gì, lại đi đâu để làm việc đó?"

Bạch Khấu chịu đựng đau đớn ngẩng đầu lên, ánh mắt sợ hãi, nhưng vẫn cố gắng bảo vệ chủ tử, giống như chủ tử của nàng, ánh mắt hiện lên vẻ kiên quyết không chịu khuất phục.

Kỳ Diên hận không thể đ.â.m thẳng kiếm xuống, nhưng hắn lại hận ánh mắt này.

Cớ sao nha hoàn của Ôn Hạ lại có thể dùng ánh mắt này nhìn hắn?

Cớ sao Ôn Hạ lại muốn chạy trốn theo cách này?

Hắn không phải là bạo quân tàn ác, mỗi người hắn g.i.ế.c đều đáng chết.

Hắn đã thay đổi vì nàng rồi.

Tại sao nàng không cho hắn cơ hội?

Kinh mạch toàn thân như muốn nổ tung, Kỳ Diên chưa bao giờ cảm thấy đau khổ như lúc này.

Bị nàng bỏ rơi, bị nàng phản bội, bị cung nhân của nàng dùng ánh mắt kiên quyết không chịu khuất phục để phán xét.

Rõ ràng hắn là Thái tử ca ca của nàng, nhưng bây giờ khi trời mưa, nàng lại không muốn che dù cho hắn nữa rồi.

Thanh kiếm trong tay "xoảng" một tiếng rơi xuống đất.

Kỳ Diên che giấu vẻ cô đơn, quay lưng lại, thẳng lưng đứng dậy, dùng vẻ lạnh lùng hung ác để che giấu nỗi đau của mình: "Đừng tưởng trẫm không nỡ g.i.ế.c các ngươi! Một ngày các ngươi không chịu nói, thì hình phạt sẽ không dừng lại."

Chương 57: Chương 55

Liên tiếp mấy ngày, Kỳ Diên dùng hết tất cả các loại hình phạt không gây c.h.ế.t người.

Bạch Khấu và Trứ Văn tuy đã bị thương đầy mình, nhưng vẫn nói không biết tung tích của Ôn Hạ.

Ở cổng thành Kinh Đô không có ghi chép nào về việc Hương Sa rời đi vào ngày hôm đó, cho nên căn bản không có chuyện Hương Sa ra ngoài làm việc, vậy thì chỉ có hai khả năng.

Có kẻ đã giúp đỡ Ôn Hạ, hơn nữa người này quyền thế không hề nhỏ. Người này có thể dễ dàng sắp xếp một thế thân, ắt hẳn cũng có thể để nàng ta thay đổi dung mạo rời khỏi kinh thành.

Nhưng ở cửa thành lại không hề có ghi chép nào về việc Hương Sa rời thành, cũng có khả năng rất nhỏ là họ căn bản chưa rời khỏi kinh thành, vẫn còn ở trong thành.

Cả hai khả năng này Kỳ Diên đều đã nghĩ đến, Ôn Tư Lập làm quan đến chức Tả Tướng, thế lực bàng đại ở kinh thành, Ôn Hạ không có ai để dựa dẫm, rất có thể đã cầu cứu đến huynh trưởng.

Chính là hắn đã quá đề cao Ôn gia, Ôn Hạ mới dám không coi ân sủng của hắn ra gì.

Kỳ Diên đã hạ lệnh phong tỏa toàn thành, nếu không có thánh chỉ, bất cứ kẻ nào cũng không được ra vào kinh thành.

Giữa trưa, Trần Lân hồi cung bẩm báo: "Hoàng thượng, năm vạn quân lính trong vòng ba ngày đã lục soát khắp từng hộ dân trong kinh thành, vẫn không tìm thấy tung tích của Hoàng hậu nương nương và cung nữ."

Kỳ Diên ngồi trên long ỷ mím chặt môi mỏng, khí thế quanh thân lạnh lẽo.

Trần Lân cắn răng tiếp tục bẩm báo: "Tử sĩ của tiên đế vẫn đang lẩn trốn, hễ phát hiện nhất định phải g.i.ế.c ngay tại chỗ!"

Trong điện một mảnh tĩnh lặng, cho đến khi chiếc chén ngọc lưu ly tinh xảo bị ném xuống trước mặt Trần Lân, mảnh vỡ b.ắ.n lên vạt áo, Trần Lân cũng không dám động đậy.

Ngày hôm đó trong rừng tru sát hàng ngàn tử sĩ của tiên đế, tên cầm đầu có vết bớt màu xanh ở xương mày, võ công cao cường, đầu óc lại vô cùng xảo quyệt, vậy mà lại để hắn dẫn theo mấy chục người chạy thoát.

Kỳ Diên làm sao có thể ngờ, hắn giao phó tất cả cho đám tử sĩ do chính tay hắn huấn luyện, vậy mà chúng lại để con mồi chạy thoát trong cuộc vây bắt.

Những ngày này, nỗi đau khổ liên tiếp cùng với sự chịu đựng đến cực hạn của cơ thể, một người vốn khỏe mạnh như hắn sau một trận mưa lớn đêm qua lại nhiễm phải phong hàn. Cổ họng nóng rát, đầu đau như búa bổ, cả người Kỳ Diên mệt mỏi dựa vào long ỷ.

Đôi mắt đào hoa sâu thẳm khó dò ngày nào giờ đây có chút ảm đạm. Kỳ Diên không còn sức lực để quát mắng, chỉ lạnh lùng thốt ra một câu từ đôi môi mỏng mím chặt: "Cút."

Trần Lân vội vàng rời đi, tiếp tục đi tìm kiếm trong thành.

Kỳ Diên nhắm mắt lại, mệt mỏi xoa xoa sống mũi, khi mở mắt ra, trong mắt lại tràn đầy sát khí lạnh lẽo.

Hắn đi đến phòng tra tấn trong cung.

Bạch Khấu và Trứ Văn bị giam giữ ở đây.

Nhưng bên ngoài cửa cung lại có Hứa ma ma đang quỳ.

Hứa ma ma khẩn cầu: "Hoàng thượng, nô tỳ phụng mệnh Thái hậu, khẩn cầu ngài tha cho cung nhân của Hoàng hậu nương nương, ngài tiếp tục dùng hình như vậy bọn họ sẽ mất mạng!"

Kỳ Diên không hề động dung, vòng qua Hứa ma ma bước vào phòng tra tấn.

Hứa ma ma thấy khuyên can không được, chỉ đành sai người đi mời Thái hậu.

Trong phòng tra tấn âm u ẩm thấp, đủ loại dụng cụ và hình phạt, vào đây rồi mà còn không khai ra thì xưa nay hiếm có.

Kỳ Diên ngồi trên ghế, ánh mắt lạnh như băng, mặc cho hai người trên đài tra tấn kêu la đau đớn.

Hắn đưa người đến đây, để bọn họ chứng kiến đủ loại hình cụ, giam giữ một đêm để tra tấn tinh thần, nhưng hôm nay mới thực sự dùng đến cực hình.

Hắn vẫn luôn giữ lại chút ôn nhu dành cho Ôn Hạ, giữ lại mạng sống cho hai nô tài trung thành của nàng, hắn chỉ muốn bọn họ nói cho hắn biết Ôn Hạ đã đi đâu, tại sao lại khó khăn đến vậy?

Hứa ma ma xông vào hét lớn "Dừng tay".

Kỳ Diên không cần quay đầu lại cũng nghe thấy tiếng bước chân dồn dập phía sau.

"Ngươi còn muốn hành hạ bọn họ đến bao giờ nữa!" Giọng nói tức giận của Thái hậu cũng mang theo sự mệt mỏi bệnh tật mấy ngày nay, gắng gượng để cung nhân dìu đến trước mặt Kỳ Diên.

Kỳ Diên không nhúc nhích nhìn Trứ Văn sắc mặt trắng bệch, Bạch Khấu nước mắt lưng tròng, đôi mắt dần dần lan tràn màu đỏ tươi.

Hắn lạnh lùng nói: "Trẫm biết nặng nhẹ."

"Thả người ra, nếu Hạ Hạ nhìn thấy người làm tổn thương cung nhân của nàng như vậy, người còn muốn nàng sống cùng người nữa không? Người cả đời cứ ôm khỉ ôm dế sống qua ngày đi!"

"Bọn họ nhất định biết chút nội tình, đừng tưởng trẫm không thấy ánh mắt bọn họ trao đổi với nhau hôm đó."

Thái hậu lạnh lùng liếc nhìn Kỳ Diên, ra hiệu cho Hồ Thuận: "Dìu Hoàng thượng hồi cung!"

Kỳ Diên xấu hổ tức giận, nếu như trước đây hắn nhất định sẽ phản bác Thái hậu, nhưng từ khi biết những sự thật kia, đối mặt với mẫu hậu của mình, sự áy náy và bất bình trong lòng khiến hắn phải nhượng bộ vài phần.

Sau khi Kỳ Diên rời đi, Thái hậu lệnh cho người ta cởi trói cho Bạch Khấu và Trứ Văn, bước lên hỏi: "Hoàng hậu rốt cuộc đã đi đâu, nàng ấy có bình an không?"

Cả hai đều lắc đầu.

Thái hậu nói với Bạch Khấu: "Ngay cả với ta cũng không thể nói sao?"

Bạch Khấu rơi nước mắt, nàng ta hầu hạ chủ tử bên cạnh, vậy mà lại không nhận ra chủ tử không thể chịu đựng được nữa, ngược lại còn dẫn Hương Sa đi. Mấy ngày nay, một mặt nàng vui mừng vì chủ tử chưa chết, một mặt cũng tự trách và đau lòng.

Chủ tử không mang nàng theo, không hề tiết lộ nửa lời với nàng, nhất định là nàng đã làm gì đó không tốt, khiến chủ tử thà chọn Hương Sa, nha đầu hoạt bát kia mà đi.

Lúc trước chủ tử rõ ràng không muốn hầu hạ Hoàng thượng, là nàng luôn khuyên nhủ, đều tại nàng cả.

Bạch Khấu vô cùng khó chịu, nước mắt rơi xuống những ngón tay run rẩy vì bị tra tấn, chiếc vòng ngọc bích trên cổ tay nàng cùng với đôi tay gần như tàn phế này, cuối cùng cũng cảm thấy an ủi.

Chủ tử không hề tiết lộ nửa lời, nhưng chiếc vòng này chính là bùa hộ mệnh của nàng.

Chủ tử có thể tìm được một người có tài dịch dung cao siêu như vậy, ngoài Tứ công tử mà nàng đã gặp ở chùa ra, không còn ai có thể giúp nàng được nữa.

Dưới ánh mắt chờ đợi tha thiết của Thái hậu, Bạch Khấu run rẩy cúi đầu: "Nô tỳ thật sự không biết."

Thái hậu thở dài một tiếng, quay lưng lại: "Truyền Thái y, đưa về Phượng Dực cung an dưỡng."

Thái hậu đến Càn Chương cung.

Kỳ Diên vừa uống thuốc do Thái y dâng lên, không nhìn món mứt quả do Hồ Thuận dâng lên, im lặng ra hiệu cho Hồ Thuận ban chỗ ngồi cho Thái hậu.

Thái hậu chỉ lạnh lùng đứng giữa điện: "Người đã triệu ba người con trai Ôn gia hồi kinh?"

Kỳ Diên dựa vào long ỷ, im lặng đáp lại.

"Người lại muốn dùng hình với ai?"

"Ôn Hạ cố ý trốn tránh trẫm! Ôn gia vẫn còn ở đây, nàng ta muốn chạy trốn." Kỳ Diên cười lạnh, trong mắt chỉ có sự cô đơn và hận thù vì bị phản bội, bị bỏ rơi.

Giọng nói của Thái hậu vô cùng đau buồn: "Ta không biết tại sao người và nàng ấy lại trở nên như vậy."

"Đều là lỗi của ta, rõ ràng người đã ức h.i.ế.p nàng ấy bao nhiêu năm rồi, tại sao lại không giúp hai người hủy hôn ước, tại sao cứ phải tin vào thiên mệnh, cứ phải giữ nàng ấy lại làm con gái của ta..."

Thái hậu lấy thánh chỉ từ tay Hứa ma ma, ném cho Kỳ Diên: "Đóng ấn tỷ của người vào đây."

Kỳ Diên không hiểu, mở thánh chỉ ra thì đã nổi giận đùng đùng.

Hắn đứng dậy, thân hình cao lớn nhìn xuống, đôi mắt đỏ ngầu vì tức giận: "Tại sao trẫm phải hưu thê phế hậu?!"

"Bởi vì nàng ấy thà từ bỏ phú quý vinh hoa cũng muốn rời khỏi ngôi vị Hoàng hậu này."

Thái hậu mấy ngày nay chìm trong bệnh tật, trải qua đại bi đại hỉ, đã sớm hối hận vì những năm qua để Ôn Hạ chịu khổ trong hoàng cung, bà đau buồn nói: "Hạ Hạ là kim chi ngọc diệp, sinh ra đã không phải chịu khổ, người đã bức nàng ấy đến mức từ bỏ vinh hoa phú quý chí tôn trên đời này, còn chưa đủ chứng minh nàng ấy sống có bao nhiêu bất hạnh sao?"

"Kỳ Diên, ta là mẫu hậu của người, nhưng ta hối hận, ta cũng xem thường người. Ức h.i.ế.p nàng ấy bao nhiêu năm rồi, người đủ rồi đấy."

Kỳ Diên, đôi mắt đỏ ngầu ngấn lệ, từng giọt rơi xuống đất, thấm vào cát bụi, chớp mắt đã tan biến.

Cơn thịnh nộ bao trùm lấy hắn, tựa như sinh ra đã mang sẵn vẻ ngang tàng, chẳng biết rơi lệ là gì.

Hắn vận nội lực, nghiền nát thánh chỉ thành từng mảnh vụn, giọng nói lạnh lẽo kìm nén nỗi sợ hãi và đau đớn đang cuộn trào trong lòng.

"Trẫm đã đang sửa đổi, chỉ cần nàng ấy quay về sẽ biết mọi chuyện sẽ không như trước nữa. Trẫm có thể hạ chiếu tự trách mình! Trẫm sẽ không ép buộc nàng ấy nữa, sẽ để nàng ấy sống vui vẻ trong hoàng cung."

"Nàng ấy là thê tử của trẫm, là Hoàng hậu của trẫm, ngoài trẫm ra, không ai có thể phế truất." Ánh mắt Kỳ Diên ánh lên vẻ lạnh lùng kiên định: "Kẻ nào cũng đừng hòng cướp nàng ấy khỏi tay trẫm."

"Ngoài người ra không ai có thể phế?" Thái hậu cười nhạo một tiếng: "Hoàng đế, người còn mặt mũi nào nói ra những lời này? Người cho rằng hạ chiếu tự trách mình chính là nhận lỗi, chính là bậc trượng phu sao?"

"Năm đó, Thân vương - hoàng đệ của Vũ Thánh Hoàng đế mưu phản, hãm hại cả nhà Ôn gia trung nghĩa, vu oan ngoại tổ phụ người là kẻ bán nước! Vũ Thánh Hoàng đế đã hạ chiếu tự trách mình, nhận lỗi với thiên hạ, nhưng Ôn gia và mấy người anh trai của ta có thể trở về sao!"

Khuôn mặt tiều tụy vì bệnh tật của Thái hậu bỗng toát lên vẻ kiên cường, ánh mắt chất chứa nỗi đau thương.

Kỳ Diên đã biết chuyện này từ lâu, nhưng đối với hắn, đó chỉ là lịch sử, còn đối với mẫu hậu hắn, đó là nỗi đau tận xương tủy.

Thái hậu chưa từng nhắc đến chuyện này với hắn, dù chỉ nửa lời.

Nhưng hôm nay, dường như thánh chỉ tự trách tội này đã chạm vào nỗi đau của bà. Đôi mắt phượng hoàng kìm nén bao nhiêu năm tháng khổ nạn, khuôn mặt vẫn được bảo dưỡng kỹ lưỡng, trẻ trung hơn so với tuổi thật, nhưng Kỳ Diên lần đầu tiên nhìn thấy trên gương mặt luôn điềm tĩnh ấy, dấu vết của năm tháng in hằn rõ nét.

Kỳ Diên im lặng hồi lâu, giọng nói kiên định: "Nàng ấy muốn nửa cái mạng của trẫm cũng được, nhưng trẫm tuyệt đối không buông tay nàng ấy."

"Mẫu hậu, hạ chiếu tự trách mình không phải là bậc trượng phu, vậy người nói cho trẫm biết, thế nào mới là bậc trượng phu." Hắn nói: "Giống như Ôn Lập Chương sao?"

Thái hậu sững người, đôi môi mấp máy, dường như đang cố gắng hiểu xem Kỳ Diên đang nổi cơn điên gì. Bà lạnh lùng thu hồi ánh mắt khỏi hắn, bước ra khỏi Càn Chương cung.

Trái tim Kỳ Diên đau đớn vô cùng. Đây là lần đầu tiên hắn muốn tìm hiểu về người mà trước đây hắn coi là kẻ thù, cha của Ôn Hạ. Nàng ấy sùng kính cha mình, vậy hình mẫu phu quân trong lòng nàng ấy có phải cũng là người như cha nàng ấy không?

Hắn rất muốn Ôn Hạ lúc này đang ở trước mặt hắn.

Hắn sẽ nói với nàng ấy rằng trước đây hắn đã sai, hắn cũng chỉ là một con cờ trong tay phụ hoàng, những gì hắn từng kiên trì đều là sai lầm, hắn có thể dùng nửa đời còn lại để bù đắp.

Hắn cũng muốn nói với nàng ấy, hắn có thể vì nàng ấy mà trở thành người như Ôn Lập Chương.

Cơn phong hàn này dường như muốn lấy mạng hắn, Kỳ Diên không những không khỏi mà đêm đó còn lên cơn sốt, cả người mê man bất tỉnh. Trong mơ cũng không được yên giấc, chỉ toàn mơ thấy Ôn Hạ bị kẻ xấu bắt đi, giống như năm nàng ấy năm tuổi bị nhốt trong kỹ viện, vừa khóc vừa gọi "Thái tử ca ca cứu muội".

Kỳ Diên gắng gượng ngồi dậy, trong điện không đốt đèn, màn đêm buông xuống một màu đen kịt.

Hắn xỏ giày, bước qua màn đêm, uể oải buộc dây áo, để lộ ra hàng cơ bụng săn chắc ẩn dưới lớp áo ngủ màu đen. Đi ngang qua giá

treo quần áo, hắn tiện tay lấy áo choàng khoác lên người.

Cung nhân trực ngoài cửa vội vàng nghênh đón: "Hoàng thượng có gì phân phó?"

"Bức tranh vẽ trẫm và Hoàng hậu hồi Trung thu để ở đâu?"

Cung nhân dâng tranh lên, Kỳ Diên trở về thư phòng, mở bức tranh ra. Trên tấm lụa trắng, người con gái mặc bộ váy lụa trắng kéo dài chấm đất, yên lặng ngồi bên cạnh hắn - người đang khoác long bào màu đen. Nàng ấy mỉm cười dịu dàng, trên búi tóc cài trâm vàng ngọc lấp lánh, quý phái như hoa mẫu đơn quốc sắc thiên hương. Bên cạnh nàng ấy, đôi mắt đào hoa sâu thẳm của hắn lại ẩn chứa ánh nhìn dịu dàng đến vậy.

Kỳ Diên dùng ngón tay miết nhẹ lên gương mặt người trong tranh, động tác vô cùng cẩn thận.

Nhưng Kỳ Diên bỗng nhiên hối hận, tại sao khi thân mật với nàng ấy, hắn lại không dịu dàng như vậy, mà cứ phải thô bạo đối xử với nàng ấy.

Kỳ Diên phân phó nội thị: "Truyền Lại bộ, Hình bộ, Hộ bộ Thượng thư nhanh chóng vào gặp trẫm."

Kỳ Diên yên lặng ngồi trong Càn Chương cung giữa đêm khuya.

Ba vị đại thần lần đầu tiên bị triệu tập vào cung gấp gáp giữa đêm khuya vì chuyện triều chính, ai nấy đều mang theo vẻ nghi hoặc.

Kỳ Diên, giọng nói khàn khàn vì bệnh: "Trẫm muốn tra phong tất cả kỹ viện, kỹ nữ trá hình trong Đại Thịnh."

"Trong lãnh thổ Đại Thịnh, không được phép có kỹ viện, kỹ nữ trá hình hay bất cứ nơi phong nguyệt nào lợi dụng phụ nữ tiếp khách kiếm lời, ép buộc phụ nữ bán thân, tư lập kỹ nữ trá hình. Phạm tội nhẹ đánh bốn mươi trượng, nặng thì c.h.é.m đầu."

Mọi người đều sửng sốt, vô cùng khó hiểu. Kỹ viện vốn là nơi làm ăn hợp pháp, cho dù không hợp pháp thì cũng chỉ cần tra phong kỹ nữ trá hình là được, sao có thể cấm tiệt hoàn toàn như vậy?

Chẳng lẽ lại có kỹ viện nào đắc tội với Hoàng thượng?

Hộ bộ Thượng thư là người đầu tiên lên tiếng phản đối: "Số kỹ nữ đã đăng ký trong Đại Thịnh có đến mười hai vạn người, nếu cấm tiệt việc làm ăn này, họ biết sống ra sao?"

"Quốc khố xuất ngân lượng thành lập trường học nữ tử, trẫm sẽ mở khoa cử cho nữ tử, cho phép nữ tử làm quan. Ngọc bích nhập khẩu từ Oa Đế quốc vô số kể, kiểu dáng trang sức mà các nghệ nhân trong cung nghĩ ra đều cũ kỹ, nhàm chán, hãy để những nữ tử này vẽ kiểu dáng, thẩm định, rồi vào làm việc trong xưởng chế tác ngọc. Ngọc chế tác hàng năm, ngoài phần cống nạp cho hoàng gia, còn lại sẽ được bán ra thị trường thông qua các cửa hàng ngọc bích hoàng gia bên ngoài cung, để quan lại và thương nhân giàu có tranh giành mua. Kỹ thuật trồng bông vải được truyền từ Oa Đế quốc và Yên quốc cũng có thể giao cho những nữ tử này."

Dưới ánh đèn cung điện sáng rực, Kỳ Diên hiếm khi nào lại tập trung và nghiêm túc như lúc này.

Lại bộ và Hộ bộ Thượng thư liếc nhìn nhau, đều bật cười trước mệnh lệnh này, cứ tưởng Hoàng thượng bây giờ đã bắt đầu siêng năng chính sự, nào ngờ lại nghĩ ra những chuyện nực cười như vậy.

"Hoàng thượng, việc người noi theo tiên đế thành lập trường học nữ tử là việc tốt, nhưng tiên đế chưa từng nói nữ tử có thể thi làm quan, có thể vào triều làm việc. Hơn nữa, còn là những nữ tử xuất thân từ kỹ viện, đứng chung với chúng thần, chẳng phải sẽ khiến bách tính chê cười sao?"

Kỳ Diên nhíu mày, dù đang bị bệnh, nhưng khí chất quanh người vẫn lạnh lùng, uy nghiêm.

Hắn không phải đang noi theo tiên đế, hắn cũng chưa từng cho rằng nữ tử xuất thân từ kỹ viện thì thấp kém hơn người khác.

Trước đây, trên triều đình, hắn đã lợi dụng việc Ôn Hạ năm tuổi bị hãm hại rơi vào kỹ viện để nói chuyện phế hậu, bởi vì hắn biết thiên hạ bị ràng buộc bởi những lề thói cũ kỹ, quá coi trọng trinh tiết, những nữ tử bị trói buộc bởi trinh tiết cả đời cũng quá coi trọng điều đó.

Lúc đó, hắn có thể mượn việc Ôn Hạ rơi vào kỹ viện để phế truất nàng, bởi vì hắn biết nàng cũng giống như những nữ tử khác trên đời, coi trọng trinh tiết. Lúc đó hắn đã sai, đã làm tổn thương nàng.

Nhưng đối với hắn, hắn căn bản không coi trọng loại trinh tiết này.

Hắn chưa bao giờ hiểu tại sao nữ tử mất trinh tiết lại phải tự vẫn.

Hắn có thể an ủi Ôn Hạ năm tuổi rằng trinh tiết không phải là điều gì to tát, thì bây giờ hắn cũng có thể không quan tâm đến việc những nữ tử có năng lực, sau khi thoát khỏi kỹ viện, được vào triều làm quan.

Tra phong kỹ viện trong Đại Thịnh, chỉ vì trong mơ, Ôn Hạ bị bắt vào kỹ viện khóc lóc thảm thiết.

Giờ nàng ấy mất tích bên ngoài, hắn không biết người bên cạnh nàng ấy có thể bảo vệ nàng ấy hay không. Nếu nhan sắc ấy không thể bảo vệ nàng ấy, hắn không dám tưởng tượng nàng ấy sẽ phải chịu đựng những điều gì.

Các đại thần bên dưới còn muốn khuyên can, Kỳ Diên lạnh lùng nói: "Lập tức đến Đông Đô đài soạn thảo chính sách cải cách, trẫm muốn nhìn thấy trước khi trời sáng. Phế truất kỹ viện trong Đại Thịnh, cấm kỹ nữ trá hình, là mệnh lệnh không thể thay đổi. Ai dám coi thường luật lệnh, sẽ bị lôi ra Ngọ môn ngũ mã phanh thây để răn đe."

Kỳ Diên đứng dậy rời khỏi Thanh Yến điện.

Hắn không trở về tẩm cung của mình, mà đi đến Phượng Dực cung.

Cung điện Hoàng hậu ngày xưa đèn đuốc sáng trưng nay đã vắng lặng, lạnh lẽo. Ngoài cung nhân ở phòng bên cạnh hầu hạ Bạch Khấu và Trứ Văn dưỡng thương, chẳng còn thấy bóng dáng ai.

Kỳ Diên bước vào tẩm cung.

Hương thơm thoang thoảng khắp phòng, dù Ôn Hạ không còn ở đây, nhưng mùi hương của nàng vẫn còn vương vấn.

Hắn đi vào thư phòng của nàng, thấy đàn và sách của nàng đã được dọn đi gần hết. Đáng tiếc, trước kia hắn từng nói muốn nghe nàng đàn, nhưng nàng luôn tìm cớ thoái thác, chưa từng gảy một khúc nào cho hắn.

Bước vào phòng thay đồ của nàng, chỉ còn lại những bộ y phục xa hoa lộng lẫy này là nàng không mang theo.

Trước đây, hắn chê nàng hoang phí, quần áo nhiều đến nỗi hai gian cung điện rộng lớn cũng không chứa hết. Nhưng giờ đây, hắn từng bước nhìn những bộ váy áo bằng gấm lụa trong tủ, đầu ngón tay chỉ có thể lướt qua lớp vải mềm mại lạnh lẽo, không còn cảm nhận được hơi ấm từ chủ nhân của chúng.

Đêm nay, Kỳ Diên ngủ lại tẩm cung này.

Trong cung điện vắng bóng Ôn Hạ, chiếc gối mềm nàng từng nằm vẫn còn lưu lại mùi hương hoa ngọc lan thoang thoảng.

Kỳ Diên ôm chiếc gối vào lòng, nhắm mắt lại.

Tốt nhất là nàng nên nhanh chóng trở về bên hắn, nếu không hắn không biết mình còn có thể làm ra những chuyện tốt hay xấu gì nữa.

Chương 58: Chương 56

Hoàng cung Yên quốc.

Ôn Hạ nhận được thư hồi âm của Ôn Hứa thị, trong lòng vô cùng vui mừng.

Ôn Hứa thị nói mọi chuyện ở nhà đều tốt, trong cung ở kinh đô cũng không có tin tức xấu gì, bảo nàng hãy an tâm tĩnh dưỡng.

Không liên lụy đến gia đình, Ôn Hạ cuối cùng cũng có thể yên lòng.

Yên quốc bốn mùa rõ rệt, mùa đông lại dài hơn một chút. Giờ đã cuối thu, tiết trời có phần tiêu điều lạnh lẽo. Nước trong hồ Thanh Ngọc ở cung Hoa Tỉ dẫn từ suối nước nóng ở núi Trường Ngọc phía sau hoàng cung. Trước kia, Ôn Hạ phải uống thuốc tránh thai trong thời gian dài, tuy không ảnh hưởng nhiều đến sức khỏe nhưng cũng có phần nhiễm hàn, thường xuyên tắm nước nóng rất tốt.

Cung nhân hầu hạ nàng tắm trong hồ Thanh Ngọc.

Mặt nước trong veo gợn sóng lăn tăn, làn nước nhẹ nhàng vỗ vào bờ vai ngọc ngà. Ôn Hạ dựa vào thành hồ một lúc lâu, tâm trạng thoải mái hơn không ít.

Nhớ lại những gì nhìn thấy ban ngày, nàng hỏi: "Mấy ngày nay ta thấy cung nhân trên ngự đạo bận rộn, nói nói cười cười, có phải đang bàn tán về đại thọ của Hoàng thượng không?"

Cẩm Nhạn cười đáp: "Đúng vậy ạ. Đây là đại thọ đầu tiên của Hoàng thượng sau khi đăng cơ. Hoàng thượng vốn không thích phô

trương lãng phí, nhưng Thái hậu nương nương muốn tổ chức lớn để lấy may."

Ôn Hạ đang nghĩ nên tặng quà sinh thần gì cho Hoắc Chỉ Chu.

Hương Sa hỏi Cẩm Nhạn về tính tình của Thái hậu.

Ôn Hạ yên lặng nghe họ trò chuyện. Trước đó nàng từng muốn đến cảm tạ mẫu thân của Hoắc Chỉ Chu, nhưng hắn không cho nàng đi gặp. Hắn nói Thái hậu từng sống trong lãnh cung năm năm, tinh thần có phần suy nhược, thỉnh thoảng sẽ bị kích động bởi một số chuyện, có thể sẽ có hành vi gây tổn thương người khác.

Ôn Hạ rất ít khi nghe Hoắc Chỉ Chu nhắc đến mẫu thân và người tỷ tỷ vừa qua đời của hắn. Hắn chưa từng kể với nàng về những khổ cực mà hắn đã trải qua, nhưng Ôn Hạ biết con đường hắn đi gian nan đến nhường nào.

Nước suối ấm áp làm toàn thân nàng mềm nhũn, dưới làn hơi nước lượn lờ, hai má nàng ửng hồng. Giọng nói Ôn Hạ mềm mại: "Phù ta dậy đi."

Cung nữ nhanh chóng mang khăn tắm đến, hầu hạ nàng nằm xuống chiếc giường dài trải đầy gấm, lau khô người cho nàng, rồi thoa lên da nàng một lớp kem dưỡng da thơm ngát.

Hương Sa đã rất thành thạo những việc này.

Cẩm Nhạn đứng bên cạnh, nhìn Hương Sa chỉ huy cung nữ làm từng việc một, vẻ trầm ổn thường ngày lúc này cũng có chút ngẩn ngơ. Mỹ nhân trên giường má ửng hồng, da thịt trắng nõn, eo thon mềm mại như không xương, một đóa hoa ngọc lan nở rộ kiều diễm giữa những ngọn núi trùng điệp.

Cẩm Nhạn ngẩn người chưa hoàn hồn, mãi đến khi mỹ nhân trên giường nhìn theo ánh mắt nàng hướng về phía đóa hoa ngọc lan, nàng mới khẽ đỏ mặt, cầm lấy tấm lụa mềm mại mà cung nữ đưa

tới, đôi chân trắng nõn xỏ vào đôi giày thêu hoa bước xuống bậc thang, tà váy mỏng manh trải dài trên mặt đất, uyển chuyển lay động.

Cẩm Nhạn hoàn hồn, vội vàng cúi người tạ lỗi, cung kính tiễn nàng.

Sống trong thâm cung, Cẩm Nhạn cũng đã từng gặp qua không ít mỹ nhân, nhưng đây là lần đầu tiên nàng được thấy một người đẹp như tiên nữ giáng trần. Vẻ đẹp kiều diễm và đoan trang hòa quyện vào nhau một cách hoàn hảo, chỉ nghĩ đến việc mạo phạm thôi cũng đã là một sự xúc phạm.

Trước khi hầu hạ chủ nhân mới, Cẩm Nhạn và những người khác chỉ nghĩ rằng chủ nhân mới có lẽ là một người có thân phận tương tự như Trường công chúa, có lẽ là tỷ tỷ mà Hoàng thượng nhận ra khi lưu lạc bên ngoài.

Nhưng sau khi nhìn thấy cách hai người nói chuyện, bọn họ liền biết đây hẳn là người con gái mà Hoàng thượng yêu mến.

Hoàng thượng của bọn họ sống rất tiết kiệm, không bao giờ phô trương lãng phí, nhưng lại cho tu sửa cung Hoa Tỉ vô cùng xa hoa lộng lẫy.

Chỉ là Hoàng thượng siêng năng chính sự, không gần nữ sắc, ngay cả khi đối diện với chủ nhân mới, cũng chưa từng lộ ra vẻ si mê. Chỉ cần không phải lúc nổi giận, nhìn hắn cứ như một vị thánh nhân tu tiên đắc đạo, chỉ biết vì nước vì dân.

Ôn Hạ sau khi tắm rửa xong, liền ngồi kiệu đến điện Bỉnh Khôn.

Nàng có một cánh cửa nhỏ để vào thẳng điện, nếu gặp đại thần thì có thể đợi ở phòng trà bên cạnh.

Lúc này nàng đến gặp Hoắc Chỉ Chu là muốn hỏi hắn xem hắn muốn quà sinh thần gì, nhưng trong điện lại có đại thần đang bái kiến.

Ôn Hạ liền dừng lại ở phòng trà chờ đợi. Tuy không muốn nghe lén chuyện triều chính, nhưng nàng vẫn nghe thấy tiếng nói từ đại điện vọng lại.

Giọng nói trong trẻo ấm áp của Tứ ca ca lại trở nên lạnh lùng uy nghiêm lạ thường, đang chỉ ra những sai sót trong tấu chương của đại thần.

Đây là lần đầu tiên Ôn Hạ nghe thấy hắn nổi giận. Không phải kiểu tức giận xen lẫn mỉa mai như Kỳ Diên, hắn chỉ nói bằng giọng điệu rất nhẹ nhàng, nhưng dưới uy áp của bậc đế vương, nghe cũng khiến người ta sợ hãi.

Ôn Hạ đang định bước ra, lại có đại thần vào điện tâu việc. Giọng nói Hoắc Chỉ Chu không hề lộ rõ hỉ nộ, khen ngợi người này. Ngay cả khi giao trọng trách cho đại thần, giọng điệu của hắn cũng vô cùng bình tĩnh.

Có lẽ hỉ nộ ái ố của bậc đế vương nên được che giấu như vậy.

Chỉ là Ôn Hạ vẫn có chút tiếc nuối. Xem ra làm hoàng đế quả thực sẽ khác với trước kia.

Đợi đến khi không còn ai nữa, Ôn Hạ mới đứng dậy đi vào trong điện.

Hoắc Chỉ Chu dừng cây bút lông chồn trong tay, vẻ mặt ôn hòa, khóe môi mỉm cười: "Muội lại đây, ta có một món quà cho muội."

Ôn Hạ bước lên bậc thang bằng ngọc, giờ đã không còn câu nệ lễ nghi, ngồi xuống long ỷ.

Hoắc Chỉ Chu lấy ra một chiếc hộp, bảo nàng mở ra.

Bên trong là một viên châu bằng lưu ly to bằng quả lê, trong suốt, bên trong chứa một dòng nước tinh khiết. Dưới đáy nước là hình ảnh sân vườn trong khuê phòng của nàng ở phủ tướng quân, phía

trên treo một vầng trăng khuyết màu vàng kim. Trong nước có pha thêm bột vàng, khi lắc nhẹ, những hạt vàng li ti nhảy múa, giống như những con đom đóm bay lượn trong sân, đẹp đến nao lòng.

Ôn Hạ vô cùng kinh ngạc, nâng viên châu trên tay: "Yên quốc còn có kỹ thuật tinh xảo như vậy sao?"

"Muội có thích không?"

Ôn Hạ mỉm cười gật đầu, giọng nói mềm mại ngọt ngào.

Nhưng khi nàng ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt long lanh của Hoắc Chỉ Chu, nàng có chút áy náy: "Sân vườn này là do Tứ ca vẽ sao?"

Hắn mỉm cười thừa nhận.

Ôn Hạ nói: "Sinh thần huynh sắp đến rồi, muội còn chưa tặng quà cho huynh, vậy mà huynh lại tặng quà cho muội."

"Ta đã nhận được quà của muội rồi." Ngón tay thon dài của hắn đặt lên chiếc đai ngọc bên hông.

Ôn Hạ hình như giờ mới nhận ra, mấy hôm trước gặp hắn cũng thấy hắn dùng đai lưng này. Hắn là hoàng đế, dùng một cái đai lưng nhiều ngày liền, hơn nữa lúc nàng làm cái đai lưng này, căn bản không nghĩ đến hắn là hoàng đế, trên đó toàn bộ đều là bảo thạch mà nàng thích, xanh lam, đỏ tím, không hợp với vẻ trầm ổn của hoàng đế cho lắm.

Ôn Hạ nói: "Hay là muội làm cho huynh một cái đai lưng khác nhé?"

Kỳ Diên đáp: "Được."

Ôn Hạ có chút do dự: "Có phải hơi nhàm chán không?"

"Đai lưng cứng cáp, kim chỉ khó luồn, muội có thể may đã là tấm lòng lớn nhất rồi. Chỉ là ta sợ đai lưng làm tay muội bị thương, muội có thể tặng ta món quà khác."

Ôn Hạ cười mà không nói.

Ở cửa điện, Kình Khâu bẩm báo có đại thần cầu kiến, Hoắc Chỉ Chu nói: "Trẫm nghỉ ngơi chút, không gặp."

Ôn Hạ biết là vì nàng đang ở đây. Nàng đứng dậy rời khỏi long ỷ: "Muội về đây, hoàng thượng cứ lo việc nước đi."

Ôn Hạ rời khỏi Bỉnh Khôn điện từ cửa nhỏ.

Kình Khâu đợi các đại thần tâu xong việc triều chính rồi rời đi mới nói: "Nô tài đã cho người cưỡi ngựa nhanh chóng đưa thư đi rồi."

Là thư của Ôn Hứa thị gửi cho Hoắc Chỉ Chu, Hoắc Chỉ Chu vừa mới viết thư hồi âm cho Kình Khâu đưa đi.

Ôn Hứa thị viết hai bức thư gửi về nhà cho Ôn Hạ, hôm nay Hoắc Chỉ Chu nhận được một trong hai bức thư đó, Ôn Hứa thị trong thư có nhắc đến việc thế thân giả đã bị phát hiện, bảo hắn hãy bảo vệ Ôn Hạ thật tốt, đừng để Ôn Hạ biết chuyện mà thêm lo lắng.

Việc này Hoắc Chỉ Chu đã biết từ hôm qua, thám tử hắn cài ở Đại Thịnh đã bẩm báo với hắn, hiện giờ hoàng đế Đại Thịnh đang khắp nơi tìm kiếm tung tích của Ôn Hạ, cũng đang trong cơn thịnh nộ triệu ba con trai nhà họ Ôn hồi cung.

Vân Nga bị lộ là ngoài ý muốn, nhưng cũng nằm trong dự liệu của Hoắc Chỉ Chu, hắn đã chuẩn bị sẵn phương án thứ hai, sẽ không để Ôn Hạ dễ dàng bị bại lộ như vậy.

...

Mấy ngày trôi qua rất nhanh, cuối cùng Ôn Hạ cũng làm xong đai lưng vào ngày sinh thần của Hoắc Chỉ Chu.

Tuy nàng không tiện tham dự đại thọ của Hoắc Chỉ Chu, nhưng cũng vì muốn thêm phần vui mừng mà đặc biệt ăn vận một phen, biết

hắn từng khen nàng mặc y phục trắng rất đẹp, nên đặc biệt mặc một bộ váy dài màu trắng ngà. Y phục này đều là do Hoắc Chỉ Chu đưa tới, trên tà váy lại đính vỏ sò nghiền thành bột, mỗi bước đi đều lấp lánh ánh sáng, Hương Sa cười nói trông thật sự giống y phục của tiên nữ dưới trăng. Hiện giờ không còn thân phận hoàng hậu đè nặng, Ôn Hạ có thể tùy ý vấn tóc kiểu thiếu nữ khuê các, đeo trang sức bằng ngọc bích nhẹ nhàng linh hoạt.

Nàng đi đến Tử Thần cung, đưa tặng chiếc đai lưng tự tay làm.

Hoắc Chỉ Chu mặc long bào màu vàng sáng, hôm nay đầu đội mũ miện đế vương, dưới mười hai chuỗi ngọc, gương mặt tuấn tú của hắn lạnh lùng mà sâu thẳm, thấy nàng đến mới thu lại vẻ uy nghiêm của bậc đế vương.

"Hạ Hạ, muội có muốn cùng ta đến dự tiệc cung yến không?" Giọng hắn trong trẻo, ra lệnh cho cung nhân lui xuống.

Ôn Hạ mỉm cười lắc đầu, trâm ngọc trên tóc khẽ lay động.

Đây là sự ăn ý giữa nàng và Hoắc Chỉ Chu, nàng sẽ không xuất hiện ở những nơi đông người, vì sự an toàn của nàng, hắn cũng hiểu rõ điều đó.

Hoắc Chỉ Chu không khuyên nữa: "Muội đợi ta ở Tử Thần cung, ta ứng phó một chút rồi sẽ quay lại."

"Không sao, hôm nay là ngày đại thọ của huynh, cũng là ngày mẫu hậu người gặp nạn, hoàng thượng nên ở bên mẫu hậu nhiều hơn, muội có thể đợi."

Ôn Hạ chưa từng thấy hoàng đế nào cần mẫn như Hoắc Chỉ Chu.

Hàng ngày hắn ngoài việc phải lên triều sớm, buổi trưa còn cùng các đại thần bàn bạc việc triều chính, sau bữa tối cũng thiết triều nghe ý kiến của văn võ bá quan.

Kình Khâu nói hắn mỗi ngày dậy từ giờ Mão luyện kiếm, cùng thái hậu dùng bữa sáng, sau đó cả ngày đều bận rộn với việc nước.

Ôn Hạ không biết hắn lấy đâu ra nhiều thời gian như vậy để mỗi ngày cùng nàng dùng bữa trưa và bữa tối, buổi tối còn cùng nàng dạo chơi Ngự hoa viên.

Hoắc Chỉ Chu chỉ mím môi cười.

Bên ngoài điện Kình Khâu đang thỉnh cầu, nói văn võ bá quan đã đến.

Trong mắt Hoắc Chỉ Chu có chút áy náy: "Đợi ta ở đây nửa canh giờ."

Hắn cởi đai lưng ngọc bích trên eo, muốn đổi sang cái đai lưng mới nàng làm, khi ngẩng mắt nhìn nàng, đôi mắt ôn nhuận đã ra hiệu muốn nàng giúp hắn đeo vào.

Cung nữ khom người bước lên, bị Hoắc Chỉ Chu phất tay cho lui, trong đôi mắt đẹp của hắn có chút mong đợi, lại như đang khẩn cầu.

Tim Ôn Hạ đập nhanh, mặt hơi nóng, đai lưng thì có thể làm, cứ coi như là may cho ca ca, cũng không có gì không ổn. Nhưng tự tay đeo cho hắn, vậy thì không ổn rồi.

Làm gì có huynh muội nào đã trưởng thành rồi còn giúp đối phương đeo đai lưng chứ.

Trên gương mặt trong sáng như gió mát kia, từng chút từng chút hiện lên vẻ u ám, chỉ là Hoắc Chỉ Chu chưa bao giờ ép buộc Ôn Hạ, đôi môi mỏng như bất đắc dĩ mím lại, chỉ có thể tự mình cúi đầu đeo vào.

Ôn Hạ bị vẻ mặt cô đơn thất vọng của hắn làm cho chạnh lòng, nàng chưa từng thấy tứ ca ca ngọc thụ lâm phong lại cô đơn như

vậy, cũng chưa từng thấy Hoắc Chỉ Chu khẩn cầu dè dặt như thế.

Kỳ Diên thì chưa từng kiên nhẫn lễ độ với nàng như vậy, nàng là hoàng hậu của hắn, cho dù căn bản chưa từng bái đường thành thân với nàng, hắn cũng cảm thấy mọi thứ của nàng đều là lẽ đương nhiên.

Chiếc đai lưng ngọc làm bằng da bò, phải cài những viên ngọc bích ôn nhuận vào trong lỗ nhỏ. Hắn không thường tự mình mặc quần áo, đều có cung nhân làm, trước kia cũng luôn đeo những chiếc đai lưng vải giản dị của binh lính.

Ôn Hạ do dự một lát, cuối cùng cũng đưa tay ra.

Đầu ngón tay mềm mại chạm vào ngón tay của Hoắc Chỉ Chu, hắn ngẩng mắt nhìn chằm chằm đôi tay thon thả của nàng, ngón tay rất nhanh liền rụt lại, giữ khoảng cách mà nàng mong muốn, mặc cho đôi tay trắng nõn của nàng vuốt ve ngọc bích ôn nhuận, nhẹ nhàng lướt qua hoa văn rồng bằng chỉ vàng trên long bào.

Cho dù cách một lớp y phục, hơi ấm từ đầu ngón tay nàng cũng như in hằn trên bụng hắn, khiến cho trong mắt Hoắc Chỉ Chu ôn nhuận phủ thêm một tầng u ám.

Nàng hơi ngẩng mặt lên, nói một tiếng "xong rồi" mềm mại, má ửng hồng như trăng non, có một chút đỏ ửng không tự nhiên.

Hoắc Chỉ Chu nuốt nước bọt, giọng nói trong trẻo: "Hôm nay ta rất vui, ta đi một lát rồi về, cảm ơn Hạ Hạ."

Ở tiệc cung yến mừng đại thọ, các quan đại thần được lệnh tham dự đều đã an tọa dưới điện, có người mang theo phu nhân, cũng có người mang theo con gái, ý tứ không cần nói cũng hiểu.

Hoắc Chỉ Chu ngồi ngay ngắn trên long ỷ, dáng người cao lớn thanh tú, dung mạo trẻ trung tuấn tú, gạt bỏ vẻ ngoài điên cuồng tàn bạo trước kia, thanh trừng gian thần, chỉnh đốn triều cương, cả người

toát lên vẻ uy nghiêm của bậc đế vương, rõ ràng đã là một vị minh quân, sớm đã nhận được sự tín nhiệm tận tâm của văn võ bá quan.

Mà tiệc cung yến mừng đại thọ này là do thái hậu cố ý sắp xếp, bà sớm đã muốn khuyên Hoắc Chỉ Chu lập hậu nạp phi, nhưng vẫn luôn bị hắn lấy cớ quốc gia chưa yên ổn, chưa có thời gian lo việc riêng tư mà từ chối.

Hiện giờ thái hậu đặc biệt lệnh cho các đại thần mang theo con gái đến chúc thọ, ý rõ ràng là nếu Hoắc Chỉ Chu không có thời gian tuyển phi, vậy thì đưa người đến trước mặt hắn để hắn chọn.

Mấy nữ tử đang ca múa tấu nhạc trong điện tiến vào chúc thọ, giọng nói mỏng manh bẩm báo gia thế của mình, đều là đích nữ của các đại thần.

Trịnh thái hậu dùng đôi mắt phượng xinh đẹp quan sát Hoắc Chỉ Chu trên long ỷ, sắc mặt hắn bình thản, đôi môi mỏng mím chặt lại càng thêm phần bạc tình, rõ ràng trước kia hắn ôn nhu tao nhã, ngay cả tiên hoàng cũng khen hắn là người nhân từ như thần tiên, có một trái tim lương thiện biết thương người.

Trong điện, mỗi nữ tử đều sở hữu nhan sắc mỹ miều, lại đoan trang, tài tình, nhưng Hoắc Chỉ Chu chỉ lẳng lặng thưởng thức những khúc đàn, ngón tay mân mê ngọc bội bên hông.

Thái hậu Trương thị thầm thở dài, cuối cùng không lên tiếng, tránh chọc giận hắn.

Trong điện ca múa tưng bừng, Hoắc Chỉ Chu bẩm báo với Thái hậu có việc quốc sự cần xử lý, xin phép rời đi trước, để lại bá quan tiếp tục yến tiệc cùng Thái hậu. Toàn điện văn võ bá quan đứng dậy cung tiễn Hoàng đế.

Cuối cùng cũng hoàn thành xong buổi yến tiệc, Hoắc Chỉ Chu nhanh chóng trở về Tử Thần cung.

Ôn Hạ đang ôm Tuyết Đoàn, vuốt ve chú mèo trắng trên đùi, vừa nghe nhạc sư điều chỉnh dây đàn.

Thấy hắn, nàng ngẩng đôi mắt hạnh sáng ngời: "Tứ ca đã về rồi sao?"

"Ừ, muội có đói không?"

Ôn Hạ mím môi nói: "Cũng tạm ạ."

Cung nhân đã bày sẵn bữa tối, trên bàn toàn là những món sơn hào hải vị, ngoài những món dùng để chúc thọ, còn có rất nhiều món Ôn Hạ thích ăn, đương nhiên không thể thiếu bánh sữa hạt dẻ mà nàng yêu thích.

Ôn Hạ thoáng ngạc nhiên, trong lòng vui vẻ vì Tứ ca vẫn không quên món bánh nàng thích.

Trước đây, mỗi lần Ôn Tư Hòa đến Ôn gia dự sinh thần, nàng đều hỏi hắn muốn ăn gì, hắn biết nàng thích bánh hạt dẻ này, nên lúc nào cũng nói mình muốn ăn bánh sữa hạt dẻ.

"Nàng thử xem mùi vị thế nào." Hoắc Chỉ Chu nói.

Ôn Hạ dùng nĩa bạc xúc một miếng nhỏ, đưa vào miệng, vị sữa thơm ngậy, hạt dẻ mềm dẻo, bên trong còn kẹp mứt mơ chua ngọt cùng thịt vải.

Ôn Hạ rất vui vẻ, dùng một chiếc nĩa bạc khác đưa cho Hoắc Chỉ Chu.

"Sao lại giống như sinh thần của ta vậy, Tứ ca ăn đi!"

Trong ngày đáng nhớ này, hai người trong điện đều tràn đầy niềm vui.

Cẩm Nhạn và Kình Khâu cũng rất mừng rỡ, nhưng chủ tử không nói gì, hai người cũng không dám nhiều lời.

Món bánh hạt dẻ này là do chủ tử bận trăm công nghìn việc vẫn tự tay vào bếp làm.

Hoàng đế của họ khác với các vị hoàng đế trước đây, có lẽ vì trước kia từng sống một mình trong hoàng lăng, chịu nhiều khổ cực, không có cung nhân hầu hạ, không có bữa ăn đầy đủ, nên đã học được cách tự nhóm lửa nấu cơm.

Giờ đây đã là bậc đế vương, hắn đã thanh trừng gian thần, sẽ không còn ai dám bắt nạt hắn nữa, hắn cũng không cần phải tự mình vào bếp nữa, nhưng hắn vẫn bằng lòng làm món bánh sữa hạt dẻ chua chua ngọt ngọt này.

Ăn tối xong, Ôn Hạ đứng dậy đàn cho Hoắc Chỉ Chu một khúc nhạc do Nhị ca sáng tác.

Tay nàng điêu luyện, đúng là phong thái của bậc mẫu nghi thiên hạ, tiếng đàn du dương réo rắt, dáng vẻ tập trung gảy đàn càng thêm xinh đẹp.

Hoắc Chỉ Chu yên lặng nhìn nàng, khóe môi luôn nở nụ cười.

Đợi đến khi nàng khẽ đặt tay lên dây đàn, dừng lại rồi mỉm cười hỏi hắn: "Sinh thần hôm nay Tứ ca có vui không? Còn muốn làm điều gì nữa không?"

"Ta rất vui, Hạ Hạ có muốn làm gì không?"

Ôn Hạ thực sự suy nghĩ một chút: "Kinh đô của Yên quốc có đẹp không?"

Hoắc Chỉ Chu mỉm cười nói: "Đẹp."

...

Dưới màn đêm, kinh thành Đông Đô đèn đuốc sáng rực như ban ngày, chưa đến giờ giới nghiêm, trên đường phố tấp nập xe ngựa và

người qua lại, cách đó không xa có đoàn hát rong đang biểu diễn, những đốm lửa như sao trời bốc lên từ những chiếc đài cao trong ngõ hẻm.

Hoắc Chỉ Chu đưa Ôn Hạ vào thành dạo chơi.

Ôn Hạ che mặt bằng khăn voan, chưa từng thấy màn biểu diễn náo nhiệt như vậy, liền đến gần xem.

Hoắc Chỉ Chu nắm lấy cổ tay nàng qua lớp áo, sợ người đông đúc làm nàng lạc mất, cùng nàng xem hết màn biểu diễn, dạo hết các cửa hàng, rồi xe ngựa dừng lại dưới gốc cây liễu ven hồ.

Hai người ngồi trong xe, nhìn những con thuyền du ngoạn trên hồ, lắng nghe tiếng đàn tỳ bà dìu dặt vọng lại từ xa xăm.

Hôm nay lẽ ra phải là một ngày vui vẻ, nhưng Ôn Hạ lại mất tập trung.

Giờ phút này, nàng lại nhớ đến Kỳ Diên của Đại Thịnh.

Hắn cũng từng đưa nàng đi dạo chơi kinh thành náo nhiệt về đêm, cùng ngồi thuyền du ngoạn trên hồ. Khi đó, nàng cứ ngỡ có thể dùng sự ngoan ngoãn để đổi lấy sự sủng ái của hắn, để hắn bảo vệ Ôn gia. Nhưng sự thuận theo hết lần này đến lần khác của nàng chỉ khiến hắn càng được nước lấn tới.

Một người như hắn chẳng lẽ không có trái tim sao?

Hắn sao có thể giống vị Thái tử ca ca lúc nhỏ nữa chứ?

Miệng thì nói muốn thay đổi, bị nàng tát một cái vào mặt dường như cũng không hề tức giận, phải chăng đến lúc đó hắn mới có trái tim, mới biết hối hận?

Nhưng bây giờ đã muộn rồi, nàng không muốn quay lại chiếc lồng son vàng của Đại Thịnh nữa.

Ôn Hạ khẽ cau mày, mặc cho gió đêm thổi lùa tóc mai, nỗi lo lắng và hoang mang trong lòng dường như không thể giấu diếm trước mặt Hoắc Chỉ Chu, tất cả đều hiện rõ trên khuôn mặt.

Cho đến khi một bàn tay ấm áp phủ lên tay nàng đang chống lên cửa sổ xe, những ngón tay lạnh giá của nàng được hắn nắm chặt trong lòng bàn tay.

Dưới ánh sáng lờ mờ, Ôn Hạ bắt gặp ánh mắt ấm áp của Hoắc Chỉ Chu, đôi mắt ấy cũng đang lặng lẽ nói lên sự quan tâm và sự đồng hành của hắn.

Ôn Hạ cảm thấy áy náy, trước đây, khi nàng chín tuổi trở về Bắc Địa, Tứ ca cũng an ủi nàng như thế này. Từ sau khi nàng chín tuổi bị rơi xuống nước được hắn cứu sống, nàng dường như bắt đầu rất tin tưởng hắn. Sau đó, Ôn Lập Chương nhận hắn làm con nuôi, nàng gọi hắn một tiếng Tứ ca, sự ỷ lại vô điều kiện đó chưa bao giờ thay đổi.

Ở hắn, nàng nhận được sự che chở của người thân, sự bầu bạn của bằng hữu, lại có sự đồng điệu về âm nhạc như tri kỷ.

Nhưng Ôn Hạ không muốn để hắn phải buồn lòng vì nàng nữa, nhất là trong ngày sinh thần của hắn.

Chỉ là nàng không thể nói ra nỗi lo lắng và sợ hãi trong lòng lúc này, nàng sợ hãi.

Sợ hãi mình mang thai.

Từ khi rời khỏi hoàng cung Đại Thịnh, tính theo kỳ kinh tháng trước, kinh nguyệt của nàng đã chậm ba ngày rồi.

Ôn Hạ rất sợ hãi, rất bất lực.

Nhưng lại không dám nói với bất kỳ ai.

Giọng nói trong trẻo của Hoắc Chỉ Chu vang lên trong xe ngựa yên tĩnh: "Còn muốn dạo chơi nữa không, hay là về thôi?"

"Về cung thôi ạ."

Xe ngựa quay về, đi qua khu chợ náo nhiệt, vào đường dành riêng cho hoàng gia, rồi qua cửa cung.

Suốt dọc đường, Ôn Hạ tâm trạng chán nản, không dám để sự hoang mang bất an ảnh hưởng đến Tứ ca.

Nhưng hắn lại ít nói hơn hẳn, dường như nhận ra nàng không vui.

Kình Khâu ở bên ngoài đặt sẵn bậc thang, Hoắc Chỉ Chu xuống xe trước, đưa tay về phía nàng.

Ôn Hạ vừa đứng dậy, đột nhiên cảm thấy một dòng nước ấm nóng trào ra, nàng sửng sốt, trong thoáng chốc vừa hoảng hốt vừa mừng rỡ, lại sợ không phải, vội vàng nắm chặt khăn tay quay đầu nhìn về phía giường nằm trong xe.

Trên tấm vải trải giường hẹp ngang in một vệt đỏ tươi.

Nàng vừa mừng vừa xấu hổ, rõ ràng là chuyện đáng mừng, nhưng lúc này lại càng luống cuống hơn, hai má dần đỏ ửng, không dám nhìn Hoắc Chỉ Chu.

Hôm nay nàng lại mặc váy trắng...

"Hạ Hạ."

Giọng nói trầm thấp của Hoắc Chỉ Chu vang lên từ dưới xe.

Ôn Hạ đỏ mặt quay đầu lại, đôi mắt sâu thẳm của hắn ôn hòa, tĩnh lặng, bàn tay đang đưa ra vẫn kiên định chờ nàng xuống xe.

Hắn dường như hiểu rõ mọi tâm sự của nàng, không an ủi, không vạch trần, chỉ dùng đôi mắt kiên định này đợi nàng xuống xe.

Ôn Hạ đặt tay lên tay hắn, mượn sức hắn xuống xe ngựa. Lúc nàng bối rối không biết làm sao để đi hết đoạn đường dài trong cung này, hắn đã bế thốc nàng lên, bước vào màn đêm.

Ôn Hạ ngơ ngác nhìn Hoắc Chỉ Chu, hắn cúi đầu nhìn nàng, môi mím chặt, như đang nói với nàng rằng nàng có thể yên tâm rồi.

Ôn Hạ nhớ lại khoảng thời gian hai năm đầu buồn bã khi mới trở về Bắc Địa, khi đó Hoắc Chỉ Chu coi nàng như con gái của ân nhân cứu mạng, như em gái của bằng hữu. Hắn đối xử với nàng rất cung kính, chăm sóc, cũng rất kiên nhẫn làm đồ ăn dỗ dành nàng.

Ôn Hạ yên tĩnh tựa vào lồng n.g.ự.c Hoắc Chỉ Chu, không còn lưỡng lự nữa, chỉ còn lại niềm vui mừng khi mọi lo lắng và sợ hãi cuối cùng cũng tan biến. Nhưng trong lòng vẫn đắng cay, rõ ràng là nên vui mừng, nhưng nàng không nhịn được mà vẫn cảm thấy rất buồn.

Nàng vùi mặt vào n.g.ự.c Hoắc Chỉ Chu, trên vạt áo khô ráo của hắn thoang thoảng mùi long diên hương nhàn nhạt cùng với mùi tuyết tùng thanh khiết.

Hắn ôm nàng về Hoa Tỉ cung, cung nhân hai bên đường đều lặng lẽ quỳ xuống hành lễ, cũng rất biết ý không vào điện quấy rầy.

Mãi đến khi được hắn đặt xuống trường kỷ, Ôn Hạ mới thu lại cảm xúc, ngẩng đầu lên thì sững sờ, bởi vì trên vạt áo của Hoắc Chỉ Chu có một mảng tối ướt đẫm.

Nàng vậy mà lại khóc, rõ ràng hôm nay là ngày sinh thần vui vẻ của Tứ ca ca.

Ôn Hạ luống cuống và áy náy ngẩng mắt lên.

Hoắc Chỉ Chu đưa tay lau khóe mắt ướt át của nàng: "Hạ Hạ, mọi chuyện rồi sẽ qua."

"Ta sẽ không để muội bị tổn thương nữa."

Ôn Hạ cụp hàng mi run rẩy xuống, cuối cùng không nhịn được mà rơi nước mắt.

Hoắc Chỉ Chu ôm chặt lấy nàng.

Nàng không đẩy ra vòng tay ấm áp này, vùi mặt vào cổ hắn, bất chấp luân thường huynh muội, bất chấp lễ nghĩa nam nữ, chỉ muốn khóc hết nước mắt trong khoảnh khắc này, không muốn nghĩ đến Kỳ Diên nữa.

Mãi đến khi nàng cuối cùng cũng kìm nén được tiếng khóc nức nở, trong đôi mắt đẫm lệ nhìn thấy vạt áo màu xanh tuyết của Hoắc Chỉ Chu bị nước mắt nàng làm ướt một mảng lớn.

Nàng áy náy mấp máy môi, muốn nói rất nhiều lời xin lỗi, không muốn làm hỏng ngày sinh thần vui vẻ của hắn.

Hắn chủ động cắt ngang lời nàng: "Ta không sao."

"Hạ Hạ, hôm nay ta rất vui."

Ôn Hạ lại càng tự trách, cũng cảm động vì Tứ ca ca chưa bao giờ trách mắng nàng.

Trong điện rất yên tĩnh, Hoắc Chỉ Chu không lập tức rời đi, ngón tay hắn vẫn nắm lấy tay nàng như lúc an ủi nàng ban nãy.

Ôn Hạ khôi phục lại cảm xúc, muốn rút tay ra, nhưng lực đạo của hắn không nhẹ không nặng, lại là sức mạnh không cho phép cự tuyệt.

Nàng ngẩng đôi mắt ướt át lên.

Hắn nhìn vào mắt nàng: "Ức Cửu Lâu là muội đặc biệt xây cho ta sao?"

Nàng khẽ gật đầu.

Lực đạo trên tay hắn hơi mạnh hơn, đôi mắt nhìn nàng vẫn ôn nhu như trước, nhưng dường như cũng sinh ra một cỗ lực lượng sâu xa khó tả.

Hắn chậm rãi cúi người xuống, ánh mắt rơi trên trán nàng.

Khi môi hắn sắp chạm vào, Ôn Hạ hoảng hốt buông tay ra, luống cuống quay mặt đi.

Đôi môi lạnh lẽo của hắn lướt qua xương tai nàng.

Im lặng kéo dài, cuối cùng hắn đứng dậy: "Nghỉ ngơi sớm đi, hôm nay cảm ơn muội đã cho ta một sinh thần vui vẻ."

Mãi đến khi không còn nghe thấy tiếng bước chân trong điện nữa, Ôn Hạ mới cẩn thận xoay người lại, che hai má nóng bừng, căng thẳng thở ra một hơi.

Tứ ca ca sao có thể như vậy! Vậy mà lại muốn hôn nàng.

Mà nàng vừa rồi suýt chút nữa thì sững sờ tại chỗ.

Chương 59: Chương 57

Khi Ôn Hạ đang mừng thầm vì mọi chuyện tồi tệ đã không xảy ra, nàng không hề biết mọi người đều giấu nàng tất cả mọi chuyện ở kinh thành, giấu cả những hành vi tàn ác của Kỳ Diên.

Ôn Hạ không biết, ba vị ca ca của nàng đã quỳ ngoài Càn Chương cung một ngày rồi.

Kỳ Diên không có được tin tức của Ôn Hạ từ chỗ Bạch Khấu và Hương Sa, liền triệu ba con trai nhà họ Ôn về kinh.

Hắn nghi ngờ nhất chính là Ôn Tư Lập, cho dù Ôn Tư Lập đang ở Bắc Châu tra án, nhưng với tư cách là Tả tướng, tay hắn ta cũng có thể dễ dàng vươn tới kinh thành.

Nhưng Ôn Tư Lập lại nói không biết chuyện này, nhất là Ôn Tư Hành - nhị ca của Ôn Hạ, lại như thể muốn cắn ngược lại, bất chấp lễ nghĩa quân thần mà chất vấn Kỳ Diên tại sao lại bắt nạt muội muội hắn, may mà bị Ôn Tư Lập ngăn lại, quỳ ngoài Càn Chương cung nhận lỗi.

Kỳ Diên tỉnh dậy từ sớm, trong mắt là một mảnh lạnh lùng bạc bẽo.

Càng tìm kiếm Ôn Hạ lâu, hắn càng lo lắng cho sự an nguy của nàng.

Duỗi hai tay ra, hắn mặc cho cung nữ hầu hạ thay y phục, đôi môi mỏng nhạt giọng hỏi: "Ba con trai nhà họ Ôn vẫn còn quỳ sao?"

Hồ Thuận nói đã quỳ một đêm rồi.

Trong mắt Kỳ Diên là một mảnh lạnh lẽo, mặc cho cung nữ thắt ngọc bội bên hông, ngồi xuống ghế duỗi thẳng hai chân, đợi cung nữ đi giày ống bằng gấm xanh cho hắn, rồi bước ra khỏi điện nói: "Truyền bọn họ vào điện."

Ba người vào điện, chân vẫn còn hơi bất tiện, dù là võ tướng cường tráng quỳ một đêm như vậy cũng không dễ chịu gì.

Ôn Tư Lập và Ôn Tư Lai còn biết hành lễ, còn Ôn Tư Hành thì nén giận trong lòng, phải được Ôn Tư Lập nhắc nhở mới cúi người hành lễ về phía ngai vàng.

Đối với Ôn Tư Hành mà nói, hắn hoàn toàn không biết những chuyện đã xảy ra với muội muội mình, là người duy nhất trong nhà họ Ôn không biết chuyện gì.

Ôn Tư Hành tính tình xưa nay không nóng nảy như vậy, cũng rất trầm ổn, dung mạo hắn thiên về tuấn tú, dáng người lại cường tráng như võ sĩ, chỉ là quanh năm trấn giữ vùng biển, chịu nắng gió nên làn da rám nắng khỏe mạnh. Tính cách hắn lại rất trọng tình trọng nghĩa, tâm tư cực kỳ tỉ mỉ, là người biết quan tâm chăm sóc huynh trưởng và đệ muội.

Ôn Tư Hành thích âm luật, thường tự sáng tác nhạc phổ, lại thích ghi chép lại những điều tai nghe mắt thấy trên đường đi, từng viết địa phương chí Nam Dữ Hải, văn võ song toàn. Ôn Hạ từ nhỏ đã thích những khúc nhạc hắn sáng tác, luôn khen hắn nếu không làm võ tướng thì nên là một bậc thầy âm nhạc.

Đối với một người như vậy, muốn chọc hắn tức giận thì trừ phi là chuyện động trời.

Lần đầu tiên Ôn Tư Hành biết tin tức của Ôn Hạ là nàng c.h.ế.t cháy trong biển lửa, mỗi ngày đều phải dùng ngân châm duy trì sự sống. Tiếp đó hắn lại bị Kỳ Diên triệu hồi về kinh, vốn tưởng rằng đó là tin xấu nhất, mãi đến hôm qua nghe Kỳ Diên chất vấn nhà họ Ôn đã

giấu Ôn Hạ ở đâu, hắn mới như người c.h.ế.t sống lại mà biết Ôn Hạ còn sống.

Ôn Tư Lập và Ôn Tư Lai đến đây là để diễn kịch, còn hắn thì không.

Hôm qua hắn một phen tranh cãi, bất chấp lễ nghĩa quân thần, khiến Kỳ Diên vô cùng tức giận, cũng dường như tin lời ba anh em bọn họ.

Nhưng lúc này, Kỳ Diên vẫn nheo mắt lại, lạnh lùng nói: "Ôn tướng hẳn là hiểu rõ hơn hai vị đệ đệ về lợi hại, Hoàng hậu giả c.h.ế.t trốn khỏi hoàng cung, nếu trẫm truy cứu, tội này không thể tha thứ. Nhưng bây giờ trẫm muốn tìm nàng ấy trở về bình an, sẽ không định tội nàng ấy, nhưng nếu nhà họ Ôn biết mà không báo, thì đừng trách trẫm."

Ôn Tư Lập vẫn cúi đầu trả lời hắn đang ở Bắc Châu, không biết chuyện gì.

Nhìn ba người im lặng bên dưới, Kỳ Diên tức giận và xấu hổ, hai tay nắm chặt lấy tay vịn của long ỷ.

Trước đây hắn chỉ cho rằng làm hoàng đế là cô độc.

Nhưng trên con đường tìm kiếm Ôn Hạ, hắn dường như cũng trở nên cô độc.

Thái hậu muốn hắn hưu thê, thả Ôn Hạ tự do.

Bạch Khấu và Trứ Văn dù có bị tra tấn cũng tuyệt đối không hé răng nửa lời về Ôn Hạ.

Nhà họ Ôn cũng hoàn toàn không hợp tác, không báo cáo lên một chút manh mối hữu ích nào.

Bọn họ đều không tin hắn có thể đối xử tốt với Ôn Hạ.

Nhưng hắn tự biết rõ.

Hắn đã hối hận từ lâu rồi, Ôn Hạ chỉ cần cho hắn một cơ hội, hắn nhất định sẽ chứng minh cho nàng thấy.

Trong điện yên tĩnh, Ôn Tư Lập và Ôn Tư Lai đều im lặng đứng đó, chỉ có Ôn Tư Hành kìm nén cơn giận trong lòng.

Kỳ Diên gõ ngón tay lên tay vịn của long ỷ, cẩn thận quan sát sắc mặt của bọn họ: "Tại sao Hạ Hạ lại đi cùng Tứ ca của nàng ấy?"

Hắn chỉ đang dò hỏi thôi.

Ngoài ba người bọn họ, nàng còn có một Tứ ca ca có thể tin tưởng.

Ôn Tư Lập ngẩng đầu lên, vẻ mặt rất bất ngờ và khó hiểu.

Ôn Tư Hành và Ôn Tư Lai cũng nói không thể nào, Ôn Tư Hòa mất tích đã nhiều năm, cho dù có gửi thư cho Ôn Hạ, cũng chưa từng hồi âm.

Chỉ là khi Ôn Tư Lai phản bác, dường như dùng khóe mắt liếc nhìn Ôn Tư Lập một cái.

Kỳ Diên đem thần sắc của ba anh em bọn họ thu vào đáy mắt, trong lòng đã có vài phần rõ ràng.

Suy đoán của hắn hẳn là không sai, e rằng Ôn Hạ bị Ôn Tư Hòa mang đi rồi.

Nếu thật sự là người này, hắn lại biết cả thuật dịch dung, vậy phải phái người dò la trong giang hồ.

Ba con trai nhà họ Ôn sẽ không nói cho hắn biết tung tích của Ôn Hạ, hắn cũng đã liệu đến, từ cơn giận dữ hôm qua đến sự bình tĩnh lúc này, Kỳ Diên lạnh lùng nhìn ba người, cuối cùng thản nhiên bảo bọn họ lui xuống, không tra hỏi nữa, cũng không thể dùng hình với bọn họ.

Kỳ Diên gọi Vân Nặc ra, sắp xếp ám vệ canh giữ ở phủ đệ của ba con trai nhà họ Ôn.

Chỉ là hắn ít nhiều biết đây là uổng công, nếu nhà họ Ôn muốn phòng bị hắn, cho dù hắn có ám vệ cũng không tra được tin tức hữu ích gì.

Kỳ Diên lại lần nữa dặn dò Vân Nặc: "Theo đường dây giang hồ mà tra, tìm hiểu những người biết dịch dung."

Ngón tay hắn xoay xoay chiếc nhẫn ngọc trên tay, trầm ngâm suy nghĩ.

Ngón cái đeo một chiếc nhẫn mới, chiếc nhẫn bằng ngọc phỉ thúy trước kia bị hắn dùng nội lực bóp nát, trên tay cũng bị thương rất sâu, đến nay vẫn còn lưu lại sẹo, chỉ có thể dùng nhẫn để che đi.

Động tác trên tay dừng lại, nghĩ đến một số manh mối, Kỳ Diên dặn dò Hồ Thuận: "Mang tất cả tấu chương và chiến lược tác chiến, lộ trình hành quân của trận chiến Quỷ U cốc năm Kiến Thủy thứ ba lên đây."

Hồ Thuận vội vàng lui xuống, Kỳ Diên nhíu mày, lại trầm giọng gọi hắn lại: "Ôn Tư Hòa được Cung Đức Vương nhận làm con nuôi vào năm nào?"

Hồ Thuận còn chưa kịp trả lời, Kỳ Diên đã tự mình nghiêm nghị nói: "Mang hộ tịch của hắn lại đây."

Đối với vị Tứ ca ca này của Ôn Hạ, ấn tượng sâu sắc nhất của Kỳ Diên chỉ có một lần ở Thanh Ngọc trì trong Phượng Dực cung.

Trong làn nước trong veo gợn sóng, nàng da thịt như ngọc, tư thái lười biếng. Hắn kéo nàng chìm trong nước, lực đạo mạnh đến nỗi khiến cằm nàng theo động tác đập xuống nước hết lần này đến lần khác, nàng khóc lóc rên rỉ, khi không chịu nổi liền kêu lên một tiếng "Tứ ca ca".

Đôi mắt đen láy càng ngày càng sâu thẳm, Kỳ Diên lạnh lùng nhìn chiếc nhẫn trên tay, lặng lẽ tháo xuống, nhìn vết sẹo chưa lành trên ngón cái.

Nàng có biết hay không một nữ tử yếu đuối như nàng sống một mình bên ngoài sẽ phải gánh chịu nguy hiểm lớn đến nhường nào?

Nàng có biết những ngày này, hắn chưa từng có một đêm nào ngủ yên giấc, trong mơ cũng là dáng vẻ đáng thương khóc lóc của nàng. Mỗi lần tỉnh lại từ những cơn ác mộng đó, màn đêm lạnh lẽo, liền không thể ngủ lại được nữa.

Hồ Thuận mang cả tấu chương và hộ tịch đến.

Kỳ Diên xem từng chữ ghi chép về trận chiến Quỷ U cốc năm Kiến Thủy thứ ba, hắn biết nhà họ Ôn trong trận chiến đó không chỉ mất đi Ôn Lập Chương, mà còn có một Ôn Tư Hòa sống c.h.ế.t không rõ.

Nhưng trên này đối với Ôn Tư Hòa miêu tả cũng chỉ có bốn chữ "tung tích không rõ".

Hắn lại cầm lấy hộ tịch, Ôn Tư Hòa năm nay hai mươi tuổi, tám năm trước được Ôn Lập Chương cứu, bảy năm trước được nhận làm con trai thứ tư của nhà họ Ôn.

Từng dùng tên, Thập Cửu.

Đáng tiếc bức chân dung trên giấy chứng minh đều là khuôn mặt theo một vài khuôn mẫu. Đại Thịnh thường dùng khuôn mẫu thống nhất để khắc họa chân dung, kiểu khuôn mặt, kiểu miệng, kiểu lông mày đều chọn khuôn mẫu thống nhất để khắc ra, sẽ không giống như họa sĩ tỉ mỉ miêu tả theo tỷ lệ một một.

Đây cũng chỉ là một thiếu niên mười ba, mười bốn tuổi thanh tú, căn bản không nhìn ra được gì khác.

Kỳ Diên dùng chặn giấy đè lên hộ tịch, đứng dậy đi lâm triều.

Hắn đã nhiều ngày không lâm triều, đã để lại rất nhiều chính vụ, nhất là sau khi ban bố chính lệnh đóng cửa kỹ viện ở Đại Thịnh lần trước, không chỉ triều đình xôn xao, mà trong kinh thành cũng có rất nhiều nam nhân phản đối, liên kết với nhau ấn tay lên giấy nặc danh gửi đến phủ nha, yêu cầu thu hồi mệnh lệnh.

Kỳ Diên mặc long bào màu đen vàng, khuôn mặt lạnh lùng chỉ có khí thế uy nghiêm của đế vương, không phân biệt được vui buồn.

Hắn ngồi cao trên điện vàng, nghe các đại thần tấu trình từng việc một, giọng nói cũng khó đoán, thản nhiên đưa ra ý kiến.

Sau khi tan triều, tấu chương chất đống do mấy ngày tích tụ lại được cung nhân ôm đến chất đầy ngự án. Trước kia Kỳ Diên rất không thích cầm trúc giản cứng và nặng trên tay, nhưng bây giờ sẽ không để ý nữa, mỗi một phần đều cẩn thận xem xét.

Hắn đã hạ lệnh, đưa cho các quan phủ ở khắp nơi một bức chân dung của Ôn Hạ, yêu cầu các quan viên âm thầm điều tra, hễ có tin tức đều phải lập tức bẩm báo.

Nhưng sau khi xem hết hơn một trăm tấu chương trên án, Kỳ Diên vẫn không thu hoạch được gì, không ai nhìn thấy Ôn Hạ.

Bên ngoài cửa sổ đã là màn đêm dày đặc, bốn phía đều bị màn đêm bao phủ, gió lạnh thê lương thổi vào trong điện, cung nhân đứng hầu hai bên đều không nhịn được rùng mình một cái.

Kỳ Diên mệt mỏi nhắm mắt lại, lần đầu tiên bất lực dựa vào long ỷ, hồi lâu mới đứng dậy đi đến Phượng Dực cung.

Hắn muốn nghỉ ngơi ở Phượng Dực cung, hắn ngủ không ngon trong tẩm cung của mình, chỉ có ở đây mới có thể ngủ thêm được một hai canh giờ.

Bước vào cửa điện, Kỳ Diên liền thấy Bạch Khấu đang ngơ ngác nhìn trăng trong sân.

Nàng dường như đã dưỡng thương xong đôi tay bị thương, hôm nay có thể đi lại trong sân rồi.

Kỳ Diên đi ngang qua sân.

Bạch Khấu thấy vậy vội vàng hành lễ với hắn, định xoay người lui xuống.

Kỳ Diên thản nhiên nói: "Ngươi nhìn trăng, có biết Hoàng hậu bôn ba bên ngoài cũng sẽ nhìn trăng mà nhớ người nhà của nàng không. Trẫm hỏi ngươi, ngươi biết bao nhiêu, nói ra."

Bạch Khấu cúi đầu, vẫn là câu nói nhút nhát đó: "Nô tỳ cái gì cũng không biết."

Kỳ Diên sẽ không nhìn lầm ánh mắt Bạch Khấu và Trứ Văn nhìn nhau hôm đó.

Ánh mắt hắn lạnh lẽo: "Ngươi cho rằng hai người các ngươi đang bảo vệ chủ tử sao?"

"Ngu xuẩn! Người mang nàng đi là Tứ ca của nàng, Tứ ca ca của nàng? Các ngươi đã bao nhiêu năm không gặp người này, các ngươi có biết người này những năm nay đã làm những gì không?"

Bạch Khấu vùi đầu xuống đất.

"Hắn có thể có thuật dịch dung cao minh như vậy trong giang hồ, thân phận những năm này nhất định không tầm thường, Hoàng hậu thiện lương thuần khiết, các ngươi để người này mang Hoàng hậu đi, chẳng lẽ là đang bảo vệ nàng sao?"

"Trong hoàng cung, trước mặt Thái hậu, nàng có Thái hậu che chở, có nhà họ Ôn che chở, an toàn hơn so với việc đi theo một người biến mất nhiều năm rồi lại đột nhiên xuất hiện!"

"Nô tỳ thật sự không biết."

Kỳ Diên tức giận hổ thẹn, nhưng vẫn cố gắng giữ bình tĩnh: "Hoàng hậu quen sống trong nhung lụa, bây giờ lưu lạc bên ngoài, ai có thể cho nàng tất cả những thứ cao quý này nữa, nàng có thể ngủ ngon sao?"

Bạch Khấu dừng lại một lúc lâu, cuối cùng vẫn gắng gượng trước cơn thịnh nộ của Hoàng đế, hạ thấp giọng nói: "Nhưng khi nương nương ngủ không ngon giấc trong hoàng cung, người lại chưa từng lo lắng cho nương nương như vậy."

Bạch Khấu và cung nhân trong Phượng Dực cung vẫn luôn sợ hãi Kỳ Diên.

Nhưng bây giờ mấy ngày nay c.h.ế.t đi sống lại, nhặt về được nửa cái mạng, sự sợ hãi trong lòng vẫn còn, nhưng dường như có chút không sợ c.h.ế.t nữa.

Nhớ lại chuyện trước kia, Bạch Khấu rơi nước mắt: "Nương nương bị người phạt ở Quan Vũ lâu ngắm tuyết, bị mù mắt, người có nghĩ đến nàng có thể ngủ ngon không?"

Bạch Khấu quỳ xuống hai gối, nói ra những lời đại nghịch bất đạo này, trán chạm xuống đất.

"Nương nương khi không nhìn thấy, hết lần này đến lần khác gặp ác mộng, nương nương khi nghe thấy người muốn phế hậu, đêm đêm mất ngủ. Nô tỳ nghe thấy nàng trong mơ gọi 'Thái tử ca ca cứu ta', nàng từ hy vọng tràn trề đến thất vọng, nàng đã có bao nhiêu đêm ngon giấc?"

Bây giờ mới lo lắng nàng ngủ không ngon giấc, có phải đã quá muộn rồi không.

Bạch Khấu không dám nói tiếp, lặng lẽ rơi nước mắt rồi ngậm miệng.

Kỳ Diên vẫn chưa rời đi, vạt áo long bào phất qua thêu hình rồng vàng trên giày, hắn cô độc đứng dưới ánh trăng, thân ảnh cao gầy, siết chặt chiếc nhẫn trên tay.

Đôi mắt sâu thẳm từ tức giận chuyển sang đau khổ, lần đầu tiên trong đời nếm trải cảm giác cầu mà không được.

Hắn im lặng đứng rất lâu, nhìn tấm biển "Vụ Tú Khôn Nguyên" trong chính điện, bỗng không dám bước thêm một bước, xoay người rời khỏi Phượng Dực cung.

...

Năm ngày sau, Kỳ Diên cuối cùng cũng tìm được tin tức của Ôn Hạ.

Thái thú Thanh Châu - Thường Thiện Trị dâng tấu chương khẩn cấp, nói rằng hình như ông đã gặp Ôn Hạ, nàng đội mũ trùm kín mặt, vội vàng lên một chiếc thuyền. Thường Thiện Trị từng gặp Ôn Hạ, khi gió thổi bay mũ trùm, thoáng thấy khuôn mặt và dáng người mảnh mai, đoan trang của nàng, giống hệt Hoàng hậu mà ông đã từng gặp.

Kỳ Diên mừng như điên, lập tức hạ chiếu chỉ cho Thường Thiện Trị canh giữ các cửa thành Thanh Châu, án binh bất động, không được làm kinh động đến Ôn Hạ. Hắn lệnh cho người phi ngựa tám trăm dặm đưa chiếu chỉ đến Thanh Châu.

Hắn trầm giọng phân phó Trần Lân chuẩn bị ngựa nhanh, lại lệnh cho Vân Nặc chia làm hai đường đến Thanh Châu.

Hắn đến Trường Lạc cung, vội vàng nói với Thái hậu một câu xin người nhiếp chính rồi rời khỏi hoàng cung, phi ngựa thẳng hướng Thanh Châu.

Trái tim hắn đập cuồng loạn, mãnh liệt, mỗi một mệnh lệnh vừa rồi đều mang theo giọng điệu run rẩy không kiềm chế được.

Vừa mừng rỡ, vừa sợ hãi.

Phi ngựa suốt đêm, dù là tuấn mã cũng không chịu nổi việc chạy liên tục như vậy, dọc đường họ đã thay ba con ngựa.

Và cho dù là người khỏe mạnh cũng không thể chịu nổi việc suốt đêm di chuyển.

Trời đã gần sáng, Trần Lân cuối cùng cũng tăng tốc đuổi kịp Kỳ Diên đang phi ở phía trước.

Hắn chặn đường, ghìm cương ngựa của Kỳ Diên lại.

"Hoàng thượng, người nghỉ một lát đi!" Trần Lân lo lắng nhìn Kỳ Diên, vội vàng đưa túi nước lên.

Môi Kỳ Diên đã chuyển sang màu tím tái như bị đông cứng trong đêm thu lạnh giá, trên môi mỏng cũng nổi lên những vết nứt nẻ, sương đêm ẩm ướt ngưng tụ trên hàng mi dày của hắn, hóa thành những giọt nước nhỏ.

Bàn tay to lớn nắm chặt dây cương đặt trên bụng, liên tục ba giờ đồng hồ không ngừng bị xóc nảy dữ dội, dạ dày Kỳ Diên quặn lên từng cơn đau.

Nhưng hắn không có thời gian nghỉ ngơi, thúc ngựa phi vào màn đêm vô tận.

Hắn muốn nhanh chóng gặp Ôn Hạ.

Hắn muốn đích thân nói với nàng hãy tin tưởng hắn một lần nữa, hắn đã biết sự thật năm xưa, biết bao nhiêu năm qua đều là hắn đổ oan lên người nàng.

Hắn nguyện dùng cả đời để bù đắp cho nàng.

Sẽ không bao giờ bắt nạt nàng nữa.

Nếu nàng không muốn sinh con cho hắn thì cứ để mặc nàng, hắn sẽ không ép buộc nàng nữa, mọi chuyện đều do nàng làm chủ.

Vó ngựa không ngừng nghỉ, cơn đau dạ dày của Kỳ Diên ngày càng dữ dội.

Hắn cố gắng chịu đựng cơn đau, nếu Ôn Hạ ở trước mặt, hắn rất muốn mỉm cười nói với nàng rằng hắn không đau nữa. Gặp được nàng, hắn sẽ không còn đau đớn nữa.

Chương 60: Chương 58

Mưa liên miên xen lẫn gió lớn, cuồng phong thổi quét qua những mái ngói đen tường xanh của hoàng cung nguy nga, trời lạnh của Yên quốc đến lặng lẽ, toàn bộ cung điện đều chìm trong gió bấc lạnh lẽo.

Cung nhân bưng quần áo ấm bước vào Hoa Tỉ cung, Ôn Hạ đang dựa vào chiếc giường mỹ nhân đọc sách, Tuyết Đoàn lười biếng cuộn tròn trên bụng nàng, cái đầu lông xù cọ cọ, thỉnh thoảng lại kêu meo meo thoải mái. Trên đầu gối nàng đắp một tấm chăn lông vũ mềm mại, thấy cung nữ sau lưng Cẩm Nhạn bưng quần áo, nàng liền đặt quyển tre xuống.

"Chủ tử, trời dần lạnh rồi, đây là quần áo ấm Hoàng thượng sai người đưa tới ạ."

Chỉ cần không phải những món đồ quý giá là được.

Mấy hôm trước là thọ thần của Hoắc Chỉ Chu, nhận được không ít lễ vật của các quan viên, phần lớn đều được đưa đến cung của nàng, nghe Cẩm Nhạn nói, ngoài phần dâng lên Thái hậu, bản thân hắn cũng không giữ lại bao nhiêu.

Ôn Hạ nhận lấy cũng thấy áy náy, sau chuyện đêm đó, mỗi lần nhớ tới đôi môi lạnh lẽo của hắn lướt qua vành tai nàng, nàng lại cảm thấy không ổn, cũng không dám đi gặp hắn.

Nàng lấy cớ đau bụng kinh nguyệt, không ra khỏi Hoa Tỉ cung nữa.

Tứ ca rất hiểu nàng, dường như biết nàng đang tránh né điều gì, ngoài việc mỗi ngày sai người đưa đồ ăn ngon đến, hắn cũng không đến làm nàng khó xử.

Ôn Hạ vuốt ve mấy bộ y phục mỏng: "Chất vải này mềm mại, không phải tơ lụa, mà là lông cừu đặc biệt của tộc Khương sao?"

Cẩm Nhạn gật đầu, mỉm cười giới thiệu về sự quý hiếm của loại vải này.

Ôn Hạ là người Đại Thịnh, hai nước Đại Thịnh và Yên quốc chưa thông thương, lông cừu mà nàng tiếp xúc cũng chỉ là loại thảm trải sàn chưa được chải kỹ, đây là lần đầu tiên nàng thấy loại vải mềm mại mặc trên người.

Cao tổ Yên quốc thống nhất nhiều dân tộc, nên văn hóa rất đa dạng, mỗi tộc người đều có những báu vật riêng. Mấy ngày nay tuy Ôn Hạ không gặp Hoắc Chỉ Chu, nhưng cũng nghe Cẩm Nhạn kể chuyện của hắn, nghe nói hắn cũng giống Kỳ Diên, chê trúc giản bất tiện, đang nghiên cứu xem có thể chế tạo ra loại giấy giống như lụa để viết chữ hay không.

Hắn thật sự rất siêng năng, Ôn Hạ nhìn những bộ y phục và vải vóc này, khẽ cong môi, bây giờ hai nước không còn chiến tranh, không còn dân chúng vô tội phải chịu cảnh ly tán, tứ ca chắc chắn sẽ trở thành một minh quân.

Hương Sa cũng là lần đầu tiên nhìn thấy loại vải mềm mại thoải mái như vậy, đôi mắt sáng long lanh tràn đầy vẻ thích thú, Ôn Hạ dặn Cẩm Nhạn may quần áo ấm cho Hương Sa nữa.

Nàng chợt thấy nghi hoặc: "Nhưng bây giờ vẫn chưa đến mùa đông, mùa đông ở Yên quốc đến sớm vậy sao?"

"Sắp rồi ạ, mùa đông đến rất nhanh, tuyết rơi ở đây rất đẹp, đến lúc đó chủ tử nhất định sẽ thích."

Ôn Hạ và Hương Sa nhìn nhau, chỉ mỉm cười, trong lòng cũng có chút buồn bã.

Nàng không thể ở trong tuyết quá lâu, trước đây khi Từ Hoa Quân chữa trị bệnh mắt cho nàng đã dặn dò nàng sau này ít ở trong tuyết, đôi mắt của nàng đã yếu hơn người khác, dễ tái phát bệnh cũ.

Mỗi lần nghĩ đến điều này, lòng Ôn Hạ lại càng thêm u ám, đối với Kỳ Diên chỉ còn lại sự tuyệt vọng và oán hận triền miên.

"Hoàng thượng bây giờ đang làm gì?"

"Hoàng thượng đã tan triều, đang nghỉ ngơi ạ. Người có hỏi xem chủ tử đã dùng bữa chưa." Cẩm Nhạn cẩn thận nói: "Hoàng thượng muốn cùng người dùng bữa."

Ôn Hạ tự biết mình có lỗi, không thể cứ mãi tránh mặt tứ ca: "Tối nay ta sẽ đến Tử Thần cung tạ ơn Hoàng thượng."

Cẩm Nhạn mỉm cười lui xuống, đến Tử Thần cung bẩm báo.

Tẩm cung của Hoàng đế đã được đốt lò sưởi dưới sàn, trong lò cũng đốt than, ấm áp như mùa xuân, cung nhân im lặng đứng hầu hai bên.

Hoắc Chỉ Chu dựa vào long sàng, tay vẫn cầm một cuộn tấu chương khẩn cấp, ánh mắt chăm chú xem xét việc triều quốc. Hắn luôn siêng năng, ngôi vị cao quý đối với hắn không phải là để hưởng thụ, mà là để bảo vệ những người hắn có thể bảo vệ, cũng phải gánh vác trách nhiệm của một bậc quân vương.

Hắn bình tĩnh lật giở tấu chương, đôi môi mím chặt lạnh lùng, ánh mắt như phủ một lớp băng giá, toát lên vẻ uy nghiêm của bậc đế vương.

Cho đến khi Kình Khâu nói Cẩm Nhạn đến bẩm báo, chủ tử Hoa Tỉ cung tối nay sẽ đến dùng bữa.

Vẻ lạnh lùng thoáng qua khóe mắt của Hoắc Chỉ Chu chợt tan biến, hắn lúc này mới cong môi, đáy mắt dâng lên ý cười ấm áp, ánh mắt như sao trời rơi trên tấu chương, rồi lại trở về vẻ lạnh lùng nghiêm nghị khi đối diện với chính sự.

Hắn không ngủ nữa, đứng dậy khỏi giường, dang hai tay để cung nữ mặc y phục, nhìn các nàng cung kính cầm lấy bạch ngọc đai lưng, đáy mắt thoáng hiện lên tia sáng ấm áp, trong khoảnh khắc ấy, hắn không còn là đế vương hỉ nộ ái lạc khó đoán, mà chỉ là một thiếu niên si tình.

Hoắc Chỉ Chu đi tới Bỉnh Khôn điện, sai Kình Khâu đi thông truyền hôm nay không thiết triều, vì vậy các đại thần tới tấu trình chính sự cũng không dứt.

Đợi đến khi các đại thần trong điện cuối cùng lui xuống, Hoắc Chỉ Chu khẽ nhíu mày, lúc này mới buông bút, các khớp ngón tay đã hơi tái nhợt, hắn ấn chặt vào ngực, dựa vào long ỷ, đôi môi mỏng khẽ thở dốc.

Hắn đau ngực.

"Hoàng thượng, nô tài đi tuyên thái y!" Kình Khâu lo lắng đưa chén thuốc lên, vội vàng phân phó đồ đệ đi truyền thái y.

Đây là bệnh cũ của Hoắc Chỉ Chu.

Năm đó, trong trận đại chiến giữa hai nước Yên - Thịnh, hắn bị tên phế đế dùng móc câu sắc nhọn đ.â.m xuyên qua người, bị kéo lê trên tuyết một đoạn đường dài, tuy rằng vết thương đã lành, nhưng vẫn để lại di chứng.

Mỗi khi giao mùa, nhiệt độ hạ xuống, vết thương sẽ đau rõ rệt, như thể móc câu lạnh lẽo vẫn còn trong người, tàn nhẫn đ.â.m thủng

xương sườn, cơn đau gặm nhấm xương cốt.

Nhưng mỗi lần thái y đều nói trong cơ thể hắn không còn thấy hàn khí, mạch tượng cũng bình thường, khuyên hắn đừng nên nhớ lại vết thương mỗi khi đau, có lẽ bệnh tình sẽ giảm bớt.

Dựa sát vào long ỷ, Hoắc Chỉ Chu tuấn tú nhễ nhại mồ hôi lạnh, cơn đau lan đến mắt, khiến đôi mắt hắn tràn ngập sát khí, oán hận, lại như hối hận và tuyệt vọng.

Hắn nắm chặt tay, nhắm mắt lại, trước mắt hiện lên cảnh chiến mã phi nước đại trên tuyết trắng xóa, t.h.i t.h.ể của Ôn Gia Quân và quân Yên ngã xuống, lá cờ thêu chữ "Ôn" bị tuyết và m.á.u vùi lấp. Móc câu sắc nhọn đ.â.m xuyên qua áo giáp, từ xương sườn xuyên qua, kéo lê hắn trên tuyết trắng xóa, tạo thành một vệt m.á.u loang lổ...

Thái y vội vàng vào trong, vừa châm cứu vừa cho uống thuốc, cuối cùng mới giúp Hoắc Chỉ Chu giảm bớt cơn đau.

Hắn trở về Tử Thần cung tĩnh tọa, cả căn phòng ấm áp như xuân, cơn đau thấu xương mới dần biến thành cơn đau âm ỉ. Mãi đến khi Kình Khâu nói chủ tử Hoa Tỷ cung sắp đến, Hoắc Chỉ Chu mới mở mắt, giãn lông mày đang nhíu chặt, che giấu vẻ đau đớn trong mắt, gương mặt tuấn tú vẫn bình tĩnh như thường.

Hắn đứng dậy thay long bào ướt đẫm mồ hôi, mặc một bộ cẩm bào màu xanh tuyết thêu hoa văn tối màu.

Kình Khâu không đành lòng: "Hoàng thượng, hay là hôm nay đừng dùng bữa tối với chủ tử Hoa Tỷ cung nữa, nô tài đi nói với nàng rằng người long thể bất an..."

Hoắc Chỉ Chu lạnh lùng liếc nhìn Kình Khâu, ánh mắt uy nghiêm lạnh lẽo.

Cung nữ thắt bạch ngọc đai lưng cho hắn, màu xanh tuyết vừa đậm vừa nhạt tôn lên bạch ngọc bên hông, tựa như chàng trai trẻ tuổi ôn nhuận, tuấn tú, khí chất hiên ngang.

Khi Ôn Hạ bước vào Tử Thần cung, Tuyết Đoàn từ trong vạt áo nàng nhảy vào cung điện, nhanh hơn nàng vài bước xuất hiện trước mặt Hoắc Chỉ Chu, kêu meo meo đáng yêu.

Nàng đứng ở cửa, hít sâu một hơi mới chậm rãi bước vào trong điện.

Hoắc Chỉ Chu đi tới trước mặt nàng, nhìn thấy lớp áo lông cừu màu trắng như ngọc lộ ra từ vạt áo thêu hoa hải đường của nàng, mỉm cười: "Đi đường có thấy lạnh không?"

Ôn Hạ lắc đầu: "Trời lạnh đi vài bước là thấy ấm rồi, chỉ là tại sao trong điện của Tứ ca lại ấm áp như vậy?" Nàng nhìn quanh bốn phía, ngoài hai lò sưởi, còn có cả hệ thống sưởi ấm dưới sàn, "Bây giờ đã đốt lò sưởi rồi sao, sớm quá vậy?"

Hoắc Chỉ Chu mỉm cười, ngồi xuống trước bàn đầy món ngon.

Hắn ăn mặc khá mỏng, không giống nàng mặc dày như vậy.

Vì thế, sau khi dùng bữa xong, Ôn Hạ toát mồ hôi lạnh, nhưng lại ngại ngùng cởi áo khoác ra.

Hoắc Chỉ Chu ra hiệu cho cung nhân dập tắt lò sưởi.

Bệnh cũ của hắn mỗi năm tái phát vài lần theo thời tiết, cơ thể không sợ lạnh, nhưng cơn đau lại thấu xương như vậy, thật kỳ lạ.

Thái y nói có lẽ là do bệnh tim khiến bệnh tình thêm nặng, khuyên hắn đừng nghĩ đến chuyện bị thương năm xưa nữa.

Nhiệt độ trong phòng ấm áp như mùa xuân, hai má Ôn Hạ ửng hồng, chóp mũi cũng lấm tấm mồ hôi, đôi mắt long lanh như nước

mùa xuân.

Trên người nàng quanh năm đều thơm, lúc này toàn thân nóng lên càng thêm nồng nàn, tựa như hoa mẫu đơn nở rộ khắp phòng, hương thơm thanh tao, trang nhã.

Nàng dùng bữa xong, dừng lại đợi hắn.

Hoắc Chỉ Chu cũng không ăn nữa, hỏi nàng muốn làm gì.

Ôn Hạ nói: "Tại sao quà sinh nhật của Tứ ca lại đưa hết cho muội? Muội ở đây ăn sung mặc sướng, không cần nhiều đồ như vậy."

Hoắc Chỉ Chu mím môi, bảo nàng cứ yên tâm nhận lấy, không cần phân chia ranh giới rõ ràng như vậy giữa hai người.

Ôn Hạ có chút bất lực.

Ánh đèn chiếu lên bóng dáng yểu điệu của nàng, lúc nàng bất lực mỉm cười, đôi mắt hạnh long lanh, dịu dàng, quyến rũ. Hoắc Chỉ Chu cũng là bây giờ gặp lại nàng mới biết, nàng đã không còn là cô bé mười bốn tuổi nữa, đã mang theo hơi thở của người phụ nữ.

Hắn hỏi nàng: "Còn muốn làm gì nữa không?"

Ôn Hạ lắc đầu.

Hoắc Chỉ Chu nhìn sắc trời: "Vậy ta tiễn muội về nhé?"

Nàng nói được.

Hai người cùng nhau đi bộ ra khỏi Tử Thần cung, xuyên qua Ngự hoa viên yên tĩnh, chỉ có tiếng meo meo làm nũng của Tuyết Đoàn trong tay Ôn Hạ, chú mèo trắng mềm mại dụi vào lòng nàng khi gió lạnh thổi qua.

Hoắc Chỉ Chu mỉm cười nhìn Tuyết Đoàn.

Tiễn Ôn Hạ về Hoa Tỷ cung, đoạn đường ngắn ngủi, hắn chỉ có thể dừng lại ở cửa.

Ôn Hạ khẽ mỉm cười, nói với hắn nghỉ ngơi sớm một chút.

Trở lại Tử Thần cung, lò sưởi được đốt lại khiến hương thơm thoang thoảng trong không khí.

Trong lòng Hoắc Chỉ Chu có chút hụt hẫng, nhưng hắn vẫn bình tĩnh, đôi môi mỏng khẽ mỉm cười.

Cuộc đời còn dài mà, phải không?

Hắn có thể dành nhiều thời gian để cùng nàng bước ra khỏi bóng tối của quá khứ, để ánh mặt trời chiếu sáng nàng về sau.

Kình Khâu bước vào điện, trình lên một bức mật báo.

Hoắc Chỉ Chu xem xong, đôi mắt tràn đầy sát khí, một tia âm u xẹt qua đáy mắt, nhưng chỉ trong chớp mắt, hắn đã khôi phục lại vẻ thâm sâu khó lường của bậc đế vương.

Bức mật báo này được gửi từ Thịnh quốc.

Hắn đã cải trang thành một người khác ở Thanh Châu để thu hút sự chú ý của Kỳ Diên, lợi dụng việc quận thủ Thanh Châu từng gặp Ôn Hạ, để quận thủ truyền tin tức. Mà Kỳ Diên sau khi đến đó, chỉ có thể điều tra ra nàng đã lên một chiếc thuyền, chiếc thuyền đó đã được lên kế hoạch kỹ lưỡng, bị chìm xuống đáy hồ.

Hắn sao có thể để Ôn Hạ rơi vào tay kẻ đã làm tổn thương nàng lần nữa.

Có lẽ là do nhiệt độ đột ngột giảm xuống, n.g.ự.c Hoắc Chỉ Chu lại đau, cơn đau âm ỉ sau khi được thái y chữa trị lúc nãy lại biến thành cơn đau thấu xương.

Hắn vẫn không ngủ được.

Kình Khâu lo lắng nói đi mời ngự y, Hoắc Chỉ Chu vội vàng nói: "Vô dụng."

Hắn dựa người vào long sàng, đôi môi mỏng mất đi huyết sắc, phát ra tiếng thở dốc đau đớn đầy kiềm nén. Đôi mắt đẹp phủ một tầng u ám, bàn tay siết chặt lấy ngực, cố chịu đựng cơn đau dữ dội này.

Kình Khâu từ mười mấy tuổi đã hầu hạ Hoắc Chỉ Chu khi hắn mới chỉ vài tuổi, đi theo hắn nhiều năm như vậy, hiểu rõ hắn đã trải qua bao nhiêu khó khăn, nước mắt rơi xuống nói: "Hoàng thượng, người không nỡ để Hạ chủ tử đi, nàng ấy nào biết người đang mang bệnh trong người."

"Thái y nói đây là bệnh tâm lý, Hoàng thượng đừng nghĩ đến chuyện năm xưa nữa thì sẽ đỡ hơn một chút, người đừng nghĩ nữa!"

Hoắc Chỉ Chu siết chặt lấy ngực, gương mặt tuấn tú sớm đã tái nhợt vì cơn đau.

Ánh mắt hắn tối tăm cuồn cuộn, đồng tử mất tiêu cự không biết đã đưa dòng suy nghĩ trôi dạt về nơi nào.

"Nô tài đi nói với Hạ chủ tử, mời nàng ấy đến thăm người!"

"Đừng đi—" Hoắc Chỉ Chu quát lớn, thở hổn hển: "Đừng nói cho nàng ấy biết."

Thấy hắn tiều tụy như vậy, nàng hẳn sẽ rơi nước mắt như trước kia.

Trước đây, khi hắn luyện võ bị thương trong quân doanh, hắn không cảm thấy đau đớn lắm, ngược lại, tất cả nỗi đau đều dồn lên người nàng. Từng giọt nước mắt rơi xuống từ đôi mắt trong sạch ấy, hắn thật không nỡ.

Kình Khâu cắn răng, nói sẽ đi mời thái y, vội vàng chạy vào màn đêm.

...

Đèn trong Hoa Tỷ cung đã tắt, Ôn Hạ đã đi ngủ từ lâu, bị Hương Sa đánh thức.

Nàng còn đang ngái ngủ, chỉ nghe thấy tiếng gọi gấp gáp của Hương Sa.

"Chủ tử, Kình Khâu công công nói Hoàng thượng bị bệnh, đau đến mức không ngủ được..."

Giấc ngủ tan biến ngay lập tức, Ôn Hạ vô cùng kinh ngạc: "Tứ ca ca bị bệnh gì? Huynh ấy làm sao vậy?"

Hương Sa không giải thích rõ được.

Ôn Hạ vội vàng xỏ giày thêu, không kịp mặc thêm quần áo, cứ thế khoác áo choàng lông cáo xông ra khỏi tẩm cung.

Kình Khâu cung kính chờ đợi bên ngoài, khẩn cầu nàng đi gặp Hoắc Chỉ Chu.

"Hoàng thượng hôm nay đau n.g.ự.c cả ngày, lúc dùng bữa tối người không muốn nói với người, lúc đưa người về Hoa Tỷ cung cũng không nói."

"Ngực người từng bị móc câu của phế đế xuyên qua, bị ngựa kéo lê trên tuyết, để lại bệnh căn!"

Ôn Hạ ngồi lên kiệu, gương mặt đón gió đêm lạnh lẽo đầy nước mắt, sớm đã lạnh như băng.

Nàng không biết hắn từng bị thương như vậy, nếu biết, nàng làm sao nỡ để hắn chịu khổ, hắn hoàn toàn có thể không cần đưa nàng về, cũng không cần dập tắt lò sưởi ấm trong Tử Thần cung.

Cung nhân bước rất nhanh, kiệu dừng lại ở Tử Thần cung, Ôn Hạ không màng lễ nghi run rẩy chạy vào tẩm cung.

Chàng trai trẻ trên long sàng co người lại, lông mày nhíu chặt, siết chặt lấy ngực. Ngón tay thon dài của hắn tái nhợt, khớp xương trắng bệch, môi mỏng cũng bị hắn cắn đến hằn dấu răng, thở dốc đầy đau đớn.

"Tứ ca ca!" Ôn Hạ nhào đến bên long sàng, nước mắt rơi lã chã.

Hoắc Chỉ Chu sững sờ trong giây lát, đôi mắt đỏ hoe vì đau đớn đầy căng thẳng lảng tránh: "Muội ra ngoài đi." Hắn muốn quay người, không muốn để nàng nhìn thấy bộ dạng chật vật của mình lúc này.

Chương 61: Chương 59

Ôn Hạ lại nắm c.h.ặ.t t.a.y hắn, giọng nói mềm mại nghẹn ngào: "Để muội xem vết thương của huynh!"

Hoắc Chỉ Chu rõ ràng là đang từ chối, khớp xương dùng sức đến trắng bệch, nhưng lại bị nàng từng chút một bẻ ra.

Nàng cởi áo ngủ màu tuyết của hắn, làn da hắn sạch sẽ, cơ bắp săn chắc, nhưng trên làn da căng phồng đó lại có một vết sẹo dữ tợn vô cùng rõ ràng, giống như một lưỡi d.a.o sắc bén xuyên qua xương bả vai, ngay cả trên xương sống sau lưng cũng in hằn một vết sẹo gớm ghiếc.

Tiếng khóc nức nở của Ôn Hạ không kìm nén được nữa, hóa thành tiếng khóc, từng tiếng từng tiếng đập mạnh vào trái tim Hoắc Chỉ Chu.

"Ta không đau nữa." Hắn đưa tay lau nước mắt cho nàng, gượng cười.

"Đã nhiều năm như vậy rồi, chỉ là Kình Khâu làm quá lên thôi, ta không đau, muội đừng khóc."

"Hạ Hạ, ta thật sự không đau nữa."

Ôn Hạ không ngừng rơi nước mắt, trong ánh mắt m.ô.n.g lung ngấn lệ, Hoắc Chỉ Chu sắc mặt tái nhợt, từ bao giờ lại có khoảnh khắc yếu đuối như vậy. Hắn cố gắng mỉm cười, nhưng dấu răng hằn sâu trên môi mỏng không thể lừa được nàng, tóc mai đen rối bời của hắn đã sớm ướt đẫm mồ hôi.

"Tứ ca ca, ta sẽ ở bên huynh, huynh ngủ đi!"

Kình Khâu nói thái y mỗi lần chỉ có thể dùng ngân châm để áp chế cơn đau cho hắn, nhưng hắn vẫn sẽ bị đau. Hắn từng ôm bức tranh của nàng khi đau đến mất ngủ cả đêm, dựa vào long ỷ ngủ thiếp đi, vì vậy Kình Khâu mới đến Hoa Tỷ cung cầu xin nàng đến gặp hắn.

Ôn Hạ đỏ hoe mắt, Hoắc Chỉ Chu dùng đầu ngón tay lau đi nước mắt ở khóe mắt nàng, lắc đầu từ chối: "Trời lạnh..."

"Trong phòng huynh có lò sưởi dưới sàn, còn có lò sưởi ấm, ta không lạnh chút nào." Ôn Hạ ngắt lời, mỗi lần đều là Tứ ca ca bảo vệ nàng, nếu nàng cũng có năng lực bảo vệ hắn khỏi bệnh tật giày vò, nàng nguyện ý ở lại.

Ánh mắt Hoắc Chỉ Chu phức tạp, lời từ chối tan biến trong đôi mắt ngấn lệ của nàng. Nàng nắm c.h.ặ.t t.a.y hắn, ngồi xổm trên bậc thềm cạnh giường, gương mặt vừa khóc qua ửng hồng, đôi mắt hạnh phản chiếu hình bóng của riêng hắn.

Hoắc Chỉ Chu không nói với ai, hắn tôn nàng như thần minh, từ khi bắt đầu tôn kính nàng là con gái của ân nhân cứu mạng, nàng đối với hắn mà nói đã là nơi không thể xâm phạm.

Nhưng trong vô số giấc mơ, xuân tình dâng trào, mộng đẹp về đêm. Hắn bất chấp điều cấm kỵ, vứt bỏ sự kiềm chế, hết lần này đến lần khác chiếm hữu nàng.

Nàng là giấc mộng đẹp, cũng là nỗi hổ thẹn khi hắn tỉnh dậy.

...

Hoắc Chỉ Chu hoàn toàn không nhớ mình đã ngủ lúc nào.

Chỉ là khi tỉnh dậy, trong lòng hắn lại ôm một cánh tay nhỏ nhắn mềm mại, mở mắt nhìn thấy Ôn Hạ đang ngủ gục bên mép giường.

Trán nàng trơn bóng đầy đặn, tóc mai lòa xòa bên má trắng nõn, cung nhân hẳn là sợ nàng bị lạnh nên đã đặt lò sưởi ấm phía sau nàng, chóp mũi xinh xắn của nàng lấm tấm mồ hôi mỏng.

Hoắc Chỉ Chu nuốt nước bọt, cẩn thận rút ra bàn tay bị hắn nằm đè lên. Cánh tay nhỏ nhắn mềm mại in đầy vết hằn, trong lòng áy náy, hắn nhẹ nhàng ngồi dậy.

Vết thương cũ trên n.g.ự.c đã không còn cảm giác đau, còn đêm qua ngủ như thế nào hắn hoàn toàn không biết, chỉ nhớ hắn nhìn vào đôi mắt long lanh nước mắt, thỏa hiệp trong ánh mắt dịu dàng của nàng.

Ánh sáng xuyên qua cửa sổ chiếu thành từng vệt.

Kình Khâu xuyên qua vệt sáng xuất hiện ở chỗ bình phong, bước chân cẩn thận, đôi mắt vừa lo lắng vừa vui mừng, như đang chúc mừng Hoắc Chỉ Chu khỏi bệnh, cũng như đang chúc mừng hắn toại nguyện.

Hoắc Chỉ Chu liếc nhìn, ánh mắt lạnh lùng ra hiệu cho Kình Khâu lui xuống.

Hắn nhẹ nhàng xuống giường, cẩn thận bế Ôn Hạ lên long sàng.

Má nàng nằm gối lên mép giường in thành từng vệt hằn, làn da mỏng manh, phảng phất hơi ấm mùa xuân tràn ngập căn phòng, đôi má ửng hồng.

Trong lòng như tràn đầy một dòng nước, Hoắc Chỉ Chu mím chặt môi mỏng, cẩn thận đắp lại chăn cho nàng. Đôi mắt sâu thẳm của hắn trong veo vô cùng, nhưng lại nóng bỏng mãnh liệt, nhìn nàng thật lâu, ngón tay mân mê bờ môi đỏ mọng căng đầy của nàng, yết hầu chuyển động, hơi thở nóng bỏng từng chút một tới gần.

Hắn dừng lại ở khoảng cách gần trong gang tấc, có thể nhìn rõ gương mặt xinh đẹp thanh tú của nàng, lớp lông tơ mịn màng trên

da như phủ lên nàng một tầng ánh sáng dịu dàng. Cánh tay chống bên gối nàng nổi lên gân xanh, đáy mắt Hoắc Chỉ Chu cuồn cuộn sóng ngầm, cuối cùng bờ môi mỏng vẫn không hạ xuống, hôn lên trán nàng.

Nhìn nàng thật lâu, hắn mới đứng dậy đi ra ngoài tẩm cung.

Cung nữ thay y phục, hầu hạ hắn rửa mặt.

Khí chất lạnh lùng đế vương ngày qua ngày, vào buổi sáng này lại trở nên trong trẻo và ôn hòa.

Sợ đánh thức người bên trong, Hoắc Chỉ Chu hạ giọng hỏi Kình Khâu: "Nàng ấy cả đêm không đi?"

Kình Khâu cười nói: "Vâng, Hạ chủ tử thương ngài, canh giữ cả đêm. Nô tài đã cho cung nữ thêm than vào lò sưởi, đắp thêm chăn lông vũ cho nàng ấy, để Hạ chủ tử không bị lạnh."

Hoắc Chỉ Chu lại khôi phục vẻ lạnh lùng: "Lần sau không được gọi nàng ấy nữa."

Kình Khâu cúi đầu nhận lỗi.

Hoắc Chỉ Chu dặn dò cung nhân lui ra khỏi tẩm cung, không được quấy rầy Ôn Hạ nghỉ ngơi, rồi đứng dậy đi lâm triều.

……

Ôn Hạ ngủ một mạch đến tận giờ Ngọ.

Mở mắt nhìn trần nhà xa lạ, nàng còn có chút mơ màng, đến khi nhìn thấy hoa văn rồng trên chăn, nàng giật mình, vội vàng xuống giường.

Cửa điện vang lên giọng nói trong trẻo của Hoắc Chỉ Chu: "Hạ Hạ tỉnh rồi."

Mặt Ôn Hạ nóng bừng, nhìn thấy Hoắc Chỉ Chu dáng người cao ráo như ngọc đang đứng ở cửa, hắn mặc long bào màu vàng sáng, đứng dưới ánh sáng bên cửa sổ, mỉm cười nhìn nàng như tiên giáng trần.

Ôn Hạ đưa tay vuốt mái tóc rối bời, cả người không được tự nhiên, giọng nói có chút mềm mại: "Ta, ta sao lại ngủ trong điện của Tứ ca ca, huynh nên gọi ta dậy mới phải."

Hoắc Chỉ Chu nghiêng người, ánh mắt lễ phép nhìn sang chỗ khác: "Hạ Hạ đã canh giữ cho ta cả đêm, ca ca tỉnh dậy thấy muội gục xuống mép giường ngủ, không nỡ đánh thức. Muội cứ thay y phục đi, ta ra ngoài đợi muội."

Hương Sa và Cẩm Nhạn dẫn theo mấy cung nữ vào điện, trên tay bưng y phục của nàng.

Ôn Hạ vẫn có chút không tự nhiên, nhỏ giọng hỏi Hương Sa: "Ta có làm gì không ổn không?"

"Nô tỳ vẫn luôn canh giữ ở ngoài cửa, nương nương yên tâm." Hương Sa hiểu nỗi lo lắng của nàng, lắc đầu đáp.

Ôn Hạ rửa mặt thay y phục, đi ra ngoài điện.

Trên bàn bày sẵn bữa trưa, Hoắc Chỉ Chu bảo nàng ngồi xuống.

Hắn thoải mái như thường, Ôn Hạ dần dần yên tâm, không nghĩ ngợi gì nữa, chỉ lo lắng nhìn gương mặt hắn, nhớ tới bộ dạng nhíu mày vì đau, thở hổn hển của hắn đêm qua, đôi mắt hạnh long lanh sương mù.

Hoắc Chỉ Chu nhìn thấy ánh mắt nàng, người vốn đang mỉm cười bỗng nghiêm túc an ủi nàng: "Ta không sao, muội đừng lo lắng."

"Vì sao không nói cho ta biết, năm đó huynh rõ ràng bị thương nặng như vậy, vì sao không nói?"

Hắn im lặng một lát, múc cho nàng một chén yến sào: "Ta rõ ràng đã có lỗi với muội, hà tất phải khiến muội thêm lo lắng."

Ôn Hạ cụp mi xuống, khi biết chuyện Ôn Lập Chương qua đời, nàng đã trách hắn, nhưng hắn cũng là nạn nhân của tai họa đó. Đêm qua nhìn thấy vết sẹo dữ tợn trên n.g.ự.c hắn, nàng mới biết những năm nay hắn đã sống trong đau đớn như thế nào.

"Huynh thường xuyên bị đau sao?"

Hoắc Chỉ Chu cười nói không có: "Muội không cần lo lắng cho ta."

"Vì sao thái y lại nói liên quan đến bệnh tim?" Ôn Hạ nhìn vào mắt hắn: "Tứ ca ca bị bệnh tim gì?"

Hoắc Chỉ Chu siết chặt chén men lam trong tay, sóng ngầm cuồn cuộn chôn vùi trong vực sâu tăm tối của hắn.

"Có lẽ là không quên được những chuyện đã trải qua."

"Tứ ca ca." Ôn Hạ khẽ gọi hắn, hốc mắt đỏ hoe ngấn lệ, ánh mắt chan chứa tình cảm nhìn hắn không nói nên lời.

"Được rồi." Giọng nói trong trẻo của Hoắc Chỉ Chu dỗ dành: "Ăn cơm được không? Ta đã để Hạ Hạ đói bụng đến tận giờ Ngọ rồi, ăn cơm trước đã."

Ôn Hạ ăn cơm xong liền rời khỏi Tử Thần cung.

Trong điện không còn bóng dáng nàng, vẻ mặt Hoắc Chỉ Chu nhạt đi vài phần, dường như mọi cảm xúc đều chỉ vì nàng mà dậy sóng. Hắn đứng dậy đi đến Bỉnh Khôn điện xử lý chính sự.

Trịnh Thái hậu lại nghe được tin tức từ cung nhân, biết hắn đêm qua bị bệnh cả đêm, còn không cho mời thái y, vội vàng chạy tới.

"Chu nhi đã đỡ hơn chưa, sao cả cung người hầu hạ đều không đi mời thái y!"

Trịnh Thái hậu vừa đau lòng con trai, vừa trách mắng cung nhân trong điện.

Hoắc Chỉ Chu nói: "Con đã khỏi rồi, mẫu hậu đừng lo lắng."

"Con chịu khổ như vậy, làm sao mẫu hậu không đau lòng cho được." Mắt Trịnh Thái hậu tràn đầy vẻ đau lòng.

Bà cũng chỉ mới bốn mươi hai tuổi, nhưng lại già hơn nhiều so với phụ nữ cùng tuổi, nhiều năm sống trong lãnh cung, tóc mai bà đã điểm bạc, khóe miệng cũng có nếp nhăn, nhưng ngũ quan và đôi mắt vẫn có thể thấy được vẻ đẹp thời trẻ.

Hoắc Chỉ Chu đứng dậy khỏi long ỷ, khi bước xuống bậc ngọc, Trịnh Thái hậu nói: "Con không mời thái y thì thôi, sao còn mời cô nương ở Hoa Tỉ cung? Nàng ta chẳng lẽ biết y thuật?"

Trong lời nói đau lòng của bà đương nhiên có chút bất mãn.

Đối với Ôn Hạ, Hoắc Chỉ Chu không nói rõ tên nàng, cũng giấu kín thân phận của nàng, chỉ nói lúc trước khi gặp nạn ở bên ngoài đã được gia đình nàng cứu giúp. Lúc đầu Trịnh Thái hậu muốn đi cảm ơn Ôn Hạ, nhưng Hoắc Chỉ Chu sợ bà ấy đột nhiên phát bệnh, làm ra chuyện không nên làm, nói ra lời không nên nói, nên vẫn luôn không cho bà đi quấy rầy Ôn Hạ.

Nghe vậy, dù là đối mặt với mẫu thân mình, Hoắc Chỉ Chu cũng không khỏi trầm mặt xuống.

Kình Khâu vội vàng nói: "Thái hậu không biết, Hạ chủ tử không biết y thuật, nhưng trước đây đã nhiều lần chăm sóc Hoàng thượng, đêm qua cũng luôn túc trực bên giường Hoàng thượng, Hoàng thượng mới không phát bệnh, ngủ ngon lành cả đêm."

Trịnh Thái hậu nghe vậy, thấy vẻ mặt lạnh lùng mím môi của Hoắc Chỉ Chu, trong lòng áy náy: "Sao con không nói cho mẫu hậu biết,

Hoàng thượng thích nàng ấy như vậy, nàng ấy có đồng ý gả cho con, làm Hoàng hậu của con không?"

Hoắc Chỉ Chu không muốn người khác xen vào chuyện của hắn và Ôn Hạ, dù người đó là người thân nhất của hắn.

Chuyện của hắn và Ôn Hạ, hắn chỉ hy vọng từ đầu đến cuối chỉ có hai người bọn họ.

"Con không vội, mẫu hậu cũng không cần vội. Nàng ấy là ân nhân cứu mạng của con, không thể miễn cưỡng. Chuyện hôn nhân đại sự, không phải một mình nàng ấy có thể quyết định, nàng ấy còn có trưởng bối trong nhà."

"Cũng phải, con đã đối xử tốt với nàng ấy như vậy, ai gia tin rằng cô nương họ Hạ này sẽ hiểu được tâm ý của con."

Thấy Hoắc Chỉ Chu quả thật không còn vẻ bệnh tật, Trịnh Thái hậu mới yên tâm, lại khuyên nhủ: "Con giờ đã hai mươi mốt tuổi, lại chỉnh đốn triều cương, dù muốn giữ lại ngôi vị Hoàng hậu cho nàng ấy, cũng không ảnh hưởng đến việc con tuyển tú nạp phi, ai gia vì con..."

"Phụ hoàng con đã bị gian thần thao túng hoàng quyền như thế nào, Trang thị nhất tộc đã ức h.i.ế.p hoàng tỷ ra sao, mẫu hậu quên rồi sao?" Thái độ Hoắc Chỉ Chu kiên quyết: "Yên quốc chưa cường thịnh, con một ngày không nạp phi, mong mẫu hậu đừng nhắc lại chuyện này nữa."

Hoắc Chỉ Chu đương nhiên sẽ không nói hắn không nạp phi là vì hắn chỉ muốn cả đời này chỉ cưới một mình Ôn Hạ.

Hắn không muốn nàng gánh vác mọi trách nhiệm, nên chỉ có thể lấy quốc sự làm lý do.

Trịnh Thái hậu vừa đau lòng vừa xúc động, lệ tuôn rơi: "Con trách Ai gia sao?"

"Nhi thần không dám." Hoắc Chỉ Chu tiến lên đỡ Trịnh Thái hậu: "Hiện giờ nhi thần chỉ còn có người, chỉ mong mẫu hậu bảo trọng thân thể. Nhi thần tiễn người hồi cung."

"Có thể thả Trịnh Bân Vũ ra rồi chứ? Con đã giam hắn ba năm rồi."

"Kẻ làm sai thì phải chịu phạt." Hoắc Chỉ Chu toát ra uy nghiêm đế vương, sắc mặt lạnh nhạt.

Trịnh Thái hậu thở dài, không để hắn tiễn, rời khỏi Bỉnh Khôn điện.

Hoắc Chỉ Chu lạnh lùng liếc Kình khâu.

Kình Khâu run rẩy cúi đầu, chỉ cần một ánh mắt cũng biết Hoắc Chỉ Chu nổi giận vì điều gì, cung kính lui ra khỏi đại điện: "Nô tài sẽ đi tra ngay."

Một canh giờ sau, hắn dẫn theo một cung nữ hầu hạ trước ngự tiền, đuổi hết người trong điện.

Kình Khâu nói khi tra ra người này, nàng ta vừa từ cung điện của Thái hậu đi ra.

Trịnh Thái hậu có thể biết chuyện tối qua ở trước mặt hắn, chỉ có khả năng là do người bên cạnh hắn tiết lộ.

Hoắc Chỉ Chu bảo vệ Ôn Hạ rất kỹ, tất cả cung nhân đều không biết tên nàng, người trước ngự tiền cũng sẽ không tiết lộ nửa lời về nàng.

Giờ phút này dù là mẫu hậu của hắn nhắc đến, hắn cũng tuyệt đối không cho phép.

Cung nữ run rẩy quỳ trên mặt đất, thành thật bẩm báo: "Nô tỳ không dám nhiều lời, Thái hậu hỏi gì thì đáp nấy. Thái hậu chỉ hỏi Hạ chủ tử tối qua hầu hạ người thế nào, lại hỏi nàng ấy trông ra sao, tính tình có tốt không."

"Nô tỳ đều trả lời rõ ràng, Thái hậu hỏi, nô tỳ không dám không đáp, cầu Hoàng thượng tha mạng!" Cung nữ đã nộp lại số tiền thưởng Trịnh Thái hậu ban cho, không ngừng dập đầu cầu xin tha thứ.

Những cung nhân này đều là do Hoắc Chỉ Chu tự mình thay đổi sau khi Trang tướng chết, nàng ta chẳng qua chỉ nói thêm vài câu với Thái hậu, cho rằng Hoắc Chỉ Chu nhiều nhất chỉ phạt cách chức, tệ nhất có lẽ bị đánh vài trượng.

Hắn không phải là bạo quân thích g.i.ế.c nô tài bừa bãi.

Hoắc Chỉ Chu ngồi trên long ỷ, ánh mắt nhàn nhạt: "Còn nói gì nữa?"

"Nô tỳ không nói gì khác nữa! Cầu Hoàng thượng tha thứ!"

Hoắc Chỉ Chu thu hồi tầm mắt, cúi đầu xem tấu chương trên bàn.

Nhưng sự lạnh lẽo quanh người hắn, Kình Khâu hiểu rõ ý tứ của hắn.

Tất cả cung nhân trước ngự tiền đều được gọi đến sân trước điện, hai tên cấm vệ áp giải cung nữ kia, Kình Khâu quát lớn: "Đương trực trước ngự tiền, thấy gì nghe gì ngoài việc mục rữa trong Tử Thần cung này, thì chỉ có thể mục rữa trong bụng."

Cung nữ kia còn chưa kịp cầu xin tha thứ, đã bị bẻ gãy cổ c.h.ế.t dưới tay cấm vệ, cả sân trước điện không có một chút máu.

Gió lạnh thổi qua cung điện nguy nga, thổi về phía nam Yên quốc.

Giang nam Thanh Châu vào cuối thu mưa nhiều.

Mưa lớn liên miên dội lên người Kỳ Diên, hắn khoác áo tơi, nước mưa xuyên qua nón lá nhỏ xuống lông mày, theo hàng mi và sống mũi cao chảy xuống. Thân hình cao lớn ngồi trên lưng ngựa, nhưng

nhìn dòng sông cuồn cuộn tối đen như mực trước mặt, lòng hắn chìm xuống đáy vực.

Không ngừng nghỉ đuổi đường, cuối cùng cũng đến Thanh Châu.

Không có tin tức tốt, đập vào mắt hắn lại là tin dữ.

Thái thú Thường Thiện Trị nói với hắn, thuyền mà Hoàng hậu đi đã lật, chìm xuống đáy sông.

Hiện giờ bến đò toàn là binh lính đang trục vớt thuyền, nhưng trục vớt liên tục năm ngày, không thấy thi thể, chỉ vớt được một ít mảnh vỡ của thuyền. Thường Thiện Trị nói mấy ngày nay mưa to gió lớn, nước sông chảy xiết, t.h.i t.h.ể trên thuyền rất có thể đã bị cuốn xuống hạ du các châu các quận.

Mà khi Thường Thiện Trị nói hai chữ "thi thể", Kỳ Diên giơ tay tát hắn một cái.

Dù hung bạo, Kỳ Diên cũng rất ít khi tự mình ra tay đánh người, nhưng hắn không thể nghe nổi hai chữ này.

Ôn Hạ sẽ không chết.

Phúc khí của nàng rất lớn, quốc sư nói nàng là phượng mệnh trời sinh, nàng còn phải trở về vui vẻ làm hoàng hậu của hắn, hắn sẽ không bắt nạt nàng nữa.

Mưa như trút nước, bến đò gió lạnh thổi vù vù.

Mấy ngày liền không dám chợp mắt, hai mắt Kỳ Diên đỏ ngầu, nước mắt theo khóe mi chảy xuống, không phân biệt được là nước mưa hay nước mắt.

Trần Lân ướt sũng cả người, đã cảm thấy từ tối qua có chút không chịu nổi, lúc này càng thêm mệt mỏi choáng váng, khuyên nhủ: "Hoàng thượng, việc trục vớt vẫn chưa có manh mối, rốt cuộc có

phải là Hoàng hậu nương nương hay không vẫn chưa rõ, Hoàng hậu cát nhân tự có thiên tướng, chúng ta hãy về hành cung tìm manh mối khác để tìm nàng ấy!"

Mím chặt môi mỏng, Kỳ Diên không nói một lời, chỉ nhìn chằm chằm vào bầu trời đen kịt và dòng sông cuồn cuộn vô tận.

Trần Lân nói: "Hoàng thượng, ít nhất hãy về hành cung nghỉ ngơi dưỡng sức rồi mới có tinh lực tìm Hoàng hậu nương nương."

Trên mặt sông có mấy chiếc thuyền đến, là binh lính tìm kiếm dưới nước trở về bẩm báo với hắn, chiếc thuyền kia là thuyền chở hàng, vừa nặng vừa to, đáy sông quá sâu, bọn họ thay nhau lặn xuống, không phát hiện dấu vết con người. Bây giờ chỉ còn lại mấy khoang thuyền bị khóa chưa tìm kiếm, nhưng môi trường dưới nước rất kém, bọn họ không thể nín thở lâu như vậy.

Kỳ Diên giọng khàn khàn: "Còn mấy khoang thuyền chưa tìm?"

"Bẩm Hoàng thượng, ước chừng còn tám khoang!"

Kỳ Diên lộn người xuống ngựa, bước lên một chiếc thuyền.

"Hoàng thượng, người muốn làm gì!" Trần Lân vội vàng đuổi theo hắn.

Kỳ Diên đã trầm giọng ra lệnh cho thuyền chạy, cởi áo tơi và trường bào màu đen, quấn dây an toàn quanh eo.

"Hoàng thượng, không được!" Trần Lân kinh hãi.

"Hoàng hậu sợ nước." Nói ra câu này bằng giọng khàn khàn, hai mắt Kỳ Diên đã đỏ hoe, nước mắt nóng hổi trào ra.

Nàng rõ ràng sợ nước như vậy, tại sao còn lên thuyền, còn đi đường thủy.

Nếu nàng không muốn gặp hắn, hắn sẽ đứng từ xa không quấy rầy nàng, cũng không giống như trước kia ép buộc nàng, chỉ cần để hắn được âm thầm bảo vệ nàng là tốt rồi, chỉ cần nàng bình an.

Bất chấp Trần Lân khuyên can, Kỳ Diên hít sâu một hơi nhảy xuống sông, bóng dáng chìm xuống đáy nước trong nháy mắt.

Trần Lân quát lớn: "Nhanh chóng xuống nước bảo vệ Hoàng thượng! Nếu ở đây xảy ra chuyện thì cả Thanh Châu phải chôn cùng!"

Dưới đáy sông sâu thẳm, nước sông lạnh lẽo tràn vào mắt, áp lực nước ép vào nhãn cầu, Kỳ Diên đau nhức hai mắt, nín thở không thể hô hấp, lồng n.g.ự.c đau đớn nghẹt thở.

Hắn mò mẫm lặn xuống khoang thuyền dưới đáy nước, cuối cùng cũng mở được một cánh cửa khoang mà binh lính chưa tìm kiếm.

Nhưng ánh sáng của dạ minh châu trên cổ yếu ớt, không nhìn rõ mọi thứ dưới nước, Kỳ Diên đã cố gắng hết sức mở mắt trong dòng nước, vẫn chỉ có thể dựa vào sự mò mẫm để cảm nhận xem có người hay không.

Mỗi khi chạm vào một vật không phải hình người, hắn đều cảm thấy may mắn vạn phần, cũng sợ hãi vạn phần.

Cảm giác ngạt thở ngày càng mãnh liệt, Kỳ Diên cố nhịn muốn lặn sang khoang thuyền khác, nhưng lại bị dây thừng quanh eo ngăn cản. Hắn mò mẫm tìm d.a.o găm muốn cắt đứt dây thừng, nhưng cả người bỗng nhiên không khống chế được lùi về phía sau, trọng lực từ dây thừng truyền đến, kéo hắn nổi lên mặt nước. Bên cạnh cũng có người bơi tới, một trái một phải nắm lấy cánh tay hắn, đưa hắn lên khỏi mặt nước.

Trước mắt là một màu đen mờ mịt, Kỳ Diên chỉ nhìn thấy lờ mờ một tà váy màu trắng điểm hoa văn bướm.

Thiếu nữ quay người lại, một mảng xanh lục linh động trên cổ tay, ngọc bội và dây chuyền vàng va chạm vào nhau phát ra âm thanh thanh thúy dễ nghe, nàng nở nụ cười, má lúm đồng tiền xinh đẹp quyến rũ.

Trên boong tàu, Kỳ Diên nhắm mắt lại, khóe mắt rỉ ra một chút máu, do áp lực của nước, m.á.u cũng trào ra từ mũi.

Trần Lân quát lớn, thúc giục mọi người nhanh chóng cập bến, đồng thời khẩn trương ra lệnh cho Thường Thiện Trị ở trên bờ truyền Thái y đến.

...

Kỳ Diên tỉnh lại lần nữa đã là ở Thanh Châu hành cung, nơi hắn từng ở - Ngự Hoa Viên.

Hắn mở mắt ra, cả căn phòng tối om, thính giác nhạy bén của người luyện võ mách bảo hắn trong điện có rất nhiều người.

Kỳ Diên trầm giọng, khó chịu nói: "Đốt đèn lên." Giọng hắn khàn hơn cả ban ngày: "Việc trục vớt thuyền thế nào rồi?"

Trần Lân bị sốt cao đã ngất đi, người canh giữ trong điện là phó thống lĩnh cấm vệ quân Mông Diệp.

Mông Diệp đáp: "Thường đại nhân đang dẫn quân trục vớt thuyền, chưa từng dừng lại. Hoàng thượng xin hãy bảo trọng long thể, dưỡng thương thật tốt, người..."

Thái y hành cung ở bên cạnh giải thích, do áp lực của nước, mắt người bị thương, tạm thời sẽ có một khoảng thời gian không nhìn thấy rõ.

Kỳ Diên sửng sốt.

Thái y vội vàng nói: "Hoàng thượng không cần lo lắng, việc mất thị lực này chỉ là tạm thời! Chờ vết thương ở mắt lành lại, người sẽ khôi phục thị lực, thần nhất định sẽ dốc hết sức chữa trị cho người!"

Kỳ Diên mấp máy môi, chỉ khàn giọng nói ra một chữ "Trẫm".

Hắn nắm c.h.ặ.t t.a.y trong tay áo, không phải muốn nổi giận cũng không phải đang lo lắng cho bệnh tình ở mắt, hắn chỉ nhìn vào bóng tối vô tận này mà nhớ đến Ôn Hạ.

Trước đây nàng cũng từng như vậy, không nhìn thấy gì, nàng có sợ không?

Mông Diệp nói trong điện đã đốt đèn, sáng như ban ngày.

Nhưng hắn không nhìn thấy một tia sáng nào, trước mắt là bóng tối vô tận, cả người như bị màn đêm nuốt chửng.

Hắn còn có võ công cái thân, có thính giác nhạy bén, còn ở ngôi vị cao, sẽ có vô số người hầu hạ, cũng có thể dựa vào thính giác để phân biệt phương hướng.

Còn Ôn Hạ thì sao?

Khi nàng không nhìn thấy gì, có bị vấp ngã không, có rơi nước mắt không, có sợ hãi trong bóng tối vô tận này không?

Lúc đó, đôi mắt của nàng có phải cũng nóng rát, đau đớn như hắn lúc này không?

***

Chương 62: Chương 60

Liên tục nhiều ngày trục vớt thuyền, Thường Thiện Trị không mang đến tin tức tốt nào cho Kỳ Diên.

Sau khi trải qua nỗi sợ hãi và cơn thịnh nộ, Kỳ Diên buộc mình phải bình tĩnh lại.

Nếu hắn loạn, thì ai sẽ đi tìm Ôn Hạ?

Hắn không tin Ôn Hạ sẽ chìm theo con thuyền, lại triệu Thường Thiện Trị đến hỏi: "Ngươi chắc chắn người nhìn thấy là Hoàng hậu?"

Thường Thiện Trị bây giờ không dám trả lời nữa.

Nói chắc chắn, nếu Hoàng thượng không tìm thấy người sẽ trút giận lên hắn.

Nói không chắc chắn, vậy ngay từ đầu đã là tội khi quân.

Hắn cau mày, hiện giờ Kỳ Diên đang dùng vải thuốc che mắt, không nhìn thấy những động tác nhỏ của hắn, hắn cầu cứu nhìn về phía Trần Lân.

Trần Lân sốt cao chưa lui, trên trán đắp khăn vải thấm nước lạnh, chủ tử long thể bị tổn thương lớn như vậy, đầu óc hắn cho dù có choáng váng cũng chỉ có thể ở bên cạnh. Tất cả đều là vì Thường Thiện Trị nói ở đây có bóng dáng của Hoàng hậu nương nương, Trần Lân dùng ánh mắt lạnh nhạt ra hiệu cho Thường Thiện Trị hãy nói thật.

Thường Thiện Trị cắn răng nói: "Hạ quan quả thực là nhìn thấy bóng dáng của Hoàng hậu nương nương, dung mạo đoan trang, quốc sắc thiên hương của Hoàng hậu nương nương, trên đời này còn có thể có mấy người? Chỉ là lúc đó Hoàng hậu nương nương lên thuyền rồi có xuống hay không, hạ quan cũng không biết."

Trần Lân dùng giọng nói khàn khàn vì bệnh tật đáp: "Đúng vậy Hoàng thượng, có lẽ Hoàng hậu nương nương phát hiện có quan viên ở đó, nên đã lặng lẽ xuống thuyền rồi."

Kỳ Diên cứng đờ xoa chiếc nhẫn trên tay, đôi môi mỏng mím chặt không nói một lời.

Trước mắt một mảnh đen kịt, cho dù là ban ngày, hắn cũng không nhìn thấy một tia sáng nào.

Hắn không muốn tin Ôn Hạ sẽ chìm theo con thuyền, từ lúc ban đầu nghe tin thuyền chìm mà mất hết lý trí, cho đến lúc này hai mắt bị mù, mọi thứ dường như đều tĩnh lặng lại, để hắn có thể bình tĩnh suy nghĩ.

Bến đò chia làm ba đường, không biết nàng đi thuyền muốn đi đường nào.

Hắn vẫn luôn tin tưởng nàng là người tốt sẽ được trời phù hộ, một nữ tử tốt đẹp như vậy tuyệt đối sẽ không gặp phải tai nạn như thế.

Kỳ Diên ra lệnh: "Tiếp tục trục vớt thuyền, có bất kỳ tin tức gì lập tức báo lại. Phái ba đội nhân mã lần lượt đi điều tra theo ba hướng của bến đò, những ngày này thuyền khách, thuyền chở hàng qua lại, danh sách người trên thuyền đều phải điều tra kỹ lưỡng. Đường Châu, Sinh Châu, Ly Châu đều phải thiết lập cửa ải. Trong vòng năm ngày, trẫm muốn nghe được tin tức hữu ích."

Nhiều ngày liền không uống nước, cũng không ngủ ngon giấc, giọng Kỳ Diên khàn đặc, sau khi dặn dò xong, đứng dậy muốn đi đến Phượng Nghi Cung.

Nhưng hắn lại quên mất bản thân hiện giờ bị mù, bước chân vấp phải lò than, than hồng lập tức rơi xuống cẳng chân và mu bàn chân của hắn.

Trần Lân hoảng sợ, vội vàng nói sẽ mời Thái y cho hắn.

Kỳ Diên giận dữ quát: "Vết thương nhỏ này cũng phải mời Thái y, trẫm làm bằng đất sét sao? Mắt ngươi mù hay mắt trẫm mù, rõ ràng biết trẫm không nhìn thấy, còn đặt lò than ở bên cạnh?"

Tiếng quát mắng này của hắn vô cùng hung bạo, dường như đang trút hết mọi tức giận lên.

Cho dù Trần Lân đã sốt đến mức đầu đau nhức, cũng chỉ có thể ấm ức quỳ xuống đất nhận lỗi.

Kỳ Diên đến Phượng Nghi Cung.

Trong tẩm cung là một mảnh lạnh lẽo, tiêu điều, không còn sự ấm áp như khi Ôn Hạ ở đây nữa.

Hắn không quen thuộc với tẩm cung này, trước đây cũng chỉ đứng từ xa nhìn vào, bây giờ không cần cung nhân dìu đỡ, đưa tay lần mò, mấy lần bị giá hoa không quen thuộc làm vấp ngã, cuối cùng cũng mò mẫm đến giường.

Chăn mềm mại lạnh lẽo, hắn nằm nghiêng trên giường, sống mũi cao thẳng vùi vào gối.

Vẫn còn mùi hương của Ôn Hạ.

Nàng dường như vĩnh viễn đều thơm như vậy, nơi nào nàng đi qua cũng lưu lại mùi hương đặc trưng của nàng, cho dù là chăn đệm trong Phượng Dực cung đã được giặt rất nhiều lần, vẫn còn lưu lại một chút hương hoa ngọt ngào trên người nàng.

Nhắm chặt đôi mắt đang nóng rát, Kỳ Diên đau rát cổ họng, trái tim cũng chua xót, cơn đau dạ dày do mấy ngày liền vội vàng lên đường vừa mới khỏi, toàn thân không có chỗ nào thoải mái.

Nàng rốt cuộc đang ở đâu?

Không có hắn bảo vệ, những ngày này có phải đã chịu khổ không?

Nàng không quen cuộc sống bên ngoài, sống trong nhung lụa mười tám năm, nàng sao lại không hiểu chứ.

Nhiều ngày không được ngủ ngon giấc, Kỳ Diên lại cuộn tròn ngủ thiếp đi trên chiếc giường lạnh lẽo này.

Trong mơ màng, Ôn Hạ năm tuổi mở to đôi mắt đen láy, lộ ra lúm đồng tiền đáng yêu ngọt ngào đáp lại hắn, ta tên là Hạ Hạ.

Có bàn tay nhỏ mũm mĩm của nàng bọc lấy mấy cái chân gà và măng đưa đến trước mặt hắn, che ô cho hắn đang bị phạt quỳ ở sân trước, giọng nói mềm mại nghẹn ngào: "Thái tử ca ca mau ăn đi, Hạ Hạ che ô cho huynh."

Cuối cùng lại mơ thấy nàng mặc hỷ phục, bị một thanh niên vênh váo hất tay đẩy ra. Nàng ngã trên thảm khóc, mà người đẩy nàng chính là hắn của trước kia. Tiếng khóc của nàng nhỏ nhẹ, khiến người ta nghe mà tim như muốn tan nát. Nhưng chưa kịp để hắn quay đầu lại, nàng đã lau nước mắt, mặc bộ hỷ phục đó đi khoác tay một người khác.

Kỳ Diên hét lớn "Đừng", tỉnh dậy từ trong mơ.

Giây phút mở mắt ra, đôi mắt bị cơn đau như thiêu đốt ập đến, hắn đau đớn "hít" một tiếng, vội vàng nhắm mắt lại, đau khổ che lấy miếng vải thuốc trên mắt.

Trần Lân ở bên ngoài nghe thấy động tĩnh, vội vàng mời Thái y đến.

Thái y cứng cỏi nói: "Bệnh đau mắt của Hoàng thượng không những không khỏi mà còn có dấu hiệu viêm nhiễm, cứ tiếp tục như vậy sẽ chỉ khiến người càng thêm đau đớn, không biết thần có thể mời Từ thái y đến hỗ trợ không?"

Kỳ Diên mệt mỏi ngồi trên giường, chỉ chống trán, không nói một lời. Sau cơn ác mộng đó, hắn lại bắt đầu đau đầu, mỗi lần cơn đau nhói lên trong đầu đều như xé toạc dây thần kinh vậy.

Thái y mời người tới giúp đỡ, không ngờ lại là Từ Hoa Quân, người bị giáng chức đến Thanh Châu.

Từ Hoa Quân đã từng chữa trị bệnh đau mắt cho Ôn Hạ, bệnh đau mắt của Kỳ Diên cũng không có gì khó khăn, chỉ dặn dò: "Mong Hoàng thượng đừng khóc nữa, nước mắt sẽ khiến vết thương của người khó lành."

Nàng xoay người định rời đi thì giọng nói khàn khàn của Kỳ Diên gọi nàng lại.

"Hoàng hậu trước kia... có từng như trẫm bây giờ không?"

"Có ạ." Từ Hoa Quân quay người lại, cúi đầu tâu.

"Trước kia khi Hoàng hậu nương nương mắc chứng mù tuyết, ngày nào cũng lấy nước mắt rửa mặt, mỗi lần rơi lệ đều khiến cơn đau trong mắt thêm trầm trọng. Hơn nữa, mắt của người mắc chứng mù tuyết yếu hơn người thường, về sau cứ đến ngày tuyết rơi, họ không thể ở ngoài trời quá lâu, nhìn tuyết trắng xóa nhiều sẽ rất dễ khiến mắt bị tổn thương."

Kỳ Diên không nhúc nhích, chỉ có bàn tay trong chăn nắm chặt thành quyền.

Giọng hắn khàn khàn: "Sau chuyện này, ngươi hãy hồi cung, tiếp tục làm thái y của Hoàng hậu."

Từ Hoa Quân quỳ xuống tạ ơn hắn.

Đêm dài tĩnh mịch, Kỳ Diên không tài nào ngủ được nữa.

Sáng sớm, Vân Nặc trở về hành cung, bẩm báo với Kỳ Diên về tiến độ những ngày qua.

"Trong phủ ba vị công tử nhà họ Ôn đều có người của thuộc hạ sắp xếp, ngoài việc mỗi ngày vào triều như bình thường, họ cũng giống như Hoàng thượng, đang tìm tung tích của Hoàng hậu nương nương. Phía tướng quân phủ ở Sóc thành tuy cũng có người của chúng ta nhưng chỉ có thể canh giữ bên ngoài."

Vân Nặc nói, dù hiện giờ Ôn Lập Chương đã không còn nhưng lính canh ở tướng quân phủ vẫn rất nghiêm ngặt. Ôn gia quân ai nấy đều trung thành, miệng kín như bưng, dùng cách gì cũng không cạy ra được lời nào, người của hắn chỉ có thể canh giữ bên ngoài, không moi được tin tức hữu ích nào.

"Còn nữa, thuộc hạ và lão sư phụ điều tra được, những người biết dịch dung trên giang hồ phần lớn đều xuất thân từ Thanh Châu và Thắng Châu, lão sư phụ đã tập hợp các nhân sĩ giang hồ, thay người tìm kiếm cao thủ dịch dung."

Lão sư phụ chính là sư phụ dạy võ công cho Kỳ Diên, có Vệ Liên Nguyên giúp đỡ, Kỳ Diên đương nhiên yên tâm.

Vân Nặc nói: "Ngoài ra, thì ở Nghiêu thành và Vân Châu, nước Yên cũng có cao thủ dịch dung."

Chỉ là nước Yên không thể nào có liên quan đến người giúp Ôn Hạ dịch dung được.

Vân Nặc không để ý, bẩm báo xong liền định lui xuống.

Kỳ Diên trầm ngâm một lát rồi nói: "Chuẩn bị bút mực, trẫm muốn viết một bức thư cho Yên đế, nhờ hắn giúp đỡ."

Vân Nặc và Trần Lân đều kinh ngạc ngẩng đầu lên.

"Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương không thể nào ở nước Yên được. Hơn nữa, Đại Thịnh chúng ta vừa mới chiếm được hai tòa thành trì của nước Yên, dù hiện giờ đã ngừng chiến nhưng cũng không tính là nước bạn. Yên đế kia giả điên giả khùng, nghe đâu cũng không phải hạng người dễ đối phó, không thể nào giúp chúng ta được."

Họ đều cảm thấy đây là hành động thừa thãi.

Con cái của Ôn Lập Chương sao có thể chịu trốn sang nước Yên.

Kỳ Diên im lặng một lát, vẫn nói: "Chuẩn bị bút mực. Cùng lắm thì trẫm trả lại tòa thành trì đó cho Yên đế."

Hắn ngồi vào trước án thư, giờ không nhìn thấy gì, chỉ có thể dựa vào cảm giác mà viết. Mỗi lần viết một chữ đều phải dừng lại, để Trần Lân xem có ngay ngắn không rồi mới tiếp tục.

Chữ viết phóng khoáng ngày xưa giờ không còn nữa, bị gò bó trong khuôn khổ, từng nét từng chữ đều ngay ngắn.

Trong thư, Kỳ Diên viết lời hỏi thăm thân thiện, thành khẩn bày tỏ, nếu như trong nước Yên có tung tích của Hoàng hậu, mong Yên đế phái người bảo vệ Hoàng hậu trước, để thể hiện thành ý, Kỳ Diên nguyện dâng trả hai tòa thành trì Gia Châu và Càn Châu.

Trần Lân sắc mặt nghiêm trọng, chuyện quốc gia đại sự như thế này, e là Yên đế kia gian xảo, lừa được thành trì lại không tìm thấy người. Cầu xin Kỳ Diên suy nghĩ lại.

Lớp vải thuốc che kín hai mắt, sống mũi cao thẳng in bóng dưới ánh đèn, gương mặt góc cạnh của Kỳ Diên trong khoảnh khắc này chìm trong vùng sáng tối, không ai nhìn thấy cảm xúc nơi đáy mắt hắn, chỉ nghe thấy giọng nói nghiêm nghị.

"Thêm cả bức họa của Hoàng hậu vào, vàng bạc, đá quý, sừng tê giác, gấu trúc trắng, mau chóng đưa đến nước Yên, không được chậm trễ."

Kỳ Diên không cảm thấy hai tòa thành trì so với Ôn Hạ có gì đáng tiếc, nàng quan trọng hơn thành trì.

Chỉ cần tìm được nàng, dù cho Yên đế có lấy đi nửa giang sơn cũng không thành vấn đề.

...

Nước Yên.

Ôn Hạ vừa mới trao đổi thư từ với Hứa Ánh Như xong.

Trong thư, Hứa Ánh Như có nhắc đến Kinh đô vẫn bình thường như mọi ngày, phủ đệ cũng an ổn, bảo nàng không cần phải lo lắng.

Cây cối ngoài cửa sổ tiêu điều, cành lá xào xạc lay động trong gió lạnh. Mùa đông ở nước Yên đến sớm, trong Hoa Tỉ cung cũng đã đốt than sưởi ấm.

Gửi thư xong, Ôn Hạ lại không vui vẻ lắm, nàng dựa vào chiếc giường mỹ nhân, vuốt ve đầu Tuyết Đoàn lông xù một cách vô thức.

Hương Sa hỏi: "Chủ tử đang nghĩ gì vậy?"

"Ngươi có nhớ nhà, nhớ nước Đại Thịnh không?"

"Chủ tử là đang nhớ nhà."

Hương Sa có chút buồn bã: "Nô tỳ đương nhiên là nhớ, nhớ chả giò ở ngự thiện phòng, mỗi lần người ăn không hết, nô tỳ và tỷ tỷ Bạch Khấu đều ăn sạch sẽ, đồ ăn nước Đại Thịnh chúng ta vẫn hợp khẩu vị hơn. Son môi ở Thanh Châu cũng tốt, nô tỳ chưa từng thấy son nào mịn như vậy, thoa lên mũi thì đầu mũi cũng không bị bóng dầu

nữa. Mùa đông ở Đại Thịnh cũng không đến sớm như vậy, lúc này vẫn có thể thấy lá bạch quả vàng rực đầy cây."

Ôn Hạ khẽ cong môi, năm ngón tay thon dài trắng nõn như ngọc nhẹ nhàng vuốt ve cái đầu mềm mại của Tuyết Đoàn.

Nàng đang cảm thán nước Yên tuy tốt nhưng dù sao vẫn sẽ nhớ nhà.

Ba bức thư liên tiếp của Hứa Ánh Như đều nhắc đến Du Lâm ly cung không có gì bất thường, Ôn gia cũng không bị liên lụy, Ôn Hạ muốn sớm hồi hương.

Nhưng nàng vẫn còn do dự.

Không biết Vân Nga, người dịch dung thay nàng, mỗi lần ở chung với Kỳ Diên như thế nào. Hôm đó, Vân Nga nói nàng biết thuật thu xương, vóc dáng cũng có thể thay đổi. Ôn Hạ kinh ngạc trước những cao nhân giang hồ này, nhưng Kỳ Diên cũng từng lăn lộn giang hồ, không biết hắn khi nào sẽ phát hiện ra, hay là mãi mãi cũng không phát hiện ra?

Trước khi rời đi, nàng đã để lại một bức thư, nếu như Vân Nga bị bại lộ, bức thư đó có thể giữ lại mạng sống cho Vân Nga.

Nàng mỗi đêm nằm mơ đều cảm thấy thống khổ và sợ hãi, cũng thấy chán ghét sự si mê của Kỳ Diên với lớp vỏ bọc này. Ít nhất hắn sẽ nể tình nàng đã hầu hạ hắn chu đáo bấy lâu mà tha c.h.ế.t cho cung nữ của nàng.

Nhưng nếu như đến ngày bại lộ thì sao?

Khi nào nàng mới có thể trở về Bắc Địa đoàn tụ với gia đình?

Màn châu kêu leng keng, Cẩm Nhạn tươi cười bước vào: "Chủ tử, Hoàng thượng mời người đến Tử Thần cung xem bảo bối."

"Bảo bối gì vậy?"

"Người đến rồi sẽ biết."

Ôn Hạ cong môi cười, đứng dậy khỏi giường mỹ nhân, vuốt ve cây trâm cài lệch bên tóc mai, đợi cung nữ giúp nàng xỏ giày thêu, khoác áo lông cáo rồi mới bước ra khỏi cửa điện.

Trong chính điện Tử Thần cung, những chiếc hộp tinh xảo được bày la liệt, bên trong lấp lánh ánh sáng, toàn bộ đều là ngọc phỉ thúy thượng hạng.

Nhìn thấy thứ mình yêu thích, đôi mắt hạnh của Ôn Hạ sáng lên, khóe môi nở nụ cười vui mừng.

Nàng vui mừng quay đầu nhìn Hoắc Chỉ Chu, chạm phải ánh mắt mỉm cười của hắn mới từ từ bình tĩnh lại.

“Tứ ca, huynh tìm được những khối ngọc bích này ở đâu vậy?”

Hoắc Chỉ Chu nói là phái người vận chuyển từ Oa Đế quốc về.

Ôn Hạ cảm thấy rất xấu hổ.

Nàng ở nhờ nơi tốt như vậy đã đành, sao có thể để tứ ca vốn luôn tiết kiệm phải hao người tốn của thêm nữa.

Trước đây Kỳ Diên vì nàng mà mua núi, đục núi xa xôi như vậy, nàng đã sợ mang tiếng xấu với bá tánh rồi.

Nay tứ ca lại làm như vậy, nàng càng cảm thấy không ổn.

“Tứ ca không cần phải làm vậy vì muội…”

“Cũng không phải chỉ vì muội, mẫu hậu chịu khổ nửa đời người, ta cũng chỉ là làm tròn chữ hiếu thôi.”

Ôn Hạ lúc này mới bớt xấu hổ, nhưng vẫn không dám nhận hết, chỉ lấy vài món đồ mình thích.

Hoắc Chỉ Chu thần thái sáng láng, nhìn không còn vẻ bệnh tật như lúc phát bệnh cũ nữa.

Ôn Hạ hỏi: "Mấy ngày nay trời trở lạnh, tứ ca còn bị bệnh cũ tái phát nữa không?"

"Không sao rồi, ta không phải lúc nào trời lạnh cũng phát bệnh."

Ôn Hạ gật đầu.

Hoắc Chỉ Chu nói: "Lâu rồi chưa cùng muội đánh cờ, Hạ Hạ có muốn đánh một ván không?"

Ôn Hạ mỉm cười đáp ứng.

Kỳ nghệ của Hoắc Chỉ Chu từng được Ôn Lập Chương khen ngợi, nước cờ của hắn vừa dũng mãnh vừa mưu trí, trên bàn cờ là phong thái quân tử, Ôn Hạ nghiêm túc cướp cờ của hắn, hắn biết thực lực của nàng nên cũng không hề nhường nhịn.

Hai người đang tập trung phá giải thế cờ thì tiếng bước chân vội vàng của Kình Khâu truyền vào trong điện, giọng nói hiếm khi mất đi sự vững vàng như vậy.

"Hoàng thượng…"

Hoắc Chỉ Chu buông quân cờ đen trong tay xuống, thản nhiên ngẩng mắt lên.

Kình Khâu liếc nhìn Ôn Hạ, muốn nói lại thôi.

Ôn Hạ liền đứng dậy nói: "Việc nước quan trọng, tứ ca cứ lo việc trước đi."

Ngoài cửa sổ gió mạnh gào thét, Hoắc Chỉ Chu nói: "Chờ đã." Hắn bảo nàng ở lại trước, ra hiệu cho Kình Khâu: "Việc của Trịnh gia?"

Kình Khâu lắc đầu.

Hoắc Chỉ Chu: "Việc nước cứ nói thẳng."

"Là nước Đại Thịnh…"

"Đại Thịnh hoàng đế phái sứ thần mang theo quốc thư, cùng mấy hòm vàng bạc, châu báu, sừng tê giác, gấu trúc trắng… những vật phẩm quý giá, xe ngựa xếp hàng dài, đang chờ ở ngoài cửa cung, đợi ngài triệu kiến."

Hoắc Chỉ Chu ngẩng đôi mắt sâu thẳm lên, thoáng hiện vẻ kinh ngạc và tàn nhẫn.

Nghe vậy, Ôn Hạ đã tái mặt, ôm chặt ngực, sự kinh ngạc và sợ hãi cùng lúc dâng lên trong lòng nàng, ngay cả đôi môi hồng nhuận cũng lập tức mất hết huyết sắc.

Lông mi nàng run rẩy, đôi mắt hạnh long lanh nước. Cho dù không biết chuyện gì, cho dù không phải Kỳ Diên đích thân đứng trước mặt nàng, nhưng chỉ cần nghe thấy tên hắn, nàng cũng cảm thấy sợ hãi và kháng cự.

"Đừng sợ."

Cánh tay nóng bỏng của Hoắc Chỉ Chu kéo nàng vào lòng.

Ôn Hạ nắm chặt lấy tay áo của hắn, móng tay dài gần như kéo cả sợi chỉ vàng trên long bào của hắn ra, nàng không nhịn được mà đỏ hoe mắt, hai má vùi sâu vào cổ hắn.

Chương 63: Chương 61

Giọng nói kiên định của Hoắc Chỉ Chu an ủi Ôn Hạ: "Đừng sợ, hắn mang theo nhiều đồ quý giá như vậy, chắc chắn là không biết muội ở đây, hắn là chỉ biết việc cải trang bị bại lộ, đang tìm muội khắp nơi thôi."

Ôn Hạ sợ hãi Kỳ Diên.

Lúc nói rõ quan hệ với hắn ở Du Lâm ly cung, nàng đã tưởng rằng mình không còn sợ hắn nữa.

Nhưng Ôn gia chính là tử huyệt của nàng, nàng càng lo lắng hơn là Ôn gia sau lưng nàng phải làm sao.

Hoắc Chỉ Chu đi triệu kiến sứ thần.

Ôn Hạ chờ ở Tử Thần cung, nửa canh giờ dài đằng đẵng trôi qua thật khó khăn.

Mãi cho đến khi Hoắc Chỉ Chu trở về điện, sắc mặt bình tĩnh, đáy mắt chứa ý an ủi.

Ôn Hạ vội vàng hỏi nguyên do.

Hoắc Chỉ Chu nói: "Hắn phát hiện ra việc Vân Nga cải trang, đang tìm muội khắp nơi, ngay cả Yên quốc cũng không bỏ qua."

Ôn Hạ tái mặt, lông mi run rẩy, ảm đạm nói nhỏ: "Vẫn là bị hắn phát hiện rồi."

Nàng hỏi chi tiết, Hoắc Chỉ Chu bảo nàng đừng lo lắng.

Ôn Hạ vội vàng hỏi: "Sao mẫu thân không nói cho muội biết, chuyện này xảy ra bao lâu rồi, hắn có giận chó đánh mèo Ôn gia không?"

Hoắc Chỉ Chu an ủi nói Ôn gia không bị liên lụy.

Ôn Hạ hỏi: "Vậy Vân Nga và Bạch Khấu, cùng những cung nhân của muội thì sao? Hoàng thượng biết chuyện chắc chắn sẽ giận chó đánh mèo bọn họ, lúc muội rời đi đã để lại thư cho Vân Nga, nói nếu bị phát hiện có thể dùng thư để bảo toàn tính mạng." Nàng hỏi Hoắc Chỉ Chu xem bọn họ có gặp nguy hiểm đến tính mạng không.

Hoắc Chỉ Chu im lặng một lát: "Hạ Hạ, ta phải nói cho muội biết, Vân Nga không chết, muội sẽ không thoát thân được."

Ôn Hạ sững sờ.

Hoắc Chỉ Chu kể cho nàng nghe mọi chuyện xảy ra sau khi rời khỏi Du Lâm ly cung, nói cho nàng biết Kỳ Diên không xử tử Bạch Khấu và những người khác.

Nhưng để Vân Nga c.h.ế.t thay, Ôn Hạ vừa áy náy vừa đau lòng, lúc nàng bị bức đến đường cùng cũng chưa từng nghĩ đến chuyện để người khác c.h.ế.t thay, nếu không phải Vân Nga đã hứa với nàng sẽ sống tốt, nàng tuyệt đối sẽ không rời đi dứt khoát như vậy.

Ôn Hạ tự trách mình, trách Kỳ Diên, cũng trách Hoắc Chỉ Chu.

Hắn là tứ ca mà nàng tin tưởng, không nên lừa nàng.

Hoắc Chỉ Chu đưa tay muốn lau nước mắt cho nàng, Ôn Hạ nghiêng đầu né tránh.

Tay hắn cứng đờ trước mặt, trầm giọng nói: "Vân Nga là tử sĩ của ta, ta đều đã báo đáp bọn họ theo cách mà bọn họ cần. Muội không

cần phải vì nàng ấy đã thay Hương Sa hầu hạ muội tám tháng mà thấy áy náy."

Ôn Hạ không muốn vì nàng mà liên lụy đến tính mạng của người vô tội, cũng không hy vọng kế hoạch ban đầu của tứ ca lại có sự che giấu.

Nàng nhìn chàng trai tuấn tú trước mặt, đôi mắt hẳn sâu thẳm, long nhan trầm ổn, cả người toát lên khí chất cao quý của bậc đế vương.

Quả nhiên vẫn như Ôn Tư Lập đã nói, người làm đế vương quả nhiên đã khác xưa rồi.

Hoắc Chỉ Chu nuốt nước bọt: "Hạ Hạ, ta không muốn muội nhìn ta như vậy. Ngồi ở vị trí cao, ta có vô số tử sĩ như vậy, sự yên ổn của Yên quốc, sự ấm no của bá tánh, đều có công lao của bọn họ, đây là lựa chọn của mỗi người."

"Nếu muội cảm thấy ta giấu muội là sai, ca ca ở đây xin lỗi muội, cứu muội ra khỏi biển lửa là chuyện cấp bách, lúc đó ta không còn cách nào khác."

Đúng vậy, lập trường của hắn không sai.

Ôn Hạ trách là trách bản thân mình.

Trong sự im lặng ảm đạm, nàng hỏi: "Hoàng… Kỳ Diên còn nói gì nữa không?"

"Chỉ có vậy thôi."

"Ta muốn xem quốc thư của hắn."

Hoắc Chỉ Chu nhìn nàng chằm chằm, do dự một lát, nhưng vẫn dẫn nàng đến Bỉnh Khôn điện.

Ôn Hạ ngồi trên long ỷ nhìn quốc thư trong tay.

Lần đầu tiên thấy Kỳ Diên không viết chữ thảo nữa, mà dùng kiểu chữ vuông vức như vậy, cứ như thể hiện sự cẩn thận của hắn vậy.

[Kính gửi Yên hoàng:

Vì việc nhà, đặc biệt đến quấy rầy, chưa kịp bẩm báo, xin thứ lỗi.

Thê tử của ta mất tích bên ngoài, đặc biệt dâng lên bức họa, khẩn cầu Yên hoàng hỗ trợ tìm kiếm. Để bày tỏ lòng biết ơn, xin dâng lên vàng bạc châu báu, gấu trúc quý hiếm… Nếu tìm được hoàng hậu bình an trở về nước, nước ta sẽ trả lại hai châu Càn, Gia.

Mạo muội, xin đừng chê cười.

Trân trọng tình hữu nghị.

Kỳ Diên.]

Ôn Hạ ngẩn người hồi lâu.

Vì muốn tìm nàng, hắn bằng lòng dùng Bắc Châu để đổi, chỉ vì chút tình cảm nam nữ này?

Kỳ Diên như vậy không giống Kỳ Diên mà nàng quen biết, còn những việc hắn làm bây giờ, nàng cũng không muốn quản, cũng không muốn biết nữa.

Chỉ là nhìn danh sách lễ vật, Ôn Hạ vẫn ngẩn người hồi lâu.

Ngoài vàng bạc châu báu, hắn còn tặng hai cặp gấu trúc trắng nữa.

Con gấu trúc này là do tiên đế lúc còn sống, dân làng báo lên triều đình mới lọt vào mắt người đời.

Gấu trúc trắng đen có bộ lông trắng đen, má phúng phính, thân hình mũm mĩm, trông vừa hiền lành vừa đáng yêu. Ban đầu, khi chúng xâm nhập vào làng, dân làng rất sợ hãi, không ngờ chúng chỉ ôm cột nhà gặm nhấm, không hề làm hại ai.

Tiên đế thấy Thái hậu yêu thích, ban cho làm quốc bảo, Kỳ Diên lúc nhỏ cũng rất thích nuôi bên mình.

Hắn bằng lòng đưa đến loài vật đáng yêu như vậy, bằng lòng từ bỏ Bắc Châu, thành ý chắc chắn không giả.

Ôn Hạ siết chặt văn thư được phủ bằng long vân tường vân, hiện tại hắn hối hận thì còn ý nghĩa gì nữa, nàng đã không muốn mở lòng với hắn thêm lần nào. Cho dù là dỗ dành hắn, cho dù là giả vờ thuận theo, nàng cũng không muốn nữa.

"Hạ Hạ, hắn sẽ không tìm thấy muội đâu, Yên quốc phòng thủ nghiêm ngặt, không phải dễ dàng xông vào như vậy. Hắn cũng không biết muội ở chỗ ta, đừng lo lắng."

"Nhưng ngày huynh muội rời khỏi kinh đô, xe ngựa của hắn vừa vặn đi từ cổng thành vào…"

"Muội đã thay đổi dung mạo, hắn không nhận ra muội đâu. Cho dù hắn tìm đến đây, ta cũng sẽ không để hắn bắt nạt muội nữa."

Ôn Tư Hòa đặt tay lên vai nàng.

Trong mắt hắn là sự an ủi dịu dàng, cúi đầu xuống trấn an cảm xúc của nàng.

Ôn Hạ đứng dậy khỏi long ngai, tránh ánh mắt: "Tứ ca ca, làm huynh phí tâm rồi, muội muốn về viết thư cho mẫu thân."

Sự lảng tránh của nàng khiến ánh mắt Ôn Tư Hòa tối đi vài phần.

Hắn không ngăn cản nàng, lệnh cho Cẩm Nhạn đưa nàng về Hoa Tỉ cung.

Nhưng liên tiếp ba ngày, Ôn Hạ đều không đến gặp Ôn Tư Hòa, cũng không dùng bữa cùng hắn nữa.

Ba ngày nay, Ôn Hạ đêm nào cũng ngủ không ngon, cho dù nàng có hận Kỳ Diên đến đâu, nàng cũng mang danh phận chính thê của hắn, ở lại Yên quốc là không ổn.

Thư nhà gửi cho Hứa ma ma cuối cùng cũng nhận được hồi âm, Hứa ma ma giải thích trong thư, vì không muốn nàng lo lắng nên mới không nói cho nàng biết mọi chuyện xảy ra ở kinh đô. Nhưng Kỳ Diên không làm khó Ôn gia, bảo nàng yên tâm.

Hiện tại Ôn Hạ chỉ mong Kỳ Diên sớm từ bỏ ý định tìm kiếm nàng, tình cảm của hắn dành cho nàng chẳng qua là thấy sắc nổi lòng tham, thời gian trôi qua, hắn cuối cùng sẽ gặp được một nữ tử xinh đẹp khác, buông bỏ việc tìm kiếm nàng.

Mấy ngày nay đều buồn bã không vui, Ôn Hạ đến rừng trúc trong hoàng cung xem gấu trúc trắng đen rồi trở về.

Khí hậu Yên quốc lạnh như giữa mùa đông, vào trong phòng, Ôn Hạ cởi áo khoác lông cáo, hai má trắng nõn ửng hồng, ngồi trên giường lò sưởi, ôm trong tay một chiếc bình giữ nhiệt bằng nước ấm áp tay.

Cẩm Nhạn vén rèm châu đi vào bẩm báo: "Chủ tử, hoàng thượng nói bữa tối hôm nay có bánh sữa hạt dẻ mà người thích ăn, còn có tôm cua bào ngư vận chuyển từ Bắc Hải đến, hoàng thượng nói mời người qua dùng bữa."

Ôn Hạ khựng lại một chút: "Ta không tiện lắm."

Nàng lại từ chối lời mời của Ôn Tư Hòa.

Cẩm Nhạn như thường lệ cụp mắt xuống, lui ra ngoài hồi bẩm.

Ôn Hạ cũng biết nàng không thể trách Tứ ca ca, trách là trách bản thân nàng, nếu không phải vì nàng, Ôn Tư Hòa đã không phải tốn công sức đến Đại Thịnh, cũng không phải hy sinh tử sĩ của mình.

Chán nản vuốt ve đầu Tuyết Đoàn, Ôn Hạ khẽ thở dài.

Hành lang dưới mái hiên vang lên tiếng bước chân lộn xộn của cung nhân, Cẩm Nhạn chào đón những cung nhân nối đuôi nhau đi vào, trên tay bọn họ đều xách hộp đựng thức ăn.

Món ăn nóng hổi vừa lấy ra còn bốc khói, bày đầy bàn tròn.

Cẩm Nhạn nói: "Chủ tử, hoàng thượng lệnh cho nô tỳ mang tất cả những món người thích ăn đến đây, trời lạnh, người ăn lúc còn nóng đi."

Trên bàn toàn là hải sản mà Ôn Hạ đã từng nhắc đến muốn ăn mấy ngày trước.

Hôm đó Ôn Hạ chỉ thuận miệng nói vậy thôi.

Cầm lấy nĩa bạc, Ôn Hạ ăn nửa miếng bánh sữa hạt dẻ, trong lòng bỗng nhiên có chút áy náy.

Nàng ở chỗ Tứ ca ca, còn giận dỗi hắn, thì có ý nghĩa gì nữa chứ.

Buổi tối, Ôn Hạ tắm rửa xong ở Thanh Ngọc trì, mới hong khô mái tóc ướt sũng.

Cẩm Nhạn bước nhanh đến tẩm cung, lại hiếm khi mất đi sự điềm tĩnh, trên mặt mang theo ý cười.

"Chủ tử, hoàng thượng muốn mời người đi ngắm hoa, là hoa quỳnh!"

Cẩm Nhạn nói Ôn Tư Hòa đã tạo ra một vườn hoa, mùa đông cũng giữ được cả căn phòng ấm áp, hắn đã canh giữ hoa quỳnh một tháng, đêm nay cuối cùng cũng nở hoa, mời nàng đến thưởng thức.

Trong mắt Ôn Hạ là vẻ kinh hỉ, ngoại trừ trong cung Đại Thịnh, lúc mười ba tuổi nàng cũng đã từng thấy hoa quỳnh nở ở tướng phủ. Lúc đó, nàng và bốn vị ca ca cùng nhau thức đến nửa đêm, Nhị ca

ca và Tam ca ca đều buồn ngủ giống nàng, là Ôn Tư Lập và Ôn Tư Hòa đã thức canh rồi gọi bọn họ dậy.

Nhìn Cẩm Nhạn vẻ mặt vui mừng, Ôn Hạ nói: "Giúp ta vấn tóc đi."

Mái tóc đen nhánh mượt mà buông xuống bờ vai mỏng manh, cung nhân dùng trâm ngọc vấn tóc cho nàng một cách đơn giản.

Ôn Hạ khoác áo lông cáo trắng, ngồi lên kiệu trong sân.

Vườn hoa hơi xa, gần đến khu vực hậu cung, may mà cung nhân và thị vệ dọc đường đều bị Ôn Tư Hòa đuổi lui.

Ôn Tư Hòa dáng người cao ngọc thụ, đứng đợi nàng trước cửa điện, cung nhân hầu hạ hai bên cúi đầu, tay cầm đèn lụa.

Ôn Hạ bước xuống kiệu, khi nhìn vào mắt Ôn Tư Hòa, nàng còn đang nghĩ cách giải thích cho việc tránh mặt ba ngày nay. Nhưng hắn vẫn mỉm cười như thường, cứ như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

"Lần trước muội thấy hoa quỳnh nở là khi nào?"

"Mười sáu tuổi, cùng các phi tần trong cung Đại Thịnh thưởng thức."

"Vậy thì đến xem đi, cả vườn hoa quỳnh đều đang chờ muội." Ôn Tư Hòa nắm tay nàng, bước chân hơi nhanh hơn, đi qua sân.

Ôn Hạ cũng không còn e dè nữa, biết rằng hoa quỳnh rất dễ bỏ lỡ.

Bước qua ngưỡng cửa, Ôn Tư Hòa quay đầu lại dặn nàng cẩn thận, sau khi nàng vào cửa, bàn tay to lớn đang nắm lấy cổ tay nàng xuyên qua lớp áo trượt xuống lòng bàn tay nàng.

Động tác của hắn tự nhiên như thể chỉ đang cùng nhau thưởng thức hoa nở.

Lòng bàn tay Ôn Hạ nóng lên, như bị điện giật. Khi nàng muốn rút tay ra, hắn đã buông nàng ra, nụ cười ôn hòa, giọng điệu hào sảng, khiến sự né tránh của nàng trở nên thừa thãi.

"Hàng kia đã nở được một nửa rồi, thêm nửa canh giờ nữa là có thể nở rộ hoàn toàn."

Ôn Hạ nhìn theo ánh mắt hắn, trên những kệ hoa san sát có hơn mười chậu hoa quỳnh, nụ hoa đã hé mở, lộ ra vài cánh hoa trắng muốt, tỏa ra mùi hương tho faintly.

Ôn Hạ rất kinh ngạc, đã tập trung tinh thần chờ hoa nở.

Ôn Tư Hòa ngồi bên cạnh nàng: "Lần đầu tiên ta thấy hoa quỳnh nở là khi cùng muội ở Bắc Địa."

"Đó cũng là lần đầu tiên muội thấy." Ôn Hạ nhìn cánh hoa mỉm cười nói.

Chỉ khoảng hai khắc đồng hồ, hàng hoa quỳnh kia đã nở rộ hoàn toàn, trong căn phòng ấm áp tràn ngập hương thơm nồng nàn, những cánh hoa dày đặc trắng muốt như ngọc, một mùa hoa ngắn ngủi lại nở rộ vô cùng rực rỡ.

Ôn Hạ không nỡ rời đi, cứ ngồi như vậy hai canh giờ, cho đến khi cánh hoa từ từ khép lại.

Tận mắt chứng kiến cảnh nở rộ tuyệt đẹp, lại chứng kiến màn kết thúc tráng lệ, trong lòng nàng có chút cảm khái, nhưng càng nhiều hơn là niềm vui.

Giọng nói của Ôn Tư Hòa trầm ấm: "Còn vài cây nữa mấy ngày tới sẽ nở, ta sẽ gọi muội."

Nhìn đèn cung đã được thay nến mới, Ôn Hạ lúc này mới có chút áy náy: "Muội lại để Tứ ca ca bồi muội đến muộn như vậy."

“Không bồi muội thì ta cũng bị các đại thần giữ lại, hôm nay mệt mỏi, là muội giải cứu ta.”

Ôn Hạ mỉm cười.

“Ta đưa muội về cung.”

Hai người đứng dậy ra ngoài, gió lạnh đêm khuya ập đến, trong lòng chợt thấy lạnh lẽo, Ôn Tư Hòa cởi áo choàng màu đen của mình ra.

“Muội khoác áo của ta đi.”

Ôn Hạ nói không cần, nhưng Hoắc Chỉ Chu đã cởi bỏ lớp áo choàng lông cáo trên vai nàng, thay bằng chiếc áo khoác lớn của hắn.

Áo khoác của hắn được may bằng da hổ và lông chồn, quả thật giữ ấm hơn áo choàng lông cáo của nàng nhiều.

Bước xuống hành lang, trong sân bỗng nhiên tuyết bay lất phất, Ôn Hạ vô cùng vui vẻ, đưa tay hứng lấy những bông tuyết, nhìn những bông tuyết nhỏ xíu tan ra thành vệt nước trong lòng bàn tay.

Hoắc Chỉ Chu bật cười: "Hiện tại vẫn chưa đến lúc tuyết rơi dày, theo quan trắc của Khâm Thiên Giám, khoảng mười ngày nữa mới có tuyết lớn. Tuyết rơi đêm nay không thể đọng lại được."

"Ta chỉ muốn sờ thử một chút thôi, dù sao ta cũng không thể chơi tuyết được nữa rồi." Ôn Hạ cong môi cười: "Tứ ca ca, ta muốn đi bộ về."

Dưới ánh đèn mờ ảo, trong mắt Hoắc Chỉ Chu ánh lên vẻ thâm thúy mà nàng không hiểu, hắn mỉm cười nói được.

Tuyết rơi rất nhỏ và mịn, nhưng cuối cùng vẫn rơi xuống mái tóc đen nhánh của nàng. Ôn Hạ nhìn thấy trên đầu Hoắc Chỉ Chu cũng phủ vài bông tuyết, đôi mắt hạnh long lanh ánh lên ý cười dịu dàng.

Không nhìn rõ đường trong đêm, Ôn Hạ mơ hồ thấy một vũng nước dưới chân, muốn tránh nhưng không những dẫm vào mà còn trật cả mắt cá chân, cơn đau nhói lên ngay tức khắc.

Vũng nước giữa đêm đông lạnh như băng, cảm giác lạnh lẽo cùng với cơn đau từng chút một lan đến tận lòng bàn chân.

Nàng hít một hơi, sắc mặt trắng bệch.

Hoắc Chỉ Chu nhìn nàng chằm chằm một lát, cánh tay luồn qua khuỷu chân nàng, bế ngang nàng về phía Hoa Tỉ cung.

Ôn Hạ theo bản năng ôm lấy cổ hắn, biết là không ổn, nhưng vẫn nhớ đến việc đã lạnh nhạt với hắn mấy ngày nay, nên không nói gì thêm.

Nàng đã tin tưởng Tứ ca ca nhiều năm như vậy.

Trở về Hoa Tỉ cung, Hoắc Chỉ Chu đặt nàng xuống một chiếc ghế bành có đệm mềm, Hương Sa vội vàng đặt lò than cạnh chân nàng.

Ôn Hạ đang định nói lời cảm ơn thì ngón tay thon dài của hắn đã nâng mắt cá chân nàng lên, cởi bỏ đôi giày thêu đã ướt sũng.

Ôn Hạ vội rụt chân lại, nhưng bị hắn dùng lực giữ chặt.

Rõ ràng hắn không dùng sức quá mạnh, nhưng lại nắm chặt đến mức nàng không thể lùi lại được chút nào.

Hoắc Chỉ Chu ngước mắt lên, đôi mắt đẹp trong veo không hề có chút tội lỗi nào, khiến Ôn Hạ gần như cảm thấy xấu hổ vì đã nghĩ nhiều.

Nàng đột nhiên nhớ đến năm chín tuổi, khi đuổi theo Trường Sinh, nàng đã rơi xuống hồ, trong lúc nghẹt thở và bất lực dưới nước, nàng đã nắm lấy tay hắn, cánh tay thon dài của thiếu niên mang theo sức mạnh. Cho đến khi lên bờ, Ôn Hạ ướt sũng run rẩy cả

người, ôm hắn khóc gọi Thập Cửu ca ca. Sau đó, hắn trở thành con nuôi của Ôn Lập Chương, tôn trọng và bảo vệ nàng, có thứ gì tốt cũng đều nghĩ "Cái này cho Hạ Hạ".

Trong lúc Ôn Hạ đang suy nghĩ miên man, Hoắc Chỉ Chu đã cởi bỏ giày và tất ướt sũng của nàng.

Bàn chân trắng nõn nhỏ nhắn được hắn nâng niu trong lòng bàn tay, những ngón tay thon dài gầy gò xoa bóp mắt cá chân bị thương của nàng: "Chỗ này đau à?"

Ôn Hạ gật đầu, muốn rút chân về, nhưng hắn không cho phép nàng lùi bước.

Mặt Ôn Hạ nóng bừng, khẽ gọi một tiếng Tứ ca ca: "Gọi thái y đến là được rồi, ta không đau lắm đâu."

Hoắc Chỉ Chu không buông tay, sai Cẩm Nhạn đi lấy thuốc mỡ.

"Không bị thương đến xương cốt, mỗi ngày bôi một chút thuốc, khoảng ba năm ngày là sẽ không còn đau nữa."

Hắn nhận lấy hộp thuốc mỡ mà Cẩm Nhạn đưa tới, dùng ngón tay lấy một ít thuốc mỡ màu xanh lá cây bôi lên mắt cá chân nàng.

Cảm giác mát lạnh khiến những ngón chân nhỏ nhắn tròn trịa của nàng khẽ co lại, đầu ngón tay của Hoắc Chỉ Chu có vết chai mỏng, xoa lên làn da mềm mại của nàng tạo ra cảm giác ngứa ngáy.

Hắn hoàn toàn không có dáng vẻ của bậc đế vương, như đang thần phục dưới chân nàng, tà áo lộng lẫy trải rộng trên đầu gối hắn, bàn chân ngọc ngà cũng được hắn nâng niu trên đầu gối.

Rõ ràng biết Ôn Hạ đang né tránh, nhưng Hoắc Chỉ Chu không muốn buông tay.

Trong đôi mắt hơi cụp xuống, những ngón chân nhỏ nhắn tròn trịa trắng nõn như những viên ngọc trai mềm mại, thuốc mỡ chưa bôi hết, nàng đã không thể cứng rắn được nữa, rụt chân về, đặt lên tấm thảm, để tà váy che phủ bàn chân trần.

Hoắc Chỉ Chu ngẩng mắt lên, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt nàng dần dần ửng đỏ, hắn biết trái tim đang đập thình thịch trong lồng n.g.ự.c hắn là vì ai.

Hương Sa mang giày thêu đế bằng tới muốn thay cho nàng.

Hoắc Chỉ Chu không đứng dậy né tránh, vẫn duy trì tư thế nửa quỳ bên chân nàng, chỉ thản nhiên nhận lấy chiếc khăn ấm lau tay mà Cẩm Nhạn đưa tới.

Hắn chậm rãi, dùng khăn ướt lau từng ngón tay, nhưng hắn biết rõ bàn chân nàng sạch sẽ và mềm mại đến mức nào.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi chiếc khăn màu sen lau sạch ngón tay hắn, Cẩm Nhạn hiểu ý, gọi Hương Sa và các cung nữ trong điện lui ra ngoài.

"Tứ ca ca..." Giọng Ôn Hạ hơi run, nàng dường như hiểu được bầu không khí này.

Hoắc Chỉ Chu hơi ngẩng đầu nhìn nàng: "Hạ Hạ, ta sẽ nhớ rất lâu hoa ưu đàm đêm nay."

Yết hầu nàng khẽ chuyển động, nuốt xuống sự hoảng loạn trong khoảnh khắc này.

Hoắc Chỉ Chu cúi người xuống, đầu ngón tay khẽ véo má nàng.

Hành động này hắn đã từng làm khi còn là Tứ ca ca của nàng, nhưng khi đó tình cảm chưa nảy sinh, hắn chỉ coi nàng như em gái.

Đôi mắt đẹp của Ôn Hạ long lanh nước, bối rối đảo quanh.

Nhưng nàng dường như từ sự hoảng loạn ban đầu dần dần bình tĩnh lại, nhìn hắn đầy u ám: "Tứ ca ca, huynh là ca ca của ta."

Giọng nói của Hoắc Chỉ Chu trầm xuống vài phần: "Nhưng tình cảm của ta dành cho muội đã không còn là tình cảm của ca ca nữa rồi, ta muốn cưới muội."

"Hạ Hạ, nếu muội là Hoàng hậu của Đại Thịnh, vậy thì muội sẽ mãi mãi mang thân phận vợ của hắn. Ta hiểu muội, muội sẽ cảm thấy tội lỗi, sẽ do dự, sẽ rối loạn tâm trí, muốn quay về chịu đựng tất cả những gì hắn gây ra, muốn bảo vệ Ôn gia."

Lông mi nàng run rẩy, hơi thở nóng phả vào khoảng cách gần kề giữa hai người, ngay cả trong hơi thở cũng tràn ngập hương thơm.

Yết hầu Hoắc Chỉ Chu chuyển động, nhớ đến chiếc giường rồng mà nàng đã ngủ hôm đó.

Hắn có thói quen thay ga giường mỗi ngày, nhưng ga trải giường và chăn mà nàng đã ngủ, hắn không nỡ thay nữa.

Hắn đã có nàng trong mơ, nhưng những ngày này, hắn cuối cùng cũng có thể ngửi thấy mùi hương thuộc về nàng một cách chân thực khi ôm chăn gối.

"Gả cho ta được không? Ta sẽ bảo vệ muội, cũng sẽ dốc hết sức bảo vệ Ôn gia, sẽ không để mẫu thân và ba vị huynh trưởng bị hại."

"Hạ Hạ." Hắn vuốt ve má nàng, những ngón tay thon dài nắm lấy cằm nàng.

Ôn Hạ nghiêng đầu né tránh nụ hôn mà hắn muốn trao.

"Ta coi huynh là ca ca." Giọng nàng đầy hoảng loạn, mang theo chút nghẹn ngào: "Ta là trốn tới đây, ta đã khiến Ôn gia rơi vào cảnh bất nghĩa rồi, ta sẽ không..." Lời nói lộn xộn của nàng giống như những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu nàng lúc này.

Hoắc Chỉ Chu nắm chặt cằm nàng, cố gắng để nàng nhìn vào đôi mắt này của hắn.

"Ta không phải ca ca ruột của muội, từ thích muội biến thành tình nam nữ, ta đã từng đau khổ và tự trách, nhưng ta sẽ không bóp méo tình cảm của mình, ta đối với muội chính là sự yêu thích nam nữ, ta muốn muội làm Hoàng hậu của ta."

"Cả đời này, Hoắc Chỉ Chu ta chỉ cần mình muội, nếu không có duyên được muội thật lòng yêu thương, ta sẽ không cưới ai khác."

Ôn Hạ run rẩy lông mi, ở khoảng cách gần như vậy, hắn nhìn nàng bằng đôi mắt thành kính và nồng nàn. Đôi môi đỏ mọng thở hổn hển, sự né tránh của Ôn Hạ lọt vào mắt hắn, ngón tay hắn siết chặt hơn một chút.

"Lúc Hạ Hạ mười bốn tuổi sắp trở về Kinh đô, Tam ca có hỏi muội rằng nếu không phải là Thái tử phi được chỉ định từ trước, muội sẽ chọn một phu quân như thế nào?"

"Hạ Hạ, ta đã nghe thấy. Ta nghe thấy muội nói thích một chàng trai cao ráo như Tứ ca, biết âm luật, biết thưởng thức, văn võ song toàn."

"Muội có biết không, lúc đứng sau bức rèm trúc nghe thấy những lời đó, ta đã vui mừng đến nhường nào. Hôm đó ta bị thương trong doanh trại, vết thương ở cánh tay khá đau, nhưng nghe thấy câu nói đó, ta không còn cảm thấy đau nữa."

"Hạ Hạ, ta thích muội. Rất thích, rất thích muội."

Giọng nói của hắn mang theo sự run rẩy và lòng thành vô hạn, đôi môi mỏng khẽ chạm lên đôi môi khép hờ run rẩy của nàng.

Nhưng ngay khoảnh khắc chạm vào nhau, Ôn Hạ vẫn đột nhiên đẩy hắn ra.

Hoắc Chỉ Chu buồn bã nhìn nàng, trong đôi mắt trong veo hiện lên vẻ cầu xin đáng thương.

Ôn Hạ hoảng hốt đứng lên ghế, rồi lại cảm thấy hành động này thật lố bịch và luống cuống.

Nàng đứng chênh vênh trên chiếc ghế bành, Hoắc Chỉ Chu sợ nàng ngã, liền đỡ lấy tay vịn.

"Muội xuống đi, cẩn thận ngã đấy."

"Ta... huynh không thể hôn ta." Ôn Hạ hoảng sợ đến mức sắp khóc, giọng nói mang theo chút nức nở: "Huynh là ca ca của ta, cho dù huynh đã trở lại thân phận của mình, ta vẫn coi huynh như ca ca, ta..."

Ôn Hạ vô cùng hoảng loạn, có lẽ nàng muốn nói hơn nữa rằng, cho dù nàng muốn trốn khỏi Kỳ Diên, nàng vẫn mang thân phận Hoàng hậu Đại Thịnh, dường như sự giáo dục từ trong cốt tủy luôn nhắc nhở nàng phải giữ lễ nghĩa.

Nàng sẽ thích một chàng trai như Hoắc Chỉ Chu.

Nếu có thể lựa chọn lại tương lai của mình, nàng thực sự muốn chọn một người như vậy.

Nhưng hiện tại nàng không muốn.

Mặt nàng đỏ bừng, luống cuống đứng trên ghế nói những lời này.

Hoắc Chỉ Chu không nhịn được cười: "Xin lỗi Hạ Hạ, ca ca đã làm muội sợ rồi."

"Ta bế muội xuống nhé? Đừng sợ, ta chỉ bế muội xuống rồi sẽ đi ngay, được không?"

Ôn Hạ mềm nhũn chân, run rẩy nắm chặt vạt áo.

Hoắc Chỉ Chu ôm lấy đầu gối nàng, không còn là kiểu ôm ngang thân thể thân mật nữa, giống như cách hắn vác nàng trên vai khi họ chơi đùa lúc nhỏ.

Hắn bế nàng về giường trong tẩm cung, xoay người lại: "Được rồi, tối nay là ca ca đã làm muội sợ. Chân muội lạnh như băng, bàn chân kia còn chưa thể chạm nước, hãy dùng nước nóng ngâm chân trước đã nhé."

Hắn nói xong liền rời đi.

Ôn Hạ lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, trái tim vẫn đập thình thịch.

Ít nhất hiện tại nàng không muốn nghĩ đến chuyện tình cảm nam nữ nữa, nàng chỉ hy vọng Kỳ Diên không tìm thấy nàng, cho nàng một nửa cuộc đời sau có thể tự mình làm chủ.

Chương 64: Chương 62

Tuyết rơi lất phất đêm qua quả nhiên không tích tụ lại vào ngày hôm sau, Ôn Hạ cũng cảm thấy nhẹ nhõm, đôi mắt của nàng hiện tại không thể ở lâu trong tuyết được.

Vì cảm thấy có lỗi với Tứ ca ca, Ôn Hạ định may thêm cho hắn vài chiếc thắt lưng.

Hai chiếc thắt lưng nàng tặng hắn thay phiên nhau dùng, trông thật thảm hại.

Trong lò sưởi ấm áp trong điện đang đốt than, căn phòng ấm áp như mùa xuân. Ôn Hạ và Hương Sa ngồi trên đệm mềm, từng chút từng chút khâu chặt tấm da bò bằng gấm.

Hương Sa hỏi: "Nương nương, người nghĩ sao về chuyện đêm qua?"

Mặc dù Ôn Hạ không nói với Hương Sa chuyện đêm qua, nhưng Hương Sa cũng có thể nhìn ra điều gì đó từ vẻ mặt hoảng hốt của nàng.

Ôn Hạ nói: "Ta cuối cùng cũng phải nghĩ cho Ôn gia."

Hiện tại Kỳ Diên vẫn đang tìm nàng, nàng chỉ có thể chờ đợi thời gian trôi qua rồi mới tính toán.

Qua nửa năm một năm nữa, Kỳ Diên hẳn là sẽ buông tha cho nàng.

Lúc đó, nàng mới có thể đưa ra bất kỳ quyết định nào mà không liên lụy đến Ôn gia.

Hương Sa cong môi cười: "Nương nương vẫn thích Tứ công tử phải không?"

Mặt Ôn Hạ hơi nóng lên, nếu Hoắc Chỉ Chu không phải là ca ca của nàng, có lẽ là vậy.

Cẩm Nhạn vén rèm trúc chắn gió lên, mỉm cười bước vào hành lễ: "Cô nương, mẫu thân người gửi thư đến, Hoàng thượng nói hôm nay người xem thư nhất định sẽ vui."

Ôn Hạ có chút bất ngờ, trước đây thư của Ôn Hứa thị đều được gửi trực tiếp cho nàng.

Nàng đến Bỉnh Khôn điện.

Hoắc Chỉ Chu không giống như thường lệ ngồi trên long ỷ phê duyệt tấu chương, hắn đứng trong điện, dường như đang đợi nàng.

Nhìn thấy Ôn Hạ, nụ cười trên mặt hắn càng rạng rỡ hơn.

"Muội có biết mẫu thân gửi gì cho muội không?"

"Mẫu thân gửi đồ đến sao?" Ôn Hạ kinh ngạc.

Hoắc Chỉ Chu nắm chặt cổ tay nàng, nhanh chóng dắt nàng đi về phía ngự án.

Ôn Hạ càng thêm tò mò.

Cho đến khi Hoắc Chỉ Chu đưa cho nàng một thánh chỉ có hoa văn rồng bay phượng múa.

Thánh chỉ của Đại Thịnh.

Ôn Hạ vô cùng kinh ngạc và run rẩy mở ra, lại thấy nét chữ của Thái hậu.

Đây lại là một chiếu thư phế hậu do Thái hậu viết thay Kỳ Diên.

Nước mắt tuôn ra như suối, Ôn Hạ run rẩy vuốt ve nét chữ và ấn tỷ của Thái hậu trên đó.

Thái hậu yêu thương nàng như con gái, phải áy náy đến mức nào mới đưa ra quyết định này.

Ôn Hạ nhớ đến những gì Ôn Hứa thị đã nói, lý do Ôn Lập Chương đồng ý gả nàng cho Kỳ Diên, một nửa là vì muốn nàng gọi Thái hậu một tiếng mẫu thân.

Đó là người phụ nữ mà phụ thân hết mực yêu thương, Ôn Hứa thị nói rằng họ từng có một người con gái.

Là con cái, nàng không thể phán xét chuyện của thế đại phụ huynh, chỉ hiểu rằng Thái hậu đối xử tốt với nàng những năm qua là xuất phát từ tình cảm của một người mẹ.

Sau khi nàng rời khỏi Đại Thịnh, Thái hậu biết nàng giả c.h.ế.t sẽ đau lòng đến nhường nào?

Mặt Ôn Hạ lạnh ngắt, Hoắc Chỉ Chu cúi xuống lau nước mắt cho nàng.

"Hạ Hạ, muội cuối cùng cũng không còn là thê tử của Hoàng đế Đại Thịnh nữa, sau này không cần phải nhìn sắc mặt hắn ta nữa."

Ôn Hạ ngẩng đôi mắt đẫm lệ lên, mỉm cười nhìn Hoắc Chỉ Chu.

Lẽ ra nàng phải vui mừng, nhưng nước mắt cứ thế tuôn rơi không ngừng.

Bao nhiêu năm chịu đựng tủi nhục cuối cùng cũng đổi lấy được chiếu thư phế hậu này, chỉ mong sau này nàng có thể vạn sự như ý, chỉ làm những việc mà nàng muốn làm.

Nước mắt nàng rơi lã chã, như những hạt châu đứt dây, Hoắc Chỉ Chu ôm nàng vào lòng.

Ôn Hạ không còn từ chối nữa, vùi mặt vào vạt áo long bào của hắn, mặc cho nước mắt chảy khô.

Bầu trời xa xa mây đen tan biến, mặt trời ló dạng, theo gió chậm rãi lên cao, vạn vật đều được phủ lên một tầng ấm áp.

Vì vui mừng, mấy ngày nay Ôn Hạ ăn nhiều hơn bình thường, cũng chủ động đến phòng hoa đợi mấy cây hoa quỳnh nở, nhưng đợi hai đêm rồi vẫn không thấy hoa nở.

Hoắc Chỉ Chu cười nói rằng hoa còn chưa đến kỳ nở, ước chừng phải ba năm ngày nữa, bảo nàng không cần phải canh chừng mỗi ngày.

Ôn Hạ muốn nói rằng nàng đang rất vui.

Nàng đã chịu đựng bao nhiêu năm, chưa bao giờ vui vẻ như bây giờ.

Trong phòng hoa tối nay, nụ hoa quỳnh rũ xuống, Ôn Hạ ngồi bên bếp than, chống cằm, biết rằng lại đợi vô ích, liền khẽ gọi "Tuyết Đoàn".

Con mèo trắng meo meo một tiếng nhảy lên đùi nàng.

Ôn Hạ hỏi Cẩm Nhạn: "Hoàng thượng vẫn còn đang thượng triều sao?"

"Bẩm Nương nương, Kình công công truyền lời, các đại thần vừa lui, Hoàng thượng đang ở Bỉnh Khôn điện một mình, người xử lý xong chính sự sẽ đến ngay."

Ôn Hạ đứng dậy khỏi ghế, làn váy màu đỏ hải đường trải dài trên mặt đất, ôm Tuyết Đoàn khẽ mím môi: "Trà chiều của Hoàng thượng đâu?"

Cẩm Nhạn thấy đôi mắt đẹp của nàng ánh lên ý cười dịu dàng, vui vẻ nói: "Nô tỳ đi chuẩn bị ngay."

Trước khi lâm triều, Hoắc Chỉ Chu có thói quen uống canh bổ thần, sau khi tan triều lại dùng trà an thần để dễ dàng đi vào giấc ngủ. Trước đây, trà an thần đều do các cung nhân ngự tiền dâng lên, Ôn Hạ chưa từng tự tay mang đồ ăn thức uống đến cho hắn, nhưng hôm nay nàng vui vẻ trong lòng, muốn quan tâm Tứ ca ca nhiều hơn một chút.

Ôn Hạ bưng lưu ly ngọc trản, lặng lẽ bước vào trong điện. Kình Khâu liếc mắt nhìn nàng, che giấu nụ cười rồi cung kính bẩm báo: "Hoàng thượng, trà chiều đã mang tới."

"Dâng lên." Hoắc Chỉ Chu ngồi trên long ỷ, cúi đầu xem xét văn thư, đầu cũng không ngẩng lên.

Ôn Hạ mỉm cười, lặng lẽ bước lên ngọc giai, khi nàng sắp đặt lưu ly ngọc trản lên ngự án, Hoắc Chỉ Chu đưa tay ra đón lấy, rất tự nhiên nắm lấy cổ tay nàng, kéo nàng đến bên long ỷ.

Ôn Hạ ngẩn người. "Sao huynh biết là muội?"

Hoắc Chỉ Chu không ngẩng đầu, vẫn nhanh chóng viết chiếu thư, chỉ khẽ cười nói: "Mùi hương trên người muội."

Ôn Hạ chỉ biết lặng lẽ ngồi bên cạnh, nhìn Hoắc Chỉ Chu đặt bút xuống, cầm lấy ngọc tỷ. Chờ hắn đặt chiếu thư sang một bên, bưng ngọc trản lên uống cạn trà chiều, rồi mỉm cười nhìn nàng.

"Đây là lần đầu tiên muội mang đồ ăn đến cho ta."

"Đây không tính là đồ ăn." Ôn Hạ có chút ngượng ngùng, "Tứ ca ca thích ăn gì? Muội nhớ trước đây huynh thích đồ ăn mặn."

"Phương thức gan ngỗng muội làm rất ngon, ta không kén ăn."

Người từng uống nước giếng cầm hơi, làm sao có thể chê đồ ăn được chứ. Đối với Hoắc Chỉ Chu mà nói, hiện tại tất cả đều vô cùng

quý giá, hắn đã rất may mắn rồi, chỉ mong có thể giúp Yên Quốc cường thịnh trở lại.

Ánh mắt sâu thẳm của hắn khiến Ôn Hạ có chút lúng túng, nàng dường như chỉ biết làm đồ ăn mặn, lại còn dựa theo phương thức của Tứ ca ca, nhưng nàng đang làm một chiếc đai lưng mới cho hắn.

Ôn Hạ nói: "Người huynh sợ lạnh, bây giờ là mùa đông rồi, các quan sau khi tan vãn triều trở về phủ cũng đã muộn, ngày hôm sau lại phải dậy sớm vào giờ Tuất để lâm triều. Nếu được, Tứ ca ca bớt thượng vãn triều vào những đêm đông đi."

"Ừ, ta nghe lời Hạ Hạ." Hoắc Chỉ Chu nắm lấy tay Ôn Hạ.

Tim Ôn Hạ đập nhanh, muốn rút tay ra nhưng bị hắn nắm chặt, đầu ngón tay hắn có vết chai mỏng, ma sát trên ngón tay nàng tạo nên cảm giác ngứa ngáy. Long ỷ tuy rộng, nhưng khoảng cách giữa hai người rất gần, ngồi yên lặng như vậy gần như có thể nghe thấy tiếng hít thở của nhau.

Ôn Hạ mới phát hiện trong điện không biết từ lúc nào đã không còn bóng dáng cung nhân. Nàng đang định bảo Hoắc Chỉ Chu đi nghỉ sớm thì thấy hắn cau mày, đôi mắt đẹp ẩn chứa đau đớn, một tay đang ấn vào chỗ bệnh cũ ở tim.

"Tứ ca ca!" Ôn Hạ lo lắng gọi khẽ, vuốt lên bàn tay hắn đang ấn vào ngực: "Huynh lại đau rồi sao?"

Ôn Hạ lớn tiếng gọi thái y.

"Vô dụng thôi." Hoắc Chỉ Chu nắm c.h.ặ.t t.a.y nàng, lắc đầu an ủi: "Ta chỉ là đột nhiên đau một chút."

"Bây giờ là mùa đông, không còn là mùa thu nữa, ban đêm lạnh như vậy, huynh nên đi ngủ sớm." Trong mắt Ôn Hạ vừa trách móc vừa đau lòng, "Muội dìu huynh về tẩm cung nhé."

Hoắc Chỉ Chu vừa định an ủi nàng rằng hắn không sao, nhưng nhìn vào đôi mắt hạnh long lanh nước của nàng, yết hầu hắn khẽ chuyển động, không nói ra lời rằng hắn đã không còn đau nữa.

Hình như chỉ có lúc này nàng mới vô điều kiện quan tâm chăm sóc hắn.

Trở về tẩm cung, cung nhân hầu hạ Hoắc Chỉ Chu rửa mặt. Ôn Hạ vẫn luôn đợi ở bên ngoài, cho đến khi Kình Khâu tiến lên bẩm báo Hoàng thượng đã nằm xuống, chỉ là vẫn đang ấn vào ngực, sắc mặt rất kém.

Ôn Hạ lo lắng bước vào tẩm cung, quỳ xuống bậc thềm trước long sàng, làn váy màu hoa hải đường trải dài ra xung quanh.

"Tứ ca ca..." Trong mắt nàng tràn đầy thương xót.

Hoắc Chỉ Chu nhìn nàng chằm chằm, vừa đưa tay ra đã bị những ngón tay mềm mại của nàng nắm lấy. Ánh mắt hắn phủ một tầng u ám, hàng mi khẽ rũ xuống.

"Huynh có ngủ được không? Nếu đau quá muội sẽ gọi thái y."

"Đã đỡ nhiều rồi." Hoắc Chỉ Chu cuối cùng vẫn lừa nàng, hắn nhắm mắt lại: "Hạ Hạ, ta ngủ một lát, muội đừng đi."

Hắn chỉ có thể nghe thấy tiếng "Ừm" mềm mại đầy thương xót của nàng.

Trong lòng Hoắc Chỉ Chu day dứt, một mặt lo lắng Ôn Hạ sẽ bị lạnh, một mặt lại không nỡ để nàng rời đi. Hắn hiểu rõ tính cách của Ôn Hạ, cho dù trốn thoát khỏi Kỳ Diên, nàng cũng sẽ lo lắng Ôn gia có bị liên lụy hay không, cho nên nàng không dám đáp ứng bất kỳ yêu cầu nào của hắn.

Mà bây giờ nàng nhìn thấy bức hưu thư do Đại Thịnh Thái hậu viết, mới buông bỏ thân phận và phòng bị, buông bỏ ràng buộc lễ giáo,

cuối cùng vui vẻ làm lại chính mình, cũng nguyện ý chủ động mang trà chiều đến cho hắn.

Giữa bọn họ, chỉ thiếu một lời đồng ý của nàng.

Bên mép giường hơi lún xuống, trong màn trướng rất yên tĩnh. Hoắc Chỉ Chu mở mắt ra, Ôn Hạ đã ngủ gục trên mép giường, giống như lần trước, gương mặt trắng nõn ửng hồng, sống mũi xinh xắn, dung nhan say ngủ kiều diễm yên bình.

Hắn lặng lẽ mím môi, đứng dậy bế nàng vào trong giường. Nhưng Ôn Hạ khẽ rên một tiếng, dường như thoải mái xoay người, hàng mi khẽ run, mở mắt ra trong vòng tay hắn.

Vẻ mơ màng ngái ngủ trong mắt nàng đều hóa thành hoảng loạn, đôi môi đỏ mọng run rẩy: "Tứ ca ca..."

"Ta không sao rồi, Hạ Hạ, đêm nay muội ngủ ở đây đi, ta ngủ chỗ khác."

Nàng muốn ngồi dậy, Hoắc Chỉ Chu vẫn giữ nguyên tư thế ôm nàng, đã giam cầm nàng trong lãnh địa của mình. Nàng không dám chạm vào cánh tay hắn, đôi mắt hạnh long lanh nước, hoảng loạn luống cuống.

Yết hầu khẽ chuyển động, Hoắc Chỉ Chu nhìn nàng chằm chằm: "Hạ Hạ, muội có thích Tứ ca ca không?"

Ôn Hạ sững người.

"Bây giờ không còn thân phận Hoàng hậu Thịnh Quốc nữa, ta không phải Ôn Tư Hòa, ta tên là Hoắc Chỉ Chu. Ta hỏi muội, muội có thích ta không?"

Mái tóc đen của hắn rơi xuống cổ trắng nõn của nàng, không chịu nổi cảm giác ngứa ngáy do tóc hắn lướt qua, nàng khó chịu né

tránh, xương quai xanh lộ ra khỏi vạt áo, để lộ một đoạn xương ngọc nõn nà.

Hắn từng chút một cúi người xuống.

Ôn Hạ cùng từng trải qua với Kỳ Diên như vậy, nàng cũng rất sợ Kỳ Diên như vậy. Bị Hoắc Chỉ Chu nhìn chằm chằm như vậy, giọng nói của nàng run rẩy: "Tứ ca ca, muội không biết."

"Muội không biết, muội coi muội là ca ca của muội, nhưng mà, nhưng muội..."

Ôn Hạ không nói nên lời, khoảng cách giữa hai người rất gần, ngoại trừ Kỳ Diên, nàng chưa từng bị hơi thở mạnh mẽ của nam nhân bao vây như vậy, đôi môi đỏ mọng phát ra tiếng thở dốc hoảng loạn.

"Tại sao không biết?" Đáy mắt Hoắc Chỉ Chu dâng lên mừng rỡ: "Hạ Hạ, muội có thể nói không có, nếu muội trả lời Tứ ca ca là muội không biết, vậy thì trong lòng muội đã từng nghĩ đến ta."

Một giọt nước mắt rơi vào cổ Ôn Hạ, nàng ngơ ngác nhìn người trước mặt.

Chàng trai trẻ mỉm cười, nhưng đuôi mắt lại ươn ướt, nhìn sâu vào mắt nàng.

"Hạ Hạ..."

"Cho muội thời gian được không?" Ôn Hạ thở hổn hển, quay đầu đi không dám nhìn hắn.

Hoắc Chỉ Chu cuối cùng cũng cười, hai mươi mốt năm nay chưa từng cười như lúc này.

"Ừ."

"Dù bao lâu, ta cũng sẽ đợi muội."

Ôn Hạ cuối cùng cũng ngồi dậy. Hoắc Chỉ Chu buông lỏng tay, nhưng không rời đi, mà cúi người nhìn nàng chăm chú. Đôi mắt đế vương uy nghiêm ngày thường giờ đây chỉ còn lại sự ôn nhu, trong sáng, thậm chí còn mang theo chút cầu khẩn.

"Ta có thể hôn Hạ Hạ không?"

Khóe mắt ửng đỏ của Ôn Hạ thoáng né tránh, nàng vén chăn định rời đi.

Hoắc Chỉ Chu buồn bã giữ tay nàng lại: "Được rồi, là ta đã làm muội sợ. Nhưng muội hãy ở lại đây, đã quá nửa đêm rồi, bên ngoài trời lạnh. Ta sẽ ra thư phòng."

Ôn Hạ vẫn muốn rời đi.

Hoắc Chỉ Chu nói: "Mẫu hậu biết ta mắc bệnh, đã cho cung nhân canh giữ bên ngoài. Muội đi ra ngoài e là sẽ khiến mẫu hậu hiểu lầm, nếu muội không ngại."

Lông mi cong vút của nàng run lên, cuối cùng cũng không nói lời từ chối nữa.

Hoắc Chỉ Chu bất đắc dĩ, đứng dậy kéo lại vạt áo đã bung ra, che đi phần n.g.ự.c với những múi cơ rắn chắc bên dưới lớp áo ngủ. Chẳng trách nàng sợ hãi, lúc nãy hắn quả thực bị dục vọng lấn át, suýt chút nữa đã không kiềm chế được mà hôn lên môi nàng.

Ôn Hạ ở lại tẩm cung của hắn.

Nhưng tim nàng vẫn đập rất nhanh. Nàng lặng lẽ nằm xuống, mặc cho muôn vàn suy nghĩ cuộn trào trong lòng.

Thái Hậu đã giúp nàng, nàng không còn là Hoàng hậu của Kỳ Diên nữa.

Giờ đây nàng có thể tự mình lựa chọn phu quân, tại sao còn phải giữ những lễ nghi trong thâm tâm?

Tại sao nàng không thể chọn một người mình thích, chọn một người hiểu nàng như Tứ ca ca?

Nam nhân trên đời này không phải ai cũng giống như Kỳ Diên, chỉ coi trọng dung mạo của nàng. Ít nhất, Tứ ca ca, người lớn lên cùng nàng, thì không phải như vậy.

Tẩm cung yên tĩnh, không có cung nhân nào vào quấy rầy, Hoắc Chỉ Chu cũng không còn lỗ mãng bước vào nữa.

Ôn Hạ mệt mỏi nhắm mắt lại, không muốn nghĩ ngợi thêm nữa.

...

Thư phòng ở Tử Thần Cung đèn đuốc sáng trưng.

Hoắc Chỉ Chu dựa vào long ỷ, đầu gối đắp chăn lông vũ, lò sưởi trong điện tỏa ra hơi ấm áp.

Cung nhân hầu hạ hai bên, hắn thản nhiên nói: "Lui xuống đi."

Cung nhân cẩn thận lui ra khỏi thư phòng, chỉ để lại ấm trà trên lò sưởi.

Trên ngự án trải một bức tranh, trong tranh là Ôn Hạ lúc mười tám tuổi.

Hoắc Chỉ Chu mím môi mỏng, ngón tay vuốt ve bờ môi đỏ mọng của nàng trong tranh. Đôi mắt đẹp không còn ôn nhu, trong sáng nữa mà bị một tầng sắc tối cuồn cuộn, nóng bỏng che phủ. Dưới lớp chăn lông vũ, hắn tự mình giải tỏa.

Hắn luôn luôn tự chủ, ngoại trừ việc chinh phục quyền lực, hắn không hề có dục vọng với bất cứ điều gì khác.

Nhưng duy chỉ có Ôn Hạ.

Tình cảm huynh muội biến chất bắt đầu từ ngày nào hắn đã không còn nhớ rõ nữa.

Hắn chỉ biết rõ mỗi khi nhớ về nàng, ngoài đôi mắt trong veo, má lúm đồng tiền thanh khiết, tiếng cười rạng rỡ, còn có hình ảnh Ôn Lập Chương quở trách hắn, nàng đứng chắn trước mặt hắn, nói: "Phụ thân muốn phạt ca ca thì hãy phạt con trước."

Những vết thương ngoài da khi luyện tập trong doanh trại là chuyện thường tình, bôi thuốc, băng bó cẩn thận khoảng mười ngày là sẽ không còn đau nữa.

Nhưng mỗi lần nàng đều đau lòng, nhìn vết thương dữ tợn kia vừa rơi nước mắt vừa hỏi hắn có đau không.

Hoắc Chỉ Chu cứ thế giày vò trong mối tình cấm kỵ này hết lần này đến lần khác, và giờ đây, nàng cuối cùng cũng bằng lòng cho hắn thời gian.

Nàng cuối cùng cũng bằng lòng không coi hắn là ca ca nữa, mà sẽ đỏ mặt bối rối khi xem hắn như một nam nhân trưởng thành.

...

Đối với văn thư của Kỳ Diên, hôm đó Hoắc Chỉ Chu đã đáp lại bằng nghi lễ khách sáo, bức thư hồi âm do sứ thần mang về Đại Thịnh.

Đầu đông, Thanh Châu cũng dần trở lạnh, cây cối trong sân vườn đều mang vẻ tiêu điều, xơ xác.

Kỳ Diên nghe sứ thần đọc thư hồi âm của Yến quốc, Yến đế dùng từ ngữ ngắn gọn, khách sáo đáp rằng sẽ lưu ý, nhưng trong thư không hề đề cập đến việc trả lại Càn, Gia nhị châu.

Kỳ Diên không biết Yến đế rốt cuộc đang nghĩ gì, dường như không hề động lòng với hai tòa thành trì này.

Mấy ngày nay, Thường Thiện Trị bẩm báo rằng việc trục vớt tàu đắm đã hoàn tất, không tìm thấy tung tích của Hoàng hậu nương nương.

Kỳ Diên đương nhiên mừng thầm, nhưng càng không đoán ra Ôn Hạ sẽ đi nơi nào.

Thanh Châu chắc chắn là không có tin tức của nàng.

Ám vệ mà Vân Nặc phái đi dò la tin tức trong giang hồ cũng không mang về được tin tức hữu ích nào.

Sau vài ngày hồi phục, Kỳ Diên đã có thể nhìn thấy, nhưng không thể mở mắt quá lâu, sẽ bị chói mắt và đau nhức, Từ Hoa Quân vẫn cho hắn dùng thuốc đắp mắt.

Tiếng bước chân của Trần Lân truyền vào trong điện, Kỳ Diên thính lực nhạy bén, nghe ra phía sau còn có hai người đi cùng.

"Hoàng thượng, Thế tử Trường Ninh Hầu và Lương đại nhân đến Thanh Châu yết kiến ngài."

Kỳ Diên không có tâm trạng, nhạt giọng hỏi: "Hai người các ngươi đến làm gì?"

"Đương nhiên là đến khuyên Hoàng thượng." Hai người hành lễ quân thần xong, mới thở dài như bằng hữu, khuyên nhủ hết lời.

"A Diên, người đã tự làm mình bị thương thành ra thế này rồi, thì hãy quay về đi, phái người đi tìm là được."

Kỳ Diên mím chặt môi mỏng, không nói một lời.

Lương Hạc Minh không biết Ôn Hạ đối với hắn quan trọng đến nhường nào.

Nguyễn Tư Đống nói: "Tuy rằng thần cũng muốn khuyên người hồi kinh, cũng là Thái Hậu phái hai chúng ta đến khuyên người hồi kinh, nhưng thần nghĩ người nếu không tự mình đi tìm thì sẽ không cam lòng."

Kỳ Diên lúc này mới có chút d.a.o động: "Trẫm không biết Hạ Hạ hiện giờ sống có tốt không."

Giọng nói khàn khàn vì nhiều ngày không mở miệng của hắn mang theo sự đau đớn: "Nàng từ nhỏ được nuông chiều, không chịu được khổ cực bên ngoài."

"Trẫm đã nghĩ thông suốt rồi, đợi tìm được nàng trở về, nàng sẽ cùng Thái Hậu, cùng mẫu thân nàng ở trong hoàng cung. Trẫm sẽ ở Du Lâm ly cung, đợi dỗ dành nàng vui vẻ rồi mới quay về."

Lương Hạc Minh nói: "Mắt người sắp mù rồi, còn tìm thế nào nữa?"

Nguyễn Tư Đống trừng mắt nhìn Lương Hạc Minh, cũng thở dài nói: "A Diên, có một chuyện ta nghĩ phải phân tích cho người nghe."

"Hoàng hậu bỏ trốn, Thái Hậu tự trách, đã viết chiếu thư phế hậu cho Ôn tướng, cả Ôn gia đều đang tìm kiếm tung tích của Hoàng hậu..."

"Mẫu hậu viết chiếu thư phế hậu?"

Nguyễn Tư Đống gật đầu, rồi mới nhớ ra Kỳ Diên không nhìn thấy, vội vàng đáp lại một tiếng.

Kỳ Diên siết chặt chiếc nhẫn trên tay, nhưng không hề tức giận, chỉ có nụ cười chua xót: "Bà ấy vẫn luôn coi Hạ Hạ như con gái, nhưng không có ngọc tỷ của trẫm, chiếu thư đó chẳng qua chỉ là một tờ giấy lộn."

Đó chẳng qua chỉ là Thái Hậu an ủi sự áy náy trong lòng mà thôi.

Nguyễn Tư Đống nói: "Người nghe ta nói tiếp, Ôn gia đều đang tìm kiếm, người tra được manh mối gì, bọn họ liền phái Ôn gia quân cùng đi tìm. Nhìn thì có vẻ như đang sốt sắng giúp người, nhưng Mạn Nương phân tích với ta, Hoàng hậu là người tôn quý như vậy, từ nhỏ chưa từng chịu khổ, Ôn gia sao có thể yên tâm để nàng lưu lạc bên ngoài? Trừ phi Ôn gia biết tung tích của nàng."

Kỳ Diên không cảm thấy bất ngờ, hắn đương nhiên đã nghĩ đến những điều này: "Ôn gia sẽ không nói cho trẫm, ngươi nghĩ trẫm có thể dùng hình phạt để ép buộc Ôn gia sao?" Hắn mà dùng hình, Ôn Hạ sẽ không bao giờ quay về nữa.

Nguyễn Tư Đống vội vàng nói: "Ôi, người đúng là đang mê muội! Ý ta là những nơi bọn họ đã tìm, chắc chắn không phải là nơi Hoàng hậu đang ở! Người chỉ cần tìm những nơi bọn họ chưa từng đến là được rồi!"

Tay Kỳ Diên đang cầm chén trà đột nhiên dừng lại.

Trong đầu hắn nhanh chóng nhớ lại những nơi mà ám vệ đã điều tra Ôn gia tìm kiếm trong những ngày qua, loại trừ những thành trì còn lại.

"Vân Châu, Hứa Châu, ? Thành!" Kỳ Diên lập tức ra lệnh cho Trần Lân đi điều tra những nơi này, nhưng hắn lại đột nhiên nói: "Còn cả Yến Quốc nữa."

Nguyễn Tư Đống không cho là đúng: "Hai nước chúng ta ngay cả việc buôn bán còn chưa mở, Hoàng hậu có thể đến Yến Quốc sao? Nơi đó phải có người thân thích nào của nàng thì nàng mới dám đến chứ."

Kỳ Diên nuốt khan, nhớ đến Ôn Tư Hòa - người con trai thứ tư đã biến mất của Ôn gia.

Hắn đã biết Ôn Hạ dựa dẫm vào Ôn Tư Hòa nhiều đến nhường nào từ lần gặp nàng dưới nước năm xưa.

Hắn chỉ suy đoán như vậy, không hề nghĩ Ôn Tư Hòa là người Yên quốc.

Sau khi phái người đi điều tra ba tòa thành này, Kỳ Diên cuối cùng lại nhen nhóm hy vọng.

Hắn trầm giọng ra lệnh cho Trần Lân: "Chuẩn bị xe ngựa, trẫm muốn đích thân đi cùng."

Trần Lân cùng Nguyễn Tư Đống khuyên Kỳ Diên nên dưỡng mắt cho khỏi hẳn.

Nguyễn Tư Đống nói: "Hay là bệ hạ cứ để bọn họ thăm dò ba nơi đó trước, rồi người hãy đi?"

"A Diên, chuyện của người và tiểu hoàng hậu đến nước này, ta cũng thấy tiếc cho hai người. Việc cấp bách bây giờ là phải tìm được nàng ấy. Mạn Nương nói với ta, bảo người thử nhớ lại xem trước khi nàng ấy rời đi, người có thấy gì khác thường không?"

"Trước khi rời đi, nàng ấy luôn ở Ly cung, trẫm đã ba ngày không gặp nàng ấy. Đêm gặp nàng ấy, nàng ấy đã mơ..."

Giọng Kỳ Diên trầm xuống, nhớ lại đêm hôm đó, hắn nghe cung nhân nói nàng ấy bị bệnh, bèn nhân lúc nàng ấy ngủ say đến thăm, lại nghe thấy nàng ấy gọi "Thái tử ca ca" trong mơ.

Lòng hắn thắt lại, định ôm nàng ấy thì bị nàng ấy tát một cái khi tỉnh dậy.

Nàng ấy muốn hắn đi.

Lúc đó, nàng ấy vẫn là nàng ấy, không phải nữ tử cải trang kia.

Sau đó, hắn không dám quấy rầy nàng ấy nữa, bị Nguyễn Tư Đống rủ rê đến Vận thành uống rượu.

Ngón tay thon dài bỗng gõ lên đầu gối.

Kỳ Diên trầm giọng hỏi Nguyễn Tư Đống: "Ngươi có nhớ lần trở về từ Vận thành, trẫm từng nói có một nữ tử có vài phần giống hoàng hậu không?"

Nói đến đây, Kỳ Diên như chợt nắm được một tia sáng le lói trong màn sương mù, trầm giọng ra lệnh cho Trần Lân: "Hình như là ngày hai mươi mấy tháng Tám, hãy điều tra rõ ngày trẫm rời khỏi kinh thành, đem danh sách tất cả những người ra vào cổng thành ngày hôm đó đến đây cho trẫm, lập tức đi làm!"

Nguyễn Tư Đống lắc đầu: "Hoàng thượng, nữ tử đó thần cũng đã gặp qua rồi, nàng ta hết sức bình thường, đừng nói là khuôn mặt không giống hoàng hậu, ngay cả dáng người cũng không giống, mắt nào của người nhìn ra nàng ta giống hoàng hậu vậy?"

Giờ Kỳ Diên mắt không nhìn thấy rõ, Nguyễn Tư Đống vừa nói xong câu này liền hối hận, vội vàng tạ tội.

Kỳ Diên che mắt bằng lớp vải thuốc, sau khi không nhìn thấy gì, dường như suy nghĩ càng thêm rõ ràng.

Trong mắt hắn là bóng lưng của nữ tử kia và bóng dáng yểu điệu của chưởng quầy Ức Cửu Lâu.

Nữ tử đó rõ ràng không giống Ôn Hạ chút nào, là điểm nào khiến hắn cảm thấy giống?

Là vẻ lảng tránh rụt rè khi sợ hãi?

Là dáng vẻ cúi đầu?

Dù là gì, hắn cũng chỉ thấy được sự thân thiết của Ôn Hạ trên người nữ tử xa lạ đó, chỉ một lần duy nhất.

—— Nàng ta rất có thể chính là Ôn Hạ bị cải trang.

Tim Kỳ Diên đập thình thịch, nhưng bỗng nhiên cả người khựng lại.

Hắn nhớ đến chủ tiệm Ức Cửu Lâu bên cạnh nữ tử kia.

Hắn đột ngột xé lớp vải thuốc, lạnh lùng nhìn ánh sáng chói mắt: "Phong tỏa Ức Cửu Lâu, trẫm muốn biết mọi tin tức về chủ tiệm đứng sau, mang chưởng quầy đến gặp trẫm."

Ức Cửu Lầu.

Mười chín.

Ôn Tư Hòa.

Kỳ Diên lạnh lùng nhìn ánh sáng chói mắt làm đau hai mắt, đến lúc này, dường như hắn mới nắm được một chút manh mối.

Nguyễn Tư Đống và những người khác tuy không hiểu, nhưng cũng không dám cắt ngang.

…

Trần Lân phái cấm vệ có khinh công đi điều tra việc này, ba ngày sau mang theo chưởng quầy họ Tiêu của Ức Cửu Lầu và danh sách những người ra vào cổng thành Kinh Đô ngày hai mươi bảy tháng Tám trở về.

Kỳ Diên thẩm vấn chưởng quầy họ Tiêu.

Chưởng quầy họ Tiêu đã sợ mất mật.

Tiệm bị phong tỏa, quan binh không nói hai lời, áp giải ông ta đến đây.

Hai mắt Kỳ Diên đã hồi phục, đáy mắt sâu thẳm chỉ còn lại sát khí lạnh lẽo, mỗi chữ thốt ra từ đôi môi mỏng đều lạnh như băng.

Chưởng quầy họ Tiêu run rẩy đáp: "Tiểu nhân chưa từng gặp chủ tiệm, mỗi lần đều là quản gia trong nhà đến, giọng nói của vị quản

gia đó có chút nữ tính, giống như giọng của thái giám trong cung đã về hưu."

Kỳ Diên nheo đôi mắt phượng sâu thẳm: "Nam tử tuấn tú, dáng người cao ráo kia là chủ tiệm?"

"Không phải, đó là người nhà của chủ tiệm, hắn nói họ Ôn, đưa một miếng ngọc bội cho tiểu nhân xem, đến liên tục năm ngày."

Năm ngày.

Kỳ Diên hỏi rõ ngày cụ thể.

Câu trả lời của chưởng quầy họ Tiêu khiến hắn lập tức hiểu ra.

Người nhìn thấy trong tiệm hôm đó e là Ôn Tư Hòa thật.

Ôn Tư Hòa đến liên tục năm ngày, là đang đợi Ôn Hạ, lúc đó nàng ấy đang ở trong cung, chưa đến Du Lâm ly cung.

Nhưng nếu Ôn Tư Hòa không phải chủ tiệm, vậy chủ tiệm là ai?

Kỳ Diên nheo mắt, không muốn tin chủ tiệm là Ôn Hạ.

Hắn mơ hồ nhớ lại lần đầu tiên biết đến món ăn hầm đó, chính là lúc Bạch Khấu mua về cung cho Ôn Hạ.

Nàng ấy không phải đi mua, mà là đang tìm tung tích của tứ ca nàng ấy?

Ức Cửu Lâu là do nàng ấy xây dựng, vì Ôn Tư Hòa mà xây dựng?

Tất cả đều là suy đoán, nhưng ánh mắt Kỳ Diên tràn đầy hung ác, suýt chút nữa bóp nát chiếc nhẫn mới trên tay.

"Bọn họ còn nói gì nữa, làm gì nữa?"

Chưởng quầy họ Tiêu run rẩy nhớ lại: "Hắn để lại địa chỉ, nói nếu chủ tiệm trở về, hãy bảo chủ tiệm đến đó tìm hắn."

"Tiểu nhân giờ không nhớ rõ nữa hu hu, thật sự không nhớ rõ nữa, chỉ nhớ tiểu tư của hắn nói tìm Lý gia Trung..."

Kỳ Diên lạnh lùng nhìn Trần Lân.

Trần Lân, Nguyễn Tư Đống và Lương Hạc Minh đều đang tìm kiếm cái tên này trong danh sách những người ra vào cổng thành.

Bên tai toàn là tiếng va chạm của thẻ tre, nặng nề, chậm chạp.

Kỳ Diên nuốt khan, trong đầu là gương mặt của nam tử trong Ức Cửu Lâu.

Lúc đầu nghe chưởng quầy họ Tiêu chuyển lời tìm người thân của chủ tiệm, hắn cảm thấy người đó dường như hiểu hắn, là người cùng loại với hắn.

Có lẽ, người truyền lời chính là Ôn Hạ.

Là nàng ấy hiểu hắn.

Nàng ấy xây dựng tiệm ăn đó chỉ để tìm Ôn Tư Hòa, năm mười chin tuổi?

Hôm đó hắn tưởng rằng thanh niên mình gặp là chủ tiệm, sau khi tiếp xúc, hắn không có thiện cảm với người đó. Trần Lân cũng nói khí chất của người đó đặc biệt, hoàn toàn không giống thương nhân bình thường.

Ánh mắt Kỳ Diên dần tối sầm lại, khí thế quanh người lạnh lẽo như cuộn trào gió tuyết mùa đông.

Sao giờ hắn mới nghĩ đến, sự ung dung, khí độ đó, ngoài hoàng thân quốc thích, còn ai biết thân phận của hắn mà không quỳ lạy hành lễ?

"Tìm thấy rồi!"

Trần Lân kích động đưa thẻ tre lên: "Lý gia Trung, Lý gia Hiếu, Lý Oanh Oanh! Ngày hai mươi bảy tháng Tám, giờ Thân ra khỏi thành!"

Đôi mắt sâu thẳm của Kỳ Diên như phủ lớp băng lạnh: "Điều tra tiếp, men theo con đường đến Yên quốc."

Có tên và lộ trình, Trần Lân tra rất nhanh, vài ngày sau gửi thư cho Kỳ Diên bằng chim bồ câu từ Vọng Châu.

Kỳ Diên siết chặt bức thư trong tay, cổ họng nóng rát, tim mỗi lần đập đều là đau đớn.

Ba cái tên này đi từ Kinh Đô về phía bắc, dừng lại ở Vọng Châu.

Đi về phía trước Vọng Châu chính là Bắc Địa.

Bọn họ biến mất khỏi danh sách ở Bắc Địa.

Bởi vì đó là địa bàn của Ôn gia quân, Ôn Hạ vào Bắc Địa có thể xóa sạch mọi dấu vết.

Nội lực trong lòng bàn tay nghiền nát bức thư.

Ánh mắt Kỳ Diên c.h.ế.t lặng, chỉ thấy thanh niên tuấn tú như ngọc trong Ức Cửu Lâu trả lời hắn —— đó là cô nương mà hắn yêu thương.

Chỉ thấy trước cổng thành Kinh Đô, Ôn Hạ cải trang dựa vào lòng người đó.

Sẽ không còn bóng dáng Ôn Hạ ở Bắc Địa nữa.

Qua Bắc Địa, nàng ấy có thể đến Yên quốc.

Người duy nhất có thể mang nàng ấy đi, giấu nàng ấy kỹ đến vậy, chỉ có thể là hoàng tộc Yên quốc.

Chương 65: Chương 63

Buổi sáng sớm, Ôn Hạ còn chưa kịp rời khỏi chiếc chăn ấm áp thì đã bị giọng nói mừng rỡ của Hương Sa đánh thức.

Tiếng chuỗi ngọc va chạm vào nhau nghe lanh lảnh, Hương Sa vén màn bước vào tẩm cung.

"Nương nương, tuyết rơi rồi, tuyết rơi nhiều lắm! Bên ngoài đẹp lắm ạ."

Ôn Hạ mở mắt ra, lưu luyến hơi ấm trong chăn, khóe môi cũng cong lên vui vẻ.

Nàng thức dậy, mặc quần áo chỉnh tề, rồi ra sân chơi đùa với tuyết.

Tuyết dày phủ lên mặt đất một lớp chăn trắng xóa, những đóa hồng mai trong sân hé lộ những cánh hoa đỏ nhỏ nhắn từ đám tuyết phủ kín cành. Chiếc xích đu của nàng cũng bị tuyết trắng bao phủ, một cục tuyết nhảy lên ghế, chiếc xích đu đung đưa theo thân hình tròn trịa của nó, ngay cả mèo cũng kêu meo meo đầy thích thú.

Ôn Hạ nắm chặt chiếc lò sưởi tay trong tay, mặc cho gió lạnh phả vào má, nàng lúc này lại muốn vẽ tranh trong tuyết, nhưng lại sợ bệnh đau mắt tái phát. Chỉ đứng thêm một lúc, nàng liền trở về điện ấm áp, khóe môi khẽ cong lên.

Ngày tháng còn dài, cảnh đẹp không cần phải vội vàng xem hết trong một lúc.

…

Giữa đất trời trắng xóa, một con tuấn mã phóng khoáng phá tan màn tuyết rơi dày đặc, vạt áo đen tung bay mạnh mẽ trong gió tuyết.

Lông mi Kỳ Diên phủ đầy bông tuyết, mắt nhìn thấy toàn một màu trắng xóa, thấp thoáng vài ba ngôi nhà gỗ điểm xuyết. Liên tục nhiều ngày không ngừng cưỡi ngựa chạy đi, thể lực đã đến giới hạn, hắn cố gắng mở mắt, mím chặt môi phi ngựa tiến lên.

Đây là lãnh thổ của Yên quốc.

Cách hoàng thành Đông Đô chỉ còn một canh giờ nữa.

Hắn còn nhanh hơn cả Trần Lân và những người khác đã xuất phát trước để xâm nhập vào Yên quốc.

Vân Nặc đuổi theo phía sau, cuối cùng cũng đi song song với hắn khi Kỳ Diên giảm tốc độ.

"Hoàng thượng, người phải nghỉ ngơi một chút, nếu không đến Đông Đô thì cả thuộc hạ và người đều sẽ kiệt sức."

Kỳ Diên không dừng lại.

Những ngày qua hắn đều dùng khinh công để đến đây, nội lực đã cạn kiệt, giờ chỉ còn thể cưỡi ngựa.

Đây là lãnh thổ của Yên quốc, vẫn chưa biết Ôn Hạ đang ở đâu, người mà hắn mang theo chỉ có hai trăm sĩ phục, đều chậm hơn hắn hai ngày, vẫn còn ở phía sau.

Bây giờ hắn không thể dựa vào người khác, chỉ có thể dựa vào bản thân để tìm thấy Ôn Hạ.

Nếu người đưa nàng đi thực sự là hoàng tộc Yên quốc, bất kể ban đầu nàng có tự nguyện hay không, hắn chỉ sợ nàng bây giờ bị ép buộc, muốn trở về quê hương nhưng không thể.

Hắn là phu quân của nàng.

Hắn phải bảo vệ nàng.

"Mấy người Thanh Ảnh thăm dò được gì rồi?"

Vân Nặc nói: "Đã lục soát vài phủ vương gia, không thấy tin tức của Hoàng hậu, hoàng cung Yên quốc canh phòng nghiêm ngặt, Thanh Ảnh cử người vào suýt nữa bị phát hiện, đang nghĩ cách vào cung."

Kỳ Diên mím chặt môi thành một đường thẳng, thúc ngựa phi nhanh.

Cuối cùng hắn cũng vượt qua gió rét và tuyết lạnh, tiến vào Đông Đô.

Mà Thanh Ảnh và những người khác cuối cùng cũng tìm được tin tức, khi báo cáo, Thanh Ảnh run rẩy cúi đầu: "Thuộc hạ nhìn thấy Hoàng hậu nương nương rồi..."

……

Tuyết lớn ngừng rơi, trong sân lại phủ thêm một lớp tuyết dày.

Ôn Tư Hòa xuất hiện ở Hoa Tỷ cung, long bào màu vàng bên ngoài khoác áo choàng lông chồn trắng, cung nữ cung kính đứng sau lưng hắn.

"Ta đến đưa Hạ Hạ đi ngắm tuyết."

Hắn hiếm khi trang trọng đến thế này, khóe môi cười nhẹ, ánh mắt dịu dàng phản chiếu trên nền tuyết lạnh lẽo, như sưởi ấm cả bầu trời.

Ôn Hạ đứng ở cửa, mỉm cười: "Ngắm tuyết trong sân sao?"

"Đến một nơi."

Ôn Hạ có chút buồn bã: "Nhưng bây giờ ta cần ít ở ngoài tuyết."

"Ta biết." Ôn Tư Hòa cười khẽ: "Muội yên tâm."

Ôn Hạ có chút tò mò: "Vậy huynh đợi ta một lát."

Đối với Ôn Hạ, ngắm tuyết là một việc tốt đẹp, cũng cần có nghi thức.

Nàng trở về phòng thay bộ cẩm y màu hải đường kéo dài xuống đất, cổ tay đeo một đôi vòng tay ngọc bích màu xanh biếc, thay giày thêu mới, khoác chiếc áo choàng lông cáo bạc lên vai, soi gương một lần, rồi mới thoa son màu đỏ thẫm lên môi.

Người trong gương xinh đẹp tuyệt trần, nở nụ cười vui vẻ từ tận đáy lòng.

Ôn Hạ đứng dậy cùng Ôn Tư Hòa ngồi lên long liễn.

Đi qua ngự đạo và vài cung điện, trước mắt là một màu trắng xoá của tuyết.

Chỉ là trên nền tuyết trắng này lại có những con vật nhỏ xinh xắn nhiều màu sắc, đủ các màu xếp thành hàng, chúng đều có những tư thế ngộ nghĩnh đáng yêu.

Ôn Hạ rất ngạc nhiên, đến gần mới thấy là những con vật nhỏ được làm bằng vải, đặc biệt là một chú ngựa con rất giống con ngựa của nàng ở Bắc Địa. Một đàn mèo cam đang chơi bóng cũng rất đáng yêu. Nhưng màu sắc trên người những con vật này đều rất đậm và sâu.

Cách đó không xa, cứ cách vài trượng lại có những cái cây được dán vải nhiều màu, cành lá xum xuê xanh mướt, rủ xuống hàng ngàn dải lụa xanh bay trong gió bấc.

Cả bầu trời tuyết trắng đều được trang trí bằng những màu sắc sặc sỡ.

"Những thứ này..." Ôn Hạ vừa ngạc nhiên vừa nghi hoặc, ngẩng đầu nhìn Ôn Tư Hòa: "Tại sao lại đều có màu sắc?"

"Chứng mù tuyết là do tuyết trắng xoá, ngoài màu trắng của tuyết ra không có màu nào khác làm nền, nhìn lâu sẽ bị đau mắt." Ôn Tư Hòa kiên nhẫn giải thích cho nàng: "Bây giờ có những con vật nhỏ nhiều màu sắc cùng muội ngắm tuyết, muội không cần phải lo lắng bệnh cũ tái phát nữa."

Ôn Hạ ngẩn người nghe hắn giải thích nguyên lý, giữa nền tuyết trắng xoá, Ôn Tư Hòa cao lớn vạm vỡ, trong mắt phản chiếu hình ảnh của nàng.

Nàng bỗng nhiên lần đầu tiên nhìn hắn bằng ánh mắt nhìn một người đàn ông trưởng thành.

"Ở kia còn có đường trượt tuyết, ta đưa muội đi." Ôn Tư Hòa nắm tay nàng.

Ôn Hạ không từ chối, dưới hàng mi cong vút, đôi mắt hạnh long lanh nước, mặc cho Ôn Tư Hòa dắt nàng bước lên vùng tuyết trắng xoá này.

Thế giới ngập tràn màu bạc, họ đang ở giữa muôn vàn sắc màu.

Ôn Hạ nhìn ra xa, khắp nơi đều được trang trí bằng những màu sắc sặc sỡ.

Nàng sẽ không bao giờ bị đau mắt vì tuyết trắng xoá nữa, cũng sẽ không bao giờ nghĩ đến sự tuyệt vọng bất tận dưới lầu Quan Vũ nữa.

Mặc cho Ôn Tư Hòa nắm c.h.ặ.t t.a.y nàng, nàng nhìn dấu chân của đôi giày thêu mới in trên tuyết, thật đẹp, nàng khẽ cười.

"Sao vậy?"

Ôn Tư Hòa cúi đầu hỏi.

Ôn Hạ không ngẩng đầu lên, nhìn dấu chân giày đẹp đẽ dưới chân trong ánh nước mắt mờ mờ.

"Tứ ca ca, sao lại có nơi tốt đẹp như vậy chứ."

"Đây là bãi săn b.ắ.n mà phụ hoàng ta từng thiết lập trong cung, vì vậy mới rộng lớn như thế, muội không muốn bị người khác nhìn thấy, sẽ không có ai đến làm phiền, xung quanh đều có cấm quân canh gác."

"Ý ta là, sao lại có nơi tốt đẹp như vậy chứ." Ôn Hạ ngẩng đầu lên, mỉm cười nhìn hắn.

Một giọt nước mắt lăn dài từ khóe mắt đỏ hoe của nàng.

Ôn Tư Hòa nheo mắt lại, ngừng cười, cúi người lau nước mắt cho nàng, động tác nhẹ nhàng như sợ dùng sức một chút sẽ làm đau khuôn mặt này.

Ánh mắt hắn sâu thẳm và nghiêm nghị: "Sau này sẽ đều có những nơi tốt đẹp như vậy, bất kể ta là Ôn Tư Hòa hay là Hoắc Chỉ Chu, ta đều sẽ cho muội những nơi tốt đẹp như vậy."

Ôn Hạ nở nụ cười, không còn quan tâm đến thân phận và lễ nghi ngày xưa, không còn cười không hở răng nữa. Nàng cười rạng rỡ, đôi môi đỏ mọng trong không khí lạnh giá trông thật mềm mại và quyến rũ, má lúm đồng tiền rạng rỡ và trong sáng.

Chú thỏ trắng lớn bên cạnh không còn là màu trắng nữa, vì bệnh về mắt của nàng, chúng đã biến thành màu xanh của đồng cỏ, tay nàng đang cầm một quả hồng đỏ tươi.

Ôn Hạ mỉm cười chạy về phía đường trượt băng, nắm chặt bàn tay nóng bỏng của Hoắc Chỉ Chu.

Phía sau đường trượt băng là cung điện nơi tiên đế nghỉ ngơi sau khi cưỡi ngựa b.ắ.n cung, bên trong có vài cung nữ đang hầu hạ, dâng trà bánh được hâm nóng trên lò sưởi.

Ôn Hạ nhấc váy chạy lên đường trượt băng, ngồi vào khoang trượt hình tròn, từ trên con dốc phủ đầy băng tuyết lao xuống.

Tuyết bay tứ tung, giữa đất trời trong lành chỉ có tiếng cười rạng rỡ của nàng.

Mà phía sau cung điện kia, Kỳ Diên bị Vân Nặc ngăn cản, làm sao có thể nghe thấy tiếng cười như vậy của nàng?

Sau khung cửa sổ đang mở hé, đôi mắt Kỳ Diên đỏ ngầu, người trong lòng mà hắn vất vả tìm kiếm bấy lâu nay đang ở ngay trước mắt.

Cuối cùng hắn cũng tìm thấy Ôn Hạ.

Hắn tưởng rằng nàng sẽ sống không tốt, sẽ không có quần áo ấm để mặc, sẽ bị người ta bắt nạt.

Thế nhưng nàng lại đang mặc áo lông chồn tuyết bạc sang trọng, cổ tay và cổ đeo ngọc bích xinh đẹp, được vô số cung nữ vây quanh hầu hạ. Nàng cười rạng rỡ như vậy, tay nắm tay một người đàn ông khác.

Người đàn ông mà hắn gặp ở Ức Cửu Lâu chính là người này.

Một thân hoàng bào màu vàng sáng, tên là Ôn Tư Hòa, cũng chính là Hoắc Chỉ Chu.

Nàng lại bỏ hắn, chạy đến bên cạnh hoàng đế Yên quốc.

Nàng có lỗi với hắn sao?

Cổ họng nóng rát, một dòng m.á.u tanh ngọt dâng lên.

Chiếc nhẫn trên tay Kỳ Diên lại một lần nữa bị nội lực còn sót lại của hắn bóp nát, rơi xuống đất.

Vân Nặc vội vàng dùng mu bàn chân đỡ lấy, sợ gây ra tiếng động kinh động đến cấm vệ quân.

Kỳ Diên dồn chút nội lực cuối cùng muốn bay xuống mang Ôn Hạ đi.

"Hoàng thượng, không được!"

Trong lúc nguy cấp, Vân Nặc buộc phải điểm huyệt Kỳ Diên.

Kỳ Diên không thể động đậy, giọng nói đầy sát khí quát: "Giải huyệt!"

"Chúng ta không thể đi." Vân Nặc vội vàng giải thích: "Chúng ta vất vả lắm mới tránh được các lớp cấm vệ quân tiến vào hoàng cung Yên quốc, còn chưa biết ám vệ của Yên đế bố trí ở đâu, giờ xuống đó chẳng khác nào tự sát, người không thể mang Hoàng hậu nương nương đi được."

Nhân mã của bọn họ chỉ có hai trăm tử sĩ, còn hai ngày nữa mới đến được đây, hiện tại bên ngoài cung cũng chỉ có mười người do Thanh Ảnh dẫn đầu, làm sao có thể cứu một người sống sờ sờ ra khỏi hoàng cung Yên quốc được canh phòng nghiêm ngặt này chứ.

Kỳ Diên nhìn chằm chằm khuôn mặt tươi cười rạng rỡ giữa tuyết trắng.

Ôn Hạ trượt xuống đường trượt băng hết lần này đến lần khác, một con dốc thôi mà cũng có thể khiến nàng vui vẻ như vậy sao?

Hắn mua núi, đục núi cho nàng, cho nàng ngọc bích quý giá dùng không hết, cho nàng hưởng thụ sự sủng ái vô thượng mà một bậc

đế vương có thể ban cho, vì sao nàng chưa từng cười vui vẻ như vậy?

Nàng là thê tử của hắn.

Vì sao nàng có thể không chút kiêng kỵ nắm tay người đàn ông khác, cười với người đàn ông khác như vậy!

Bị điểm huyệt, Kỳ Diên đứng im lặng trước cửa sổ tối tăm.

Nhưng không ai có thể nhìn thấy trong đôi mắt lạnh lùng đầy sát khí của hắn đã sớm dậy sóng, cuồng phong bão táp như muốn lật đổ cả đất trời từ trong đôi mắt này.

Chương 66: Chương 64

Ôn Hạ trượt xuống dốc hết lần này đến lần khác, lại nhấc váy chạy lên, rồi lại trượt xuống.

Hoắc Chỉ Chu đứng ở cuối đường trượt băng, luôn đợi nàng trượt xuống, nắm lấy hai tay nàng, đưa lên môi hà hơi ấm cho nàng.

Kỳ Diên nhìn chằm chằm vào đôi tay đang nắm chặt của họ, nhìn khuôn mặt hơi ngẩng lên của Ôn Hạ, sóng to gió lớn đều cuộn trào trong đôi mắt đầy sát khí của hắn.

Sát khí trong mắt hắn đủ để hủy thiên diệt địa.

"Sao vậy?"

Bên cạnh đường trượt băng, Hoắc Chỉ Chu nhìn chằm chằm Ôn Hạ.

Ôn Hạ dụi mắt trong màn tuyết rơi dày đặc, liên tục chớp mi, lông mi khẽ run.

"Hình như tuyết bay vào mắt rồi."

Hoắc Chỉ Chu ngồi xổm xuống kiểm tra cho nàng.

Ôn Hạ ngồi trong khoang trượt lót đệm mềm, hơi ngẩng khuôn mặt ửng đỏ vì lạnh, để Hoắc Chỉ Chu nâng cằm lên.

Hắn động tác rất nhẹ nhàng, cẩn thận thổi những bông tuyết bám trên lông mi của nàng.

"Tuyết đã tan trong mắt nàng rồi, đừng sợ, tuyết rất sạch sẽ." Giọng Hoắc Chỉ Chu ôn hòa: "Nhắm mắt lại một lúc là được."

Ôn Hạ nhắm mắt lại.

Nàng nghe lời một cách ngoan ngoãn, đôi má ửng đỏ vì lạnh phảng phất một tầng hồng nhạt, khiến người ta không nhịn được muốn che chở.

Hoắc Chỉ Chu không nhịn được cười.

Ôn Hạ mở mắt ra: "Tứ ca ca cười gì vậy?"

Giờ khắc này nàng dường như vừa yêu kiều vừa dịu dàng.

Hoắc Chỉ Chu nhìn nàng say đắm, ánh mắt dừng trên đôi môi đỏ mọng đang thở nhẹ của nàng.

Ở khoảng cách gần như vậy, Ôn Hạ khẽ run lông mi.

Hoắc Chỉ Chu nuốt nước bọt, chậm rãi cúi người xuống.

Nàng cụp mi dài xuống, cuối cùng run rẩy nhắm mắt lại.

Đôi môi lạnh lẽo chạm vào nhau, Ôn Hạ khẽ run, nhưng không né tránh nữa.

Hoắc Chỉ Chu chạm vào môi nàng, dùng đôi môi mỏng lạnh lẽo của mình tỉ mỉ phác họa.

Hắn không có kinh nghiệm, ngoài lần đó trong giấc mơ của Ôn Hạ, đây là lần đầu tiên hắn hôn nàng như vậy. Hắn chỉ cảm thấy không biết phải làm sao, cho đến khi Ôn Hạ khó thở, khẽ mở môi, hơi thở ấm áp phả vào môi hắn. Hắn như cuối cùng cũng tìm được lối ra, chiếc lưỡi mềm mại thăm dò vào môi nàng, hôn lên một vị ngọt ngào.

Những ngón tay chai sạn nắm lấy gáy nàng, tay kia luồn vào năm ngón tay nàng, siết chặt lấy tay nàng.

Trái tim Ôn Hạ đập thình thịch không ngừng, nụ hôn của Hoắc Chỉ Chu từ vụng về chuyển sang chủ động, dễ dàng xâm nhập. Má nàng nóng bừng, đầu óc cũng ong ong ù tai, trong nụ hôn ngày càng sâu của hắn, nàng mềm nhũn cả người. Không khí loãng dần, nàng thở gấp phát ra một tiếng rên rỉ yêu kiều, nhưng lại cam tâm tình nguyện ngẩng mặt đáp lại, nắm chặt vạt áo rồng của hắn.

Tuyết trắng xóa đ.â.m vào đôi mắt đỏ ngầu, đầy tơ máu, tràn đầy nước mắt nóng hổi lăn dài trên má Kỳ Diên.

Vì sao?

Ôn Hạ là thê tử của hắn, hắn mới là phu quân của nàng!

Vì sao nàng có thể cam tâm tình nguyện dựa vào lòng người khác!

Hắn đã dành hết ân sủng trên đời cho một mình nàng, vì sao nàng lại bỏ rơi hắn, phản bội hắn?

Nước mắt lăn dài trên sống mũi cao thẳng, Kỳ Diên giãy giụa muốn cử động, muốn dùng sức phá vỡ huyệt đạo bị phong bế, cuối cùng chấn động kinh mạch, chỉ có thể phun ra một ngụm máu.

Vân Nặc lo lắng đỡ lấy hắn: "Hoàng thượng, đừng nhìn nữa."

Cũng, cũng khá đẹp đôi.

Là fan nhan sắc của Hoàng hậu, Vân Nặc không dám nói Hoàng hậu nương nương và Yên đế bên dưới kia cũng rất xứng đôi.

"Giúp trẫm giải huyệt!!"

Tơ m.á.u và sát khí tràn ngập trong mắt Kỳ Diên, đôi môi mỏng bị m.á.u nhuộm đỏ, giờ phút này hắn như đến từ địa ngục, cuồng bạo tỏa ra xung quanh như muốn hủy diệt cả giang sơn gấm vóc này.

Vân Nặc bất lực, nói một câu "Đắc tội", phong bế huyệt câm của Kỳ Diên, quỳ xuống bên chân hắn: "Hoàng thượng, xin người bình tĩnh lại! Lúc này chỉ có hai chúng ta, nội lực đã hao tổn tám phần, xông xuống chỉ có nước bị loạn đao c.h.é.m chết."

Vân Nặc hết lời khuyên nhủ: "Thuộc hạ phong bế huyệt của người là đại bất kính, nhưng cứ tiếp tục thế này người sẽ không cứu được Hoàng hậu, người phải nghĩ ra kế sách, cầu xin người hãy vực dậy!"

Kỳ Diên nhìn chằm chằm Ôn Hạ đang nằm trong vòng tay người đàn ông xa lạ.

Nàng ngửa đầu ra sau, không kìm nén được sự xúc động.

Một vẻ cam tâm tình nguyện như vậy.

Hắn chưa từng thấy nàng vì hắn mà như thế.

Thậm chí đến tận lúc này hắn mới nhận ra sợi dây lưng buộc trên long bào màu vàng kim kia quen thuộc đến nhường nào.

Là do chính tay nàng làm.

Hắn từng cho rằng đó là nàng làm cho hắn, hắn còn vui vẻ buộc nó quanh eo.

Tại sao?

Gió lạnh từ trời băng tuyết ùa tới, quất vào hai bên tóc mai, đau thấu xương.

Sợi chỉ vàng trên long bào bị móng tay thon dài của Ôn Hạ móc rách, lỏng lẻo tuột ra vài sợi.

Ánh mắt nàng mơ màng, đôi môi đỏ mọng vì thiếu dưỡng khí khẽ thở dốc, cuối cùng cũng rời khỏi nụ hôn của Hoắc Chỉ Chu trước.

Bốn mắt nhìn nhau, Ôn Hạ thở hổn hển, n.g.ự.c phập phồng lên xuống, dưới ánh mắt thâm tình này, hai gò má nàng ửng đỏ.

Đáy mắt Hoắc Chỉ Chu tràn đầy nhu tình, đôi môi mỏng mím thành một nụ cười.

Hắn muốn nói rất nhiều điều, chịu đựng bao nhiêu năm, cuối cùng cũng nhận được hồi đáp của nàng, hắn vui mừng biết bao.

Nhưng hắn chỉ yên lặng nhìn Ôn Hạ, không muốn phá vỡ bầu không khí khó có được này, đầu ngón tay lau đi vệt nước trên đôi môi đỏ mọng của nàng.

Cả vành tai hắn cũng dần đỏ lên.

Ôn Hạ tựa vào trong vòng tay hắn, vẫn còn nắm sợi chỉ vàng lỏng lẻo trên vạt áo long bào, trong mắt thoáng vẻ áy náy: "Long bào bị hỏng rồi..."

Hoắc Chỉ Chu cúi đầu nhìn, không nhịn được bật cười, nắm lấy ngón tay nàng hôn lên: "Không sao."

"Còn muốn trượt tuyết nữa không?"

Ôn Hạ lắc đầu, từ từ ngồi dậy khỏi vòng tay hắn, đỏ mặt vuốt ve mái tóc vốn dĩ vẫn gọn gàng.

Nàng đứng dậy nói muốn quay về.

Hoắc Chỉ Chu đưa nàng về Hoa Tỉ cung.

"Tứ ca ca." Ôn Hạ khẽ gọi, ánh mắt nhìn hắn lại vô cùng kiên định.

Chuyện đã xảy ra, Ôn Hạ sẽ không trốn tránh, cũng không muốn dây dưa không rõ ràng.

Bị nàng gọi như vậy, Hoắc Chỉ Chu nghiêm túc chờ đợi nàng nói tiếp.

"Sau này huynh không được phép lừa muội nữa."

Hoắc Chỉ Chu nheo mắt, giọng nói ôn nhuận lúc này trở nên nghiêm nghị: "Lừa muội?"

"Ừm, chuyện của Vân Nga. Sau này bất kể xảy ra chuyện gì, huynh cũng không được giấu muội, dù là vì muốn tốt cho muội."

Hoắc Chỉ Chu thả lỏng thần sắc: "Ừm, ta hứa với muội."

"Còn gì nữa, muội cứ nói."

"Hiện giờ Hoàng thượng vẫn đang tìm kiếm tung tích của muội, giữa ta và huynh... muội không muốn để mẫu thân và các ca ca lo lắng quá sớm, vậy nên chúng ta cứ như bây giờ đã."

"Ta đều nghe theo ý Hạ Hạ. Còn gì nữa không?"

Ôn Hạ mím môi lắc đầu: "Sau này rồi nói cho huynh biết."

Đầu óc nàng cứ lâng lâng, không nghĩ ra được gì nữa.

Hoắc Chỉ Chu khẽ cười: "Muốn đi ngắm tuyết thì cứ nói với ta bất cứ lúc nào."

Ôn Hạ gật đầu, nhìn ngọc bội bên hông hắn, nàng đột nhiên hỏi: "Tứ ca ca, ngọc tiêu của huynh đâu rồi?"

Hình như đến giờ nàng vẫn chưa thấy hắn đeo cây sáo ngọc quý giá đó bên hông như trước kia.

Hoắc Chỉ Chu khựng lại một lát: "Bị vỡ rồi, trước kia đã xảy ra rất nhiều chuyện."

Ôn Hạ thấy hắn không nói rõ, hiểu rằng có lẽ giống như vết thương cũ nơi ngực, là nỗi đau hắn không muốn để lộ ra trước mặt nàng.

Nàng không hỏi thêm nữa, tiễn hắn lên long liễn.

Trước mắt là một vùng tuyết trắng xóa, vạt áo màu vàng kim của hắn dần khuất xa.

Ôn Hạ trở về tẩm cung, ngã xuống giường, ôm chặt chiếc gối mềm mại, vùi mũi vào gối hít một hơi thật sâu, tim vẫn đập nhanh như lúc nãy.

Nàng vậy mà lại hôn Tứ ca ca của nàng.

Nhưng bây giờ hắn đã không còn là ca ca của nàng nữa, nàng không phải là trái với luân thường.

Hứa Ánh Như gửi hưu thư của Thái hậu cho Hoắc Chỉ Chu chứ không đưa trực tiếp cho nàng, là muốn nói với Hoắc Chỉ Chu rằng nàng đã tự do.

Mẫu thân cũng hy vọng có một người bảo vệ và bầu bạn với nàng.

Hương Sa bước vào điện, thấy Ôn Hạ như vậy, không nhịn được cười: "Chủ tử, người đã nghĩ thông suốt thì tốt rồi, chỉ cần người vui vẻ là nô tỳ cũng vui vẻ."

"Hôm nay tuyết đẹp quá, dưới đất toàn những con vật nhỏ nhiều màu sắc, sao có thể nghĩ ra được việc khoác lên cây cối những bộ quần áo màu sắc nữa chứ, Tứ công tử thật là có lòng!"

Ôn Hạ ngẩng đầu khỏi gối, đôi mắt ánh lên nụ cười dịu dàng: "Hôm nay ta thấy muội cũng muốn trượt trên đường trượt đó, ngày mai ta lại dẫn muội đi."

Hương Sa vui vẻ đáp ứng.

Ngày hôm sau, Hoắc Chỉ Chu bận rộn chính sự, Kình Khâu đến bẩm báo rằng hắn phải đến chiều tối mới có thể đến bầu bạn với nàng.

Ôn Hạ bảo hắn cứ yên tâm lo việc nước, nàng dẫn Hương Sa đi trượt tuyết.

Hai chủ tớ rất vui vẻ, coi như là lần đầu tiên hoàn toàn buông bỏ những chuyện phiền lòng nơi đất khách quê người.

Chơi mệt rồi, Ôn Hạ trượt xuống khỏi đường trượt, trở về điện nhỏ bên cạnh nghỉ ngơi.

Trên lò sưởi đang nướng hạt dẻ và bánh ngọt, hâm nóng rượu hoa đào mà Hoắc Chỉ Chu tặng nàng.

Hương Sa rót rượu, bóc hạt dẻ cho Ôn Hạ.

Ôn Hạ thấy ngón tay nàng ấy vẫn còn đỏ ửng vì chơi tuyết: "Ngồi xuống sưởi ấm đi."

Nhưng lời vừa dứt, một tiếng rên rỉ vang lên trong điện, các cung nữ đứng ở bốn góc ngã xuống.

Một bóng đen lao về phía Hương Sa, ngay lúc Ôn Hạ hét lên, bàn tay nóng bỏng bịt chặt miệng nàng, mùi long diên hương quen thuộc nồng nặc lan tỏa xung quanh, như bóng tối vô tận nuốt chửng nàng.

Ôn Hạ kinh hãi mở to mắt, hàng mi run rẩy, vòng eo nhỏ nhắn bị cánh tay mạnh mẽ ôm chặt, lưng dựa vào bức tường phía sau.

Nàng trơ mắt nhìn bóng đen dừng lại, là Vân Nặc.

Hương Sa ngất xỉu dưới tay Vân Nặc.

Ôn Hạ run rẩy nhìn bóng người lao vào.

Gương mặt tuấn mỹ vô song của Kỳ Diên không mang theo chút ấm áp nào, đôi mắt sâu thẳm chỉ có sự tàn bạo, chỉ có sát khí đáng sợ. Hắn mím chặt môi mỏng, gương mặt góc cạnh và tóc mai phủ đầy sương gió, thân hình cao lớn vạm vỡ áp sát về phía nàng.

Sự tàn nhẫn có thể lật đổ giang sơn kia khiến Ôn Hạ lập tức rơi lệ, bất lực và sợ hãi.

Hắn là kiếp nạn của nàng, là ác mộng của nàng.

Tại sao hắn vẫn có thể tìm thấy nàng...

Ôn Hạ há miệng, nhưng không thể phát ra tiếng.

Cằm nàng bị ngón tay Kỳ Diên nắm chặt, làn da hắn thô ráp hơn trước rất nhiều, vết chai trên tay ấn vào gò má mềm mại của nàng, nàng sợ hãi đến rơi lệ.

Môi bị đôi môi lạnh lẽo của hắn phủ lên, hắn tách hàm răng nàng ra, tiến thẳng vào, không hề có chút dịu dàng nào, chỉ có sự thô bạo và tàn nhẫn.

Nước mắt ướt đẫm gương mặt Ôn Hạ, nàng không thể đẩy hắn ra cũng không thể phát ra tiếng, chỉ có thể thút thít đau đớn.

Lưng dựa vào tường, thân hình vạm vỡ của hắn cũng như bức tường đồng vách sắt giam cầm nàng, Ôn Hạ đau đớn mở to mắt, cắn chặt răng, không biết đã cắn vào đâu trên người hắn.

Kỳ Diên rên lên một tiếng, cuối cùng cũng dừng lại.

Ngón tay thon dài của hắn hung hăng bóp chặt cằm nàng, giọng nói vô cùng lạnh lùng.

"Ôn Hạ, nàng có biết nàng là Hoàng hậu của ai không?"

Trước đây, nàng không hiểu rung động là tư vị gì. Hứa thị cả đời ru rú trong hậu viện, sống ly thân với Ôn Lập Chương. Cha mẹ nàng tuy tôn trọng lẫn nhau nhưng chưa từng một lần thể hiện tình cảm vợ chồng. Tiên đế đối với Thái hậu tốt như vậy, nhưng dường như Thái hậu chỉ mải mê với việc triều chính, chỉ dành thời gian để bầu bạn cùng nàng.

Cho đến ngày hôm qua, khi Hoắc Chỉ Chu hôn nàng, nàng không còn né tránh nữa.

Khung cảnh đất trời thuần khiết ấy, trái tim nàng bỗng cuồng nhiệt đập trong giá lạnh, như đã giúp nàng hiểu ra, hóa ra nàng cũng từng có khoảnh khắc rung động.

"Ngày người đưa ta đến Vận Thành tỷ võ, người đã chiến thắng những cao thủ đó, đứng trên lôi đài nhận những tràng pháo tay vang dội. Sau đó, người một thân một mình bay đến bên ta, dùng khinh công đưa ta đến hồ nước ngắm cầu vồng."

"Trong cầu vồng bảy sắc, ta chỉ cảm thấy vui vẻ. Ta vui mừng, ôm lấy người, không còn thấy người đáng ghét nữa. Thậm chí ta còn cảm thấy mùi long diên hương trên người cũng thơm như hương hoa hòa quyện trong hơi nước cầu vồng."

Khi đó, nàng cứ ngỡ trái tim đập thình thịch là vì cầu vồng, nhưng giờ nàng đã hiểu, nó còn là vì người đã đưa nàng đi ngắm cầu vồng.

"Sau đó, người đã triệu lang trung trong dân gian đến bắt mạch cho ta. Ta mừng vì người không phát hiện ra ta đang uống thuốc tránh thai. Thậm chí trên đường đến tẩm cung của người, ta đã nghĩ, chỉ cần cho ta thêm hai năm nữa, ta sẽ bằng lòng sinh con cho người, bằng lòng buông bỏ mười ba năm đó, cùng người sống tốt quãng đời còn lại."

Nhưng hắn đã tự tay đánh tan ảo tưởng của nàng.

"Nhưng mười ba năm đó đâu phải do ta tự nguyện, mà là do người ép buộc! Tại sao lại bắt ta tự mình buông bỏ?"

Nàng sẽ không bao giờ ngoan ngoãn, yếu đuối, khuất phục trước hắn nữa.

Ôn Hạ khóc cạn nước mắt, đôi mắt hạnh đỏ hoe đẹp đẽ giờ đây lạnh lẽo như tuyết, trống rỗng và lạnh lùng.

"Đây là lần cuối ta gọi người một tiếng, Thái tử ca ca. Ta coi thường ân sủng, phạm thượng, tự ý rời cung, tội đáng muôn chết. Ta như

vậy không xứng với người, xin người hãy buông tha cho ta!”

Hai mắt Kỳ Diên đỏ ngầu, nước mắt nóng hổi cũng theo những lời của Ôn Hạ mà lăn xuống, chảy dọc theo sống mũi cao thẳng, nhanh chóng rơi xuống giường rồi biến mất.

Cuối cùng hắn cũng nghe thấy nàng nói đã từng rung động vì hắn.

Nhưng hắn không muốn nàng rút lui, hắn muốn nàng cho hắn cơ hội, muốn bù đắp lại cho nàng mười ba năm đó.

“Tất cả đều là lỗi của ta, từ nhỏ bắt nạt nàng đều là lỗi của ta. Hạ Hạ, nàng chỉ cần cho ta một cơ hội, ta sẽ làm thế nào, sẽ chứng minh cho nàng thấy thế nào là chuyện của ta.”

“Nàng cho ta một cơ hội, ta có thể làm lại Thái tử ca ca của nàng! Không, ta sẽ làm tốt hơn Kỳ Diên mười hai tuổi, nàng hãy tin ta!”

Lần đầu tiên Kỳ Diên sợ hãi như vậy, đôi mắt kiêu ngạo ngày nào giờ đây không còn vẻ tùy ý kiêu căng nữa, chỉ còn lại sự cầu xin dè dặt.

Ôn Hạ chỉ lãnh đạm nhìn đi chỗ khác: “Ta không còn là Hoàng hậu của người nữa. Thái hậu đã ban cho ta thánh chỉ phế hậu, ta đã…”

“Thánh chỉ đó đóng ấn của mẫu hậu!” Kỳ Diên vội vàng ngắt lời: “Đó không phải ấn của ta! Nàng là Hoàng hậu của ta!”

Ôn Hạ nhìn hắn thật sâu, nắm chặt áo khoác lông chồn, đứng dậy quỳ trên chiếc giường hỗn độn này: “Vậy ta xin được gọi người một tiếng cuối cùng, Hoàng thượng.”

“Thần thiếp tội đáng muôn chết, xin Hoàng thượng hãy hưu thê, phế truất thần thiếp.”

Đôi môi mỏng khẽ run, hốc mắt Kỳ Diên đỏ hoe đầy đau đớn.

“Xin Hoàng thượng ân chuẩn.”

“Ta không đồng ý!”

“Trẫm dựa vào đâu mà phải hưu thê phế hậu, nàng đã làm sai chuyện gì?” Kỳ Diên muốn nắm lấy tay Ôn Hạ, nhưng nàng lại lạnh lùng rút tay về, hắn chỉ có thể quỳ sụp xuống mép giường, ngẩng đầu nhìn nàng.

“Nàng hãy cùng ta trở về, ta sẽ ở ly cung, nàng cùng mẫu hậu ở trong hoàng cung, ta có thể đón mẫu thân và ba huynh trưởng của nàng vào cung!” Kỳ Diên vội vàng nói: “Ta sẽ xin lỗi nàng, ta sẽ không ép buộc nàng nữa, ta sẽ làm tốt hơn Kỳ Diên mười hai tuổi!”

Hắn ôm chặt lấy Ôn Hạ.

Mất nàng bao nhiêu ngày đêm, từ khi đối mặt với cái c.h.ế.t của "nàng", từ khi tỉnh dậy trong những cơn ác mộng triền miên, hắn không lúc nào là không hối hận, không lo lắng nàng sống ở bên ngoài có tốt không, có bị kẻ xấu bắt nạt không.

Cuối cùng cũng có thể ôm Ôn Hạ vào lòng, Kỳ Diên vùi đầu vào tóc mai nàng, hít hà mùi hương ngọc lan quen thuộc trên người nàng, ôm lấy thân thể mềm mại như ngọc của nàng. Mọi nỗi hoang mang trong lòng hắn bao ngày qua cuối cùng cũng được lấp đầy, cuối cùng hắn cũng dám nhắm mắt lại.

Đến lúc này, Kỳ Diên mới phát hiện ra hắn không thể buông tay được nữa.

Dù phải chết, hắn cũng không nỡ buông tay.

Ôn Hạ vùng vẫy thoát khỏi vòng tay hắn, nhưng lại chạm vào cổ tay bị siết chặt đến đỏ ửng, đau đớn khiến nàng nhíu mày.

Kỳ Diên vội vàng buông tay, nhìn vết siết đỏ trên cổ tay nàng, không ngừng nói "xin lỗi".

Ôn Hạ muốn xuống giường, tự mình xỏ đôi giày thêu nằm rải rác trên giường.

Bàn tay nàng run rẩy vì đau, vừa rồi không chỉ cổ tay bị siết chặt đến đỏ ửng, mà ngón tay nàng còn va vào thành giường, đốt ngón tay đã bị trầy da.

Kỳ Diên vô cùng áy náy, nắm lấy tay nàng, nhưng lại bị Ôn Hạ né tránh. Hắn lại đưa tay ra, nàng nắm chặt vạt áo khoác lông chồn, tự bảo vệ mình.

"Xin người hãy buông tha cho ta, ta mệt rồi, sẽ không quay lại nữa." Ôn Hạ nhìn Kỳ Diên thật sâu.

"Ta sẽ không để nàng đi đâu, nàng muốn đi đâu ta cũng sẽ đi cùng nàng, nhưng với điều kiện là phải trở về Đại Thịnh trước." Kỳ Diên nói: "Mẫu hậu bị bệnh rồi."

Quả nhiên Ôn Hạ vẫn bị lay động vì Thái hậu, lông mi nàng khẽ run.

"Hạ Hạ, nàng hãy cùng ta trở về, ta sẽ không bắt nạt nàng nữa, ta sẽ sửa hết mọi tật xấu."

"Thái hậu bị bệnh gì?"

"Sau khi nàng giả chết, bà ấy áy náy với nàng, cộng thêm bệnh dạ dày và mấy ngày nay trời lạnh nên bà ấy đổ bệnh. Ta nhận được thư từ trong cung, bà ấy cố gắng chống chọi bệnh tật để lâm triều mỗi ngày, sức khỏe rất yếu."

Ôn Hạ nắm chặt vạt áo khoác lông chồn, thứ níu kéo nàng ở Đại Thịnh ngoài Ôn gia ra thì chỉ còn lại Thái hậu.

Hốc mắt nàng nóng bừng, nhưng vẫn cố kìm nén nước mắt.

"Người là con trai duy nhất của Thái hậu, người nên làm tròn chữ hiếu, chứ không phải ta." Hít sâu một hơi, nàng muốn xuống giường:

“Xin người đừng cản ta.”

Kỳ Diên ngồi xổm trước mặt nàng, đôi mắt sâu thăm thẳm kiêu ngạo ngày nào giờ đây lại chứa đầy vẻ sợ hãi.

“Phải làm sao nàng mới chịu quay về? Nàng nói đi, ta đều có thể làm được!”

Ôn Hạ không hề lay động: “Người tránh ra.”

“Nàng hãy đ.â.m ta một nhát!” Kỳ Diên rút con d.a.o găm bên hông ra, nhét vào tay Ôn Hạ: “Hạ Hạ, nàng muốn đ.â.m ta chỗ nào cũng được, ta nợ nàng một nhát d.a.o này, ta muốn nàng hả giận…”

Con d.a.o găm lạnh lẽo bị ép phải cầm trong tay, Ôn Hạ sợ hãi hét lên rồi lùi lại.

Tuy nàng là con gái nhà võ tướng, nhưng Ôn Lập Chương chưa bao giờ để nàng đụng vào đao thương. Nhìn bộ dạng điên cuồng đau khổ của Kỳ Diên lúc này, Ôn Hạ chỉ muốn chạy trốn.

“Hoàng thượng! Quân Yên đã bao vây nơi này, xin người hãy rời đi trước, thuộc hạ sẽ đoạn hậu!”

Giọng nói của Thanh Ảnh vang lên từ ngoài cửa.

Kỳ Diên sa sầm mặt mày, cất con d.a.o găm đi, ngồi xổm trước mặt Ôn Hạ, đưa tay cài chặt áo khoác lông chồn cho nàng.

“Hãy trở về Đại Thịnh trước.” Kỳ Diên mím chặt môi mỏng, vẻ mặt lạnh lùng, nắm lấy cổ tay Ôn Hạ.

“Ta đã nói rồi, ta sẽ không quay về!”

Ôn Hạ ôm chặt thành giường, vùng vẫy thoát khỏi tay hắn.

Kỳ Diên hít sâu một hơi, không dám dùng vũ lực với nàng nữa, cố nén cơn giận trong giọng nói, trầm giọng nói: "Yên đế kia có thể giả

điên giả dại, quả thực là kẻ có lòng dạ sâu không lường được. Hắn ta chính là Ôn Tư Hòa đúng không? Trận chiến lớn năm Kiến Thủy thứ ba phụ thân nàng đại bại, e là không thoát khỏi liên quan đến hắn."

"Trẫm hồi kinh sẽ tra xét lại chuyện này cho nàng. Hạ Hạ, trước tiên hãy cùng A Diên ca ca hồi kinh, nàng hãy tin trẫm sẽ không làm nàng bị thương nữa."

Ôn Hạ kiên quyết cự tuyệt, khi giả c.h.ế.t nàng đã hạ quyết tâm, từ bỏ ngôi vị hoàng hậu Đại Thịnh, hiện tại cũng sẽ không vì mấy lời hứa hẹn của hắn mà quay đầu.

"Ta sẽ không quay lại nữa, trừ phi người có thể mang theo t.h.i t.h.ể của ta."

Kỳ Diên nheo mắt, trong mắt hiện lên lửa giận, nhưng vẫn mím chặt môi mỏng không phát hỏa với nàng, giơ tay lên định đánh xuống.

"Người muốn đánh ngất ta? Người chỉ biết dùng vũ lực." Ôn Hạ ôm chặt thành giường, đôi mắt hạnh đỏ hoe lạnh lùng.

Kỳ Diên thua dưới đôi mắt đỏ hoe này.

Nhìn nàng yếu ớt như vậy, cuộn tròn trong bộ áo lông chồn chỉ như một con tiểu hồ ly kiều quý, đôi mắt ngấn lệ, nhưng lại dùng khí thế lạnh lùng như vậy để nhìn hắn.

Được rồi, hắn quả thực bị nàng nhìn thấu rồi.

Siết chặt bàn tay, Kỳ Diên hạ giọng, không làm nàng ngất xỉu nữa.

"Hoàng thượng, không đi nữa sẽ không kịp đâu, thuộc hạ không đủ người!"

Ôn Hạ ôm chặt thành giường: "Người đi đi, ta sẽ không... Ưm!"

Nàng kêu lên một tiếng, đã bị Kỳ Diên điểm huyệt, không thể động đậy.

"Không dùng thủ đao, nhưng đã điểm huyệt nàng. Hạ Hạ, trẫm sẽ không buông tay nàng."

Kỳ Diên nhìn vào đôi mắt hận ý của nàng, không do dự nữa, ôm chặt eo nàng phá cửa rời đi.

Bầu trời âm u, mây đen giăng kín.

Ngoài mái ngói đen kịt vô số mũi tên bay tới, vài tên ám vệ đang chiến đấu với quân Kinh Kì xông vào ở cửa lớn.

Kỳ Diên che Ôn Hạ trong áo choàng của mình, bàn tay to ôm lấy gáy nàng: "Đừng sợ, trẫm sẽ không để nàng bị thương."

Hắn thi triển khinh công, lao qua vô số mũi tên sắc nhọn.

Mũi tên xé gió, vun vút bay qua tai.

Ôn Hạ đứng trên cao, nhìn thấy những ngôi làng thấp bé, nơi này là ngoại ô.

Trên đường đầy quân Kinh Kì, cuối cùng nàng cũng nhìn thấy Hoắc Chỉ Chu.

Hắn ngồi trên lưng ngựa, thân hình cao lớn mặc long bào chưa kịp thay, áo lông chồn trắng như tuyết bay phần phật trong gió lạnh.

Nhìn thấy nàng từ xa, Hoắc Chỉ Chu hét lớn với cung thủ: "Dừng lại!"

Hắn không dám để loạn tiễn làm nàng bị thương.

Ôn Hạ nghênh đón gió lớn hét lên: "Tứ ca ca cứu ta!"

Cánh tay rắn chắc đang ôm eo nàng siết chặt, giọng nói của Kỳ Diên vô cùng hung dữ: "Trẫm là phu quân của nàng, trẫm có thể hại nàng sao!"

Hoắc Chỉ Chu nhìn chằm chằm vào phương hướng Kỳ Diên rời đi, lập tức quay đầu ngựa.

Kỳ Diên thi triển khinh công trên mái nhà, Hoắc Chỉ Chu thì phi ngựa dưới đường dài, bám sát không rời.

Có tử sĩ võ công cao cường chặn đường Kỳ Diên, đánh nhau với hắn trên mái nhà.

Ôn Hạ cau mày, trong lúc đao quang kiếm ảnh hét lên với Kỳ Diên: "Người buông ta ra đi, ta sẽ không quay lại kinh đô nữa. Nếu người còn nhớ đến ân tình trước kia, hãy cho ta một con đường sống, để ta tự sinh tự diệt."

"Không."

"Sai lầm của Kỳ Diên trẫm, trẫm sẽ bồi thường. Hoàng hậu của Kỳ Diên trẫm, trẫm cũng sẽ bảo vệ đến chết."

Sư phụ của Kỳ Diên là Vệ Liên Nguyên là cao thủ ẩn dật giang hồ, không phải là hư danh. Võ công của Kỳ Diên cũng hơn hẳn mấy tên tử sĩ này, rất nhanh đã tìm được cơ hội thoát thân, ôm Ôn Hạ chạy vào rừng.

Hắn tưởng rằng đã bỏ rơi đám người của Hoắc Chỉ Chu, nhưng cuối đường lại có một con ngựa ô lao ra, người trên ngựa tuấn tú, đôi mắt đẹp lại lạnh lùng như băng, giơ cung tên trong tay lên.

Ôn Hạ nhìn chằm chằm Hoắc Chỉ Chu xuất hiện, nước mắt lưng tròng.

Hoắc Chỉ Chu b.ắ.n ba mũi tên cùng lúc, sử dụng thuật b.ắ.n tên do Ôn Lập Chương dạy.

Ba mũi tên đó lao thẳng về phía Kỳ Diên.

Lông mi Ôn Hạ run rẩy: "Không được..."

Nàng hận Kỳ Diên, nhưng nàng không muốn Kỳ Diên chết.

Hắn là con trai duy nhất của Thái hậu.

Hắn cũng là hoàng đế Đại Thịnh, nếu hắn c.h.ế.t sẽ có người tranh giành ngôi vị hoàng đế mà liên lụy đến vô số người chết, có lẽ Thái hậu mà nàng kính yêu và Ôn gia mà nàng muốn bảo vệ đều sẽ hy sinh dưới hoàng quyền.

Trong chớp mắt, chỉ thấy kiếm quang lạnh lẽo.

Ôn Hạ còn chưa kịp nhìn thấy Kỳ Diên né tên như thế nào, đã nghe thấy hắn kêu lên một tiếng.

Cánh tay đang che chở nàng bị trúng một mũi tên.

Kỳ Diên nhanh chóng rút mũi tên ra, m.á.u tươi phun ra, nhuộm đỏ một mảng trên áo bào màu đen.

Hắn giải huyệt cho Ôn Hạ, chịu đựng cơn đau trong giọng nói: "Giải huyệt."

Ôn Hạ dùng bàn tay run rẩy ấn lên vết thương cho hắn, lòng bàn tay lập tức nóng lên.

"Có bị thương không?"

Ôn Hạ lắc đầu.

"Đừng sợ."

Kỳ Diên nói xong câu đó, liếc nhìn Hoắc Chỉ Chu đang đuổi theo, dùng chút nội lực còn sót lại xông lên núi rừng.

Địa hình nước Yên kỳ lạ, rất nhiều nơi nhìn có vẻ có đường, nhưng thực chất có thể là vực sâu, ném một viên đá xuống, đến tối cũng không nghe thấy tiếng vọng lại.

Tuy Kỳ Diên chưa từng đích thân tham gia chiến tranh với nước Yên, nhưng hắn đã xem không ít chiến báo mà Ôn Lập Chương viết trước kia. Lúc đó chỉ coi như là sách hay để xem, hắn chưa từng thừa nhận sự dũng mãnh của người viết sách.

Mà nay mỗi lần xông qua một bụi rậm, hắn đều ném đá trước, nghe thấy tiếng vọng mới dám tiến lên. Hắn mới hiểu được phụ thân của Ôn Hạ anh dũng đến nhường nào.

Phụ hoàng thua dưới tay người như vậy, phụ hoàng không cam lòng, nhưng Kỳ Diên hiện tại đã có thể cam lòng rồi.

Những bụi rậm rậm rạp lướt qua, Hoắc Chỉ Chu bám sát phía sau vẫn chưa từ bỏ, càng ngày càng gần bọn họ.

Hoắc Chỉ Chu sinh ra ở nước Yên, quen thuộc mọi địa hình, dù ở trong rừng cũng có thể phi ngựa vững vàng.

Vừa rồi suýt chút nữa làm Ôn Hạ bị thương, Hoắc Chỉ Chu đã bỏ cung tên, cao giọng quát: "Tiếp tục đi về phía trước là ngươi đang mang Hạ Hạ đi chịu chết!"

"Thịnh hoàng dừng lại, ta cho ngươi và người của ngươi ra khỏi nước Yên!"

Kỳ Diên cười lạnh một tiếng, không dừng bước.

Hoắc Chỉ Chu: "Buông Hạ Hạ ra!"

"Ta ôm thê tử của mình, liên quan gì đến ngươi?"

"Phía trước địa hình phức tạp, ngươi muốn c.h.ế.t đừng mang theo Hạ Hạ!" Hoắc Chỉ Chu thúc ngựa đuổi theo.

Nội lực của Kỳ Diên đã cạn kiệt, lại thêm mất máu, lúc này đã dần dần chạy không nổi nữa, Hoắc Chỉ Chu rất nhanh đã đuổi kịp hắn.

Ôn Hạ giãy giụa mấy lần không được, cánh tay sắt như đóng đinh trên người nàng. Vết thương nàng đang che vẫn không ngừng chảy máu, kẽ tay đã đỏ thẫm.

"Ta sẽ không quay lại với người nữa, Kỳ Diên, buông ta ra đi."

Kỳ Diên vừa mới mở miệng, giọng nói lo lắng của Hoắc Chỉ Chu đã cắt ngang hắn.

"Nguy hiểm!"

Dùng chút nội lực cuối cùng, Kỳ Diên đã thi triển khinh công muốn vượt qua cành cây trước mặt.

Nhưng hắn không ngờ dưới chân không phải là cây lớn, mà là bụi cây mọc giữa hai vách núi dựng đứng.

Dưới chân trống rỗng, phía trước tuyết trắng căn bản không phải là đường, mà là vách núi dây leo bị tuyết che phủ.

Sắc mặt Kỳ Diên biến đổi, muốn ném Ôn Hạ cho Hoắc Chỉ Chu trên bờ đã không kịp nữa.

Cơ thể rơi tự do với tốc độ chóng mặt, Kỳ Diên nhìn sâu vào Ôn Hạ, sắc mặt nàng đã trắng bệch từ lâu, hắn dùng toàn bộ lồng n.g.ự.c che chắn cho nàng.

"Ta sẽ không để nàng chết."

Trong lúc rơi xuống, Ôn Hạ không biết đầu mình va vào đâu, hoàn toàn mất đi ý thức.

Trên bờ, Hoắc Chỉ Chu nhanh chóng ghìm cương ngựa, nhảy xuống khỏi lưng ngựa, xoay người vỗ mạnh vào đuôi ngựa, đuổi chiến mã yêu quý của mình đi, không muốn nó bị liên lụy đến tính mạng.

Quay người lại, hắn dồn lực nhảy xuống vực sâu hun hút, động tác dứt khoát, không một chút do dự.

Địa hình như thế này hắn cũng đã từng trải qua.

Giữa hai vách núi sẽ có những bụi cây hoặc dây leo mọc lâu năm, có thể níu lấy người, giảm bớt lực rơi.

Nếu không có, vậy chỉ có thể phó mặc cho số phận.

...

Tiếng vọng vang dội khắp thung lũng trống trải, tuyết dày rơi xuống không ngừng.

Ai ngờ được dưới khe núi hẹp giữa hai vách núi, lại là một nơi bằng phẳng và an toàn như vậy, giống như sân nhà của một người ẩn cư.

Trước khoảng đất bằng phẳng này có ba gian nhà tranh, một chuồng gà, bên cạnh là cây hòe, giếng nước, hàng rào, còn có một cái đình cỏ, giống như nơi ở thanh tịnh của một người lánh đời.

Ba người bọn họ nằm trên nền tuyết trắng xóa.

Ôn Hạ là người tỉnh lại đầu tiên.

Không biết mình đang ở nơi nào, má bị tuyết lạnh làm cho đau rát, nàng run rẩy mở mắt, rồi lại nhắm chặt, phủi đi những hạt tuyết bám trên lông mi, nghỉ ngơi một lúc lâu mới dần dần bò dậy.

Bên cạnh, Kỳ Diên cũng cuối cùng mở mắt ra.

Hắn nhìn xung quanh, cuối cùng cũng nhìn thấy Ôn Hạ cách đó hai trượng.

Áo choàng lông chồn vẫn được khoác chặt trên vai nàng, may quá.

Những ngón tay thon dài của nàng bị đông cứng đến đỏ bừng, từ từ cong lại cử động, đầu cũng cuối cùng ngẩng lên.

Kỳ Diên thở phào nhẹ nhõm, đôi môi mỏng bị cây cối cào rách nở một nụ cười, nhưng lại kéo theo một cơn đau như d.a.o cắt.

Vừa rồi hoàn toàn dựa vào hắn từng chút một bám vào những cành cây trên vách núi, nếu không hai người đã sớm tan xương nát thịt.

Ánh mắt Kỳ Diên chợt lạnh lẽo, hắn đột nhiên tìm kiếm khắp nơi trên nền tuyết, nhìn thấy Hoắc Chỉ Chu đang nằm bất động ở phía xa.

Trong mắt hắn hiện lên một tia lạnh lẽo.

Lúc hắn đang lần mò những cành cây đó, Hoắc Chỉ Chu ở ngay vách núi đối diện hắn, dùng dây leo quấn quanh eo, từng chút một dẫm lên những điểm tựa.

Tên này vì Ôn Hạ, vậy mà dám nhảy xuống vực sâu vạn trượng này.

Cổ họng Kỳ Diên khô khốc, lúc này mới cảm nhận được cơn đau dữ dội ở cánh tay. Ngoài vết thương do tên bắn, vừa rồi hắn dùng một tay nắm lấy những cành cây đó, cánh tay trái toàn là vết thương.

Kỳ Diên khó khăn nghiêng người, há miệng ngậm một ngụm tuyết sạch trên mặt đất, để nó tan ra trong miệng rồi nuốt xuống.

Ôn Hạ đã cố gắng bò dậy, có thể đứng lên rồi.

"Hạ Hạ." Giọng Kỳ Diên khàn đặc.

Nàng sững người, quay đầu lại.

"Phù..." Kỳ Diên chưa nói hết câu, Ôn Hạ đã nhìn hắn thật sâu, rồi loạng choạng chạy về phía Hoắc Chỉ Chu.

"Tứ ca ca--" Gương mặt xinh đẹp của nàng run rẩy như cành hoa, nước mắt tuôn rơi lã chã.

"Tứ ca ca, huynh tỉnh lại đi, sao huynh lại ngốc như vậy..."

Kỳ Diên: "..."

Hắn nhắm chặt đôi mắt đau đớn, chịu đựng cơn đau khắp người, kiệt sức, lúc này dù có cố gắng thế nào cũng không thể bò dậy được nữa.

Nhìn Ôn Hạ đang ôm người đàn ông khác khóc lóc, Kỳ Diên khàn giọng nói: "Hạ Hạ, nàng nhìn ta một chút, ta cũng đau..."

***

Chương 67: Chương 65

Giọng nói khàn đặc bị gió núi cuốn đi, nhanh chóng tan biến trong không gian tuyết trắng mênh mông.

Nước mắt Ôn Hạ rơi xuống má Hoắc Chỉ Chu, nàng tuy không nhớ chuyện gì sau khi ngất đi, nhưng trước khi nhắm mắt, nàng đã nhìn thấy Hoắc Chỉ Chu nhảy xuống vực.

Áo bào màu vàng rộng thùng thình của hắn bay phấp phới trong gió, không chút do dự.

Ôn Hạ khóc không thành tiếng.

"Đừng khóc." Một tiếng cười khẽ vang lên, một bàn tay vuốt ve má Ôn Hạ.

Ôn Hạ sững người, nhìn chằm chằm vào Hoắc Chỉ Chu đang mở mắt, hắn nhịn đau ngồi dậy.

Ôn Hạ vội vàng nín khóc, hoảng hốt kiểm tra xem hắn có bị thương ở đâu không, thấy lòng bàn tay và cánh tay hắn đều là vết xước.

"Ta không sao."

Hoắc Chỉ Chu đưa tay muốn lau nước mắt cho Ôn Hạ, một cánh tay dính m.á.u chắn ngang giữa hai người.

Kỳ Diên loạng choạng đứng dậy, trên nền tuyết lưu lại vết m.á.u loang lổ.

Hắn lo lắng kiểm tra Ôn Hạ, hỏi nàng có đau ở đâu không, có bị thương ở đâu không.

Ôn Hạ rút tay ra lắc đầu, đôi môi đỏ mọng mím chặt, không muốn nói chuyện với hắn thêm nữa.

Ánh mắt Kỳ Diên ảm đạm.

Tuy Ôn Hạ không nói bị thương ở đâu, cũng không muốn nói chuyện với hắn, nhưng hắn vẫn lo lắng kiểm tra đầu nàng, nhẹ nhàng ấn vào chỗ bị va đập trên đỉnh đầu.

"Đau lắm không?"

Ôn Hạ lắc đầu.

"Có thấy chóng mặt không, có cảm thấy khó chịu muốn nôn không?"

Ôn Hạ rút tay ra: "Hoàng thượng hãy đi đi, người đã thấy rồi đấy, dù có rơi xuống vực sâu huynh ấy cũng sẽ bảo vệ ta, ta sẽ không quay về với người nữa."

Trái tim đau nhói, Kỳ Diên co giật nắm chặt bàn tay. Hắn rất muốn ôm Ôn Hạ, nhưng lòng bàn tay hắn toàn là m.á.u do vừa rồi nắm chặt những cành cây mà bị rách. Ôn Hạ thích sạch sẽ, hôm nay hắn đã khiến nàng chật vật rồi, không muốn làm bẩn y phục của nàng bằng m.á.u nữa.

Hắn kìm nén bàn tay muốn ôm nàng.

Ánh mắt lạnh lùng lướt qua Hoắc Chỉ Chu đang loạng choạng đứng dậy, Kỳ Diên nhìn về phía dãy nhà tranh ở phía xa.

Bọn họ đang ở trong sân có hàng rào của những căn nhà này, không ngờ dưới khe núi lại có người ở.

Kỳ Diên nắm lấy cổ tay Ôn Hạ.

Ôn Hạ hít vào một hơi, một tiếng rên đau thoát ra khỏi kẽ răng.

Kỳ Diên đột nhiên buông tay, mới nhận ra cổ tay nàng bị thương.

Trong mắt hắn hiện lên vẻ đau lòng và hối hận: "Nàng đi theo ta."

Ôn Hạ nắm chặt cổ tay, không muốn nhìn hắn nữa, chỉ nhìn Hoắc Chỉ Chu đang vịn vào chân đứng dậy, nàng vội vàng chạy tới đỡ.

"Tứ ca ca, chân huynh bị thương rồi sao?"

"Chỉ bị trẹo thôi."

Kỳ Diên lạnh lùng nhìn Hoắc Chỉ Chu, đáy mắt chỉ có sát khí.

Hoắc Chỉ Chu cũng lạnh lùng liếc nhìn Kỳ Diên, ánh mắt chưa bao giờ hung dữ như vậy.

Hai ánh mắt giao nhau, giữa không gian tuyết trắng lạnh lẽo cuồn cuộn sát khí.

Khói lửa không tiếng động, cuộc chiến sinh tử.

Nhưng dường như cả hai đều hiểu, việc cấp bách hiện tại không phải là tranh giành.

Mà là làm sao bảo vệ Ôn Hạ ở dưới núi này trước đã.

Kỳ Diên đã chủ động dời mắt đi, chỉ nói với Ôn Hạ: "Ta đi xem nhà tranh đó trước."

Hôm nay e rằng chỉ có thể tá túc ở đây.

Nhưng Kỳ Diên gõ cửa không thấy ai trả lời, cửa gỗ cũng không khóa.

Hắn đẩy cửa ra, bụi bay mù mịt cùng với luồng khí lạnh tỏa ra.

Đây là một phòng ăn liền bếp, ở giữa đặt một chiếc bàn vuông, hai chiếc ghế dài, trên tường có dụng cụ nấu nướng, áo tơi,... Bếp được ngăn cách bằng một bức tường đất, chủ nhà có chút tao nhã, tuy gian phòng này đơn sơ, nhưng trên tường đất lại treo vài bức tranh thủy mặc. Có thể trang trí bằng tranh ở nơi này, có lẽ không phải là thợ săn hay nông dân bình thường. Trên bàn còn bày vài đĩa thức ăn, nhưng đều đã bị hư hỏng.

Kỳ Diên lại kiểm tra hai gian phòng bên cạnh.

Một gian phòng bày trí giá sách, trên đó có vài quyển sách cùng văn phòng tứ bảo, chỉ có độc một chiếc ghế tựa. Gian phòng còn lại bày trí tủ quần áo, giường, sau bình phong là giá rửa mặt, thoạt nhìn chủ nhân là người rất kỹ tính.

Chăn trên giường còn chưa kịp gấp, thêm cả thức ăn trên bàn chưa dọn, có thể thấy người này rời đi vô cùng vội vàng.

Kỳ Diên bước về phía Ôn Hạ: "Nơi này lâu ngày không có người ở, hẳn là an toàn, nàng vào trước đi, ta xem vết thương cho nàng."

Hắn theo thói quen đưa tay muốn nắm lấy tay Ôn Hạ, giống như mỗi lần nắm tay nàng trước đây, nàng đều yên lặng ngoan ngoãn đi theo sau hắn.

Nhưng lần này, Ôn Hạ rút tay về, đôi mắt hạnh bị đông lạnh đến đỏ bừng vẫn lạnh lùng như băng tuyết.

Cảm giác thất bại sâu sắc ập đến Kỳ Diên.

Hắn hiểu, bây giờ đã khác xưa, Ôn Hạ sẽ không còn ngoan ngoãn nghe lời hắn như trước nữa.

Và hắn cũng không thể ép buộc nàng như trước nữa.

Vừa rồi nổi giận với nàng trong phòng, hắn đã hối hận vô cùng.

Buông tay ra, Kỳ Diên dẫn đường phía trước, đợi Ôn Hạ chậm chạp đi theo.

Ôn Tư Hòa cũng đi theo từ phía sau, cùng Ôn Hạ đánh giá căn phòng và hai gian phòng bên cạnh.

Kỳ Diên nói: "Nàng vào xem thử có bị thương ở đâu không, ta đợi nàng ở ngoài."

Ôn Tư Hòa cũng nói: "Đừng sợ."

Ôn Hạ nhìn sâu vào mắt hai người: "Hai người không được gây gổ nữa."

Cả hai đều không lên tiếng, đều đã quay lưng lại, nhưng đều dùng sự im lặng để trả lời Ôn Hạ.

Ôn Hạ đóng cửa phòng lại.

Ôn Tư Hòa nhìn quanh sân một lượt, đi về phía hai gian phòng bên cạnh, cũng kiểm tra một lượt. Nhà bếp nối liền với một khoảng sân sau, hắn muốn ra sân sau xem có đường ra không, nhưng dừng lại dưới mái hiên liếc lạnh Kỳ Diên, đáy mắt hàm chứa lời cảnh cáo không tiếng động.

Kỳ Diên ánh mắt lạnh lẽo, môi mỏng không nói một lời, đôi mắt sâu thẳm không gợn sóng.

Ôn Tư Hòa thu hồi tầm mắt, đi qua nhà bếp ra sân sau.

Kỳ Diên đứng dưới mái hiên, vết thương do mũi tên trên cánh tay rất đau, lòng bàn tay cũng toàn là vết thương do cành cây cào rách, trên nền tuyết còn in vài dấu máu, đều là m.á.u từ trên người hắn chảy xuống.

Lúc này cơn đau dữ dội ập đến từng đợt, hắn nghiêng đầu kiểm tra vết thương trên cánh tay, lông mày nhíu chặt vì đau, lại nghe thấy

tiếng cửa phòng "kẽo kẹt" mở ra sau lưng.

Ôn Hạ nắm chặt vạt áo lông chồn, chỉ nhìn thấy hắn mà không thấy Ôn Tư Hòa, trên mặt có chút do dự và lo lắng.

"Tứ ca ca đâu?"

Kỳ Diên vốn không muốn trả lời câu này, nhưng đôi mắt Ôn Hạ long lanh ngấn lệ, viết đầy lo lắng trên mặt, dường như không nghe được một câu hắn không ra tay thì sẽ không bỏ qua.

Kỳ Diên hít sâu một hơi, giọng nói trầm xuống: "Đi dò đường rồi."

"Sao nhanh vậy, đã kiểm tra xong rồi?"

Ôn Hạ nắm chặt áo lông chồn: "Cái gương đồng đó... thôi bỏ đi, ta hắn là không sao."

Kỳ Diên đã liếc nhìn vào trong phòng, bước vào, huyền y sượt qua áo lông chồn trắng bạc của Ôn Hạ, hắn sợ làm bẩn nàng, gần như nghiêng người sát vào vách cửa đi vào.

Tìm thấy gương đồng, Kỳ Diên mang ra ngoài sân bên cạnh một tảng đá mài dao.

Chiếc gương này lâu ngày không dùng đến, đã không còn soi rõ người được nữa.

Nhưng mặt nước trong giếng đã đóng băng, Kỳ Diên không múc nước lên được. Hắn nắm một nắm tuyết, muốn dùng nội lực hóa giải, nhưng lúc này nội lực đã gần như tiêu tán hết, trong thời gian ngắn căn bản không thể khôi phục lại được bao nhiêu.

Kỳ Diên chỉ có thể dùng nhiệt độ lòng bàn tay để làm tan tuyết, lòng bàn tay bị thương lại chảy máu, đau thấu xương.

...

Ôn Hạ đứng từ xa trong cửa, chưa từng chịu khổ như vậy.

Nhìn Kỳ Diên từ xa, nàng có chút oán hận, có chút hả hê, nhưng càng nhiều hơn là muốn buông bỏ, không muốn dây dưa đến chuyện cũ nữa.

Hình ảnh Kỳ Diên đang cúi người, lưng thẳng tắp mài gương đồng giữa trời băng tuyết, rất khó để người ta liên tưởng hắn với vị bạo vương cuồng vọng tự ý trước kia.

Động tác của hắn trông vừa vụng về, lại vừa có sự thuần thục bẩm sinh của người luyện võ.

Kỳ Diên dừng lại một chút, đổi tay.

Ôn Hạ lúc này mới nhớ ra cánh tay hắn bị thương, nàng mở miệng muốn nói không cần nữa, nhưng nhìn trời đất trắng xóa này, nhớ lại trước khi bị mù cũng là một mảnh trời đất trắng xóa mênh m.ô.n.g như vậy.

Lúc nàng bị mù, hắn rõ ràng không hề lo lắng cho nàng, vậy nàng tại sao phải lo lắng cho hắn.

Ôn Hạ quay người lại, trở vào phòng, tìm một chiếc khăn thô lau chiếc ghế gỗ hoàng dương dính đầy bụi.

Kỳ Diên mang gương đồng đến, hắn theo thói quen bước vào cửa, nhớ đến sự né tránh của Ôn Hạ lúc này, khẽ mím môi, dừng lại ở cửa.

"Ta vào để gương cho nàng, gương nặng, nàng cầm không nổi."

Ôn Hạ nghiêng mặt đi.

Kỳ Diên đặt gương xuống rồi rời đi, đóng cửa lại, canh giữ ở ngoài cửa.

Một lát sau, Ôn Hạ mở cửa phòng.

Kỳ Diên vừa định hỏi nàng có bị thương ở đâu không, nàng đã nhìn ra sân, hỏi trước: "Tứ ca ca vẫn chưa về sao?"

Kỳ Diên hít sâu một hơi, cố gắng ra lệnh cho mình đừng nổi giận nữa, giọng nói vô cùng bình tĩnh: "Hạ Hạ, nàng có bị thương không?"

"Ta không sao."

Kỳ Diên thấy vậy trong mắt hiện lên vài phần may mắn, ấn vào cánh tay bị tên b.ắ.n trúng: "Nàng giúp ta xem vết thương một chút được không?"

Hắn muốn nói, hắn cũng biết đau, tại sao nàng lại ôm người khác mà đau lòng rơi lệ, nàng có thể nghĩ đến hắn một chút không, hắn mới là phu quân của nàng.

"Hoàng thượng tay phải không bị thương, không thể tự xem sao?"

Giọng nói lạnh lùng của Ôn Tư Hòa vang lên, hắn cũng đi từ chính sảnh ra, trên tay cầm một ít táo tàu, còn được rửa sạch sẽ, trên vỏ còn dính những giọt nước sạch.

Kỳ Diên nheo mắt không vui.

"Tứ ca ca, huynh đi đâu vậy?"

"Đi xem đường." Ôn Tư Hòa vẻ mặt nghiêm trọng: "Đây là ngõ cụt, tuy ta chưa đi tiếp, nhưng phía trước hẳn là vực sâu, Yên quốc nhiều địa hình như vậy, e là trong thời gian ngắn sẽ không có đường ra."

Hắn liếc nhìn Kỳ Diên: "E là phải mắc kẹt ở đây nhiều ngày, chờ người của ta tới tìm."

Kỳ Diên giọng điệu lạnh nhạt: "Phía trước là vực sâu, vậy sách vở trong phòng từ đâu mà có? Gần đây có hồ nước nào không?"

Hắn đang nghi ngờ lời Ôn Tư Hòa.

Ôn Tư Hòa không muốn nói chuyện với Kỳ Diên, nhưng vẫn sẽ trả lời những câu hỏi này của hắn.

"Nơi này trước kia hẳn là nơi ở của ẩn sĩ, vùng Lâm Châu gần đây đã xảy ra một trận động đất, có lẽ đã thay đổi địa hình nơi này, cắt đứt con đường trước kia."

Kỳ Diên cũng muốn tự mình đi dò đường, nhưng lại không yên tâm để Ôn Hạ ở đây một mình.

Nàng cau mày, gương mặt bị gió tuyết tàn phá đỏ bừng, đôi môi cũng mất đi vẻ hồng nhuận ngày thường.

Kỳ Diên và Ôn Tư Hòa gần như đồng thanh nói: "Nàng/Muội ngủ ở đây đi."

Ôn Hạ nhìn hai người bọn họ.

Ôn Tư Hòa: "Muội cứ ở phòng này, chịu thiệt thòi vài ngày, chờ người của ta tới là có thể ra ngoài rồi."

Kỳ Diên đương nhiên không thích nửa câu sau của hắn, nhưng cũng nói với Ôn Hạ: "Nàng nghỉ ngơi trước đi."

Nói xong, Kỳ Diên muốn đi sang trái, Ôn Tư Hòa muốn đi sang phải, hai người chắn đường nhau, nhất thời đều liếc lạnh đối phương.

"Tránh ra, ta đi tìm củi."

"Ta đi tìm đá lửa."

Hai người nhìn nhau đầy ẩn ý, đều tự đi làm việc của mình.

Bọn họ đều nghĩ đến việc nhóm lửa sưởi ấm cho Ôn Hạ trước.

Hai bóng người cao ráo đều đã biến mất ở hai bên, Ôn Hạ cau mày lo lắng, nắm chặt áo lông chồn, đương nhiên lo lắng cho tình hình hiện tại.

Nàng căn bản không hy vọng hai người bọn họ gặp nhau.

Một người là Đại Thịnh, một người là Yên quốc, vốn là kẻ thù, cho dù hiện tại đình chiến cũng không phải là đình chiến bằng hiệp ước hữu nghị.

Nàng càng không muốn bất kỳ ai trong hai người này gặp nguy hiểm đến tính mạng trong chuyện này.

Không được, nàng không thể trở thành hồng nhan họa thủy!

Toàn thân đau nhức như muốn rời ra, Ôn Hạ mệt mỏi chỉ muốn nằm xuống.

Nhưng mặt bàn đầy bụi, ga giường chăn đệm cũng không sạch sẽ, trong phòng không có thảm, thậm chí là nền đất, ngay cả một viên gạch sạch cũng không có, váy dài lê trên mặt đất, dính đầy vết bẩn.

Ôn Hạ cảm thấy khó chịu toàn thân, nhưng cũng biết không thể so đo.

Rơi từ vách núi cao như vậy xuống, nàng có thể sống sót đã là vạn hạnh.

Cởi bỏ áo khoác lông cáo, Ôn Hạ thậm chí không tìm được một chỗ sạch sẽ để treo quần áo, thở dài, đặt nó lên giường.

Nhẹ nhàng nâng váy, Ôn Hạ đứng dậy đi đến bên giếng muốn múc nước, chợt nhìn thấy một vũng m.á.u đỏ tươi trên nền tuyết bên cạnh.

Nàng sững sờ, đương nhiên biết dấu chân dài và sâu bên cạnh là của Kỳ Diên.

Nhưng bây giờ nàng sẽ không quan tâm đến hắn nữa.

Nàng chỉ có thể càng lạnh nhạt với hắn, hắn mới có thể hiểu được tâm ý của nàng mà biết khó mà lui.

"Hạ Hạ?"

Giọng nói lo lắng của Ôn Tư Hòa vang lên.

Ôn Hạ nắm chặt dây thừng và thùng gỗ trên giếng, luống cuống quay đầu lại.

Ôn Tư Hòa chạy về phía nàng, Kỳ Diên cũng buông củi trong tay, sải bước chạy về phía nàng.

"Nàng làm gì vậy?"

Quả nhiên là người đã luyện công, Kỳ Diên chạy đến trước mặt Ôn Hạ trước, lo lắng kéo nàng ra sau lưng, cảnh giác nhìn cái giếng nước sâu hun hút.

"Nếu rơi xuống thì sao!"

Ôn Hạ u ám nhìn hắn: "Ta múc nước."

Nàng luống cuống ngước mắt nhìn Ôn Tư Hòa: "Ta muốn dọn dẹp phòng ốc một chút, nhưng mà chúng..."

Chúng nó căn bản không nghe lời hu hu.

Sợi dây thừng giống như dây sắt, bám chặt vào cọc gỗ, lại không có nước nóng để tưới, nàng thậm chí không biết làm thế nào để gỡ sợi dây thừng bị đóng băng đó ra. Vừa rồi vịn vào giếng, chắc đã dọa bọn họ sợ rồi.

Ôn Tư Hòa kéo nàng ra sau lưng, dùng thân mình ngăn cách Kỳ Diên: "Về phòng, ta làm."

Kỳ Diên cũng không quan tâm đến hành động chọc tức của Ôn Tư Hòa nữa, chỉ nói với Ôn Hạ: "Phòng của nàng để ta dọn dẹp, nàng về đi."

Ôn Hạ bất đắc dĩ trở về phòng, trong lòng đầy áy náy.

May mà nàng đã tìm được chăn bông sạch sẽ, tuy rằng mùi ẩm mốc lâu ngày rất khó ngửi, nhưng dù sao cũng sạch sẽ hơn trên giường.

Nàng chưa từng làm những việc này, dù chỉ là thay ga giường cũng làm rất chậm.

Trong bếp, Kỳ Diên chẻ củi, Ôn Tư Hòa nhóm lửa, đun một nồi tuyết trắng.

Gian bếp lạnh lẽo thông gió dần dần ấm lên, nhưng ánh mắt hai người lại như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương, không khí lạnh đến cực điểm.

Kỳ Diên lạnh lùng nói: "Yên đế nếu không muốn dân chúng Yên quốc lầm than, tốt nhất nên an phận thủ thường."

Ôn Tư Hòa nhìn thẳng vào mắt Kỳ Diên, không hề yếu thế.

"Vậy thì Thịnh hoàng cứ việc thử xem, ta giả điên giả khờ chịu nhục nhiều năm, đã sớm không sợ gì nữa. Dù phải dốc toàn lực quốc gia, cũng phải bảo vệ người ta yêu."

"Nàng là thê tử của ta!"

Ôn Tư Hòa lạnh giọng: "Ngươi đã bái đường thành thân với nàng chưa, đã tế cáo trời đất với nàng chưa? Ta tôn trọng sự lựa chọn của Hạ Hạ, nếu Thịnh hoàng thật lòng yêu nàng, cũng nên tôn trọng nàng có chọn ngươi hay không."

Kỳ Diên nắm chặt nắm đ.ấ.m trong tay áo, lạnh lùng nhìn khuôn mặt tuấn tú đang khiêu khích trước mắt, hận không thể dùng vũ lực quyết đấu với kẻ thù trước mắt.

Nhớ đến chuyện Ôn Tư Hòa hôn thê tử của mình, ánh mắt Kỳ Diên càng thêm lạnh lẽo.

Nhìn làn khói trắng bốc lên từ nồi nước, vì Ôn Hạ, cuối cùng hắn vẫn nhịn xuống vào lúc này. Co giật bàn tay đau đớn, lạnh lùng thêm một thùng tuyết vào nồi.

Ôn Tư Hòa bưng than đang cháy vào phòng Ôn Hạ.

Kỳ Diên bưng nước nóng sạch sẽ đến trước mặt Ôn Hạ.

Chương 68: Chương 66

Bầu không khí giữa hai người họ lạnh lẽo đến thấu xương.

Sự xuất hiện của Ôn Hạ chỉ khiến bản thân nàng thêm khó chịu.

Cảnh tượng này và sự chung đụng không thoải mái như vậy không phải là điều nàng mong muốn, nhưng bây giờ bị mắc kẹt ở nơi này, không còn cách nào khác.

Nàng chỉ lạnh lùng, giọng nói vốn dĩ nhẹ nhàng mềm mại thản nhiên nói: "Nếu hai người còn muốn ta bình an vô sự ở trong núi này, thì xin hai người đừng làm khó ta."

Hai người liếc nhìn nhau, ai cũng không muốn nói thêm một câu nào nữa, nhưng đều thu lại vẻ sắc bén trên người.

Ba gian phòng được dọn dẹp xong, Ôn Tư Hòa không khách sáo, trực tiếp chiếm lấy gian phòng giống như thư phòng kia.

Kỳ Diên xuất hiện ở cửa thư phòng, Ôn Tư Hòa lạnh lùng nói: "Thịnh hoàng ngay cả phòng cũng muốn tranh với ta sao?"

Kỳ Diên khinh thường trả lời, lục lọi khắp phòng, cuối cùng cũng tìm thấy một ít thuốc mỡ.

Hắn trực tiếp đi ra ngoài, căn bản không thèm tranh giành một chỗ với Ôn Tư Hòa.

Thứ hắn muốn tranh giành, chỉ là Ôn Hạ.

Những ngày tháng hắn bỏ lỡ Ôn Hạ, trái tim Ôn Hạ rõ ràng đã bị Ôn Tư Hòa chiếm đoạt.

Người này không chỉ chiếm được trái tim nàng bây giờ, mà trước kia còn là tứ ca ca của nàng.

Nhớ lại Ôn Hạ trước kia đã từng khóc lóc gọi tứ ca ca trước mặt mình, ánh mắt Kỳ Diên càng thêm lạnh lẽo vài phần.

Trải qua nhiều chuyện như vậy, e rằng Ôn Hạ đã đau lòng đến mức không dám tin tưởng hắn nữa trong thời gian ngắn.

Khi Nguyễn Tư Đống dẫn hắn đi nói chuyện với Liễu Mạn Nương, Liễu Mạn Nương đã nói nữ nhi không thể cưỡng cầu.

Càng cưỡng cầu, nàng càng rời xa hắn.

Mà khi trói cổ tay Ôn Hạ, Kỳ Diên quả thực đã hối hận, hắn không thể cưỡng cầu Ôn Hạ nữa, còn có Ôn Tư Hòa nữa.

Hắn càng đối xử không tốt với Ôn Tư Hòa, có lẽ Ôn Hạ sẽ càng xa lánh hắn.

Cho dù nàng rõ ràng là thê tử của hắn.

Trở lại phòng ăn, Kỳ Diên đặt mấy lọ thuốc lên bàn, mở từng lọ ra.

Bên trong có lọ đã bị mốc, trong số những lọ còn nguyên vẹn, hắn chỉ nhận ra một lọ hình như là mỡ lửng, không biết những loại thuốc còn lại chữa bệnh gì, chỉ có thể thử hết.

Cởi bỏ dây áo ngủ, cơ bắp cuồn cuộn lộ ra ngoài không khí lạnh, xung quanh không có ai giúp đỡ. Kỳ Diên chỉ có thể dùng bàn tay đẩy vết thương, từng chút từng chút gỡ bỏ quần áo dính chặt vào m.á.u thịt.

Vết thương rất sâu, có một số cỏ vụn lẫn vào m.á.u thịt khi rơi xuống, phải làm sạch.

Mồ hôi lấm tấm trên thái dương, Kỳ Diên nung đỏ chủy thủ, không có dụng cụ nào khác, chỉ có thể dùng lưỡi d.a.o sắc bén để gắp cỏ vụn và thịt vụn ra.

Hạt mồ hôi lớn từ trán lăn xuống sống mũi cao thẳng, vết thương đau đến mức nào, gân xanh trên cánh tay nổi lên rõ rệt đến mức nào, toàn thân Kỳ Diên đã ướt đẫm mồ hôi. Áo ngủ không thể mặc nữa, hắn mượn lửa trong bếp để hong khô.

Ở đây không có thức ăn, trời cũng đã tối, không tiện đi tìm đồ ăn.

Kỳ Diên và Ôn Tư Hòa đều để dành táo tàu cho Ôn Hạ, hai người chỉ đun nước uống, định ngày mai trời sáng sẽ đi ra ngoài tìm thức ăn và đường đi.

Đêm xuống, ba người đều đã trở về phòng riêng của mình.

Ôn Hạ ngủ ở phòng bên trái.

Ôn Tư Hòa ngủ ở thư phòng, có ghế và bàn đọc sách để ngủ tạm.

Kỳ Diên ngủ ở phòng ăn liền kề với bếp, hai chiếc ghế dài ghép lại cũng có thể dựa vào tường duỗi chân.

Trong phòng, Ôn Hạ trằn trọc, căn bản không ngủ được trên chiếc giường này.

Nàng cũng biết điều kiện của mình đã rất tốt rồi, Ôn Tư Hòa và Kỳ Diên thậm chí còn không có giường, chỉ có thể dùng chăn đệm bẩn mà nàng thay ra.

Chỉ là chiếc giường này thật sự quá cứng, gối gỗ lại cao lại cứng, nàng đã bỏ đi rồi, còn không bằng không có gối.

Ôn Hạ không muốn Hoắc Chỉ Chu lo lắng, khẽ mở môi nhưng không trả lời, coi như đã ngủ rồi.

Nhưng bên ngoài phòng lại vang lên hai tiếng gõ cửa, sau đó Hoắc Chỉ Chu nói: "Để huynh vào được không?"

"Tứ..."

Hoắc Chỉ Chu đã đẩy cửa đứng ở cửa.

Gió lạnh cuốn theo tuyết lạnh lẽo tràn vào phòng, Ôn Hạ cuộn mình trong chăn ngồi dậy.

"Tứ ca ca, muội có thể ngủ được."

"Ở trong cung muội đã tay chân lạnh lẽo, Cẩm Nhạn nói ban đêm muội gối đầu lên người Thang bà bà ngủ, chân cũng phải để bà ấy ủ ấm." Hoắc Chỉ Chu khép hờ cửa, dùng ghế đẩu chặn lại, hắn xoay người: "Huynh ủ ấm chân cho muội, được không?"

Ôn Hạ lắc đầu.

Hoắc Chỉ Chu dừng lại trước giường: "Hạ Hạ, huynh chỉ ủ ấm chân cho muội thôi. Nếu muội ngủ không ngon, ở trong núi này mà nhiễm bệnh, e là chúng ta không có thảo dược để chữa trị."

Ôn Hạ cụp mi, cũng hiểu rõ tình hình, nàng quả thực ngủ không ngon, hà tất phải cố chấp nữa.

Không cho Hoắc Chỉ Chu quá thân mật với nàng, chẳng lẽ là vẫn còn nhớ Kỳ Diên sao?

Có lẽ chỉ là vì lễ giáo ăn sâu vào xương tủy của nàng.

Cho dù muốn thân cận với người trong lòng, cũng không muốn bị người thứ ba nhìn thấy, nhất là người này còn là phu quân cũ của nàng.

Đúng vậy, nếu nàng không lạnh nhạt với Kỳ Diên, làm sao có thể đuổi hắn đi?

Nàng đã quyết tâm không quay lại nữa, dù Thái hậu có khuyên nàng cũng sẽ không quay lại nữa.

Nàng không muốn tin Kỳ Diên nữa, không muốn làm Hoàng hậu của hắn nữa.

Trong căn phòng tối đen không nhìn thấy bóng dáng của nhau, Ôn Hạ chỉ nghe thấy giọng nói gần ngay bên giường.

"Đừng lo lắng, ngày mai ta xem có thể săn được con vật nào không, làm cho muội một thứ có thể sưởi ấm."

"Tứ ca ca..." Ôn Hạ áy náy trong lòng.

Tất cả đều là vì nàng yếu đuối, căn bản không quen với cuộc sống mấy ngày nay, nếu nàng có thể mạnh mẽ hơn một chút thì cũng không cần phải để Hoắc Chỉ Chu vất vả vì nàng như vậy.

Mép giường hơi lún xuống, hai chân Ôn Hạ bị Hoắc Chỉ Chu nắm lấy.

Hơi ấm từ lòng bàn tay hắn xuyên qua lớp vớ mỏng truyền vào lòng bàn chân lạnh lẽo của nàng.

Hoắc Chỉ Chu lại nhét hai chân nàng vào trong lồng n.g.ự.c mình ủ ấm.

Ôn Hạ muốn rút chân ra, hắn lại giữ chặt trong lòng: "Không sao."

Hai má Ôn Hạ nóng bừng: "... Hắn vẫn còn ở đây."

Hoắc Chỉ Chu khẽ dừng lại, giọng nói trầm thấp: "Hạ Hạ, muội đã có thánh chỉ phế hậu của Thái hậu, không còn là Hoàng hậu của Đại Thịnh nữa rồi. Nếu muội phân định rõ ràng với ta, hắn càng sẽ cho rằng trong lòng muội có hắn, muội còn muốn quay lại với hắn sao?"

Ôn Hạ lắc đầu.

Hai chân dần dần được lồng n.g.ự.c nóng bỏng của hắn ủ ấm, Ôn Hạ không còn thấy lạnh nữa. Nàng tin tưởng Hoắc Chỉ Chu nhiều năm, sẽ không đề phòng hắn như đề phòng Kỳ Diên bây giờ. Cơ thể ấm lên, rất nhanh đã buồn ngủ, Ôn Hạ khép hàng mi nặng trĩu lại.

Hoắc Chỉ Chu không rời đi, trân trọng khoảng thời gian hiếm hoi này.

Cho đến khi nghe thấy tiếng thở đều đều của Ôn Hạ, hắn mới nhẹ nhàng buông hai chân nàng xuống, đắp chăn cẩn thận cho nàng.

Giây phút đứng dậy, trong lòng trống rỗng, cảm giác mất mát quẩn quanh hắn.

Hoắc Chỉ Chu siết chặt nắm tay, như đang hạ quyết tâm, xoay người, rất nhẹ nhàng nằm nghiêng trên giường.

Hắn nhẹ nhàng nắm lấy tay Ôn Hạ đang ở trong chăn.

Bàn tay to lớn dịu dàng bao bọc lấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng.

Ôn Hạ đang ngủ say tìm đến nơi ấm áp, xoay người ôm lấy eo hắn.

Hương thơm ngào ngạt.

Hoắc Chỉ Chu siết chặt cánh tay, không muốn rời đi nữa.

Nhắm mắt lại, hắn hôn lên trán Ôn Hạ, nhẹ nhàng ôm lấy vòng eo mềm mại của nàng không buông tay.

Hắn đã không còn là người tốt nữa rồi.

Tuyệt đối sẽ không để thứ mình vất vả lắm mới có được rơi vào tay người khác nữa.

...

Gió lớn thổi dữ dội suốt đêm.

Ánh sáng le lói từ phương Đông chiếu xuống mặt đất.

Trên nền tuyết trắng xóa, m.á.u tươi nhuộm đỏ một vùng đất tinh khiết.

Kỳ Diên nằm trong vũng m.á.u này, co giật ngón tay cứng đờ, cuối cùng cũng tỉnh lại.

Trên lưng rất nặng, hắn theo bản năng xoay người gỡ ra, mới thấy là một con cáo, cũng mới nhớ lại chuyện tối qua.

Hắn vậy mà lại ngất xỉu trên nền tuyết, có lẽ là vì kiệt sức cộng thêm mất m.á.u nghiêm trọng.

Tuyết trắng bên dưới đều bị m.á.u nhuộm đỏ, Kỳ Diên kiểm tra một lượt, chắc là m.á.u của con cáo đó.

Hắn toàn thân lạnh cứng, nhìn chằm chằm căn nhà tranh trước mặt, băng tuyết trong đáy mắt mới dần tan ra.

Kỳ Diên khẽ mím môi cười, kéo con cáo đó đi về phía bếp.

Chỉ là bây giờ hắn thật sự không còn sức lực, cổ họng cũng đau rát, e là tối qua nằm trên nền tuyết nửa đêm, nhiễm phong hàn rồi.

Kỳ Diên nhịn không được muốn ho, nhưng sợ tiếng ho sẽ đánh thức Ôn Hạ, nên cố gắng hít vào thở ra, nén cơn ho xuống.

Hắn nóng lòng muốn lột da con cáo này, nướng thịt cho Ôn Hạ ăn, dùng bộ lông làm hai cái chăn cho nàng.

Không kịp xử lý vết thương trên người, Kỳ Diên trở về bếp nhóm lửa.

Hắn làm những việc này không thành thạo bằng Hoắc Chỉ Chu, hôm qua thấy người kia làm rất thuần thục, hắn thử hai lần mới nhóm được lửa, đổ nước vào nồi đun sôi.

Đợi Ôn Hạ tỉnh lại, vừa mở mắt ra là có thể uống canh xương rồi.

Kỳ Diên mím môi, đi về phía phòng Ôn Hạ, muốn đứng ở cửa nhìn một cái.

Cửa phòng hé mở, bị ghế đẩu chặn lại, Kỳ Diên nhẹ nhàng đẩy khe cửa ra.

Nhưng hắn lại nheo mắt, kinh ngạc nhìn hai người đang ôm nhau trên giường, bàn tay đầy vết thương siết chặt.

Đó là Hoắc Chỉ Chu, đó là Ôn Hạ.

Tại sao?

Nàng là thê tử của hắn!

Hoắc Chỉ Chu đã tỉnh dậy, ôm Ôn Hạ trong lòng, không nhúc nhích, chỉ có đôi mắt đẹp hờ hững nhìn Kỳ Diên, ánh mắt hai người chạm nhau.

Trong mắt hắn tràn đầy khiêu khích, lạnh lùng.

Kỳ Diên cứng đờ đứng ở cửa, cảm thấy cảnh tượng này là giả, nhưng móng tay lại đ.â.m vào vết thương trên lòng bàn tay, chúng đau như vậy, nói cho hắn biết tất cả những điều này đều là thật.

Tiểu Hoàng hậu của hắn, thê tử của hắn đang yên tĩnh nhắm mắt, ngoan ngoãn dựa vào vai người đàn ông khác.

Nàng ngủ rất yên bình, trong đầu chắc đang có một giấc mơ đẹp, đôi môi đỏ mọng đã trở lại vẻ hồng nhuận như xưa, cong lên dịu dàng.

Kỳ Diên nhìn nàng, nhìn đôi mắt vô tình của Hoắc Chỉ Chu.

Hắn muốn xông vào kéo Hoắc Chỉ Chu dậy, muốn dùng kiếm g.i.ế.c c.h.ế.t người này.

Nhưng Ôn Hạ ngủ say thật yên bình.

Hắn biết tối qua nàng đến giờ Tý vẫn chưa ngủ được, cho nên hắn mới bất chấp thân thể, muốn đi tìm chút đồ giữ ấm cho nàng.

Nàng không cần thân thể hắn để sưởi ấm.

Nhưng lại có thể chấp nhận Hoắc Chỉ Chu.

Tại sao vậy?

Cho dù nàng muốn từ chối hắn, nàng có thể công bằng một chút, từ chối Hoắc Chỉ Chu luôn được không?

Tia m.á.u đỏ ngầu đôi mắt Kỳ Diên, sóng ngầm mãnh liệt cuồn cuộn trong đáy mắt hắn.

Gió lạnh buổi sáng cuốn theo hơi lạnh của băng tuyết ập đến, hắn toàn thân lạnh lẽo, quần áo ướt sũng vì tuyết bám chặt vào da, lạnh đến tận xương tủy.

Trái tim cũng đau nhói.

Hắn rõ ràng muốn xông vào trong, muốn xách cổ Hoắc Chỉ Chu lên, muốn đ.ấ.m thẳng vào mặt hắn ta.

Thế nhưng, nhìn sâu vào gương mặt an tĩnh của Ôn Hạ, cuối cùng hắn chỉ cứng đờ xoay người, từng bước một dẫm vào lớp tuyết dày.

Ôn Hạ khó khăn lắm mới ngủ được, nàng ấy hắn là mới chỉ ngủ được hai ba canh giờ.

Hắn không thể đánh thức nàng.

Hắn đến đây là để cầu xin nàng hồi tâm chuyển ý, là để dỗ nàng quay về, hắn không thể để nàng tức giận thêm nữa.

Trước mắt, rừng cây khô trụi lá, lớp tuyết dày phủ kín đến tận bắp chân.

Kỳ Diên lảo đảo bước đi, không biết đây là nơi nào.

Sao hắn lại đi đến đây?

Vịn vào một cây khô bên cạnh, Kỳ Diên thở hổn hển.

Chiếc lưng vốn thẳng tắp giờ đây gù xuống một cách bất lực, nước mắt từ khóe mi lăn xuống, rơi vào lớp tuyết trắng xóa.

Chương 69: Chương 67

Lần Nguyễn Tư Đống đưa Kỳ Diên đi gặp Liễu Mạn Nương, Liễu Mạn Nương từng nói với Kỳ Diên rằng, trước khi gia đình nàng ta bị kết tội, cha nàng cũng là một vị huyện lệnh, nàng cũng có người tỷ muội tốt xuất thân trong sạch.

Người tỷ muội tốt đó sau khi gả cho người trong mộng thì dịu dàng đảm đang, quán xuyến mọi việc, nhưng lại không được phu quân yêu thương, cuối cùng tự mình xin hòa ly. Sau khi hòa ly, người phu quân kia mới phát hiện ra những điều tốt đẹp của tỷ muội nàng, nhưng khi đến cầu xin nối lại tình xưa thì tỷ muội nàng đã chọn người khác để tái giá.

Ngày hôm đó, Liễu Mạn Nương ngồi sau tấm bình phong nói với Kỳ Diên và Nguyễn Tư Đống rằng, nữ tử bọn họ không yếu đuối, kém cỏi như nam nhân bọn họ nghĩ, trên đời này đâu phải chỉ có một nam nhân đó, không có người này, ắt sẽ có người khác đối xử tốt với nàng.

Mất đi rồi mới hối hận, mới biết trân trọng, nếu hắn ra tay quá muộn, hoặc là phương thức không đúng, e rằng sẽ không thể níu kéo được Hoàng hậu nương nương đã c.h.ế.t tâm.

Vì vậy, Kỳ Diên nghĩ, lúc hắn đang nóng giận nắm chặt cổ tay Ôn Hạ, hắn đã phạm phải sai lầm lớn, hắn không thể để nàng khóc nữa, cũng không thể chọc giận nàng.

Nếu có thể thuyết phục được chính mình.

Vậy thì cứ coi như vừa rồi chưa từng nhìn thấy gì.

Nàng chỉ là bị lạnh thôi, Hoắc Chỉ Chu chỉ là tiểu nhân đê tiện, thừa cơ hội để sưởi ấm cho nàng.

Hắn hơn Ôn Hạ bảy tuổi, nên giống như Thái tử ca ca năm xưa, nhường nhịn nàng, bảo vệ nàng.

Kỳ Diên trở về phòng.

Cửa phòng Ôn Hạ đóng chặt, bọn họ vẫn còn ở bên trong.

Hai mắt hắn lạnh như băng.

Đứng yên bất động hồi lâu, Kỳ Diên xoay người trở về phòng bếp đun một nồi nước để xử lý con cáo.

Kỳ Diên chưa từng làm những việc nặng nhọc này, chỉ là khi học võ ở sơn cốc của Vệ Liên Nguyên, hắn từng thấy các đệ tử trong môn phái của sư phụ làm. Lúc đó mọi người gọi hắn tham gia, hắn một thân cao quý, kiêu ngạo, chê bai không thôi, giờ đây lại phải tự mình làm những việc vừa bẩn vừa mệt này.

Ngồi xổm bên giếng, Kỳ Diên cởi bỏ lớp áo ngoài dính nhớp, tay áo ngủ vén cao đến cổ tay, để lộ cánh tay rắn chắc, gân xanh nổi lên theo từng động tác.

Trong phòng.

Ôn Hạ tỉnh dậy từ trong giấc ngủ.

Lông mi lười biếng khẽ nâng lên, nhìn thấy gương mặt tuấn tú gần trong gang tấc, nàng nhất thời sững sờ, một lúc sau mới vội vàng cuộn người vào trong giường.

Nàng thở hổn hển, nắm chặt chăn, hai má đỏ bừng.

Vừa rồi lúc nàng tỉnh dậy, nàng đang gối đầu lên vai Hoắc Chỉ Chu?

Hắn nhắm mắt, trông như đang ngủ say, lông mày hơi nhíu lại, đúng lúc này, như vừa mới tỉnh dậy, hắn mở mắt ra nhìn nàng.

"Hạ Hạ, muội tỉnh rồi."

"Tứ ca ca, sao huynh lại ở trong phòng muội..." Giọng nói mềm mại của Ôn Hạ đầy vẻ hoảng loạn, cho dù nàng bằng lòng chấp nhận Hoắc Chỉ Chu, thì lúc này nàng cũng thật sự bị dọa sợ.

Hai má nàng đỏ bừng, đôi mắt đẹp long lanh đầy vẻ kinh hoàng.

Hoắc Chỉ Chu nói: "Đêm qua thấy muội ngủ say, ta vốn định rời đi, nhưng ta đau n.g.ự.c quá, nhất thời dựa vào đó ngủ thiếp đi mất." Trong mắt hắn lộ vẻ áy náy.

Sự áy náy này là vì lời nói dối lúc này.

Hắn chỉ là không muốn nhường cơ hội cho Kỳ Diên nữa.

Năm nàng chín tuổi bị Kỳ Diên bỏ rơi, rõ ràng là hắn gặp nàng trước, hắn sẽ không buông tay nữa.

Ánh mắt Ôn Hạ đảo quanh, không biết đang nghĩ gì, chỉ là giống như thường ngày, có chút áy náy không dám nhìn hắn: "Xin lỗi, có lẽ là muội ngủ say nên đè lên huynh..."

Hoắc Chỉ Chu càng áy náy hơn, khẽ mím môi: "Nhưng ta thà như vậy, nhìn muội ngủ ngon, ta mới yên tâm."

Ôn Hạ chỉ vội vàng quay mặt đi: "Ngực huynh còn đau không?"

Hoắc Chỉ Chu nói đã không sao, xuống giường, chỉnh lại long bào nhăn nhúm: "Xin lỗi Hạ Hạ, huynh đường đột rồi. Muội cứ mặc quần áo đi, ta đi lấy nước nóng cho muội."

Hắn đóng cửa phòng rời đi.

Ôn Hạ không biết chuyện này, cảm thấy rất áy náy với Hoắc Chỉ Chu. Kỳ Diên đang ở đây, nàng cũng không muốn hắn hiểu lầm.

Nhưng bàn tay đang nắm chặt chăn khẽ dừng lại, Ôn Hạ nhìn cửa sổ dán giấy gai dầu, ánh sáng trong mắt dần dần lụi tắt.

Tại sao nàng phải sợ Kỳ Diên hiểu lầm?

Nàng nên giống như đêm qua, để Kỳ Diên tưởng rằng nàng đã làm chuyện tuyệt tình, hắn mới có thể c.h.ế.t tâm mà rời đi.

Ôn Hạ đứng dậy ra khỏi cửa muốn tự mình đi lấy nước.

Ai ngờ Hoắc Chỉ Chu đã xuất hiện ở cửa, nước nóng trong chậu gỗ bốc khói nghi ngút trong không khí lạnh lẽo.

"Tứ ca ca, muội tự làm được rồi." Ôn Hạ đưa tay ra muốn nhận lấy.

Hoắc Chỉ Chu không để nàng động tay, Ôn Hạ đành phải nghiêng người để hắn bưng vào phòng.

Chỉ là ở cửa, Kỳ Diên mặc áo ngủ màu đen, tay áo vén lên đến cánh tay, xách thùng nước đi vào.

Ôn Hạ giật mình, bị dáng vẻ xắn tay áo mạnh mẽ kia và vết m.á.u trên cổ hắn dọa sợ.

Nàng nhíu mày lùi lại, mùi m.á.u tanh nồng nặc hòa quyện với mùi mồ hôi nóng bỏng của nam nhân phả vào mặt, xen lẫn mùi long diên hương thoang thoảng, Ôn Hạ chỉ còn cách lùi lại.

Kỳ Diên nhìn theo ánh mắt nàng, nhìn xuống bộ quần áo dính m.á.u của mình, mặc dù hắn mặc đồ đen nên không nhìn rõ vết máu, nhưng những vết m.á.u khô lại loang lổ và mùi m.á.u tanh vẫn khiến người ta khó chịu, nhất là đối với người con gái yểu điệu như Ôn Hạ.

Kỳ Diên thản nhiên nói một câu "Ta đưa xong sẽ đi tắm rửa".

Ôn Hạ thò đầu nhìn vào thùng: "Đây là gì vậy?"

"Tro bếp."

Ôn Hạ sững người, hai má lập tức đỏ bừng.

"Cứ dùng tạm đi." Kỳ Diên đặt thùng xuống, không nhìn nàng, cũng không nhìn Hoắc Chỉ Chu trong phòng.

Hắn dường như không giống với Kỳ Diên cứ bám lấy nàng không buông ngày hôm qua nữa.

Ôn Hạ nói: "Người không cần phải làm những việc này cho ta, giờ ta không còn là Hoàng hậu của người nữa, người cũng là bậc đế vương, không cần phải làm những việc này cho ta."

Nàng dừng lại một chút: "Dù sao, trước đây người cũng chưa từng làm mà, phải không?"

Đây là lần đầu tiên Ôn Hạ nói ra lời chế giễu.

Trước đây, Kỳ Diên không chỉ chưa từng làm những việc tỉ mỉ này, hắn còn dùng tro hương trong tịnh phòng để bôi nhọ danh dự của nàng, vậy mà giờ đây hắn lại có thể xách một thùng tro bếp đến, kiên nhẫn nói với nàng rằng cứ dùng tạm đi.

Kỳ Diên quay đầu lại nhìn nàng, ánh mắt chưa bao giờ bình tĩnh và sâu thẳm như vậy.

Ôn Hạ chỉ cảm thấy đôi mắt này của hắn đã khôi phục lại vẻ thâm sâu khó lường của bậc đế vương như trước kia, nàng dời mắt đi, chỉ quay đầu lại nói với Hoắc Chỉ Chu một tiếng cảm ơn.

Rửa mặt xong, Ôn Hạ có chút do dự mặc lại bộ y phục dơ bẩn trên người.

Nàng đi về phía phòng bếp, muốn xin chút nước nóng để thay bộ đồ rồi giặt.

Trong phòng bếp lửa đang cháy, không thấy bóng dáng Hoắc Chỉ Chu và Kỳ Diên.

Ôn Hạ tìm được một cái chậu, cẩn thận bọc một miếng vải lên tay rồi mở nắp nồi gỗ tròn.

Hơi nóng bốc lên nghi ngút, làn khói trắng tan đi, một cái đầu to tướng trong nồi làm nàng giật nảy mình.

Ôn Hạ hét lên một tiếng, nắp nồi cũng rơi xuống đất.

"Hạ Hạ!"

Giọng nói gấp gáp của Kỳ Diên vang lên từ cánh cửa gỗ phía sau phòng bếp, hắn bước nhanh vào trong phòng, kéo Ôn Hạ vào lòng.

Lưng Ôn Hạ đập vào tường đất, vẫn còn kinh hồn bạt vía, thở hổn hển.

Kỳ Diên cẩn thận kiểm tra xem ngón tay nàng có bị bỏng không, lo lắng vén tay áo nàng lên.

Lúc này Ôn Hạ mới nhìn thấy hắn không mặc áo, chỉ dùng áo ngủ buộc quanh eo che phần dưới. Y phục nhỏ nước, cơ bắp trên người hắn cuồn cuộn, lăn lăn những giọt nước. Có lẽ hắn vừa tắm ở sân sau, làn da bốc lên hơi nóng nhè nhẹ.

Ôn Hạ vội vàng rút tay ra, quay mặt đi muốn rời khỏi.

Kỳ Diên chống tay lên tường, vết thương do tên b.ắ.n trên đó vẫn còn đang chảy máu.

Tay Ôn Hạ bị hắn nắm lấy.

Lực rất nhẹ, nàng lại tưởng là Hoắc Chỉ Chu đang nắm tay mình, nhưng khi cúi đầu nhìn xuống, nàng thấy lòng bàn tay Kỳ Diên đầy vết thương chồng chéo, như đang cầu xin nàng.

“Trong nồi là con cáo ta săn được đêm qua, làm nàng sợ rồi.”

“Đợi ta xử lý sạch sẽ bộ lông, nàng sẽ có thảm để dùng, ta sẽ trải thêm một tấm dưới chân nàng, như vậy ban đêm nàng sẽ không bị lạnh chân nữa.”

Ôn Hạ muốn đẩy Kỳ Diên ra, nhưng hắn không mặc áo, nàng không muốn chạm vào người hắn, bèn rụt tay lại: “Hoàng thượng tránh ra.”

Kỳ Diên im lặng một lát, đau khổ nhìn nàng: “Khi nàng từ chối ta, nàng có thể từ chối cả Hoàng đế Yên quốc không?”

Ôn Hạ ngây người nhìn đôi mắt đau khổ của hắn, không biết đêm qua hắn có nhìn thấy hai người họ ở cùng phòng hay không.

Nhưng nàng không muốn quan tâm đến suy nghĩ của Kỳ Diên nữa, bây giờ nàng chỉ muốn tự mình đưa ra lựa chọn.

“Hoàng thượng, thần thiếp đã có thánh chỉ phế hậu của Thái hậu, thần thiếp không còn là Hoàng hậu của người nữa, không còn là…”

“Thánh chỉ đó là do mẫu hậu viết, không phải do trẫm!”

“Nhưng thần thiếp nhận.”

Ôn Hạ rất bình tĩnh, ánh mắt cũng chưa bao giờ lạnh nhạt như vậy: “Tại sao người nói muốn thần thiếp quay về, thần thiếp liền phải quay về? Tại sao người nói có thể bỏ rơi thần thiếp, thần thiếp liền phải lăn đi thật xa?”

“Năm chín tuổi, là người đuổi thần thiếp về Bắc Địa. Nếu không phải người, thần thiếp làm sao có thể gặp được hắn.” Ôn Hạ bình tĩnh nói ra câu này, nàng lần đầu tiên biết, thì ra nàng cũng có vũ khí để đánh bại Kỳ Diên.

Đôi mắt đào hoa của hắn không còn sắc bén đa tình nữa, mà giống như một vũng nước chết, tuyệt vọng đến cùng cực.

Kỳ Diên nuốt nước bọt: "Xin lỗi."

Giọng hắn khàn đặc, nghe có chút yếu ớt như đang bị cảm lạnh: "Là ta không tốt. Lúc nàng giả c.h.ế.t hôn mê, ta không biết phải làm sao để cứu nàng, ta chỉ nghĩ đến gương mặt xinh đẹp của Hạ Hạ không còn nữa, đợi nàng tỉnh lại ta sẽ trả lại cho nàng một gương mặt, cùng nàng biến thành kẻ xấu."

Lần này, lông mi Ôn Hạ run lên, đôi mắt hạnh vẫn lạnh lùng.

"Sau đó, cả hoàng cung đều nói nàng đã chết, ta không tin, ta muốn cứu sống nàng. Nếu không cứu được, ta sẽ ngủ trong quan tài băng, không để nàng một mình đối mặt với bóng tối."

"Hoàng thượng, những lời này thần thiếp có nên tin không?"

"Người bảo một người bị người bắt nạt, bị người bỏ rơi tin vào những lời này, nàng ấy dám tin nữa sao?"

Kỳ Diên đỏ hoe mắt, hắn không biết làm sao để chứng minh bản thân, hắn khàn giọng cầu xin: "Nàng hãy tin ta một lần nữa, lần cuối cùng! Ta sẽ giao Kinh thành cho nàng quản lý, ta sẽ không thu hồi binh quyền của Ôn gia nữa, ta sẽ không động đến thế lực của Ôn gia dù chỉ một chút! Nếu ta lại đối xử với nàng như trước kia, nàng hãy để ba vị huynh trưởng của nàng mang binh tạo phản, nàng hãy giam cầm ta, muốn báo thù ta thế nào cũng được, nàng hãy lên làm Hoàng đế!"

Ôn Hạ vô cùng chấn động, nhìn Kỳ Diên như nhìn một kẻ điên.

"Thần thiếp sẽ không tin người nữa."

"Vậy nàng tin Hoắc Chỉ Chu? Nàng tin Hoàng đế Yên quốc hay Ôn Tư Hòa?"

Kỳ Diên rất đau khổ, cũng rất bình tĩnh nói: "Hắn nói là tiên đế bắt hắn, nàng liền tin? Tiên đế đã c.h.ế.t rồi, không có nhân chứng vật

chứng, chỉ dựa vào một câu nói của hắn mà nàng liền tin?”

Ôn Hạ hít sâu một hơi, nhìn Kỳ Diên bằng ánh mắt vô cùng kiên định.

“Thần thiếp quen biết huynh ấy từ năm chín tuổi, lúc huynh ấy còn là Ôn Tư Hòa đã đối xử tốt với thần thiếp, bảo vệ thần thiếp, huynh ấy cũng đã cứu mạng thần thiếp. Bây giờ huynh ấy lên làm Hoàng đế cũng không ép buộc thần thiếp, chưa từng làm điều gì vượt quá giới hạn với thần thiếp. Nếu người đã nhìn thấy thần thiếp thân mật với huynh ất, vậy người hẳn đã nhìn thấy những con vật nhỏ xinh đẹp đầy màu sắc trên tuyết, còn có hàng cây xanh mướt.”

“Kỳ Diên, người để thần thiếp đứng trên Cung Vũ lâu nhìn tuyết trắng xóa, khiến thần thiếp mất đi thị lực. Nhưng hắn đã biến thế giới màu trắng thành thế giới bảy sắc cầu vồng, hắn dùng hành động nói cho thần thiếp biết, chỉ cần một người thật lòng làm một việc, người kia sẽ nhìn thấy tấm lòng của hắn!”

Ôn Hạ đẩy cánh tay Kỳ Diên, nhưng hắn vẫn chống tay lên tường, mắt đỏ hoe không cho nàng rời đi.

“Hạ Hạ, những điều này ta cũng có thể làm! Ta chỉ là không biết.”

Kỳ Diên khàn giọng nói: “Phụ hoàng chưa từng dạy ta, mẫu hậu chưa từng dạy ta, tình yêu của bọn họ đều là giả dối, sự yêu thương của phụ hoàng dành cho ta cũng không phải thật lòng. Không ai nói cho ta biết thật lòng là như thế nào, nhưng bây giờ ta đã hiểu rồi, ta đã biết rồi.”

“Ta cũng có thể!”

Ôn Hạ không muốn nghe nữa.

“Người nhìn xương trong nồi đi, ta muốn giữ lại phần thịt ngon cho nàng, ta ăn phần đầu không ngon. Đêm qua người ta rất đau, nhưng ta sợ nàng lạnh không ngủ được, trước kia ở Càn Chương

cung chân nàng lạnh cóng, ta chạm vào nàng mấy cái là nàng ấm lên, bây giờ nàng không cho ta chạm vào, cũng không muốn dùng tay ủ ấm cho nàng. Vậy nên ta đi săn, ta muốn săn cho nàng một tấm da lông để nàng giẫm lên."

"Nhưng khi ta trở về, ta lại ngã xuống đất tuyết, ta ngủ đến tận sáng, nhìn thấy nàng và hắn ở cùng nhau, ta đau khổ đến mức không biết phải làm sao. Ta muốn xông vào kéo hắn ra, nhưng ta vẫn sợ nàng, ta sợ nàng trách ta…"

Ánh mắt Ôn Hạ run lên, nhưng nàng không muốn tin bất cứ lời nào của hắn nữa.

Bây giờ tất cả, đều đã muộn rồi.

Nàng cũng mới mười tám tuổi, chỉ mới trải qua một mười ba năm, nàng sợ mười ba năm sau vẫn như vậy.

Nàng không dám tin hắn nữa.

Ôn Hạ đẩy cửa ra, thậm chí không lấy nước nóng nữa, vội vàng rời khỏi phòng bếp.

Kỳ Diên ảm đạm vuốt ve bức tường nàng vừa dựa vào, siết chặt nắm tay.

Hắn nhanh chóng rửa mặt xong, trở về trước cửa phòng Ôn Hạ.

"Vừa rồi nàng cần nước nóng?"

Ôn Hạ không muốn nhìn hắn nhiều: "Thần thiếp tự đi lấy."

"Ta đã rửa mặt xong rồi, không có y phục, nàng xem trong tủ quần áo có bộ nào ta mặc được không?"

Ôn Hạ lấy ra một bộ, mới thấy Kỳ Diên đang khoác áo ngủ đã giặt sạch, gấm vóc có hoa văn tối màu ôm sát cơ bụng săn chắc của

hắn, đôi mắt hắn không còn chút dục vọng nào, nàng bây giờ mới cảm thấy dáng vẻ này của hắn so với trước kia thanh tú hơn nhiều.

Nàng đưa y phục cho hắn rồi đóng cửa phòng lại.

Lúc Ôn Hạ quay lại phòng bếp, nàng đã thay bộ y phục thô kệch màu xanh lục tìm được trong tủ. Tuy nàng đã cố gắng xắn tay áo và ống quần lên, nhưng vì chủ nhân căn nhà là một nam tử trung niên, nên nàng mặc bộ đồ này vẫn có vẻ không phù hợp.

Ôn Hạ ôm bộ đồ bẩn vừa thay ra đứng ở cửa phòng bếp.

Kỳ Diên cũng đã thay đồ xong, cũng là một bộ y phục vải thô màu xanh lục, nhìn không khác gì bộ của nàng, nhưng hắn mặc vào lại ngắn hơn một chút, để lộ ra cổ tay rắn chắc.

Kỳ Diên nhìn Ôn Hạ một lúc lâu.

Nàng và hắn mặc bộ đồ này trông thật sự giống một đôi vợ chồng bình dân.

Bộ y phục rộng thùng thình khiến vòng eo nhỏ nhắn của Ôn Hạ càng thêm nổi bật, bờ vai gầy guộc của nàng như không thể chống đỡ nổi bộ đồ, toát lên vẻ đẹp mong manh, yếu đuối. Mái tóc đen dài nay đã dài đến tận mông, chỉ được búi gọn bằng một cành trúc khô. Tuy ăn vận giản dị đến mức tối đa, nhưng giữa mái tóc ấy lại ẩn chứa một vẻ đẹp kinh tâm động địa.

Ôn Hạ không nhìn hắn, chỉ thản nhiên bỏ quần áo vào chậu, định múc nước nóng.

"Để ta, nàng ra ngoài đi."

"Ta tự làm được."

Kỳ Diên nhíu mày, dưới ánh mắt kiên định của Ôn Hạ, hắn không tiện ép buộc nàng nữa.

Hắn múc nước đưa cho nàng ra ngoài.

Lúc này, Hoắc Chỉ Chu ôm đầy táo tàu trở về, thấy Ôn Hạ đang chuẩn bị giặt đồ, hắn vội vàng đặt trái cây xuống, xắn tay áo lên giành lấy việc của nàng.

"Tứ ca ca, để muội tự làm."

Hoắc Chỉ Chu không chịu.

Kỳ Diên đứng ở cửa phòng ăn lạnh lùng nhìn, lúc này lại cảm thấy Hoắc Chỉ Chu trở về thật đúng lúc.

Chờ họ giặt đồ xong, Kỳ Diên gọi họ vào ăn cơm.

Trên bàn có ba bát lớn đều đựng xương và canh, chỉ có bát của Ôn Hạ là nhiều thịt nhất.

Tuy Hoắc Chỉ Chu không muốn nói chuyện nhiều với Kỳ Diên, nhưng hắn vẫn không nhịn được hỏi: "Thịt gì vậy?"

"Thịt ta săn được, nếu ngươi không thích do ta săn, có thể không ăn."

Tay Ôn Hạ cầm đũa khựng lại.

Kỳ Diên âm thầm để ý đến động tác nhỏ bé của nàng, trong lòng hối hận vì lỡ lời.

Hắn im lặng.

Đây là lần đầu tiên Kỳ Diên nấu ăn, hắn liếc nhìn Ôn Hạ, chờ nàng động đũa nếm thử, trong lòng dâng lên một tia mong đợi.

Ôn Hạ hôm qua chỉ ăn táo tàu, giờ đã sớm đói bụng, nàng bưng bát nhỏ lên húp một ngụm canh.

Nàng khẽ nhíu mày.

Kỳ Diên căng thẳng.

Hắn hầm thịt lâu như vậy, nước canh đã đặc sánh rồi, ngay cả hắn cũng ngửi thấy mùi thơm của thịt, không đến nỗi không hợp khẩu vị chứ.

Kỳ Diên nói: "Ta săn được một con cáo, chỉ hầm hai bữa thôi, còn nhiều thịt lắm, tối nay có thể nướng ăn."

Không ai trả lời hắn.

Ôn Hạ cuối cùng cũng gắp một miếng thịt, cái cổ thon dài trắng nõn nuốt nước bọt vì đói, đôi môi nhỏ nhắn cắn xuống miếng thịt.

Nàng lại che miệng ho dữ dội, quay người đi nôn ra miếng thịt.

Quay lại, đôi mắt hạnh của Ôn Hạ đỏ hoe, nước mắt lưng tròng, nàng có chút xấu hổ nhìn Kỳ Diên, nhưng không giải thích gì.

Kỳ Diên vội vàng tự mình ăn một miếng, rồi lập tức nhổ ra.

Sao tanh thế này.

Làm sao ăn được?

Đây là lần đầu tiên hắn xuống bếp mà...

Hoắc Chỉ Chu cắn một miếng, động tác rất tao nhã, lịch sự nuốt xuống.

Hắn nói: "Hạ Hạ, táo tàu ta đã rửa sạch để trong phòng rồi, muội vào ăn lót dạ trước đi." Sau đó, quay sang nói với Kỳ Diên: "Trong nồi còn không? Ta thử làm lại xem."

Ôn Hạ nói: "Để muội phụ giúp huynh."

Trước đây, Hoắc Chỉ Chu đã làm nhiều món ngon cho Ôn Tư Lai và Ôn Hạ, lúc đó Ôn Hạ thường xuyên vây quanh chàng phụ giúp,

nhưng thường là nếm thử món ăn.

Hoắc Chỉ Chu mỉm cười: "Không cần đâu, muội về phòng đi."

Ôn Hạ nhìn Kỳ Diên một cái, rồi lại cúi đầu nhìn bát thịt tanh nồng, thực sự không nuốt nổi, nàng đứng dậy rời khỏi phòng ăn.

Sắc mặt Kỳ Diên rất khó coi.

Lần đầu tiên hắn đích thân xuống bếp, vậy mà lại không thể để Hạ Hạ của hắn ăn no.

Trong lòng vừa ấm ức vừa khó chịu, Kỳ Diên đứng ở cửa, muốn xem Hoắc Chỉ Chu làm như thế nào.

Hoắc Chỉ Chu trước tiên đổ hết nước canh đầy bọt trong nồi đi, đun lại nước mới, đổ rượu trắng vào, đợi sôi lại đổ nước đi, rửa sạch thịt rồi cho lại vào nồi.

Hắn lấy ra một gói đồ từ trong một chiếc vại cũ, bên trong có que, quả khô và lá cây.

Kỳ Diên hoàn toàn không hiểu đó là những thứ linh tinh gì, chỉ thấy Hoắc Chỉ Chu đưa lên mũi ngửi, sau đó rửa sạch rồi cho vào nồi.

Nước canh trong dần trở nên đặc sánh, hơi nóng bốc lên mang theo mùi thơm ngào ngạt.

Kỳ Diên nuốt nước bọt, tiêu hao nhiều thể lực như vậy, lại còn nhiễm phong hàn, chỉ muốn ăn nhiều một chút để bồi bổ sức khỏe.

Hoắc Chỉ Chu quay đầu nhìn hắn, thản nhiên nói: "Nếu Thịnh hoàng rảnh rỗi, có thể thêm củi, để Hạ Hạ ăn cơm sớm một chút."

Kỳ Diên mím chặt môi, đi tới thêm củi, không muốn nói chuyện với Hoắc Chỉ Chu.

Đợi thịt hầm xong, dùng đũa chọc vào là nát, Hoắc Chỉ Chu thử xong mím môi, nhìn Kỳ Diên, bảo hắn múc canh thịt ra.

Kỳ Diên dù không muốn nghe theo lời hắn ta, nhưng vì Ôn Hạ, hắn vẫn làm theo.

Canh này thật sự quá thơm, hắn ngửi thấy đã thấy thèm ăn, bụng càng thêm đói.

Khi Ôn Hạ bước vào cửa, đôi mắt xinh đẹp của nàng rõ ràng sáng lên, má lúm đồng tiền hiện rõ trên gương mặt.

"Tứ ca ca, huynh làm à!"

"Thơm quá."

"Ừ, mau ăn đi." Hoắc Chỉ Chu mỉm cười, đưa đũa cho Ôn Hạ.

Kỳ Diên cứng đờ nắm chặt tay, im lặng ngồi xuống.

Trong phòng ăn chỉ có hai chiếc ghế dài, hắn ngồi trên một khúc gỗ.

Ôn Hạ vừa ăn một miếng đã cười nói ngon, đôi tay nhỏ bé bưng bát canh lớn húp lấy húp để.

Kỳ Diên nuốt nước bọt, trong lòng vừa tủi thân vừa bực bội.

Hắn lạnh lùng liếc nhìn Hoắc Chỉ Chu, không động đũa, đứng dậy bỏ đi, cầm lấy cung tên treo trên tường.

Ôn Hạ cuối cùng cũng lên tiếng: "Người không ăn sao?"

Kỳ Diên dừng lại, quay lưng về phía nàng, cố gắng không để nàng nghe thấy giọng nói chua chát của mình: "Ta không đói."

Hắn đi ra xa mới dừng lại.

Nhưng hắn đột nhiên nghĩ, tại sao hắn phải ra ngoài?

Hắn là phu quân của Ôn Hạ, người nên ra ngoài lúc này phải là Hoắc Chỉ Chu mới đúng.

Núp trong rừng một lúc, Kỳ Diên không gặp con mồi nào, bụng đói cồn cào, đêm qua chỉ uống nước cầm hơi. Lúc này không nên vì chuyện nhỏ nhặt này mà tức giận.

Hắn quay trở lại sân.

Ôn Hạ và Hoắc Chỉ Chu đang rửa táo tàu bên giếng, hai người thấy hắn cũng không nói gì.

Tốt lắm.

Kỳ Diên một mình vào phòng ăn, treo cung tên lên tường, rồi vội vàng đi vào bếp.

Vừa mở nắp nồi, mùi thơm nồng nặc đã xộc vào mũi.

Kỳ Diên nuốt nước miếng vì đói khát, múc một bát lớn, nhân lúc Ôn Hạ chưa vào đã vội vàng ăn ngấu nghiến.

Hắn không thể không thừa nhận.

Canh thịt do họ Hoắc kia nấu thật sự rất thơm.

Trước khi ra khỏi phòng ăn, Kỳ Diên cố tình súc miệng mới dám đi ra ngoài.

Chỉ là Ôn Hạ và Hoắc Chỉ Chu lại đi về phía con đường nhỏ.

"Hai người đi đâu vậy?"

Ôn Hạ quay đầu nhìn hắn một cái, không trả lời.

Hoắc Chỉ Chu thản nhiên nói: "Đi xem đường."

"Chờ ta cùng đi." Kỳ Diên nhanh chóng quay lại phòng ăn cầm cung tên.

Trong sân.

Hoắc Chỉ Chu nhìn Kỳ Diên đang bước nhanh tới, bộ áo vải thô màu xanh lam giống hệt bộ Ôn Hạ đang mặc, nhìn họ quả thực rất giống một đôi vợ chồng nhà quê.

Hoắc Chỉ Chu phủi phủi long bào rách, giấu đi nỗi lòng chất chứa, nói với Ôn Hạ: "Trong phòng muội còn y phục như vậy không?"

"Còn."

"Lấy cho ta một bộ, y phục trên người ta cũng bẩn rồi."

Hoắc Chỉ Chu thay bộ đồ vải thô mà Ôn Hạ tìm ra, đứng vai kề vai với Ôn Hạ, hắn âm thầm đánh giá, giờ đây cũng rất xứng đôi với nàng trong bộ y phục vải thô màu xanh lam. Hắn lúc này mới khẽ mím môi mỏng, dẹp yên nỗi buồn phiền trong lòng.

Kỳ Diên đợi họ ra ngoài, ba người cùng đi vào rừng.

Chương 70: Chương 68

Ngoài con đường nhỏ, trừ rừng trúc và ruộng đất hoang mọc đầy cỏ dại, đi xuống dưới là vách núi cao, dưới vách núi có một cái hồ. Vách núi này không cao, nếu có dây thừng hoặc đồ tương tự, có thể xuống hồ men theo dòng nước để thăm dò đường đi, từ xưa đến nay nơi nào có nguồn nước thì nơi đó sẽ có cơ hội sinh tồn. Chỉ là bây giờ không có dây thừng và thuyền, chỉ có thể đợi người bên ngoài đến tìm.

Tuy rằng sống ở đây không thoải mái, nhưng đây cũng là lần đầu tiên Ôn Hạ có trải nghiệm hoang dã như vậy, đứng ở trên cao nhìn xuống mặt hồ xanh thẳm dưới vách núi, đứng trong gió này, lại có chút giống như một bức tranh.

Hoắc Chỉ Chu hỏi: "Muốn vẽ cho muội một bức tranh ở đây không?"

"Huynh biết muội đang nghĩ gì sao?" Ôn Hạ cười nói.

"Vẽ tranh ở đây, là muốn Hạ Hạ bị cảm lạnh, hay là muốn cả hai người đều bị cảm lạnh?" Kỳ Diên lạnh lùng cắt ngang.

Ôn Hạ mất hết hứng thú, tuy rằng Kỳ Diên nói đúng, nhưng hoàn toàn phá hỏng hứng thú của nàng.

Lại đào thêm một ít măng mùa đông trong rừng, bọn họ mới trở về nhà tranh.

Trong bếp vẫn đang hong khô da cáo, Kỳ Diên vừa về tới liền lao vào bếp, muốn hôm nay biến tấm da cáo này thành thảm.

Hắn cứ bận rộn trong bếp, mãi đến khi cuối cùng cũng xử lý sạch sẽ tấm da cáo, Kỳ Diên cong môi mỏng, đứng dậy đi ra ngoài.

Nhưng hắn lại sững người khi nhìn thấy hai người trong sân, nheo mắt lại.

Ôn Hạ dựa lưng vào cây đào ngồi trong sân, Hoắc Chỉ Chu trải giấy bút bên cạnh vẽ cho nàng.

Kỳ Diên nắm c.h.ặ.t t.a.y thành nắm đấm, lạnh lùng đi đến bên cạnh Hoắc Chỉ Chu.

Khuôn mặt mỹ nhân trong tranh giống hệt Ôn Hạ, cho dù chỉ được vẽ bằng mực đen, cũng hoàn toàn chính là người trước mắt. Nếu có màu vẽ, thêm vào các chi tiết tỉ mỉ, kỹ thuật vẽ tranh này quả thực đạt đến đẳng cấp của họa sư hoàng gia.

Ôn Hạ vốn đang mím môi cười nhẹ, giờ phút này nhìn thấy hắn đến, nụ cười nơi khóe môi cũng dần thu lại.

Kỳ Diên nhìn nàng chằm chằm, cô độc đứng tại chỗ.

Nàng tại sao không nhìn thấy sự thay đổi của hắn?

Kỳ Diên hận không thể hủy hoại cả bức tranh và người vẽ tranh, nhưng hít sâu một hơi, hắn cuối cùng chỉ ngồi xổm bên giếng, xắn tay áo lên chà cái chảo sắt, để tối nay làm cho Ôn Hạ một bữa thịt ngon. Hắn mơ hồ nhớ rằng, nàng thích ăn thịt nướng bằng đĩa sứ, còn thích cách ăn thịt cuốn trong lát mơ xanh do nàng tự sáng tạo ra.

Cho đến khi họ vẽ xong, Ôn Hạ đứng dậy đi đến bên cạnh hắn: "Cần ta làm gì không?"

Nước giếng lạnh buốt, những ngón tay thon dài của Kỳ Diên đông cứng đến đỏ bừng. Hắn vốn đang giận Ôn Hạ và Hoắc Chỉ Chu,

nhưng Ôn Hạ dịu dàng hỏi một câu như vậy, hắn dường như không còn chút giận nào nữa.

"Nàng về phòng sưởi ấm đi, ta đã đặt than trong phòng cho nàng rồi, nhớ mở cửa ra một chút để thông gió."

Ôn Hạ xoay người.

Kỳ Diên: "Tối nay ta làm thịt nướng cho nàng ăn."

"Ừm." Ôn Hạ khẽ đáp một tiếng, rồi quay về phòng.

Kỳ Diên không nhịn được cong môi mỏng, nhướng mày có chút vui vẻ, trong lòng không còn chút bực tức nào nữa.

Chỉ là thịt nướng mà hắn làm buổi tối vẫn không khiến Ôn Hạ ăn ngon miệng.

Thịt vừa dai vừa tanh, nàng khẽ cắn một miếng, nhai rất lâu mới nuốt xuống, vội vàng uống một bát nước ấm.

Ánh mắt mong đợi của Kỳ Diên tối sầm lại.

Hoắc Chỉ Chu đưa cho Ôn Hạ chiếc đùi hắn nướng: "Nếm thử của ta xem."

Ôn Hạ nhai chậm rãi, khẽ cong môi đỏ, giọng nói dịu dàng: "Thơm quá! Làm thế nào vậy?"

Hoắc Chỉ Chu mỉm cười nói với Ôn Hạ về cách kết hợp một số nguyên liệu vào thịt.

Trời sẩm tối, tuyết phủ trắng xóa cả sân, ba người ngồi quanh đống lửa, ánh lửa bập bùng soi sáng trời đất băng giá, phủ lên không gian lạnh lẽo một tầng ấm áp.

Ôn Hạ đột nhiên im lặng rất lâu, ánh mắt Kỳ Diên vẫn luôn đặt trên người nàng, thấy nàng ảm đạm thất thần, đang định lên tiếng thì bị

Hoắc Chỉ Chu cướp mất lời.

"Hạ Hạ nhớ mẫu thân sao?"

Ôn Hạ gật đầu: "Còn nhớ Tuyết Đoàn nữa, không có muội ở đó, nó có ngủ ngon không?"

"Sẽ có cung nhân chăm sóc nó cẩn thận."

Bị những lời này mà hắn không hiểu được ngăn cách, Kỳ Diên nhíu mày, dường như hắn mới là người thừa thãi.

Ôn Hạ rốt cuộc có biết thánh chỉ của Thái hậu không có hiệu lực, hắn mới là phu quân của nàng hay không!

Nhưng Kỳ Diên cuối cùng cũng không nổi giận, cho đến khi ăn xong bữa tối, hắn đem tấm thảm da cáo đã làm xong đặt ở ngoài phòng Ôn Hạ, gõ cửa hai tiếng.

Ôn Hạ xõa mái tóc đen mượt, khoác thêm áo choàng lông cáo ra mở cửa.

Kỳ Diên khẽ mím môi mỏng: "Đây là tấm thảm ta làm cho nàng, nàng ngủ dậy luôn thích bước chân trần trên thảm, giờ thì không cần lo bị lạnh chân nữa."

Nàng lúc thị tẩm, quả thực thích tấm thảm da hổ dưới long sàng trong Càn Chương cung của hắn hơn, đôi chân nhỏ nhắn thon dài đạp lên đó, những ngón chân trắng nõn mũm mĩm đáng yêu khẽ cong lên, mỗi lần thấy hắn tan triều trở về, sẽ vội vàng buông váy xuống che đi đôi chân ngọc.

Kỳ Diên giơ cao tấm thảm, Ôn Hạ không nhận, hắn trực tiếp đi vào phòng, trải thảm xuống dưới giường, rồi lấy ra một tấm khác nhỏ hơn.

"Đây là những mảnh vụn ghép lại, nàng đặt ở mép giường chà xát vài cái, chân sẽ không bị lạnh nữa."

Ôn Hạ im lặng nhìn Kỳ Diên một cái, hắn như vậy khiến nàng cảm thấy rất xa lạ.

Kỳ Diên trước mắt không còn vẻ tùy ý lạnh lùng nữa, trong đôi mắt hoa đào là một mảnh yên bình tĩnh lặng. Ôn Hạ mơ hồ nhớ rằng nàng đã từng thấy hắn như vậy, lúc hắn mười hai tuổi.

Chỉ tiếc thời niên thiếu đã quá xa xôi, giờ đây nàng muốn nhớ lại, trừ những chuyện đau khổ nhớ lại trong mơ, thì hình bóng của hắn đã không còn rõ ràng nữa.

Nàng vẫn không trả lời hắn, nghiêng người, im lặng ra hiệu cho hắn có thể rời đi.

Mà Kỳ Diên quả thực không cố ý dây dưa với nàng nữa, đi đến cửa, chỉ hỏi nàng: "Ngày mai nàng muốn ăn gì vào buổi sáng?"

"Tứ ca sẽ làm cho ta." Nàng nói xong, không nhìn biểu cảm của Kỳ Diên nữa, cũng không quan tâm giờ phút này hắn sẽ có biểu cảm gì, đóng cửa phòng lại.

Ôn Hạ ngây người nhìn tấm thảm lông cáo trắng muốt trên đất.

Nếu như tất cả những chuyện này có thể xảy ra khi nàng từ Thanh Châu hành cung trở về, Kỳ Diên lúc đó đã có thể thay đổi, có lẽ nàng sẽ buông bỏ những đau khổ đã chịu đựng trong quá khứ, sẽ ngoan ngoãn làm một mẫu nghi thiên hạ, làm thê tử của hắn.

Nhưng bây giờ đã muộn, nàng đã quyết tâm, tuyệt đối sẽ không quay lại với hắn nữa.

Nằm trên giường, Ôn Hạ rất lâu cũng không ngủ được.

Vì phải tiết kiệm nến, không như trước đây trong cung có thể để một ngọn đèn, căn phòng tối om.

May mà tấm thảm lông cáo dưới chân quả thật ấm áp hơn không ít.

Lật người lại, Ôn Hạ chợt nghe thấy động tĩnh từ phòng bên cạnh của Ôn Tư Hòa, hình như có vật nặng rơi xuống đất.

Nàng vội vàng đứng dậy đi sang phòng Ôn Tư Hòa.

Cửa phòng không cài then, Ôn Hạ đưa tay chạm nhẹ là mở được.

"Tứ ca ca, huynh làm sao vậy?"

Trong phòng có một ngọn nến đang cháy, Ôn Tư Hòa ngồi trên ghế, gương mặt trắng bệch nhăn nhó vì đau, tay ôm lấy chỗ bị thương cũ.

Ôn Hạ ngồi xổm xuống trước mặt huynh, lòng bàn tay phủ lên mu bàn tay huynh. Người cao lớn như vậy mà lúc bệnh tật lại không có nổi một chiếc giường, chỉ có thể cuộn mình trên chiếc ghế nhỏ này. Thấy huynh đau đớn như vậy, nàng cũng không kìm được mà đỏ hoe mắt.

"Ta không sao, muội đừng khóc."

"Chút đau này…" Ôn Tư Hòa mồ hôi chảy ròng ròng trên thái dương, cố gắng cười an ủi Ôn Hạ: "Chịu đựng một chút sẽ qua thôi."

Ôn Hạ đứng dậy ôm lấy huynh, giống như lần trước đã ở bên cạnh huynh vượt qua đêm đau đớn đó.

Ôn Tư Hòa không còn ôm lấy vết thương cũ nữa, dang rộng vòng tay ôm chặt Ôn Hạ.

Mùi hương thanh nhã trên người nàng thoang thoảng quanh chóp mũi, rõ ràng là hương hoa, nhưng lại dễ chịu hơn cả hương thuốc,

cơn đau ở lồng n.g.ự.c dần dần dịu xuống, dường như thật sự không còn đau nữa.

Nhưng Ôn Tư Hòa không buông tay.

Giọng nói dịu dàng của Ôn Hạ vang lên: "Huynh còn đau không?"

"Muội ôm ta như vậy là ta đã đỡ hơn nhiều rồi." Ôn Tư Hòa ôm chặt Ôn Hạ, cằm vùi vào vai gầy của nàng: "Hạ Hạ, ta rất thích muội."

Cơ thể mềm mại trong lòng khẽ run lên, nàng vòng tay ôm nhẹ lấy vai huynh, ngoài hơi thở gấp gáp, chỉ còn lại một mảnh yên tĩnh.

"Muội có thích ta không?" Ôn Tư Hòa hỏi bên tai Ôn Hạ.

Hơi thở nóng bỏng phả vào tai Ôn Hạ, giọng nói trầm thấp từ tính như thôi miên truyền vào tai nàng.

Trái tim nàng đập nhanh không kiểm soát, không thể nào quên được giấc mơ rực rỡ sắc màu trên nền tuyết trắng đó, không thể nào làm ngơ chàng trai tuấn tú như ngọc trước mặt này nữa.

Nàng đáp lại một tiếng, rất nhẹ rất nhỏ.

Ôn Tư Hòa cong môi cười, nâng mặt Ôn Hạ lên, cúi người hôn lên môi nàng.

Bờ môi nàng hơi cong lên, có hạt châu nhỏ xinh xắn, vừa ngây thơ vừa quyến rũ, chính nàng cũng không biết đôi môi này đẹp đến nhường nào.

Ôn Tư Hòa hôn sâu xuống, tách hàm răng nàng ra, đầu lưỡi càn quét vị ngọt mềm mại, ôm Ôn Hạ ngồi lên đùi mình, lòng bàn tay vuốt ve eo thon mềm mại của nàng.

Nhưng Ôn Hạ không thể nào tập trung đáp lại nụ hôn này như lần đầu tiên nữa.

Kỳ Diên đang ở ngay phòng bên cạnh.

Nhưng nàng tự thuyết phục mình đừng quan tâm đến suy nghĩ của Kỳ Diên nữa.

Lúc hắn đuổi nàng về Bắc Địa, lúc hắn đi Thanh Châu, hắn cũng đâu có quan tâm đến nàng.

Đại Thịnh… nàng không thể quay về được nữa rồi.

Nụ hôn của Ôn Tư Hòa lần này thuần thục hơn lần trước, cũng bắt đầu mang theo sự mạnh mẽ của một người đàn ông, tuy rằng vẫn luôn kiềm chế, nhưng không muốn dừng lại.

Ôn Hạ vòng tay mềm mại quanh cổ huynh, eo cũng mềm nhũn ra: "Tứ ca ca…"

"Hạ Hạ, ta yêu muội." Ôn Tư Hòa cắn nhẹ vào tai nàng, lại một lần nữa hôn lên môi nàng.

Ôn Hạ thở hổn hển, cảm thấy hắn đã mất kiểm soát, vội vàng đẩy hắn ra.

Đôi mắt nàng dịu dàng như nước, nhưng khi mở ra lại bị bóng dáng cao lớn đứng sừng sững ở cửa làm cho sững sờ.

Ôn Hạ mặt mày tái mét, ngây người nhìn Kỳ Diên xuất hiện ở cửa.

Ánh sáng lờ mờ cũng đủ soi rõ đôi mắt đỏ ngầu của hắn.

Hắn mặc trường bào màu đen rách nát, hai tay nắm chặt thành quyền, nhìn nàng và Ôn Tư Hòa với vẻ lạnh lùng tột độ. Đôi mắt đó cuồn cuộn sát khí, đau khổ, dường như còn có thứ gì đó mà Ôn Hạ không hiểu.

Ôn Hạ bỗng nhiên đứng dậy, vội vàng dùng tay áo che mặt.

Nhưng nàng chợt hiểu ra, tại sao nàng còn phải sợ Kỳ Diên?

Nàng đã nói rõ ràng rồi.

Ôn Hạ từ từ hạ tay xuống, nhìn thẳng vào mắt Kỳ Diên, không còn sợ hãi trước đôi mắt sâu thẳm này như mọi lần nữa.

Ôn Tư Hòa đứng dậy muốn kéo Ôn Hạ ra sau lưng mình.

Nhưng Kỳ Diên đã nhanh hơn một bước kéo Ôn Hạ lại, nắm lấy cổ tay nàng sải bước ra khỏi phòng.

Rõ ràng hắn vẫn chưa hồi phục nội lực, vậy mà lúc này lại có thể vận khí đưa nàng lên mái nhà.

Ôn Hạ dẫm lên lớp tuyết trên ngói, suýt nữa thì trượt chân ngã xuống.

Kỳ Diên nắm chặt vai nàng, nhìn chằm chằm vào mắt nàng.

"Người buông ta ra!"

Kỳ Diên không nói gì, hốc mắt càng lúc càng đỏ, hắn đưa ngón tay lau đi vết son trên môi Ôn Hạ, hết lần này đến lần khác, mặc cho Ôn Hạ quay mặt né tránh, mặc cho Ôn Tư Hòa ở dưới mái hiên tức giận quát tên hắn.

Hắn giữ chặt mặt nàng, dùng tay áo lau đi.

Vải thô ráp chỉ lau hai cái đã khiến đôi môi nhỏ nhắn đỏ mọng sưng lên.

Ôn Hạ rơi nước mắt, đau đớn gọi: "Kỳ Diên——"

"Người buông tha cho ta đi, người đã thấy rồi đấy, ta sẽ không đối xử tốt với người nữa, ta cũng sẽ không quay về nữa."

"Người buông tay đi, ta đã quyết tâm rồi, ta sẽ không bao giờ tin tưởng người nữa."

Buông tay?

Kỳ Diên rơi nước mắt nóng hổi.

Hắn đã từng nghe hai chữ này từ Liễu Mạn Nương.

Hôm đó Liễu Mạn Nương nói, nếu muốn Hoàng hậu nương nương thay đổi cách nhìn về hắn, còn một cách dễ dàng hơn – đó là buông tay.

Liễu Mạn Nương lại nói, buông tay mới là biểu hiện của một người đàn ông yêu sâu đậm.

Kỳ Diên cảm thấy thật nực cười.

Hắn không làm được, hắn cảm thấy câu nói của Liễu Mạn Nương thật buồn cười.

Hắn nghĩ, hắn yêu Ôn Hạ như vậy, làm sao có thể buông tay được. Chỉ có kẻ ngốc mới buông tay.

Hắn là Hoàng đế, cho dù hắn không thể dùng chân tình để mang nàng về, vậy thì dù có trói cũng phải trói nàng về, hắn tuyệt đối không thể buông tay.

Kỳ Diên đưa tay lau nước mắt cho Ôn Hạ, nhưng đôi mắt hạnh đỏ hoe của nàng lại vô cùng kiên định và lạnh lùng, nàng nghiêng mặt đi từ chối sự đụng chạm của hắn.

Kỳ Diên siết chặt tay, vết thương trên lòng bàn tay vẫn chưa lành, vừa g.i.ế.c cáo vừa làm thảm lông cáo, còn nướng thịt cho nàng, giờ phút này lại bị móng tay nàng cào rách da thịt.

Nỗi đau của hắn, hình như nàng chẳng hề quan tâm.

“Ta nhất định sẽ san bằng Yên quốc.”

Ôn Tư Hòa ở dưới quát lớn: “Ta cũng không sợ ngươi!”

“Hoàng thượng Đại Thịnh thật sự cho rằng san bằng Yên quốc là cách ngươi yêu Hạ Hạ sao? Ngươi hiểu Hạ Hạ sao, ngươi biết nàng muốn gì sao?”

Kỳ Diên nhìn Ôn Hạ, lạnh lùng quát: “Ta không cần nghe ngươi nói.”

“Đó là bởi vì ngươi không biết! Ngươi căn bản không biết Hạ Hạ chín tuổi trở về Bắc Địa đã sống như thế nào.”

“Ngươi căn bản chưa từng thấy một cô bé đáng yêu lương thiện sợ bóng tối, sợ đào, sợ mặt nạ… Ngươi không biết nàng đã trải qua hai năm từ chín tuổi đến mười một tuổi như thế nào, ngươi không biết Ôn gia đã từng chút từng chút kéo nàng ra khỏi cái c.h.ế.t như thế nào.”

“Là bậc đế vương, ngươi đã từng thấy chiến trường chưa? Từng thấy nạn dân chưa? Hạ Hạ đã từng thấy, ta đã từng thấy!”

“Chiến trường xác c.h.ế.t chồng chất hàng triệu, thành trì bị san phẳng, khắp nơi đổ nát hoang tàn, t.h.i t.h.ể nằm la liệt ngổn ngang, còn có người mẹ gục xuống bảo vệ đứa con thơ dại dưới thân. Dân chúng lưu lạc khắp nơi, mặt mày hốc hác, toàn thân không một chỗ sạch sẽ! Có phải họ nghèo không? Không, là chiến tranh giữa hai nước khiến họ không còn nhà cửa nữa.”

“Hạ Hạ đã từng gặp những người dân đó, Hạ Hạ đã từng phát bánh bao, phát lương thực cho họ, Cung Đức Vương đã xây dựng xưởng rèn, cho những người dân đó một cái nghề để nuôi sống gia đình.”

Giọng nói kiên quyết của Hoắc Chỉ Chu từ dưới mái hiên vọng lại: “Ngươi có biết tâm nguyện thiên hạ thái bình của Hạ Hạ không? Ta đã vô số lần muốn cần chính chăm lo việc nước, làm cho Yên quốc cường thịnh, tấn công Đại Thịnh của ngươi, c.h.é.m đầu ngươi. Nhưng ta biết Hạ Hạ sẽ không muốn vậy.”

“Muội ấy muốn thiên hạ thái bình. Nhưng nếu ngươi muốn đánh, vậy Hoắc Chỉ Chu ta cũng sẽ không nương tay.”

Gió lạnh mùa đông thấu xương, mặt đất phủ đầy tuyết trắng phản chiếu ánh trăng lạnh lẽo.

Kỳ Diên không nói một lời, nhưng từng chữ từng câu đều lọt vào tai.

Ôn Hạ nhìn thẳng vào ánh mắt hắn, ánh sáng trong đáy mắt nàng lạnh lẽo như tuyết trắng.

Nhưng nàng vẫn rơi lệ, không phải vì Kỳ Diên, mà vì những lời của Hoắc Chỉ Chu.

Kỳ Diên cuối cùng cũng ôm lấy Ôn Hạ, đưa nàng trở lại mặt đất.

Nhưng chiêu nghịch hành đả thông kinh mạch vận khí này khiến hắn vừa chạm đất đã ngã xuống nền tuyết, cả người nằm ngửa, miệng phun ra một ngụm m.á.u nghịch.

Ôn Hạ nhìn hắn hồi lâu.

Nàng im lặng không nói, dường như bao nhiêu năm vui buồn lẫn lộn đều hiện lên trong đôi mắt hạnh, cuối cùng chìm xuống đáy vực sâu thẳm, trong mắt chỉ còn lại sự bình lặng như mặt hồ phẳng lặng.

Nàng trở về phòng, lấy ra ống trúc đựng nước nóng mà hắn đã rót cho nàng.

Nàng ném ống trúc bên cạnh hắn, xoay người, nói với Hoắc Chỉ Chu đang lo lắng hỏi han nàng một tiếng "Không sao", rồi trở về phòng.

Kỳ Diên ôm chặt lấy ống trúc, một giọt nước mắt lăn dài từ khóe mắt.

Nàng vẫn quan tâm hắn, đúng không?

Nàng còn đưa nước nóng cho hắn.

Nhưng khi hắn ngẩng lên, nhìn thấy Ôn Hạ cầm tấm thảm lông cáo mà hắn làm đưa đến phòng Hoắc Chỉ Chu.

Nàng tay không trở ra, bóng dáng mảnh mai lặng lẽ đứng dưới mái hiên.

Kỳ Diên mấp máy môi, chống tay ngồi dậy từ nền tuyết, giọng khàn khàn: "Đó là thứ ta làm cho nàng."

"Người đã tặng cho ta sao?"

Kỳ Diên gật đầu lia lịa: "Ta sợ nàng lạnh, để làm ra nó, vết thương trên lòng bàn tay ta đã rách mất mấy lần, ta chảy máu, chỉ là sợ nàng lo lắng, nên ta chưa từng nói với nàng."

"Người còn nhớ năm ta năm tuổi không, người đuổi ta ra khỏi Đông Cung, ta biết người thích thỏ con và món chân gà ta từng tặng người, nên ngày nào ta cũng tìm Hứa ma ma làm cho ta một con thỏ bông thật đáng yêu, ta mang nó cùng chân gà đến thư phòng chờ người."

"Người lại bảo Cát Tường vứt đi ngay trước mặt ta. Là người đã dạy ta, 'đồ của người tặng thì ta muốn xử lý thế nào cũng được'."

Chương 71: Chương 69

Ôn Hạ nói xong câu đó, xoay người trở về phòng.

Cánh cửa đóng chặt, ngăn cách nền tuyết trắng xóa và người đàn ông không còn sức sống giữa trời tuyết.

Kỳ Diên ngồi bất động trên tuyết, như thể mất hồn.

Rất lâu sau, hắn mới nhích từng chút một thân thể đau đớn, cúi đầu nhìn ống trúc trong lòng đầy thương yêu, ôm chặt vào ngực, như đang bảo vệ người mình yêu.

Trước đây, sao hắn lại làm nhiều chuyện sai trái như vậy?

Hắn mơ màng nhớ lại cô bé năm tuổi ở Đông Cung, ngoan ngoãn, đến cả cung nhân của hắn cũng rất yêu quý. Mỗi lần được Tiên hoàng và Thái hậu ban thưởng đồ chơi thú vị, nàng đều cất kỹ trong túi, đợi hắn tan học liền chạy về phía hắn, được hắn bế lên bằng một tay. Nàng giơ cao bảo bối, ngọt ngào nói "Cái này tặng cho Thái tử ca ca".

Hắn thật nhẫn tâm, mới có thể đẩy nàng ra xa như vậy.

Gió lạnh gào thét, tuyết bắt đầu rơi trên bầu trời đêm, nhẹ nhàng như lông vũ, rồi dần dần dày đặc hơn, biến thành những bông tuyết lớn.

Tóc đen của Kỳ Diên được búi bằng một chiếc trâm ngọc bích, tuyết phủ đầy đầu, lông mày và lông mi cũng phủ đầy tuyết, không còn nhìn rõ cảnh vật trước mắt.

Cơ thể suy yếu đến cùng cực, không còn chút nội lực nào, hắn dùng cả tay lẫn chân, bò một lúc, lom khom đi một lúc, cuối cùng mới lê bước về phòng ăn, kê hai chiếc ghế dài song song rồi nằm vật xuống.

...

Ngày hôm sau, Ôn Hạ không nói nhiều với Kỳ Diên nữa, ngay cả khi ba người cùng dùng bữa, nàng cũng ăn vội vàng rồi cùng Hoắc Chỉ Chu lên núi sau hái quả dại.

Kỳ Diên không muốn chọc giận nàng lúc này, cơ thể quá yếu, hắn cũng không làm những việc nặng nhọc nữa, chỉ ngồi điều tức vận công ở sân sau, mong nhanh chóng khôi phục nội lực.

Nếu thân thể hắn khỏe lại, chỉ cần một mình hắn cũng có thể mang Ôn Hạ rời khỏi thung lũng này.

Gió thổi, cành lá trong rừng trúc xào xạc, tuyết dày trên cành trúc rơi xuống.

Đêm qua tuyết rơi dày, tuyết trên mặt đất cũng rất dày, Ôn Hạ bước chân xuống in hằn dấu chân sâu.

Nàng tựa lưng vào một cây trúc thẳng tắp, nhìn Hoắc Chỉ Chu dùng ngón tay thon dài lựa chọn cành trúc có thể làm sáo.

Rừng trúc yên tĩnh, chỉ có tiếng gió xào xạc, Ôn Hạ ngẩng mặt nhìn bầu trời xám xịt, trong lòng trống rỗng.

"Hạ Hạ lạnh sao?" Hoắc Chỉ Chu chặt một cành trúc vừa ý, dùng d.a.o gọt chỗ có thể làm sáo, vừa làm vừa quan sát Ôn Hạ.

Ôn Hạ lắc đầu, má nàng lạnh cóng, nàng dùng lòng bàn tay ủ trong áo lông cáo áp vào má.

Không biết tại sao, nàng lại cảm thấy Kỳ Diên có chút đáng thương, mặc dù nàng biết hắn là tự làm tự chịu, nàng không nên thương hại hắn.

Nhưng có lẽ do được dạy dỗ từ nhỏ và bản tính lương thiện, nàng sẽ không oán hận trả thù, chỉ cảm thấy nếu đã hận người này, cứ để luật pháp, để trời cao trừng phạt là được rồi, không cần phải dùng hỉ nộ ái ố của mình để hơn thua với người khác.

Nàng không biết suy nghĩ như vậy của mình có đúng hay không.

Sáng nay thức dậy, dù đêm qua tuyết rơi dày đến đâu, cũng không thể che lấp hết mấy vũng m.á.u trong sân.

Đó đều là m.á.u của Kỳ Diên.

Hắn là người nàng từng thấy mất m.á.u nhiều nhất.

Nàng còn thắc mắc chảy m.á.u nhiều như vậy, sao người ta không chết?

May mà sống c.h.ế.t của hắn bây giờ không liên quan gì đến nàng nữa, đêm qua nàng đã ném cho hắn một ống nước nóng rồi, coi như nể mặt hắn là con trai duy nhất của Thái hậu.

Hoắc Chỉ Chu ngồi xổm xuống đất gọt cành trúc.

Ôn Hạ nói: "Tứ ca ca, sao huynh lại biết làm nhiều thứ như vậy?"

Hắn cười khẽ: "Muội quên rồi sao, lúc phụ thân nhặt huynh về, lúc huynh tỉnh lại đã biết làm gì rồi."

Ôn Hạ nhớ lại những gì Ôn Tư Lai từng kể, lúc đó Hoắc Chỉ Chu vừa tỉnh lại, đầu đau như búa bổ, chân bị thương không đi lại được, còn nôn mửa nữa, không nhớ mình là ai. Sau đó vết thương đỡ hơn một chút, hắn lại tự mình xuống bếp nấu ăn, không làm phiền hạ nhân

trong biệt viện, Ôn Tư Lai đi nếm thử, còn khen hắn nấu ăn ngon tuyệt.

Kỳ Diên giọng khàn khàn, đôi mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm Ôn Hạ: "Ta sẽ không để bụng chuyện nàng chọn hắn mấy ngày, cứ coi như là nàng đang trừng phạt ta, cố ý muốn ta khó chịu. Hạ Hạ, A Diên ca ca không hề để bụng đâu. Ta đã lập cả hậu cung phi tần để chọc giận nàng rồi, cứ xem như là nàng đang phạt ta đi".

Ôn Hạ bám lấy eo hắn, nước mắt lưng tròng, đáy mắt như ẩn chứa chút tình cảm rung động.

Kỳ Diên vội vàng nói: "Đợi khi hồi cung, nàng cứ yên tâm cùng mẫu hậu sống ở trong cung, ta sẽ dọn ra hành cung ở. Nàng không cho phép ta hồi cung một ngày, ta sẽ tuân thủ ước định một ngày. Ta sẽ không ép buộc nàng nữa, sẽ không bao giờ ép nàng nữa!"

"Hạ..."

"Ùm!" Tiếng nước b.ắ.n tung tóe.

Ôn Hạ đẩy Kỳ Diên rồi rơi xuống nước.

Nàng run rẩy nhìn con d.a.o găm trên tay, vừa rồi thừa dịp hắn chìm đắm trong cảm xúc, nàng đã lặng lẽ cắt đứt dây thừng.

Nhưng nước tràn vào các khe hở của bè tre, nàng còn chưa kịp làm gì thì dòng nước xiết đã cuốn nàng lao về phía trước.

Ôn Hạ sợ hãi khóc òa, cho đến khi nhìn thấy núi non và cây cối xa xa phía trước, nghe thấy tiếng thác nước đổ ầm ầm bên tai.

Hình như nàng sắp đến cuối dòng rồi.

Kiếp này, chẳng lẽ cứ thế mà kết thúc sao?

Nỗi sợ hãi bao trùm toàn thân, nhìn dòng nước cuồn cuộn xung quanh mà nàng vô cùng khiếp sợ, Ôn Hạ chỉ có thể nắm chặt d.a.o

găm trong tay mà khóc nức nở.

Bè tre bị sóng đánh lật, nàng ngã ngửa ra sau, cuối cùng bị cuốn vào dòng nước.

Nỗi sợ hãi và lạnh lẽo ập đến, mặc cho dòng nước xiết đẩy đưa, Ôn Hạ mở mắt nhìn trời xanh nắng vàng, một giọt nước mắt lăn dài trên khóe mi.

Nhưng một bàn tay nóng bỏng nắm lấy cổ tay nàng, ngay giữa dòng nước chảy xiết này.

Nàng nhìn chằm chằm Kỳ Diên đột nhiên xuất hiện trước mắt, một tay hắn nắm chặt nàng, tay kia bám vào tảng đá lớn bên hông.

Còn cả người nàng thì treo lơ lửng giữa dòng nước, bên dưới là vách đá cao ngất, dòng nước này tạo thành một thác nước, vô số hạt nước nhỏ li ti b.ắ.n lên mặt nàng.

Gân xanh trên thái dương Kỳ Diên nổi lên, dưới nước trơn trượt, cộng thêm sức cản của dòng nước xiết, hắn căn bản không thể kéo Ôn Hạ lên được.

Vừa rồi thân thể va vào tảng đá, không biết đã điểm trúng huyệt đạo nào của hắn mà hắn không thể vận nội lực, không thể dùng khinh công đưa Ôn Hạ ra ngoài.

Kỳ Diên nghiến răng: "Ta sẽ không buông tay nàng."

Hắn tưởng rằng một cô nương yếu đuối như Ôn Hạ sẽ sợ hãi, vừa rồi hắn quả thực có nghe thấy tiếng khóc của nàng dưới nước.

Nhưng lúc này nàng lại mở mắt nhìn trời xanh, ngoại trừ khóe mắt hơi đỏ lên, đáy mắt dường như có sự cam chịu và chấp nhận, cũng dường như cuối cùng nàng đã có thể buông bỏ được rồi.

Lưng bị dòng nước xiết đánh vào, Kỳ Diên chống chọi với sức mạnh hung hãn này, nắm chặt lấy cổ tay Ôn Hạ.

Hắn đỏ hoe mắt, nhìn đôi mắt dường như đã buông bỏ của nàng, hắn vui mừng vì cuối cùng nàng cũng đã nghĩ thông suốt.

Nhưng hắn lại kinh ngạc nhìn Ôn Hạ từ từ đưa đôi mắt đỏ hoe lên nhìn thẳng vào hắn.

Tay kia của nàng nắm chặt d.a.o găm, giơ cao lên, mũi d.a.o hướng về phía nàng.

"Kỳ Diên, buông tay đi."

"Ôn Hạ đã trao trái tim năm tuổi cho chàng, nàng đã bị nhốt trong chiếc lồng son này cả đời rồi."

Nàng nói cả đời.

Môi Kỳ Diên run rẩy, trong mắt dâng lên nỗi sợ hãi vô tận, ngay cả bàn tay đang bám vào tảng đá cũng run lên.

Đôi mắt hạnh đỏ hoe của nàng cuối cùng cũng nở nụ cười.

"Trước kia chàng nói gì thì chính là vậy, còn bây giờ, cuối cùng ta cũng có thể làm chủ bản thân mình rồi."

Dao găm giơ cao, nàng đ.â.m vào tim mình.

"Không—" Kỳ Diên đưa tay ra đỡ.

Lưỡi d.a.o xuyên qua lòng bàn tay hắn, cuối cùng cũng đỡ được con d.a.o găm sắc bén kia cho nàng.

Cuối cùng hắn cũng ôm chặt lấy nàng, hai thân thể rơi xuống nhanh chóng.

Ôn Hạ nhìn qua bờ vai rộng của hắn, nhìn thấy cầu vồng bảy sắc xung quanh.

Nàng cong môi cười.

Khi cơ thể nhẹ bẫng, được Kỳ Diên ôm vào lòng, lướt qua cầu vồng này bằng khinh công của hắn, nàng nhắm mắt lại, che giấu sự toan tính lần đầu tiên xuất hiện trong đáy mắt.

Lúc ở hành cung Thanh Châu, nhị ca đã gửi cho nàng rất nhiều sách du ký sơn thủy, trong đó có nói về những người luyện võ đỉnh cao, có khinh công cái thế.

Khinh công của họ cũng không phải là vạn năng, khi thân thể đột nhiên bị kích thích, huyệt đạo bị điểm trúng thì sẽ không thể thi triển được nữa. Nhưng chỉ cần chậm lại một chút, hoặc là cưỡng ép vận nội lực, khiến kinh mạch nghịch hành bị tổn thương vài chỗ, công lực sẽ tạm thời khôi phục.

Nàng đã tính toán rằng hắn đang cố sức kéo cổ tay nàng như vậy thì sẽ tạm thời không thể vận dụng nội lực.

Nàng đã tính toán rằng nếu nàng lấy cái c.h.ế.t ra uy hiếp, hắn sẽ không nỡ để nàng chết.

Đúng vậy, cuối cùng nàng cũng nhìn thấy tấm chân tình của Kỳ Diên, hắn không nỡ để nàng chết.

Nhưng nàng còn có thể tin hắn nữa sao?

Hắn đã bỏ rơi nàng mười ba năm, nàng không dám quay đầu lại, không dám tin hắn nữa.

Nàng không muốn lấy phần đời còn lại ra làm canh bạc nữa.

Sự toan tính lần đầu tiên của nàng, cuối cùng cũng đã thành công.

Trên đỉnh thác nước, cầu vồng rực rỡ và tráng lệ.

Hơi nước mát lạnh rơi xuống má, Ôn Hạ mở mắt ra, nhìn vòng cung bảy sắc rực rỡ.

Trước mắt không còn là mùa đông nữa, dường như nhìn thấy mùa thu rực rỡ, mặt hồ trong xanh, kiếm khách đeo mặt nạ giành giải nhất đã chặn nàng lại, bay về phía cầu vồng này.

Không có yêu và hận, chỉ có hương hoa và hơi nước, cùng với rung động thoáng qua đó.

Chân nàng đặt trên bờ đá lởm chởm, cuối cùng họ cũng đã đến nơi an toàn.

Kỳ Diên nhìn chằm chằm Ôn Hạ, mắt hắn run rẩy, nỗi sợ hãi bao trùm đôi mắt, rõ ràng lòng bàn tay hắn đang chảy m.á.u đầm đìa, nhưng hắn lại như không cảm thấy đau đớn chút nào, ôm chặt lấy nàng.

Có giọt nước mắt rơi xuống cổ Ôn Hạ.

Ôn Hạ không nhúc nhích, một lúc lâu sau, nàng đẩy hắn ra.

"Kỳ Diên..."

"Ta để nàng đi—"

Hắn khàn giọng nói, nước mắt lăn dài trên khóe mi.

Hắn sợ hãi, hắn mừng rỡ như vừa thoát chết, hắn cũng hoàn toàn chưa thoát khỏi nỗi sợ hãi đó, toàn thân hắn lạnh toát, lạnh lẽo lan đến tận trái tim.

Đôi mắt đỏ ngầu của hắn nhìn người trước mặt lành lặn, không còn chút vui mừng nào nữa, chỉ còn lại tiếng kêu bi thảm như sắp chết.

Hắn há miệng nhưng mãi không nói nên lời, như thể mỗi chữ đều nặng hơn cả giang sơn.

Một lúc lâu sau, cuối cùng hắn mới khàn giọng nói: "Chỉ cần nàng còn sống..."

"Ta sẽ để nàng đi."

Ôn Hạ cúi đầu thật sâu, hành lễ lần cuối.

Kỳ Diên nhìn chằm chằm nàng, giọng khàn khàn mang theo chút kiên quyết và cầu xin cuối cùng.

"Nhưng nàng cũng phải hứa với ta, làm thê tử của ta lần cuối cùng."

Ôn Hạ sửng sốt, ngẩng đầu lên, chút cảm kích cuối cùng trong mắt nàng biến mất, chỉ còn lại sự lạnh lẽo của một trái tim đã nguội lạnh.

Nhưng đây không phải là lần cuối cùng nàng đau lòng, trái tim nàng đáng lẽ đã nguội lạnh từ lâu rồi, thân thể nàng cũng đáng lẽ đã tê liệt từ lâu rồi.

Nàng nói: "Được."

Họ im lặng hồi lâu, gió lạnh thổi qua, quần áo của cả hai đều ướt sũng, cuối cùng Kỳ Diên lại ôm chặt nàng, thi triển khinh công rời đi.

Ôn Hạ quay đầu nhìn thác nước cao ngất, xa xôi kia.

Nàng lo lắng cho Hoắc Chỉ Chu.

Nhưng Kỳ Diên hiểu rõ nàng. Giọng hắn lạnh lùng vô cùng: "Hắn không vô dụng như nàng nghĩ đâu, c.h.ế.t không được."

Nàng im lặng, lạnh nhạt với hắn.

Nơi dòng nước từ hồ chảy xuống là một con sông dài uốn lượn, đi thuyền ra xa một chút là có thể thấy những cánh đồng gần đó và những mái nhà lợp ngói nghi ngút khói bếp ở phía xa xa.

Kỳ Diên dẫn nàng vào một ngôi nhà tranh, dùng cây trâm ngọc bích trên đầu mình để đổi lấy một bộ quần áo sạch sẽ và ấm áp cho nàng.

Hắn đưa nàng vào thành, dùng ám hiệu của mình để hội hợp với Vân Nặc và những người khác, rồi đưa nàng vào một dinh thự.

Ôn Hạ đã kiệt sức, trong đầu nàng căng như dây đàn. Mặc dù đã đồng ý với Kỳ Diên, nhưng đây vẫn là điều nàng không muốn làm mà buộc phải làm.

Chỉ cần có thể hoàn toàn rời xa hắn.

Nàng rất mệt mỏi, ngã xuống giường.

Tiếng gõ cửa vang lên bên ngoài, giọng nói dịu dàng và cung kính của một nữ tử truyền đến.

"Cô nương, nô tỳ phụng mệnh đến hầu hạ cô nương tắm rửa."

Chương 72: Chương 70

Ôn Hạ khẽ nâng hàng mi dài, khuôn mặt vùi trong lớp chăn nệm thoang thoảng mùi bồ kết, im lặng một lúc lâu rồi mới đứng dậy đi mở cửa.

Người con gái đứng ở cửa khoảng hai mươi tuổi, mặc áo giao lĩnh của nước Yên, nhưng lại nói tiếng Đại Thịnh rất chuẩn.

Ôn Hạ quay người ngồi xuống trước gương.

Người con gái kia vẫn ngẩn ngơ đứng ở cửa, sau khi hoàn hồn vội vàng cúi đầu bước vào phòng. Lẽ ra phải hành lễ và nói gì đó, nhưng nàng ta lại cứ nhìn chằm chằm vào gương mặt nghiêng của Ôn Hạ.

Ôn Hạ nhìn sang, nàng ta vội vàng cúi đầu: "Cô nương, cô nương thật là xinh đẹp! Xin thứ lỗi cho nô tỳ vừa rồi thất lễ." Khuôn mặt nàng ta ửng đỏ.

Ôn Hạ vốn đang buồn bã, không khỏi khẽ cong môi. Ngoài đám ám vệ của Vân Nặc, nàng ta là người đầu tiên nàng gặp sau khi ra khỏi thung lũng.

"Nô tỳ tên Châu Nhi, phụng mệnh của lão gia ở ngoài kia đến hầu hạ cô nương, cô nương xin chờ một lát, sẽ có người mang nước nóng đến ngay."

Châu Nhi đặt bộ váy dài màu trắng sữa và đồ trang sức lên bàn.

Ôn Hạ hỏi: "Gần đây có chuyện gì kỳ lạ ở Đông Đô không?"

Châu Nhi cười nói: "Có ạ, cửa hàng Nhan Hương Trai mới ra mắt một loại son phấn, thoa lên mặt da trắng lắm ạ! Kỳ lạ không phải vì nó tốt, mà là vì hai vị quận chúa trong kinh thành tranh giành hộp cuối cùng, đến cả người kể chuyện cũng đưa vào trong chuyện rồi."

Ôn Hạ mím môi, biết rằng không thể hỏi được gì từ nàng ta.

Tứ ca là hoàng đế, cho dù những ngày này không có ở trong cung, cũng sẽ có tâm phúc bình ổn cục diện, dân thường sẽ không biết gì cả.

Hai thị vệ của Kỳ Diên mang nước nóng đến, Châu Nhi đóng cửa phòng, cẩn thận hầu hạ nàng cởi áo tắm rửa.

Mấy ngày nay không được tắm rửa thoải mái như vậy, dù chỉ là một cái thùng tắm nhỏ, nhưng cũng đủ để thư giãn gân cốt. Ôn Hạ dựa vào thành thùng, nhắm mắt lại một lúc.

Khi mở mắt ra, Châu Nhi lại có chút luống cuống, vội vàng thu hồi ánh mắt, như thể đang nuốt nước miếng.

Ôn Hạ đứng dậy, nhẹ nhàng nâng cánh tay.

Những giọt nước từ đầu ngón tay rơi xuống, nhưng cổ tay trắng nõn cứ giơ lên giữa không trung một lúc lâu mà Châu Nhi không đến đỡ.

Ôn Hạ nhẹ nhàng nhìn sang.

Châu Nhi vội vàng đưa tay đỡ nàng, lắp bắp nói: "Cô, cô nương, cô nương chăm sóc thế nào vậy, trên n.g.ự.c cô nương còn có một đóa hoa!"

Thật là đẹp quá đi mất.

Nàng ta cũng từng hầu hạ những gia đình giàu có trong trấn, nhà giàu có nhiều quy củ, nàng ta tự nhận mình đã thấy đủ rồi, nhưng hôm nay mới là lần đầu tiên thấy một người như tiên nữ thế này.

Châu Nhi không đọc nhiều sách, chỉ biết những từ ngữ thông tục như da trắng như mỡ đông, dung mạo đẹp như hoa. Nhưng những từ này dùng trên người tiên nữ này, lại không đủ chút nào.

Nàng ta cũng tự nhận mình rất tinh ý khi hầu hạ người khác, nhưng vừa rồi vẫn không hiểu ý nghĩa của việc nâng nhẹ cổ tay ngọc này. Những chủ nhân mà nàng ta từng hầu hạ đều không muốn có người khác ở đó khi tắm rửa.

Lấy khăn tắm, Châu Nhi cẩn thận lau những giọt nước trên cơ thể này, động tác nhẹ nhàng như sợ làm hỏng làn da mỏng manh này. Đầu ngón tay lướt qua bông hoa ngọc lan kiều diễm, màu hồng nhạt trên cánh hoa phai nhạt, trắng muốt như ngọc như sứ. Ngay cả nàng ta là nữ nhi cũng phải tim đập thình thịch.

Châu Nhi mở quần áo ra.

Ôn Hạ nhẹ giọng nói: "Có thứ gì dưỡng da không?"

Châu Nhi sửng sốt, vội vàng lấy ra mấy lọ kem dưỡng da thơm tho, cung kính dâng lên cho Ôn Hạ.

Ôn Hạ ngẩn người một lúc, biết rằng nàng ta không biết hầu hạ, liền yên lặng nhận lấy, tự mình bôi.

Châu Nhi lúng túng nói bên cạnh: "Cô nương, cô nương là tiểu thư nhà giàu có phải không ạ? Cô nương thứ lỗi, nô tỳ kiến thức nông cạn, vất vả lắm mới nhận được công việc này, sẽ học hỏi thật nhanh ạ!"

"Không sao." Ôn Hạ nói: "Giúp ta mặc quần áo đi."

Mặc quần áo xong, nàng đứng dậy ngồi trước gương, nhìn đồ trang sức trên bàn đều không phải là trâm cài hoa tươi. Cho dù không muốn thế nào, nàng cũng sẽ không quên sở thích của Kỳ Diên.

Nàng không nói gì, mặc cho mái tóc được chải gọn gàng: "Hắn đâu?"

"Cô nương nói vị lão gia kia ạ? Nô tỳ không biết, nô tỳ chỉ phụ trách hầu hạ cô nương. Cô nương cứ nghỉ ngơi cho khỏe, có việc gì cô nương cứ lắc cái chuông này, nô tỳ ở ngay phòng bên cạnh." Châu Nhi chỉ vào sợi dây da buộc từ thành giường đến cửa sổ.

Sau khi nàng ta lui xuống, Ôn Hạ trở lại giường, cơ thể rất mệt mỏi, nửa mê nửa tỉnh, không biết Kỳ Diên sẽ đến lúc nào, mãi đến đêm khuya vẫn không thấy bóng dáng Kỳ Diên.

Châu Nhi mang bữa tối đến, Ôn Hạ hỏi: "Hắn đâu?"

Châu Nhi chỉ đáp rằng không nhận được bất kỳ lời dặn dò nào.

Ôn Hạ không quan tâm đến Kỳ Diên nữa, yên tâm dùng bữa.

Cho dù hắn muốn đến tối nay hay ngày mai, cứ để hắn tự nhiên.

Dinh thự này là do Trần Lân mua tạm thời, là một ngôi nhà ba gian.

Tuyết trên mái ngói tan thành nước, rơi xuống như màn mưa.

Trong phòng đèn đuốc sáng trưng, chính là phòng của Kỳ Diên, trong phòng truyền ra tiếng rên rỉ đau đớn của hắn.

Vân Nặc đang truyền nội lực cho hắn, kinh mạch của Kỳ Diên bị tổn thương nhiều chỗ, may mà hôm nay kịp thời châm cứu bảo vệ.

Trần Lân đứng bên cạnh không đành lòng, chưa từng thấy vị hoàng đế tùy ý ngày xưa có bộ dạng thê thảm như vậy.

Trần Lân quỳ xuống nói: "Hoàng thượng, chiến sự của hai nước còn đang chờ người trở về quyết định, người đừng làm tổn thương long thể nữa!"

Toàn thân đầy vết thương như vậy, suýt chút nữa ngay cả bàn tay cũng không giữ được.

Đại phu nói may mà con d.a.o găm chỉ đ.â.m vào thịt, không làm tổn thương đến kinh mạch quan trọng, nếu không thì sau này đừng hòng cử động các ngón tay trái nữa.

Trên giường, mồ hôi của Kỳ Diên đã thấm ướt áo ngủ, lớp lụa đen cực kỳ mềm mại phác họa đường nét cơ n.g.ự.c săn chắc, dưới tác dụng của nội lực, cơ thể bốc hơi nước mỏng manh.

Vân Nặc cuối cùng cũng truyền xong nội lực chữa thương cho hắn, bản thân cũng mệt mỏi thiếu máu, còn phải đỡ lấy Kỳ Diên đang ngã xuống.

Trần Lân đưa tay ra, cùng Vân Nặc đỡ Kỳ Diên, thay cho hắn bộ áo ngủ khô ráo.

Kỳ Diên nằm trên giường, giọng khàn khàn: "Nàng ấy đâu?"

"Hoàng hậu nương nương không sao, cung nữ đã hầu hạ nàng ấy dùng bữa xong rồi. Hoàng thượng cũng nên dùng bữa rồi, mau chóng dưỡng cho long thể khỏe mạnh."

Trần Lân bưng thang thuốc và bữa tối lên, Kỳ Diên đều ở dưới sự hầu hạ của hắn mà dùng xong. Giờ đây hai tay đều bị thương, ngay cả sức lực cầm đũa cũng không có.

"Nàng ăn nhiều không?" Kỳ Diên nhìn về khoảng không vô định, một đôi mắt dài thâm thúy khó dò, rõ ràng đã bị thương đến mức không còn chút huyết sắc nào, nhưng trong mắt lại luôn ẩn chứa một tia chấp niệm.

"Hoàng hậu nương nương đều ăn một ít, là lượng cơm thường ngày của nàng, người đừng lo lắng nữa."

Những ngày này cùng Kỳ Diên đi tìm Ôn Hạ, Trần Lân bọn họ dọc đường đều chịu không ít khổ cực, tự nhiên cũng biết Kỳ Diên càng thêm vất vả.

Trần Lân nhịn không được đỏ hoe vành mắt, giọng nói mang theo một tia bất bình: "Hoàng thượng hiện giờ rốt cuộc có thể mang Hoàng hậu nương nương hồi cung rồi! Chiến sự hai nước không thể trì hoãn, thuộc hạ hôm nay mới tìm được người, đã là chậm trễ."

"Thái hậu nói Đại Thịnh ta không xâm phạm người khác, nhưng nếu người khác khi dễ, c.h.ế.t cũng không hối cải, Đại Thịnh ta không ngại nghênh chiến."

Câu này nói chính là chiến sự với Ô Lô.

Vị vua Ô Lô này nghe nói vậy không biết rút quân, lại còn xông vào Đam Thành quan.

Kỳ Diên đã nghe xong Trần Lân nói về quốc sự những ngày này.

Ngày hắn bị mắc kẹt dưới đáy cốc, tấu chương cấp báo tám trăm dặm từ Đam Thành quan liền truyền đến kinh đô, Ô Lô công vào Đam Thành, c.h.é.m g.i.ế.c cướp bóc.

Mà từ sau lần Ôn Gia quân say rượu dẫn đến lơ là chức trách, quân đội Kỳ Diên điều động có một phần là thuộc hạ của hắn, lại không ngờ trong những người này lại có kẻ câu kết với Ô Lô.

Bọn họ xúi giục một phần tướng sĩ trấn thủ, cũng khiến cho một nửa Ôn Gia quân c.h.ế.t vì đồ ăn có độc, mới dễ dàng chiếm được thành trì như vậy.

Trong mắt Kỳ Diên tràn đầy vẻ lạnh lẽo tàn nhẫn.

Trận này nên đánh.

Tính cách của hắn chưa bao giờ cho phép hắn nhát gan lùi bước.

Môi mỏng khẽ mở, giọng Kỳ Diên khàn khàn: "Thay trẫm soạn thánh chỉ, phong Ôn Tư Lai làm phó tướng, tấn công Ô Lô, không cho phép thất bại. Sắp xếp xe ngựa, ngày kia hồi cung."

Trần Lân nhẹ nhàng thở ra, vội vàng đi soạn thánh chỉ, nhưng có chút nghi hoặc: "Chỉ phong phó tướng, nhưng chủ soái nên chọn ai?"

Kỳ Diên nhìn chằm chằm vào khoảng không, một đôi mắt đen vô cùng sắc bén: "Trẫm."

Trần Lân cùng Vân Nặc trong phòng đều sửng sốt.

Trần Lân vô cùng nghi hoặc: "Hoàng thượng? Người vất vả lắm mới đón Hoàng hậu nương nương trở về, lại muốn đi tiền tuyến đánh trận?"

"Nàng ấy không phải Hoàng hậu của trẫm nữa."

"Về sau, nàng ấy không phải nữa."

Kỳ Diên nói xong bằng giọng khàn khàn, một đôi mắt vẫn nhìn chằm chằm vào khoảng không trên đỉnh trướng.

Hắn dường như nhìn thấy Ôn Hạ ôn nhu chau mày, nụ cười rạng rỡ của nàng dưới cầu vồng, nàng tuyệt vọng đ.â.m chủy thủ vào tim mình trong dòng nước.

Một hàng lệ trượt ra khỏi khóe mắt.

Kỳ Diên không muốn khóc, từ xưa nam nhi chỉ nên chảy m.á.u chứ không chảy nước mắt.

Ngay cả khi năm tuổi sốt cao tỉnh dậy lẩm bẩm gọi mẫu hậu, không tìm thấy bóng người; ngay cả khi hắn ở trường đua ngựa b.ắ.n cung giành được giải nhất, bàn tay nhỏ bị cung tên làm bị thương, hưng

phấn bảo vệ phần thưởng hạng nhất, chỉ muốn tặng cho mẫu hậu, nhưng cũng không tìm thấy bóng dáng thân thiết của bà.

Những lúc đó hắn đều không khóc.

Vì sao mấy ngày nay lại luôn nhịn không được rơi lệ.

Lòng bàn tay bị chủy thủ đ.â.m xuyên truyền đến cơn đau thấu tim, Kỳ Diên chỉ cần hơi cử động tay cũng sẽ đau đến tận xương tủy, nhưng hắn vẫn nhịn không được nắm chặt tay.

Về sau hắn sẽ không còn thê tử nữa.

Người hắn yêu không còn thuộc về hắn nữa.

Hắn không dám giữ nàng lại.

Hắn sợ giữ lại chỉ còn một cỗ thi thể.

Hắn muốn nàng sống.

Kỳ Diên nghiêng đầu, nhìn thấy Trần Lân trong phòng kinh ngạc xúc động, Vân Nặc vành mắt đỏ hoe dưới ánh đèn, vẻ mặt vô cùng ủy khuất.

Vân Nặc: "Vậy thuộc hạ về sau không còn nhìn thấy Hoàng hậu nương nương nữa sao?" Hắn rõ ràng đã hai mươi tuổi, nhưng lại như thiếu niên không cam lòng đỏ hoe vành mắt.

Kỳ Diên nhịn không được muốn khóc.

Hắn vậy mà thật sự khóc thành tiếng.

Vân Nặc đến bên giường khuyên hắn đừng khóc, đưa khăn tay cho hắn, nhưng cũng đỏ hoe vành mắt.

Kỳ Diên nhìn đôi mắt đỏ hoe này, nhịn không được khóc thành tiếng.

Như năm tuổi không tìm thấy mẫu hậu, như sáu tuổi bị bệnh gọi mẫu hậu, tỉnh lại lại nắm lấy tay phụ hoàng, như bảy tuổi vui vẻ muốn dâng bảo bối cho mẫu hậu, vẫn bị thất vọng ôm chặt.

Lần đầu tiên hắn rốt cuộc như một đứa trẻ khóc thành tiếng.

Tiếng khóc này không nhẹ không nặng, mang theo sự kìm nén của nam tử trưởng thành, non nớt của thiếu niên xốc nổi.

Vân Nặc vỗ vai Kỳ Diên, cũng cùng hắn khóc lớn.

Là fan nhan sắc của Hoàng hậu nương nương, hắn về sau không còn gặp được chủ tử xinh đẹp như vậy nữa, cũng không thể len lén trốn trên cây xem hai vị chủ tử nắm tay sánh bước nữa.

...

Ngày hôm sau vẫn là một ngày nắng đẹp.

Tuyết trên mái nhà tan hết sạch, trong sân cũng không còn tuyết đọng.

Muôn tia nắng chiếu xuống núi sông, góc tường băng tuyết tan chảy lộ ra một chồi non xanh biếc.

Ôn Hạ không đợi được Kỳ Diên xuất hiện.

Đến buổi chiều, Châu Nhi bưng quần áo tới, vậy mà lại là hỉ phục màu đỏ tươi.

Châu Nhi mừng rỡ nói: "Cô nương đây là muốn gả chồng? Cũng chưa chuẩn bị gì, nhưng nhìn bộ hỉ phục này thật sự là tinh xảo cực kỳ, đôi vòng tay phỉ thúy này cũng cực kỳ xinh đẹp! Dung mạo của cô nương như vậy chỉ có thể tổ chức đơn giản ở tiểu viện này, thật sự là ủy khuất cô nương rồi!"

Ôn Hạ ngây ngốc nhìn hỉ phục, thất thần.

Hắn không cử hành hôn lễ với nàng, lần cuối cùng lại muốn dùng cách này để bù đắp sao?

Nàng đâu còn để ý nữa.

Ôn Hạ không có chút vui mừng nào, Châu Nhi lắm lời cũng không dám lên tiếng nữa, kiên nhẫn trang điểm cho nàng, mái tóc và lớp trang điểm tinh xảo mất tận hai canh giờ.

Người trong gương mặc một thân hỉ phục đỏ thẫm, dung mạo đoan trang xinh đẹp, nghiêng nước nghiêng thành.

Khăn voan che đi dung nhan tuyệt sắc của nàng, che giấu đi bao nhiêu buồn vui trong đôi mắt đẹp kia.

Giờ lành có gió mát và ánh tà dương, trăng tròn mới mọc.

Ánh tà dương rực rỡ, như tiên nữ rải hoa phủ kín tiểu viện này, mây trăng trong gió nhẹ đuổi bắt lẫn nhau, vui đùa trong buổi hoàng hôn xinh đẹp này.

Kỳ Diên mặc hỉ phục đỏ thẫm, anh tuấn đẹp trai, dáng người cao ráo mà tuấn tú.

Hắn đẩy cánh cửa nhuộm đầy ánh tà dương ra, đứng trong ánh sáng và bóng tối này.

Khói sương đầy trời chiều, trăng về chiều như bóng.

Hắn nhìn sâu vào trong, một đôi mắt không có ánh tà dương mây trăng, không có núi sông cảnh đẹp, chỉ có người đã bỏ lỡ mười ba năm trước mắt.

Chương 73: Chương 71

Ánh tà dương trải lên thảm đỏ một vùng kim sa lấp lánh.

Giày ống đen bước lên phía trước, Kỳ Diên đứng trong ánh chiều tà, ánh mắt không rời khỏi bóng dáng dưới khăn voan.

Chịu đựng cơn đau lòng bàn tay, Kỳ Diên cầm lấy ngọc như ý trên bàn, tay nâng khăn voan không khỏi run rẩy.

Hắn không biết khoảnh khắc này sao lại đến muộn nhiều năm như vậy.

Hắn không biết những năm đó mình sao lại có thể nhẫn tâm như vậy.

Mười hai tuổi, khi hắn đẩy Ôn Hạ ra, rõ ràng đã nhiều lần lén nhìn nàng, thấy nàng dù đáng thương khóc lóc, cũng có cung nhân đưa sữa bò ngọt ngào cho nàng, kiên nhẫn dỗ dành nàng.

Hắn từng cho rằng trong cung sẽ luôn có người quan tâm nàng, cho dù hắn không cần nàng nữa, cũng có Thái hậu và phụ hoàng che chở nàng, nàng sẽ không quá khổ cực.

Nhưng tất cả những đau khổ của nàng lại đều là do hắn mang đến.

Khăn voan đỏ thẫm nhẹ nhàng trượt xuống, một gương mặt xinh đẹp như trăng, đôi mắt hạnh trong veo xinh đẹp như ánh bình minh phản chiếu trên tuyết. Môi nàng khẽ mím lại, môi hồng nhỏ nhắn tròn trịa bóng loáng, nhưng đôi mắt đẹp này chỉ rất yên tĩnh, cũng rất nhạt nhòa nhìn hắn.

Kỳ Diên khéo léo che giấu sự rung động và luyến tiếc nơi đáy mắt, chỉ có lòng bàn tay là siết chặt lấy ngọc như ý.

Hắn khẽ mở môi mỏng, cuối cùng lại chẳng nói gì, bưng hai chén rượu hợp cẩn trên bàn đưa cho Ôn Hạ.

Nàng không hề từ chối, vào giây phút cuối cùng, dùng sự im lặng lạnh nhạt này để đổi lấy kết quả mà nàng mong muốn.

Hai cổ tay quấn lấy nhau, Kỳ Diên ngẩng đầu uống cạn chén rượu trái cây ngọt ngào, yết hầu chuyển động.

Ôn Hạ cũng hơi ngửa cổ, uống cạn chén của mình.

Cho dù chỉ là loại rượu có nồng độ thấp nhất, Ôn Hạ vẫn ửng hồng gò má, hai má ửng đỏ.

Ngôi nhà mua tạm thời trong trấn dù có bài trí thế nào cũng không thể sánh bằng hoàng cung nguy nga tráng lệ, Kỳ Diên cảm thấy có lỗi với Ôn Hạ, nhưng hắn cũng tự biết đâu chỉ có điều này khiến nàng phải chịu ấm ức.

Trong phòng tĩnh lặng đến mức nghe rõ tiếng kim rơi, cả tòa nhà đêm nay cũng sẽ không có ai quấy rầy, gió đêm thổi qua sân, chỉ còn lại tiếng xào xạc của cây cối.

Kỳ Diên ngồi xuống mép giường, cứ thế yên lặng bầu bạn Ôn Hạ đang ngồi ngay ngắn.

Cổ tay nàng đeo một chiếc vòng tay bằng ngọc phỉ thúy thượng hạng, màu tím đậm đà kiều diễm hòa quyện trong một mảng xanh biếc, nền vòng trong như pha lê, mỗi khi nàng khẽ cử động, ngay cả ánh nến cũng phản chiếu vào trong đó.

Đó là thứ Kỳ Diên đã dặn dò Trần Lân cẩn thận mang theo bên mình trên đường đi tìm Ôn Hạ, giờ đây cuối cùng cũng đã được đeo lên cổ tay xinh đẹp của nàng.

Kỳ Diên nắm lấy tay nàng.

Cuộc sống tự lực cánh sinh nơi thung lũng đã khiến tay hắn chai sạn, hắn hết sức kiềm chế mà vuốt ve ngón tay nàng, lòng bàn tay mềm mại ấm áp, chóp mũi là hương hoa thanh tao nồng nàn tỏa ra từ người nàng.

Họ cứ thế yên lặng ngồi cho đến khi Ôn Hạ rút tay ra, đôi mắt hạnh nhìn hắn, lần đầu tiên mang theo điều mà Kỳ Diên không thể hiểu được.

Nàng nghiêng người, cụp mắt, ngón tay thon dài trắng nõn khẽ gỡ ngọc quan trên tóc hắn, đưa tay cởi thắt lưng bằng ngọc huyền trên eo hắn.

Mái tóc nàng lướt qua chóp mũi Kỳ Diên, đáy mắt hắn ánh lên màu đỏ rực rỡ, ngọn lửa của cây nến đỏ rực, phản chiếu ánh hoàng hôn trên cửa sổ…

Kỳ Diên nghĩ, hắn đã ghi nhớ khoảnh khắc này, đây hắn là điều mà hắn sẽ không bao giờ quên trong suốt quãng đời còn lại.

Cho dù đây không phải là lần đầu tiên làm những việc này, nhưng gò má Ôn Hạ vẫn nóng bừng, đặt nhẹ thắt lưng lên bàn, nàng bình tĩnh lại, tự nhủ mình không cần phải sợ hãi nữa. Nhưng lòng bàn tay trống rỗng, Kỳ Diên không nhúc nhích, cuối cùng nàng vẫn có chút bối rối.

Nàng đứng dậy, ngón tay ngọc khẽ nhấc nắp lư hương bằng đồng trên bàn, đốt một lò trầm hương Kỳ Diên yêu thích.

Khói xanh lượn lờ, một đôi bàn tay to lớn vòng qua eo nàng, Kỳ Diên ôm nàng từ phía sau.

Hắn vùi mặt vào cổ nàng, hơi thở nóng bỏng. Nàng có thể cảm nhận được nhịp tim mạnh mẽ của hắn, từng nhịp từng nhịp truyền đến qua lớp hỉ phục.

Hai chân Ôn Hạ lơ lửng, bị Kỳ Diên bế ngang về giường.

Hắn hôn lên trán nàng, hôn lên mắt, chóp mũi, môi nàng, cũng hôn xuống vành tai nàng, nâng niu bông hoa mộc lan, dùng môi khắc họa hình dáng cánh hoa nở rộ.

Nhưng hắn không đi xuống nữa, cũng không còn giống vị bạo quân phóng túng, không biết kiềm chế trong ấn tượng của nàng. Hắn chỉ hôn lên bông hoa mộc lan đang nở rộ này hết lần này đến lần khác.

Đôi mắt hạnh ửng đỏ long lanh nước, Ôn Hạ cố nén run rẩy, khi đôi môi mỏng lạnh lẽo của hắn chạm vào môi nàng, hai tay nắm chặt ga giường cuối cùng cũng nhẹ nhàng vòng qua cổ hắn.

Hắn dễ dàng tiến vào hàm răng nàng đang hé mở, dịu dàng và cẩn thận nâng niu khuôn mặt nàng mà hôn.

Ôn Hạ lần đầu tiên cảm nhận được Kỳ Diên dịu dàng là như thế nào.

Hắn hôn mũi nàng, hôn mắt nàng, hắn cọ vào vành tai nàng gọi nàng là Hạ Hạ, lẩm bẩm gọi hết lần này đến lần khác, giọng nói trầm thấp vô cùng nghe sao lại động lòng đến vậy.

Ôn Hạ rơi nước mắt, không biết là nước mắt sinh lý hay là vì nhớ lại mười ba năm tháng đã qua.

Cây nến đỏ thẫm bên ngoài màn giường lặng lẽ cháy, Kỳ Diên dựa vào gối bên cạnh nàng, cánh tay dài ôm chặt nàng vào lòng.

Hắn không làm gì nữa, đắp chăn cho nàng rồi cũng không động đậy, cũng không nói chuyện.

Ôn Hạ nhắm mắt, nhìn ánh hoàng hôn tắt dần, nhìn ánh trăng chiếu vào cửa sổ. Khẽ nghiêng đầu, nhìn người đàn ông đang nhắm chặt mắt trên gối.

Tại sao hắn lại khác với Kỳ Diên đã từng bắt nạt nàng?

Nàng cứ nghĩ đêm nay hắn sẽ càng quá đáng với nàng hơn.

Ôn Hạ không biết hắn có ngủ hay không, nhưng nàng nhắm mắt lại, mãi đến tận khuya mới chìm vào giấc ngủ.

Còn Kỳ Diên nằm bên cạnh nghe tiếng thở nhẹ đều đều của nàng, lặng lẽ mở mắt.

Ánh nến hắt lên màn giường một màu ấm áp, Kỳ Diên luyến tiếc đến nhường nào.

Luyến tiếc không chiếm hữu nàng.

Luyến tiếc buông tay.

Luyến tiếc để nàng đến bên người khác.

Cứ để hắn nhìn thêm một chút như vậy, khắc sâu từng đường nét, từng cái nhíu mày của nàng vào tận xương tủy.

Người con gái mà hắn rung động duy nhất hai lần trong hai mươi lăm năm này, sau khi trời sáng sẽ không còn thuộc về hắn nữa.

Còn những đêm dài đằng đẵng sau này của hắn phải làm sao để vượt qua?

Chóp mũi chạm vào vành tai Ôn Hạ, Kỳ Diên ôm nàng thật chặt.

Cuối cùng hắn cũng hiểu câu nói của Liễu Mạn Nương, tình yêu sâu đậm nhất không phải là chiếm hữu, mà là thành toàn, là buông tay.

Nhưng Liễu Mạn Nương và Nguyễn Tư Đống đều không nói cho hắn biết, buông tay lại đau đớn đến vậy.

……

Ánh sáng trong veo chiếu vào song cửa sổ, hắt xuống mặt đất một dải nắng ấm áp.

Ôn Hạ mở mắt, tỉnh dậy nhìn thấy Kỳ Diên đang đi giày trước giường.

Lưng hắn thẳng tắp, mái tóc đen buông xõa sau lưng, quay lưng về phía nàng đi giày da: "Tỉnh rồi à."

"Có thể giúp trẫm thay quần áo không?"

Một tiếng "ừ" thoát ra từ khoang mũi, mang theo chút mềm mại lười biếng khi mới thức dậy.

Vai trái Ôn Hạ ướt át nóng bỏng, đưa tay sờ sang phía Kỳ Diên ngủ, trong chăn vẫn còn nóng hổi, hắn cũng mới dậy. Còn y phục bên trái ướt át hẳn là do hắn ôm nàng suốt đêm.

Nàng cụp mắt quan sát, trên người không có gì bất thường.

Hắn thật sự không động vào nàng nữa.

Lời hắn nói muốn nàng làm vợ hắn thêm một lần nữa, là muốn nàng mặc bộ hỉ phục này sao?

Ôn Hạ nhìn sang, Kỳ Diên quay lưng về phía nàng đi về phía giá treo quần áo.

Nàng đứng dậy, xỏ chân vào đôi giày thêu không gót, lấy quần áo của hắn ra mặc cho hắn từng món một.

Mà Ôn Hạ đột nhiên nhớ ra, đây là lần đầu tiên nàng thay quần áo cho Kỳ Diên.

Trước đây đối mặt với sự sủng ái của hắn, nàng chỉ coi đó là nghĩa vụ thường ngày của hoàng hậu, ghi nhớ mối hận nhiều năm, chưa từng chủ động mặc long bào cho hắn.

Hạ hàng mi cong dài xuống, nàng buộc dây áo trong cho hắn.

Giọng nói trầm thấp của Kỳ Diên vang lên trên đỉnh đầu.

“Mẫn Phùng Hữu văn chương lỗi lạc, đã được bổ nhiệm vào Lễ Bộ, hắn xin được cưới Tĩnh Uyển công chúa, chuyện lúc nàng rời đi, trẫm đã đồng ý. Hôn lễ của Du Dao và hắn sẽ diễn ra vào tháng tư.”

Ôn Hạ sững người, ngẩng đầu nhìn Kỳ Diên.

Hắn nói với vẻ bình tĩnh đến lạ thường: “Lý Thục phi không còn ở hậu cung nữa, trẫm đã ban cho nàng ấy thánh chỉ hồi phủ.”

"Thái hậu đã đỡ hơn rồi, chỉ là đêm đến thường hay ho khan, nhưng đã có thái y chữa trị, nàng có thể yên tâm."

"Nàng còn nhớ Vân Triển không, nghĩa tử của Vân Quế, m.á.u của nàng đã cứu nó, đứa nhỏ đó đã vào cung học võ, rất chăm chỉ."

Ôn Hạ ngẩn người lắng nghe, ngay cả động tác trên tay cũng quên mất.

Nàng đã từng nghĩ rằng sự chia ly của họ sẽ khó chịu đến mức nào, nhưng nàng chưa bao giờ nghĩ rằng nó sẽ bình thường như thế này.

Nàng đang mặc cho hắn một bộ huyền bào, hắn bình tĩnh nói những lời này, cứ như thể họ vẫn đang trải qua một ngày bình thường.

Kỳ Diên nhìn vào mắt nàng: "Ô Lô thật không biết tự lượng sức mình, cứ tưởng rằng mua chuộc được vài võ tướng là có thể chiếm lấy lãnh thổ Đại Thịnh của ta, lần này trẫm nhất định sẽ cho bọn chúng biết tay."

Ôn Hạ vô cùng kinh ngạc, há miệng, hoàn toàn không biết rằng Đại Thịnh lại xảy ra chiến sự.

Kỳ Diên nhìn sâu vào đôi mắt nàng: "Trẫm đã mua rất nhiều núi ngọc bích ở Oa Đế, dùng mãi cũng không hết, sau này ngọc bích trẫm tặng cho nàng, nàng đừng từ chối, cho dù là dùng để làm bậc thang giẫm lên chân mỗi ngày, trẫm cũng không để ý."

"Nếu trẫm tìm được bảo bối gì đó tặng cho nàng, nàng cũng đừng trả lại. Nếu nàng dám trả lại, nàng biết thủ đoạn của trẫm rồi đấy."

Giọng hắn khàn khàn, yết hầu chuyển động, nghĩ đến lần cuối cùng được nhìn nàng gần như vậy, nên nói thêm điều gì nữa đây.

Ôn Hạ hơi ngẩng mặt, nhìn Kỳ Diên cao lớn, thẳng lưng, khóe mắt nàng bỗng dưng dâng lên hơi nóng.

"Trẫm đã để lại người ở bên ngoài cho nàng, nàng muốn đi đâu thì bảo họ đưa nàng đi."

Một hồi im lặng, hắn nói: "Có lẽ trẫm nên sớm thừa nhận rằng phụ thân người là một nam tử hán đại trượng phu thực thụ."

Ánh mắt hắn nồng nàn dừng trên mắt nàng: "Ôn Hạ."

"Từ nay về sau, trẫm sẽ vì một mình người mà thay đổi, bảo vệ bá tánh Đại Thịnh, trở thành một minh quân được dân chúng yêu mến."

"Trẫm không quan tâm sau này nàng ở đâu, trẫm sẽ để nàng nhìn thấy thịnh thế mà trẫm vì nàng mà xây dựng."

Kỳ Diên xoay người như thường lệ, giống như mọi lần trước đây ra ngoài lâm triều, soi gương chỉnh trang.

Hắn chỉnh lại ngọc bội bên hông, đôi tay trong tay áo không kiềm chế được run rẩy, nhưng tay áo rộng che khuất, sẽ không để lộ sự khó xử này của một vị đế vương.

Hắn soi gương nhìn bóng dáng thon thả, uyển chuyển, đang run rẩy sau lưng người đàn ông cao lớn.

Hắn muốn ôm nàng thêm một lần nữa, nhưng hắn không dám di chuyển bàn tay đang run rẩy, sợ rằng hắn sẽ hối hận.

Hắn nói, trẫm đi đây.

Hắn quay lưng về phía nàng, bước ra khỏi phòng, mở cửa bước ra ngoài.

Cánh cửa kẽo kẹt một tiếng, cả căn phòng ngập tràn ánh vàng rực rỡ.

Ôn Hạ đứng tại chỗ, chỉ nhìn bóng mình trong gương, đôi mắt đờ đẫn.

Cơn gió lạnh mùa đông đã hoàn toàn yên ắng.

Dường như vạn vật trên thế gian đều tắt lịm trong sự tĩnh lặng này.

Tiếng bước chân vội vã từ cửa truyền đến, nhưng lại phá vỡ sự tĩnh lặng này.

Giọng nói khàn khàn và nghẹn ngào của Kỳ Diên vang lên.

"Ôn Hạ, nhắm mắt lại."

Ôn Hạ nhắm mắt lại, cảm giác nóng rát, chua xót trong lòng đều hóa thành nước mắt chảy ra khỏi khóe mi.

Kỳ Diên đưa bàn tay lên khỏi tay áo rộng, huyền bào tung bay, khuôn mặt tuấn tú phủ đầy nước mắt chảy ra từ đôi mắt sâu thẳm.

Hắn cúi người xuống, nâng niu khuôn mặt Ôn Hạ lên, hôn nàng mãnh liệt.

Hắn mạnh mẽ xâm nhập, cướp đoạt mật ngọt nơi đôi môi mềm mại của nàng, hôn đi vị mặn của nước mắt trên khóe môi nàng, ôm chặt lấy cơ thể nàng, cắn một hàng dấu răng lên bờ vai mỏng manh của nàng.

Ôn Hạ đau đớn khẽ rên lên một tiếng, nhưng hắn đã khống chế lực đạo, nàng sẽ không quá đau. Trong lòng chợt lạnh, hắn đã rời đi.

Nàng mở mắt ra, tà áo huyền sắc bay phấp phới, hắn đã khuất bóng trong ánh sáng chói lọi, không còn thấy bóng dáng nữa.

Trên vai toàn là nước mắt ướt át, là của Kỳ Diên.

Ôn Hạ khẽ ngước mắt, nhìn người con gái mắt đỏ hoe trong gương, nàng bật cười.

Đáng lẽ ra nên vui mừng vì cuối cùng cũng có được tự do, nhưng nụ cười này lại đầy chua xót.

Kỳ Diên mà nàng gặp hôm nay, là Kỳ Diên mà nàng từng mơ tưởng.

Năm nàng mười bốn tuổi từ Bắc Địa trở về kinh đô, đường xá xa xôi, trong lòng thấp thỏm, bất an. Bạch Khấu và Hương Sa an ủi nàng, nói rằng nàng giờ đã trổ mã, xinh đẹp như hoa, là lúc được những nam nhân bằng tuổi Kỳ Diên si mê nhất, chờ Kỳ Diên gặp nàng, có lẽ sẽ quên đi mối thù năm xưa.

Nàng nằm trên xe ngựa, nhìn những ngôi sao trên bầu trời đêm, cũng nghĩ rằng, Kỳ Diên khi nhìn thấy nàng lần đầu tiên chắc hẳn sẽ rất kinh ngạc, rất hối hận, trong đôi mắt đào hoa xinh đẹp kia chắc cũng sẽ có chút yêu thích.

Hắn sẽ nhớ lại những điều tốt đẹp của nàng hồi nhỏ, ôn nhu mỉm cười nói: Tiểu Hạ Hạ, Thái tử phi là nàng.

Nàng đã từng ảo tưởng như vậy.

Là hắn đã phá hủy tất cả những ảo tưởng của nàng.

Mọi thứ đã muộn trong mười ba năm qua rồi.

…

Thay bộ hỷ phục, Ôn Hạ đuổi những người mà Kỳ Diên để lại trong sân đi.

Châu Nhi thấy nàng có ý muốn rời đi, vội vàng nói: "Cô nương, người muốn về Đại Thịnh sao? Người có thể đưa nô tỳ đi cùng không? Nô tỳ nhất định sẽ tận tâm hầu hạ người, nô tỳ học rất nhanh, chỉ cần có người dạy là có thể học ngay những quy củ đó! Nô tỳ mười lăm tuổi đã bị gả đi để xung hỷ, trượng phu bệnh nặng, ngày hôm sau đã qua đời, mẹ chồng không coi nô tỳ ra gì, đem nô tỳ bán đi bán lại."

"Xin người đưa nô tỳ cùng đi Đại Thịnh! Hoàng đế Đại Thịnh các người tôn trọng nữ tử, cho nữ tử cũng có thể đọc sách, thi cử, còn có thể dựa vào năng lực mà tự do buôn bán, lên triều làm quan! Nô tỳ cũng muốn sống trên mảnh đất như vậy."

Giọng Ôn Hạ nghẹn lại: "Ngươi nói nữ tử Đại Thịnh có thể lên triều làm quan? Ta vẫn luôn ở Yên quốc, không biết chuyện này."

"Đúng vậy, hoàng đế Đại Thịnh đã hạ lệnh cho nữ tử cũng có thể dựa vào năng lực mà vào triều làm quan, tự do buôn bán cũng không được bị kỳ thị nữa!"

Châu Nhi nói: "Những nam nhân trong trấn chúng ta đều biết, bọn họ cười nhạo hoàng đế Đại Thịnh, nhưng bọn họ dựa vào đâu mà cười nhạo? Hoàng đế như vậy mới tôn trọng nữ tử! Các kỹ viện, kỹ nữ bí mật ở Đại Thịnh các người đều bị niêm phong, người không cho phép người ta coi nữ tử là đồ vật để mua bán nữa. Khi ta đi mua đồ ở huyện, ta nghe những người đọc sách nói rằng, đáng tiếc cải cách này là chưa từng có tiền lệ, không thể lay chuyển giáo phường, chỉ giữ lại quan kỹ. Nhưng người đã là vị hoàng đế anh minh trong lòng nô tỳ rồi, nếu hoàng đế Yên quốc chúng ta cũng có thể noi theo như vậy, nữ tử chúng ta sẽ dễ sống hơn rất nhiều."

Ôn Hạ sững sờ.

Hắn chỉ trong một đêm đã hạ lệnh chưa từng có tiền lệ này, còn hơn cả tiên hoàng.

Niêm phong kỹ viện, kỹ nữ bí mật... Hắn sợ nàng rơi vào những nơi đó sao?

Châu Nhi đang gọi Ôn Hạ, cầu xin Ôn Hạ đưa nàng đến Đại Thịnh.

Ôn Hạ hoàn hồn, ngây người nhìn những dải lụa đỏ hỷ trong phòng, hồi lâu sau mới nói: "Đi chuẩn bị cho ta một chiếc xe ngựa, thuê một phu xe, hai tráng sĩ, trước tiên đưa ta đến Đông Đô."

Ở Đông Đô có tâm phúc của Ôn Gia Quân nàng.

Châu Nhi vui vẻ đi làm những việc này, trở về nói với nàng: "Cô nương, nô tỳ đã chuẩn bị xong rồi!"

Ôn Hạ nhìn quanh những đồ trang sức bằng vàng ngọc trên bàn trang điểm: "Những thứ này đều để lại cho ngươi, nếu không phung phí, hẳn là đủ cho ba đến năm người sống sung túc. Ta có nha hoàn rồi, bây giờ cũng không có thời gian điều tra lai lịch của ngươi, người nhà ta xưa nay đều trong sạch, nên không thể mang ngươi theo được."

Châu Nhi ngơ ngác nhìn Ôn Hạ, vội vàng quỳ xuống cầu xin.

Ôn Hạ ánh mắt ôn nhu, phong thái của bậc mẫu nghi thiên hạ nhiều năm, cho dù là giọng nói nhẹ nhàng cũng mang theo sức mạnh không thể bác bỏ: "Cảm ơn ngươi hai ngày nay đã chăm sóc ta."

Nàng khoác lên mình chiếc áo khoác lông chồn mới tinh, là Kỳ Diên để lại.

Vừa bước ra khỏi sân, nàng đã nghe thấy tiếng vó ngựa hỗn loạn từ ngoài phủ truyền đến, cùng với tiếng áo giáp ma sát nặng nề.

Sau một tiếng hí ngựa, bóng dáng cao lớn của Hoắc Chỉ Chu lao vào từ cổng phủ.

Váy áo màu xanh nhạt tung bay, chiếc áo khoác lông chồn trên vai hắn trượt xuống đất trong lúc đang chạy, phía sau là vô số quân lính Kinh Kì mặc áo giáp, tay cầm trường thương đứng nghiêm.

Ánh mắt hắn vừa mừng vừa xúc động, sải bước chạy về phía nàng.

Chương 74: Chương 72

Hoắc Chỉ Chu ôm chặt Ôn Hạ, cẩn thận kiểm tra xem nàng có bị thương không.

"Thịnh hoàng có làm muội bị thương không? Hắn đang ở đâu?"

Ôn Hạ thoát khỏi vòng tay của Hoắc Chỉ Chu: "Tứ ca, sau này hắn sẽ không làm tổn thương ta nữa." Nàng nói: "Hắn đã đi rồi."

Hoắc Chỉ Chu vô cùng kinh ngạc, hỏi nguyên do.

"... Ta đã lấy cái c.h.ế.t để ép hắn." Ôn Hạ nhìn khoảng sân trống trải, trong lòng cũng như góc khuất vắng lặng này, rõ ràng nàng nên vui mừng mới phải.

Nàng nhìn Hoắc Chỉ Chu, cong môi nở nụ cười vui vẻ như lẽ ra phải có: "Từ nay về sau ta được tự do rồi, ta có thể trở về bên mẫu thân, không cần phải trốn tránh nữa."

Ôn Hạ nói: "Tứ ca, cảm ơn huynh."

Trong mắt Hoắc Chỉ Chu có chút xót xa, cũng vì nàng mà vui mừng, nhưng một tia bất an trong lòng lại không dám bộc lộ ra.

Hắn rất tinh tế, hiểu rõ tính cách của Ôn Hạ, nàng từ "Tứ ca ca" đổi thành "Tứ ca", hắn liền biết tâm trạng nàng đã có sự thay đổi vi diệu. Bọn họ mới chỉ xa nhau hai ngày ngắn ngủi mà thôi.

Ôn Hạ quan sát Hoắc Chỉ Chu, nói: "Tứ ca có bị thương không? Hôm đó ta thấy huynh nhảy xuống nước, vách núi cao như vậy, sau này

huynh đừng làm vậy nữa."

Hoắc Chỉ Chu vừa nói "Không sao", thân thể đã loạng choạng ngã sang một bên.

"Tứ ca ca, huynh làm sao vậy!" Ôn Hạ hoảng hốt gọi.

Thân vệ Ân Huấn đỡ lấy Hoắc Chỉ Chu.

Vẫn còn có thể nghe nàng gọi một tiếng "Tứ ca ca", Hoắc Chỉ Chu khẽ mím môi an ủi, ra hiệu cho Ân Huấn đỡ hắn lên xe ngựa.

Hắn nắm lấy tay Ôn Hạ: "Trở về Đông Đô rồi nói."

Ôn Hạ lặng lẽ rút tay ra, đổi thành đỡ Hoắc Chỉ Chu.

Nàng có chút muốn nói lại thôi, nhưng sắc mặt Hoắc Chỉ Chu tái nhợt, thái y đi theo cũng lên xe ngựa bắt mạch chẩn trị cho hắn.

Ân Huấn nói, lúc bọn họ tìm thấy Hoắc Chỉ Chu đã là nửa đêm. Hắn ở bên bờ hồ đó một ngày, không thể trở về nhà tranh, cũng không thể nhóm lửa, toàn thân ướt sũng, chỉ mặc một bộ đồ ngủ mỏng manh đã hong khô. Lúc đó hắn đã bị bệnh, sốt cao cả ngày, hôm nay mới hạ sốt một chút, vừa nghe tin nàng liền muốn tự mình ra ngoài.

Thái y nói hắn cưỡi ngựa trong lúc bị bệnh, nhiễm phong hàn, cần phải về cung điều trị cẩn thận.

Ôn Hạ rất tự trách, cũng lo lắng cho thân thể Hoắc Chỉ Chu, không nói ra lời nàng bây giờ chỉ muốn trở về Bắc Địa.

Đúng vậy, nàng tưởng rằng mình đã động lòng với Hoắc Chỉ Chu, bây giờ sẽ không còn Kỳ Diên ngăn cản nữa, nàng có thể ở lại Yên quốc rồi.

Nhưng Kỳ Diên của đêm qua và hôm nay cứ mãi quanh quẩn trong đầu nàng.

Hắn mặc hỷ phục, lúc hôn nàng cực lực kiềm chế.

Hắn nói đến chuyện hôn sự của Du Dao, nói đến Thái hậu mà nàng quan tâm, nói hắn nguyện ý vì một mình nàng mà thay đổi, trở thành một minh quân.

Hắn bước ra khỏi cửa phòng, áo bào rộng thùng thình tung bay, bước vào trong ánh sáng rồi rời đi, để lại bóng lưng rõ ràng cao lớn rộng rãi nhưng run rẩy trong đầu nàng.

Hoắc Chỉ Chu bên cạnh được thái y châm cứu, đã không còn chóng mặt nữa, nắm chặt ngón tay nàng.

Ôn Hạ yên lặng ngồi trong xe, trong lòng mâu thuẫn và ảm đạm.

Nàng giống như biến thành người con gái xấu xa mang bộ da mỹ nhân trong thoại bản, vốn tưởng rằng có thể gạt bỏ mọi thứ để đón nhận Tứ ca ca, bắt đầu một cuộc sống mới.

Nhưng bây giờ tại sao nàng lại không muốn ở lại Yên quốc nữa?

Ôn Hạ yên lặng nhìn Hoắc Chỉ Chu, đôi mắt đẹp của hắn luôn dán chặt vào người nàng, vất vả lắm mới tìm thấy nàng, hắn vẫn còn có chút căng thẳng, trong mắt cũng mang theo ý cười ôn hòa.

Ngón tay nắm chặt khăn tay tố cáo sự bất an trong lòng Ôn Hạ.

Sao nàng lại giống như một kẻ lừa đảo nhỏ vậy, rõ ràng muốn đối xử tốt với Hoắc Chỉ Chu, thật lòng đón nhận hắn.

Ôn Hạ dự định đợi thân thể Hoắc Chỉ Chu khỏe lại, sẽ nói với hắn chuyện nàng muốn trở về Đại Thịnh.

Bây giờ Thịnh quốc và Ô Lô xảy ra chiến tranh, không biết Kỳ Diên có phái các huynh trưởng của nàng ra trận hay không, mỗi lần bọn họ ra trận, nàng và Ôn Hứa thị đều lo lắng đề phòng.

Hứa thành mà nàng ở mấy ngày nay cách Đông Đô không quá một trăm dặm, đêm đó bọn họ đã chạy về hoàng cung.

Mặc dù Hoắc Chỉ Chu đã hạ sốt trên xe, nhưng gương mặt tuấn tú vẫn mang theo vẻ tái nhợt do bệnh tật. Nhưng dọc đường đi hắn vẫn luôn quan tâm Ôn Hạ, sợ nàng mệt mỏi vì đường xá gập ghềnh.

Ôn Hạ đầy áy náy, giọng nói dịu dàng: "Những ngày này đều là ta liên lụy Tứ ca, Tứ ca mau về Tử Thần cung nghỉ ngơi cho khỏe đi, ta phải tận mắt nhìn huynh khỏe lại mới yên tâm."

Đôi mắt sâu thẳm của Hoắc Chỉ Chu lộ ra ý cười, chỉ nhờ câu nói này của nàng mà yên lòng.

Ôn Hạ trở về Hoa Tỷ cung.

Hương Sa vừa nhìn thấy nàng liền rơi nước mắt, miệng không ngừng tự trách mình thân là nô tỳ mà không bảo vệ tốt nàng.

Cẩm Nhạn cũng đến nhận lỗi.

Ôn Hạ cười nói: "Ta không sao rồi, các ngươi đừng tự trách nữa." Nàng trở về tẩm cung, "Ta hơi mệt, muốn nghỉ ngơi sớm một chút."

Các cung nữ hầu hạ nàng rửa mặt xong liền lặng lẽ lui xuống.

Trong cung điện nguy nga tráng lệ đặc biệt yên tĩnh, Ôn Hạ nằm nghiêng, nhìn bóng thiếu nữ phản chiếu trên lụa đèn cung đình. Đây là ngày nàng nên có được cuộc sống mới, vậy mà nàng lại khó ngủ như thể bị mất ngủ.

Ngày hôm sau, Ôn Hạ nhận được mấy bức thư Ôn Hứa thị gửi đến.

Mẫu thân nói trong thư Kỳ Diên đã đến Thanh Châu tìm nàng, hơn nữa không làm khó Ôn gia, lại nhắc đến Thái hậu bệnh nặng.

Đây đều là chuyện của một tháng trước, bây giờ mới đến tay Ôn Hạ, cùng với mấy bức thư sau nhắc đến có thị vệ của hoàng đế ra vào

Bắc Địa, có thể là Kỳ Diên đã phát hiện ra nàng ở Yên quốc, bảo nàng tự bảo vệ mình. Từng bức thư một đều đã bỏ lỡ thời gian. Nhưng Ôn Hạ lúc này đọc được, lại không biết khi gặp lại cái tên Kỳ Diên, trong lòng tại sao vẫn có một luồng sóng ngầm mãnh liệt.

Cẩm Nhạn hầm xong món tuyết liên ngân nhĩ mà Ôn Hạ dặn dò, Ôn Hạ cất thư đi, đứng dậy đi đến Bỉnh Khôn điện.

Trong đại điện nguy nga, lò sưởi ấm áp cả căn phòng.

Hoắc Chỉ Chu mặc long bào màu vàng sáng ngồi trên long ỷ, dù đang bị bệnh vẫn đang phê duyệt tấu chương. Hắn một tay lật xem trúc giản, một tay nắm thành quyền che bên miệng mỏng, ho khan mấy tiếng.

"Tứ ca, huynh nên chú ý thân thể." Ôn Hạ rất lo lắng và áy náy, tuy rằng ngày hôm đó lúc nàng hôn mê trên hồ không tận mắt nhìn thấy Hoắc Chỉ Chu nhảy xuống vách núi, nhưng lúc mở mắt ra đã nhìn thấy rõ ràng bóng dáng hắn đang vùng vẫy trong nước.

Nàng càng thêm áy náy trong lòng, lấy món canh nóng trong hộp đựng thức ăn ra.

"Tứ ca uống lúc còn nóng đi, nghỉ ngơi một lát đã."

Hoắc Chỉ Chu dừng bút, kéo nàng ngồi vào long ỷ.

"Đây là muội làm sao?"

"Huynh biết ta không biết nấu nướng mà, đây là Cẩm Nhạn làm."

Hoắc Chỉ Chu vẫn mỉm cười, không hề để ý.

Cẩm Nhạn đứng hầu ở dưới điện, mỉm cười bẩm báo: "Đây là món mà chủ tử đặc biệt dặn dò nô tỳ làm, biết ngài chỉ ăn đồ ngọt một nửa, chủ tử đã dặn dò nô tỳ cho ít đường."

Hoắc Chỉ Chu mỉm cười uống cạn bát canh nóng.

Trên ngự án chất đầy tấu chương. Tuy mấy ngày nay trong triều có tâm phúc xử lý chính sự thay Hoắc Chỉ Chu, nhưng vẫn còn rất nhiều việc chờ hắn xem xét.

Trong khoảnh khắc nhàn rỗi hiếm hoi, hắn tựa vào long ỷ, ôm Ôn Hạ vào lòng.

Ôn Hạ khẽ cứng người, dựa vào lòng hắn, ngửi thấy mùi long diên hương thoang thoảng, trong đầu lại mơ hồ hiện lên bóng dáng vị đế vương ngang tàng kia. Nàng nhắm mắt lại, không cho phép bản thân suy nghĩ lung tung nữa.

Chỉ là nàng trời sinh tính tình ôn nhu, mới khiến nàng khó lòng buông bỏ một mối quan hệ kéo dài mười ba năm, không phải vì bản chất tốt hay xấu, chỉ là vì thời gian quá lâu.

Nàng tự nhủ như vậy.

Hoắc Chỉ Chu dùng cằm cọ nhẹ vào trán Ôn Hạ, giọng nói ôn nhu: "Hạ Hạ, làm hoàng hậu của ta có được không?"

Mí mắt khép hờ khẽ run, Ôn Hạ mở mắt, nhất thời không biết nên trả lời thế nào.

Hoắc Chỉ Chu cúi người nhìn nàng chăm chú: "Ta sẽ đối tốt với muội, sẽ cố gắng đối xử với muội tốt hơn bất kỳ ai. Ta không biết vì sao, thấy muội hôm qua hồn bay phách lạc, lại lo lắng sẽ mất muội." Hắn khẽ nuốt nước bọt: "Hạ Hạ, nàng đừng rời xa ta."

Ôn Hạ ngơ ngác, không biết nên đáp lại ra sao. Trong lòng nàng cũng băn khoăn, liệu mình có thể nhanh chóng chấp nhận một thân phận mới, một cuộc hôn nhân mới như vậy không?

Nhưng nàng biết mình không thể làm tổn thương Hoắc Chỉ Chu.

"Tứ ca, ngày đó ta rơi xuống vực sâu, vì sao huynh có thể liều lĩnh nhảy xuống như vậy, nếu huynh không thể quay lại thì phải làm

sao?" Giọng nói mềm mại của nàng mang theo sự trách móc: "Ta không muốn huynh nhảy xuống, dù là vì ta, ta cũng hy vọng huynh bình an, đừng làm những chuyện dại dột như vậy nữa."

Hoắc Chỉ Chu đưa tay vuốt ve khóe mắt ướt át của Ôn Hạ: "Nhưng khi thấy muội gặp nạn, ta không thể khoanh tay đứng nhìn. Ta hiểu ta nên làm một vị hoàng đế lý trí, nên ghi nhớ vị trí của muội rồi dẫn người đến cứu, nhưng ta không thể bỏ muội lại một mình."

"Hạ Hạ, ta sẽ không bao giờ bỏ rơi muội. Năm muội mười bốn tuổi, ta đã bỏ lỡ muội một lần, bây giờ ta không muốn bỏ lỡ thêm lần nào nữa."

Ánh mắt hắn nóng bỏng và thành kính.

Ôn Hạ có chút bối rối, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt ấy, ủ rũ nói: "Tứ ca, ta đã bái đường thành thân với hắn trong căn phòng đó..." Rõ ràng nàng đã chấp nhận hắn, nhưng vẫn bị ép buộc đồng ý với yêu cầu của Kỳ Diên. Nàng rất tự trách.

"Ta biết, Ân Huấn đã nhìn thấy chữ hỷ trong phòng đó."

Hoắc Chỉ Chu vội vàng cắt ngang lời nàng, nắm c.h.ặ.t t.a.y nàng: "Hạ Hạ, đó là hắn ép buộc muội, ta biết, muội đừng tự trách, ta cũng không để tâm, những điều muội nói ta đều không quan tâm, ta chỉ quan tâm trong lòng muội có ta giống như ta có muội hay không."

Ôn Hạ cụp mi xuống, chỉ cảm thấy bây giờ không thể nào sắp xếp được suy nghĩ của mình. Nàng khẽ ngẩng mắt, ánh mắt ảm đạm xấu hổ.

"Huynh có thể cho ta thêm chút thời gian không? Bây giờ Đại Thịnh đang giao chiến với Ô Lô, Kỳ Diên thân chinh, Thái hậu và đại ca ta tọa trấn triều đình, Thái hậu thân thể yếu ớt, người đối xử với ta như con ruột... Tứ ca, ta cũng lo lắng cho người."

Nàng cứ thế rời đi, hoàn toàn ở lại Yên quốc, giống như một kẻ đào ngũ bỏ chạy khi gặp đại nạn.

"Ta muốn về thăm mẫu thân, ta muốn biết là huynh đệ nào của ta đi Đam Thành đánh trận, ta muốn biết tin tức bình an của họ ngay lập tức."

Hoắc Chỉ Chu ôm chặt nàng vào lòng: "Được, ta sẽ không ép muội, cũng sẽ cho muội thời gian. Nhưng Hạ Hạ, muội phải hứa với ta, không được bỏ rơi ta, được không?"

Đôi mắt đỏ hoe vì bệnh tật của hắn nhìn nàng sâu thẳm, mang theo lời khẩn cầu đầy lo lắng.

Ôn Hạ gật đầu, trong lòng áy náy, mặc cho hắn cúi đầu hôn lên trán nàng. Khi đôi môi mỏng của hắn dịch chuyển đến bên môi nàng, Ôn Hạ nghiêng đầu, nói khẽ, nửa nũng nịu nửa trách móc.

"Huynh đang bị bệnh mà."

Nàng cũng không biết là thật sự vì hắn đang bị bệnh, hay là vì đám sương mù không tan được trong lòng.

Hoắc Chỉ Chu khẽ cười: "Ừm, là lỗi của ca ca, không thể lây bệnh cho muội."

"Uống bát canh nóng Hạ Hạ đưa, thân thể ta đã khỏe hơn nhiều, tinh thần cũng phấn chấn hơn."

Hắn cố ý nói đùa với nàng, Ôn Hạ khẽ cong môi cười.

Trở về Hoa Tỷ cung, Ôn Hạ sai Cẩm Nhạn đi lấy nguyên liệu làm đai lưng. Lần này về Bắc Địa không biết sẽ ở lại bao lâu, nàng muốn về trước Tết. Hoắc Chỉ Chu ngày nào cũng dùng mấy chiếc đai lưng nàng làm, hắn rất thích, nàng cũng không biết nên tặng hắn thứ gì, vậy thì làm thêm vài cái nữa.

Nhớ đến cây sáo trúc hắn tự tay làm trên núi, Ôn Hạ hỏi Cẩm Nhạn: "Cây sáo bạch ngọc mà Hoàng thượng trước kia luôn mang theo bên mình bị hỏng như thế nào?"

"Nô tỳ không biết, chỉ biết Hoàng thượng từ năm Khang Tân nguyên niên đã không còn mang theo bên mình nữa."

"Vậy cây sáo bạch ngọc thượng hạng có thể tìm ở đâu? Tốt nhất là bảo vật của danh gia, có lai lịch rõ ràng."

Cẩm Nhạn nói sẽ để ý giúp Ôn Hạ.

Ôn Hạ bảo nàng nhanh chóng làm việc này, dặn dò: "Trước tiên đừng nói với Hoàng thượng."

Cẩm Nhạn mỉm cười đáp ứng.

Ôn Hạ vừa làm đai lưng, vừa cảm thấy nỗi áy náy trong lòng cuối cùng cũng vơi đi phần nào. Nghĩ đến Hoắc Chỉ Chu nếu có thêm một cây sáo bạch ngọc chắc hẳn sẽ rất vui, nàng khẽ cong khóe môi.

Hương Sa vén rèm châu bước vào điện, xoa xoa đôi tay đỏ bừng vì lạnh: "Chủ tử, bên ngoài lại đổ tuyết rồi!"

Mấy ngày nay ở trong sơn cốc, Ôn Hạ đã xem tuyết chán chê, chỉ mỉm cười.

Hương Sa đến gần lò sưởi để hơ tay: "Không biết Đại Thịnh chúng ta có tuyết rơi không, trời lạnh thế này."

Đầu kim đột nhiên đ.â.m vào ngón tay, Ôn Hạ đau đến mức hít vào một hơi.

Hương Sa lo lắng chạy đến: "Chủ tử nghỉ ngơi đi, để nô tỳ khâu chỗ khó này."

Ôn Hạ buông đồ trên tay, đứng dậy trở về tẩm cung.

Đứng trước gương, nàng vén cổ áo lên một chút, trên bờ vai trắng nõn vẫn còn lưu lại dấu răng mờ mờ chưa tan hết. Nàng nhắm mắt lại.

Mở mắt ra, ánh mắt lạnh lùng, thản nhiên sai cung nữ lấy nước nóng, dùng khăn nóng chườm lên vết thương.

Phai mờ rồi.

Cũng đều qua rồi.

...

Một chiếc xe ngựa bình thường đi qua vùng biên giới phía Bắc, cuối cùng cũng tiến vào lãnh thổ Đại Thịnh.

Trước sau xe ngựa có hơn hai trăm thanh niên lực lưỡng đi theo, mặc cho gió tuyết gào thét.

Chỉ là xe ngựa dần dần chậm lại, trên xe truyền đến tiếng ho dữ dội.

Trong xe, Trần Lân vẻ mặt nghiêm nghị, đưa thuốc thang lên.

Kỳ Diên nằm trên giường, sắc mặt trắng bệch, môi khô nứt nẻ, quanh môi mọc râu xanh nhạt. Khuôn mặt không còn vẻ tuấn tú như xưa, đôi mắt đào hoa cũng ảm đạm vô hồn.

Hắn im lặng uống thuốc, nước thuốc đắng, hắn nhíu mày khó chịu.

Trần Lân đưa kẹo gừng lên, Kỳ Diên liếc nhìn, thấy không phải ô mai ngâm đường mà hắn thích, bực bội liếc Trần Lân.

Nhưng bây giờ hắn cũng không thể nổi giận, từ khi rời khỏi căn nhà đó, trên đường hắn đã nhiễm phong hàn, cộng thêm vết thương cũ, mới đi được hai ngày, vậy mà bệnh đã trở nặng đến mức này.

Không lấy kẹo gừng nữa, Kỳ Diên nhắm mắt lại.

Sau khi hắn rời đi, thị vệ bẩm báo Ôn Hạ không dùng người hắn để lại.

Hình như cũng không có gì lạ, nàng vốn đã không dám tin tưởng hắn nữa.

Thị vệ nói, nàng được Hoắc Chỉ Chu đón vào hoàng cung.

Trên đường không ngừng nghỉ, Kỳ Diên ngủ không ngon, vậy mà trong mơ lại thấy cảnh nàng được Hoắc Chỉ Chu đón đi, nàng dịu dàng cười với người đàn ông kia, cứ như hắn tận mắt chứng kiến.

Kỳ Diên không muốn nghĩ thêm nữa. Có lẽ cả quãng đời còn lại hắn sẽ chìm đắm trong những giấc mơ như vậy, vậy thì thêm hai ngày đau lòng này cũng chẳng hề gì.

Hắn lại không nhịn được ho khan, cổ họng khô rát, đau đớn.

Trần Lân vẻ mặt nghiêm trọng: "Cứ tiếp tục chạy như vậy không phải là cách. Ôn Tam tướng quân đã lĩnh chỉ đi Đam Thành, hiện giờ long thể Hoàng thượng đang bất ổn, việc cấp bách không phải là đến Đam Thành tọa trấn mà là mau chóng dưỡng bệnh. Cho dù Hoàng thượng có đến Đam Thành, long thể người yếu ớt như vậy thì cũng không thể nào khích lệ tinh thần binh lính."

Kỳ Diên liếc lạnh Trần Lân, giọng khàn đặc: "Hiện tại trẫm không muốn nghe lời thật, trẫm muốn nghe những lời nịnh hót, những lời dễ nghe."

Trần Lân vén rèm xe nhìn tuyết rơi dày đặc bên ngoài.

"Đi thêm trăm dặm nữa là đến Sóc Thành. Hoàng thượng hãy đến tướng phủ Sóc Thành dưỡng bệnh vài ngày, đợi khỏe hơn rồi hãy khởi hành."

Đôi mắt Kỳ Diên hơi nheo lại, sau một lúc lâu, đôi môi khô nứt khàn giọng đáp một tiếng "Ừ".

Tướng phủ Sóc Thành.

Đó là nơi Ôn Hạ lớn lên.

Chương 75: Chương 73

Lúc chiều tà, gió bắc lạnh lẽo, tuyết rơi dày đặc.

Xe ngựa tiến vào cửa thành Sóc Quan, lính canh gác như thường lệ chặn lại kiểm tra. Thị vệ dẫn đầu đưa ra lệnh bài, sắc mặt lính canh gác biến đổi, vội vàng mở cửa thành, cung kính quỳ rạp hai bên.

Xe ngựa của Kỳ Diên tiến vào Sóc Thành, dừng trước cửa tướng phủ.

Trần Lân đi vào bẩm báo xong, chốc lát sau đã thấy Ôn Hứa thị khoác áo choàng lông cáo ra đến cửa, được Dung cô cô dìu bước nhanh xuống bậc thang, quỳ gối ngoài xe ngựa.

"Thần phụ tham kiến Hoàng thượng, không biết Hoàng thượng giá lâm, có lỗi tiếp đón chậm trễ, xin thứ tội."

Kỳ Diên xuống xe ngựa, trên mặt đất phủ một lớp tuyết dày, hắn nói: "Cung Đức vương phi đứng dậy đi. Trẫm đi ngang qua đây, mượn tạm trú hai ngày."

Ôn Hứa thị cung kính cúi đầu: "Vừa rồi Trần thống lĩnh đã nói với thần phụ, thần phụ cung nghênh thánh giá."

Dưới hàng lông mày đoan trang của Ôn Hứa thị, mơ hồ có thể thấy được vài phần bóng dáng của Ôn Hạ.

Trời lạnh giá, Kỳ Diên không để Ôn Hứa thị phải bận tâm, bước vào sân, tay nắm chặt che đi tiếng ho khan không ngừng, giọng trầm thấp nói: "Không cần phiền phức, trẫm ở tạm đâu cũng được."

"Phòng tốt nhất trong phủ là Kính Đình Hiên..."

"Khuê phòng của Hạ Hạ ở đâu?" Kỳ Diên nhìn chằm chằm vào khu vườn tao nhã được bao quanh bởi núi non và sông nước này, cắt ngang lời Ôn Hứa thị.

Ôn Hứa thị hơi do dự: "Thần phụ dẫn đường cho Hoàng thượng."

Ôn Hứa thị cũng vừa mới nhận được thư từ Yên Quốc gửi đến vào giờ cơm tối, Ôn Hạ nói Kỳ Diên đã trả lại tự do cho nàng. Ôn Hứa thị không tiện hỏi nhiều, len lén nhìn sắc mặt Kỳ Diên, thấy hắn bệnh tật tiều tụy, đôi mắt đen thăm thẳm, đi theo bà phía trước.

Ôn Hứa thị dẫn Kỳ Diên đến nơi Ôn Hạ từng sống: "Đây là..." Bây giờ Kỳ Diên chưa tuyên bố phế hậu trước thiên hạ, Ôn Hứa thị không biết nên xưng hô như thế nào, dừng một chút rồi nói: "Đây là khuê phòng của Hạ Hạ, gian phòng bên phải là nơi nàng tiếp khách."

Kỳ Diên nói: "Trẫm ở gian phòng bên cạnh là được."

Dung cô cô vội vàng gọi người hầu dọn dẹp gian phòng bên cạnh.

Kỳ Diên nhìn quanh chiếc xích đu phủ đầy tuyết trong sân: "Đó là xích đu của Hạ Hạ?"

"Đúng vậy."

"Cái ao kia bây giờ cạn rồi sao?" Ánh mắt hắn dừng lại ở một cái ao trong sân, hòn non bộ mọc lên từ mặt nước, đứng sừng sững, phủ đầy tuyết trắng xóa, trong khe đá vẫn có một cây non xanh mơn mởn nhú ra.

"Lúc nào cũng có nước, cũng có cá, chỉ là mùa đông nước đóng băng."

"Nàng còn nuôi cá sao?" Kỳ Diên nhìn Ôn Hứa thị, chờ đợi câu trả lời.

Ôn Hứa thị vâng lời đáp: "Hạ Hạ khi còn nhỏ thích nuôi cá vàng."

Kỳ Diên hỏi một câu, Ôn Hứa thị liền đáp một câu.

Từ khi đến đây, Kỳ Diên chưa ngồi xuống một lát nào. Đi vòng quanh khu vườn này, xem hết từng cảnh vật và góc nhỏ, cuối cùng trở lại dưới mái hiên, nhìn mặt nước đóng băng của ao.

Nàng hẳn là thích hoa sen nhỉ.

Ánh mắt hắn xa xăm, nhớ đến Càn Chương cung, nàng má lúm đồng tiền e ấp, cài một đóa hoa sen trên đầu.

Ôn Hứa thị cụp mắt đứng sau lưng hắn.

Kỳ Diên quay đầu lại hỏi: "Nàng thích hoa sen?"

Ôn Hứa thị chỉ đành tiếp tục đáp: "Nàng thích, trong ao này có trồng sen, mùa hè cá đùa giỡn dưới lá sen, ánh trăng soi bóng hoa sen, Hạ Hạ vui vẻ liền thích nhảy múa trên đài vuông kia."

Ôn Hứa thị chỉ vào đình nghỉ mát bốn góc bên cạnh.

Mặt đất trong đình bằng phẳng rộng rãi, rèm lụa trắng bay phấp phới trong gió, như ẩn như hiện bóng dáng người con gái đang nhảy múa.

Kỳ Diên nhìn chăm chú: "Nàng biết nhảy múa..."

Hắn cái gì cũng không biết.

Hắn nói hắn yêu nàng, hắn nói hắn đã cho nàng vô vàn ân sủng, nhưng về mọi thứ của nàng, hắn lại chẳng hiểu gì.

Thậm chí sau khi thật sự yêu nàng, hắn chỉ biết chiếm đoạt và đòi hỏi từ nàng.

Hắn cho nàng những ân sủng mà hắn nghĩ là tốt, nhưng chưa bao giờ hỏi nàng thiếu gì, nàng muốn gì.

Còn Hoắc Chỉ Chu... Người đó có thể nhảy xuống vực sâu vì nàng, có thể nhảy xuống đáy hồ vì nàng, có thể không cần mạng sống vì nàng.

Kỳ Diên nghĩ, hắn cũng có thể.

Chỉ là hắn không còn cơ hội nữa rồi.

Nếu thứ hắn nhất định phải giữ lại chỉ là một thân thể sống dở c.h.ế.t dở, vậy thì hắn không cần.

Hắn muốn nàng vui vẻ, muốn nàng sống thật hạnh phúc.

Yết hầu Kỳ Diên khẽ lăn, giọng khàn khàn: "Cung Đức vương phi đi nghỉ ngơi đi, trẫm ở nhờ hai ngày rồi sẽ không làm phiền nữa."

Ôn Hứa thị cung kính cáo lui, chốc lát sau đã dẫn theo phủ y đến chẩn trị cho Kỳ Diên.

Kỳ Diên ở lại khuê phòng yên tĩnh tao nhã này hai ngày.

Hắn sẽ ngồi yên lặng trên xích đu của Ôn Hạ, sẽ đi dạo quanh ao, sẽ bước lên đài vuông kia, tưởng tượng nàng nhảy múa sẽ như thế nào. Sẽ bảo Ôn Hứa thị làm những món ăn mà Ôn Hạ thích, hắn nếm thử từng món, ghi nhớ hương vị của chúng.

Hắn để lại rất nhiều dấu chân ở nơi nàng từng sống, dấu chân to lớn của hắn in trên từng tấc đất, hắn sẽ tưởng tượng nàng chín tuổi trở về Bắc Địa xa xôi này, đứng ở nơi này, là vui vẻ hay là đang hận hắn...

Hai ngày trôi qua rất nhanh, nhanh đến mức không thể nào giấu hết được những vui buồn sầu khổ của người đã cất giữ trong lòng.

Cũng nhanh đến mức hắn còn chưa khỏi bệnh đã phải khởi hành, nhưng dù sao cũng đã tốt hơn nhiều so với hai ngày trước.

Kỳ Diên rời khỏi tướng phủ, thẳng tiến đến Đam Thành.

Tin tức khẩn cấp từ tiền tuyến truyền về, trận chiến này Ô Lô đã âm mưu mười năm, tuyệt đối không phải chỉ đơn giản là muốn cướp bóc của cải giàu có của Trung Nguyên.

Ôn Hạ không muốn nhìn thấy chiến tranh, không muốn bá tánh lầm than, dân đói khổ sở.

Hắn đã hứa với nàng sẽ làm một minh quân, thì nhất định sẽ liều c.h.ế.t thực hiện lời hứa.

Xe ngựa chạy trong thành.

Cho dù là thành bang cực bắc của Đại Thịnh, trong thành vẫn được Ôn Lập Chương và tướng phủ hiện tại cai quản rất tốt, bá tánh đều toát ra vẻ mãn nguyện với cuộc sống hiện tại từ ánh mắt đến khóe mày.

Kỳ Diên nhìn tất cả những thứ này từ trong xe ngựa, giọng trầm thấp ra lệnh cho đội ngũ: "Tăng tốc hành trình, hai ngày nữa đến Đam Thành."

Gió bắc lạnh lẽo thổi mạnh, thổi về phía hoàng cung Yên Quốc xa xôi.

Trong Hoa Tỉ cung, Ôn Hạ mất mấy ngày trời cuối cùng cũng tìm được một cây sáo ngọc của danh gia, toàn thân trắng muốt, khắc một câu thơ tao nhã, rất thích hợp để tặng cho Hoắc Chỉ Chu.

Ôn Hạ mỉm cười, cầm sáo, ôm Tuyết Đoàn đi đến Bỉnh Khôn điện.

Trong điện Kim Loan, cung nhân đang yên lặng chờ đợi. Ôn Hạ bước ra từ phía sau bức bình phong, bước chân rất nhẹ, cũng không để cung nhân lên tiếng bẩm báo, cố ý muốn tạo cho Hoắc Chỉ Chu một sự bất ngờ.

Bước chân nhỏ nhắn như hoa sen, tà váy màu vàng nhạt kéo lê trên mặt đất.

Khóe môi Ôn Hạ nở nụ cười nhẹ, rõ ràng sắp thành công rồi, vậy mà Tuyết Đoàn lại đột nhiên kêu meo meo một tiếng từ trong phòng ngủ, tiếng kêu vang vọng trong điện tĩnh lặng.

Ôn Hạ thở dài một hơi như xì hơi.

Chỉ nghe thấy Hoắc Chỉ Chu nói: "Ừm, hình như trẫm nghe nhầm rồi? Đều bận rộn như vậy, đúng là nên nghỉ ngơi cho khỏe." Hắn đặt bút xuống, nhắm mắt dựa vào ghế rồng.

Mắt đẹp của Ôn Hạ sáng lên, vội vàng nhẹ nhàng nhấc váy, cẩn thận bước lên phía trước.

Nàng lặng lẽ bước lên bậc thang bằng ngọc, giấu cây sáo ngọc trong tay áo, còn chưa kịp gọi "Tứ ca", Hoắc Chỉ Chu đã đưa tay nắm lấy cổ tay nàng.

Ôn Hạ ngã vào ghế rồng, cánh tay dài của hắn đặt sau lưng nàng, ôm nàng vào lòng, mở mắt ra.

Đáy mắt hắn ánh lên ý cười, đôi môi mỏng cũng cong lên vui vẻ.

Ôn Hạ buồn bực: "Huynh đang đùa ta sao?"

"Là phối hợp với muội."

Hắn sờ thấy vật cứng trong tay áo nàng, ngẩng đầu nhìn Ôn Hạ, cười hỏi: "Hạ Hạ mang gì tốt cho ta vậy?"

"Nếu không phải tặng huynh thì sao?"

Sao huynh cái gì cũng đoán được vậy!

Vậy thì còn gì là bất ngờ nữa.

"Vậy để ta đoán xem, là ngọc bội?"

Ôn Hạ lúc này mới mỉm cười: "Huynh nhắm mắt lại."

Hoắc Chỉ Chu nhắm mắt, chỉ có khóe môi cong lên ý cười. Đôi môi của hắn mỏng ở trên, dày hơn một chút ở dưới, khi cười lên càng toát ra vẻ thâm tình.

Ôn Hạ lấy cây sáo bạch ngọc từ trong tay áo ra: "Được rồi."

Khuôn mặt như ngọc của nàng hơi ngẩng lên, mong đợi nhìn Hoắc Chỉ Chu.

Đôi mắt xinh đẹp vừa mở ra kia, khi nhìn thấy cây sáo trắng muốt, đột nhiên nheo lại, che giấu một tia hung dữ, nhìn vào đôi mắt hạnh trong veo của nàng, xúc động nở nụ cười.

"Đây là quà muội tặng cho ta?"

"Ừm." Giọng nói Ôn Hạ nhẹ nhàng.

Mấy ngày nay, nàng nhận được thư của Hứa Ánh Như, mẫu thân nói Kỳ Diên đã ở lại tướng quân phủ hai ngày, dưỡng thương trong phủ, hắn ta ngoài việc hỏi thăm một số chuyện cũ của nàng, thì không gây thêm phiền phức gì nữa, đã lên đường đến Đàm Thành.

Giờ hắn ta coi như đã hoàn toàn buông bỏ, sẽ không đến quấy rầy nàng nữa.

Mà những ngày này, nàng cũng có thể dần dần bước ra khỏi bóng tối của quá khứ, sắp xếp lại những cảm xúc hỗn loạn, không nghĩ đến mười ba năm đêm ngày không yên giấc, không nghĩ đến Kỳ Diên tốt xấu lẫn lộn nữa.

Nàng cần phải làm tốt những việc trước mắt, trân trọng tất cả những gì mình đang có.

"Huynh có thích không?"

Hoắc Chỉ Chu che lên tay nàng đang nắm chặt cây sáo: "Tất nhiên là thích rồi."

Hắn nhìn vào câu thơ được khắc trên thân sáo.

*Chu thượng tuyết ủng kim thuý, mộng hồi Ỷ Hạ thì tiết.

Dạ đăng minh, hương xa lập, mấn tận hoan, thập thất niên.*

(Trên thuyền tuyết phủ vàng xanh, mộng về mùa Ỷ Hạ.

Đèn đêm sáng, xe thơm dừng, tóc mai vui, mười bảy năm.)

"Đây là thơ mà muội làm sao?"

"Ta sao dám khắc chữ lên tác phẩm của bậc đại gia, đây là do chủ nhân trước khắc, chắc hẳn có ý nghĩa đặc biệt với ông ấy. Ông ấy là nhà soạn nhạc, nhà thổi sáo nổi tiếng Minh Hoàn Phu Tử của nước Yên. Ta chỉ là cảm thấy rất bất ngờ, không ngờ lại có một câu thơ đồng thời viết chữ 'Chu' và chữ 'Hạ'."

Hoắc Chỉ Chu vuốt ve ngón tay Ôn Hạ, cười khẽ: "Ta biết người này, chỉ là không thích ý bi thương trong những khúc nhạc ông ấy sáng tác những năm gần đây, nhưng ông ấy bằng lòng từ bỏ cây sáo ngọc yêu quý của mình, trên đó còn có câu từ hay như vậy, ta nhất định sẽ trân trọng tấm lòng của Hạ Hạ."

Hoắc Chỉ Chu ôm Ôn Hạ vào lòng, cánh tay vòng qua vai nàng, cầm cây sáo: "Ta thổi cho muội nghe một khúc."

Trong tiếng nhạc du dương kéo dài, tình yêu nồng nàn như muốn giãi bày, như muốn ngâm nga, trong tiếng sáo trong trẻo, ánh mắt thâm tình của người thổi sáo nồng nàn đến vậy.

Ôn Hạ mỉm cười, cung nhân trong điện đã không biết lui xuống từ lúc nào.

Một khúc nhạc kết thúc, Hoắc Chỉ Chu dừng lại, ánh mắt nóng bỏng rơi trên đôi môi Ôn Hạ, cúi người hôn nàng.

Ôn Hạ run nhẹ, nhắm mắt lại, không từ chối nữa.

Dừng lại, nàng thở hổn hển, nắm chặt vạt áo bào của Hoắc Chỉ Chu, lần này may mà không làm hỏng long bào của hắn.

Hoắc Chỉ Chu nhìn ra nàng đang nghĩ gì, không nhịn được cười.

Mặt Ôn Hạ nóng bừng, đứng dậy ngồi ngay ngắn: "Mẫu thân nói lần này là Tam ca ca thống lĩnh quân đội, trước đó huynh ấy bị một bộ lạc của Ô Lô bắt đi, lúc đó con gái của tộc trưởng bộ lạc để ý huynh ấy, muốn nhốt huynh ấy lại ở thảo nguyên, lúc đó huynh ấy đã nghe thấy nữ tử kia nói rằng, vương của bọn họ một ngày nào đó sẽ san bằng Đại Thịnh."

Chỉ là lúc đó không ai ngờ rằng đây không phải là lời nói ngông cuồng.

Ôn Hạ lo lắng: "Tam ca ca đã bị Ô Lô làm bị thương một lần, trận chiến này ta rất lo lắng cho huynh ấy."

"Với quốc lực hiện tại của Đại Thịnh, không dễ dàng gì mà thua được." Hoắc Chỉ Chu an ủi Ôn Hạ: "Đừng lo lắng, Tam ca ngày thường tuy nghịch ngợm, nhưng khi ra trận là một vị tướng uy vũ cẩn thận, sẽ không có chuyện gì đâu."

Ôn Hạ khẽ đáp một tiếng.

Hoắc Chỉ Chu nắm c.h.ặ.t t.a.y nàng: "Muội muốn khi nào thì về Bắc Địa?"

"Sức khỏe của huynh đã khỏi hẳn chưa?" Ôn Hạ nhìn Hoắc Chỉ Chu.

"Cũng tạm ổn."

Sắc mặt hắn vẫn còn hơi tái nhợt, cũng mang vẻ mệt mỏi vì làm việc quá sức.

Ôn Hạ nói: "Ta đi vào đầu tháng được không?"

Hoắc Chỉ Chu không khỏi bật cười.

Nàng nói đầu tháng, tức là nàng bằng lòng ở bên hắn thêm mười ngày nữa.

"Ừm, đến lúc đó ta sẽ sắp xếp xe ngựa cho muội, chỉ là ta có lẽ không thể về cùng muội được." Hoắc Chỉ Chu có chút áy náy.

Ôn Hạ cong môi đỏ mọng: "Không sao đâu."

"Hạ Hạ, muội nhất định phải quay lại."

Hoắc Chỉ Chu nhìn sâu vào mắt nàng.

Ôn Hạ mỉm cười gật đầu.

Chương 76: Chương 74

Nhân lúc mấy ngày này, Ôn Hạ đã may xong tất cả những chiếc thắt lưng cho Hoắc Chỉ Chu.

Nàng đưa đến Tử Thần cung, Hoắc Chỉ Chu nhìn thấy rất vui vẻ. Cẩm Nhạn không hề nhắc đến chuyện này với hắn, hoàn toàn là bất ngờ, sắc mặt hắn vui mừng, cực kỳ thích những chiếc thắt lưng tinh xảo đó.

Cúi người nhìn Ôn Hạ, giọng nói ôn hòa của Hoắc Chỉ Chu vô cùng dịu dàng: "Ta nên tặng muội cái gì đây..."

Ôn Hạ cười nói: "Tứ ca thích là được rồi."

Nàng muốn nói với hắn, hắn không cần phải cố tình tặng nàng cái gì, hắn đã dành cho nàng sự tôn trọng, yêu thương, tin tưởng mà nàng đáng được nhận rồi.

Những ngày này đều trôi qua trong bận rộn.

Trở về Hoa Tỉ cung, Ôn Hạ kiểm tra hành lý sẽ khởi hành vào ngày kia, không mang theo nhiều đồ, dù sao cũng sẽ quay lại, nàng chỉ mang theo một số quà tặng cho Hứa Ánh Như và vài món đồ trang sức bằng ngọc bích, y phục yêu thích.

Lúc hoàng hôn, Cẩm Nhạn cười tủm tỉm trở về điện.

"Chủ tử, Hoàng thượng giá lâm, đang ở ngoài cửa."

Ôn Hạ đứng dậy đi ra ngoài, Hoắc Chỉ Chu đứng ở hành lang, khoác áo choàng lông chồn màu bạc, đôi lông mày phản chiếu tuyết trắng tinh khôi.

Hắn cởi áo choàng ra choàng cho nàng, thuận thế nắm lấy tay nàng: "Ta đưa muội đến một nơi."

Ôn Hạ có chút tò mò, thấy hắn không trả lời nàng đó là nơi nào, liền đoán có lẽ là bất ngờ hắn chuẩn bị.

Đi qua hành lang quanh co của Hoa Tỉ cung, con đường tối tăm đều được treo đầy những chiếc đèn lồng sáng rực, những cánh hoa dày đặc được ánh đèn nhuộm một màu sắc nhạt ấm áp, chiếu sáng màn đêm yên tĩnh này.

"Vẫn chưa đến sao?" Ôn Hạ tiếp tục đi theo hắn một đoạn.

Hoắc Chỉ Chu mỉm cười không nói, mãi đến khi bọn họ bước vào đình đài ấm áp có lò sưởi, trước mắt là màn hình lớn, ánh đèn sáng chiếu vào tấm màn, bóng dáng mảnh mai của một nữ tử hiện lên trên màn, cùng với giọng hát réo rắt của nữ tử.

Là hí bóng.

Ôn Hạ vô cùng kinh hỉ, ngẩng mặt nhìn vào mắt Hoắc Chỉ Chu, bị giọng hát thu hút, vội vàng chăm chú nhìn bóng hí trên màn.

Nữ tử cưỡi con ngựa nhỏ, đi qua từng dãy nhà và đường phố, bố thí ở giữa phố.

Vở hí này diễn chính là lúc nàng ở Bắc Địa.

Ôn Hạ bật cười, Hoắc Chỉ Chu nắm tay nàng ngồi xuống chiếc giường mỹ nhân trải đệm mềm, tay ôm lấy cổ nàng, để nàng dựa vào lòng mình, yên lặng cùng nàng thưởng thức vở hí này.

Ngụ ý của vở hí cũng hay, kể về việc mấy người anh của nữ tử chiến thắng ngoại bang xâm lược, kết thúc đất nước thái bình thịnh trị.

Ôn Hạ dựa vào vai Hoắc Chỉ Chu, trong lòng xúc động, lại tham luyến khoảnh khắc tốt đẹp này.

Hí tàn, chỉ còn lại bóng chiếc chong chóng và con lật đật đằng sau tấm màn lay động không ngừng, yên lặng in trên màn.

"Hạ Hạ đang nghĩ gì vậy?"

Gió đêm yên tĩnh, trong đình ấm áp.

Ôn Hạ ngẩng gương mặt ngọc lên từ vai hắn, nhìn vào đôi mắt hắn tĩnh lặng như nước hồ: "Tứ ca ca, huynh, huynh có để ý ta…"

"Ta không để ý."

Hắn lại biết nàng muốn hỏi gì sao?

Ôn Hạ ngơ ngẩn nhìn Hoắc Chỉ Chu.

"Hạ Hạ, ta chỉ để ý trong lòng muội có ta hay không, ta chỉ để ý người bầu bạn với muội cả đời có phải ta hay không. Còn về quá khứ của muội, ta chỉ đau lòng."

Lò than trong đình đốt nóng hổi, nhưng lòng Ôn Hạ còn ấm áp hơn cả lò lửa này.

Trong mắt nàng tràn đầy cảm động, môi khẽ mở muốn nói, nhưng lại cảm thấy lúc này im lặng là tốt nhất.

Hoắc Chỉ Chu cúi người xuống, vuốt ve đôi môi đỏ mọng của nàng, chóp mũi chạm vào cằm nàng, hôn xuống theo tư thế này.

Nụ hôn của hắn dịu dàng lưu luyến, nhưng lại dần dần buông thả, bàn tay ôm lấy eo thon trong lòng. Cơ thể mềm mại như ngọc khẽ run lên trong lòng bàn tay hắn, nụ hôn của hắn bỗng trở nên mãnh

liệt, tình cảm khó kìm nén, hắn không còn là quân tử nho nhã nữa, nắm lấy bàn tay mềm mại của nàng dẫn dắt.

Ôn Hạ khẽ rên lên như bị điện giật, luống cuống muốn trốn.

"Hạ Hạ, giúp ta." Giọng Hoắc Chỉ Chu khàn khàn, nắm c.h.ặ.t t.a.y nàng.

Trong mắt hắn có chút đau khổ khó kìm nén và dục vọng đen tối, nhìn sâu vào gương mặt ửng hồng của nàng, lần đầu tiên cường thế không cho phép từ chối, không để nàng lùi bước, ấn c.h.ặ.t t.a.y nàng…

Rèm trúc dày che khuất mọi thứ trong đình, sẽ không có cung nhân đến quấy rầy.

Trong không gian yên tĩnh này, chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng thiếu nữ xinh đẹp trên màn, theo gió đêm lay động nhảy múa.

Hai má Ôn Hạ ửng hồng, đỏ đến tận cổ, cuối cùng nhanh chóng quay lưng lại. Rõ ràng người gây chuyện không phải nàng, nhưng nàng lại thở hổn hển, bóng lưng mảnh mai run rẩy theo nhịp thở phập phồng của nàng.

Trong mắt Hoắc Chỉ Chu có chút thỏa mãn, ôm Ôn Hạ từ phía sau, tai đỏ ửng.

Hắn dùng khăn tay lau những ngón tay mềm mại của nàng.

"Ta đưa muội về nhé?"

Ôn Hạ đứng dậy không đáp, vội vàng bước ra khỏi đình.

Hoắc Chỉ Chu nhanh chóng đuổi theo, nắm lấy tay nàng.

Trở về Hoa Tỉ cung, hai má Ôn Hạ vẫn còn nóng, nhìn Hoắc Chỉ Chu, trong mắt có chút trách móc, lại có chút bất đắc dĩ.

“Hạ Hạ giận ta sao?” Hoắc Chỉ Chu cúi đầu dỗ dành: “Là ta không tốt, lần sau sẽ không như vậy nữa.”

“Ừm, huynh về đi.” Giọng Ôn Hạ nhỏ nhẹ.

“Hạ Hạ an giấc.”

Ôn Hạ không nhịn được bật cười.

Chỉ là xoay người trở về tẩm cung, nàng nhìn đôi bàn tay trắng nõn của mình, hai má vẫn còn nóng hổi.

Ngày hôm sau.

Ôn Hạ đang ở thư phòng viết thư trả lời Hứa Ánh Như, nói cho nàng biết ngày nào xuất phát, ngày nào đến Bắc Địa.

Cẩm Nhạn vào bẩm báo: “Chủ tử, Hoàng thượng cho chưởng sự phòng thêu đến lấy số đo của người.”

“Ta sắp đi một thời gian, còn chưa biết khi nào mới về, không cần may thêm y phục mới cho ta nữa.”

“Hoàng thượng vui vẻ, người cứ nhận lấy đi.” Cẩm Nhạn cười khuyên nhủ.

Ôn Hạ bất đắc dĩ cười, đứng dậy để mấy nữ quan chưởng sự đo thân hình.

Hôm nay trời quang mây tạnh, Khâm Thiên Giám nói sẽ có mấy ngày nắng đẹp, nàng đi đường cũng sẽ không bị lạnh như vậy.

Trong điện yên tĩnh, Hương Sa chơi với Tuyết Đoàn ở sân, Ôn Hạ sai Cẩm Nhạn ra khỏi cung xem thử dân gian Yên quốc có gì ăn ngon chơi vui, nàng muốn mang một ít cho Hứa Ánh Như và Sơ Nhi.

Tiếng mèo kêu meo meo của Tuyết Đoàn vang lên trong sân, lại nghe thấy mấy tiếng người nói chuyện, hình như Hương Sa nói

“Tham kiến Thái hậu”.

Ôn Hạ giật mình, vội vàng đứng dậy khỏi giường mỹ nhân, vuốt lại tóc mai gọn gàng, chậm rãi bước ra khỏi tẩm cung.

Nàng vừa đến chính điện, liền thấy người phụ nữ đoan trang xinh đẹp bước vào cửa, phía sau có mấy mama lớn tuổi hầu hạ.

Ôn Hạ chỉ nhìn bà ta một cái, liền cụp mắt hành lễ: “Dân nữ tham kiến Thái hậu, không biết Thái hậu giá lâm, dân nữ tiếp đón chậm trễ, mong Thái hậu thứ tội.”

“Mau đứng dậy. Ai gia đến đột ngột, nào có tội gì của con.”

Giọng cười này thật ôn hòa.

Ôn Hạ được một bàn tay trắng nõn đỡ dậy.

“Đa tạ Thái hậu.”

“Con tên là Hạ Hạ?”

Ôn Hạ đáp lời.

“Ngẩng đầu lên nói chuyện với ai gia đi, đừng cúi đầu.”

Ôn Hạ ngẩng đầu lên, nhìn vào mẹ của Hoắc Chỉ Chu.

Trịnh Thái hậu rất đẹp, ngũ quan của bà có một vẻ đẹp ôn hòa tĩnh lặng, chỉ là khóe mắt và khóe miệng hơi chảy xệ lộ ra tuổi tác. Đôi mắt và môi của Hoắc Chỉ Chu rất giống bà, Ôn Hạ nhìn thấy sự hài lòng và hiền từ trong mắt Trịnh Thái hậu, cũng thân thiết với Trịnh Thái hậu hơn vài phần.

“Người ngồi, con rót trà cho người.” Ôn Hạ đỡ tay Trịnh Thái hậu, mời bà ngồi xuống ghế chủ, pha một tách trà dâng lên.

Trịnh Thái hậu cứ nhìn nàng mãi, nhận lấy tách trà cũng không uống, ánh mắt đều đặt trên người Ôn Hạ.

Ôn Hạ không nhịn được đỏ mặt.

"Ai gia biết con từ lâu rồi, chỉ là hôm nay mới gặp được con, trách không được Chu nhi thích con, ai gia vừa gặp cũng thích rồi. Con mau ngồi đi."

Trịnh Thái hậu cười nói: "Con đã đồng ý với Chu nhi rồi?"

Mặt Ôn Hạ nóng bừng, cụp mắt đáp lời.

"Tốt quá, cung chúng ta cuối cùng cũng có chuyện vui rồi! Bọn họ nói với ai gia phòng thêu đang may y phục cưới của Đế Hậu, ai gia còn không dám tin, hóa ra đều là thật!"

Ôn Hạ sững sờ.

Sáng nay phòng thêu đến lấy số đo của nàng, cũng không nói đó là may áo cưới phượng bào.

Trong lòng nàng có chút trách móc, chuyện lớn như vậy, Hoắc Chỉ Chu đáng lẽ nên bàn bạc với nàng một tiếng. Hơn nữa, nàng còn chưa nói chuyện này cho Hứa Ánh Như biết, cũng không biết chiến tranh của Đại Thịnh đến khi nào mới kết thúc, tam ca khi nào mới có thể bình an trở về.

Cứ như vậy mà định xong áo cưới Đế Hậu… Ôn Hạ thở dài trong lòng, ôn hòa lễ phép nghe Trịnh Thái hậu vui mừng.

"Phải cảm ơn nhà con đã cứu Chu nhi nhà chúng ta trước kia. Đợi sau khi hai con thành thân liền đưa người nhà con đến Yên quốc chúng ta, bây giờ Thịnh quốc đang lúc chiến tranh, cả nhà con đến Yên quốc là thích hợp nhất."

Ôn Hạ cảm tạ ý tốt của Trịnh Thái hậu.

Trịnh Thái hậu nói: "Hạ Hạ, con nói chuyện đi nào, giọng con rất hay. Ta vừa nhìn thấy con đã biết con là người có phúc khí, một cô nương tốt bụng, có tấm lòng Bồ Tát. Ta thích nghe con nói chuyện."

Ôn Hạ nhìn Trịnh Thái hậu, ý cười từ ái trong mắt bà không hề giả tạo. Nàng không nhịn được mỉm cười đáp lời:

"Đến lúc đó, xin Hoàng thượng phong cho mẫu thân con làm Nhất phẩm Quốc phu nhân, phong cho phụ thân và các huynh trưởng làm trọng thần trong triều, như vậy sẽ không còn ai dám khinh thường xuất thân của con nữa."

Ôn Hạ khẽ sững người. Nhìn nụ cười trên mặt Trịnh Thái hậu, có lẽ bà không biết chuyện nhà nàng. Chắc hẳn Hoắc Chỉ Chu năm xưa vì muốn bảo vệ nàng nên mới cố ý giấu giếm.

Ôn Hạ không giải thích, chỉ mỉm cười nói: "Đa tạ Thái hậu."

Trịnh Thái hậu nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh nắng chan hòa: "Hôm nay trời đẹp, chúng ta ra vườn của con đi dạo nhé?"

Ôn Hạ đứng dậy, dìu Trịnh Thái hậu tản bộ trong vườn hoa sau Hoa Tỉ cung.

Trịnh Thái hậu xoay xoay chiếc vòng ngọc bích trên cổ tay: "Con cũng thích ngọc bích sao?"

Ôn Hạ đáp lời.

Trịnh Thái hậu nói: "Ta cũng thích. Trước kia sống ở lãnh cung, không có những thứ này. Bây giờ Chu nhi đều mang đến cho ta, ta được nhờ phúc của nó."

"Thái hậu khổ tận cam lai, quả là người có phúc."

Trịnh Thái hậu rất thích Ôn Hạ, bà trò chuyện cùng nàng về những điều tốt đẹp của Hoắc Chỉ Chu: "Nó còn siêng năng hơn cả phụ

hoàng nó. Những chính sách mà nó ban hành, dân chúng đều khen ngợi. Con có biết không, quan viên nói một chính sách có tốt hay không thì không tính, dân chúng nói tốt, thì đó mới thật sự là làm lợi cho họ."

"Chu nhi từ nhỏ đã thông minh, món thịt kho tàu mà ta làm ngon nhất, nó chỉ cần nhìn một cái là học được ngay."

Trịnh Thái hậu cũng xem như đã trải qua sóng gió trong hậu cung của Tiên hoàng hậu, từng gặp vô số nữ nhân. Bà vừa gặp Ôn Hạ đã nói thích, vậy thì chắc chắn là thật lòng thích.

Bà nói rất nhiều, một phần vì con gái qua đời nên trong lòng đau khổ, bà không muốn nói những lời lải nhải với Hoắc Chỉ Chu, nhưng bây giờ gặp Ôn Hạ, bà muốn giống như con gái vẫn còn ở bên cạnh, muốn nói nhiều chuyện phiếm của nữ nhân. Hai là người mà Hoắc Chỉ Chu đã chọn cuối cùng cũng chịu gả rồi, bà cũng muốn đối xử tốt với con dâu tương lai.

Bà kể về những ngày tháng gian khổ khi Hoắc Chỉ Chu bị đuổi đến Hoàng lăng, rồi lại kể về sự thông minh của hắn.

"Chu nhi thật sự rất thông minh, từ nhỏ nó đã thích sáo trúc, có được một cây sáo là yêu thích không rời, luôn mang theo bên mình. Nó còn có thể thổi sáo dẫn dụ trăm loài chim đến nghe, chim chóc đều thích nghe nó thổi khúc nhạc!"

Ôn Hạ mỉm cười, ngạc nhiên nói: "Con không biết, con chưa từng thấy chim chóc bay đến khi chàng thổi sáo."

Nàng đột nhiên sững người, dường như cảm thấy lời này có gì đó không đúng.

Trịnh Thái hậu vẫn mỉm cười nói: "Nó thật sự có thể dẫn dụ chim chóc đến. Đây vốn là bí truyền của Trịnh gia ta, truyền nam không truyền nữ, đáng tiếc ngoại tổ phụ nó chưa kịp truyền lại cho nó thì

đã qua đời. Vậy mà nó lại tự học thành tài, chỉ cần nhìn nhạc phổ là có thể thổi ra được."

"Nó còn có thể dẫn dụ đại bàng nữa!"

Ôn Hạ chấn động, há miệng, toàn thân run rẩy không thể kiểm soát.

"Chỉ cần tiếng sáo của Chu nhi vang lên, đại bàng sẽ bay lượn xung quanh nó không rời. Hồi nhỏ, Bân Vũ, chính là biểu huynh của nó, bị rơi xuống khe núi, mọi người đều tìm không thấy, chính là Chu nhi thổi sáo dẫn dụ đại bàng đến, mới tìm được Bân Vũ."

Ánh nắng chiếu rọi trên người, nhưng lại không cảm nhận được chút ấm áp nào.

Ôn Hạ như rơi vào hầm băng, toàn thân run rẩy, tay trong áo bào nắm chặt, móng tay găm sâu vào da thịt, lần đầu tiên cảm thấy đau đớn.

Ngay cả Hương Sa đứng bên cạnh cũng nghe ra điều khác thường, nàng ta run rẩy môi, nước mắt trào ra, nhưng không dám lên tiếng, chỉ cúi đầu.

Họ đều nhớ đến trận chiến mà Ôn Lập Chương tử trận.

Những con đại bàng lượn vòng trên đầu.

Hoắc Chỉ Chu nói với nàng, đó là đại bàng do Phế đế dẫn dụ đến.

Ôn Hạ cố gắng che giấu nỗi sợ hãi của mình, cầm lấy một chén trà, giả vờ uống, che giấu cảm xúc gần như không thể che giấu được nữa.

Nàng hỏi: "Thật, thật sự thần kỳ như vậy sao? Đại bàng làm sao có thể tìm thấy người mà chàng muốn tìm?"

"Chu nhi tự có cách của nó, từ nhỏ nó đã thông minh, nghĩ ra cách lợi dụng ưu thế của chim muông. Chỉ cần là người nó muốn tìm,

những con đại bàng hùng dũng kia đều có thể giúp nó tìm thấy." Trịnh Thái hậu rất đắc ý: "Con trai ta còn biết giấu mình chờ thời, không ai biết năng lực của Trịnh gia chúng ta đâu. Sau này con sinh hạ hoàng tử, hoàng tử có thể học được."

Chén trà trong tay rơi xuống đất "cạch" một tiếng.

Trịnh Thái hậu kinh ngạc nhìn sang, Ôn Hạ cúi đầu: "Hạ Hạ thất lễ rồi."

"Thái hậu, Phế đế cũng biết thuật điều khiển đại bàng này sao?"

Móng tay găm chặt vào lòng bàn tay, Ôn Hạ đang chờ đợi, chờ đợi một câu trả lời mà nàng không muốn nghe.

Nàng nín thở, không dám thở mạnh, cụp mắt chờ đợi, chỉ trong chốc lát, đối với nàng mà nói lại dài như cả một năm.

"Kẻ độc ác đó sao có thể chứ, hắn ta lấy đâu ra bản lĩnh lớn như vậy!"

Ôn Hạ cả người không chống đỡ nổi, ngã về phía bàn, tay run rẩy vịn vào.

"Hạ Hạ?" Trịnh Thái hậu vội vàng đứng dậy, vòng qua bàn đỡ nàng.

"Con..." Ôn Hạ run rẩy toàn thân, ôm bụng: "Com đến tháng rồi, đột nhiên đau bụng, thật sự thất lễ, xin phép cho con về cung nghỉ ngơi."

"A gia lập tức cho truyền thái y."

Trịnh Thái hậu sai cung nữ dìu Ôn Hạ về tẩm cung, không quấy rầy nàng nghỉ ngơi nữa.

Sau khi Trịnh Thái hậu rời đi, Ôn Hạ nhìn chằm chằm vào đỉnh màn, đôi mắt trống rỗng, nước mắt nóng hổi lăn dài trên má.

Hương Sa vội vàng run rẩy đóng chặt cửa điện, trở lại bên giường ôm chặt lấy nàng.

"Chủ tử, sao lại như vậy..." Hương Sa nghẹn ngào không thôi.

Ôn Hạ cũng ôm chặt Hương Sa, nước mắt tuôn rơi, nàng đau đớn kêu lên một tiếng "A", không dám khóc lớn trong cung điện xa lạ này.

Tại sao Hoắc Chỉ Chu lại lừa nàng?

Huynh ấy mới là người dẫn dụ đại bàng đến đúng không?

Kỳ Diên từng nói những con đại bàng đó rất kỳ lạ, trong Ôn gia quân chắc chắn có gian tế tiết lộ lộ trình hành quân, mới khiến Ôn Lập Chương bách chiến bách thắng lại tử trận. Nhưng lúc đó không ai có thể chứng minh suy đoán của Kỳ Diên, trong doanh trại Ôn gia quân đã điều tra khắp nơi, đều không tìm thấy gian tế.

Thật sự là huynh ấy sao?

Tại sao huynh ấy lại làm như vậy, phụ thân đối xử với huynh ấy như con ruột!

Chỉ trong chốc lát, ngoài cửa đã vang lên tiếng cung nữ, nói thánh giá giá lâm.

Giọng nói trong trẻo của Hoắc Chỉ Chu vang lên từ ngoài cửa điện: "Hạ Hạ, muội không khỏe sao? Để ta xem muội thế nào."

Ôn Hạ run rẩy toàn thân, nhìn Hương Sa nước mắt đầm đìa, nắm chặt cổ tay nàng ta: "Lau nước mắt đi." Giọng nàng khàn đặc, đau đớn vô cùng.

"Đừng để lộ cảm xúc."

Chương 77: Chương 75

Nghỉ ngơi một lúc lâu, Ôn Hạ mới sai Hương Sa mở cửa.

Tiếng rèm châu va chạm lanh lảnh, Hoắc Chỉ Chu sải bước đến bên giường, cúi người nhìn Ôn Hạ.

"Sao mặt muội trắng bệch thế này?"

Hắn nắm lấy tay Ôn Hạ, Ôn Hạ rút tay ra chỉnh lại chăn, cố gắng che giấu mọi cảm xúc, nhưng vẫn không nhịn được mà để lộ ra.

Nàng tin tưởng hắn như vậy.

Sao hắn có thể làm như vậy.

“Hạ Hạ, muội khóc sao?” Hoắc Chỉ Chu cúi người xuống, đôi mắt đẹp tràn đầy vẻ lo lắng.

Ôn Hạ rơi nước mắt, nhớ đến khuôn mặt tươi cười nhân hậu của Ôn Lập Chương, tấm lưng rộng lớn và thẳng tắp, nhớ đến lúc ông cõng nàng chạy qua từng hành lang quanh co trong phủ tướng quân.

Nàng không thể để lộ ra, không thể.

“Vừa rồi bụng đau, khiến ta không nhịn được nhớ lại những hồi ức đau khổ trước kia.” Ôn Hạ cuộn mình trong chăn, giọng nghẹn ngào: “Ta rất sợ.”

Hoắc Chỉ Chu ôm chặt nàng, hôn lên khóe mắt ươn ướt của nàng: “Ta ngủ cùng muội một lát nhé?”

Ôn Hạ đột nhiên đẩy hắn ra.

Hoắc Chỉ Chu không kịp phòng bị, bị đẩy ngã xuống bậc thang bên giường.

Ôn Hạ nhịn đau, cố gắng tỏ vẻ hoảng hốt: "Xin lỗi, ta không cố ý."

Trong mắt hắn chỉ có sự đau lòng, dường như cho rằng nàng khơi lại vết thương cũ do Kỳ Diên gây ra, hắn cúi xuống muốn ôm nàng.

Ôn Hạ nói: "Tứ ca đừng để ý đến ta, bụng ta đã không còn đau nữa."

"Muội như vậy, sao ta có thể không quan tâm." Hoắc Chỉ Chu ôm nàng vào lòng, "Ta ngồi cùng muội một lát."

Ôn Hạ sợ lộ ra cảm xúc, giờ đây không còn cách nào có thể an yên nép vào lòng hắn nữa. Nàng nhắm mắt lại, mượn vạt áo hắn che đi nỗi đau lúc này của mình.

Cánh tay hắn siết chặt hơn như đang bày tỏ tình cảm sâu đậm, ôm chặt nàng, hơi thở nóng bỏng phả vào tai nàng, dùng sự an ủi im lặng để bầu bạn cùng nàng.

Ôn Hạ giả vờ ngủ, sau một khoảng thời gian dài, cuối cùng cũng tiễn Hoắc Chỉ Chu đi.

Hoắc Chỉ Chu dặn Hương Sa chăm sóc nàng thật tốt, rồi đứng dậy đi đến cung của Trịnh Thái hậu.

Cung nhân nói Thái hậu sau khi hồi cung liền cảm thấy không khỏe, để tránh phát bệnh, đã uống thuốc ngủ rồi.

Hoắc Chỉ Chu không đánh thức Thái hậu, thuốc mà Trịnh Thái hậu uống cho dù bị đánh thức giữa chừng, đầu óc cũng không tỉnh táo, hắn chỉ có thể nghe được những lời nói mơ hồ.

"Tống ma ma đang ở đâu?"

“Ma ma sau khi hầu hạ Thái hậu nghỉ ngơi thì làm theo lời Thái hậu, xuất cung về phủ Trịnh lấy vòng tay của bà ấy.”

“Lấy vòng tay?”

“Đúng vậy, Thái hậu vừa gặp đã quý mến Hạ chủ tử, rất thích Hạ chủ tử, muốn tặng chiếc vòng tay gia truyền cho Hạ chủ tử. Nếu không phải Hạ chủ tử không khỏe, chắc là đã dùng bữa tối cùng Hạ chủ tử rồi.”

Hoắc Chỉ Chu hỏi: “Mẫu hậu và Hạ chủ tử đã nói những gì?”

“Nô tỳ lúc đó đứng cách xa, không nghe rõ lắm, đợi ma ma về nô tỳ sẽ bảo ma ma đến bẩm báo với ngài.”

Hoắc Chỉ Chu không biểu lộ vui buồn, xung quanh yên tĩnh, dường như còn lạnh lẽo hơn cả ngày tuyết rơi.

Hắn phủi nhẹ long bào xoay người: “Mẫu hậu cần tĩnh dưỡng, sau này gặp người lạ phải bẩm báo với trẫm trước.”

…

Hoa Tỷ cung.

Sau khi Hoắc Chỉ Chu rời đi, Ôn Hạ rơi nước mắt.

Hương Sa luống cuống, cũng mang theo vẻ căm hận: “Tiểu thư, bây giờ chúng ta nên làm gì?”

“Xuất cung.”

Ôn Hạ nhìn cung điện nguy nga này, tất cả chẳng qua chỉ là đổi một nơi khác, đổi một cái lồng giam khác mà thôi.

Lau khô nước mắt, nàng đứng dậy đi đến trước gương, nhìn người có đôi mắt đỏ hoe trong gương, cố gắng điều chỉnh cảm xúc, không để lộ sơ hở này bị người khác nhìn ra.

Nàng gọi cung nữ đến, nói muốn xuất cung tìm Cẩm Nhạn, mua một ít quà cho mẫu thân, bảo người ta chuẩn bị xe ngựa.

Cung nữ hỏi: "Chủ tử, bụng người không còn đau nữa sao?"

"Ừm, thái y đã xem qua rồi, không còn gì đáng ngại."

Cung nhân chuẩn bị xong xe ngựa, Ôn Hạ lên xe, sắc mặt như thường, lười biếng dựa vào thành xe nhắm mắt.

Đi qua cửa cung, bình thường đưa lệnh bài ra là được.

Lúc nàng mới đến Yên quốc, Hoắc Chỉ Chu đã cho nàng lệnh bài có thể ra vào hoàng cung bất cứ lúc nào.

Xe ngựa từ từ đi vào trong phố, dần dần nghe thấy tiếng người ồn ào náo nhiệt.

Cung nữ nói: "Chủ tử đợi trong xe một lát, đã phái nội thị đi tìm Cẩm Nhạn tỷ tỷ, tỷ ấy ở gần đây thôi."

Ôn Hạ vén rèm xe lên: "Cửa hàng bán đồ chơi bằng đất sét ở đâu?"

Cung nữ nói dẫn nàng đi dạo.

Ôn Hạ xuống xe ngựa, giả vờ bị cửa hàng thu hút, đi vào xem.

Nàng bước vào cửa hàng có khắc mật hiệu của tử sĩ Ôn gia trên biển hiệu, ánh mắt lướt qua chưởng quầy, đi vào phòng riêng để thử trà, sau đó không quay trở lại nữa.

Hai cung nữ thân cận làm mất Ôn Hạ, hoảng sợ, vội vàng sai một người đi tìm quân tuần tra kinh thành.

Trong hoàng cung.

Hoắc Chỉ Chu nghe tin tức nổi trận lôi đình, đột nhiên đứng dậy khỏi long ỷ.

Cẩm Nhạn mặt mày tái mét, trán áp sát xuống đất: "Sau khi đi vào, chủ tử và Hương Sa không hề bước ra nữa. Quân tuần tra kinh thành đã tìm khắp, trong phòng riêng đó có dấu vết bị phá cửa sổ bắt cóc."

Hoắc Chỉ Chu vội vàng chạy ra khỏi Bỉnh Khôn điện: "Hạ lệnh phong tỏa thành, điều quân tuần tra kinh thành đi tìm! Nàng mà có mệnh hệ gì, ai cũng đừng mong sống."

Hoắc Chỉ Chu chạy vào trong thành, triệu tập tử sĩ, đích thân đi tìm Ôn Hạ.

Tất cả mọi người trong cửa hàng đó đều bị bắt giữ, nhưng không tra hỏi được manh mối hữu ích nào.

Hoắc Chỉ Chu cẩn thận tìm kiếm manh mối, bỗng nhiên nghe thấy Ân Huấn gấp giọng nói: "Hoàng thượng, có một tên ăn mày gửi một bức thư đến cửa hàng!"

Hoắc Chỉ Chu nhận lấy, ngón tay run rẩy không kiểm soát được, nheo mắt đọc bức thư này.

Chữ viết xa lạ trong thư nói, cần một vạn lượng hoàng kim để chuộc người, nếu không thì hãy chờ kết quả tồi tệ nhất.

Ngón tay Hoắc Chỉ Chu vẫn run rẩy, thậm chí hai mắt cũng vì làm mất Ôn Hạ mà sợ hãi tự trách đến đỏ ngầu.

Nhưng nhìn bức thư này, hắn dường như dần dần tỉnh táo lại, sự sợ hãi trong đá mắt càng sâu.

Khác với sự sợ hãi vừa rồi, càng giống như một loại tuyệt vọng bị tuyên án tử hình.

Hắn đột nhiên nheo chặt đôi mắt đỏ ngầu, khớp xương trắng bệch và run rẩy, vừa rồi quan tâm quá độ nên mới loạn, lúc này bình tĩnh lại, dường như mọi chi tiết đều trùng khớp.

Ôn Hạ sau khi gặp mẫu hậu của hắn liền mất kiểm soát cảm xúc, thậm chí còn đẩy hắn ra.

Nàng rõ ràng nói đau bụng, nhưng chưa đầy một canh giờ sau khi hắn rời đi đã xuất cung.

Hắn cho rằng nàng thật sự không vui nên mới đến trong thành.

Thì ra…

Nàng đã biết.

Nhìn chằm chằm vào nét chữ xa lạ này, Hoắc Chỉ Chu nuốt nước bọt, mấy lần mở miệng đều không nói nên lời.

Hắn loạng choạng vài bước, thân hình cao lớn lảo đảo sắp ngã, tay vịn vào bàn run rẩy không kiểm soát được.

Nhìn thấy bức thư này liền biết là do Ôn Hạ viết.

Hắn thật thông minh.

Biết nàng đang chờ đợi điều gì.

Ân Huấn không hiểu gì, Cẩm Nhạn cũng hỏi trong thư viết gì.

Hoắc Chỉ Chu không nói một lời, ngây người nhìn ánh hoàng hôn phía ngoài cửa hàng.

Ánh chiều tà rực rỡ đó dường như không còn chiếu vào người hắn nữa.

Hắn cười khổ, cuối cùng khàn giọng hét lên một tiếng: "A——"

"Đi lấy một cây sáo đến đây."

Sau một khoảng im lặng dài đằng đẵng, hắn chỉ có thể nói khàn giọng như vậy.

Hắn hiểu rồi, là nàng đang ép hắn thừa nhận tất cả.

…

Hoàng hôn buông xuống, trên bãi cỏ trống trải ở ngoại ô kinh thành, bóng dáng mảnh mai đứng lặng trong gió, áo khoác lông chồn che khuất tà váy bay phấp phới, mái tóc đen nhánh mặc cho gió chiều thổi tung.

Ôn Hạ cứ ngẩng mặt nhìn bầu trời này, thỉnh thoảng có vài tiếng chim hót líu lo bay qua cũng giống như có thể đ.â.m vào màng nhĩ nàng vậy.

Nàng cứ đứng như vậy cho đến khi ánh hoàng hôn tắt hẳn.

Cuối cùng cũng nghe thấy tiếng chim ưng gầm thét trên bầu trời.

Nàng run rẩy, ngẩng đầu lên.

Dưới bầu trời sắp khép màn đêm, hai con chim ưng đen vỗ cánh khổng lồ, lượn vòng trên đỉnh đầu nàng.

"Tiểu thư..." Hương Sa nghẹn ngào gọi.

Ôn Hạ bất động, bóng chim ưng chao liệng hóa thành ảo ảnh mờ nhạt trong đôi mắt ngập nước, một đoạn tiếng sáo sắc bén, vui tai từ xa vẳng lại, cuối cùng dừng lại phía sau nàng không xa.

Ôn Hạ quay người, Hoắc Chỉ Chu cầm cây sáo dài, giai điệu kỳ diệu và quái dị tắt lịm bên môi hắn.

Cây sáo trúc trong tay hắn rơi xuống đất, hắn ngồi trên lưng ngựa, nhìn nàng thật sâu, dường như không dám xuống nữa.

Ôn Hạ nhìn chằm chằm vào khuôn mặt này, mặc cho gió rét mùa đông thổi buốt hai gò má.

Cuối cùng hắn cũng thừa nhận rồi.

Hắn thông minh biết nhường nào, biết đây là cái bẫy nàng giăng ra.

Biết đây là chân tướng nàng muốn tự tay chứng minh.

Hắn vậy mà thật sự cho nàng chân tướng này.

Nước mắt chảy hết, Ôn Hạ cuối cùng nhìn thật sâu Hoắc Chỉ Chu một cái, xoay người.

Hắn lại vội vàng nhảy xuống ngựa, loạng choạng chạy về phía nàng.

Tất cả tử sĩ Ôn gia đều chắn trước người Ôn Hạ.

Hoắc Chỉ Chu bất chấp đao kiếm xông về phía Ôn Hạ.

Người của hắn đều đứng chờ ở phía xa, không tiến lên, hắn không cho phép bọn họ động võ.

Hắn chỉ rơi nước mắt nói: "Hạ Hạ, không phải ta."

"Hãy tin ta!" Hắn quát lạnh tử sĩ chắn đường: "Tránh ra!" Hắn bất chấp đau đớn, dùng thân thể để đẩy trường kiếm.

Máu tươi chảy xuống bãi cỏ, Hoắc Chỉ Chu không buông tay, hốc mắt đỏ hoe chỉ nhìn Ôn Hạ.

Ôn Hạ khàn giọng hỏi: "Vì sao?"

"Vì sao huynh muốn hại cha ta?"

"Ông ấy xem huynh như con ruột, ông ấy chữa thương cho huynh, ông ấy từng cứu mạng huynh trong loạn lạc!"

"Ông ấy là cha ta!"

Ôn Hạ vừa khóc vừa ngồi xổm xuống, cuộn mình ôm chặt lấy bản thân.

Giờ nàng rốt cuộc đã hiểu vì sao khi bị mắc kẹt trong khe núi cùng nàng và Kỳ Diên, hắn lại làm một cây sáo trúc, mấy ngày đó đều cầm cây sáo trúc ngẩn người, sẽ hỏi nàng có lạnh không, sẽ áy náy với nàng, sẽ an ủi nàng nhất định có thể đưa nàng ra ngoài.

Rõ ràng hắn có năng lực trong chớp mắt có thể lợi dụng chim muông để đưa tin ra ngoài, nhưng lại vì che giấu chân tướng này, mặc kệ nàng ngày ngày bị nhốt trong khe núi đó.

Nàng bất lực ôm lấy mình, cho dù đã trải qua một lần hôn nhân thất bại, chịu đủ mọi khổ ải, cũng không có gì đau đớn bằng chân tướng lúc này.

"Ta thà rằng huynh g.i.ế.c ta, đừng g.i.ế.c cha ta, ta thà rằng huynh để chim ưng mổ thịt ta!"

"Ông ấy là cha ta, ông ấy yêu thương ta như vậy..."

"Không phải ta, không phải ta!"

"Thật sự không phải ta!"

Hoắc Chỉ Chu nắm chặt trường kiếm của tử sĩ, quyền cước và kiếm thuật của hắn tuy cũng coi như thượng thừa, nhưng thiên phú không ở chỗ này, không bằng tử sĩ chuyên nghiệp. Nhưng hắn vậy mà lúc này lại tay không bẻ gãy lưỡi kiếm sắc bén, xoay người chế ngự tử sĩ này.

Nhưng vẫn có vô số tử sĩ có thể ngăn cản đường đi của hắn.

Cách đó không xa, Ân Huấn và những người khác không nhịn được nữa, nhưng đều bị hắn quát mắng không được đến gần.

Hắn nói: "Hạ Hạ, ta sẽ không dùng vũ lực làm tổn thương người của muội, muội hãy để bọn họ lui xuống, muội nghe ta giải thích!"

"Năm Kiến Thủy thứ ba, người triệu tập chim ưng không phải ta!"

Ôn Hạ từ trong nước mắt ngẩng đầu lên, nỗi đau to lớn đã khiến nàng không thể đứng vững, thân hình lảo đảo, được Hương Sa đỡ lấy.

Nàng lạnh lùng nhìn Hoắc Chỉ Chu: "Mẫu hậu của huynh đã nói, bí thuật của tộc Trịnh thị truyền nam bất truyền nữ."

"Ta đã lừa muội, nhưng muội hãy để ta nói rõ ràng." Hoắc Chỉ Chu rơi nước mắt: "Hạ Hạ, ta cầu xin muội."

Ôn Hạ hít sâu một hơi, để tử sĩ cho hắn đến gần.

Hắn dừng lại trước mặt nàng, muốn ôm nàng, nhưng cả tay đầy máu, đau khổ rụt tay lại.

"Ta đã lừa muội, ta không phải lúc đó mới khôi phục trí nhớ, ta sớm hơn hai tháng đã khôi phục trí nhớ rồi."

Hắn nhìn chằm chằm Ôn Hạ, nỗi đau trong mắt không hề ít hơn nàng.

Hắn thà rằng lúc đó không khôi phục trí nhớ, không phạm phải sai lầm lớn sau này.

"Biết được thân thế của mình, ta không hề vui vẻ, ta chưa từng nhận được tình yêu thương như ở Ôn gia trong hoàng cung, ta tham luyến tất cả mọi thứ của Ôn gia."

Hốc mắt hắn đỏ hoe: "Ta thích muội, lúc đó ta rõ ràng còn đang buồn phiền làm sao mới có thể lập công, dù sao Kỳ Diên cũng không thích muội, sau này đợi cha đưa ta ra chiến trường, đợi ta đánh hạ giang sơn Yên quốc, ta có thể vào triều làm quan, có thể đưa muội đi."

"Nhưng ta vậy mà mới biết mình là hoàng tử, ta vừa mừng vừa lo, mừng vì thân phận của mình xứng đôi với muội. Nhưng ta lại vừa lo

vừa sợ phải rời khỏi Ôn gia, rời khỏi những người Ôn gia đối xử chân thành với ta."

"Mỗi lần nghe thấy trong quân nói chuyện chiến trường, ta đều không dám nghe, luôn viện cớ rời đi."

Hắn nhìn sâu Ôn Hạ, bất chấp vết thương đang chảy m.á.u trên tay, cúi thấp người cầu xin Ôn Hạ có thể nhìn hắn một cái, nhìn thấy sự chân thành trong mắt hắn.

"Ta không dám ra chiến trường, ta không muốn làm tổn thương binh lính Yên quốc, nhưng ta cũng không dám làm tổn thương lòng cha và các huynh trưởng. Ta biết mình nhất định phải đi rồi, không thể tiếp tục do dự nữa, nếu không đợi đến khi ta ra chiến trường bị người quen nhận ra, liên lụy sẽ là cả Ôn gia."

"Hạ Hạ, muội hãy nhìn vào mắt ta, Tứ ca ca lần này không lừa muội nữa, không bao giờ nữa."

Hoắc Chỉ Chu rơi nước mắt, khi Ôn Hạ nhìn hắn bằng đôi mắt đỏ hoe ngập tràn nước mắt và thù hận, lông mi hắn run rẩy, tiếp tục nói ra chân tướng bị hắn che giấu.

"Mỗi ngày ta đều ngồi trên đỉnh núi xa nhất, cầm cây sáo ngọc trong tay do dự, ta nên gọi những con chim ưng và chim muông đó giúp ta đưa tin, nhưng ta lại không nỡ rời xa muội sớm như vậy. Cho đến khi muội bị ép hồi kinh, ta trở về nhà không còn nhìn thấy muội nữa, cha vì muốn ta phấn chấn, đã đưa ta ra chiến trường. Ta mới bất đắc dĩ phải rời đi, biết mình không thể tiếp tục như vậy nữa."

"Ta đã gọi chim ưng đưa tin, tộc Trịnh thị rất nhanh đã tìm thấy ta, vì muốn để ta trở về hoàng cung nhận được sự tín nhiệm của phụ hoàng, tộc nhân đã để Bân Vũ thuyết phục ta, để ta lợi dụng thân phận con nuôi Ôn gia lập quân công, để Yên quốc chiến thắng."

"Ta đã do dự, ta không đồng ý ngay lập tức, muội hãy tin ta!" Hoắc Chỉ Chu hối hận nói tiếp, hốc mắt đỏ hoe như máu.

"Mẫu hậu bị nhốt trong lãnh cung, hoàng tỷ ở trong cung cũng không được như ý, ta đã do dự, ta đã đồng ý, ta nói kế hoạch cho Bân Vũ, đến lúc đó sẽ cùng hắn phối hợp trong ngoài..."

"Nhưng Hạ Hạ, ta đã hối hận! Ta không đi dẫn dụ chim ưng, ta không có!" Hoắc Chỉ Chu đau khổ cúi người xuống: "Là Bân Vũ."

Đó là người anh họ thân thiết nhất mà hắn tin tưởng nhất, là đích tử của cữu cữu, bọn họ cùng nhau lớn lên, thân thiết vô gian.

Tộc Trịnh thị trước kia không đoàn kết lắm, ngoại tổ phụ đến lúc c.h.ế.t mới chịu truyền bí thuật cho hậu bối, nhưng chỉ để lại một bản nhạc phổ mà người thường không thể hiểu được. Cữu cữu nhiều lần muốn dùng trên chiến trường, thử mấy năm cũng không thử ra được, chỉ có Hoắc Chỉ Chu lúc ở hoàng lăng mới học được.

Trịnh Bân Vũ mang theo ý của cữu cữu thuyết phục hắn.

Đến lúc đó hắn mang theo quân công trở về, sẽ không còn ai khinh thường tộc Trịnh thị nữa, mẫu hậu và tỷ tỷ của hắn cũng sẽ sống tốt hơn nhiều.

Hắn đã dạy bí thuật này cho Trịnh Bân Vũ, ước định trên chiến trường nghe theo tín hiệu của hắn.

Nhưng mỗi đêm hắn đều mơ thấy Ôn Hạ, mỗi lần đối mặt với Ôn Lập Chương ân cần dạy dỗ, hắn đều không làm được chuyện hãm hại một người cha tốt như vậy.

Hắn đã hối hận.

Hắn dùng bí thuật triệu hồi Trịnh Bân Vũ, nói với hắn ta: "Kế này không thể dùng lại nữa, cứ theo tác chiến của cữu cữu đi, ngày đó ta sẽ không đến chiến trường, ta cũng sẽ không tiết lộ bất kỳ chi tiết hành quân nào. Ôn gia đã có ơn với ta, ta không thể vong ân phụ nghĩa."

Dù Trịnh Bân Vũ có nói thế nào, hắn cũng không đổi ý.

Không có hắn tiết lộ quân tình, Yên quốc quả nhiên vẫn bại lui.

Hắn vừa may mắn vừa tự trách, định giả bệnh rời khỏi quân doanh, bí mật trở về mẫu quốc.

Hắn cho rằng tất cả đều có thể cứu vãn, sai lầm chưa bắt đầu, hắn cũng chưa phản bội Ôn gia.

Nhưng hắn đã đánh giá thấp Trịnh Bân Vũ và cữu cữu.

Bí thuật hắn dạy cho Trịnh Bân Vũ, cuối cùng lại bị Trịnh Bân Vũ dùng lên người hắn.

Ngày đó, Ôn Lập Chương nhìn ra hắn giả bệnh, cẩn thận nói với hắn: "Con là đứa con trai ta có long tin nhất." Ôn Lập Chương nói, đừng bị vướng bận bởi tình cảm nam nữ, nên gánh vác đại nghĩa quốc gia trên vai đại trượng phu.

Ôn Lập Chương kiên nhẫn ôn hòa, dẫn hắn ra chiến trường.

Trịnh Bân Vũ triệu hồi chim ưng đang sải cánh, lần theo dấu vết của hắn đánh bại Ôn gia quân.

Lúc Ôn Lập Chương ngã xuống, hắn trơ mắt nhìn thân thể cường tráng trước đây bách chiến bách thắng của cha quỳ xuống trong tuyết, sống lưng thẳng tắp chống đỡ đất nước Đại Thịnh.

Hắn đau đớn không nói nên lời, xông lên muốn đỡ tên cho Ôn Lập Chương, lại bị Trịnh Bân Vũ kéo đi.

Mắt đầy tuyết trắng xóa, bọn họ gặp phải nhân mã của phế đế.

Thuộc hạ bên cạnh hắn đã bán đứng tin tức này, phế đế vốn là hoàng tử tranh đoạt ngôi vị Thái tử, nhất định phải diệt trừ mối họa này trước.

Hắn bị móc câu sắc nhọn đ.â.m xuyên qua ngực, rõ ràng lúc đó có thể dùng võ công Ôn Lập Chương dạy để rút vũ khí ra, nhưng hắn lại nhìn chằm chằm vào bầu trời đầy tuyết trắng.

Hắn nhìn thấy mặt Ôn Hạ.

Ngựa hoang kéo lê hắn đi mấy chục trượng, tạo thành vệt m.á.u dài trên mặt tuyết.

Đó là vực sâu không thể vượt qua giữa hắn và Ôn Hạ.

...

Nói xong tất cả, Hoắc Chỉ Chu khom lưng cứng đờ, ngẩng đầu nhìn chằm chằm Ôn Hạ.

Hắn đã không còn sức lực, quỳ gối bên chân nàng, nước mắt lưng tròng cầu xin.

"Ta đã giam lỏng Trịnh Bân Vũ ở Trịnh phủ, chỉ cần muội mở miệng, ta sẽ lấy mạng hắn ta đền cho muội."

Nhưng hắn rõ ràng biết hắn phải đền mạng không phải là Trịnh Bân Vũ, kẻ chủ mưu chính là hắn.

Ôn Hạ nghe xong tất cả, không hề động dung, trong mắt chỉ có hận ý.

"Tại sao?"

"Tại sao phải lừa ta?"

Tại sao ngay từ đầu đã lừa dối nàng.

Khiến nàng yêu một kẻ thù đã g.i.ế.c cha mình.

"Cho dù huynh không nhận ra ta nữa, cho dù để ta biết huynh đã chết..."

Cũng tốt hơn là bị hắn thao túng để yêu hắn, thậm chí để nàng ngồi lên chiếc ghế rồng dính m.á.u của cha.

Hoắc Chỉ Chu ôm lấy Ôn Hạ: "Ta cầu xin muội đừng rời xa ta, Hạ Hạ, ta đã bị báo ứng, ta sẽ gặp ác mộng, vết thương cũ ở tim ta sẽ đau, ta biết ta đã bị báo ứng..."

"Muội đừng rời xa ta, ta cầu xin muội!"

Ôn Hạ thoát khỏi vòng tay hắn, đôi mắt đỏ hoe lạnh lùng.

"Huynh có tư cách gì để nói những lời này?"

Hoắc Chỉ Chu luống cuống, dáng vẻ ngồi xổm trên bãi cỏ thật đáng thương. Ánh mắt Ôn Hạ càng lạnh lùng, hắn càng sợ hãi.

Hắn rút kiếm của tử sĩ Ôn gia bên cạnh, vội vàng nhét vào tay Ôn Hạ.

"Hạ Hạ, muội đ.â.m ta một nhát, hoặc là chặt đứt hai chân này của ta! Đôi chân này là do cha chữa khỏi cho ta, ta trả lại cho muội! Ta cầu xin muội đừng rời xa ta, muội đừng hận ta được không? Ta cầu xin muội!"

Ôn Hạ nắm chuôi kiếm lạnh lẽo, lần đầu tiên cầm kiếm, nặng nề như chín năm tháng từ lúc bắt đầu đến giờ của nàng và Hoắc Chỉ Chu.

Khi đó hắn tên là Thập Cửu, cứu nàng từ trong nước hồ lạnh lẽo.

Khi đó hắn tên là Ôn Tư Hòa, cung kính với cha mẹ như vậy, hòa đồng với các anh trai, đối xử tốt với nàng như vậy.

Nàng không thể chấp nhận khuôn mặt ôn nhu thâm tình này biến thành kẻ phản bội Ôn gia. Nàng không thể chấp nhận hắn đã hại c.h.ế.t Ôn Lập Chương, hắn khiến nàng không còn cha nữa.

Đôi mắt đỏ ngầu của Hoắc Chỉ Chu đỏ hoe, cầu xin một cách hèn mọn: "Muội đừng hận ta được không? Muội lấy hai chân của ta đi, ta

cầu xin muội đừng hận ta..."

Hắn có tư cách gì?

Khoảnh khắc hắn quyết tâm phản bội Ôn gia, hắn đã không thể quay đầu lại, cho dù sau này hắn hối hận, hắn vẫn không ngăn cản được tất cả.

Nụ cười hiền từ của Ôn Lập Chương như hiện ra trước mắt Ôn Hạ.

Nàng khóc thất thanh, hai tay run rẩy cầm kiếm, nhắm mắt lại, đ.â.m mạnh xuống.

Mù quáng và run rẩy, chỉ cảm thấy thanh kiếm nặng trĩu như sắt đ.â.m vào thịt, một chút cản trở nhẹ, sau đó đ.â.m sâu vào.

Trong đầu, là bãi tuyết trắng xóa được bảo vệ bởi những con vật nhỏ bảy sắc cầu vồng. Là khuôn mặt hiền từ của Ôn Lập Chương.

"Choang" một tiếng.

Kiếm rơi xuống bãi cỏ.

Ôn Hạ hai tay run rẩy, nhìn Hoắc Chỉ Chu ngã xuống bãi cỏ.

Ngực hắn đầy máu, màu đỏ loang lổ nhuộm đỏ long bào màu vàng sáng.

Nàng đ.â.m vào vết thương cũ của hắn một cách mù quáng.

Đôi mắt hắn đỏ hoe, nước mắt chảy xuống khóe mắt, đôi môi mỏng run rẩy lại an ủi nàng: "Ta không đau, muội đừng sợ..."

Ôn Hạ rơi dòng nước mắt cuối cùng.

Nàng cởi bỏ áo khoác lông thú trong cung Yên quốc;

Tháo hoa tai xuống;

Tháo trâm cài tóc tinh xảo bằng ngọc xuống;

Bất chấp lòng bàn tay đau đớn, tháo chiếc vòng ngọc bích trên cổ tay một cách khô khan.

Tất cả vàng bạc châu báu đều rơi xuống bãi cỏ úa vàng.

Nàng lùi lại, trong ánh mắt ngấn lệ chưa từng có sự kiên quyết và căm hận như vậy, xoay người bước lên xe ngựa, không muốn giẫm lên mảnh đất này nữa.

"Hạ Hạ!"

Hoắc Chỉ Chu tuyệt vọng kêu lên.

Xe ngựa đi xa, biến mất trong màn đêm, càng ngày càng xa không còn dấu vết.

Hoắc Chỉ Chu phun ra một ngụm máu, nhắm mắt lại.

Chương 78: Chương 76

Hoắc Chỉ Chu tỉnh lại đã thấy mình đang ở trong hoàng cung.

Cơn đau dữ dội ở n.g.ự.c đè nén phổi hắn, ngay cả thở cũng đau, nhìn ánh đèn của Tử Thần cung, hắn chống đỡ xuống khỏi long sàng, thậm chí không đi giày, bất chấp tất cả đi tìm Ôn Hạ.

Ân Huấn ngăn hắn lại.

Hắn mất m.á.u quá nhiều, nhát kiếm này suýt chút nữa đã đ.â.m trúng phổi, suýt chút nữa đã lấy mạng hắn. Bây giờ đã qua hai canh giờ, đuổi theo còn có ích gì?

Hơn nữa...

Ai cũng biết sự thật đã bị phơi bày, làm sao có thể quay lại quá khứ?

"Tránh ra, để trẫm ra ngoài!" Hoắc Chỉ Chu lớn tiếng quát mắng thị vệ đang ngăn cản.

Mắt hắn đỏ hoe, vết thương không chịu nổi cơn thịnh nộ này, thở hổn hển, vết thương trên tay cũng rỉ m.á.u trong lúc hắn giãy giụa.

Ân Huấn rất khó xử, cuối cùng nhìn thấy Trịnh Thái hậu vội vàng chạy đến cửa, mới thở phào nhẹ nhõm.

Trịnh Thái hậu sải bước chạy về phía Hoắc Chỉ Chu, đỡ lấy hắn đang loạng choạng.

"Con trai, sao con không nói cho mẫu thân biết nàng ta là con gái của Ôn Lập Chương khiến người ta nghe tin đã sợ mất mật? Cữu cữu của con đã c.h.ế.t trong tay Ôn gia quân!"

“Cữu cữu là vì nước mà chết, là c.h.ế.t trận sa trường!” Hoắc Chỉ Chu đau đớn nhìn Trịnh Thái hậu: “Con đã dặn người đừng đi gặp nàng, tại sao người lại đi?”

“Tại sao người lại đi, lại hủy hoại tương lai mà con dày công gây dựng, tại sao lại nói với nàng những lời đó!”

Hắn đau đớn ôm lấy vết thương, cơn đau âm ỉ từ vết thương cũ cộng thêm cơn đau dữ dội từ vết thương mới khiến sắc mặt hắn trắng bệch như tuyết, phải thở dốc mới không bị ngạt thở.

Cung nhân trong điện đã lui hết, chỉ còn Kình Khâu và Ân Huấn canh giữ ở cửa điện.

Trịnh Thái hậu kinh ngạc nhìn Hoắc Chỉ Chu, người con trai luôn hiếu thuận, ôn hòa, nước mắt lưng tròng.

“Con trách mẫu hậu nói cho nàng ta sự thật? Nhưng hôm nay ta không nói, ngày mai, ngày kia nàng ta sẽ không biết sao? Nàng ta rồi cũng sẽ có ngày biết được.”

“Đó không phải lỗi của con!” Hoắc Chỉ Chu không đứng vững, chống tay xuống đất, ôm chặt lấy vết thương cũ ở mạng sườn đau nhói như d.a.o cắt: “Tại sao năm con chín tuổi, người lại bắt con nhận tội làm hại khuyển yêu của phụ hoàng?”

“Người rõ ràng biết đó là do nhị hoàng huynh làm, rõ ràng là vu oan giá họa, tại sao không bảo vệ con, để con phải đến hoàng lăng lánh nạn?”

“Người không thể thuyết phục ngoại tổ phụ giúp người, Trịnh gia muốn đứng ngoài cuộc để bảo toàn căn cơ, vậy là các người vứt bỏ con ở hoàng lăng. Hy sinh một mình con để bảo toàn cả tộc sao?”

Hoắc Chỉ Chu nhìn Trịnh Thái hậu với đôi mắt đỏ ngầu, nước mắt tuôn rơi.

"Khi con bệnh nặng sắp c.h.ế.t ở hoàng lăng, con viết thư cho mẫu hậu, người nói không thể đến thăm con, người nói ra khỏi cung quá khó khăn, sẽ đắc tội hoàng hậu, sẽ chọc giận phụ hoàng. Tại sao người không thể can đảm hơn một chút?"

Trịnh Thái hậu kinh ngạc nhìn đứa con trai luôn hiếu thuận.

"Rõ ràng là con trả lời đúng câu hỏi của phụ hoàng, rõ ràng con cũng muốn một cây bút lông chồn của hoàng huynh, người nói với con rằng mọi việc phải kính trọng, phải hiếu thuận, phải nhẫn nhịn, vậy nên con không tranh giành nữa. Con tự mình làm một cây bút lông chồn, con vui vẻ, con mài rách cả ngón tay để làm ra cây bút yêu thích, vậy mà người lại dễ dàng bẻ gãy nó, nói với con đừng nên nổi bật, Trịnh gia chúng ta không đấu nổi."

"Nếu Trịnh gia không dám đấu, chỉ muốn bảo toàn căn cơ, vậy tại sao trước mặt một kiểu sau lưng một kiểu? Vừa muốn quyền quý cao sang, vừa muốn bình an vô sự?"

"Các người cần con thì có thể lật đổ những đạo lý đã nói trước đó. Không cần con thì mọi đạo lý đều do các người quyết định, trắng đen cũng do các người phán xét."

Trịnh Thái hậu mấp máy môi, run rẩy nhìn Hoắc Chỉ Chu trước mặt.

Đôi mắt hằn đỏ ngầu, thái dương nổi gân xanh, ánh mắt ngày càng hung dữ, đâu còn giống đứa con trai ngoan ngoãn nghe lời nữa?

"Con trách ta sao? Ta làm gì cũng là vì con, Trịnh gia làm gì cũng là vì con, sao con có thể nói ra những lời như vậy?"

"Nếu thật sự vì con, tại sao năm đó cữu cữu và Trịnh Bân Vũ không nghe lời con, chỉ muốn vì vinh nhục của Trịnh gia mà đánh thắng trận, hại con đến nông nỗi này?"

“Hai mươi mốt năm nay, người dùng những điều người cho là đúng để dạy dỗ con, tư tưởng của con, quan niệm của con đều bị các người phủ nhận.”

Hoắc Chỉ Chu nhìn bầu trời đen kịt ngoài cửa sổ, hắn quỳ trên mặt đất, ngẩng đầu, nước mắt chảy dọc theo yết hầu nhô lên.

Hắn không còn nhìn thấy ánh sáng nữa rồi.

“Các người đều nợ con một lời xin lỗi, nhưng các người luôn nói là vì con.”

Trịnh Thái hậu mấp máy môi không nói nên lời, bà ta bỗng nhiên khóc nức nở, như một thiếu nữ vô tội ôm mình trong lãnh cung đối mặt với những kẻ xấu, run rẩy nói "Đừng tới đây".

Bà ta liên tục lùi lại, ngã xuống đất khóc lóc.

Hoắc Chỉ Chu cứng đờ nhìn, nước mắt tuyệt vọng tuôn rơi.

“Chu nhi cứu ta, Chu nhi mau quay lại!”

Hoắc Chỉ Chu bò dậy, ôm chặt Trịnh Thái hậu: “Con trai ở đây, nương…”

“Chu nhi về rồi sao? Con đừng rời xa nương, có nhiều kẻ xấu lắm.” Trịnh Thái hậu không ngừng khóc lóc, đã lâu lắm rồi bà ta không tái phát bệnh như vậy.

Hoắc Chỉ Chu ôm chặt bà ta, m.á.u từ vết thương trên tay thấm đỏ băng gạc, vết thương cũ ở mạng sườn cũng đau thấu xương. Nhưng những cơn đau này cũng không bằng nỗi đau trong tim hắn.

Trịnh Thái hậu ôm chặt cánh tay hắn, cả người run rẩy bệnh tật.

Tình yêu của người mẹ tự cổ chí kim không thể nghi ngờ, nhưng nó cũng có thể giống như lúc này, biến thành tấm lưới giăng kín, trói buộc hắn, giam cầm hắn, khiến hắn không thể phản kháng.

…

Đêm dài lạnh lẽo như tuyết.

Trong Hoa Tỷ cung thắp đèn sáng trưng, Tuyết Đoàn meo meo nhảy lên giường, cái đầu lông xù cọ vào gối mềm, rồi lại ngẩng đầu nhìn Hoắc Chỉ Chu đang ngồi bên mép giường, đôi mắt như bảo thạch dường như đang hỏi "Chủ nhân của ta sao còn chưa về?".

Hoắc Chỉ Chu ôm Tuyết Đoàn vào lòng, im lặng vuốt ve đầu nó.

Nhưng mỗi động tác nhẹ nhàng đều khiến vết thương đau nhói, cơn đau thấu xương này, e rằng sẽ theo hắn cả đời.

Hắn ngồi suốt đêm, nghe ám vệ được phái đi truy đuổi Ôn Hạ báo tin.

Ân Huấn nói: “Họ đã ra khỏi Hàm thành.”

Nàng vậy mà suốt đêm đều chạy trốn, nàng làm sao chịu nổi sự xóc nảy đó.

Hoắc Chỉ Chu gù lưng, như pho tượng đất sét bất động, hồi lâu mới khàn giọng nói: “Âm thầm đi theo, bảo vệ nàng bình an.”

Hắn không dám đuổi theo nàng.

Hắn là tứ ca ca mà Ôn Hạ tin tưởng nhất, nàng sắp sửa đồng ý gả cho hắn, làm thê tử của hắn.

Nàng chưa từng cầm kiếm, vậy mà có một ngày lại có thể đ.â.m kiếm vào người hắn.

Hắn đã cho nàng nỗi hận lớn nhất, sâu nhất.

Sau đêm nay, hắn chỉ là kẻ thù của nàng.

Thù nhà.

Thù nước.

Hắn hiểu nàng biết bao.

Nàng sẽ không bao giờ có bất kỳ liên quan gì đến hắn nữa.

Ân Huấn lui ra, Tuyết Đoàn ngủ trong ổ mèo mềm mại của nó, trong tẩm cung yên tĩnh lạ thường.

Hoắc Chỉ Chu nằm xuống mặc y phục, ôm chặt chiếc gối mềm trong lòng, thân thể gầy gò cuộn tròn lại.

…

Trong sân u tĩnh, tao nhã, Ôn Hạ năm tuổi leo lên bờ vai rộng lớn, vững chãi, ngọt ngào gọi "Cha".

Ôn Lập Chương quay đầu lại, anh tuấn, uy vũ, ánh mắt tràn đầy yêu thương, xoa đầu búi tóc hai bên của nàng nói: “Hạ Hạ đừng khóc, cha chỉ mong con lớn lên vô ưu vô lo.”

Ông mỉm cười với nàng, không còn dùng bờ vai rộng lớn để cõng nàng nữa, theo tiếng kêu sắc nhọn của con diều hâu đen bay quanh trên đỉnh đầu, biến mất trong màn sương mù dày đặc.

Ôn Hạ hét lớn một tiếng, tỉnh dậy trong cơn ác mộng.

Xe ngựa xóc nảy, cửa sổ đóng kín mít, toàn thân nàng ướt đẫm mồ hôi lạnh trong mơ, thở hổn hển.

“Tiểu thư!” Hương Sa lo lắng mở túi nước đưa cho nàng.

Ôn Hạ thất thần, cứng đờ nhận lấy, nhưng nước mắt vẫn không ngừng tuôn rơi.

Lúc rời đi, nhát kiếm đó của nàng sâu bao nhiêu?

Hoắc Chỉ Chu sẽ c.h.ế.t sao?

Lúc nàng đ.â.m kiếm, giữa chừng có phải không nên dừng lại, nên g.i.ế.c hắn để báo thù cho cha?

Vậy mà nàng lại nhớ đến tất cả những gì khi hắn còn là Ôn Tư Hòa, hắn là con trai Ôn gia, là người con trai thông minh nhất mà cha khen ngợi trong bữa tiệc đoàn viên đêm giao thừa hàng năm.

Nàng nhớ đến lúc hắn quỳ trước mặt nàng, ngẩng đầu đau khổ nói không phải hắn, là Trịnh Bân Vũ.

Hắn nói hắn không thể cứu vãn nữa rồi, hắn hối hận rồi, hắn cứ nghĩ mình đã ngăn cản được tất cả.

Nhưng nếu không phải hắn bước sai bước đầu tiên, thì sao có thể từng bước sai lầm.

Nàng hận hắn.

Nàng chưa từng hận một người nào sâu đậm đến vậy.

Tại sao rõ ràng biết hắn hại c.h.ế.t phụ thân, mà vẫn phải giả vờ như chưa từng có chuyện gì xảy ra, để nàng từng bước sa vào lưới tình ôn nhu của hắn?

Ôn Hạ nhắm mắt lại, không muốn nghĩ đến chuyện này nữa.

Nàng chỉ muốn nhanh chóng trở về Bắc Địa, không muốn ở lại mảnh đất của kẻ thù này thêm nữa.

Xe ngựa xóc nảy dữ dội khiến Ôn Hạ không thể ngủ tiếp, nàng đẩy cửa sổ xe ra.

Ánh nắng chói chang chiếu vào mắt, Ôn Hạ đưa tay che mắt, một lúc lâu sau, nhưng đôi mắt bị ánh sáng mạnh kích thích đột ngột vẫn có chút đau nhức khó chịu.

Nàng bỗng nhớ tới trận tuyết lớn trong hoàng cung Yên quốc, khắp nơi là những con vật nhỏ sặc sỡ sắc màu và hàng cây được bọc vải

lụa xanh đậm trong tuyết.

Nàng nhìn chằm chằm vào khung cảnh đang lùi dần về phía sau, tự nhủ với bản thân rằng từ hôm nay trở đi, tất cả những ký ức này đều nên quên đi.

Khẩn trương chạy thâu đêm suốt sáng, thay vô số ngựa, cuối cùng nàng cũng đến biên giới phía nam Yên quốc sau ba ngày.

Hai nước không thông thương với nhau, biên giới rất ít khi mở cửa, việc kiểm tra rất kỹ lưỡng.

Nhưng Ôn gia quân còn chưa kịp đưa ra lệnh bài của Ôn Hạ, thì đã có người lính canh cung kính mở cổng thành nói: "Quý nhân đi thong thả. Đại đạo nam bắc, nhật nguyệt đồng quang, tinh dạ phong tuyết tống khanh kim trình, d.a.o chúc trang an."

Câu này là do người lính canh cúi đầu nói.

Nhưng dù có rèm xe che chắn, Ôn Hạ vẫn biết là ai nói.

Có thể nói ra câu này, chứng tỏ nhát kiếm kia của nàng không lấy mạng hắn.

Nàng nhắm mắt lại, khi mở mắt ra chỉ còn lại sự thờ ơ.

Mọi chuyện cứ dừng lại ở đây đi.

Tuấn mã tung vó phi ra khỏi cổng thành Yên quốc, xuyên qua thảo nguyên hoang vắng, tiến vào cổng thành Đại Thịnh, vó ngựa tung bụi mù mịt khắp bầu trời.

...

Trở về Bắc Địa rồi.

Ôn Hạ nhìn khung cảnh quen thuộc bên ngoài cửa sổ xe, chưa bao giờ nàng lại rơi nước mắt như lúc này.

Trở về Sóc thành ngay trong đêm, Ôn Hứa thị biết tin nàng trở về rất bất ngờ.

Ôn Hạ nhào vào lòng mẫu thân: "Nương..."

Ngoài tiếng nghẹn ngào, nàng không nói nên lời.

Nàng rất mệt mỏi, lờ đờ, dựa vào vai Ôn Hứa thị rồi ngủ thiếp đi.

Lại tỉnh dậy đã là hai ngày sau.

Hương Sa vẫn luôn canh giữ trong khuê phòng, thấy Ôn Hạ tỉnh lại rất vui mừng, vội vàng bưng trà rót nước, lấy điểm tâm hỏi nàng muốn ăn cái nào.

Ôn Hạ lúc này mới biết hai ngày nay nàng bị sốt, chỉ là sốt nhẹ, nhưng mãi không hạ được, nói mơ hồ, chỉ nghe rõ hai chữ "Phụ thân".

Hương Sa nói: "Nô tỳ đã nói hết những gì mình biết, phu nhân rất đau lòng, vẫn luôn canh giữ bên người, vừa rồi ăn xong bữa tối mới kiệt sức, được Dung cô cô dìu đi ngủ rồi. Nhị công tử..."

Hương Sa nói Ôn Tư Hành sau khi biết sự thật thì rất tức giận, đã dẫn theo tử sĩ Ôn gia đi Yên quốc báo thù.

Ôn Hạ giật mình: "Đi Yên quốc? Dẫn theo bao nhiêu người?"

"Nô tỳ không biết, Dung cô cô nói phu nhân ngăn không được, chắc là dẫn theo mấy trăm người."

Ôn Hạ lo lắng muốn xuống giường, nhưng vừa mới xỏ giày thêu đã cứng đờ dừng lại, có lẽ Hoắc Chỉ Chu sẽ không làm hại nhị ca.

Ôn Tư Hành dẫn theo mấy trăm người đi báo thù, làm sao có thể g.i.ế.c được Hoắc Chỉ Chu?

Cho dù bây giờ nàng có hận Hoắc Chỉ Chu đến đâu, nàng cũng hiểu hắn sẽ không làm hại người Ôn gia.

Ôn Hạ cứng nhắc đứng dậy, mặc áo khoác lông cáo dày, đi đến sân viện mà Ôn Lập Chương từng ở.

Nàng ngồi trong thư phòng của Ôn Lập Chương rất lâu, yêu thương vuốt ve mặt bàn được mài bóng loáng do ngày đêm xử lý công văn, má nhẹ nhàng áp vào mặt bàn lạnh lẽo.

Chương 79: Chương 76-2

Ngày hôm sau.

Ôn Hứa thị thấy Ôn Hạ cuối cùng cũng tỉnh lại, vui mừng rơi nước mắt.

Ôn Hạ ngồi trên giường ôm mẫu thân: "Sau này con sẽ không đi đâu nữa."

Ôn Hứa thị vuốt ve mái tóc đen của nàng: "Con gái của ta đã chịu khổ rồi."

Ôn Hạ giấu nước mắt, không muốn chìm đắm trong những quá khứ đau khổ đó nữa.

Cắt đứt mọi thứ với quá khứ, nàng có thể tự do sống cuộc sống sau này.

Nàng ngẩng đầu hỏi: "Tam ca ở chiến trường có gửi thư về không?"

"Đều có gửi thư báo bình an về, con yên tâm đi."

"Chiến sự với Ô Lô thế nào rồi, sao Ô Lô lại có thực lực tấn công Đại Thịnh ta?"

Ôn Hứa thị nói: "Đại ca con trong thư nói Ô Lô có chuẩn bị mà đến, từ khi tiên đế còn sống đã lên kế hoạch cho ngày này rồi."

Ôn Hứa thị do dự một lát, vốn không muốn để Ôn Hạ vừa mới khỏi bệnh lại biết những chuyện quốc gia đại sự nặng nề này. Nhưng

trong đôi mắt hạnh của Ôn Hạ ngoài sự dịu dàng của thiếu nữ ngày xưa, đã có thêm một phần kiên cường.

Ôn Hứa thị gọi Dung cô cô lấy thư Ôn Tư Lập gửi về trong thời gian này ra.

Ôn Hạ đọc từng bức thư một.

Thì ra chỉ trong vòng hai mươi ngày ngắn ngủi, Ô Lô đã đánh hạ Đam thành, tiến quân về phía nam, như có thần linh phù trợ, trận nào cũng đánh cho Đại Thịnh thua liên tiếp, khiến Ôn gia quân vốn trăm trận trăm thắng trước kia phải muối mặt.

Kỳ Diên đang ở trong quân doanh, rất tức giận, nói không chỉ Đam thành có nội gián, e rằng Nam Bang và trong kinh thành đều có nội gián. Hắn điều tra kỹ lưỡng mấy thành bang ở Nam Quan, lệnh cho Ôn Tư Lập điều tra triều đình.

Thái hậu sức khỏe yếu, lần cảm lạnh trước chưa khỏi hẳn, thái y nói can phế mất cân bằng, phải tĩnh dưỡng, nhưng ngày nào bà cũng bận rộn với chính sự, căn bản không thể nghỉ ngơi cho tốt.

Ôn Hạ đọc từng bức thư một, lo lắng cho chiến trường, lo lắng cho Thái hậu, lo lắng cho tam ca.

Ôn Hứa thị nói: "Đại ca con lo lắng Bắc Địa không an toàn, muốn đón ta và Sơ Nhi vào kinh, ta vốn không muốn về kinh đô. Ta sẽ nghe theo Hạ Hạ, nếu Hạ Hạ muốn về, ta sẽ về, dù sao cũng không thể để Sơ Nhi mãi không gặp được phụ thân."

Ánh mắt Ôn Hứa thị ôn hòa.

Ôn Hạ biết bà đang tránh né điều gì.

Ôn Hứa thị luôn giữ khoảng cách giữa Ôn Lập Chương và Thái hậu, sẽ không bao giờ vượt quá giới hạn, ở xa tận Bắc Địa. Mẫu thân không muốn về kinh đô.

Ôn Hạ nói: "Nếu nương cũng nghĩ như con, vậy chúng ta cứ ở lại Bắc Địa, nhị ca bây giờ được điều từ Nam Dữ Hải về Bắc Địa, trong nhà cũng là chuyện vui."

"Nhưng ta biết Hạ Hạ nhớ Thái hậu. Dù sao bà ấy cũng nuôi con khôn lớn, nếu con muốn về, nương đều nghe theo con."

Ôn Hạ nói: "Con không còn là Hoàng hậu nữa, con sẽ không quay về nữa. Đại ca biết tâm ý của con, lại là Tả tướng, sẽ giúp Thái hậu phân ưu, người trong cung cũng sẽ hầu hạ Thái hậu chu đáo."

Ôn Hứa thị không nói gì nữa.

Nhưng họ đều biết Ôn Hạ đang lo lắng cho Thái hậu.

Trương Thái hậu đối xử với nàng như con gái ruột, sao nàng có thể không lo lắng cho được.

Ngày hôm sau Ôn Hạ liền đến chùa tụng kinh.

Chủ trì là người quen của Ôn Lập Chương, biết thân phận của nàng, bèn dành riêng một gian điện cho nàng sao chép kinh Phật.

Ôn Hạ muốn làm chút gì đó, sao chép kinh Phật cầu phúc cho Thái hậu.

Hai ngày liên tiếp, nàng đều đến đây sao chép kinh Phật cho đến giờ Dậu.

Hôm nay cuối cùng cũng nghe được tin tốt.

Nhị ca định trở về rồi.

Trong thư hắn không nhắc đến việc giải quyết với Hoắc Chỉ Chu như thế nào, chỉ nói "đã về đừng lo lắng".

Ít nhất điều này chứng tỏ Hoắc Chỉ Chu không làm hại nhị ca, hắn vẫn bình an.

Trong thư nhà của Ôn Tư Lập có nhắc đến việc Kỳ Diên điều tra ra Thái thú Tuyên Châu phản quốc, tìm được bằng chứng hắn cấu kết với Ô Lô, cuối cùng cũng tìm ra được chút manh mối.

Sức khỏe Thái hậu ngày ngày được tĩnh dưỡng, bệnh tình đã được kiểm soát.

Ôn Hạ sao chép xong kinh văn trong tay, cong môi đỏ dừng bút, đứng dậy vận động đôi chân đã ngồi lâu.

Hương Sa thấy nàng cười tươi như hoa, rốt cuộc không còn mang vẻ u sầu như trước, cũng vui vẻ nói: "Trong viện có hoa mai nở rồi, tiểu thư ra ngoài hóng gió, ngửi hương hoa một chút đi ạ."

Ôn Hạ thong thả bước dưới gốc mai, gương mặt trắng nõn hơi ngẩng lên, đón ánh nắng ấm áp buổi trưa, tâm trạng cuối cùng cũng thoải mái hơn một chút.

Nàng nghĩ: "Bạch Khấu và Trứ Văn bây giờ thế nào rồi?"

Nàng chỉ lẩm bẩm một mình, Hương Sa không biết nàng đang nói gì, cũng rất nhớ Bạch Khấu, nghĩ đến ứa nước mắt.

Ôn Hạ nói: "Ta muốn viết thư cho Thái hậu, thỉnh bà ấy ban ân cho Bạch Khấu và Trứ Văn về Bắc Địa, nhưng ta chưa về thăm bà ấy, lúc đi cũng giấu bà ấy, bà ấy có giận ta không nhỉ?"

"Tiểu thư, Thái hậu đối xử với người tốt hơn bất cứ ai, nếu thấy thư của người, chắc bà ấy chỉ vui mừng thôi."

Ôn Hạ nhìn những bông mai thanh nhã, trong lòng đã nghĩ thông suốt, cuối cùng trở về phòng, cầm bút viết thư.

Nàng không thể vì Kỳ Diên mà xa cách Thái hậu, tình thân như mẹ con giữa họ quan trọng hơn Kỳ Diên.

Thái hậu vốn luôn khỏe mạnh, bao nhiêu năm nay bệnh đau dạ dày cũng chỉ tái phát vài lần, nhiều lần là do Kỳ Diên chọc giận. Sức khỏe của bà ấy không đến mức vì một trận cảm phong hàn mà suy yếu như vậy, phần lớn là do khúc mắc trong lòng không thể hóa giải.

Thái hậu quan tâm nàng, áy náy với nàng.

Có lẽ cũng giống như nàng sợ Thái hậu giận mình, Thái hậu cũng sợ Ôn Hạ giận bà - một bậc trưởng bối.

Ôn Hạ nghĩ thông suốt, cầm bút viết ra rất nhiều lời chân thành từ tận đáy lòng.

Nàng niêm phong thư đưa cho Hương Sa, bỗng nhiên dừng lại: "Chờ đã."

Nàng lại viết thêm một bức thư cho Trứ Văn và Bạch Khấu.

Hương Sa ở bên cạnh mài mực, Ôn Hạ cũng không cố ý bảo nàng ấy tránh đi, Hương Sa tự nhiên nhìn thấy đó là thư gì.

Ôn Hạ ra lệnh cho họ đóng cửa tất cả các tiệm Ức Cửu Lâu ở Đại Thịnh.

Thứ không nên tồn tại, thì không nên giữ lại nữa.

Giao hai bức thư cho Hương Sa, Ôn Hạ không ngẩng đầu lên nữa, chỉ mở kinh thư trên bàn ra.

"Đi đi, để Bạch Khấu sớm nhận được thư, họ có thể sớm trở về."

Hương Sa khép cửa nhẹ nhàng rời đi.

Ôn Hạ lại nhất thời không sao chép tiếp được, nàng ngẩn ngơ cầm bút, bỗng nghe thấy tiếng bước chân vang lên ngoài cửa.

"Thuộc hạ bái kiến Hoàng hậu nương nương."

Ôn Hạ giật mình, ánh mắt khẽ động: "Ai ở ngoài cửa?"

"Thuộc hạ phụng chỉ Thái hậu đến đây, thuộc hạ là ám vệ của tiên đế và Thái hậu - Phù Ninh."

Ôn Hạ đứng dậy mở cửa phòng, điện thờ Phật Bà ở nơi sâu nhất trong chùa, sân rất vắng vẻ, chỉ thấy một bóng người cao lớn cường tráng đứng sừng sững trên bậc thang, hắn khom lưng chắp tay, vô cùng cung kính.

"Ngươi ngẩng đầu lên."

Phù Ninh ngẩng đầu, Ôn Hạ quan sát hắn rồi nói: "Sao ta chưa từng gặp ngươi?"

"Là ám vệ, người đương nhiên chưa từng gặp thuộc hạ." Phù Ninh dâng lên tín vật của Thái hậu.

Ôn Hạ nhận lấy, ấn ngọc này quả thật là đồ của Thái hậu. Tiên đế yêu thương Thái hậu, ấn ngọc này là do chính tay ông ấy khắc cho

Thái hậu, lấy hình rồng phượng giao đầu làm hai nửa. Phù Ninh đưa cho nàng một nửa.

Ôn Hạ lúc này mới dịu giọng hỏi: "Là Thái hậu bảo ngươi đến gặp ta, Thái hậu có gì muốn truyền đạt cho ta?"

"Không có chỉ dụ, Thái hậu những ngày này đều lâm bệnh, ngoài việc triều chính là nhớ thương Hoàng hậu nương nương, đã phái thuộc hạ cùng Hứa ma ma hộ tống người đến, muốn gặp nương nương một lần, xem nương nương ng sống có tốt không."

Ôn Hạ khẽ mở môi, hốc mắt nóng lên: "Hứa ma ma đâu?"

Phù Ninh nghiêm túc nói: "Người cũng biết quan hệ giữa Thái hậu và Cung Đức Vương, bà ấy không muốn làm phiền mẫu thân người."

Nói đến đây, Ôn Hạ không còn đề phòng nữa, quay người lau đi nước mắt nơi khóe mắt, quay đầu lại, nhìn chằm chằm người đàn ông cường tráng trên bậc thang.

Phù Ninh có đường nét sắc sảo, chỗ lông mày có một vết bớt màu xanh đen. Hắn mang vẻ cung kính, cụp mắt xuống tuân thủ quy tắc lễ nghĩa.

Ôn Hạ nói: "Bà ấy đang ở đâu?"

"Trong thành, người đi theo thuộc hạ."

Ôn Hạ bước xuống bậc thang, ngoài cửa sân có một võ sĩ gia nhân canh giữ.

Ôn Hạ hỏi Phù Ninh: "Khi nào trở về?"

"Một canh giờ nữa thuộc hạ sẽ hộ tống người trở về."

Ôn Hạ nói: "Ta dẫn theo tùy tùng đi, hắn sẽ không tiết lộ cho mẫu thân ta."

Phù Ninh gật đầu.

Ôn Hạ dẫn theo tùy tùng, được Phù Ninh dẫn đường, đi qua hành lang đầy hương khách, ra khỏi cổng chùa đông người qua lại, lên một chiếc xe ngựa.

Trong xe có bàn nhỏ, trên bàn có ấm trà, bánh ngọt và một lư hương.

Ôn Hạ đang đợi Hứa ma ma lên xe, lại cảm thấy đầu óc choáng váng trong làn khói hương lượn lờ, người mềm nhũn, gục xuống bàn, bất tỉnh nhân sự.

***

Chương 80: Chương 77

Mùa đông lạnh giá ở Tuyên Thành, một khu đất cao ở phía đông thành có trại lính đóng quân, các tướng lĩnh và binh lính canh giữ cửa ải vào thành.

Gió lạnh rít gào, sương giá phủ kín.

Bên ngoài doanh trại có rất nhiều binh lính canh gác, Trần Lân sải bước vào trong, khom người hành lễ với Kỳ Diên.

Kỳ Diên ngồi ngay ngắn trước bàn dài, khoác áo choàng lông chồn đen, tay cầm bút phê duyệt tấu chương quan trọng từ kinh thành gửi đến. Giờ phút này vết thương đã lành, hắn mày kiếm mắt sáng, vẫn tuấn tú phóng khoáng như xưa, chỉ là khí chất quanh thân càng thêm lạnh lẽo. So với vị hoàng đế lười biếng trước kia, khí thế bức người và ánh mắt sâu thẳm của hắn càng khiến người ta khó đoán hơn.

Trần Lân nói: "Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương đã hồi Bắc Địa rồi."

Đối với cách gọi này, Trần Lân và những người khác đều không thay đổi. Kỳ Diên cũng không nói gì thêm, đặt tấu chương xuống, ngẩng mắt nhìn.

"Nàng hồi Bắc Địa?"

"Có lẽ là lo lắng cho Ôn tam tướng quân và Cung Đức Vương phi, chuyện đã xảy ra bảy tám ngày trước, hôm nay mới truyền tin về."

Đôi mắt sâu thẳm của Kỳ Diên lúc này mới có chút dịu dàng.

Ánh mắt hắn dừng trên lòng bàn tay trái, vết thương bị d.a.o găm xuyên qua đã lành, nhưng để lại hai vết sẹo xuyên thấu, bàn tay vốn thon dài cân đối giờ đây có chút đáng sợ.

Hắn tiếp tục xem tấu chương: "Hắn có tiễn nàng không?"

Trần Lân hiểu ý, cúi đầu nói: "Trong thư không đề cập."

"Truyền chỉ cho Ôn Tư Hành, bảo hắn trấn thủ Bắc Địa thật tốt, không được để xảy ra sơ suất."

"Thuộc hạ tuân chỉ, nhưng Ôn nhị tướng quân gần đây bị bệnh, nghe nói đã xin nghỉ phép nửa tháng."

Kỳ Diên có phần bất ngờ, lạnh giọng nói: "Hắn còn xin nghỉ phép?" Hắn có chút không vui, giờ Ôn Hạ đã về Bắc Địa, huynh trưởng duy nhất ở bên cạnh nàng lại xin nghỉ phép lâu như vậy.

"Điều thái y đến khám bệnh cho hắn, tăng cường binh lực trấn thủ Bắc Địa, nàng không được xảy ra chuyện gì."

Trần Lân lĩnh chỉ lui ra.

Kỳ Diên khép lại tấu chương cuối cùng, mím chặt môi mỏng, tháo chiếc nhẫn ngọc trên ngón tay cái xuống.

Vết thương cũ do bóp nát nhẫn ngọc đã thành sẹo, lúc đó Ôn Hạ lấy cái c.h.ế.t ra yêu cầu hắn thả nàng đi hành cung, hắn đau lòng bóp nát nhẫn ngọc, cứa vào ngón tay cái.

Thời gian mới trôi qua ba tháng ngắn ngủi, vậy mà đã vật đổi sao dời.

Hắn mỗi đêm đều mơ thấy Ôn Hạ, mỗi lần tỉnh dậy vào ban đêm, tự mình thắp đèn, chỉ có thể ngồi bên bàn cả đêm. Hắn chỉ có thể

mượn chính sự bận rộn để tê liệt nỗi đau, chưa từng để lộ bất kỳ cảm xúc nào.

Kỳ Diên đứng dậy đi đến doanh trại nghị sự.

Trong doanh trại, Ôn Tư Lai đang cùng vài vị tướng lĩnh diễn tập lại chiến thuật tác chiến của Ô Lô mấy ngày nay, thấy Kỳ Diên, đều khom người hành lễ.

Kỳ Diên ngồi trên ghế thái sư, để họ nói ra ý kiến của mình.

***

Ôn Tư Lai nói: "Ngoại trừ Quận thủ Lý Vĩ, chúng ta vẫn chưa tra ra được những nội ứng còn lại của chúng. Ô Lô có chuẩn bị mà đến, nếu thật sự như lời chủ soái của chúng trên chiến trường ngày hôm qua, e rằng trận này chúng nắm chắc phần thắng mười phần."

Trận chiến ngày hôm qua không hề giao tranh ác liệt.

Chủ soái Ô Lô thay mặt Thiền Vu của họ truyền lời, nói rằng Ô Lô không hề muốn thôn tính toàn bộ Đại Thịnh, chỉ cần nước Thịnh cắt nhượng một nửa thành trì đầu hàng, đồng thời mỗi năm cống nạp cho Ô Lô, trận chiến này mới có thể chấm dứt.

Lúc đó Kỳ Diên tức đến bật cười, sau một hồi cười khẩy là vẻ lạnh lẽo đầy sát khí.

Hắn đứng trên tường thành, một thân giáp trụ sắt thép, giương cung lắp tên, b.ắ.n thẳng về phía chủ tướng, mặc cho đối phương né tránh thế nào, cũng trúng một mũi tên, bị binh lính khiêng về.

Hôm qua Ôn gia quân nghiêm chỉnh sẵn sàng nghênh chiến, Ô Lô trúng tên nhưng không hề phát động tấn công, giống như đang ung dung thong thả, chờ đợi điều gì đó đến, giống như đang chờ một thứ vũ khí có thể giáng cho Đại Thịnh một đòn chí mạng.

Kỳ Diên luôn có một dự cảm bất an.

Lúc này nghe Trần Lân nói Ôn Hạ vào lúc mấu chốt này lại quay về Bắc Địa, hắn thậm chí cảm thấy nàng ở lại Yên quốc còn tốt hơn, ít nhất Hoắc Chỉ Chu có thể bảo vệ nàng.

Không nghe các tướng lĩnh phân tích chiến thuật nữa, Kỳ Diên đứng dậy đi tới nhà lao trong thành.

Trong thành Tuyên Châu phồn hoa ngày xưa, trên đường phố chỉ còn lác đác vài người qua lại và cửa hàng.

Xe ngựa tiến vào phủ nha, Kỳ Diên bước vào nhà lao âm u, ngồi ngay ngắn trên ghế thái sư do thị vệ khiêng tới, một đôi mắt sâu thẳm không gợn sóng nhìn chằm chằm Lý Vĩ - Quận thủ thành Tuyên bị trói trên giá hình, tên bán nước cầu vinh thông địch phản quốc.

Người đàn ông trung niên m.á.u thịt be bét, đã không còn nhìn ra hình dáng.

Kỳ Diên vừa đến, cực hình của hắn ta lại sắp bắt đầu.

Chỉ nghe thấy tiếng kêu thét đau đớn không ngừng vang vọng trong ngục tối ẩm ướt, Kỳ Diên ung dung thong thả, khoanh chân ngồi trên ghế thái sư, đợi người này khai ra, nhưng đợi mãi cũng không thấy.

Kỳ Diên mất kiên nhẫn "hừ" một tiếng, đổi sang tư thế ngồi lười biếng, lạnh lùng nói: "Miệng của hắn còn cứng hơn cả xương sao? Vậy thì lóc một lớp xương cho trẫm xem thử."

Lý Vĩ nghe vậy cuối cùng cũng bắt đầu run rẩy.

Ngục tốt đi mài dao, lưỡi đao cong sắc bén sáng loáng đến mức có thể phản chiếu ánh nến, khi đến gần Lý Vĩ, hắn ta cuối cùng cũng khóc lóc kêu gào nhận tội.

"Bọn chúng hứa hẹn sau khi đánh hạ được nửa nước sẽ phong cho chúng thần làm chư hầu, có thể tự mình cai quản hai tòa thành."

Kỳ Diên tức giận đến bật cười, cười lạnh: "Đều là đầu óc lợn hết sao, lời này cũng tin được à?" Giọng hắn trầm xuống: "'Chúng thần' là ai?"

"Chỉ nhớ có Quận thủ Ung Châu, những kẻ còn lại tội thần không biết rõ. Còn, còn có… người truyền lời nói trận này Ô Lô chắc chắn thắng, bọn chúng nắm chắc phần thắng."

Kỳ Diên lạnh lùng nhìn người trên giá hình.

"Nhưng nắm chắc phần thắng như thế nào thì tội thần không biết, chỉ nghe người truyền lời nói ai bảo ngài là bạo quân si mê sắc đẹp không màng giang sơn."

Ánh mắt Kỳ Diên biến đổi, trong nháy mắt nghĩ đến Ôn Hạ.

Nỗi sợ hãi dâng lên trong lòng, Kỳ Diên đã sải bước ra khỏi nhà lao, trở về doanh trại tập hợp binh mã, định tự mình đi tới Bắc Địa đón Ôn Hạ về hoàng cung trước.

Vào lúc này, cho dù nàng có hận hắn thế nào đi chăng nữa, nàng ở lại trong cung mới là an toàn nhất.

Nếu nàng không muốn, hắn chỉ có thể đưa nàng đến bên Hoắc Chỉ Chu, ở trong hoàng cung Yên quốc cũng an toàn hơn Bắc Địa.

"Hoàng thượng!" Ôn Tư Lai xông vào doanh trướng, không còn màng đến lễ nghĩa, "Bọn chúng bắt cóc Hạ Hạ rồi, Hạ Hạ đang ở trong tay bọn chúng!"

Sắc mặt Kỳ Diên biến đổi, suýt nữa hét lên: "Ngươi nói gì? Nói rõ ràng!"

Ôn Tư Lai thở hổn hển, hai mắt đỏ ngầu đầy sát khí: "Bọn chúng phái một nam một nữ đến nghị hòa, nói Hạ Hạ đang ở chỗ bọn chúng làm khách! Đây là làm khách sao? Ta sẽ g.i.ế.c c.h.ế.t bọn chúng, ta muốn g.i.ế.c sạch bọn chúng!"

Kỳ Diên bước chân loạng choạng, suýt nữa ngã quỵ, trong mắt cũng giống như Ôn Tư Lai, tràn đầy sát khí.

Cuối cùng hắn vẫn chậm một bước.

Lại hại nàng khổ rồi.

…

Đại doanh nghị sự.

Kỳ Diên mặc long bào màu đen thêu kim long, lạnh lùng ngồi trên ghế chủ tọa.

Một nam một nữ đến từ Ô Lô đứng trong lều, nhìn các tướng lĩnh Ôn gia xung quanh ai nấy đều mặt mày đầy sát khí, cũng không hề sợ hãi, đặc biệt là người phụ nữ trẻ tuổi kia.

Nàng ta lông mày rậm, mắt to, sống mũi cao, môi đỏ răng trắng, mang theo vẻ đẹp khỏe khoắn dũng mãnh không thuộc về Trung Nguyên. Ngón tay nghịch b.í.m tóc gọn gàng của mình, mỉm cười nhìn Ôn Tư Lai đang nghiến răng nghiến lợi.

"Tiểu tướng quân, lại gặp mặt rồi."

Lần trước Ôn Tư Lai xông vào Ô Lô cứu những người dân bị bắt cóc, chính là trúng kế của nữ nhân này. Khi đó nàng ta nói mình tên là Ba Hà, là con gái của thủ lĩnh một bộ lạc, nhìn trúng Ôn Tư Lai tuấn tú, muốn giữ hắn lại làm nô lệ.

Ba Hà ánh mắt táo bạo, nhìn chằm chằm Ôn Tư Lai cười, thấy không ai ban cho bọn họ chỗ ngồi, liền tự mình sai tướng lĩnh Ôn gia bên

cạnh bê ghế tới.

Người đàn ông trẻ tuổi cao lớn bên cạnh là anh trai của Ba Hà, Ba Dũng, hắn ta lại đang nói chuyện chính sự.

"Thiền Vu của chúng tôi rất có thành ý, không muốn làm tổn hại hòa khí hai nước, ngài cũng đã thấy sự dũng mãnh của những người đàn ông thảo nguyên chúng tôi rồi, chúng tôi tuyệt đối sẽ không từ bỏ tấn công."

"Nhưng bây giờ Hoàng hậu nương nương của Đại Thịnh đang ở chỗ Thiền Vu chúng tôi làm khách, nghe nói Hoàng đế Thịnh sủng ái Hoàng hậu, không tiếc ngàn dặm mua núi đục núi, vung tiền như rác, một nửa thành trì chắc cũng không thành vấn đề."

Ba Dũng ra hiệu cho Ba Hà đưa tín vật của Ôn Hạ lên.

Đó là một đôi vòng tay bằng ngọc bích thượng hạng.

Vòng tay của Ôn Hạ nhiều vô số kể, Kỳ Diên căn bản không nhận ra hết, hắn híp mắt đầy cảnh giác: "Chỉ bằng một đôi vòng tay?"

Ba Dũng: "Hoàng đế Thịnh đừng vội, tự nhiên còn có tín vật khác."

Ba Hà tự mình bước lên dâng một bức thư.

Kỳ Diên rõ ràng rất sốt ruột và sợ hãi, nhưng chỉ có thể cố gắng tỏ ra bình tĩnh, mở thư ra như thường lệ, đôi mắt hơi cụp xuống đột nhiên nheo lại.

Đây quả thực là nét chữ của Ôn Hạ, hắn nhận ra.

Bức thư của nàng bề ngoài là nói Thiền Vu Ô Lô đối xử với nàng như khách quý, ở Ô Lô nàng không hề bị làm khó, nhưng mỗi chữ ở hàng dọc nếu lấy ra ghép lại, sẽ phát hiện ra điều kỳ lạ.

Nàng lấy chữ cái đầu tiên của hàng thứ nhất, chữ cái thứ hai của hàng thứ hai, chữ cái thứ ba của hàng thứ ba lần lượt ghép lại, đang

nói “Không cần lo lắng cho ta, hãy bảo vệ nước Thịnh”.

Kỳ Diên nhìn chằm chằm vào những nét chữ thanh tú ngay ngắn này, hai mắt đỏ ngầu.

Ba Hà cúi người xuống, thấp giọng cười bên tai hắn: “Nét chữ này có thể nhìn ra là do Hoàng hậu nương nương mà ngài sủng ái viết không? Hoàng hậu của các người da thịt mềm mại, trước n.g.ự.c còn có thể nở một đóa hoa xinh đẹp nữa.”

Kỳ Diên đột nhiên ngẩng phắt lên, bóp cổ Ba Hà.

Ba Dũng quát lớn bảo hắn buông tay: “Chúng ta là sứ giả, nếu ngươi g.i.ế.c muội muội ta, cho dù ta không g.i.ế.c được Hoàng hậu của ngươi, cũng có thể khiến nàng ta mất một cánh tay!”

Khóe miệng Ba Hà nổi gân xanh, mặt mày đỏ bừng vì nghẹt thở dưới tay Kỳ Diên, nàng ta không thở nổi, hai mắt đỏ ngầu, cho đến khi Kỳ Diên cuối cùng buông tay, nàng ta mới ngã xuống bậc thang.

Kỳ Diên dùng khăn tay lau tay, giống như vừa chạm vào thứ gì đó bẩn thỉu. Hắn ngẩng đầu lên, nét mặt tươi cười như thường, chỉ có đáy mắt không hề có chút ấm áp nào: “Hoàng hậu của trẫm khi nào thì đến Ô Lô các ngươi?”

“Mới đến hôm qua.”

“Thiền Vu các ngươi khoản đãi nàng ta như thế nào?”

“Khoản đãi như khách quý.”

“Vậy lời nữ nhân này vừa nói là có ý gì?”

Câu nói thầm ban nãy vốn là Ba Hà nể mặt mũi nữ nhân, dù sao đó cũng là muội muội của Ôn Tư Lai, nàng ta mới giữ lại chút thể diện.

Nàng ta vẫn còn ho khan, đáp lời với vẻ thẹn quá hóa giận: "Hiện giờ nàng ấy vẫn ổn, nhưng nếu các ngươi chần chừ, vậy thì không

chắc chắn được nữa."

Kỳ Diên ánh mắt lạnh lẽo: "Nửa giang sơn Đại Thịnh trẫm có thể đưa ra, bảy ngày chuẩn bị, trong vòng bảy ngày, hoàng hậu của trẫm thiếu một sợi tóc, trẫm nhất định sẽ huyết tẩy Ô Lô của các ngươi."

Sau khi người của Ô Lô rời đi, Ôn Tư Lai nhìn Kỳ Diên chằm chằm: "Hoàng thượng nói lời này là thật? Dùng nửa giang sơn để đổi lấy Hoàng hậu?"

Trong lòng bàn tay vang lên tiếng vỡ vụn, Kỳ Diên bóp nát chiếc nhẫn ngọc.

Các tướng sĩ đồng loạt nhìn hắn, hắn nói: "Phải."

Nhưng sau khi giải tán mọi người, hắn trầm giọng dặn dò Ôn Tư Lai: "Trẫm sẽ đến Ô Lô cứu Hạ Hạ, mấy ngày nay các ngươi cứ đến doanh trại như thường lệ để thỉnh an trẫm, cũng không được truyền ra ngoài tin tức trẫm không có ở trong quân doanh."

Ôn Tư Lai không biết Kỳ Diên võ nghệ đầy mình, rất lo lắng, hắn muốn nói lại thôi, sợ Kỳ Diên chỉ là đi chịu chết.

Kỳ Diên cho Ôn Tư Lai lui ra, gọi Vân Nặc mang theo tử sĩ, lại nói: "Phái người đi mời sư phụ của trẫm xuống núi."

Lúc này Trần Lân thẩm vấn xong Lý Vĩ từ trong ngục trở về, đưa ra bức chân dung của người đưa thư giữa Lý Vĩ: "Nhìn vết bớt xanh trên xương mày, lại là tử sĩ của tiên hoàng, tên thống lĩnh đã bỏ trốn kia?"

Sát khí quanh người Kỳ Diên, nếu không phải là hắn, Ôn Hạ làm sao có thể bị những kẻ này bắt đi.

Không chần chừ nữa, hắn thay thường phục mang theo người rời khỏi quân doanh.

...

Gió lạnh gào thét khiến cả màn đêm trở nên bất an.

Gian nhà gỗ xa lạ, xung quanh là đồ trang trí và bày biện hoàn toàn xa lạ, ngay cả trang phục và kiểu tóc của thị nữ hầu hạ trước giường cũng khác với Trung Nguyên.

Khiến Ôn Hạ vừa tỉnh lại đêm qua đã hiểu ra mọi chuyện.

Sau khi ngất xỉu trên xe ngựa, nàng đã tỉnh lại một lần, cố gắng nâng mí mắt nặng trĩu lên, nhìn thấy đồng cỏ mênh m.ô.n.g vô tận bên ngoài rèm xe đang lay động trong gió, trong lòng hoảng hốt, nhưng lại một lần nữa bị người trên xe làm cho hôn mê.

Từ đêm qua tỉnh lại đến tối nay, nàng đã ở trong hành cung của Ô Lô này hai đêm rồi.

Thị nữ không thông ngôn ngữ đối với nàng tuy cung kính, nhưng Ôn Hạ lạnh nhạt, không có thiện cảm với bất cứ thứ gì ở đây.

Nàng biết mục đích bọn họ bắt cóc nàng, sáng nay, Thiền Vu của Ô Lô và muội muội của hắn đến gặp nàng, đã nói ra toàn bộ yêu cầu, bọn họ muốn nàng cầu xin Kỳ Diên đầu hàng, dâng lên nửa giang sơn Đại Thịnh, mỗi năm cống nạp cho Ô Lô, để bảo toàn tính mạng của nàng.

Ôn Hạ đã giấu chữ trong thư, nếu Kỳ Diên thông minh, nhất định sẽ nhìn ra những gì nàng muốn nói.

Nàng sẽ không vì mạng sống của mình mà dâng nửa giang sơn Đại Thịnh cho kẻ thù, lãnh thổ Đại Thịnh là do Ôn gia quân bảo vệ, năm tòa thành ở Bắc Địa là do Ôn Lập Chương đánh hạ. Cho dù nàng không còn là hoàng hậu, nàng cũng là con gái của Ôn Lập Chương. Bọn họ có thể giẫm lên xác nàng mà đi qua, nhưng không thể tùy ý chà đạp trên lãnh thổ Đại Thịnh.

Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, một bóng người cao lớn xuất hiện trong phòng, là Thiền Vu của Ô Lô - Đạt Tư.

Hắn cao như một ngọn núi, rõ ràng chưa đến ba mươi tuổi, lại để râu quai nón xanh đen. Hắn phất tay đuổi thị nữ, cười tủm tỉm đi về phía Ôn Hạ.

Ôn Hạ đứng dậy từ trước bàn, lui về phía lò sưởi, ngăn cách bằng lửa lò.

"Thiền Vu đêm khuya đến phòng của ta, đây chính là lễ nghi mà ngươi muốn Đại Thịnh ta dâng lên nửa giang sơn sao?"

Đạt Tư ngồi bệt xuống tấm thảm da thú trước bàn, "chậc" một tiếng, dùng ngôn ngữ Đại Thịnh nói: "Hôm qua nhìn nàng chưa đủ, thật vất vả muội muội ta không có ở đây, Hoàng hậu nương nương để ta nhìn cho đã đi."

Ánh mắt nóng bỏng của đối phương không hề che giấu, thân ở đất địch, trong lòng Ôn Hạ không sợ là giả, nhưng nàng hiểu rõ không thể mất đi khí thế của hoàng hậu Đại Thịnh, cho dù hiện tại nàng đã không còn được coi là hoàng hậu nữa.

Đạt Tư muốn Kỳ Diên dâng lên thành trì, chắc chắn là không dám động vào nàng, hôm nay hắn nghe thị nữ hầu hạ nàng nói thân thể nàng có bông hoa, buổi trưa liền vội vàng chạy tới, bị muội muội Đạt Châu mắng đuổi đi.

Đạt Tư nuốt nước bọt, giọng nói trầm khàn: "Lại đây."

Ôn Hạ sợ hãi nắm chặt vạt áo trong tay, nhưng trên mặt không muốn lộ ra vẻ nhút nhát, nàng quát: "Thiền Vu đường đường là một quốc chủ, lại không giữ lời hứa?"

Đạt Tư cười khẩy, đứng dậy đi về phía Ôn Hạ: "Một quốc chủ trước tiên là một người đàn ông, ta không thấy việc ta thích Hoàng hậu có

gì mâu thuẫn. Thị nữ đều nói thân thể nàng còn đẹp hơn cả sông Lam Bảo đẹp nhất trên thảo nguyên, để ta xem nào."

Thân hình cao lớn như núi của hắn bao phủ xuống.

Ôn Hạ không chỗ trốn, ngay cả trâm cài trên tóc cũng đã bị lấy đi từ lâu, trong phòng không có vũ khí để tự sát. Bả vai chợt lạnh, nàng kêu lên thất thanh: "Ngươi dừng tay! Ngươi đối xử với ta như vậy, Đại Thịnh sẽ không nghị hòa với ngươi đâu!"

"Đại ca!" Đạt Châu phi ngựa tới, một chưởng đánh bật Đạt Tư ra, chắn trước mặt Ôn Hạ.

Ôn Hạ cố nén nước mắt lưng tròng, run rẩy kéo vạt áo lại.

Đạt Tư vẫn chưa thỏa mãn, ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm cái đầu ló ra sau lưng Đạt Châu.

"Muội chưa có tẩu tẩu, ta muốn để nàng làm tẩu tẩu của muội." Hắn thở hổn hển, quát: "Không cần hoàng đế Đại Thịnh dâng thành trì nữa, lão tử tự mình đánh!"

Đạt Châu tuy còn trẻ, nhưng lại rất trầm ổn, đối với Đạt Tư cũng không hề sợ hãi, dám nổi giận với người anh ruột này: "Đại ca quên cha c.h.ế.t như thế nào rồi sao? Tiên hoàng Đại Thịnh âm hiểm xảo trá, đã đuổi chúng ta đến Nhai Nguyên nhỏ bé, Ô Lô chúng ta đã chịu khổ hai mươi năm!"

"Bây giờ thật vất vả mới có thể chiếm được nửa giang sơn của bọn họ, huynh không muốn sao? Huynh không muốn làm Đại vương vĩ đại nhất sao?"

Đạt Tư cuối cùng cũng bình tĩnh lại, nhưng vẫn nhìn chằm chằm Ôn Hạ: "Nếu nam nhân của nàng không đồng ý thì sao?"

"Nếu hoàng đế Đại Thịnh không đồng ý, vậy thì đại ca muốn xử lý nàng ta như thế nào, muội cũng không quản được."

Đạt Tư nhìn chằm chằm Ôn Hạ hồi lâu, mới miễn cưỡng đi ra ngoài.

Ôn Hạ vẫn luôn lạnh lùng nhìn hai anh em bọn họ, nhưng cuối cùng vẫn nói lời cảm ơn với Đạt Châu, ở trên đất của người khác, không muốn quá gay gắt.

Đạt Châu nói: "Hoàng hậu cũng không cần cảm ơn ta, ngươi nên nghĩ xem ngươi có bao nhiêu trọng lượng trong lòng hoàng đế Đại Thịnh, nếu hắn luyến tiếc quyền thế giang sơn, vậy thì ta cũng sẽ không ngăn cản đại ca nữa. Hai vị tẩu tẩu trước của ta đều c.h.ế.t vì khó sinh, không chắc thân thể yếu ớt như ngươi có thể sống được mấy năm."

"Ngươi còn bảy ngày có thể cầu nguyện hoàng đế Đại Thịnh chuộc ngươi về." Đạt Châu xoay người rời khỏi phòng.

Bảy ngày.

Ôn Hạ ngây người nhìn cổ tay đỏ ửng, giặt sạch khăn tay ướt sũng, soi gương lau cổ, vạt áo đã bị xé rách, trên vai nàng cũng lưu lại vết thương do móng tay cào.

Nước mắt rơi xuống, nhưng Ôn Hạ không dám khóc, dùng hết sức lau sạch làn da bị chạm vào.

Đi về phía giường, nàng đã toàn thân mệt mỏi, bọn họ không biết đã hạ dược ở đâu, khiến nàng căn bản không có sức lực để bỏ trốn, rõ ràng nàng đã dập tắt mùi hương nồng nặc trong phòng rồi.

Ôn Hạ nhắm mắt lại, nàng dường như hiểu rõ phần nào tính cách của Kỳ Diên, hắn sẽ không dùng giang sơn để chuộc nàng.

Bảy ngày chỉ là thời hạn hắn đưa ra, với tính cách của hắn, hắn là sẽ mang theo võ nghệ cao cường của mình đến cứu nàng trong bóng tối.

Sau đó g.i.ế.c ra khỏi Ô Lô, trở về Đại Thịnh tập hợp binh mã tấn công Ô Lô.

Hắn vốn không phải là người dễ bị uy hiếp, căn bản không cho phép có người dám bắt nạt hắn.

Một ngày trôi qua, Ôn Hạ không đợi được Kỳ Diên, cũng không thấy có động tĩnh gì.

Nàng có thể đi ra ngoài cửa phòng, từng dãy nhà gỗ vuông vức, khắp nơi đều có binh lính canh giữ, ngay cả một con chim bay qua cũng có thể nhìn thấy rõ ràng. Kỳ Diên làm sao có thể đến được?

Ngày thứ hai lại trôi qua như vậy.

Ngày thứ ba, ngày thứ tư.

Đạt Tư lại đến phòng nàng, bày biện thịt cừu nướng và rượu mạnh, bảo nàng hầu hạ hắn dùng bữa.

Ôn Hạ ngoảnh mặt đi: "Ta là Hoàng hậu Đại Thịnh, không phải nô tỳ."

Đạt Tư cũng không tức giận, nhấp một ngụm rượu rồi nhìn nàng: "Còn ba ngày nữa. Bốn ngày ta đều đã nhẫn nhịn rồi, ba ngày chẳng lẽ còn không nhịn được?"

Hắn đã rất chắc chắn Kỳ Diên sẽ không đến chuộc nàng.

Nhưng Ôn Hạ lại không nói rõ được vì sao có một cảm giác tin rằng Kỳ Diên nhất định sẽ đến.

Hắn tuy là tên khốn, nhưng từ nhỏ đã bảo vệ tất cả những gì thuộc về hắn, không cho người khác có cơ hội làm khó.

Ôn Hạ âm thầm tính toán thời gian.

Ngày thứ năm, màn đêm buông xuống, Kỳ Diên vẫn chưa xuất hiện.

Ôn Hạ đứng dưới mái hiên, mãi đến khi nhìn thấy bóng tối bao phủ khắp bầu trời, gió đêm nổi lên cuồng bạo, nàng mới vịn tường chậm rãi quay về phòng, cả người vẫn không có chút sức lực.

Nàng cho cung nữ lui ra, mặc y phục lên giường, những ngày này nàng chỉ dám ngủ như vậy.

Đêm nay gió bắc thét gào, tiếng gió rít như ma quỷ tru lên, vang vọng khắp màn đêm tĩnh mịch.

Ôn Hạ nhìn chằm chằm vào căn phòng trống trải, không có chút buồn ngủ, mở to đôi mắt nặng trĩu nhìn vào khoảng không, lại mơ hồ nhìn ra một chút ảo giác.

Nàng thấy Kỳ Diên như thường lệ, mặc áo choàng đen tuyền đứng trước giường nàng, cao lớn, uy nghiêm.

Hắn cúi người xuống, hốc mắt đỏ hoe, đưa tay ôm nàng.

Ôn Hạ kinh ngạc nhìn kỹ, mãi đến khi cánh tay nóng bỏng chạm vào người nàng, nàng mới run rẩy mở môi: "Hoàng..."

"Là ta."

"Ta đến muộn rồi, Hạ Hạ."

Kỳ Diên đút một viên thuốc vào miệng nàng: "Trong gió có thuốc mê, nàng hãy uống thuốc giải."

Hắn đỡ nàng ngồi dậy, bàn tay to nắm lấy mắt cá chân nàng, xỏ giày thêu cho nàng.

"Thuốc mê này rất mạnh, không biết nàng đã hít vào bao nhiêu, nàng có thể đi được không?"

"Chắc là trong thức ăn của ta đã bị bỏ thuốc từ lâu rồi, ta chỉ còn sức đi chậm."

"Không sao." Kỳ Diên xỏ giày xong cho nàng, một tay ôm nàng lên, tay kia nắm chặt kiếm: "Ta đưa nàng đi."

Ôn Hạ có chút rưng rưng nước mắt, cho dù nàng đã nghĩ rằng sau này sẽ không bao giờ gặp lại Kỳ Diên, cho dù có gặp lại hắn, nàng cũng sẽ không còn cảm xúc d.a.o động.

Nàng thậm chí đã nghĩ kỹ, bảy ngày sau nếu không đợi được Kỳ Diên đến, nàng sẽ tự vẫn, tuyệt đối không liên lụy Đại Thịnh.

Bên ngoài màn đêm dày đặc, binh lính dưới mái hiên đều đã gục ngã vì thuốc mê theo gió bay tới.

Nhưng cho dù có nhiều người ngã xuống như vậy, vẫn có binh lính canh gác phát hiện ra, trong màn đêm vang lên vô số tiếng c.h.é.m giết.

Có tử sĩ đoạn hậu, Kỳ Diên ôm chặt Ôn Hạ bay lên xà nhà, xông vào màn đêm.

Gió lạnh thổi vào tóc mai, làm má nàng đau rát. Ôn Hạ ôm chặt Kỳ Diên, vùi mặt vào lồng n.g.ự.c rộng lớn của hắn, nhớ lại những ngày này, nàng vẫn không nhịn được mà run rẩy.

Chương 81: Chương 78

Bị gió lạnh thổi đến lạnh cóng, Ôn Hạ không dám mở miệng, sợ làm Kỳ Diên phân tâm. Kỳ Diên không ngừng nghỉ một khắc nào, cũng không nói chuyện với nàng, nàng nín thở, chưa bao giờ nàng trải qua tốc độ nhanh như vậy. Giờ phút này đang ở biên giới Ô Lô, bọn họ nhất định phải trở về Đại Thịnh trong đêm nay mới an toàn.

Ôn Hạ ôm Kỳ Diên, mặc cho gió lạnh thổi tai nàng đau rát, cả người nàng cũng lạnh đến run rẩy, nhưng vẫn luôn cố gắng chịu đựng.

Cuối cùng Kỳ Diên cũng mượn một cành cây dừng lại, chân đạp lên thân cây to khỏe, đỡ nàng ngồi lên cành cây.

Ôn Hạ một tay vịn cành cây bên cạnh, một tay nhìn xuống khoảng không bên dưới, lòng còn sợ hãi.

"Nàng lạnh sao?" Kỳ Diên cởi thắt lưng, cởi áo ngoài đưa cho Ôn Hạ. Hắn ăn mặc gọn nhẹ, hôm nay cũng không mặc áo choàng lớn.

Ôn Hạ lắc đầu: "Chàng mặc vào đi, ta chịu được."

Kỳ Diên mím chặt môi mỏng, khoác áo ngoài lên vai nàng, khi ngón tay hắn chạm vào vai cổ nàng, Ôn Hạ vô thức nhớ tới Đạt Tư xé y phục nàng, không nhịn được mà khẽ run lên.

Kỳ Diên khựng lại, đôi mắt thăm thẳm yên lặng nhìn nàng cụp mi xuống, vẻ mặt thất thần của nàng rõ ràng không phải vì hắn.

Lòng Kỳ Diên thắt lại, nghĩ đến khả năng xấu nhất, trong lòng chỉ còn lại sự xót xa, nhịn xuống sát khí đối với Đạt Tư, trầm giọng hỏi:

"Thiền Vu Ô Lô có bất kính với nàng không?"

Ôn Hạ ngước mắt lên, không biết nên trả lời thế nào.

Đôi mắt hạnh long lanh nước của nàng hơi đỏ lên, cố gắng kìm nén sự tủi thân.

Kỳ Diên toàn thân tỏa ra sát khí, đôi mắt hung dữ: "Ta sẽ lấy đầu hắn để báo thù cho nàng."

"Không có, hắn chỉ, chỉ nhìn ta thôi." Ôn Hạ nắm chặt áo ngoài của Kỳ Diên trên vai, cố gắng nhịn xuống cảm giác khó chịu, nỗ lực giữ bình tĩnh nói: "Ta không mất trong trắng."

"Hắn dùng hai mắt nhìn nàng, vậy ta sẽ móc hai mắt hắn ra." Kỳ Diên thắt c.h.ặ.t t.a.y áo khoác ngoài trên vai Ôn Hạ thành một nút thắt, coi như áo choàng để nàng bớt lạnh.

Ôn Hạ cau mày, hỏi: "Chúng ta không đồng ý điều kiện của Ô Lô, ta có liên lụy Đại Thịnh không?"

"Không liên quan gì đến nàng."

Kỳ Diên nhìn thẳng vào mắt nàng rất nghiêm túc: "Đánh trận là chuyện của quân vương, của võ tướng và triều thần, hưng vong của vương triều cũng không liên quan gì đến nữ nhân, đừng để mấy câu chuyện hồng nhan họa thủy trong sử sách mê hoặc. Nếu ta thua, đó là ta vô năng, không liên quan gì đến nàng."

Ôn Hạ hơi sững sờ, lần đầu tiên nhìn Kỳ Diên như vậy.

Nàng từ năm tuổi đã biết suy nghĩ của hắn lộn xộn, khác người thường, không ngờ hắn lại có cách nhìn thấu đáo như vậy.

Kỳ Diên nhìn quanh bóng tối: "Ta nghỉ ngơi một lát, nàng chú ý một chút. Nếu sợ thì vịn chặt cây, hoặc vịn tay ta."

Ôn Hạ gật đầu, không nói gì nữa.

Kỳ Diên ngồi trên cành cây bên cạnh nàng, nhắm mắt điều chỉnh hơi thở.

Ôn Hạ ôm lấy thân cây to, dưới chân là khoảng không, cây đại thụ cao cao cách mặt đất còn hai trượng.

Xung quanh yên tĩnh, không có người Ô Lô nào đuổi theo nữa.

Kỳ Diên điều chỉnh xong, mở mắt ra hỏi Ôn Hạ: "Là tử sĩ của tiên đế bắt cóc nàng sao?"

"Ừm, hắn tự xưng là Phù Ninh, giữa mày có một nốt ruồi xanh, còn đưa tín vật của Thái hậu cho ta, nên ta mới tin hắn."

"Bọn họ đã làm gì nàng trên đường?"

Ôn Hạ lắc đầu: "Ta bị trúng thuốc mê, tỉnh lại đã ở trong hành cung của Ô Lô rồi."

"Nếu có tinh lực, nàng có thể kể cho ta nghe những gì nàng thấy và nghe được ở Ô Lô trong mấy ngày nay."

Kỳ Diên đỡ Ôn Hạ đứng vững trên cành cây, ôm nàng thi triển khinh công tiếp tục lên đường, ở một ngôi miếu ngoài thành dắt ra con ngựa bọn họ đã chuẩn bị sẵn, mang theo Ôn Hạ phi ngựa đi.

Ôn Hạ vừa kể lại những gì đã trải qua mấy ngày nay, vừa kể cho Kỳ Diên nghe những cuộc đối thoại giữa anh em Đạt Tư.

Ngựa phi nước đại trong màn đêm rộng lớn, xuyên qua con đường rợp bóng cây, gió thổi vù vù.

Bỗng nhiên một trận tiếng tên xé gió vang lên, Ôn Hạ được Kỳ Diên dùng một tay ôm chặt, nàng còn chưa kịp nhìn rõ xung quanh, đã nghe thấy vài tiếng trường kiếm chặn tên.

Kỳ Diên ôm nàng nhảy xuống ngựa, bốn phía đã xuất hiện mười mấy bóng đen, người cầm đầu chính là Phù Ninh.

"Đừng sợ." Kỳ Diên nói.

Ôn Hạ ôm chặt lấy hắn, theo sát bước chân của hắn. Nàng chưa từng gặp phải tình cảnh bị người ta vây quanh bằng kiếm, ánh kiếm lạnh lẽo, nàng đương nhiên sợ hãi, nhưng nàng không hề tỏ ra nhút nhát.

Kỳ Diên liếc nhìn Phù Ninh: "Nếu các ngươi đã thích Ô Lô như vậy, trẫm cũng thành toàn cho các ngươi được chôn vùi trên mảnh đất này."

Phù Ninh nói: "Chúng ta cũng không biết Hoàng thượng còn có võ nghệ phòng thân, khó trách tiên đế dặn dò ta tiếp tục nuôi dưỡng ngàn tử sĩ, đáng tiếc Hoàng thượng lại đuổi cùng g.i.ế.c tận, cũng đừng trách chúng ta."

Ôn Hạ nghe không hiểu lời này, sao lại có thể lôi tiên đế nhân từ hiền đức vào chuyện này?

Mười mấy người đồng loạt vây quanh bọn họ.

Hơi thở nóng rực của Kỳ Diên phả vào tai Ôn Hạ: "Lát nữa ta sẽ đưa nàng lên lưng ngựa, nàng cứ việc chạy về phía Nam, ta sẽ đến hội hợp với nàng, đừng sợ."

Ôn Hạ còn chưa kịp trả lời, Kỳ Diên đã che chở nàng, giao chiến với đám tử sĩ kia.

Tiếng kiếm vang lên.

Tiếng gió rít.

Tiếng kiếm sắc bén đ.â.m xuyên qua da thịt.

Tất cả đều khiến Ôn Hạ vô cùng sợ hãi.

Con đường nhỏ đầy rẫy xác chết, đều là do Kỳ Diên giết, trong không khí Ôn Hạ chỉ ngửi thấy mùi m.á.u tanh nồng nặc cùng mùi

mồ hôi trên người Kỳ Diên.

Nàng vẫn luôn được hắn bảo vệ, không hề hấn gì, ngược lại hắn bị thương hai nhát kiếm.

Giờ chỉ còn lại Phù Ninh và một tên võ sĩ của Ô Lô.

Hai người phối hợp trước sau, Kỳ Diên vừa phải mang theo Ôn Hạ, không tiện bỏ nàng lại, cũng không tiện đưa nàng lên lưng ngựa.

Tuy Ôn Hạ không hiểu võ nghệ, nhưng cũng hiểu Kỳ Diên phải đợi đánh bại một trong hai người kia mới dám đưa nàng lên lưng ngựa.

Hai người kia tấn công trước sau, võ nghệ cao cường.

Cánh tay Kỳ Diên lại trúng một kiếm, may mắn né tránh linh hoạt, không phải vết thương lớn.

Hắn biết cứ tiếp tục đánh như vậy, trừ phi kéo dài thời gian đến khi Vân Nặc và những người khác đến, nếu không rất khó chiến thắng.

Công lực của Phù Ninh rất cao, bằng không sao có thể làm tử sĩ của phụ hoàng hắn.

Kỳ Diên không đánh trực diện nữa, sau nhát kiếm này, hắn giả vờ bị thương, ngã thẳng xuống đất.

Cơ thể hắn ngã xuống cũng đè lên Ôn Hạ, một tay hắn chống kiếm, một tay vuốt ve má nàng.

Ôn Hạ mở to mắt, cứ tưởng Kỳ Diên bị thương vào chỗ hiểm.

Giọng nàng nghẹn ngào: "Hoàng thượng mau đứng dậy, phía sau người Phù Ninh đang đến kìa!"

Kỳ Diên cười yếu ớt.

Miệng hắn an ủi Ôn Hạ đừng sợ, ánh mắt giả vờ ngã xuống đất lại đang quan sát bóng người phản chiếu trên kiếm.

Phù Ninh cầm kiếm đi tới, cười lạnh: "Mấy chiêu kiếm pháp của Hoàng thượng là học được từ kiếm thuật của Vệ Liên Nguyên? Đáng tiếc, cho dù vị hiệp sĩ này có nổi tiếng đến đâu, người cũng chỉ là kẻ bại trận dưới tay chúng ta. Đây là võ sĩ dũng mãnh nhất Ô Lô, cũng là Hắc Sát nổi danh trong giang hồ, ngay cả Vệ Liên Nguyên đến cũng chỉ có thể hòa với hắn."

Phù Ninh giơ cao kiếm c.h.é.m xuống: "Lấy đầu người đổi lấy vương vị chư hầu, cũng không thiệt."

Một tiếng "đừng" nghẹn ngào của Ôn Hạ vang lên.

Tiếng "phập" ngay sau đó vang lên.

Là Kỳ Diên đột ngột nhảy bật dậy, đ.â.m kiếm vào cổ họng Phù Ninh, phản công gọn gàng dứt khoát.

Máu b.ắ.n tung tóe lên mặt Ôn Hạ, Kỳ Diên nhanh chóng kéo nàng vào lòng, huýt sáo gọi tuấn mã tới, ôm nàng lên lưng ngựa, động tác dứt khoát lưu loát.

Hắn nhìn sâu vào Ôn Hạ một cái, muốn lau vết m.á.u trên mặt nàng, thật áy náy.

Không còn nhiều thời gian, hắn chỉ nói: "Đừng quay đầu lại." Vỗ mạnh vào bụng ngựa, Kỳ Diên đuổi ngựa đi cho Ôn Hạ, nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt tên võ sĩ Ô Lô kia.

Đối phương ra chiêu chính xác, tàn nhẫn, đánh đơn đã càng thể hiện công lực thâm hậu của người này.

Kỳ Diên từng giao đấu với sư phụ mình, rất rõ ràng lời Phù Ninh nói không sai, công lực của người này hoàn toàn ở trên hắn.

Trong đầu hắn chỉ có một ý nghĩ, không thể để người này đuổi kịp Ôn Hạ.

Xoay người vung kiếm, hắn đánh lạc hướng, dồn toàn bộ nội lực vào tay trái không cầm kiếm, đánh mạnh về phía người này.

Máu phun ra từ đối diện, b.ắ.n lên người Kỳ Diên, đối phương cũng bị hắn đánh lui ra xa mấy trượng.

Nội lực tiêu tán gần hết, Kỳ Diên cắn răng, cầm kiếm đ.â.m về phía người này.

Tên võ sĩ Ô Lô vạm vỡ ngã xuống đất không dậy nổi, nhưng lại học được chiêu thức của Kỳ Diên.

Khoảnh khắc kiếm của Kỳ Diên đ.â.m vào người hắn, hắn lăn người né tránh, cao lớn như người khổng lồ, hai tay đánh lên đỉnh đầu Kỳ Diên.

Khuôn mặt Kỳ Diên đau đớn méo mó, gân xanh trên thái dương nổi lên lan ra khắp cổ.

Toàn thân như bị thiêu đốt, hắn dường như hiểu mình đang phải chịu đựng điều gì, nhưng lại bị khống chế kinh mạch huyệt đạo, không thể phản kháng.

Hai mắt đỏ ngầu, Kỳ Diên chỉ còn lại sự tuyệt vọng.

Trong rừng núi tĩnh mịch, tiếng vó ngựa từ xa đến gần, bóng dáng người cưỡi ngựa nhỏ nhắn mà kiên cường, yếu ớt mà kiên định, lao về phía hắn.

Nỗi sợ hãi trong mắt Kỳ Diên càng sâu, môi mỏng mấp máy, bị nội lực cường đại của đối phương khống chế, hắn ngay cả một chữ "đừng" cũng không thể thốt ra.

Ôn Hạ xuống ngựa, nhặt thanh kiếm trên mặt đất, hai tay run rẩy.

Tên võ sĩ Ô Lô bóp xương đầu Kỳ Diên, khinh thường liếc nhìn Ôn Hạ đang run rẩy.

Bàn tay to lớn của hắn như lưỡi đao, từ xương sọ Kỳ Diên kéo mạnh xuống xương sống.

Khuôn mặt Kỳ Diên hoàn toàn dữ tợn.

Có m.á.u chảy ra từ mắt hắn.

Nỗi đau đớn khắp người hắn đã không thể diễn tả bằng lời.

Hắn đang nghĩ, hắn không thể kéo Ôn Hạ xuống cùng trong giây phút cuối đời.

Hắn đang nghĩ, sư phụ nói đúng, hắn có thể đứng trên đỉnh cao quyền lực, nhưng đó không phải đỉnh cao của võ học. Giang hồ rộng lớn, hắn chỉ là kẻ mạnh ở một góc nhỏ. Ngoài kia còn có cao nhân.

Tứ chi bách hài đều đau đớn.

Trong ánh mắt đỏ hoe, Ôn Hạ đã sắp đến gần tên võ sĩ kia.

Váy nàng bay phấp phới, cánh tay mảnh mai đang cầm kiếm cũng run rẩy, làm sao có thể làm người này bị thương dù chỉ một chút.

Kỳ Diên dùng hết sức lực tụ khí, phá vỡ kinh mạch bị phong bế, hai tay cuối cùng cũng có thể cử động.

Hắn rút con d.a.o găm bên hông đ.â.m vào tim người này.

Đối phương ngã xuống, không thể tin nổi nhìn Kỳ Diên, nheo đôi mắt hẹp dài, cố gắng dùng chút sức lực cuối cùng để g.i.ế.c Kỳ Diên.

Kỳ Diên không thể cử động nữa.

Hắn nằm trên đất, m.á.u phun ra từ miệng, nhìn tên võ sĩ đang cố gắng đứng dậy, khàn giọng nói với Ôn Hạ: "Đâm hắn."

Ôn Hạ khóc òa, không thể nào điều khiển được hai tay, nàng rõ ràng không muốn run rẩy.

Nàng nhắm mắt lại, con d.a.o đ.â.m mạnh vào.

"Được rồi..." Kỳ Diên khàn giọng nói.

Ôn Hạ mở mắt ra, tên võ sĩ kia đã bất động, kiếm của nàng đ.â.m vào tim hắn, m.á.u nhuộm đỏ váy nàng. Nàng đột nhiên buông tay, loạng choạng đi đỡ Kỳ Diên.

Kỳ Diên toàn thân không còn sức lực, huýt sáo ra hiệu cho ngựa nằm xuống.

Cơ thể hắn cao lớn, Ôn Hạ không đỡ nổi hắn.

Hắn liền bò trên mặt đất, Ôn Hạ kéo tay hắn cho hắn mượn lực, cuối cùng cũng đưa hắn lên lưng ngựa, nàng ngồi phía sau hắn.

Ôn Hạ thúc ngựa chạy vào màn đêm.

Nàng biết Kỳ Diên đang chảy máu, thậm chí thời gian trôi qua từng chút một, hắn cũng không nói thêm một lời nào với nàng.

Hắn c.h.ế.t rồi sao?

Lẽ ra phải hoảng loạn, nhưng Ôn Hạ lại không dám rơi một giọt nước mắt nào, nắm chặt dây cương, cánh tay mảnh mai ôm chặt Kỳ Diên trong vòng tay.

“Hạ Hạ…”

“Ta ở đây.” Kỳ Diên rốt cuộc lên tiếng.

“Nàng còn biết cưỡi ngựa sao?”

Giọt lệ nóng hổi lăn dài trên gò má, Ôn Hạ hỏi: “Hoàng thượng có sao không?”

Kỳ Diên nói năng đã chậm chạp: "Trẫm đã g.i.ế.c cao thủ lợi hại như vậy trên giang hồ, là trẩm giết. Không, cũng có công lao của nàng." Hắn cười yếu ớt.

Ôn Hạ đang hỏi hắn thân thể có đáng ngại hay không.

Kỳ Diên không nói nữa.

Con ngựa nâu bên dưới đã bị m.á.u của hắn nhuộm đỏ, xương sống dường như đã gãy, toàn thân không thể cử động, cũng không thể điều động một chút nội lực nào trong cơ thể, thậm chí hắn đã hoàn toàn không thể dò ra nội tức.

Công lực của hắn đã bị phế bỏ.

Toàn bộ công lực mà hắn luôn tự hào đã không còn nữa.

Hắn đã từng hứa với Ôn Hạ sẽ đưa nàng bay đi ngắm hoa hạnh, sẽ đưa nàng bay vào cầu vồng để ngắm nhìn cầu vồng.

Những lời hứa này, hắn không thể thực hiện được nữa rồi.

A, nàng giờ đã là người của Hoắc Chỉ Chu.

Nàng đã không còn liên quan gì đến hắn nữa.

Kỳ Diên bất lực gục đầu xuống, mũi chạm vào mùi cỏ nồng nặc trên người con ngựa.

Hắn chắc sẽ c.h.ế.t vào đêm nay.

Có thể c.h.ế.t trong vòng tay Ôn Hạ, đoạn nhân duyên ngắn ngủi giữa hắn và nàng coi như cũng có nơi kết thúc.

Giọng nói mềm mại của Ôn Hạ mang theo tiếng khóc: "Kỳ Diên, chàng tỉnh lại đi, lại có kẻ xấu đến rồi, ta sợ."

Kỳ Diên chỉ muốn c.h.ế.t một cách yên ổn, cuối cùng cũng chịu đựng cơn đau dữ dội ở xương sống, ngẩng đầu lên, sờ soạng tìm d.a.o găm, lấy hơi cuối cùng cảnh giác nhìn về phía trước.

Bóng dáng gầy gò xách đèn lồng đi tới từ cuối con đường dừng lại phía trước, tà áo bay phấp phới có vài phần tiên phong đạo cốt, phía sau cũng có vài bóng dáng cao lớn dừng lại.

Kỳ Diên không cần nhìn kỹ cũng biết đó là sư phụ của hắn - Vệ Liên Nguyên.

Toàn thân hắn thả lỏng, dùng chút sức lực cuối cùng nói ra hai chữ "đừng sợ", rồi cổ rũ xuống.

……

Màn đêm đen kịt như mực bao trùm lấy đất trời.

Trong doanh trại Đại Thịnh, Vệ Liên Nguyên cùng bốn đồ đệ khiêng Kỳ Diên đang hôn mê bất tỉnh, bước nhanh vào trong trướng.

Máu tươi nhỏ giọt xuống bãi cỏ úa vàng.

Ôn Hạ ngây ngốc đứng ngoài cửa trướng, nhìn y phục nhuốm m.á.u của Kỳ Diên, hai má lạnh ngắt.

Cho đến khi nhìn thấy Ôn Tư Lai vội vàng chạy đến sau khi nhận được tin, Ôn Hạ hai chân mềm nhũn, ngã vào lòng huynh ấy.

"Hạ Hạ! Muội đã về rồi!"

Ôn Tư Lai mừng rỡ khôn xiết, cẩn thận kiểm tra những nơi dính m.á.u trên người muội muội, mắt đỏ hoe: "Muội bị thương ở đâu? Đại ca đưa muội đi chữa trị!"

"Muội không bị thương." Ôn Hạ nhìn trướng bạt: "Kỳ Diên có c.h.ế.t không?"

Ôn Tư Lai ngẩn ra: "Hoàng thượng bị thương nặng?"

Ôn Hạ gật đầu.

Ôn Tư Lai đưa nàng vào trướng.

Bốn đồ đệ của Vệ Liên Nguyên đứng bên giường đưa dao, dâng nước, Vệ Liên Nguyên đang dùng lưỡi d.a.o mỏng sắc bén rạch vài đường trên lưng Kỳ Diên.

Toàn thân hắn không còn cảm giác, nằm sấp trên giường, ngay cả cơn đau do d.a.o cắt cũng không thể đánh thức hắn.

Ôn Hạ quay đầu đi, không dám nhìn nữa.

Ôn Tư Lai che đầu muội muội vào ngực: "Qua trướng của đại ca đi, muội tắm rửa trước, ta ở đây trông chừng hoàng thượng."

Ôn Hạ gật đầu, được Ôn Tư Lai che chở đi ra khỏi trướng bạt đầy mùi m.á.u tanh này.

Ôn Tư Lai lo lắng Ô Lô sẽ đến tập kích, quân tình là quan trọng nhất, không có thời gian ở bên cạnh Ôn Hạ, dặn dò nàng nghỉ ngơi cho tốt trong trướng, có tin tức gì về Kỳ Diên sẽ có người đến báo cho nàng.

Ôn Hạ để Ôn Tư Lai chuyên tâm lo việc quân.

Thân vệ của Ôn Tư Lai chuẩn bị nước nóng cho nàng, những người này Ôn Hạ đều quen biết, giờ đây đặt chân lên đất Đại Thịnh mới thực sự yên tâm.

Nhưng nàng lại lo lắng cho Kỳ Diên.

Ân oán giữa bọn họ trước đây không liên quan gì đến đêm nay.

Hắn có thể mạo hiểm đi cứu nàng, còn bị thương nặng như vậy, lúc nãy trên lưng ngựa, nàng suýt nữa nghĩ rằng Kỳ Diên sắp tắt thở.

Hắn chảy nhiều m.á.u như vậy, cả người cũng như bị lột da rút gân, Vệ Liên Nguyên vẻ mặt nghiêm trọng, mấy vị thiếu hiệp trẻ tuổi kia cũng đầy vẻ cẩn trọng.

Ôn Hạ biết, vết thương của Kỳ Diên còn nghiêm trọng hơn nàng tưởng.

Nàng không nghỉ ngơi nhiều, sau khi tắm rửa xong liền thay áo bông vải thô của tiểu binh, búi tóc dài ra sau gáy, dùng một đôi đũa tre cố định lại.

Ôm lấy nước và một cái bánh trên bàn của tam ca vừa ăn vừa lo lắng, đây là lần đầu tiên Ôn Hạ ăn vội vàng như vậy, qua loa ăn xong liền đi đến trướng soái.

Ba vị thiếu hiệp trẻ tuổi đã ngồi trong trướng, chỉ có Vệ Liên Nguyên đang truyền nội lực cho Kỳ Diên, một thiếu hiệp đỡ lấy thân thể không thể ngồi dậy của hắn.

Kỳ Diên nhắm chặt hai mắt, đầu không có điểm tựa rũ xuống, khóe mắt đóng vệt máu, đôi môi mỏng vẫn còn đỏ như vừa bị m.á.u nhuộm.

Cả người hắn trông vô cùng thê thảm.

Ôn Hạ ngẩn người nhìn hồi lâu, không thể giúp được gì, hỏi vị thiếu hiệp đang phân loại thảo dược bên cạnh.

"Hoàng thượng đã ổn chưa?"

"Đã giữ được mạng rồi, nhưng sau này là nằm hay đi lại được, chỉ có thể trông chờ vào tạo hóa của người."

Ôn Hạ sững sờ, hốc mắt nóng lên.

Nàng đúng là hận Kỳ Diên, nhưng sau khi hắn đồng ý thả nàng đi, hận ý của nàng đã không còn mãnh liệt như vậy nữa. Sau đó ở bên

cạnh Hoắc Chỉ Chu, nàng chưa từng nhớ đến hắn một ngày nào, chỉ nhìn đôi mắt dịu dàng của Hoắc Chỉ Chu nghĩ về tương lai của mình, lên kế hoạch cho cuộc sống sau này, nào còn để Kỳ Diên trong lòng nữa.

Giờ đây đối mặt với hắn, nàng chỉ mong hắn mau chóng đánh lui quân địch, trả lại sự bình yên cho Đại Thịnh.

Còn về sau hắn phải chịu báo ứng gì, tự có trời cao trừng phạt.

Nhưng hắn lại vì nàng mà bị thương.

Ôn Hạ không nói nên lời cảm giác trong lòng, nàng đương nhiên mong hắn khỏe lại, đánh lui Ô Lô.

Ba vị thiếu hiệp đang phân loại thảo dược, rồi lại lấy ra đan dược.

Ôn Hạ nói: "Ta có thể giúp gì không?"

Người bên cạnh có tướng mạo anh tuấn, tên là Tống Cảnh Bình, chàng ta liếc nhìn sau tấm bình phong, nói với Ôn Hạ: "Không cần hoàng hậu nương nương ra tay. Bọn ta đều nghe sư phụ khoe khoang có một đồ đệ làm hoàng đế, nên nghe được không ít chuyện bí mật trong cung, trước đây hắn ức h.i.ế.p người như vậy, người còn phải hầu hạ hắn sao?"

Đàm Tấn bên cạnh có vẻ ngoài non nớt, tuấn tú, nhưng lại cao lớn vạm vỡ cũng nói: "Hoàng hậu nương nương cứ nghỉ ngơi đi, đôi tay xinh đẹp như vậy không nên giúp hắn lau mông, có việc gì bọn ta sẽ gọi thị vệ đến làm."

Ôn Hạ nhận lấy hảo ý của bọn họ, nghiêm túc nói: "Hắn thực sự đã không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa sao?"

"Sư phụ ra tay, đương nhiên là vậy."

Ôn Hạ gật đầu: "Vậy làm phiền các vị rồi."

Ra khỏi trướng soái, nàng trở về trướng của Ôn Tư Lai.

Tam ca đêm nay đều ở trên vọng lâu, thân vệ đến nhắn nàng đi ngủ sớm.

Ôn Hạ nằm nghiêng trên chiếc giường cứng, mãi đến khi trời sắp sáng mới ngủ thiếp đi.

Chương 82: Chương 79

Kỳ Diên bị thương nặng, ngủ đến tận chiều tối mới tỉnh lại.

Hắn nhìn quanh bốn phía, câu đầu tiên khi tỉnh lại là: “Ôn Hạ đâu?”

Trần Lân cùng những người khác đã chặn hậu đêm qua đã trở về doanh trại, Trần Lân tiến lên bẩm báo: “Hoàng hậu nương nương đang ở trong trướng của Ôn tướng quân, Ôn tướng quân đã bố trí một trướng khác.”

Kỳ Diên lúc này mới như trút được gánh nặng mà thở phào nhẹ nhõm, nhưng xương sống và lưng đau nhức vô cùng, toàn thân không chỗ nào không đau.

Hắn nhịn cơn đau chưa từng trải qua này, giọng nói khàn đặc vô lực: "Nàng ấy có bị thương ở đâu không?"

"Hoàng hậu nương nương không có vết thương ngoài da, thái y đã kiểm tra rồi. Nương nương bị chuốc thuốc mê nhiều ngày, hiện giờ chỉ là thể xác suy yếu, nhưng tĩnh dưỡng mười ngày là có thể dần dần bài trừ độc tố, dưỡng lại tinh thần."

Trần Lân cánh tay cũng bị thương, quấn băng gạc, đầy lo lắng nhìn Kỳ Diên đang nằm trên giường: "Hoàng thượng, người hiện giờ càng nên bảo trọng long thể, chớ nên để bị thương nữa."

"Nàng ấy cần gì cũng phải chuẩn bị chu toàn cho nàng ấy, trải giường cho nàng ấy mềm mại một chút, vào thành tìm cho nàng ấy một cung nữ, phái hai ám vệ bảo vệ nàng ấy mọi lúc."

Dặn dò xong, Kỳ Diên đau đến mức hít một hơi lạnh, vừa định giơ tay lên liền cảm thấy vô cùng mệt mỏi: "Phù trẩm dậy, quân đội thế nào rồi?"

Trần Lân tiến lên, nhưng chỉ chỉnh lại chăn cho Kỳ Diên, không hề đỡ hắn dậy.

Kỳ Diên khó chịu nhíu mày, cánh tay hơi nhấc lên, nhưng phát hiện chỉ có thể miễn cưỡng nâng đến bụng, mặc cho hắn có dùng sức thế nào, hai tay cũng không thể nhúc nhích.

Mà khi dùng sức, toàn thân đau đớn càng thêm dữ dội, Kỳ Diên sững người, lúc này mới nhớ tới tối qua tên cao thủ Ô Lô kia đã phá huyệt đạo trên người hắn...

Hắn ngẩng đầu nhìn Trần Lân, rõ ràng là đôi mắt luôn thâm sâu khó dò, giờ phút này lại dâng lên nỗi sợ hãi.

Hắn, Kỳ Diên, cũng có thứ để sợ.

Trần Lân không nỡ nhìn hắn, vừa lúc Vệ Liên Nguyên và Tống Cảnh Bình đi vào, Trần Lân vội vàng cúi người lui sang một bên.

Kỳ Diên nhìn Vệ Liên Nguyên, sư phụ hai năm không gặp vẫn như xưa, tiên phong đạo cốt, gầy gò cao ráo, hơn năm mươi tuổi mà vẫn tinh anh, một đầu tóc đen không hề có vẻ già nua.

Trong mắt Vệ Liên Nguyên đầy vẻ nghiêm nghị và tiếc nuối, nỗi đau cũng không kém Kỳ Diên.

Kỳ Diên hai mắt đỏ hoe, lúc hơi nóng dâng lên mới cảm thấy hai mắt đều đau, thị lực dần dần mờ đi.

"Sư phụ..." Kỳ Diên cổ họng khẽ chuyển động, giọng nói khàn đặc.

"Hiện tại trên người chỗ nào đau nhất?"

"Lưng, còn có chỗ này." Kỳ Diên chỉ ra mấy huyệt đạo trên người.

Vệ Liên Nguyên ngồi xuống bên giường hắn: "Yên tâm tĩnh dưỡng đi, có thể khỏe lại đứng lên được hay không, là do chính con."

Kỳ Diên sững sờ, hốc mắt đỏ hoe, đã bị chấn động đến mức không nói nên lời.

Lâu sau hắn mới hỏi: "Con có phải sau này không thể dùng khinh công nữa không?"

Hắn nhìn chằm chằm Vệ Liên Nguyên, cầu mong nghe được một câu an ủi từ Vệ Liên Nguyên.

Đáng tiếc Vệ Liên Nguyên nói: "Còn muốn dùng khinh công, con có thể đứng dậy tử tế đã là tốt lắm rồi."

Kỳ Diên như bị điếc, không còn nghe thấy bất kỳ âm thanh nào nữa.

Quả nhiên như hắn dự liệu, tối qua tên cao thủ Ô Lô kia một chưởng đánh vào đỉnh đầu hắn, lại dùng chưởng đao c.h.é.m vào xương sống hắn, cơn đau thấu xương kia khiến hắn hiểu rõ có lẽ hắn đã bị phế bỏ võ công.

Kỳ Diên chưa bao giờ nghĩ đến ngày này.

Hắn tự xưng là đệ tử danh môn, tự xưng kiếm thuật thiên hạ đệ nhất.

Giờ đây mất hết võ công, sau này cho dù có đứng dậy được, chỉ biết dùng kiếm thì có ích gì?

Hắn còn không bằng Trần Lân.

Hơn nữa, Vệ Liên Nguyên nói ngay cả việc hắn có thể đứng dậy được nữa hay không cũng là một vấn đề.

Nếu không phải tối qua Vệ Liên Nguyên kịp thời đến cứu, căn bản không cứu được hắn, hắn đêm đó đã mất mạng rồi.

Nội lực toàn thân hắn bị phế, xương sống bị thương, ba chỗ mệnh mạch của người luyện võ bị chấn nát, huyệt đạo luyện công bị phong bế... Cho dù sau này có thể đứng dậy như người bình thường, cũng không thể luyện lại nội lực và võ nghệ cao thâm như trước. Trong mắt cao thủ, hắn chẳng qua chỉ là một tên tay mơ chỉ biết múa đao múa kiếm mà thôi.

Vệ Liên Nguyên thở dài: "Ta đã hồi âm cho con, vì sao con không đợi thêm một ngày?"

Kỳ Diên mím chặt môi, nỗi đau đớn như vậy khiến hắn không nói một lời, hắn vẫn như vị đế vương kia, không biểu lộ hỉ nộ, chỉ là giấu kín nỗi đau.

Vệ Liên Nguyên vốn đang bế quan, khi hồi âm cho hắn đã chậm hai ngày, bỏ lỡ ngày có gió tốt nhất.

Lúc đó Kỳ Diên đã sớm canh giữ gần hành cung Ô Lô giam giữ Ôn Hạ, định lợi dụng gió đưa thuốc mê vào, cứu Ôn Hạ.

Bỏ lỡ cơn gió đó, hắn không đợi được sư phụ đến giúp, lại đợi thêm ba ngày, mỗi đêm đều ngủ trên cây.

Đêm đông lạnh giá, hắn nằm trên cây, từng giây từng phút đều nghĩ, Ôn Hạ là người yếu đuối như vậy, làm sao có thể sống sót trong doanh trại địch nhân kia bảy ngày. Hắn càng chậm một ngày, nàng ấy càng thêm nguy hiểm.

Tối qua gió to, cuồng phong gào thét, hướng gió cũng có lợi cho bọn họ.

Hắn không đợi Vệ Liên Nguyên nữa, cẩn thận bố trí, trước thời hạn cứu Ôn Hạ ra.

Kỳ Diên không hối hận.

Thấy Ôn Hạ bình an, cho dù phải đánh đổi mạng sống này, hắn cũng không hối hận.

Hắn vốn đã nợ nàng ấy, có lẽ đến bây giờ nàng ấy vẫn cho rằng phụ hoàng của hắn nhân từ chính trực, là một vị minh quân nhân ái. Nhưng hắn vì phụ hoàng, vì Ôn Lập Chương, mà giận cá c.h.é.m thớt với nàng ấy nhiều năm như vậy.

Coi như thân thể này là để trả nợ cho nàng ấy đi.

Chỉ tiếc nàng ấy có lẽ sẽ không chấp nhận lời xin lỗi này nữa.

Cũng thật đáng tiếc, hắn không thể đưa nàng ấy bay đến rừng mơ, ngắm nhìn mười dặm hoa mơ bay lượn nữa.

Cũng không thể cùng nàng ấy xuyên qua cầu vồng, bay vào làn hơi nước bảy sắc mịn màng mát lạnh kia nữa.

Vệ Liên Nguyên nói: "Uống thuốc đi, vi sư vận công chữa thương cho con."

Vệ Liên Nguyên cởi giày ngồi lên giường, từ tối qua đến giờ đã hao tổn thể lực, ông luôn thẳng thắn, khoanh chân ngồi đối diện Kỳ Diên, mệt mỏi thở dài: "Ta tuổi tác đã cao, vốn nên an hưởng tuổi già, bây giờ cả bộ xương già đều bị con rút cạn rồi, haiz."

"Sư phụ..." Kỳ Diên khàn giọng gọi, tia m.á.u vỡ ra trong mắt tối qua đều hóa thành một mảnh đỏ hoe nhuộm đỏ mắt hắn, bộ dạng đáng sợ này giờ phút này dừng lại ở vẻ tiều tụy của hắn, lại khiến hắn càng thêm chật vật.

Tống Cảnh Bình dùng nội lực đỡ Kỳ Diên, mới giúp Kỳ Diên ngồi vững.

Hai người vận công chữa thương cho hắn, đều mệt mỏi rã rời, được Trần Lân dìu xuống giường.

Cơn đau khắp người Kỳ Diên giảm bớt một chút.

Làm liên lụy đến Vệ Liên Nguyên, Kỳ Diên rất áy náy với vị ân sư này.

Vệ Liên Nguyên được Trần Lân dìu đi xỏ giày, đột nhiên nhớ ra điều gì, vội vàng hỏi: "Tối qua con đánh nhau với Hắc Sát, có nhắc đến con là đồ đệ của ta, Vệ Liên Nguyên không?"

"Con không nhắc đến."

"Ồ, vậy thì tốt. Con bị thương thành ra thế này, may mà người ngoài không biết con là do ta dạy."

"Nhưng bọn họ tự đoán ra chiêu thức của con." Kỳ Diên bổ sung.

Vệ Liên Nguyên hai chân mềm nhũn: "Thật sự là chịu con rồi."

Sau khi sư đồ bọn họ xuống nghỉ ngơi, trong doanh trướng yên tĩnh trở lại.

Kỳ Diên trong lòng áy náy với ân sư.

Trần Lân dẫn Hồ Thuận đi vào.

Vì trước đó Kỳ Diên đi tìm Ôn Hạ, vẫn chưa mang theo nội thị bên cạnh hầu hạ, sau đó trực tiếp từ Yên quốc đến chiến trường, Hồ Thuận cũng là hôm nay mới từ kinh thành chạy tới.

Hồ Thuận vừa biết tình cảnh hiện tại của Kỳ Diên, vô cùng đau lòng, vừa vào liền khóc lên.

Kỳ Diên nhíu mày, lúc này không muốn nghe những tiếng khóc lóc thảm thiết này. Cảm thấy có chút buồn tiểu, bản thân lại không thể xuống giường, chỉ có thể bất đắc dĩ nói: "Phụ trẫm đi tiểu."

Hồ Thuận lau khô nước mắt, vội vàng ra hiệu cho đồ đệ phía sau cùng tiến lên.

Nhưng Kỳ Diên lại kinh ngạc mở to mắt.

Hắn không thể tin được, hai tay duy nhất có thể cử động gần như run rẩy sờ soạng.

Dưới thân một mảnh ẩm ướt nóng rực, chất lỏng tràn ra giữa hai chân, hắn mấp máy môi, nước mắt dâng lên khoé mi, ngón tay co giật run rẩy.

Hắn không dám tin, hắn đã suy yếu đến mức này rồi sao?

Trần Lân chưa từng thấy bộ dạng thất thần tiều tụy của hắn lúc này. Một vị đế vương, rõ ràng còn trẻ tuổi oai hùng như vậy, giờ đây lại chỉ có thể kinh ngạc nằm trên giường, ngây dại mà đau khổ nhìn chằm chằm vào khoảng không. Trần Lân đã đoán được nguyên nhân.

Trần Lân không đành lòng, cúi đầu giải thích: "Vệ lão tiền bối cùng thái y nói đây chỉ là tạm thời, người vốn dĩ thân thể cường tráng, nhất định sẽ dưỡng tốt long thể."

Trần Lân nói thân thể hắn hiện tại chính là không thể khống chế được việc tiểu tiện, hắn bị thương rất nặng, những điều này đều là bình thường, đợi đến khi khỏi hắn sẽ tốt lên, xin hắn nhất định phải phấn chấn.

Nhưng hắn còn có thể khỏi hắn sao?

Hắn là Kỳ Diên, kẻ chỉ biết ức h.i.ế.p người khác, chưa từng bị người khác ức hiếp; kẻ trước kia luôn luôn chiến thắng; kẻ trong mắt khinh thường tất cả.

Hắn từng nghĩ đến sau khi trăm tuổi sẽ c.h.ế.t như thế nào, nhưng hắn chưa từng nghĩ đến hắn sẽ bệnh tật yếu ớt đến mức này, sẽ tiểu tiện không tự chủ, sẽ ngay cả năng lực tự chăm sóc bản thân cũng không có.

Vậy thì kẻ như hắn làm sao có thể làm quốc quân, làm sao có thể thực hiện lời hứa đã hứa với Ôn Hạ, vì nàng mà thay đổi, bảo vệ bách tính thiên hạ?

Hồ Thuận quỳ gối bên chân hắn, vừa khóc vừa nói ra những lời an ủi không ngừng.

Kỳ Diên không nhúc nhích, đôi mắt đỏ hoe nhìn chằm chằm vào đỉnh màn.

Trần Lân ngồi xổm trước giường, bảo Hồ Thuận cùng đồ đệ đỡ Kỳ Diên lên lưng mình.

Hắn cõng Kỳ Diên ngồi vào ghế thái sư, cẩn thận đỡ hắn dựa vào lưng ghế.

Hồ Thuận cùng đồ đệ tìm long bào sạch sẽ, vội vàng thay cho Kỳ Diên, rồi lại quay người đi thay chăn nệm.

"Ra ngoài." Giọng Kỳ Diên khàn khàn.

Ba người im lặng lui ra khỏi doanh trướng, đều vô cùng đau lòng.

...

Ánh hoàng hôn dần dần tan biến trong gió lạnh, màn đêm bao phủ toàn bộ doanh trại, đuốc được thắp sáng trong đêm tối.

Ôn Hạ biết được Kỳ Diên vừa chữa trị vết thương xong từ chỗ Tống Cảnh Bình, liền đến thăm. Ít ra hắn đã cứu nàng, nàng cũng nên đến xem một chút.

Ôn Hạ đi đến soái doanh, binh lính không hề ngăn cản.

Nàng gặp Trần Lân và Hồ Thuận đang đi ra ở cửa.

"Hoàng thượng bị thương thế nào rồi?"

Trần Lân cung kính hành lễ: "Không tốt lắm. Hoàng hậu nương nương nếu đến thăm hoàng thượng, xin người tự mình vào thăm một chút. Chỉ là hiện tại hoàng thượng đi lại bất tiện, tính tình có thể cũng không ổn định như trước. Nếu có thể, mong người khuyên nhủ một hai câu, để hoàng thượng đừng nản lòng, an tâm dưỡng thương."

Ôn Hạ gật đầu, nàng đã biết Kỳ Diên chỉ có thể nằm trên giường từ chỗ Tống Cảnh Bình và ba sư đệ của hắn.

Nàng bước vào soái doanh, trong phòng mùi trầm hương nồng nặc. Đi vòng qua bình phong, Kỳ Diên dựa vào ghế thái sư, ánh mắt vô hồn, không có tiêu cự, thậm chí ngay cả tiếng bước chân của nàng cũng không để ý.

Ôn Hạ chưa từng thấy hắn như vậy, giờ đây thấy hắn cũng có thể tiều tụy đáng thương như vậy, nỗi khổ sở trải qua mười ba năm trong lòng dường như được giải toả, hắn cũng có ngày hôm nay.

Nhưng nhớ đến đêm qua hắn liều mình cứu nàng, cả người đầy máu, vì nàng mới bị thương thành ra như vậy, trên vai hắn còn gánh vác Đại Thịnh, còn có Ô Lỗ bất cứ lúc nào cũng có thể tấn công.

Cuối cùng Ôn Hạ vẫn không đành lòng, phân biệt được nặng nhẹ.

Nàng đứng yên, vừa định mở miệng, Kỳ Diên cuối cùng cũng phát hiện ra nàng, dường như có chút hoảng hốt kéo chặt tấm thảm nhung trên đầu gối che thân thể.

Ôn Hạ khẽ nhíu mày, khom người hành lễ: "Người... Hoàng thượng bị thương nặng, không biết ta có thể giúp gì được không?"

Kỳ Diên nắm chặt tấm thảm nhung, cánh tay đặt trên đó: "Thân thể nàng thế nào?"

Tuy rằng Ôn Hạ đã ngủ một ngày, nhưng thân thể vẫn rất mệt mỏi. Ngự y của Kỳ Diên nói nàng liên tục trúng thuốc mê làm tổn thương

tinh khí, cho dù đã uống thuốc giải độc cũng cần tĩnh dưỡng nửa tháng, từ từ hồi phục thể lực.

Giờ phút này đi qua mấy doanh trướng thì có thể đi lại, đi xa hơn một chút liền thấy mệt mỏi.

Nàng nói: "Ta không sao, cũng không bị thương." Nàng nhìn Kỳ Diên nói: "Cảm ơn người đã đến cứu ta."

Kỳ Diên lặng lẽ nhìn Ôn Hạ.

Ánh mắt hắn lưu luyến và không nỡ như vậy, nhưng không dám để nàng phát hiện.

Hắn đã đồng ý buông tay rồi, nàng đã là người của Hoắc Chỉ Chu rồi, trong lòng nàng chỉ có Hoắc Chỉ Chu. Giờ phút này có thể đứng trước mặt hắn nói chuyện với hắn, đã là ông trời thương xót hắn rồi.

Trong lư hương trên bàn, trầm hương tỏa ra làn khói lượn lờ.

Kỳ Diên cố ý bảo Hồ Thuận đốt nhiều hương hơn, hắn không muốn để lộ sự xấu hổ của mình hiện tại, rõ ràng trong trướng đã được dọn dẹp sạch sẽ, không còn chút mùi lạ nào.

Hắn nắm chặt tấm thảm nhung đặt trên đùi, thân thể chỉ có thể dựa vào lưng ghế này, lưng ghế nhỏ như vậy gần như không thể chứa nổi thân hình cao lớn của hắn, cả người hắn chỉ có thể mượn lực như vậy, chắc hẳn rất tiều tụy.

Kỳ Diên không muốn để Ôn Hạ nhìn thấy bộ dạng hiện tại của hắn.

Nàng đứng yên trước bàn, mặc bộ quần áo vải thô rộng thùng thình, thắt lưng đã thắt chặt nhất rồi mà quần áo vẫn còn rộng thùng thình. Bộ quần áo đơn giản của tiểu binh mặc trên người nàng, vậy mà lại giống như một bộ y phục khác, không hề làm giảm đi vẻ đẹp của nàng.

Mọi chuyện đã qua cứ như đã trải qua nhiều năm.

Kỳ Diên vậy mà nhìn thấy một tia lo lắng trong đôi mắt hạnh của Ôn Hạ.

Hốc mắt hắn dâng lên cảm giác nóng rực, nhưng chỉ khẽ cúi đầu, một tay giả vờ chỉnh sửa tấm thảm nhung giấu vào bên dưới, run rẩy ấn bụng, sợ lại giống như vừa rồi.

Hắn đáng giá.

Có thể nhìn thấy nàng không còn nhìn hắn bằng ánh mắt căm hận như vậy nữa, có thể nhìn thấy một tia lo lắng trong mắt nàng.

Hắn đáng giá.

Chỉ cần nàng bình an đứng trước mặt hắn, cho dù cuối cùng nàng sẽ trở về bên cạnh Hoắc Chỉ Chu, chỉ cần nàng bình an vô sự.

Thân thể này của hắn đổi lấy những điều này, đã đủ rồi.

Kỳ Diên đưa tay lấy trúc giản trên bàn, coi như muốn phê duyệt tấu chương, giấu đi tình cảm dịu dàng trong lòng, nhạt giọng nói: "Nàng nghỉ ngơi đi, trẫm muốn xem công vụ."

Nhưng cho dù hắn giơ cánh tay dài ra sao cũng không thể với tới trúc giản trên bàn.

Cả người hắn đều dựa vào lưng ghế, căn bản không thể di chuyển về phía trước.

Ôn Hạ cúi người, cầm lấy trúc giản, đi vòng qua bàn đưa hai tay về phía hắn.

Nàng cúi đầu, Kỳ Diên len lén nhìn nàng, khi nàng ngẩng đầu lên thì nhanh chóng nhận lấy trúc giản, cố gắng giấu đi bàn tay đang đau đớn co giật dưới tấm thảm nhung, nhận lấy trong tay.

Ôn Hạ không rời đi.

Kỳ Diên nuốt nước bọt, giọng khàn khàn: "Nàng ra ngoài đi."

"Người vì cứu ta mà bị thương, người cần giúp đỡ gì, ta có thể ở lại."

"Thân thể nàng còn chưa khỏe, trẫm không cần nàng ở đây."

Ôn Hạ khựng lại một chút: "Vệ lão tiên sinh nói long thể người bị tổn thương nghiêm trọng, trước đây ông ấy cũng từng gặp trường hợp tương tự, vị kiếm khách kia đã vượt qua. Người trước kia thân thủ nhẹ nhàng, nhanh nhẹn, không thua kém nhiều kiếm khách lợi hại, nay có Vệ lão tiên sinh, có vạn quân đồng lòng. Trước đây người chưa từng thua những kiếm khách đó, về sau cũng sẽ không."

Kiếm khách.

Kỳ Diên nắm chặt lấy trúc giản trong tay.

Hắn về sau không thể nào làm kiếm khách lợi hại như vậy nữa rồi.

"Nàng lui ra đi." Giọng hắn khàn khàn, không dám nhìn Ôn Hạ.

Ôn Hạ hành lễ với hắn, xoay người rời đi.

Kỳ Diên nhìn bóng lưng mảnh mai của nàng biến mất, bên cạnh lại lưu lại một chút hương thơm thoang thoảng của hoa lan trên người nàng.

Hắn vươn tay muốn nắm lấy chút hương thơm này, trúc giản lại lăn xuống, hắn lúc này mới nhìn thấy chiếc khăn tay Ôn Hạ đánh rơi.

Kỳ Diên vươn tay muốn lấy, lại loảng xoảng một tiếng ngã xuống khỏi ghế.

Xương sống đau nhói, hắn nằm sấp trên đất, vành mắt đỏ hoe nhìn chiếc khăn tay thêu hoa dưới ánh trăng rõ ràng ở ngay trước mắt,

dùng hết sức bò tới, cuối cùng cũng nắm được nó trong tay.

Tiếng loảng xoảng khiến Ôn Hạ còn chưa đi xa vội vàng quay lại.

Nàng có chút kinh ngạc, chạy tới. Nhưng dư độc trong người chưa hết, đoạn đường ngắn ngủi này đã khiến nàng thở hổn hển, đưa tay đỡ lấy cánh tay Kỳ Diên.

Kỳ Diên giấu chiếc khăn tay đi, rụt tay lại khỏi tay nàng.

"Nàng đừng quản ta."

"Ta đỡ không nổi người, ta đi gọi Trần thống lĩnh..."

"Nàng lui ra đi, Hạ Hạ, nàng lui ra ngoài."

Kỳ Diên nằm sấp trên đất, vùi mặt thật sâu vào đôi giày thêu chỉ vàng bị móc rách của nàng khi chạy trốn đêm qua.

Có giọt lệ lăn xuống từ khóe mắt hắn.

"Coi như ta cầu xin nàng, nàng lui ra đi."

Nàng lui về sau vài bước, cuối cùng cũng rời khỏi doanh trướng.

Trần Lân và thị vệ tới đỡ hắn dậy, cánh tay cường tráng của họ dễ dàng đưa hắn trở lại giường.

Kỳ Diên nằm trên giường, ôm chặt chiếc khăn tay trong lòng, nhắm mắt lại.

Giọt nước mắt làm ướt sống mũi cao thẳng của hắn.

Bên ngoài lều gió lạnh gào thét, đêm dài của hắn, sao lại khó khăn như vậy...

Chương 83: Chương 80

Ôn Hạ được cứu đi khiến Ô Lô mất đi quân cờ để ngồi thu lợi, hôm nay dẫn binh tập kích hai cửa vào thành Tuyên, may mà vùng đất cao đã bị quân Đại Thịnh chiếm trước, trận này bọn họ không đạt được mục đích.

Nhưng hai quân giao chiến, vẫn tổn thất ba vạn binh mã, có thể giữ được thành Tuyên, Đại Thịnh cũng không vẻ vang gì. Trước khi Kỳ Diên thân chinh, cửa ải Đam Thành đã bị Ô Lô chiếm mất hai tòa thành trì, Đại Thịnh là thua.

Hôm nay Ôn Hạ vẫn chưa đi gặp Kỳ Diên, hôm qua sau khi hắn ngã xuống, nhìn bóng dáng hắn nằm sấp trên mặt đất, nàng không đành lòng, nhưng biết hắn là người sĩ diện, không muốn để nàng nhìn thấy dáng vẻ sa sút của mình.

Ăn tối xong, nàng quyết định đi xem Kỳ Diên.

Thập Thu trải một chiếc giường thấp trong doanh trướng, để ngủ vào buổi tối. Nàng ta là nha hoàn Trần Lân nói tìm được cho Ôn Hạ trong thành hôm nay.

Hiện tại dư độc trong người Ôn Hạ chưa hết, chỉ có thể tạm thời ở lại quân doanh, vốn là ăn mặc như tiểu binh, cũng không đặt mình vào vị trí được nuông chiều, vốn không muốn có nha hoàn hầu hạ. Trong quân không giữ nữ tử, vì nàng đã phá lệ rồi.

Ôn Hạ đứng dậy hỏi Thập Thu: "Trong soái doanh có tướng lĩnh nào không?"

"Nô tỳ vừa mới đi đưa ủng giữ ấm, trong doanh trướng của Hoàng thượng không có tướng lĩnh nào nghị sự."

Ôn Hạ liền một mình đi đến soái doanh, vừa thấy ngoài doanh trướng của Kỳ Diên đã được vây màn từ xa, kéo dài đến khoảng đất trống phía sau soái doanh, giống như khoanh vùng cả soái doanh thành một khu sân, ngăn cách hoàn toàn.

Trong lòng nàng căng thẳng, biết rõ thương thế của Kỳ Diên bây giờ thật sự không nhẹ.

Nàng vào soái doanh của Kỳ Diên không cần thông báo, Hồ Thuận khom người mời nàng vào trong, chỉ là Ôn Hạ nghe thấy giọng nói của tướng lĩnh trong trướng, mới biết Kỳ Diên đang nghị sự.

Nàng đang định tránh đi, Trần Lân phát hiện ra nàng, hành lễ với nàng: "Bái kiến Hoàng hậu nương nương."

Các tướng lĩnh cũng quay người hành lễ với nàng.

Ôn Hạ bây giờ đã không còn là Hoàng hậu của Đại Thịnh nữa, ánh mắt xuyên qua các tướng lĩnh đang hành lễ nhìn về phía Kỳ Diên.

Hắn dựa vào ghế thái sư, gương mặt tuấn tú vẫn uy nghiêm lạnh lùng như trước.

Bắt gặp ánh mắt của nàng, hắn thản nhiên nói: "Hoàng hậu vào trong chờ một lát."

Hắn cho phép nàng nghe bọn họ bàn luận quân sự chính trị?

Ôn Hạ không dám làm chậm trễ bọn họ, chậm rãi bước vào sau bình phong.

Giường của Kỳ Diên rất rộng, bên cạnh gối đầu đặt một chiếc gối mềm hình gấu trúc trắng.

Lư hương trên bàn tỏa ra làn khói trắng lượn lờ, mùi trầm hương trong trướng của hắn vẫn còn khá nồng.

Ôn Hạ chọn một chiếc ghế ngồi xuống.

Tiếng nghị sự bên ngoài bình phong rất rõ ràng.

Ôn Tư Lai phẫn nộ nói: "Trận này Ô Lô đã chuẩn bị từ lâu, bọn họ thậm chí có thể mô phỏng pháo xe của Đại Thịnh, hơn nữa còn được cải tiến, của chúng ta b.ắ.n được hai trăm bước, của bọn họ còn xa hơn chúng ta mấy chục bước!"

Có tướng lĩnh nói: "Thiết kỵ thảo nguyên khí thế hung hãn, quả thật không thể xem thường. Hôm nay trên chiến trường chủ tướng của địch hô to nói là Đại Thịnh chúng ta nợ bọn họ, chúng ta nợ bọn họ cái gì? Trung Nguyên chúng ta đã thái bình với bọn chúng hai mươi mấy năm rồi!"

Giọng Kỳ Diên vẫn bình tĩnh như thường, không phân biệt hỉ nộ: "Là năm Thành Chiêu thứ ba ký kết Đam Hóa chi minh."

"Chuyện này có liên quan gì đến Đam Hóa chi minh?"

"Đầu những năm tiên đế đăng cơ, hai nước vẫn còn đang giao chiến, tiên đế trị vì đất nước thái bình, lão Thiền Vu Ô Lô chủ động cầu hòa, liền có Đam Hóa chi minh duy trì năm năm."

Ôn Hạ tuy không hiểu đánh trận, nhưng biết rõ minh ước của hai nước này.

Minh ước quy định hai nước không xâm phạm lẫn nhau, Ô Lô mỗi năm cống nạp cho Đại Thịnh, truyền thụ kỹ thuật chăn nuôi cho bá tánh ở cửa ải Tuyên Thành, vun đắp hòa hảo hai nước.

Nhưng trong năm năm này, Ô Lô cũng xui xẻo, liên tiếp gặp thiên tai tuyết giá, thật sự không lấy ra được đồ cống nạp. Năm đó dâng lên công chúa xinh đẹp nhất Ô Lô, bảo vật lão Thiền Vu trân tàng nhiều

năm cùng chiến mã yêu thích, đồng thời dâng lên Đam Thành ngày nay, đích thân đến cầu xin Đại Thịnh miễn trừ cống nạp hàng năm.

Tiên đế nhân từ, không chỉ đồng ý, còn trả lại công chúa Ô Lô, không đưa vào hậu cung.

Đây vốn là ân tình của Đại Thịnh đối với bọn họ mới đúng, Ôn Hạ không hiểu tại sao Kỳ Diên lại nhắc đến minh ước này.

Có lão tướng nói: "Liên quan gì đến minh ước, năm đó nếu không phải tiên đế nhân nghĩa, thương xót bá tánh, đã sớm đánh hạ bọn chúng này rồi!"

Kỳ Diên nói: "Nhưng lão Thiền Vu mất vào hai năm sau đó."

Ôn Tư Lai: "Bọn họ hoài nghi là chúng ta hại c.h.ế.t lão Thiền Vu? Chuyện này liên quan gì đến Đại Thịnh!"

Kỳ Diên không nói gì nữa, phía sau đều là các tướng lĩnh phân tích chiến lược.

Sau khi bọn họ giải tán, Ôn Hạ mới từ sau bình phong đi ra.

Cả người Kỳ Diên đều cuộn tròn trên ghế thái sư, giống như bị rút hết sức lực trong nháy mắt.

Gương mặt góc cạnh rõ ràng có chút tái nhợt, môi mỏng khẽ run, hàm răng hắn dường như cũng đang run lên, trên thái dương có những giọt mồ hôi nhỏ li ti thấm ra.

Hồ Thuận và Trần Lân tiến lên: "Hoàng thượng, người mau quay lại giường nằm đi!"

Kỳ Diên giơ tay lên chuẩn bị để bọn họ đỡ, cơn đau khiến hắn nhíu chặt mày kiếm, chỉ là nhìn thấy Ôn Hạ ở bên cạnh, hắn mới mơ hồ nhớ ra trong phòng còn có nàng.

Hắn xua tay, nắm lấy tay vịn ngồi vững: "Trẫm không sao, lui xuống."

Ôn Hạ rõ ràng thấy được, hai tay hắn nắm chặt lấy tay vịn đang run lên.

Nàng chưa từng thấy Kỳ Diên như vậy bao giờ.

Nàng im lặng, nhất thời không nói gì.

Hắn nói: "Hiện tại trẫm vẫn chưa công khai chuyện phế hậu, sau khi trở về Yên quốc, trẫm đã lập tức đến chiến trường, nàng đừng giận. Thời điểm hiện tại không thích hợp để truyền ra chuyện phế hậu, nàng hãy chịu ấm ức thêm một thời gian nữa, đợi đánh đuổi được Ô Lô, trẫm sẽ tự mình tuyên bố với thiên hạ."

"Hãy tin trẫm."

Ôn Hạ đáp: "Vâng, thần thiếp hiểu."

Kỳ Diên lặng lẽ nhìn bàn dài, không nhìn nàng: "Nàng bị bắt cóc đều là tại trẫm, tình hình hiện nay, Yên quốc an toàn hơn Bắc Địa. Đợi nàng dưỡng thương xong, trẫm sẽ cho người đưa nàng về Yên quốc, sẽ không giam cầm nàng nữa."

Ôn Hạ khẽ mở môi, không nói ra chuyện giữa nàng và Hoắc Chỉ Chu sẽ không còn dây dưa nữa. Vì không muốn Tam ca phân tâm, nàng cũng không nói với Ôn Tư Lai.

Nàng chỉ nói: "Người bị thương là vì thần thiếp, đợi người dưỡng thương xong rồi hãy nói."

Kỳ Diên kinh ngạc ngẩng đầu nhìn nàng, ánh mắt cảm động, nhưng rất nhanh liền cụp xuống, sợ hãi sẽ lại có hy vọng.

Ôn Hạ hỏi: "Hôm nay người đỡ hơn chút nào chưa?"

Hắn nói đỡ hơn nhiều rồi.

Khi hắn nói những lời này, mồ hôi trên thái dương càng nhiều hơn.

Nhìn hắn tiều tụy như vậy, Ôn Hạ có chút không đành lòng.

Nàng hỏi: "Vì sao vừa rồi người nói là do lão Thiền Vu hủy bỏ Đam Hóa chi minh, cái c.h.ế.t của lão Thiền Vu lại có quan hệ gì?"

"Năm đó Ô Lô còn có bộ lạc Cát Hải ở phía Bắc cùng nhau chấp chính, thủ lĩnh Cát Hải đã từng vào triều bái kiến tiên đế, sau khi trở về liền cùng lão Thiền Vu phát động nội chiến, đuổi họ đến sa mạc lạnh lẽo nhất trong hai năm."

Ôn Hạ khẽ giật mình, vậy nên hai năm sau lão Thiền Vu chết, bọn họ liền đổ tội lên đầu tiên đế?

Ôn Hạ nói: "Đây là sự thật mà người điều tra được?"

"Không cần điều tra." Kỳ Diên nhếch môi cười lạnh, nhưng thấy Ôn Hạ rất kinh ngạc, hắn liền thu lại nụ cười, không nói thêm về chủ đề này với nàng nữa.

Với sự hiểu biết của hắn hiện tại về vị phụ hoàng đạo mạo, am hiểu thuật ngự nhân của mình, chuyện này hoàn toàn là do phụ hoàng hắn làm.

Lão Thiền Vu đến cầu xin hủy bỏ minh ước, cống nạp, cầu xin vị quốc quân nhân từ rộng lượng của Đại Thịnh tha thứ, bất kể tiên đế là vì thương xót cho những người dân bị mắc kẹt trong thiên tai trên thảo nguyên, hay là vì lòng nhân từ của mình được người đời ca tụng, đều sẽ đồng ý. Mấy năm trước, khi Thái hậu khuyên Kỳ Diên học tập lòng nhân hậu của tiên đế, bà vẫn còn nhắc đến chuyện này, nói rằng "Năm đó phụ hoàng con đối xử với Ô Lô nhân từ như vậy, con nên học tập những ưu điểm của phụ hoàng con". Năm đó, tiên đế đã lấy sự đối đãi nhân nghĩa này để có được sự ngưỡng mộ của mẫu hậu hắn.

Nhưng tiên đế làm sao có thể cho phép thảo nguyên bội tín. Hơn nữa lão Thiền Vu dũng mãnh mưu lược, vì sự sinh tồn của người dân và gia súc, một vị vua dám từ bỏ tôn nghiêm đích thân đến cầu xin tiên đế, một vị vua như vậy mới là đối thủ mạnh. Tiên đế sẽ không để một đối thủ như vậy tồn tại.

Tất cả những gì đang diễn ra hiện nay, đều là kết quả.

Cho dù tất cả báo ứng đều giáng xuống người hắn, đó cũng là trách nhiệm mà một vị vua như hắn phải gánh vác.

Hắn đã hoang phí nhiều năm như vậy, đã đến lúc chống đỡ nền tảng của đất nước, che chở cho người dân của mình rồi.

Nhưng thân thể tàn tạ này của hắn còn có thể khỏe lại được không?

Hôm nay vì nghị sự, đã ngồi trên ghế rất lâu, xương sống đau như kim châm, nhưng Kỳ Diên không muốn để lộ sự tiều tụy này trước mặt Ôn Hạ.

Hắn nắm c.h.ặ.t t.a.y vịn, lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi, cơn đau ngày càng khó chịu khiến các khớp ngón tay run lên, móng tay đã trắng bệch.

Kỳ Diên nhìn Ôn Hạ: "Nàng đến đây làm gì?"

Nàng hơi dừng lại: "Thăm Hoàng thượng."

"Nàng không cần áy náy, Hạ Hạ, đây là trẫm nợ nàng." Kỳ Diên dời mắt khỏi nàng: "Nàng cũng về nghỉ ngơi đi, trẫm muốn xem vài tấu chương."

Hắn không nói nữa.

Nhưng Ôn Hạ không nghe lời rời đi, trong lòng nàng lại không đành lòng, rõ ràng trong những năm bị hắn bắt nạt, nàng đã nhiều lần

muốn sớm được thăng chức Thái hậu. Nhìn thấy hắn như vậy, chẳng phải nàng nên vui mừng sao?

Là vì hắn cứu nàng mới bị thương thành ra như vậy, nàng áy náy nên mới không đành lòng?

Nàng dường như biết không chỉ đơn giản là vì vậy.

Nàng vẫn luôn nhớ đến lúc hắn dẫn nàng cùng Nguyễn Tư Đống bọn họ đến Vận thành tỷ võ, hắn trên đài tỷ võ đã chiến thắng hai kiếm khách, thân hình cao lớn khỏe mạnh, nhận được vô số tiếng hoan hô của mọi người. Hắn thi triển khinh công bay về phía nàng, trong tiếng hoan hô của mọi người, dẫn nàng xuyên qua cầu vồng trên mặt hồ.

Kỳ Diên ngày hôm đó đã hứa lần sau sẽ dẫn nàng đi xem cầu vồng.

Kỳ Diên ngày hôm đó oai phong lẫm liệt, một chút cũng không đáng ghét.

Ôn Hạ nhìn thấy những khớp ngón tay trắng bệch đang run rẩy của hắn, hắn rất đau.

Tin tức hắn không thể ngồi dậy đã bị giấu kín, ngay cả Ôn Tư Lai cũng không biết.

Ôn Hạ bước nhẹ đến gần, cúi người xuống, dùng tay áo nhẹ nhàng lau mồ hôi trên thái dương hắn.

Kỳ Diên ngẩng lên.

Nàng run rẩy nhìn vào đôi mắt đen láy sâu thẳm của hắn, không biết Thập Thu đã giặt khăn tay đi đâu rồi, nàng liền nhẹ nhàng nắm lấy tay áo, lau mồ hôi trên hai bên thái dương cho hắn.

Nhưng Kỳ Diên lại giơ tay đánh vào tay nàng: "Nàng ra ngoài đi."

Ôn Hạ khẽ giật mình.

"Trẫm bảo nàng ra ngoài."

Ở khoảng cách gần như vậy, mồ hôi trên thái dương hắn ngày càng nhiều, gân xanh từ xương mày đến thái dương giật giật, đôi mắt cũng đỏ hoe.

Hắn dường như đột nhiên trở nên cáu kỉnh, giống như đang cố gắng né tránh, quát lớn: "Trẫm bảo nàng ra ngoài!"

Mắt Ôn Hạ đỏ hoe, đang định xoay người lui xuống thì đột nhiên nghe thấy một tiếng động rất nhỏ, phát ra từ dưới long bào của hắn.

Nàng sững sờ nhìn sang, chỉ vàng trên long bào bị nước thấm ướt loang ra, vải vóc màu vàng đen dần dần bị thấm ướt thành một mảng màu sẫm.

Đôi mắt hạnh của nàng kinh ngạc, lông mi run rẩy.

Kỳ Diên đau đớn và hoảng loạn, giọng nói tức giận cũng run lên: "Nàng ra ngoài!"

"Hoàng thượng ——" Hồ Thuận và đồ đệ nghẹn ngào bước lên, chắn trước mặt Kỳ Diên.

Ôn Hạ cứng đờ lùi lại, vội vàng xoay người chạy ra khỏi doanh trướng.

Nàng vịn vào cột trụ bên ngoài lều, chỉ một đoạn đường ngắn và một chút hoảng loạn cũng đủ khiến cơ thể yếu ớt hiện tại không ngừng thở hổn hển, nước mắt nóng hổi không kìm được mà rơi xuống, Ôn Hạ vội vàng lau đi.

Nàng không biết thân thể Kỳ Diên đã suy yếu đến mức này rồi.

Chẳng phải Vũ lão tiên sinh bọn họ đã nói hắn hiện tại không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa sao?

Nàng không biết hắn vì cứu nàng, không chỉ mất hết võ công, mà ngay cả khả năng tự chủ sinh lý cũng không còn?

Tấm màn dài bao quanh doanh trướng của thống soái.

Hồ Thuận và đồ đệ bưng chậu đựng long bào thay ra đi ra.

Ôn Hạ hiểu lý do tại sao lại treo những tấm màn này.

Hồ Thuận và đồ đệ đang giặt long bào, cẩn thận phơi quần áo trên khoảng đất trống phía sau doanh trướng.

Ôn Hạ vẫn chưa rời đi, đứng trong gió chiều se lạnh, toàn thân lạnh toát.

Hồ Thuận nhìn thấy nàng, cúi người hành lễ, không kìm được mà đỏ hoe mắt.

"Nương nương, người vẫn là nhìn thấy rồi, Hoàng thượng không muốn để người nhìn thấy, Hoàng thượng hiện tại không thể chấp nhận được, hôm nay cũng không ăn nhiều, cũng chỉ uống một chén trà. Người nói xem, không bồi bổ cơ thể thì làm sao dưỡng thương cho tốt được? Làm gì có ai một ngày chỉ uống một chén nước nhỏ như vậy chứ!"

Giọng nói run rẩy của Ôn Hạ mơ hồ trong gió chiều: "Tại sao hắn không nói cho ta biết?"

Hắn chẳng phải đã vượt ngàn dặm xa xôi đến tận Yên quốc để cầu xin nàng tha thứ hay sao? Hắn nói với nàng rằng hắn đã thảm hại đến vậy, nàng sẽ càng thêm tự trách, có lẽ sẽ không còn oán hận hắn nữa.

Vừa rồi hung dữ với nàng như vậy, có lẽ hắn chỉ muốn giữ lại chút thể diện cuối cùng của mình thôi.

Hồ Thuận nói: "Hoàng hậu nương nương, nô tài cầu xin người hãy đến thăm Hoàng thượng nhiều hơn. Người không biết đâu, khi người dùng Hoàng hậu giả để lặng lẽ rời đi, Hoàng thượng tưởng rằng Hoàng hậu giả bị thương kia là người, đã túc trực bên cạnh cả đêm, cả đêm không chợp mắt. Người tưởng rằng người gặp nạn ở Thanh Châu, đã xuống nước tìm người, một đôi mắt bị mù, vừa mới khỏi lại vội vàng đến Yên quốc tìm người..."

Đối với những điều này, Ôn Hạ không hề động lòng. Hắn cũng từng khiến nàng mù, nàng không thấy hắn trải qua một lần thì có gì đáng thương.

Nàng chỉ là không đành lòng với Kỳ Diên hiện tại, nàng tự trách, nàng tiếc nuối.

Nàng không muốn vị vua của Đại Thịnh gục ngã.

Nàng muốn một Kỳ Diên tràn đầy sức sống.

Nàng muốn quay về doanh trại, nhưng không biết Kỳ Diên vừa trải qua chuyện khó xử như vậy, liệu có muốn gặp nàng hay không.

Nàng đứng ngoài cửa một lúc lâu, cuối cùng vẫn không bước vào, mãi đến ngày hôm sau mới đến.

Ánh ban mai chiếu rọi khắp doanh trại, Ôn Hạ bước qua ánh nắng, đi vào trướng soái.

Kỳ Diên vừa mới dậy, đang được Hồ Thuận và những người khác hầu hạ thay quần áo.

Một người đỡ vai hắn, một người mặc y phục cho hắn.

Trên giường còn có chiếc quần lót vừa thay ra.

Nhìn thấy Ôn Hạ, Kỳ Diên bất ngờ, vội vàng kéo vạt áo bào che đi lồng n.g.ự.c săn chắc, cố gắng giữ vẻ lạnh nhạt giữa sự hoảng loạn:

"Nàng có chuyện gì?"

"Từ hôm nay trở đi, ta muốn dùng bữa cùng chàng."

Kỳ Diên hơi sững sờ, rất nhanh đã hiểu ý Ôn Hạ.

Hắn thản nhiên nói: "Ta bận rộn việc quân, ba bữa không cố định, cứ để nha hoàn dùng bữa cùng nàng là được."

"Chàng không phải nói chàng nợ ta sao? Bây giờ cả hai chúng ta đều đang ốm yếu, nếu ta không ăn uống đầy đủ ba bữa một ngày, e là ngày nào cũng ủ rũ, quân địch đến rồi chạy cũng không nổi." Giọng nàng có chút xúc động.

Kỳ Diên cứng nhắc buông tay, vừa sợ hãi vừa khao khát muốn nhìn Ôn Hạ.

Hắn ngẩng đầu lên, nàng chỉ cài mái tóc đen nhánh bằng hai chiếc đũa trúc, vẫn mặc bộ áo vải thô của tiểu binh, vòng eo nhỏ nhắn thắt chặt trong chiếc áo bào rộng thùng thình, nhỏ bé yếu ớt, khiến người ta chỉ muốn dang rộng vòng tay ôm chặt lấy.

Nàng không trang điểm, dung nhan thanh tú, đôi mắt hạnh long lanh như nước dường như đang nhìn hắn trìu mến, lại như đang vô cùng tủi thân chờ đợi hắn.

Kỳ Diên mềm lòng.

Ngay từ đêm qua lúc hung dữ với nàng, hắn đã hối hận rồi.

Nhưng lúc đó hắn không thể khống chế được cơ thể phế vật này, không dám để nàng thấy bộ dạng khó coi như vậy.

Hắn chẳng còn chút thể diện nào nữa.

Ngay cả việc mà một đứa trẻ ba tuổi cũng có thể làm được, hắn lại không làm nổi, còn xứng với nàng thế nào nữa.

Hắn thậm chí không có tư cách mơ tưởng đến nàng.

Hắn bỗng nhớ đến Hoắc Chỉ Chu phong độ tuấn tú, người đó cao lớn, không chỉ biết vẽ tranh, thổi sáo, mà còn biết sử dụng đao kiếm...

Ánh mắt Kỳ Diên tối sầm lại, không dám nhìn Ôn Hạ nữa, hắn cúi đầu, đột nhiên mới thấy chiếc quần lót vừa thay ra của mình đang vắt trên mép giường.

Hắn vội vàng cúi xuống lấy, giấu vào trong chăn, quay lưng lại: "Trẫm bận xong sẽ gọi nàng, nàng ra ngoài trước đi."

Ôn Hạ cuối cùng cũng rời đi.

Kỳ Diên ảm đạm nhìn về phía nàng vừa đứng, cứng nhắc buông lỏng bàn tay đang nắm chặt dưới lớp chăn.

Hồ Thuận lại kích động nói: "Hoàng thượng, người thử cúi xuống một lần nữa xem? Vừa rồi người đã tự mình cúi xuống lấy quần rồi!"

Kỳ Diên sững sờ, vừa rồi trong khoảnh khắc đó vậy mà lại cúi xuống được.

Trong mắt hắn ánh lên niềm vui, được Hồ Thuận cẩn thận đỡ lấy, hai tay chống giường chậm rãi cúi người xuống.

Xương sống vẫn còn đau nhói, nhưng hắn vậy mà thật sự có thể tự mình cúi xuống rồi.

Kỳ Diên mừng rỡ trong lòng, vội vàng sai Hồ Thuận đi mời Vệ Liên Nguyệt đến.

Vệ Liên Nguyệt đến rồi, hắn lại không thể cử động được nữa.

Vệ Liên Nguyệt nói: "Có thể cử động được là chuyện tốt, chứng tỏ kinh mạch đã đang phát triển, đừng vội, ngày mai luyện tập tiếp."

Đôi mắt đen láy trở nên ảm đạm.

Kỳ Diên cứ tưởng hôm nay hắn có thể tự mình ngồi ăn cơm cùng Ôn Hạ rồi.

Là hắn vọng tưởng rồi.

Tuy tâm trạng rất tệ, nhưng Kỳ Diên vẫn không nỡ để Ôn Hạ đói, sai Trần Lân đi mua bánh hạt dẻ mà nàng thích trong thành, dù biết rõ nàng chỉ cố tình nói muốn dùng bữa cùng hắn để hắn có thể ăn thêm một miếng cơm.

Bữa trưa cuối cùng cũng được chuẩn bị xong, Kỳ Diên nhìn ba món mặn ba món chay cùng một đĩa bánh hạt dẻ trên bàn, trong lò, trà Bích Loan xuân đang được nấu thành một ấm trà sữa thơm lừng, hắn khẽ mím môi cười.

"Đi mời nàng đến..."

Hắn không nhịn được ho khan một tiếng, phía dưới lại theo tiếng ho khan mà nóng rực chảy ra, nụ cười của Kỳ Diên cứng đờ trên môi.

Hắn co giật nắm chặt tay, khàn giọng nói: "Thôi, mang thức ăn đến doanh trại của nàng."

Hồ Thuận muốn khuyên hắn, nhưng cũng chỉ đành bất lực làm theo.

Kỳ Diên sai cấm vệ trong trướng lui ra.

Hắn run rẩy vén áo bào lên, đau khổ nhìn bộ dạng chật vật của mình, lấy hết sức nắm c.h.ặ.t t.a.y vịn ghế muốn đứng dậy.

Hắn dồn hết sức lực, dùng sức mạnh, cuối cùng chỉ đau đớn ngã xuống đất, thân thể cao lớn bị chiếc ghế thái sư đè lên.

Hắn thở hổn hển, khi Trần Lân vội vàng chạy vào, hắn vùi đầu thật sâu xuống.

Có giọt nước mắt rơi xuống thảm, ngay lập tức thấm thành một chấm đen nhỏ.

Cả ngày hôm đó, Kỳ Diên không uống thêm một ngụm nước nào, dù sao trong thức ăn cũng có nước, dù sao như vậy cũng không c.h.ế.t được.

Hồ Thuận nói Hoàng hậu nương nương lại đến rồi.

Hắn cụp mắt xuống, chỉ giả vờ phê duyệt tấu chương, rất lạnh nhạt: "Không gặp."

Nhưng những ngón tay đang cầm thẻ tre vẫn không nhịn được run rẩy.

Hồ Thuận khó xử nói: "Hoàng thượng, bây giờ Hoàng hậu nương nương đã đau lòng người rồi, chẳng lẽ người không vui sao? Người cho nàng ấy vào đi, gió bên ngoài thổi rất lạnh."

"Bảo nàng ấy về đi, nàng ấy không về thì sai Ôn Tư Lai bế nàng ấy về!"

Kỳ Diên vừa sốt ruột vừa lo lắng, nhưng hắn không dậy nổi, cũng không bế nàng được, hắn chỉ là một kẻ phế vật.

Hắn lớn tiếng quát, nhưng không phải hướng về phía Hồ Thuận, mà là hướng về phía Ôn Hạ bên ngoài trướng: "Ngươi đi nói với nàng ấy, nàng ấy không nghe lệnh trẫm, trẫm sẽ không cho Ôn Tư Lai trở về nữa, để Ôn Tư Lai ngày nào cũng canh giữ trên vọng lâu, tối nào cũng hứng gió lạnh!"

Hồ Thuận ảm đạm đi ra ngoài truyền lời, một lúc sau mới trở về.

Kỳ Diên ngồi trên ghế tức giận quát: "Sao đi lâu vậy?"

"Bên ngoài lạnh lắm sao? Đỡ trẫm ra ngoài xem thử."

"Nàng ấy có bị lạnh không? Vừa rồi trẫm hung dữ như vậy, mắt nàng ấy có đỏ lên không?"

Hồ Thuận cùng đồ đệ khiêng ghế thái sư ra ngoài, màn đêm đen kịt được lửa trại trong quân chiếu sáng, gió lạnh rít lên làm rèm cửa bay phần phật. Kỳ Diên hứng gió lạnh một lúc, rất hối hận.

Hắn co giật nắm chặt bàn tay run rẩy, nhìn thân thể tàn tật này, chỉ hận không thể tự tay kết liễu chút thể diện còn sót lại.

Đêm hôm đó đi cứu nàng, nếu hắn c.h.ế.t ngay dưới đao kiếm lúc đó, liệu nàng có thể động lòng một chút không?

Hắn ta cứ thế c.h.ế.t đi có lẽ là tốt nhất. Như vậy, cho dù nàng có đến với Hoắc Chỉ Chu, hắn ta cũng sẽ lưu lại dấu vết trong lòng nàng, thỉnh thoảng lại đ.â.m vào trái tim đáng ghét của Hoắc Chỉ Chu một nhát.

Chương 84: Chương 81

Sáng sớm hôm sau.

Kỳ Diên cho rằng hôm nay tỉnh dậy vẫn sẽ thấy Ôn Hạ xuất hiện trong doanh trướng như hôm qua, nên đã đặc biệt dặn Hồ Thuận giúp hắn mặc quần áo sớm hơn, búi tóc cao gọn gàng, sắc mặt cũng phấn chấn hơn mấy ngày trước một chút.

Chỉ là Ôn Hạ không xuất hiện nữa.

Cho đến tận bữa trưa, vẫn không thấy nàng tới.

Kỳ Diên có chút hối hận.

Hôm qua hắn đúng là bị ma xui quỷ khiến mới đuổi nàng đi.

Trần Lân vào bẩm báo tình hình chiến sự hôm nay.

Ô Lô hôm nay không có động tĩnh gì, nhưng trước đó bọn chúng có Phù Ninh, còn mua chuộc được vài quan viên nội ứng chưa bị điều tra ra, cho nên rất hiểu biết địa hình các nơi của Đại Thịnh.

Còn Đại Thịnh do nhiều năm không giao thiệp với thảo nguyên, nên ấn tượng về Ô Lô vẫn còn dừng lại ở thời tiên đế tại vị.

Mấy ngày trước khi đi cứu Ôn Hạ, Kỳ Diên không cho Vân Nặc trở về, mà lệnh cho hắn dẫn người ở Ô Lô tìm hiểu rõ tình hình hiện tại của địch quốc, đồng thời bảo vệ Nguyễn Tư Đống và Lương Hạc Minh đang ẩn náu ở Ô Lô, bí mật vẽ bản đồ Ô Lô.

Hiện tại hành quân, bọn họ rất cần bản đồ mới nhất của Ô Lô.

Với quốc lực hiện tại của Đại Thịnh, đánh bại một đối thủ mà mình hiểu rõ thì có thể. Nhưng nếu không biết gì về đối phương, vậy sẽ rất bị động.

Trần Lân bẩm báo xong, cũng trình lên mật thư Vân Nặc gửi tới.

Kỳ Diên xem xong liền đốt trên lửa than, rồi bàn giao công việc trong quân.

Cả một ngày trôi qua, Kỳ Diên cũng không đợi được Ôn Hạ đến thăm hắn.

Trong lòng hắn u ám, nhưng không dám biểu lộ ra ngoài. Bữa tối đã dọn lên bàn, hắn vẫn luôn đợi, mãi đến khi đồ ăn nguội lạnh cũng không thấy bóng dáng Ôn Hạ, mới ăn qua loa vài miếng.

Trong doanh trướng bên phải ngoài doanh trại.

Ôn Hạ cũng vừa dùng xong bữa tối.

Trước khi dùng bữa, Hồ Thuận đã đến mời nàng, nói: "Hoàng thượng cả ngày hôm nay đều mong ngóng nương nương, người không nói ra miệng, nhưng ánh mắt cứ luôn nhìn về phía cửa, rõ ràng ngồi trên ghế thái sư rất khó khăn, nhưng hôm nay người cứ nhất quyết ngồi đó cả ngày, muốn chờ nương nương tới."

Ôn Hạ hỏi: "Vậy ngươi tới làm gì?"

"Nô tài đến mời nương nương cùng dùng bữa tối với hoàng thượng."

"Là hắn bảo ngươi đến mời ta?"

Hồ Thuận lắc đầu.

Ôn Hạ thản nhiên nói: "Ngươi về đi, trừ phi ngươi bảo hắn đích thân đến mời ta."

Hôm qua nàng quyết định muốn cùng Kỳ Diên dùng bữa là vì muốn hắn dưỡng cho khỏe, sớm ngày đánh lui quân địch. Đáng tiếc hắn vẫn cứng đầu như vậy, nàng cũng không miễn cưỡng nữa.

Ăn tối xong, thân thể nàng vẫn còn mệt mỏi rã rời, cũng chỉ khá hơn hôm qua một chút.

Ôn Tư Lai tối nay được nghỉ, mới có cơ hội đến doanh trướng của Ôn Hạ thăm nàng, cho dù hai anh em đều ở trong quân doanh, nhưng mấy ngày nay Ôn Tư Lai cũng không có cơ hội ở cùng Ôn Hạ.

Ôn Tư Lai hỏi: "Sao muội lại từ Yên quốc trở về Bắc Địa, lúc này muội nên ở Yên quốc mới an toàn hơn."

Ôn Hạ không nhắc đến Hoắc Chỉ Chu, tam ca và Hoắc Chỉ Chu có quan hệ rất thân thiết, nếu hắn biết cái c.h.ế.t của phụ thân có liên quan đến Hoắc Chỉ Chu, hắn sẽ không thể đánh trận này thật tốt được.

Ôn Hạ nói: "Muội lo lắng cho mẫu thân và tam ca."

Ôn Tư Lai cười lớn, chàng trai mang vẻ hào sảng dũng mãnh, trên người còn có khí chất thiếu niên chưa phai: "Hạ Hạ lo lắng cho ta, ta cũng lo lắng cho Hạ Hạ, đợi muội dưỡng cho khỏe, có thể chạy nhảy được rồi, ca ca sẽ hộ tống muội về Bắc Địa, tốt nhất là để tứ đệ phái người đến đón muội vào Yên quốc."

Ôn Hạ chuyển chủ đề: "Tình hình trong quân hôm nay thế nào, muội có thể hỏi không?"

"Hoàng thượng đã cho phép muội nghe chính sự, tự nhiên có thể hỏi. Hôm nay Ô Lô không đến tập kích, hôm qua bọn chúng tấn công vào Hàm Sơn, nơi phòng thủ yếu nhất của chúng ta, nếu không phải quân ta chiếm giữ vị trí cao, bọn chúng đã từ Hàm Sơn tập kích vào thành rồi. Thái thú nơi này đã bán đứng địa hình Đại Thịnh từ lâu, bọn chúng rất rõ quân ta đóng quân ở đâu, xây dựng công sự phòng ngự ở đâu."

Ôn Hạ nhớ tới binh lính của bọn chúng mà nàng đã gặp khi bị bắt cóc, đều rất cao lớn và hung dữ.

Nàng cũng có chút lo lắng.

"Có tin tức gì từ kinh đô không?"

Ôn Tư Lai nói: "Đại ca chỉ viết thư hỏi thăm tình hình của muội, bảo ta bảo vệ muội cho tốt, thật kỳ lạ, đại ca không bảo muội mau chóng đến nơi khác lánh nạn."

Ôn Hạ cúi đầu. Nhị ca chắc chắn đã nói cho Ôn Tư Lập biết sự thật về cái c.h.ế.t của phụ thân, đại ca bây giờ nhất định sẽ không để nàng quay về Bắc Địa nữa. Nhắn nhủ tam ca chăm sóc nàng, chỉ là muốn nàng tự mình lựa chọn đi hay ở.

"Chúng ta đều là con cái nhà họ Ôn, nói gì đến lánh nạn." Ôn Hạ hỏi: "Đại ca có nhắc đến Thái hậu có khỏe không?"

"Ta không biết, chuyện của Thái hậu muội phải đi hỏi hoàng thượng. Nhưng bây giờ quan hệ của hai người đã không còn như trước nữa, muội cũng không tiện ra mặt, ta sẽ thay muội hỏi." Ôn Tư Lai lại có chút bất ngờ: "Nhưng nói đi cũng phải nói lại, hoàng thượng đường đường là bậc cửu ngũ chí tôn lại có thể buông tay, cho phép muội ở Yên quốc, còn không trị tội nhà họ Ôn chúng ta, đích thân đến Ô Lô cứu muội trở về."

Trên mặt Ôn Tư Lai lộ ra vẻ mâu thuẫn: "Hoàng thượng dường như không còn đáng ghét như trước nữa, ta cũng có chút bội phục hắn, chỉ mong hoàng thượng mau chóng bình phục."

Ôn Tư Lai nói, hôm nay trong quân đã có tướng lĩnh bàn tán rằng hoàng thượng đã đổ bệnh trong doanh trướng ba ngày rồi, sao ba ngày rồi vẫn chưa thấy khỏi.

Ôn Hạ có chút lo lắng.

Bây giờ mới qua ba ngày mà trong quân đã căng thẳng như vậy, nếu các tướng sĩ biết hoàng đế ốm liệt giường, chẳng phải sẽ càng làm loạn quân tâm sao. Nếu bị Ô Lô biết được, bọn chúng sẽ càng ra sức xâm lược Đại Thịnh.

Sau khi Ôn Tư Lai rời đi, Ôn Hạ tâm sự nặng nề.

Ánh nến trong doanh trướng kéo dài bóng dáng nàng đi tới đi lui để rèn luyện sức khỏe.

Lúc này, Hồ Thuận đứng ngoài trướng bẩm báo: "Hoàng hậu nương nương, người đã nghỉ chưa ạ? Nô tài phụng mệnh hoàng thượng mang đồ đến cho người."

Thập Thu cho Hồ Thuận vào.

Trong tay Hồ Thuận bưng một chậu hoa pansy, những cánh hoa màu tím nở rộ như cánh bướm tinh xảo, tô điểm thêm một nét đẹp cho doanh trại ảm đạm này.

"Đây là hoàng thượng đặc biệt sai Trần thống lĩnh đi tìm, hoàng thượng nói trong quân khổ sở lạnh lẽo, người chỉ nói mỗi câu này, nô tài tự ý đoán thánh ý, phỏng đoán nửa câu sau là đã làm khổ người rồi."

Ôn Hạ nhận lấy chậu hoa, hỏi: "Thương thế của hoàng thượng thế nào rồi?"

Hồ Thuận thở dài: "Vẫn như hôm qua. Hôm qua người thấy nương nương đến, vui mừng quá độ còn có thể cử động lưng một chút, cứ tưởng hôm nay sẽ khá hơn một chút, không ngờ vẫn chỉ có thể nằm hoặc dựa. Hoàng thượng người khó chịu, nhưng người không nói, nếu là tính tình trước kia của người thì đã sớm nổi giận rồi, nhưng bây giờ người chỉ im lặng xem tấu chương."

Ôn Hạ im lặng hồi lâu, hỏi: "Thái hậu có khỏe không?"

"Thái y đang cẩn thận điều dưỡng, lúc nô tài đến Thái hậu vẫn còn ốm, bây giờ cũng không thấy nhắc đến sức khỏe của người trong thư gửi đến doanh trại mỗi ngày, chắc là Thái hậu không muốn hoàng thượng lo lắng, hoàng thượng cũng không nói cho Thái hậu biết tình hình hiện tại của người." Hồ Thuận nói: "Nô tài nhìn thấy, hoàng thượng bây giờ thật sự đã khác xưa rồi."

Ôn Hạ nhìn chậu hoa pansy xinh đẹp rực rỡ trên bàn, nỗi lo lắng sâu sắc tràn ngập trong đôi mắt hạnh, bảo Hồ Thuận quay về hầu hạ Kỳ Diên.

Hồ Thuận trở về soái doanh.

Kỳ Diên nằm trên giường, vừa được Vệ Liên Nguyên dùng nội lực và kim châm trị thương xong, thấy Hồ Thuận liền hỏi: "Nàng có thích không?"

"Hoàng hậu rất thích, cũng lo lắng cho Hoàng thượng, còn quan tâm đến sức khỏe của Thái hậu."

Kỳ Diên mở mắt nhìn màn trướng đơn sơ không một chút điểm xuyết, thản nhiên nói: "Tắt đèn, trong quân có tình hình chiến sự gì thì báo cáo ngay."

Hồ Thuận tắt đèn lui xuống.

Nhưng Kỳ Diên lại không ngủ được.

Sáng sớm hôm sau, hắn cuối cùng vẫn cảm thấy có lỗi với Ôn Hạ, hắn không nên nổi giận với nàng, từ chối hảo ý của nàng.

Cái thân tàn ma dại này của hắn còn có thể nhận được sự thương hại của nàng bao lâu nữa?

Có lẽ chỉ lần này thôi.

Hắn đã sớm mất mặt trước nàng rồi, hà tất phải để ý đến chút tôn nghiêm cuối cùng của một nam nhân nữa.

Hồ Thuận và đồ đệ bày xong bữa sáng, Kỳ Diên nói: "Thêm một bộ bát đũa, đi mời nàng ấy đến đây."

Kỳ Diên đã thua Ôn Hạ: "Ngươi nói trẫm hôm đó không đúng, không nên hung dữ với nàng ấy."

Ôn Hạ đến, Kỳ Diên nhìn nàng lặng lẽ đứng ở cửa, ánh sáng bên ngoài sáng rực, nàng cũng như mang theo một thân tươi sáng đến trước mặt hắn.

Kỳ Diên nuốt nước bọt, ngồi ngay ngắn trên ghế thái sư, để có thể ngồi thẳng, giữ được chút oai phong của bậc nam nhi trước mặt nàng, hắn đã kê sau lưng ghế mấy cái gối mềm, mới có thể giữ cho thân hình cao lớn của hắn ngay ngắn trong chiếc ghế thái sư này.

"Nàng ngồi đi." Giọng Kỳ Diên trầm thấp: "Hôm đó trẫm chỉ là không muốn liên lụy nàng, vốn dĩ trẫm chưa từng để nàng hưởng phúc cùng trẫm."

Ôn Hạ: "Người biết là tốt rồi."

Kỳ Diên nghẹn lời, nhất thời không biết nên đáp lại thế nào.

Ôn Hạ nói: "Giờ đại địch trước mắt, ta và người không nói chuyện trước kia, chỉ nhìn nguy cơ trước mắt. Dù thế nào người cũng nên phấn chấn lên."

Nàng nói những lời này không khiến người ta cảm thấy như đang lên lớp, trên gương mặt trắng nõn xinh đẹp, đôi môi căng mọng đỏ tươi thốt ra những câu chữ này, mang theo sự dịu dàng mềm mại vốn có của nàng, nghe sao có thể nhẫn tâm từ chối.

Kỳ Diên cúi đầu dùng bữa, che giấu cảm xúc cuộn trào trong lòng, ăn được nửa bát liền dừng lại, trà trong chén cũng không uống.

Ôn Hạ lại pha một chén trà ấm đưa đến trước mặt hắn.

Kỳ Diên nhìn chăm chú những ngón tay thon dài trắng nõn, nàng vẫn luôn nâng cổ tay mảnh mai, không hề thấy mỏi. Kỳ Diên bất đắc dĩ nhận lấy, cuối cùng cũng uống trà.

Thập Thu tiến vào nói: "Hoàng hậu nương nương, Ôn tướng quân nói có thư nhà từ Bắc Địa gửi đến."

Ôn Hạ nhìn Kỳ Diên một cái, Kỳ Diên nói: "Nàng đi trước đi, trẫm phải xem qua mấy tờ tấu chương."

Ôn Hạ nhìn ấm trà trên bàn.

Kỳ Diên: "Trẫm uống."

Nàng lúc này mới rời đi.

Trần Lân đưa tấu chương từ kinh thành đến hôm nay, Kỳ Diên xem xong mới hơi bất mãn hỏi Trần Lân: "Để ngươi an bài cho Hoàng hậu, ngươi an bài thế nào? Hoàng hậu vẫn mặc áo vải thô của lính."

Hôm nay nàng cũng mặc bộ đồ đơn giản của lính, lúc nãy hắn còn thấy nàng mang một đôi giày vải rất đơn giản, bọc bằng vải gai, đừng nói là tinh xảo, ngay cả gió cũng không cản nổi.

"Thật sự không phải thuộc hạ chậm trễ, là Hoàng hậu nương nương đại nghĩa."

Trần Lân giải thích, hắn đã chọn nha hoàn ở nha môn huyện lệnh, cùng Thập Thu sắm sửa đồ dùng cho nữ tử. Chỉ là Ôn Hạ nói trong quân vốn không được có nữ tử đi theo, nàng không phải quân y, cũng không giúp đỡ ở trại nấu nướng, ở lại trong quân đã là phá lệ, không thể ăn mặc tùy ý nữa.

"Hoàng hậu nương nương xuất thân cao quý, giờ có thể cùng ở trong quân không làm loạn quân kỷ, thuộc hạ thật sự bội phục."

Kỳ Diên trầm ngâm không nói.

Một lúc lâu sau mới nói: "Đi tìm một đôi giày vải gai mới đến đây."

Trần Lân rất nhanh tìm được một đôi giày mới.

Kỳ Diên ngồi trên ghế tách giày ra, bên trong lớp vải gai thô ráp dán một lớp gấm vân mềm mại, tháo một viên Đông Châu trên đai ngọc của long bào xuống, so lên giày, muốn khâu Đông Châu lên giày.

Hắn cúi người lấy kim chỉ trên bàn, hắn chưa từng làm việc này, cây kim nhỏ xíu nắm trong lòng bàn tay to lớn rất không quen, nhưng vẫn muốn tự tay làm cho Ôn Hạ một đôi giày không bị đau chân.

Đôi chân nhỏ nhắn của nàng hắn đã nắm vô số lần, vết chai do luyện kiếm trên ngón tay mỗi lần chỉ cần nhẹ nhàng lướt qua, cũng khiến làn da trắng nõn mỏng manh lưu lại từng vệt đỏ.

Để nàng ở lại trong quân dưỡng thương đã là ủy khuất rồi, hắn không muốn nàng phải chịu khổ vô cớ nữa.

Chỉ là Kỳ Diên chưa từng làm việc này, viên Đông Châu thế nào cũng không xỏ qua được.

Hồ Thuận nói: "Hoàng thượng, viên trân châu này không có lỗ, phải tìm một người thợ làm việc này dùng dụng cụ chuyên dụng đục một cái lỗ."

Kỳ Diên nhíu mày, nếu như trước kia, hắn dùng nội lực là có thể đục ra một cái lỗ rồi.

"Đi mời Tống Cảnh Bình."

Tống Cảnh Bình vào trong lều, tưởng là có chuyện gì lớn.

Kỳ Diên chỉ đưa cho hắn mấy viên Đông Châu xinh đẹp nói: "Làm phiền ngươi dùng nội lực chẻ đôi, ở giữa đục một cái lỗ xéo."

Tống Cảnh Bình: "?"

Hắn ta đường đường là đồ đệ đắc lực nhất của Vệ Liên Nguyên ngoài Kỳ Diên, lại đến làm việc này?

Tống Cảnh Bình không tốn sức, nhẹ nhàng hoàn thành.

Kỳ Diên mím chặt môi mỏng, nhận lấy viên Đông Châu đã bị chẻ đôi, cúi đầu khâu, hàng mi dày rậm che đi vẻ u ám trong mắt.

Hắn cũng từng có thể dễ dàng làm được như vậy.

Hồ Thuận luôn ở bên cạnh cẩn thận hầu hạ, ánh mắt luôn dừng trên sống lưng hơi cúi xuống của Kỳ Diên.

Người cao lớn oai phong vốn dĩ dựa vào lưng ghế, vì phải lấy kim chỉ và kéo trên bàn, lúc đi lúc về đều phải cúi người gập người. Hồ Thuận lúc nãy đang định đưa tay giúp đỡ lấy kéo thì vô tình phát hiện Kỳ Diên vậy mà có thể tự mình lấy được, eo của hắn vậy mà có thể cử động được rồi!

Hồ Thuận không dám lên tiếng nhắc nhở, vẫn luôn quan tâm chú ý, trong mắt vô cùng kích động.

Kỳ Diên đều là hành động theo bản năng, toàn tâm toàn ý đều đặt trên đôi giày ở đầu gối, nào có để ý đến việc thân thể mình có thể cử động rồi.

Đợi đến khi hắn dừng lại, khóe môi mỏng mím thành một nụ cười nhạt, Hồ Thuận mới mừng rỡ lên tiếng.

"Hoàng thượng, lúc nãy người là tự mình cúi người lấy kim chỉ trên bàn! Cái kéo cũng là người tự mình lấy!"

Kỳ Diên sững sờ, trong mắt lập tức cũng tràn ngập niềm vui sướng mãnh liệt.

Hồ Thuận mời Vệ Liên Nguyên đến, Vệ Liên Nguyên kiểm tra cho Kỳ Diên một lượt, lại dùng nội lực thăm dò kinh mạch bị đứt đoạn của hắn.

Kỳ Diên rất sợ nghe được tin xấu, mãi đến khi Vệ Liên Nguyên nói: "Vậy mà đã hồi phục được một chút, không tệ không tệ, không uổng công lão phu suýt nữa thì tan xương nát thịt."

Kỳ Diên mừng rỡ trong lòng: "Sư phụ, khi nào thì hai chân con có thể tự mình xuống đất đi lại?"

"Xương sống không còn vấn đề, hai chân tự nhiên có thể đi lại, đừng nóng vội, từ từ dưỡng." Vệ Liên Nguyên vừa ngáp vừa đi ra ngoài ngủ bù.

Kỳ Diên đã đủ vui vẻ rồi, ít nhất giờ thân thể đang dần hồi phục.

Hắn tính toán thời gian bữa tối: "Chưa đến giờ ăn tối sao?"

"Còn một canh giờ nữa mới đến giờ dùng bữa." Hồ Thuận cười nói: "Nếu người muốn gặp Hoàng hậu nương nương ngay bây giờ, vậy nô tài đi mời nàng ấy đến, nói rằng người đã có thể tự mình ngồi dậy rồi."

"Không vội, đợi đến giờ dùng bữa trẫm sẽ ngồi cho nàng ấy xem." Khóe môi Kỳ Diên không khép lại được.

Hắn nhìn đôi giày nhỏ trên đầu gối, tuy vẫn là kiểu dáng vải gai không bắt mắt, nhưng bên trong đều được dán gấm vân mềm mại, sẽ không khiến Ôn Hạ bị đau chân nữa. Hơn nữa ở gót chân còn khâu một hàng Đông Châu trắng sáng, trang trí ở gót chân, cho dù Ôn Hạ mang cũng sẽ không quá phô trương.

Kỳ Diên khẽ mỉm cười, trong đáy mắt cũng thoáng hiện vẻ tán thưởng, dành cho Ôn Hạ.

Trước kia, hắn từng nói nàng xa hoa, nói nàng kiêu căng, vậy mà nàng lại có thể khiêm tốn hòa nhập vào nơi quân doanh khổ hàn này, không hề tỏ vẻ mình là hoàng hậu tôn quý hay đích nữ Ôn gia.

Nàng thoạt nhìn yếu đuối, nhưng nội tâm lại kiên cường mạnh mẽ, thông minh và chu toàn đại cục. Đây mới chính là nàng.

Thế nhưng trước kia hắn chỉ nhìn thấy dung nhan tuyệt sắc của nàng mà thôi.

…

Trên doanh trại trùng điệp, ánh hoàng hôn màu cam rực rỡ nhuộm đỏ cả bầu trời bao la.

Ôn Hạ tắm rửa xong, nhưng không mặc lại bộ y phục binh lính ban ngày nữa, mà bảo Thập Thu lấy y phục mua trong thành ra.

Nàng mặc một bộ váy dài màu trắng muốt thêu hoa mẫu đơn và bướm, mái tóc đen nhánh buông xõa trên vai gầy, cài một đóa hoa păng-xê tím nhạt. Thập Thu đã cho lui binh lính canh gác bên ngoài, nàng bước ra khỏi lều, đi qua hàng đuốc dựng hai bên, dưới ánh đèn, nàng thanh lãnh như tiên tử, dáng người mảnh mai uyển chuyển bước vào trướng soái.

Việc ăn vận lại như thường không phải vì muốn làm đẹp lòng ai, nàng sẽ không yêu Kỳ Diên.

Nàng chỉ muốn hắn phấn chấn, muốn hắn sớm hồi phục.

Hôm nay, nhị ca viết thư nói rằng sau khi vào Yên quốc, huynh ấy đã lập tức đến thẳng hoàng cung, Hoắc Chỉ Chu không ra tay với huynh ấy, Hoắc Chỉ Chu bị nàng đ.â.m một kiếm, bệnh nặng nhiều ngày, khi nhị ca đến vẫn còn nằm liệt giường.

Hắn bảo nhị ca đ.â.m hắn thêm một kiếm nữa, nhị ca bảo Hoắc Chỉ Chu giao Trịnh Bân Vũ ra.

Hoắc Chỉ Chu trầm ngâm một lúc, nói đó là người anh họ duy nhất bảo vệ hắn, đối xử chân thành với hắn từ nhỏ. Sau khi biết Ôn Hạ đ.â.m Hoắc Chỉ Chu một kiếm khiến hắn bị thương nặng, Trịnh Bân Vũ đã vô cùng hổ thẹn, uống rượu độc tự vẫn để chuộc tội, bị gia nhân cứu sống, hiện giờ đang thập tử nhất sinh.

Nhị ca không thể g.i.ế.c Trịnh Bân Vũ, nên đã thật sự đ.â.m Hoắc Chỉ Chu một kiếm.

Ôn Hạ nhìn chữ trong thư, biết rõ từ nay Ôn gia và Hoắc Chỉ Chu, Đại Thịnh và Yên quốc sẽ không còn bất cứ liên quan nào nữa.

Nếu Đại Thịnh không địch nổi Ô Lỗ, sẽ không có viện quân nước nào đến giúp.

Ôn gia bọn họ cũng sẽ không còn ai che chở.

Ba người con trai Ôn gia đều được Ôn Lập Chương dạy dỗ nghiêm khắc, thề sống c.h.ế.t bảo vệ giang sơn Đại Thịnh, che chở bách tính Đại Thịnh.

Ôn Hạ không muốn kết quả tồi tệ nhất xảy ra.

Trước kia, nàng coi thường Kỳ Diên.

Nhưng lần này hắn liều mình đến Ô Lỗ cứu nàng, dùng kế "Đông Phong" là trí, một mình ngăn cản đám võ sĩ là dũng, để nàng cưỡi ngựa đi trước là hành động của bậc trượng phu.

Nàng muốn hắn đứng dậy.

Nàng muốn hắn thực hiện lời hứa bảo vệ bách tính Đại Thịnh.

Hồ Thuận nhìn thấy Ôn Hạ ở cửa, mừng rỡ trong mắt, vội vàng cúi người cười nói: "Hoàng hậu nương nương giá đáo! Hoàng thượng đợi người đã lâu, hôm nay hoàng thượng còn có một bất ngờ dành cho người đấy!"

Ôn Hạ vòng qua bình phong, chậm rãi đi về phía Kỳ Diên.

Hắn ngồi ngay ngắn trên ghế thái sư, bên ngoài long bào màu vàng kim thêu rồng còn khoác thêm áo choàng da hổ để chống lạnh, tấm da hổ uy nghiêm oai phong, là chúa tể muôn loài hung hãn, hiếm có ai chế ngự được khí thế bá đạo này. Vậy mà Kỳ Diên lại vô cùng phù hợp.

Ánh mắt hắn dừng trên người nàng, có kinh diễm và bất ngờ, đôi mắt phượng sâu thăm thẳm, lại như ánh mặt trời chói chang.

Chương 85: Chương 82

Kỳ Diên thu hồi ánh mắt, giờ phút này đột nhiên cảm thấy sự ép buộc trước kia của hắn thật hoang đường và viển vông.

Người trước mắt tốt đẹp như vậy, trước kia hắn không xứng, bây giờ càng không xứng hơn.

Ánh mắt hắn dừng trên chân Ôn Hạ, nàng đã đi giày thêu tinh xảo, đôi giày hắn làm cho nàng xem ra không còn phù hợp nữa.

Hắn chỉ không ngờ rằng nàng sẽ ăn vận như trước kia, chẳng lẽ là vì hắn?

Nghĩ vậy, Kỳ Diên chấn động toàn thân, dường như cảm thấy nội lực tu luyện trước kia đã trở lại, trong lòng xúc động, hắn theo bản năng thẳng lưng ngồi ngay ngắn.

Ôn Hạ ngồi vào bàn ăn.

Hồ Thuận và đồ đệ khiêng ghế thái sư đến, Kỳ Diên ngồi đối diện nàng bên bàn tròn.

Ôn Hạ gắp thức ăn cho hắn, ngón tay thon dài của nàng cầm cán muỗng sứ màu anh đào, tay kia nhẹ nhàng vén tay áo rộng, để lộ cổ tay trắng nõn, vòng tay bằng ngọc phỉ thúy xanh biếc và dây chuyền vàng va chạm vào nhau phát ra tiếng leng keng thanh thúy.

Kỳ Diên nói: "Để trẫm tự làm."

Ôn Hạ để hắn nhận lấy muỗng canh sứ, nhìn hắn ăn cơm, rồi đẩy bát canh gà đã uống gần hết đến trước mặt Kỳ Diên, không nói gì, chỉ yên lặng nhìn hắn bằng đôi mắt trong veo.

Lần này Kỳ Diên không còn do dự, thoải mái uống cạn.

Thần sắc hắn hôm nay không còn vẻ chán nản như hôm qua nữa.

Ôn Hạ đợi hai người ăn xong mới hỏi: "Hồ công công nói hoàng thượng có bất ngờ cho thần thiếp?"

Kỳ Diên mím môi cười, nắm lấy tay vịn ghế lắc người ra trước ra sau: "Nàng xem, trẫm có thể cử động rồi!"

Ôn Hạ sững sờ, vừa rồi thấy hắn kê gối mềm sau lưng, còn tưởng hắn đang cố gắng ngồi thẳng.

Kỳ Diên không hề che giấu ý cười trên mặt, cử động qua lại cho nàng xem.

Ôn Hạ cong môi, cuối cùng cũng vui vẻ.

"Hoàng thượng có thể đi lại được chưa?"

"Còn chưa." Kỳ Diên có chút ảm đạm, nhưng vẫn nói: "Nhưng chân tay đã linh hoạt hơn hôm qua, sư phụ nói cần thêm thời gian sẽ hồi phục."

Ôn Hạ khẽ "ừm" một tiếng.

Kỳ Diên nắm đôi giày giấu sau lưng ghế, không biết có nên tặng cho Ôn Hạ hay không. Giờ phút này nàng cao quý thoát tục, đi đôi giày này đã không còn phù hợp nữa.

"Ban ngày là hắn gửi thư cho nàng?" Kỳ Diên nắm c.h.ặ.t t.a.y vịn, giả vờ như vô tình nhắc đến.

Ôn Hạ hơi dừng lại một chút: "Vâng."

Kỳ Diên siết c.h.ặ.t t.a.y vịn, giọng điệu vẫn như thường: "Ồ, hắn nói đến đón nàng?"

"Mọi nơi ở Đại Thịnh giờ đều là chiến trường, Ôn gia chúng thần thiếp đều ở trên chiến trường, cho dù có người đến đón, thần thiếp cũng sẽ không rời đi vào lúc này." Ôn Hạ không trực tiếp trả lời Kỳ Diên.

Đối với Hoắc Chỉ Chu, nàng đã tin lầm người, những ngày này không nhắc đến, không có nghĩa là nàng đã quên. Nàng sẽ ghi hận Hoắc Chỉ Chu, sẽ tự trách mình tại sao lại yêu một kẻ thù, sẽ thấy có lỗi với phụ thân. Chiến trường khiến nàng tạm thời không nghĩ đến những nỗi đau này, không có nghĩa là trong lòng nàng không buồn.

Nàng nhìn Kỳ Diên, vẫn dịu dàng an tĩnh như ngày nào: "Hoàng thượng từng nói muốn che chở bách tính thiên hạ, bây giờ thần thiếp không phải hoàng hậu Đại Thịnh, thần thiếp chỉ là nữ nhi Ôn gia, ba vị ca ca của thần thiếp đều đang bảo vệ giang sơn cho người, thần thiếp muốn người bảo vệ bọn họ bình an."

Với tình trạng hiện tại của Kỳ Diên, dĩ nhiên là có lỗi với nàng, hắn trầm giọng đáp ứng, không dám nhìn vào mắt nàng nữa.

Một mùi hương lan thoang thoảng bay đến gần, Ôn Hạ đi đến trước mặt hắn, lấy áo choàng da hổ đắp lên chân hắn: "Ra ngoài xem một chút."

Kỳ Diên nắm chặt tay: "Trẫm bây giờ…"

"Nếu đã có thể ngồi dậy rồi, thì không cần phải lo lắng tướng sĩ trong quân lo lắng nữa, không cần phải trốn trong lều nữa. Người nên ra ngoài xem thử."

Chỉ đến khi lại gần, Ôn Hạ mới nhìn thấy đôi giày vải bố sau lưng ghế Kỳ Diên.

Kỳ Diên đành phải lấy ra.

“Đây là lúc rảnh rỗi không có việc gì làm, tiện tay làm ra thôi.”

Ôn Hạ nhìn đôi giày, sững sờ, dĩ nhiên nhận ra đó không phải giày vải bố bình thường trong quân doanh, bên trong còn lót gấm vân mềm mại.

Hồ Thuận nói: “Đây là hoàng thượng tự tay làm cho hoàng hậu nương nương, cả viên Đông Châu phía sau giày cũng là hoàng thượng tự tay khâu đấy!”

Kỳ Diên có chút không được tự nhiên, Ôn Hạ nào đã từng thấy hắn ngang ngược trước kia giờ lại lúng túng như vậy.

Nàng nhận lấy đôi giày, đặt lên bàn trước: “Đa tạ hoàng thượng.”

“Giờ nàng mặc y phục này, e là không được nữa rồi.”

“Về thay bộ khác là được mà.”

Trong trướng, ánh nến sáng trưng, Kỳ Diên từ chỗ Ôn Hạ đang đứng lưỡng lự nhìn nàng, đáy mắt sâu thẳm ẩn chứa sự rung động mãnh liệt, nhưng lại chỉ có thể để nàng đứng ngoài vùng sáng của đèn. Vệt sáng dài kia dường như ngăn cách khoảng cách giữa hai người.

Kỳ Diên bỗng nhiên hối hận.

Hối hận vì đã đồng ý buông tay, hối hận vì đã thừa nhận mối quan hệ của nàng và Hoắc Chỉ Chu.

Nhìn tấm da hổ trên đầu gối, Kỳ Diên không thể kiềm chế được sự ghen tuông điên cuồng trong lòng.

Giọng điệu của hắn bỗng trở nên châm chọc: “Tuy đôi giày này trông không đẹp mắt, nhưng chắc chắn sẽ vừa chân nàng hơn đôi nàng đang mang.”

“Nơi đóng quân gồ ghề, đi đường nào thì mang giày đó, vừa chân hay không, có thích hợp hay không, chỉ có bản thân mới biết. Đôi

giày này chắc chắn sẽ dễ đi đường hơn.”

Ôn Hạ ngây người nhìn đôi giày thêu dưới tà váy, khẽ nâng mi nhìn Kỳ Diên.

Nàng cũng không ngốc, biết hắn đang nói gì.

“Người còn biết may vá nữa sao?” Nàng cầm đôi giày sạch sẽ, vuốt ve lớp gấm vân mềm mại bên trong, “Vậy ta thử xem.”

Hồ Thuận mang theo đồ đệ lui xuống.

Ôn Hạ ngồi xuống đối diện Kỳ Diên, cúi người xuống cởi giày.

Nàng xỏ vào đôi giày Kỳ Diên làm, nhưng chân mày lại khẽ nhíu, môi khẽ bật ra tiếng rên đau.

Kỳ Diên che giấu sự rung động, ánh mắt vẫn luôn dõi theo nàng, vội vàng hỏi: “Không vừa chân sao?”

“Đau.” Giọng nói dịu dàng của Ôn Hạ vang lên: “Mấy hôm trước đi nhiều quá, bị trầy da rồi.”

Kỳ Diên nắm chặt tay, muốn đưa tay giúp Ôn Hạ mang giày, nhưng nàng cách hắn không gần, giờ phút này hắn căn bản không thể đứng dậy đi tới.

Hắn nắm c.h.ặ.t t.a.y vịn ghế, âm thầm dùng sức, nhưng cuối cùng vẫn không thể nhúc nhích.

Ôn Hạ chậm rãi chịu đựng cơn đau thay đôi giày hắn làm, nhưng chỉ mang một chiếc rồi thôi.

Nàng đứng dậy bước hai bước: “Giày đều giống nhau, ta không thấy có gì khác biệt.”

Kỳ Diên nhìn chằm chằm hai chiếc giày khác nhau trên chân nàng, nói: “Nàng mang được là tốt rồi.”

Giọng hắn như thường, chỉ là đã giấu đi vẻ cô đơn trong giọng nói.

Ôn Hạ gọi Hồ Thuận và Trần Lân đến, đỡ Kỳ Diên ra ngoài trướng.

Lều trại của hắn được bao quanh bởi màn che, khoảng đất trống phía sau lều rất yên tĩnh, ngọn đuốc trên giá chiếu sáng màn đêm.

Ôn Hạ cùng hắn ngắm cảnh đêm một lúc, nàng cố ý đuổi Hồ Thuận và những người khác đi, đứng trong gió lạnh ôm lấy cánh tay.

"Lạnh sao?" Kỳ Diên lấy tấm da hổ trên đầu gối xuống: "Nàng khoác vào đi."

"Ừm." Ôn Hạ đứng yên tại chỗ, hà hơi sưởi ấm đôi tay lạnh cóng. Từ khóe mắt, nàng thấy Kỳ Diên đang dang rộng tấm da hổ muốn khoác lên người nàng, chỉ chờ nàng bước tới.

Nàng cố ý làm như không thấy, muốn kích thích hắn có thái độ tích cực dưỡng thương.

Kỳ Diên giơ cao tấm da hổ, thậm chí thấy nàng đứng im, liền cúi người xuống, nhưng vẫn không thể với tới nàng. Hắn dồn lực vào hai chân muốn đứng dậy, nhưng hai chân mềm nhũn, căn bản không thể chống đỡ thân hình cao lớn này, cả người ngã xuống bãi cỏ.

"Kỳ Diên." Ôn Hạ kêu lên kinh ngạc, vội vàng cúi người xuống đỡ hắn, đôi mắt hạnh long lanh nước đầy vẻ tự trách: "Ta quên mất người không thể đứng dậy, vừa rồi nghĩ đến chuyện khác nên vô ý quên mất."

"Ta không sao." Kỳ Diên nằm trên đất, được Ôn Hạ đỡ mới ngồi dậy được trên bãi cỏ.

Ôn Hạ nhẹ nhàng phủi cỏ trên người hắn, tuy là muốn kích thích hắn, nhưng cũng không ngờ hắn lại ngốc nghếch đứng dậy như vậy.

Kỳ Diên không quan tâm đến bản thân, cố nén đau khẽ thở dốc, khoác tấm da hổ lên vai Ôn Hạ.

Nàng khẽ ngước mắt, đôi mắt long lanh ngấn lệ thoáng vẻ xúc động.

Ở khoảng cách gần như vậy, hơi thở của hai người hòa quyện vào nhau trong không khí lạnh giá.

Kỳ Diên nhìn sâu vào Ôn Hạ: "Vừa rồi nàng gọi tên ta."

Nàng nhìn thẳng vào mắt hắn, không nói gì.

Kỳ Diên nuốt nước bọt: "Vừa rồi nàng đang nghĩ gì mà lại thất thần vậy?"

Ôn Hạ muốn nói lại thôi, chỉ để Kỳ Diên tự đoán.

Nàng biết ánh mắt hắn nhìn nàng vẫn còn nét yêu thích như xưa.

Tính cách của hắn, cho dù đồng ý buông tay, lúc trước cũng là vì nàng lấy cái c.h.ế.t ra uy hiếp. Hắn hận Hoắc Chỉ Chu, sao có thể sau khi đoán được nàng thất thần vì Hoắc Chỉ Chu mà trong lòng vẫn cam tâm tình nguyện như vậy.

Nàng muốn Kỳ Diên sớm ngày đứng dậy, cho dù là dùng cách hắn không thích để kích thích hắn.

Kỳ Diên quả nhiên không hỏi nữa, ánh mắt tối sầm lại, gọi Hồ Thuận đến đỡ hắn về ghế thái sư.

Ôn Hạ đưa hắn về trướng, thậm chí khi Hồ Thuận và những người khác hầu hạ hắn lên giường, nàng còn cởi tấm da hổ trên vai, bước đến bên giường, cúi người đắp lên chăn của Kỳ Diên.

Bông hoa pansy trên búi tóc của nàng rơi xuống bên gối Kỳ Diên.

Kỳ Diên nhìn nàng chăm chú, hơi thở phả ra từ đôi môi mỏng nóng bỏng: "Nàng làm vậy là vì ta sao?"

"Hôm nay mặc váy áo, cài trâm hoa, là vì ta sao?"

Hắn nhìn nàng chằm chằm, muốn chạm vào đôi môi đỏ mọng của nàng, muốn nắm lấy tay nàng, nhưng lại chỉ có thể dùng ánh mắt nóng bỏng như vậy chờ đợi câu trả lời của nàng.

Gò má Ôn Hạ ửng đỏ: "Người đừng nghĩ lung tung, không phải chỉ mình người thích trâm hoa, hôm nay ta thấy thư từ Bắc Địa gửi đến nên vui mừng. Chuyện của chúng ta trước kia không thể nào nữa rồi, bây giờ người nằm đó ngay cả ghế cũng không xuống được, ta chỉ mong người có thể đứng dậy trước đã."

Ánh mắt Kỳ Diên tối sầm lại.

Ôn Hạ sửa sang lại tấm da hổ, đưa tay nhặt cánh hoa bên gối hắn.

Tay áo rộng khẽ chạm vào tai Kỳ Diên, khiến hắn cảm thấy hơi ngứa.

Ôn Hạ đứng dưới ánh đèn, dáng vẻ xinh đẹp như tiên nữ, thanh tao thoát tục, giọng nói dịu dàng: "Người ngủ ngon nhé, sáng mai ta lại đến thăm người."

Sau khi nàng rời đi, trong trướng vẫn còn vương vấn mùi hoa lan thoang thoảng trên người nàng.

Kỳ Diên nuốt nước bọt, nghiêng người, sống mũi cao thẳng vùi vào nơi cánh hoa vừa chạm qua.

Hắn bỗng nhiên vén chăn lên, ngồi dậy bắt đầu ngồi thiền, cho dù không còn nội lực cũng muốn điều chỉnh hơi thở như trước kia, để kinh mạch toàn thân được thông suốt.

Hồ Thuận vào khuyên thế nào Kỳ Diên cũng không nghe.

Ngọn nến đã cháy hết, Kỳ Diên vẫn kiên trì.

Hồ Thuận bỗng nhiên vỗ tay: "Hoàng thượng, người đã bao lâu rồi chưa đi tiểu tiện?"

Kỳ Diên mở to mắt.

Hồ Thuận cười nói: "Từ sau bữa tối đến giờ người vẫn chưa đi tiểu tiện! Người đã có thể tự chủ rồi sao? Bây giờ người có buồn tiểu không?"

Kỳ Diên vô cùng kích động, sau bữa tối hắn chỉ tập trung vào Ôn Hạ, nào có nghĩ đến chuyện này.

"Giờ trẫm muốn đi tiểu, ngươi đừng quản trẫm."

Hồ Thuận bưng bô vào, Kỳ Diên uống rất nhiều nước, nhịn rất lâu, cuối cùng cũng có thể như người bình thường mà tự do điều khiển bản thân.

Hắn lại cười ha hả như một đứa trẻ.

Chuyện vui mừng như vậy thật muốn cho Ôn Hạ biết ngay lập tức, nhưng đây lại là chuyện riêng tư, sao có thể đi làm nàng giật mình.

Kỳ Diên cứ cười mãi, đêm nay cuối cùng đã trở thành đêm vui vẻ nhất của hắn trong suốt thời gian qua.

…

Ngày hôm sau.

Ôn Hạ bảo Trần Lân tìm một chiếc xe lăn, như vậy sẽ tiện cho Kỳ Diên ra ngoài đi lại.

Hôm nay nàng mặc váy áo tay bó, gọn gàng hơn so với bộ váy tay rộng hôm qua.

Bước vào doanh trướng, Kỳ Diên đang được Hồ Thuận mặc y phục. Cổ áo hơi mở của trường bào màu đen để lộ ra những đường nét cơ bắp cuồn cuộn.

Ôn Hạ dời mắt đi chỗ khác, đợi hắn mặc xong mới nói: "Hoàng thượng thử chiếc xe lăn này xem."

Kỳ Diên tỏ ra vui vẻ, nàng còn đang lo lắng hắn sẽ ngại ngồi xe lăn, không ngờ hắn lại rất thoải mái để Hồ Thuận và Trần Lân dìu ngồi lên.

Trên tay vịn có cần gạt, có thể điều chỉnh hướng về phía trước và phía sau.

Kỳ Diên mỉm cười với Ôn Hạ: "Hôm nay thân thể trẫm đã tốt hơn rất nhiều."

"Vậy thì tốt." Ôn Hạ xoay người: "Ra ngoài ngắm mặt trời mọc đi, hít thở không khí trong lành."

Kỳ Diên không cần Hồ Thuận đẩy, tự mình lắc xe lăn đi theo sau Ôn Hạ.

Hắn vừa nhìn đã thấy trên đôi giày vải gai của Ôn Hạ đính những viên Đông Châu tinh xảo, chính là đôi giày hắn làm.

Nắm cần gạt, Kỳ Diên lắc mạnh hơn, bám sát Ôn Hạ.

Muôn ngàn tia nắng ban mai trải khắp đất trời, hai người đứng dưới ánh nắng, lắng nghe tiếng binh lính luyện tập, nhìn gió nhẹ thổi qua bãi cỏ.

Xung quanh chỉ có hai người, Ôn Hạ quay đầu lại thấy Kỳ Diên tinh thần rất tốt, luôn mỉm cười, nàng cũng không khỏi mím môi cười.

Nàng nói: "Hoàng thượng có muốn đi xem binh lính luyện tập không, để họ thấy dáng vẻ rạng ngời của người?"

Kỳ Diên gật đầu: "Được."

Ôn Hạ: "Để thần thiếp đẩy người qua đó nhé?"

"Ừ."

Ôn Hạ: "Thần thiếp đi được không?"

"Bây giờ nàng vẫn là Hoàng hậu của Đại Thịnh."

Ôn Hạ đẩy Kỳ Diên đến thao trường, Ôn Tư Lập nhìn thấy họ từ xa, vội vàng đưa cây thương dài đang múa tới.

"Tham kiến Hoàng thượng, tham kiến Hoàng hậu."

Kỳ Diên nhìn về phía xa, nơi có những người lính đông nghịt, gió lạnh thổi vào khuôn mặt góc cạnh của hắn. Hắn khẽ nheo mắt, đối mặt với hàng ngàn quân lính, không còn vẻ chán nản như khi trốn trong doanh trướng dưỡng bệnh nữa, đôi mắt sâu thẳm ánh lên vẻ sắc bén, giọng nói lạnh lùng như thường lệ hỏi về quân vụ.

Ôn Hạ đứng dưới trướng, nhìn từ xa.

Kỳ Diên đã tự mình lắc xe lăn, đích thân đi duyệt binh, thậm chí còn rút một cây thương dài của người lính bên cạnh, cánh tay linh hoạt vung lên giữa không trung, ra chiêu đều có bài bản.

Lưỡi thương sắc bén dưới ánh mặt trời lóe lên những tia sáng lạnh lẽo, chiếc xe lăn thấp bé căn bản không thể giam cầm được khí thế kiêu ngạo, bất khuất.

Sĩ khí hừng hực, trong doanh trướng vang lên tiếng reo hò.

Kỳ Diên trước đây dù có kém cỏi đến đâu, thì bây giờ trong quân đội cũng là một người chồng đích thân xông pha cứu Hoàng hậu. Hắn bị thương vì bảo vệ thê tử, đối với quân đội, hắn đã là một vị vua khiến binh lính nể phục.

Hôm nay, các tướng lĩnh thấy Kỳ Diên tinh thần đã khá hơn, liền tập trung tại doanh trướng nghị sự bàn bạc về kế hoạch tấn công.

Kỳ Diên ngồi rất lâu, đến giữa trưa mới ra ngoài.

Còn Ôn Hạ sau khi chia tay với hắn không trở về doanh trướng của mình mà đi vào doanh trướng của Kỳ Diên.

Bây giờ đã là lúc để khích lệ tinh thần hắn, nàng cũng không cần phải ghi hận hắn nữa.

Ôn Hạ dập tắt mùi trầm hương nồng nặc trong doanh trướng của hắn, ngồi trên chiếc ghế thái sư của hắn đợi hắn. Đoán rằng sau khi trở về từ doanh trướng nghị sự, hắn sẽ soạn tấu chương, nên nàng đã mài mực sẵn cho hắn.

Cổ tay trắng nõn nhẹ nhàng xoay thỏi mực, hết vòng này đến vòng khác.

Ôn Hạ cũng không biết đã qua bao lâu, nàng gục xuống bàn ngủ thiếp đi. Thuốc mê mà Ô Lô bỏ vào thức ăn, tích tụ ngày này qua ngày khác, dư độc vẫn chưa hết, nhìn nàng mỗi ngày đều cố gắng đến đây, lo lắng những chuyện này, nhưng thân thể vẫn dễ dàng mệt mỏi.

Nàng gục trên bàn ngủ thiếp đi.

Kỳ Diên bước vào thấy vậy, giơ tay ra hiệu im lặng cho Hồ Thuận lui xuống, tự mình lắc xe lăn tiến lên, lấy tấm da hổ đắp lên người Ôn Hạ.

Đôi mắt sâu thẳm của hắn nhìn chăm chú vào khuôn mặt đang say ngủ của nàng, hôm nay hắn cảm nhận rõ ràng cơ thể đang dần hồi phục.

Nhưng hắn đột nhiên không muốn khỏe lại nhanh như vậy.

Hắn muốn giống như bây giờ, để Ôn Hạ mỗi ngày đều quan tâm đến hắn, như vậy nàng sẽ không có thời gian để nghĩ đến tên Hoắc Chỉ Chu đáng c.h.ế.t đó.

Chương 86: Chương 83

Gió mạnh bên ngoài đập vào tấm màn dày của doanh trướng, thời tiết ngày càng lạnh lẽo.

Kỳ Diên lắc xe lăn, đặt lò than gần chỗ Ôn Hạ, trở lại bàn làm việc xem xét tấu chương gửi đến từ kinh thành.

Trên bàn là mực Ôn Hạ đã mài, Kỳ Diên cong môi, liếc nhìn Ôn Hạ đang ngủ say, cúi đầu mở trúc giản trên tay.

Cho đến khi xem xong tấu chương, Ôn Hạ vẫn đang ngủ say.

Trước đó nàng trúng thuốc mê làm tổn thương cơ thể, thái y nói sau khi bài trừ dư độc còn phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, bồi bổ khí huyết, nếu không e là tổn hại nguyên khí.

Kỳ Diên không đánh thức Ôn Hạ, thời gian có thể ở bên cạnh nàng như vậy không nhiều.

Mãi cho đến khi Thập Thu bưng thuốc vào, Kỳ Diên mới đánh thức Ôn Hạ.

Ôn Hạ mở mắt tỉnh dậy, nhận lấy thuốc uống, trúc giản trên bàn được cuộn lại gọn gàng, mực trong nghiên đã khô, Ôn Hạ biết mình đã ngủ quá lâu.

Thập Thu bưng mứt quả và bát thuốc lui xuống, Ôn Hạ nói: "Hoàng thượng đã bận rộn cả nửa ngày rồi, có muốn nghỉ trưa không?"

"Chờ một lát nữa quân đội sẽ đến nghị sự, hôm nay trẫm cảm thấy tinh thần khá tốt, muốn làm thêm việc."

Ôn Hạ gật đầu: "Vậy thần thiếp xin cáo lui."

Kỳ Diên nói: "Khi phụ thân nàng chinh chiến, nàng có đến quân doanh của ông ấy không?"

"Phụ thân quân kỷ nghiêm minh, thần thiếp chỉ đến đó hai lần."

Ôn Hạ nhớ lại, một lần là mưa to không tránh được, nàng đã đến quân doanh, trú mưa trong doanh trướng của Ôn Lập Chương, nhìn qua tấm bình phong vẫn có thể thấy phụ thân vai rộng, oai phong, đang bàn bạc quân sự với các tướng lĩnh. Một lần là Ôn Hứa thị bị cảm lạnh sốt cao không dứt, nàng đến quân doanh tìm phụ thân, Ôn Lập Chương đang nghị sự, nàng ngồi sau bình phong lo lắng chờ đợi. Lần đó, Dung cô cô nói bệnh tình của phu nhân không thể làm phiền tướng quân. Ôn Hạ nghĩ, đó là mẫu thân của nàng, mẫu thân hôn mê hai ngày rồi, sao có thể không cho phụ thân về chứ. Tiền tuyến quân tình cấp bách, Ôn Lập Chương nghị sự xong thấy nàng mắt đỏ hoe nói về mẫu thân đang bệnh, không chút do dự, liền đưa nàng về phủ.

Đó hẳn là lần đầu tiên Ôn Hạ thấy Ôn Lập Chương đứng bên ngoài phòng ngủ của mẫu thân, ông ấy đã ở bên cạnh bà ấy cả đêm, cho đến khi bà ấy tỉnh lại mới vội vàng trở về quân doanh.

Ôn Hạ từng cho rằng tình cảm vợ chồng ân ái là sự tôn trọng lẫn nhau, phân chia công việc trong ngoài như Ôn Hứa thị và Ôn Lập Chương. Nhưng nàng đã từng thấy tiên đế rơi lệ vì Thái hậu, thấy Ôn Lập Chương trầm mặc đứng một mình trong gió tuyết lạnh lẽo. Còn có Hoắc Chỉ Chu nhảy xuống vực vì nàng, cũng có Kỳ Diên trước mắt suýt c.h.ế.t vì cứu nàng.

Nàng mới hiểu tình yêu không phải là sự khách sáo và xa cách như Ôn Lập Chương và Ôn Hứa thị.

Nàng cũng đã từng rung động vì cầu vồng trên hồ, vì tuyết trắng xóa ở Yên quốc.

May mắn thay, những rung động đó đều đã chết, nếu không có tình yêu, sau này hẳn là sẽ không còn đau khổ nữa.

Kỳ Diên nghe nàng kể chuyện ở doanh trướng của Ôn Lập Chương, Ôn Hạ nói xong chuẩn bị rời đi.

Hắn nói: "Bây giờ bên ngoài đều biết nàng vẫn là Hoàng hậu, không cần phải tránh mặt, trẫm đã hạ lệnh trong triều rằng sau này nữ tử đều có thể tham gia khoa cử làm quan."

Ôn Hạ không rời đi nữa, ở lại doanh trướng của Kỳ Diên.

Nàng ngồi trên ghế thái sư sau bình phong, xem thư nhà Thái hậu gửi cho Kỳ Diên, trong thư không nói đến chính sự triều đình, chỉ dặn hắn và Ôn Hạ giữ gìn sức khỏe, bảo hắn đừng ép buộc Ôn Hạ.

Ôn Hạ nhìn nét chữ của Thái hậu hết lần này đến lần khác, lắng nghe Kỳ Diên bàn bạc quân sự với các tướng lĩnh bên ngoài doanh trướng.

Giờ đây, quân Ô Lô binh hùng tướng mạnh, mưu đồ đã lâu, không phải là đánh một trận chiến không có chuẩn bị.

Hai quân giằng co tại Tuyên Thành này, Ô Lô không có ý định rút lui, vừa rồi còn tập kích lên núi Mãng. Bọn chúng có bản đồ địa hình, chuyên đánh úp vào những nơi phòng thủ yếu ớt. May mà trên núi Mãng đã mai phục sẵn, mới đẩy lui được chúng.

Các tướng lĩnh lui xuống, Ôn Hạ bước ra từ sau tấm bình phong: "Hiện tại, chiến thuật phòng ngự này là đang chờ đợi điều gì?"

Kỳ Diên ngồi trên xe lăn, nghe vậy có chút bất ngờ: "Nàng biết trẫm đang đợi?"

"Chỉ là đoán mò thôi."

Các tướng lĩnh đều cho rằng Kỳ Diên đang chờ bản đồ, nhưng có lẽ đó chỉ là một phần. Với tính cách có thù tất báo của Kỳ Diên, có lẽ hắn còn có mưu tính khác.

"Ngoài việc chờ bản đồ của Ô Lô, trẫm còn đang đợi một trận tuyết."

Ôn Hạ có chút nghi hoặc: "Nhưng người thảo nguyên không sợ tuyết mà?"

Kỳ Diên gõ nhẹ ngón tay lên tay vịn, đôi mắt thăm thẳm hơi nheo lại, khi bày mưu tính kế, ánh mắt hắn càng khiến người ta khó đoán.

"Nhưng bọn chúng cho rằng quân ta sợ." Hắn khẽ nhếch môi cười.

Ôn Hạ khẽ giật mình, nàng có thể đoán được một số kế sách của Kỳ Diên, nhưng bí mật quân sự, nói ra quá sớm không tốt, nên nàng không hỏi thêm nữa, ánh mắt hạnh nhân nhìn về phía Kỳ Diên.

Hắn mỉm cười, đáy mắt có chút vui vẻ của kẻ nắm chắc phần thắng, vẻ khinh thường đó, giống như một thợ săn đang giăng ra một cạm bẫy c.h.ế.t người.

Thần thái khi bày mưu tính kế của hắn, lại có vài phần trí dũng của Ôn Lập Chương.

Ôn Hạ nhìn thật kỹ một cái rồi dời mắt: "Chuyện triều chính đã xong, Hoàng thượng nghỉ ngơi đi, thần thiếp ra ngoài đây."

"Trẫm tiễn nàng."

Ôn Hạ nhìn đôi chân không thể đứng dậy của hắn, Kỳ Diên đã tự lăn xe tới phía sau nàng, đi theo bước chân nàng. Bánh xe lăn trên bãi cỏ không bằng phẳng, hai tay hắn đều lộ ra vết sẹo, đều là những vết thương lưu lại trong mấy tháng ngắn ngủi này.

Buổi tối, Ôn Hạ vào lều của Kỳ Diên dùng bữa tối cùng hắn.

Trên bàn lại có bánh hạt dẻ mà Trần Lân mua ở trong thành, Ôn Hạ nhìn bánh hạt dẻ, lại nhớ tới bánh hạt dẻ phô mai trộn thịt quả mơ xanh.

Ăn tối xong, Kỳ Diên nói muốn đưa nàng ra ngoài đi dạo.

Bãi cỏ không bằng phẳng, hắn tự mình lăn xe rất vất vả, nhưng lại không muốn Hồ Thuận tới quấy rầy.

Ôn Hạ dừng lại, đẩy xe lăn cho hắn.

Nàng mặc bộ váy màu vàng ngỗng, khoác áo lông cáo, tay áo bằng lụa mềm mại bay phất phơ trong gió nhẹ, khẽ chạm vào gáy Kỳ Diên.

Kỳ Diên nuốt nước bọt, hương thơm thoang thoảng trong tay áo nàng quẩn quanh chóp mũi hắn, hắn nói: "Hạ Hạ..."

"Trước kia khi người bắt nạt ta, có từng nghĩ tới bây giờ còn cần ta đẩy xe cho người mới đi được không?" Ôn Hạ cắt ngang lời hắn.

Giọng nói của nàng vẫn nhẹ nhàng mềm mại như thường, thậm chí nghe không có chút oán trách nào, nhưng càng bình tĩnh như vậy, Kỳ Diên càng bị sự áy náy giày vò.

Hắn nắm c.h.ặ.t t.a.y vịn: "Trẫm hối hận rồi..."

"Trên đời không có thuốc hối hận đâu."

Ôn Hạ vậy mà lại thẳng thừng cãi lại hắn.

Kỳ Diên cứng họng, càng không dám nói thêm gì nữa.

Hai người dừng lại trên bãi đất trống, nhìn những người lính đang dắt từng con chiến mã ra cho ăn ở phía xa.

Y phục Ôn Hạ bay phấp phới, tà váy tung bay trong gió, dáng người mảnh mai như cánh bướm đang múa.

Kỳ Diên ghi nhớ từng khoảnh khắc hiện tại: "Trẫm nghe mẫu thân nàng nói, nàng biết nhảy múa."

"Ừm, biết." Ôn Hạ thản nhiên liếc hắn một cái, thừa nhận rất tự nhiên.

"Trước kia ở trong cung, trẫm không biết..."

"Người đương nhiên không biết rồi, trước kia người đối xử với ta như thế nào, trong lòng hắn là rõ ràng."

Kỳ Diên tối sầm mắt, xấu hổ đến mức không dám ngẩng đầu lên.

Hắn cũng không ngờ rằng Ôn Hạ bây giờ lại dám trực tiếp cãi lại hắn như vậy, dường như không hề giữ chút dịu dàng của một tiểu thư khuê các.

Ôn Hạ nhìn về phía doanh trại rộng lớn dưới ánh hoàng hôn, những người lính qua lại.

Bây giờ không cần phải chiều theo Kỳ Diên nữa, ngoại trừ cơ thể của hắn.

Trời đã tối, nàng đẩy xe lăn quay đầu lại, đi về phía doanh trại.

Hai người im lặng suốt quãng đường, chỉ có những người lính canh gác dọc đường cúi người chào họ.

Kỳ Diên đột nhiên nói: "Hắn mấy ngày gửi thư cho nàng một lần?"

Ôn Hạ khẽ dừng lại: "Mỗi ngày đều có."

"Nhưng trẫm không nghe Hồ Thuận bẩm báo, Hồ Thuận nói chỉ có hôm kia có một bức thư của nàng từ Bắc Địa gửi đến."

Ôn Hạ khẽ cười: "Bây giờ người không cần quản chuyện của ta nữa, hơn nữa người có hiểu gì gọi là 'nhìn chữ như gặp mặt' không, ta chỉ cần nhìn một chữ, cũng coi như gặp mặt một lần."

"Ngay cả thư cũng không thể gửi hàng ngày." Giọng nói giận dữ của Kỳ Diên lại bắt đầu âm dương quái khí: "Đây gọi là coi trọng nàng sao?"

"Người muốn nói gì?" Ôn Hạ cũng có chút tức giận, bây giờ nàng bằng lòng hầu hạ Kỳ Diên là muốn hắn đứng dậy đánh lui quân địch, trả lại yên bình cho Ôn gia và thiên hạ. Nàng đã không còn nghĩ đến Hoắc Chỉ Chu nữa, vậy mà hắn cứ cách vài ngày lại nhắc tới một lần.

Kỳ Diên cũng nghe ra sự tức giận trong giọng nói của nàng, nghiêm túc nói: "Hạ Hạ, trẫm không phải muốn chọc giận nàng. Trẫm chỉ là cảm thấy việc này hắn làm không đúng."

"Bây giờ trẫm sẽ không ép buộc nàng nữa, nàng cũng có thể lựa chọn lại." Bàn tay trên đầu gối nắm chặt thành nắm đấm, Kỳ Diên không dám nhìn Ôn Hạ, giọng nói vô cùng trầm trọng: "Nàng có thể lựa chọn, nếu trẫm có thể thực hiện được ước nguyện mà nàng đã ước trong dịp Tết ở Thanh Châu năm nàng mười bảy tuổi."

"Nếu trẫm đánh lui quân địch, nếu trẫm c.h.ế.t trận, nàng đừng đến Yên quốc nữa, hãy ở bên cạnh mẫu hậu, nàng hãy làm Thái hậu, sẽ không còn ai tới làm phiền nàng nữa."

Ôn Hạ nắm c.h.ặ.t t.a.y vịn xe lăn, im lặng đứng tại chỗ. Kỳ Diên nói xong những lời này không dám quay đầu lại nhìn nàng, nàng cũng không dám đáp lại.

Hình như lúc nàng hận hắn nhất cũng chưa từng nghĩ tới việc muốn hắn chết.

Nàng cứ nghĩ Kỳ Diên đã là người nàng ghét nhất rồi, nhưng khi đối mặt với Đạt Tư ở doanh trại quân địch Ô Lô, nàng lại cam tâm tình

nguyện ôm chặt Kỳ Diên, khoảnh khắc đó, hắn đáng tin hơn bất cứ ai.

Ôn Hạ tiếp tục đẩy xe lăn: "Thái hậu chi vị ta đã không cần nữa, nhưng ta có thể hứa với người, khi người đánh bại quân địch chiến thắng trở về, nếu lúc đó ta vui vẻ, sẽ cho người xem ta nhảy múa một lần."

"Thật sao?" Giọng nói Kỳ Diên không giấu nổi sự xúc động.

Ôn Hạ không trả lời nữa, đưa hắn về doanh trại.

Tâm trạng Kỳ Diên ngày càng vui vẻ, ban đêm Vệ Liên Nguyên và bốn đồ đệ đến dùng nội lực chữa thương cho hắn, hắn tích cực phối hợp, sau khi bọn họ rời đi, hắn cũng vẫn luôn ngồi thiền điều hòa nội lực.

...

Ngày qua ngày, trời càng lúc càng lạnh, nhưng tinh thần chiến đấu trên chiến trường lại rất cao, tuy có binh lính bất mãn với chiến thuật phòng thủ của Kỳ Diên hiện tại, nhưng thấy thương vong của quân Thịnh giảm bớt, những lời phản đối mới lắng xuống. Gần Tết, trong quân doanh cũng có thêm chút không khí náo nhiệt.

Ôn Hạ đến nay đã coi như dưỡng thương xong, không còn cảm thấy mệt mỏi nữa.

Chân Kỳ Diên cũng đã có sức lực, có thể chống gậy đi lại được rồi.

Buổi tối khi dùng bữa, Kỳ Diên có vẻ muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ nói với Ôn Hạ như thường lệ: "Thương thế của nàng đã khỏi rồi, trẫm sẽ phái người hộ tống nàng về Bắc Địa."

Dưới ánh nến, Ôn Hạ khẽ nâng mi: "Chờ người có thể đứng dậy được rồi, ta sẽ rời đi."

Kỳ Diên rất bất ngờ, môi mỏng khẽ mấp máy, rất muốn hỏi Ôn Hạ tại sao lại quan tâm đến hắn như vậy. Nhưng hắn lại sợ phá vỡ bầu không khí giữa hai người lúc này.

Hắn không dám dọa nàng bỏ đi nữa.

Sau khi Ôn Hạ rời đi, Kỳ Diên chống hai cây gậy tập đi đi lại lại bên ngoài lều, chậm rãi đi đến trước lều của Ôn Hạ. Nhìn thấy đèn trong lều đã tắt, hắn mím môi cười, lại từng bước đi về.

Hôm nay đến chữa thương cho hắn là Đàm Tấn và Ban Hành, nội lực Vệ Liên Nguyên hao tổn quá nhiều, cuối cùng đã cứu Kỳ Diên đến mức có thể xuống đất đi lại được, cơ thể đã suy yếu lắm rồi.

Kỳ Diên lúc này chỉ mong sớm hồi phục khả năng vận động, cho dù không thể khôi phục lại khinh công tuyệt đỉnh, ít nhất cũng phải cầm được kiếm.

...

Càng gần Tết, thời tiết càng lạnh lẽo, tuyết mà Kỳ Diên đang chờ đợi cũng sắp đến.

Sáng sớm, hắn chống gậy dò dẫm bước đi trên khoảng đất trống ngoài lều, gân mạch hai chân chưa lành, mỗi bước đi đều kéo theo cơn đau.

Nửa đêm Ô Lô tập kích, Kỳ Diên lại dùng chiến thuật phòng thủ, khiến binh lính trong quân bắt đầu bất mãn.

Hắn đang bày ra một kế hoạch dụ địch vào thành, vây bắt toàn bộ.

Ngoại trừ vài vị tướng tâm phúc biết rõ, các tướng sĩ còn lại đều cho rằng hắn bây giờ dưỡng bệnh như thể sợ chết. Chịu đựng những ánh mắt bất mãn đó, Kỳ Diên vẫn rất bình tĩnh. Móng vuốt của Ô Lô vươn vào Đại Thịnh vẫn chưa bị nhổ sạch, e rằng trong quân cũng có gian tế, bị hiểu lầm cũng chỉ có thể nhẫn nhịn trước.

Cách đó không xa, Ôn Tư Lai từ chiến trường trở về, bước chân vội vã đạp gió, xông đến trước mặt Kỳ Diên, cả mặt đầy sát khí.

Hắn tức giận quát lớn: "Thần thật muốn c.h.é.m bay đầu tên Đạt Tư đó! Băm hắn thành trăm mảnh!". Hắn buột miệng chửi thề một câu.

Kỳ Diên nheo mắt: "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Bọn chúng không đánh vào được, vậy mà lại lôi chuyện đàn bà ra nói! Mẹ kiếp, mẹ kiếp!"

Ôn Tư Lai tức đến đỏ cả mắt, những lời đó không thể nói ra khỏi miệng, vẫn là Trần Lân đến bẩm báo.

"Đơn vu Ô Lô nói Hoàng hậu Đại Thịnh chúng ta đã là nữ nhân của hắn." Trần Lân nói đến chỗ nghiêm trọng hơn, cũng không dám nhìn Kỳ Diên, cúi đầu bẩm báo: "Nói Hoàng hậu da thịt mềm mại, trên người có thể nở hoa..."

Kỳ Diên nheo mắt, toàn thân tỏa ra vẻ tàn bạo hung ác. Ánh mắt hắn sắc bén như kiếm, lạnh lẽo, trong mắt đỏ ngầu tràn đầy sát khí.

Ôn Tư Lai vẫn đang chửi ầm lên.

Kỳ Diên hít sâu một hơi, ném một cây gậy đi, cố gắng đứng vững, rồi ném cây gậy còn lại.

Hắn bước đi vài bước, mỗi bước đều đau đớn, nhưng vẫn bước rất vững vàng.

Giọng hắn lạnh lẽo vô cùng: "Truyền các tướng lĩnh đến doanh trướng của trẫm, đêm nay tập kích đám Ô Lô thô lỗ này!".

Cả ngày hắn không phải ở trong doanh trướng bàn bạc chính sự với các tướng lĩnh, thì là đến đại doanh nghị sự bày binh bố trận.

Ôn Hạ đến chủ doanh cũng không gặp được người, Hồ Thuận thần sắc khác thường, luôn có vẻ trốn tránh nàng.

Ôn Hạ hỏi: "Chẳng lẽ trong quân đã xảy ra chuyện gì?".

Hồ Thuận cười gượng: "Nương nương không cần lo lắng, trong quân không có việc gì, Hoàng thượng bây giờ long thể đã khỏi, sĩ khí tăng cao."

Ôn Hạ có thể cảm nhận được điều gì đó bất thường, hơn nữa Kỳ Diên rõ ràng có tính toán của mình, nhưng dường như đột nhiên muốn dốc toàn lực đánh một trận với địch, không giống hắn lắm.

Trở về doanh trướng, Ôn Hạ bảo Thập Thu đi dò la: "Nếu không ai chịu nói cho ngươi, ngươi hãy xem có thể nghe lén được chút gì hay không.".

Thập Thu đáp lời rồi đi ra ngoài.

...

Đêm tối lạnh lẽo, vó ngựa dồn dập.

Quân Đại Thịnh tập kích nửa tòa thành Tuyên mà Ô Lô chiếm đóng, tuy rằng cuộc tập kích này đã giáng một đòn mạnh vào quân Ô Lô, nhưng đối phương chiến đấu dũng mãnh, hai quân giao tranh ở doanh địa Ô Lô, màn đêm đen kịt bị lửa hiệu soi sáng, m.á.u nhuộm đỏ bãi cỏ.

Trên lầu thành, Kỳ Diên mặc áo giáp lạnh lẽo, đứng thẳng tắp trên tường thành, nheo mắt nhìn màn đêm lạnh lẽo.

Hồ Thuận run rẩy chạy lên lầu thành, vừa thở hổn hển vừa nói: "Hoàng thượng, không xong rồi, Hoàng hậu nương nương biết chuyện này rồi! Khóc đến mức không thấy người đâu, ngay cả Thập Thu cũng bị đuổi ra khỏi doanh trướng!"

Sắc mặt Kỳ Diên biến đổi, vội vàng xoay người xuống lầu.

Hai chân trong lúc bước nhanh đau nhói như bị d.a.o cắt.

Phi ngựa về doanh trướng, chỉ thấy Thập Thu đang lo lắng đứng chờ bên ngoài.

Kỳ Diên lật người xuống ngựa, sải bước xông vào doanh trướng, trong khoảnh khắc nhìn thấy Ôn Hạ, hai chân cuối cùng không chống đỡ nổi mà ngã xuống.

Hắn chống tay lên bàn của nàng, đôi mắt sâu thẳm nhìn nàng chằm chằm.

Ánh nến le lói, Ôn Hạ gục mặt xuống bàn, khuôn mặt chôn sâu trong tay áo rộng, chỉ còn nghe thấy tiếng khóc nức nở.

Bị tiếng bước chân của hắn làm kinh động, nàng ngẩng đôi mắt đẫm lệ lên.

Hốc mắt nàng đỏ hoe, một lọn tóc mai lòa xòa dính bên môi đỏ, ánh mắt vừa đau buồn vừa tủi thân nhìn hắn, đôi môi đỏ mọng khẽ mở ra nhưng không nói nên lời, chỉ càng đỏ hoe hơn, nước mắt tuôn rơi.

Chương 87: Chương 84

Kỳ Diên cúi đầu, dùng đầu ngón tay chai sần lau nước mắt cho Ôn Hạ.

"Đừng khóc, ta nhất định sẽ cắt lưỡi, móc mắt tên Đạt Tư đó để trả thù cho nàng!".

Nước mắt rơi càng nhiều, Ôn Hạ lại vùi mặt vào tay áo.

Kỳ Diên đưa tay muốn chạm vào nàng, khựng lại giữa không trung, bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai nàng, hắn vô cùng hối hận: "Đều là ta liên lụy nàng."

Trong lòng hắn tự trách, đáy mắt cũng tràn đầy sát khí lạnh lẽo.

Tiếng khóc của Ôn Hạ nhỏ đến mức gần như không nghe thấy, nhưng âm thanh nhỏ bé này cũng đủ khiến tim hắn đau nhói.

Kỳ Diên vịn vào bàn dài, bước những bước chân đau nhức đến bên cạnh Ôn Hạ, không còn để ý đến việc bây giờ hắn đã buông tay, hắn đã không còn là phu quân của nàng. Hắn vòng tay qua vai nàng, kéo nàng vào lòng.

Áo giáp lạnh lẽo cọ vào mặt rất khó chịu, Ôn Hạ thoát khỏi vòng tay hắn, quay đầu đi, lấy khăn che mặt lau nước mắt, nàng không muốn khóc nữa, nhưng vẫn không nhịn được tiếng nấc nghẹn ngào.

Nàng quay lưng về phía hắn, bóng dáng mảnh mai khẽ run lên khi khóc.

Kỳ Diên nắm chặt tay, lúc này chỉ muốn có võ công ngày xưa, xông vào doanh trại địch, xách đầu tên Đạt Tư đến tạ tội với nàng.

"Ta bây giờ sẽ không dùng chiến thuật phòng thủ nữa, ta nhất định sẽ khiến Đạt Tư phải xin lỗi nàng trước mặt mọi người."

"Không phải như hắn nói, ta không hề mất đi trong sạch. Bây giờ mọi người trên thế gian đều biết, ta..." Ôn Hạ không nhịn được nức nở, giọng nói sau khi khóc mang theo âm mũi mềm mại, lúc này lần đầu tiên có sự căm hận mãnh liệt như vậy: "Hắn phải bồi thường cho ta như thế nào..."

"Phải bồi thường cho ta như thế nào, miệng lưỡi thế gian mới có thể bịt kín, ta mới có thể khá hơn. Phải bồi thường cho ta như thế nào, ta mới có thể buông bỏ." Ôn Hạ quay đầu nhìn Kỳ Diên, "Trước đây người cũng từng nói ta như vậy."

Kỳ Diên câm lặng, cúi gập người xuống, mở miệng muốn giải thích, nhưng lại xấu hổ đến mức không biết mở lời như thế nào.

Hắn nhớ lại trước đây vì muốn phế hậu, hắn quả thực đã nói Ôn Hạ năm tuổi từng rơi vào kỹ viện. Lúc đó hắn nông cạn cho rằng một đứa trẻ năm tuổi rơi vào kỹ viện không phải là chuyện gì to tát, hắn biết Ôn Hạ sẽ để tâm, mới cố ý lấy chuyện này ra làm bài văn.

Hắn biết rõ đó là nỗi đau của nàng, vậy mà hắn có thể làm ra chuyện tệ hại như vậy.

Kỳ Diên cứng đờ nắm chặt tay, không dám nhìn vào đôi mắt đỏ hoe của Ôn Hạ nữa.

Ôn Hạ lau nước mắt hồi lâu mới thôi, giọng nói vẫn còn buồn bã: "Ta cũng không còn mặt mũi nào ra ngoài nữa, cứ nghĩ đến việc có nhiều người ta chưa từng quen biết sẽ biết chuyện của ta...".

Sẽ biết vết thương cũ trên người nàng có thể biến thành hình bông hoa, sẽ biết nàng đã mất đi sự trong sạch của một nữ nhân, nàng

không biết phải đối mặt với những ánh mắt đó như thế nào. Nàng muốn cầm d.a.o tự tay đ.â.m vào người tên Đạt Tư đó.

"Hạ Hạ, ta nhất định sẽ khiến Đạt Tư phải tự mình thừa nhận hắn đã vu khống nàng, hãy tin ta."

Ôn Hạ khẽ gật đầu, tiếng nấc nghẹn ngào dần dần ngừng lại, cũng lau khô nước mắt.

Nàng quay đầu lại, chỉ có đôi mắt vẫn còn sưng đỏ vì khóc, ánh mắt dừng trên bộ giáp và đôi chân của hắn: "Người... người có thể đi lại được rồi?"

"Ừ." Kỳ Diên vẫn còn thấy hổ thẹn, tận mắt nhìn thấy Ôn Hạ khóc thương tâm như vậy, hắn mới biết trước đây khi hắn lấy sự trong sạch của nàng ra uy hiếp, nàng hẳn cũng đau lòng như thế này.

Những vết thương trên người hắn so với nỗi đau của nàng, chẳng đáng là gì.

Ngọn nến lay động trong gió nhẹ, than hồng trong lều hút đi không khí loãng, Kỳ Diên cảm thấy nóng bức, hai má Ôn Hạ cũng ửng đỏ.

Kỳ Diên gọi Hồ Thuận kéo cửa sổ ra, lúc nãy Ôn Hạ khóc không cho Thập Thu vào, cũng đóng chặt cửa sổ.

Màn cửa sổ được mở ra, không khí mới trở nên dễ chịu hơn.

Ôn Hạ nhìn đôi chân của Kỳ Diên, che giấu nỗi lo lắng trong lòng: "Người đừng vì thiếp mà thay đổi kế hoạch, hành quân như thế nào có lợi nhất thì người cứ làm như vậy. Người hãy quay về đi."

"Đừng buồn, trong sạch không phải là tiêu chuẩn để đánh giá một nữ nhân. Nàng cũng đừng để tâm đến những lời bàn tán trong quân, các tướng sĩ đều đang hăng hái, ai cũng chỉ muốn g.i.ế.c giặc báo thù, sẽ không dùng ánh mắt kỳ thị để nhìn nàng đâu."

Ôn Hạ khẽ gật đầu, cúi đầu đứng dưới ánh nến vàng vọt, bóng dáng nhỏ nhắn và đơn độc.

Kỳ Diên không nỡ rời đi, nhưng cuối cùng vẫn bước ra ngoài.

Hắn trở về lều thay bộ giáp vàng, các khớp xương đau nhức, Tống Cảnh Bình vào trong dùng nội lực chữa thương cho hắn, cơn đau mới giảm bớt.

Hồ Thuận mang đến một thùng nước sâu, thuốc sắc trong nước bốc khói, Kỳ Diên ngâm hai chân vào trong: "Hoàng hậu thế nào rồi?"

"Trong lều tuy đã tắt đèn, nhưng lúc nãy Thập Thu ra ngoài thay chậu than, nô tài có hỏi thăm một chút, Thập Thu nói vẫn có thể nghe thấy tiếng khóc của Hoàng hậu nương nương, chỉ là nàng ấy cố gắng kìm nén để người khác không nghe thấy."

Kỳ Diên cau mày.

Bên ngoài lều, Trần Lân nói có mấy vị tướng quân cầu kiến.

Mấy người vào bẩm báo tình hình chiến sự ở tiền tuyến, lần này quân Thịnh đã đánh mạnh vào nhuệ khí của Ô Lỗ, tiêu diệt không ít binh mã của chúng, Ô Lỗ hiện đã rút lui về Tây Vĩnh huyện, đã sớm bố trí công sự phòng ngự ở đó.

"Quân ta bị phòng tuyến của chúng chặn lại, không truy kích nữa, đã dẫn quân về doanh."

Kỳ Diên ngồi ngay ngắn trên ghế thái sư, đôi chân dài vẫn ngâm trong thùng thuốc, đôi mắt đen sâu thẳm: "Ôn tướng quân đâu?"

"Ôn tướng quân sau khi từ chiến trường trở về đã đi gặp Hoàng hậu nương nương."

Kỳ Diên dặn dò vài câu về quân vụ, ra hiệu cho bọn họ lui xuống.

Hắn thay y phục sạch sẽ, khoác áo choàng lông hổ, thân hình cao lớn bước vào màn đêm lạnh giá.

Gió đêm gào thét, đêm nay đặc biệt lạnh lẽo, chỉ cần để lộ ngón tay ra ngoài cũng có thể bị đông cứng.

Thập Thu xách lò sưởi nhỏ đứng đợi bên ngoài lều, tuy có màn che chắn, nhưng gió lạnh vẫn khiến người ta run rẩy.

Kỳ Diên đến trước lều, Thập Thu hành lễ với hắn.

"Ôn tướng quân ở bên trong?"

"Vâng, Ôn tướng quân đã đến được hai khắc rồi."

"Hoàng hậu thế nào?"

Thập Thu sắc mặt không tốt lắm, lắc đầu nói hoàng hậu không ngủ được. Thập Thu ngủ trên giường thấp, dù có bình phong ngăn cách nhưng vẫn có thể nghe thấy tiếng thút thít của hoàng hậu.

Kỳ Diên nhìn màn đêm: "Ngươi lui xuống đi, đêm nay trẫm canh nàng ấy."

Kỳ Diên đứng bên ngoài lều rất lâu, đợi Ôn Tư Lai ra ngoài.

Trong lều.

Ôn Tư Lai kể chuyện thú vị khi Ôn Tư Hành trấn giữ Nam Dữ hải những năm đó, muốn chọc Ôn Hạ vui, nhưng hai anh em một người cười ha hả kể, một người mắt đỏ hoe khẽ đáp.

"Chờ không phải đánh trận nữa, ca ca sẽ đưa muội đến Nam Dữ hải, trên đảo đó có rất nhiều hải sản có thể ăn, ăn rất ngon. Cảnh biển hùng vĩ, cũng có thể khiến người ta quên đi mọi phiền muộn."

Ôn Hạ cuộn mình trong chăn ngồi trên giường, chỉ lộ ra một khuôn mặt nhỏ nhắn.

Ôn Tư Lai ngồi trên ghế tựa tay trước giường, lại thao thao bất tuyệt: "Đến lúc đó sẽ đưa mẫu thân và Sơ Nhi đi cùng, sau này dù muội ở lại Yên quốc, các ca ca cũng có thể đưa mẫu thân đến thăm muội. Yên quốc có muội và tứ đệ, coi như là gia đình đoàn tụ rồi."

Lông mi Ôn Hạ khẽ run, nhìn khuôn mặt tươi cười của Ôn Tư Lai, trong lòng càng thêm nặng trĩu.

Để không làm Ôn Tư Lai phân tâm khi đánh trận, nàng và Ôn Tư Hành đều không nói chuyện của Hoắc Chỉ Chu cho huynh ấy biết.

Nàng khẽ nói: "Tam ca ca, muội không sao rồi, huynh hôm nay đánh trận mệt mỏi cả ngày, hãy về nghỉ ngơi đi, muội ngủ một giấc là sẽ khỏe lại thôi."

Ôn Tư Lai vẫn còn lo lắng, nhưng vẫn che giấu nỗi lo lắng đó, mỉm cười đứng dậy rời đi.

Huynh ấy vén rèm lên, nhìn thấy Kỳ Diên thì có chút bất ngờ, nhưng vẫn nói: "Hôm nay đa tạ hoàng thượng xuất binh. Nhìn tình hình thời tiết này, tuyết sẽ rơi trong mấy ngày tới, thần nhất định sẽ dốc sức bố trí, không phụ sứ mệnh!"

"Ừ, Hạ Hạ thế nào rồi?"

"Nàng ấy sắp ngủ rồi." Ánh mắt Ôn Tư Lai mang theo sự cảnh giác.

Kỳ Diên gật đầu: "Ngươi ra ngoài đi, trẫm đứng đây một lát."

Ôn Tư Lai cúi người hành lễ rời đi.

Kỳ Diên đợi Ôn Tư Lai đi xa, không đứng bên ngoài nữa, bước chân không tiếng động vào trong lều.

Hắn không yên tâm về Ôn Hạ.

Sau bình phong hơi tối, chỉ có đèn dầu trước giường thấp của Thập Thu đang cháy.

Kỳ Diên im lặng ngồi trên giường thấp, bây giờ không có nội lực, không thể nghe thấy tiếng thở từ khoảng cách xa như vậy nữa. Nhưng nghe thấy tiếng trở mình trên giường của Ôn Hạ, hắn biết nàng vẫn chưa ngủ.

Hắn cứ ngồi trên chiếc giường thấp này lặng lẽ bầu bạn với nàng, cho đến khi nghe thấy tiếng khóc rất nhỏ, đứng dậy muốn vào an ủi, lại sợ Ôn Hạ sẽ tức giận vì sự đường đột của hắn.

Hắn đứng trong bóng tối, nhìn chằm chằm vào bức tranh sơn thủy trên bình phong, cứng đờ thu chân lại.

Cho đến khi trong lều cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại, Ôn Hạ cuối cùng cũng ngủ thiếp đi.

Kỳ Diên vòng qua bình phong, nhìn từ xa khuôn mặt ngủ say của nàng, đôi môi mỏng mím chặt, im lặng ngồi trở lại giường, đứng lâu khiến hai chân hắn lại đau.

Rất lâu sau, Ôn Hạ đã ngủ một giấc, giọng nói mềm mại mơ màng trong lúc nửa tỉnh nửa mê: "Thập Thu, ta khát nước."

Kỳ Diên dựa vào vách tường nhắm mắt ngủ thiếp đi, nhưng vẫn luôn cảnh giác, nghe thấy tiếng động liền tỉnh dậy từ giấc ngủ nông, đứng dậy rót trà nóng trên lò, pha với nước lạnh trên bàn thành trà ấm.

Hắn bước đến bên bình phong, khẽ dừng lại: "Là trẫm."

Ôn Hạ tỉnh hẳn, chống tay lên gối, ngẩng cổ mảnh mai nhìn về phía trước.

Tay áo bằng lụa vân mềm mại trượt xuống từ cổ tay nàng, để lộ một đoạn cổ tay trắng nõn.

Kỳ Diên sợ nàng tức giận, định mở miệng giải thích thì Ôn Hạ nói: "Người vẫn luôn ở đây sao?"

Giọng nàng nhẹ nhàng, dường như không phải là giọng điệu tức giận.

Kỳ Diên gật đầu: "Trẫm chỉ sợ nàng ngủ không ngon, nàng ngủ ngon rồi trẫm sẽ quay về." Hắn tiến lên đưa trà cho nàng.

Ôn Hạ nhận lấy chiếc chén sứ nâu bình thường, cúi đầu uống từng ngụm nhỏ.

Nàng uống xong, ngẩng mặt nhìn Kỳ Diên trước mặt.

Hắn cao lớn, vạm vỡ, thân hình như trước đây.

Đây mới là dáng vẻ của hắn, đôi chân hắn đã có thể đứng dậy được rồi, nàng cũng coi như trút bỏ được một gánh nặng trong lòng.

"Còn muốn uống nữa không?"

"Ừ."

Kỳ Diên nhận lấy chén trà, quay người rót thêm cho nàng một chén nữa.

Ôn Hạ nhìn đôi chân khỏe mạnh của hắn, coi như hoàn toàn yên tâm.

Ánh mắt hai người đều nhìn nhau, nhưng không ai lên tiếng. Ôn Hạ đặt chén trà lên bàn cạnh giường.

Gió bão bên ngoài gào thét, cuồn cuộn đập vào vách trướng bạt, tiếng động không nhỏ.

Ôn Hạ nằm xuống giường, nhìn Kỳ Diên đang đứng thẳng tắp trước giường trong ánh sáng lờ mờ: "Người ngủ trên giường của Thập Thu à?"

"Ừ."

"Vậy đi ngủ đi, ta cũng muốn ngủ tiếp."

Ánh mắt Kỳ Diên chợt lóe, hắn nhìn Ôn Hạ đầy kinh ngạc.

Đôi mắt hạnh của nàng được ánh nến nhuộm một màu ấm áp, chạm vào ánh mắt của hắn, sau đó nàng yên tĩnh nhắm mắt lại, chìm vào giấc ngủ.

Yết hầu Kỳ Diên chuyển động, khóe môi khẽ cong lên, xoay người trở về chiếc giường thấp, kéo chăn lên dựa vào ngủ.

Nàng vậy mà không đuổi hắn đi!

Hắn cong môi, nửa đêm sau đều ngủ trong nụ cười.

Ngày hôm sau, sắc mặt Ôn Hạ như thường, nhìn từ bên ngoài không thấy vui buồn gì.

Chỉ là nàng vẫn luôn không ra khỏi trướng, Kỳ Diên biết trong lòng nàng vẫn còn buồn.

Quân đội đang dọn dẹp doanh trại bị chiếm lại đêm qua, xây dựng công sự phòng thủ.

Ban đêm, Kỳ Diên lại đến trướng của Ôn Hạ, Thập Thu thức thời lui xuống.

Ôn Hạ thấy hắn, chỉ nhìn đôi chân dài thẳng tắp của hắn hỏi một câu về vết thương ở chân, rồi trở lại sau bình phong cởi áo ngủ.

Kỳ Diên khẽ cong môi, nằm trên giường thấp bên ngoài với y phục chỉnh tề.

Hoa pansy trên bàn nở rộ những cánh hoa màu tím rực rỡ, ngoài mùi hương của hoa, trong trướng còn có mùi hương lan thanh thoang thoảng trên người Ôn Hạ.

Khóe môi Kỳ Diên cứ thế cong lên, cho đến khi tiếng bước chân vội vã vang lên cắt ngang hắn.

"Hoàng thượng thừa dịp mà vào, thật không ra dáng bậc đế vương!"

Ôn Tư Lai xông vào trướng, hắn lo lắng cho Ôn Hạ, nếu không phải lúc nãy cố ý đến trước trướng đi dạo, còn không thấy Thập Thu bị đuổi ra.

Hắn giận dữ, bất đắc dĩ hành lễ quân thần.

"Muội muội hiện tại đã không còn là hoàng hậu, xin hoàng thượng khởi giá hồi doanh, đừng làm tổn hại thanh danh của muội muội."

Kỳ Diên nhìn về phía sau bình phong.

Ôn Hạ không ngủ, nhưng không lên tiếng.

Hắn ngồi ngay ngắn trên mép giường, không tức giận với Ôn Tư Lai, mặc cho Hồ Thuận vội vã vào trong đi giày cho hắn, đứng dậy bước ra khỏi trướng dưới ánh mắt sắc như d.a.o của Ôn Tư Lai.

Ôn Tư Lai dừng lại sau bình phong: "Hạ Hạ, muội ngủ rồi sao?"

"Tam ca."

"Huynh có thể vào không?"

Đợi Ôn Hạ khẽ đáp một tiếng, Ôn Tư Lai mới vòng qua bình phong đi đến trước giường.

"Hắn khi nào đến, có ép muội làm gì không?"

Mặt Ôn Hạ nóng bừng, vậy mà có chút nhịn không được muốn cười, lại cố nén mím môi lắc đầu.

"Hắn còn dám đến trướng của muội ngủ ở giường bên ngoài, hắn cho rằng hắn là hoàng đế thì có thể muốn làm gì thì làm sao?" Ôn

Tư Lai phẫn nộ bất bình.

Ôn Hạ cuộn mình trong chăn ngồi trên giường, nhìn Ôn Tư Lai đang tức giận nói một tràng, không biết vì sao, nàng nhịn không được cong môi.

"Được rồi, Tam ca sai một tiểu binh canh giữ bên ngoài, đừng để hắn vào nữa là được. Giờ muộn rồi, Tam ca mau về ngủ đi."

"Đêm nay ta tự mình canh giữ, xem hắn còn dám đến nữa không. Lần sau hắn còn như vậy muội bảo Thập Thu báo cho ta."

Ôn Hạ mỉm cười gật đầu.

...

Đêm nay cuồng phong gào thét, khắp nơi đều là tiếng gió rít.

Các quan giám thiên đi theo tính toán một phen, không nằm ngoài dự đoán, đêm nay sẽ có tuyết lớn.

Kỳ Diên trở về doanh trướng, nghe tiếng gió đập vào vách trướng, mấy lần đều hỏi Hồ Thuận: "Gió lớn như vậy, hoàng hậu ngủ thế nào rồi?"

"Bẩm hoàng thượng, Ôn tướng quân không ra ngoài nữa, Thập Thu nói Ôn tướng quân đêm nay canh giữ bên ngoài, chắc hẳn hoàng hậu nương nương một mình sẽ không còn sợ nữa."

Kỳ Diên có chút thất vọng, nhắm mắt mấy lần đều không ngủ được.

Ban đêm quả nhiên tuyết rơi, theo gió lớn rơi xuống, dày đặc như lông ngỗng phủ kín mặt đất. Kỳ Diên khoác áo choàng da hổ, đứng ở ngoài trướng nhìn rất lâu.

Sáng hôm sau, hắn dậy rất sớm, tìm một cái xẻng ở ngoài trướng của Ôn Hạ, xúc tuyết dày đắp thành người tuyết.

...

Ôn Hạ sáng sớm nghe Thập Thu nói tuyết rơi, tâm trạng rất vui vẻ. Bất kể là vì thích ngắm tuyết, hay là kế hoạch hành quân của Kỳ Diên, trận tuyết này đều là điềm lành.

Nàng khoác áo choàng lông cáo ra ngoài, vừa nhìn thấy liền thấy hai người tuyết đứng cạnh nhau, mắt của chúng được làm bằng than củi, còn được người ta tỉ mỉ khắc thành hình tròn. Miệng là vỏ quýt màu đỏ, được cắt thành hình khóe miệng cong lên, vừa đáng yêu vừa vui mừng.

Ôn Hạ bật cười, chạy đến trước người tuyết, nhưng lại nhìn thấy trên nền tuyết mênh m.ô.n.g xa xa, cách mỗi vài trượng lại buộc một dải lụa màu, giống như dẫn đường, những chấm màu sắc khác nhau điểm xuyết trên nền tuyết trắng xóa.

Nàng ngẩn người nhìn ra xa, không cần nghĩ cũng biết là do Kỳ Diên làm.

Cách đó không xa, Kỳ Diên sải bước đi tới, thân hình cao lớn in dấu chân sâu trên nền tuyết.

Trên mũ mão của hắn, trên áo choàng da hổ đều phủ đầy tuyết, không biết đã đứng trong tuyết bao lâu mới dày đến vậy.

Hồ Thuận đi theo sau hắn, tay cầm một chiếc bình hoa tinh xảo, trong bình là một bó hồng mai.

Kỳ Diên dừng lại trước mặt nàng, khóe môi mỉm cười: "Nàng thấy người tuyết chưa?"

"Thấy rồi."

Kỳ Diên mỉm cười, nhìn về phía những dải lụa bảy màu: "Trẫm vốn định dùng cờ lớn hơn, nhưng trong quân nhiều màu sắc quá sẽ dễ

thu hút quân địch, nên chỉ có thể treo dải lụa, như vậy mắt nàng sẽ dễ thích nghi với tuyết hơn."

Gió lạnh thổi qua hàng mi, bông tuyết rơi trên lông mi, che khuất cả thế giới. Trong mắt Ôn Hạ dường như chỉ còn người đàn ông đang mỉm cười trước mặt.

Mùi hương mai thoang thoảng, thơm ngát mà tĩnh lặng.

Hồ Thuận cười nói: "Hoàng thượng đêm qua thấy tuyết rơi liền dặn nô tài đi chuẩn bị hồng mai, gần đây có một rừng mai, thật là trùng hợp." Hắn đưa hồng mai cho Thập Thu, rồi cùng Thập Thu lặng lẽ lui xuống.

Ôn Hạ nhìn hai người tuyết đứng cạnh nhau: "Hiện tại người làm hai người tuyết, không sợ thừa sao?"

Tuyết rơi đầy trời, Kỳ Diên khẽ mở môi, cuối cùng chỉ nắm chặt tay. Hắn không thể trả lời, hắn đã bỏ lỡ Ôn Hạ, thậm chí đã buông tay để nàng tự làm chủ cuộc đời mình.

Hắn mang đến cho nàng mười ba năm sóng gió, chưa từng che chở cho nàng một ngày.

Mà nàng lại ở bên hắn lúc hắn khó khăn nhất, nàng không nợ hắn, là hắn nợ nàng.

Cả đời này, e rằng hắn cũng không trả hết được.

Tuyết gió phủ đầy đầu, vai họ, bạc trắng cả mái tóc.

Ôn Hạ nhìn đôi chân đứng thẳng của Kỳ Diên: "Trời tuyết lạnh, chân người có đau không?"

"Ban đêm đều ngâm thuốc, cũng có sư phụ chữa trị cho ta, không đau lắm."

"Tuyết rơi rồi, hiện tại người cũng có thể đứng vững rồi." Nàng nói.

Kỳ Diên im lặng, nắm chặt chiếc nhẫn trên ngón tay cái.

Hắn không nỡ ngày này đến.

"Ta nên rời khỏi quân doanh rồi."

"Ta hộ tống nàng rời đi."

Hai giọng nói đồng thời vang lên, hòa quyện vào gió tuyết lạnh lẽo.

Chương 88: Chương 85

Bốn mắt nhìn nhau, bọn họ im lặng nhìn đối phương.

Ôn Hạ gật đầu: "Được."

"Ừ." Kỳ Diên nắm chặt chiếc nhẫn trên tay, giọng trầm thấp như gió tuyết.

Còn bốn ngày nữa là Tết Nguyên Đán, như vậy, Ôn Hạ cũng không tiện ăn Tết trong quân doanh. Kỳ Diên định nhân dịp Tết Nguyên Đán dụ quân Ô Lô vào thành, sẽ mai phục trên đường.

Ôn Hạ không hỏi kỹ kế hoạch của hắn, hẹn với Kỳ Diên ngày mai sẽ rời đi. Nàng đến đây không mang theo gì, lúc đi cũng không cần mang theo thứ gì.

Trận tuyết lớn này quả thật là điềm lành. Giữa trưa, Thanh Ảnh hộ tống Nguyễn Tư Đống và Lương Hạc Minh trở về.

Một nhóm người mặc trang phục của Ô Lô, tóc đen búi cao thành bím. Nếu không phải Thanh Ảnh phát tín hiệu, thì suýt nữa đã bị coi là người Ô Lô mà b.ắ.n bị thương.

Nguyễn Tư Đống và Lương Hạc Minh mang về bản đồ Ô Lô đã vẽ xong. Địa hình Ô Lô hiện tại quả thật khác xa so với thời tiên đế còn tại vị. Bản đồ này vô cùng quan trọng đối với quân đội.

Ôn Hạ gặp hai người bọn họ trong doanh trại của Kỳ Diên.

Nguyễn Tư Đống vẻ mặt phong trần, vị công tử phong lưu ngày xưa đã thêm nhiều sự tinh nhuệ, nhìn thấy Ôn Hạ vô cùng kích động: "Hoàng hậu nương nương, người đã trở về!"

"Ta đã nói hoàng thượng hiện tại đã thành tâm sửa đổi, nhất định sẽ xin được người tha thứ! Người hãy cho hắn thêm một cơ hội, hắn bảo đảm sẽ không tái phạm sai lầm trước đây nữa! Ha ha ha." Hắn cho rằng Ôn Hạ xuất hiện ở đây là đã làm lành với Kỳ Diên.

Kỳ Diên nhàn nhạt gọi Nguyễn Tư Đống, chỉ vào địa hình trên bản đồ: "Đây là nơi nào, núi cao bao nhiêu?"

Nguyễn Tư Đống bị gọi đến, không tiếp tục dây dưa Ôn Hạ nữa.

Thanh Ảnh bẩm báo Vân Nặc vẫn chưa cùng bọn họ trở về. Hắn từng được Phù Ninh truyền thụ kiếm thuật, Phù Ninh cũng coi như nửa người sư phụ của hắn, Vân Nặc định mượn thân phận đồ đệ của Phù Ninh để trà trộn vào bên cạnh Đạt Tư.

Kỳ Diên thần sắc không rõ vui hay giận, nhưng biết chuyện này không dễ.

Nếu Vân Nặc thất bại, chỉ có một con đường chết. Tuy là tử sĩ, nhưng đã trung thành đi theo hắn nhiều năm như vậy.

Thanh Ảnh nói: "Kế này tuy hiểm, nhưng Vân Nặc đã quyết tâm, nếu thành công, sẽ rất có ích cho quân ta."

Bọn họ đã đang thảo luận kế hoạch hành quân, Ôn Hạ rời khỏi doanh trại của Kỳ Diên, lúc ra ngoài thì gặp Vệ Liên Nguyên và bốn đồ đệ của ông.

Ôn Hạ hành lễ với Vệ Liên Nguyên: "Lão tiên sinh đến trị thương cho hoàng thượng sao?"

"Lão phu cả người đều bị hắn móc sạch rồi, nào còn sức mà trị liệu nữa." Vệ Liên Nguyên nói hiện tại Kỳ Diên đã khỏi hẳn, hai chân chỉ

cần thái y điều dưỡng là được, không cần ông nữa.

Ông cùng bốn đồ đệ vào soái trại.

Ôn Hạ nhìn trận tuyết lớn bay lả tả, lại có vài phần cảm giác chia ly thê lương.

Vệ Liên Nguyên không muốn Kỳ Diên mở tiệc, tùy tiện ăn một con vịt quay, uống vài ngụm rượu rồi dẫn đồ đệ rời đi.

Lúc dùng bữa tối, Ôn Hạ cùng Ôn Tư Lai dùng bữa trong soái trại của Kỳ Diên.

Kỳ Diên ở trong quân không bày đặt đãi ngộ của đế vương, mỗi ngày ba món mặn ba món chay là đủ rồi. Hôm nay vì tiễn nàng, trên bàn cố ý thêm mấy món, trên lò lửa nhỏ còn hâm nóng một bình rượu nếp hoa quế.

Kỳ Diên tự mình rót rượu cho nàng và Ôn Tư Lai.

Ngón tay hắn thon dài, vốn dĩ cũng là một đôi tay đẹp, nhưng vết sẹo trên mu bàn tay lại đặc biệt rõ ràng, xuyên qua lòng bàn tay, là lúc nàng rơi xuống hồ lấy cái c.h.ế.t uy hiếp, Kỳ Diên đưa tay ra đỡ chủy thủ của nàng mà lưu lại.

Hắn nói: "Rượu đã pha loãng, sẽ không say, ngày đông uống chút rượu ấm người."

Hôm nay uống rượu, cũng coi như phá lệ trong quân.

Ôn Hạ nâng tay áo uống rượu nếp hoa quế chỉ có mùi rượu nhạt, vào miệng ngọt ngào, mùi rượu còn nhạt hơn cả rượu nàng uống trong cung ngày thường.

Ôn Tư Lai đang nói với Kỳ Diên chuyện ngày mai hộ tống Ôn Hạ rời đi, không yên tâm để Ôn Hạ lên đường.

Kỳ Diên nói: "Trẫm phái Thanh Ảnh dẫn ám vệ hộ tống, Ôn tướng quân có thể yên tâm."

Ăn tối xong, Ôn Tư Lai bị các tướng lĩnh gọi đi.

Ngoài trướng gió rào rạt, trong trướng lại được ánh nến phủ lên một tầng ấm áp.

Ôn Hạ đứng dậy nói: "Ta cũng về đây."

"Hôm nay tâm trạng nàng có tốt không?"

Ôn Hạ không hiểu, nhìn về phía Kỳ Diên.

Hắn ngẩng đầu uống cạn rượu trong ly, ánh mắt nóng bỏng mà tĩnh lặng: "Nàng nói chờ khi ta có thể đứng dậy, sẽ cho ta xem nàng múa một lần."

Ôn Hạ im lặng đón nhận ánh mắt sâu thẳm của hắn: "Hôm nay không hứng lắm, chờ người thắng trận đi."

"Ta sẽ. Ta nhất định sẽ đạp Đạt Tư dưới chân, để hắn tự mình xin lỗi nàng."

"Vậy thì đa tạ người."

"Hạ Hạ." Kỳ Diên yết hầu chuyển động: "Lần này về Bắc Địa, nàng sẽ ở lại bao lâu?"

Câu hắn muốn hỏi rõ ràng là nàng sẽ quay về Yên quốc khi nào, để thành thân với Hoắc Chỉ Chu hay sao?

Nàng chọn rời xa hắn, hắn là sẽ gả cho Hoắc Chỉ Chu.

Quốc sư nói nàng trời sinh mệnh phượng, hóa ra mệnh phượng không phải vì hắn.

Vậy quốc sư nói nếu bọn họ thành thân, hắn nhất định sẽ có một kiếp nạn khó vượt qua.

Hiện tại kiếp nạn này hắn đã vượt qua rồi, nàng không thể quay về bên hắn nữa sao?

Kỳ Diên khép chặt mắt, không dám chớp mắt, sợ rằng nhắm mắt một cái sẽ ít nhìn Ôn Hạ một lần.

Ôn Hạ nói: "Trở về vừa kịp đón tết Nguyên Tiêu cùng mẫu thân, chuyện sau này để sau này hãy nói."

Tết Nguyên Tiêu.

Kỳ Diên nắm chặt chén rượu.

Thị trấn sông nước Thanh Châu, đèn hoa rực rỡ của tết Nguyên Tiêu, trên sông Thanh Châu quanh co uốn khúc thuyền bè qua lại... còn có giai nhân xinh đẹp đứng bên bờ sông. Như будто mọi thứ đều ở trước mắt, cảnh tượng năm xưa như mới chỉ ngày hôm qua.

Ôn Hạ nhìn Kỳ Diên đang im lặng, gió sương chiến trường hằn lên tóc mai hắn, đường nét hắn càng thêm trầm ổn lạnh lùng, cằm mọc một lớp râu xanh, cả người càng thêm sắc bén.

Nàng thu hồi ánh mắt, xoay người rời khỏi bàn tròn gỗ lê.

Mùi long diên hương bị một trận gió cuốn đến chóp mũi nàng, sau lưng bỗng nhiên phủ lên một hơi ấm, eo nàng cũng bị cánh tay nóng bỏng của Kỳ Diên ôm chặt.

Cánh tay hắn như sắt, siết chặt đến mức khiến nàng gần như không thở nổi.

Kỳ Diên vùi mặt vào cổ nàng, sống mũi cao thẳng chạm vào vành tai nàng.

"Ta muốn ôm nàng một cái..."

Trên mặt đất là bóng hình kéo dài của ánh nến, bóng hình cao lớn kia cúi xuống, ôm chặt eo nàng.

"Hạ Hạ, xin lỗi."

"Ta trưởng thành quá muộn, tỉnh ngộ cũng quá muộn. Ta sẽ che chở cho Ôn gia, sẽ che chở cho bách tính thiên hạ, dùng tính mạng của ta bảo vệ bờ cõi Đại Thịnh."

"Nếu ta c.h.ế.t trận, nàng có thể tha thứ cho ta không?"

Ngoài trướng tuyết rơi gió gào, tiếng gió rít gào.

Ôn Hạ: "Trận chiến còn chưa đánh, người đã nói đến chết?"

"Chết trận không có gì vẻ vang cả, phụ thân ta c.h.ế.t trận, bỏ lỡ bao nhiêu giang sơn và con người mà ông ấy muốn bảo vệ. Sống sót đánh thắng trận mới là bản lĩnh, người là bậc quân vương của một nước, Kỳ Diên, người làm được không?"

Kỳ Diên gật đầu lia lịa.

Hơi thở hắn nóng bỏng, áp sát vào làn da cổ nàng. Ôn Hạ che bàn tay hắn đặt trên eo mình, nhẹ nhàng gỡ ra, xoay người lại.

Nàng hơi ngẩng mặt lên mới có thể nhìn Kỳ Diên cao lớn.

Vì cứu nàng, hắn trải qua ranh giới sinh tử, giờ đã có thể khôi phục như thường, nàng cũng có thể buông bỏ rồi.

Nàng nói: "Chiến trường hiểm ác, người hãy bảo trọng."

Kỳ Diên cúi người xuống, trong mắt tràn đầy sự không nỡ, đôi mắt sâu thẳm kia dần dần đỏ lên. Hắn từng chút một tiến gần đến đôi môi đỏ mọng của nàng, bàn tay đặt trên đôi vai gầy của nàng run rẩy không kiềm chế được.

Khi hơi thở nóng ẩm đến gần, Ôn Hạ xoay người, vành tai lướt qua đôi môi mỏng nóng bỏng của hắn.

Nàng bước ra khỏi doanh trại.

Trời đất lạnh lẽo tuyết rơi, dải lụa bảy màu bay phấp phới dẫn đường cho nàng.

Thập Thu đang thu dọn hoa mai đỏ trong doanh trại, trên bàn bày một bó hoa mai rất lớn, nàng cười nói với Ôn Hạ: "Hoàng hậu nương nương, gần đây có một rừng mai, hoa nở rất đẹp! Bây giờ còn sớm, người có muốn đến rừng mai đó xem không? Nô tỳ còn đắp người tuyết ở đó nữa!"

"Trời lạnh, ta muốn nghỉ ngơi."

Thập Thu đem cành mai đã được tỉa gọn gàng đặt lên bàn nhỏ cạnh giường Ôn Hạ.

"Nương nương, hai chiếc áo lông cáo treo ở ngoài kia, người muốn nô tỳ lấy vào để người mặc khi tắm rửa không ạ?"

"Ngày mai ta sẽ dùng." Ôn Hạ lên giường, không nói thêm gì với Thập Thu về việc ngày mai sẽ rời đi.

Kế hoạch của Kỳ Diên là để Thập Thu đi cùng nàng, chia làm hai đường rời đi. Chuyện lần trước đã khiến hắn lo lắng sợ hãi, e rằng nàng sẽ gặp nguy hiểm lần nữa.

Ôn Hạ nằm trên giường nhưng không ngủ được.

Rèm trướng của doanh trại không cách âm, gió lớn bên ngoài thổi tới, rèm trướng đập vào vách phát ra tiếng phần phật. Rõ ràng rời khỏi doanh trại gian khổ này, nàng đáng lẽ phải vui mừng mới đúng. Nhưng nàng vẫn lo lắng cho Ôn Tư Lai và Kỳ Diên.

Sáng sớm hôm sau, Thập Thu đã chuẩn bị nước nóng chờ nàng thức dậy rửa mặt, một bên mân mê cành hồng mai trong bình.

Ôn Hạ thức dậy rửa mặt xong, dùng xong bữa sáng, lấy hai chiếc áo lông cáo giống hệt nhau trên giá áo, đưa cho Thập Thu một chiếc.

"Ngươi mặc vào đi, hôm nay chúng ta rời khỏi quân doanh."

Thập Thu hơi sững sờ, vội vàng mặc áo lông cáo vào, cũng không dám hỏi nhiều: "Vậy nô tỳ cần mang theo gì nữa ạ?"

"Không cần mang hành lý, ngươi và ta sẽ đi đường khác nhau, lát nữa sẽ có binh lính đến nói cho ngươi biết."

"Vậy nô tỳ còn có thể hầu hạ nương nương nữa không?"

Ôn Hạ gật đầu.

Thập Thu rất không nỡ, quỳ xuống dập đầu trước Ôn Hạ.

Ôn Hạ đứng dậy đi ra khỏi doanh trại, Kỳ Diên và Ôn Tư Lai đã chờ sẵn bên ngoài. Giữa trời tuyết trắng xóa, bóng dáng hai người họ cao gầy.

Kỳ Diên mím chặt môi mỏng, mí mắt hơi thâm quầng, có vẻ mệt mỏi vì cả đêm không ngủ.

Ôn Tư Lai dặn dò nàng rất nhiều điều cần chú ý trên đường, Nguyễn Tư Đống và Lương Hạc Minh cũng đến tiễn Ôn Hạ.

Kỳ Diên nhìn nàng chăm chú, đưa nàng đến bên xe ngựa.

Lông cáo trắng như tuyết trên áo choàng phất qua cằm Ôn Hạ, trên búi tóc nàng không cài trâm ngọc mà là hai bông trâm hồng mai.

Kỳ Diên khẽ động yết hầu, nhìn chằm chằm gương mặt xinh đẹp của nàng: "Nếu mệt thì nghỉ ngơi dọc đường, đi đường tuyết rất vất vả, sức khỏe là quan trọng nhất."

"Ừm."

"Nếu mệt, nàng có thể quay lại bất cứ lúc nào."

Giữa trời tuyết rơi, Ôn Hạ khẽ nâng mi mắt, hiểu ý tứ sâu xa trong lời nói của hắn.

Nàng vịn tay Thanh Ảnh bước lên xe, nhưng lại thấy tay Kỳ Diên đưa ra.

Những ngón tay thô ráp đặt nhẹ lên tay nàng, hắn đỡ nàng lên xe, đứng bên dưới.

Ôn Hạ quay đầu nhìn hắn sâu sắc, rồi buông rèm xe xuống.

Xe ngựa từ từ rời khỏi quân doanh, phía trước là một vùng tuyết trắng xóa.

Bên kia là xe ngựa của Thập Thu, cũng đi cùng nàng.

Kỳ Diên sợ trong quân có gián điệp, tuy không ai biết Ôn Hạ muốn rời khỏi quân doanh, nhưng để yên tâm, hắn để Thập Thu ngồi xe ngựa đi đường khác, qua cửa ải an toàn rồi mới đến hội hợp với Ôn Hạ.

Trong xe có lò sưởi và túi chườm nóng, Ôn Hạ dựa vào đệm mềm, chân đặt trên túi chườm ấm áp, cũng không thấy lạnh. Chỉ là gió bên ngoài rít gào, Thanh Ảnh và những người khác vất vả lắm mới đi được, xe ngựa không chạy nhanh được.

Xe ngựa đi được một đoạn đường dài, Ôn Hạ vén rèm xe lên.

Một vùng tuyết trắng mênh mông, mơ hồ có thể thấy mái nhà tranh nằm rải rác đều phủ đầy tuyết, làn khói bếp lượn lờ điểm xuyết giữa đất trời lạnh lẽo.

Rõ ràng cái gì cũng không nhìn thấy, nhưng Ôn Hạ vẫn nhìn về phương xa, cho đến khi quẹo cua, không còn nhìn thấy con đường

trắng xóa kia nữa.

Kỳ Diên hiện giờ không tin tưởng các châu quận, Ôn Hạ đêm đến nghỉ trọ ở quán trệ.

Thanh Ảnh nhận được lệnh của Kỳ Diên, dọc đường đều hết lòng chăm sóc Ôn Hạ, tuy không có nha hoàn bên cạnh nhưng cũng cố gắng hết sức để Ôn Hạ không phải chịu khổ, trong quán trọ nhanh chóng chuẩn bị nước tắm thơm, lại phái thị vệ thân cận của Kỳ Diên canh giữ bên ngoài...

Ôn Hạ đi đường như vậy hai ngày, giờ Dậu qua khỏi thành Lâm Gia, mới coi như đến nơi an toàn hơn.

Thanh Ảnh và những người khác cũng coi như thở phào nhẹ nhõm: "Hôm nay hãy nghỉ ngơi trong thành, nha hoàn của nương nương chắc ngày kia sẽ đến hội hợp với chúng ta, hiện tại đi đường tuyết chậm hơn bình thường, khiến nương nương chịu khổ rồi."

"Vào thành rồi các ngươi cũng nghỉ ngơi cho khỏe đi."

Xe ngựa tiến vào quán trệ tốt nhất trong thành, thị vệ vào trong thương lượng với chưởng quầy bao trọn quán trệ, Ôn Hạ đợi trên xe.

Xa khỏi cửa ải Đam Thành, trong thành không có chút nào bị ảnh hưởng bởi chiến tranh, vẫn là một mảnh an cư lạc nghiệp, chỉ là cũng không tránh khỏi nghe thấy những lời bàn tán về chiến sự.

Dưới lầu quán trệ là đại sảnh, ngoài quầy chưởng quầy bên trái, đối diện là phòng trà, cho khách nghỉ chân uống trà. Xe ngựa của Ôn Hạ đậu ngay cửa, nên cũng nghe thấy tiếng bàn tán của họ.

"Nghe nói lương thảo khi qua Hành Sơn đã bị chôn rồi, Hành Sơn cách cửa ải Đam Thành xa như vậy, lại cách kinh đô một ngàn dặm, đi tới đi lui cũng mệt mỏi, chỉ có thể trưng thu lương thực tại chỗ! Châu quận Hành Châu kia đang đau đầu nhức óc, ngươi nói xem,

lương thực của ba mươi vạn đại quân, làm sao mà trưng thu cho đủ!"

"Tin tức của ngươi là từ sáng hôm nay rồi, đã lỗi thời rồi! Giờ Ngọ ta mới nghe thương đội bên kia nói, hoàng thượng lấy cớ dưỡng thương muốn về thành ăn Tết, thiếu lương thực là quân lính đi bằng hai chân, chứ người ngồi long sàng làm sao mà thiếu!"

Hai người lắc đầu, vẻ mặt đều bất bình.

Ôn Hạ tuy không hỏi kế hoạch của Kỳ Diên, nhưng nghe vậy cũng đoán được đây chắc là sắp xếp của hắn.

Hắn đã chờ đợi trận tuyết này từ lâu, lấy cớ thiếu lương thực dời vào thành, dụ Ô Lô khinh địch, đến lúc đó chỉ cần Ô Lô tiến quân theo lộ tuyến của hắn, nhất định sẽ bị vây hãm.

Nàng khẽ mím môi.

Thị vệ đã bao trọn quán trệ, đợi khách trọ trong lầu tản đi hết, Ôn Hạ mới vịn tay Thanh Ảnh xuống xe. Mặt đất có rất nhiều tuyết tan, từ bậc thang quán trệ đều là những vệt nước loang lổ.

Thị vệ trải thảm từ cửa quán trệ vào đại sảnh, khiến chưởng quầy cũng nghiêm nghị đứng thẳng, hăng hái ra đón.

Ôn Hạ bước chậm qua tấm thảm vào quán trệ, vạt váy dài thướt tha không dính một giọt nước nào. Tuy không có nha hoàn bên cạnh hầu hạ, nhưng Kỳ Diên đã sắp xếp mọi việc chu đáo, ngay cả chi tiết nhỏ như nàng không thích làm bẩn váy áo cũng được hắn để ý.

Chỉ là khi lên lầu, Ôn Hạ dặn dò: "Lần sau ở bên ngoài không cần phiền phức như vậy, đi đường quan trọng hơn."

Thanh Ảnh đáp lời.

Đi thêm hai ngày nữa, Thập Thu mới gặp lại họ muộn hơn một ngày so với thời gian đã hẹn.

Thập Thu vội vàng hành lễ với Ôn Hạ, lo lắng kể lại trên đường còn gặp phải sơn tặc.

Ôn Hạ hỏi nàng có bị thương không.

Thập Thu cười nói: "Được nương nương phù hộ, nô tỳ không bị thương. Có thể đi theo hầu hạ nương nương, nô tỳ nhất định sẽ làm mọi việc chu toàn!" Nàng vội vàng đi đun nước nóng, lại ủ ấm giường cho Ôn Hạ.

Sáng sớm hôm sau, khi xuống lầu, Thanh Ảnh như vô tình hỏi chưởng quầy: "Có tin tức gì từ cửa ải Đam Thành không?"

"Có!" Chưởng quầy cười nói: "Quân ta đã đánh cho đám Ô Lô thảo nguyên kia một trận tơi bời! Thật là hả giận!"

Hắn nói lúc trước mọi người còn oán trách hoàng thượng vào thành dưỡng thương ăn Tết, oán trách trời không thương, lương thảo bị chôn vùi, hóa ra tất cả đều là kế "xin mời vào nhà".

Ô Lô bị quân ta đánh úp trước sau, bị tổn thất nặng nề. Hoàng thượng thân chinh, vậy mà b.ắ.n một mũi tên trúng Ô Lô thiền vu, bức bọn họ rút khỏi thành Tuyên.

"Thành Tuyên của chúng ta đã giành lại rồi!"

Chương 89: Chương 86

Ôn Hạ nhịn không được mỉm cười nhìn về phía Thanh Ảnh và Thập Thu. Thập Thu khẽ giật mình, như thể nghe ra điều gì đó, vội vàng cũng cười theo.

Ngồi lại trên xe ngựa tiếp tục lên đường, Thanh Ảnh nói: "Hoàng hậu nương nương, tuyết rơi dày đặc, chúng ta không cần vội vàng, nhưng thuộc hạ cam đoan sẽ để người kịp trở về Sóc Thành trước Tết Nguyên Tiêu, người thấy thế nào?"

Trời tuyết mà mười ngày có thể trở về Sóc Thành, đã coi như là bình thường rồi.

Ôn Hạ nói: "Không cần vội vàng, an toàn là quan trọng nhất."

Xe ngựa chạy trên con đường làng vắng vẻ.

Thập Thu đốt một lò hương.

Ôn Hạ nhắm mắt lại, dựa vào giường mềm nghỉ ngơi, mùi hương thoang thoảng bay vào mũi, nàng đột nhiên mở mắt ra, nhìn chằm chằm Thập Thu đối diện.

"Thanh Ảnh!"

Ôn Hạ cầm ấm trà dập tắt lò hương.

Mùi hương này lại giống với mùi hương mà Phù Ninh lừa nàng lên xe ngựa trước đó.

Nàng không hiểu, cũng cảnh giác đề phòng Thập Thu.

Xe ngựa đột ngột dừng lại, Thanh Ảnh bước vào.

Thập Thu như muốn mở miệng giải thích, nhưng khi nghe thấy một tiếng còi thì ánh mắt lạnh đi, không che giấu nữa, vươn tay ra tóm lấy Ôn Hạ.

Thanh Ảnh lập tức ra tay chế ngự nàng ta, bên ngoài xe đã vang lên tiếng quát lớn của thị vệ: "Bảo vệ Hoàng hậu!" Tiếng đao kiếm va chạm nhau.

Ôn Hạ nắm chặt con d.a.o găm mà Kỳ Diên đã chuẩn bị sẵn trên xe cho nàng, thở hổn hển núp sau lưng Thanh Ảnh.

Thanh Ảnh kẹp cổ Thập Thu, nheo mắt tra hỏi: "Ai phái ngươi đến?"

Thập Thu bị siết đến mặt đỏ bừng, nhưng lại cười một cách nham hiểm.

Tiếng ẩu đả bên ngoài xe ngựa ngày càng dữ dội, bánh xe cũng muốn chuyển động vài lần, nhưng đều bị chặn lại giữa chừng.

Ôn Hạ thở hổn hển, hoàn toàn không ngờ tới Thập Thu lại như vậy. Đây là nha hoàn mà Trần thị đã chọn lựa kỹ càng theo lệnh của Kỳ Diên từ phủ nha huyện gần nhất, Trần thị đã kiểm tra kỹ càng không có vấn đề mới dám đưa về doanh trại, ai ngờ nàng ta lại là gian tế.

Ôn Hạ nhớ lại đêm nàng muốn rời đi, nàng không hề nói với Thập Thu là ngày mai sẽ đi, nhưng Thập Thu nhìn thấy chiếc áo khoác lông cáo mà nàng lấy ra đã đoán được đôi chút, nói muốn dẫn nàng đến rừng mơ ngắm hoa, có lẽ lúc đó đã muốn dụ nàng đi riêng rồi.

Thập Thu đã cắn nát thuốc độc giấu dưới lưỡi tự sát.

Thanh Ảnh nhìn ra ngoài xe, Ôn Hạ cũng vội vàng nhìn ra xa thấy vô số chiến binh cao lớn đang giao chiến với thị vệ. Bọn chúng tuy mặc

trang phục Đại Thịnh, nhưng vóc dáng và ngũ quan đều là người Ô Lô.

Ô Lô chưa bao giờ từ bỏ ý định dùng Ôn Hạ làm con bài mặc cả.

Trước đó Kỳ Diên có thể liều mình cứu nàng, đủ thấy nàng quan trọng như thế nào. Từ xưa đến nay, chiến tranh không bao giờ nói đến nhân đạo, nhất là với những nước như Ô Lô.

Bên tai là tiếng binh đao giao tranh, Ôn Hạ núp sau lưng Thanh Ảnh, nắm chặt lan can thành xe.

"Hoàng hậu nương nương, người ngồi cho vững!" Thanh Ảnh vội vàng dặn dò, ngồi ra phía trước điều khiển xe ngựa. Thị vệ hai bên đều yểm trợ cho hắn, dù đã chạy được một đoạn đường nhưng vẫn không thể thoát khỏi sự truy đuổi của người Ô Lô.

Người Ô Lô thả ra một làn khói dày đặc, trong khói hẳn là có độc, thị vệ đi theo yểm trợ bọn họ rút lui đều lần lượt ngã xuống. Có người còn gắng gượng cầm kiếm chặn đường, dù trúng độc nhưng vẫn không địch lại chiến binh Ô Lô, bị kiếm đ.â.m xuyên qua ngực, m.á.u tươi b.ắ.n tung tóe.

Bọn chúng nhanh chóng đuổi kịp xe ngựa, Thanh Ảnh buộc phải vừa đánh xe vừa rút kiếm giao đấu với chiến binh.

Ôn Hạ ngửi thấy mùi m.á.u tanh nồng nặc, bàn tay run rẩy nắm chặt con d.a.o găm trong tay.

Kỳ Diên nói khi đặt con d.a.o găm phòng thân trên xe, nói với nàng chỉ để phòng thân, đừng giống như lần trước dùng lên người mình nữa.

Mùi m.á.u tanh nồng nặc không tan, bên tai là tiếng binh khí va chạm dữ dội.

Ôn Hạ run rẩy đưa tay vén rèm xe lên một chút.

Giữa tuyết trắng, Thanh Ảnh và hai thị vệ còn lại tạo thành thế trận ba người bảo vệ nàng, nhưng rốt cuộc vẫn không địch lại chiến binh Ô Lô đã chuẩn bị sẵn sàng từ trước. Thanh Ảnh trúng một mũi tên, có lẽ vì mũi tên có tẩm độc, hắn đau đớn co rúm người lại, ngã xuống đất co giật.

Chẳng mấy chốc, hai thị vệ còn lại cũng gục ngã vì trúng độc.

Tim Ôn Hạ đập dữ dội, loạng choạng chạy ra phía trước điều khiển xe ngựa.

Gió lạnh thấu xương, bánh xe lăn trên mặt tuyết, lao vun vút về phía trước.

Ôn Hạ nắm chặt dây cương, mặc cho gió mạnh tát vào mặt, tà váy bay phần phật trong gió lạnh.

Con ngựa đột nhiên hí lên một tiếng, bị mũi tên b.ắ.n trúng, bánh xe cũng mất phương hướng, cả cỗ xe chao đảo trượt dài trên mặt tuyết.

Quán tính đẩy Ôn Hạ ngã vào trong xe, cả người nàng lăn lộn theo, cuối cùng cũng nắm được tấm đệm. Khi xe ngựa dừng hẳn, nàng cũng thấy chiến binh Ô Lô ập tới từ bốn phía.

Lần này sẽ không giống như lần trước, có Kỳ Diên đến cứu nàng nữa.

Nhìn chiến binh Ô Lô đang áp sát, Ôn Hạ run rẩy rút d.a.o găm, nhắm chặt đôi mắt đỏ hoe, giơ cao cánh tay đ.â.m mạnh vào tim.

Nàng không muốn trở thành vật cản của Đại Thịnh.

Nhưng con d.a.o găm trên tay bị đánh rơi, nàng cũng lập tức ngất đi.

…

Gió lạnh như sương giá, tuyết lớn như lông ngỗng phủ kín núi Lan, huyện Tuyên Châu. Quân Đại Thịnh đã mai phục từ trước, đuổi theo ba vạn kỵ binh Ô Lô đến đây, chặn đường, tiêu diệt toàn bộ.

Chiến trường âm u lạnh lẽo, quân Đại Thịnh đạp m.á.u mà đi, mỗi người đều như Diêm La, trận này đại thắng.

Ô Lô bị phục kích, tổn thất nặng nề, Đạt Tư đã rút lui về Đam thành.

Trong doanh trại chủ soái, lửa than bập bùng chống lại cái lạnh của mùa đông.

Kỳ Diên khoác áo choàng lông hổ, ngồi ngay ngắn trước bàn, tay cầm một bức thư.

Là thư Thanh Ảnh gửi về, trong thư viết bọn họ đã vượt qua thành Lâm Gia an toàn, trên đường đi mọi chuyện đều bình an.

Kỳ Diên mím môi, cẩn thận gấp lá thư lại, mở bản đồ địa hình Ô Lô ra xem xét kỹ lưỡng.

Bên ngoài cửa sổ gió tuyết gào thét, hắn tập trung xem xét, thân hình cao lớn ngồi dưới ánh đèn đến tận nửa đêm.

Quân Đại Thịnh nắm rõ địa hình Đam thành, ngày hôm sau, lúc tuyết ngừng rơi vào buổi chiều, bọn họ đã phát động tấn công bất ngờ vào Ô Lô, đánh cho quân địch thua tan tành.

Đại doanh nghị sự.

Kỳ Diên ngồi ngay ngắn trước sa bàn do Lương Hạc Minh và Nguyễn Tư Đống dựa theo bản đồ mà làm, khẽ mân mê chiếc nhẫn trên tay, nghe các tướng lĩnh trình bày ý kiến, nhưng nhất thời không lên tiếng đồng ý.

Hắn đứng dậy chỉ vào một bộ lạc ven sông: "Nước từ trên cao chảy xuống bộ lạc Lan Thống, từ phía đông ép Đạt Tư vào đây, chiếm lấy

nguồn nước thượng lưu mới là thượng sách."

Ôn Tư Lập nhìn Kỳ Diên với vẻ mặt bình tĩnh, có chút khâm phục.

Trong doanh trại bàn bạc việc quân, Kỳ Diên không tham gia nữa, đứng dậy trở về doanh trại chủ soái, nhưng thấy trên bàn không có thư của Thanh Ảnh, nhíu mày.

Hồ Thuận nói: "Hoàng thượng không cần lo lắng, qua thành Lâm Gia là an toàn rồi. Bức thư trước đó cũng cách hai ngày mới nhận được, tuyết lớn phong tỏa đường đi, có lẽ sáng sớm mai sẽ nhận được thư."

Kỳ Diên lại bị Ôn Tư Lập mời đến doanh trại, bận rộn đến tận đêm khuya.

Ngày hôm sau trời còn chưa sáng, chính là lúc quân Đại Thịnh tập kích Ô Lô.

Đánh nhau trên địa bàn của mình, hơn nữa Kỳ Diên còn lệnh cho quân đội từ phía nam sông Hà La đánh úp, đánh lạc hướng, khiến Ô Lô trở tay không kịp.

Hai nơi trước sau giáp công, Ô Lô cuối cùng cũng không địch nổi, bị quân Đại Thịnh từng bước ép lui.

Hôm nay chiếm được thành Đam, thắng bại đã rõ ràng.

Bầu trời trong vắt, tuyết đã ngừng rơi, chỉ còn lại cuồng phong lạnh lẽo rít gào, thổi tung những lá cờ xí.

Kỳ Diên ngồi trên ngai vàng giữa hàng vạn quân hùng, tám cỗ xe ngựa lọng vàng bay phấp phới. Hắn nheo mắt nhìn chằm chằm vào chiến trường hỗn loạn, nhìn quân địch đang bị đẩy lui từng bước, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía xe ngựa của Đạt Tư.

Ước chừng khoảng vài chục trượng, vẫn còn quá xa, với võ công hiện tại của hắn, mũi tên không thể b.ắ.n tới.

Tiếng c.h.é.m g.i.ế.c và tiếng trống trận vang trời, Kỳ Diên gõ nhẹ ngón tay lên tay vịn, suy nghĩ cách nào để dụ Đạt Tư lại đây.

Hắn nhất định phải báo thù cho Ôn Hạ.

Chỉ là hắn còn chưa nghĩ ra được cách nào, thì bên bờ đối diện đã vang lên tiếng hét đầy nội lực của đám dũng sĩ Ô Lô:

"Bọn người Trung Nguyên các ngươi quả nhiên chỉ biết dùng những thủ đoạn hèn hạ, gian trá!"

Ôn Tư Lai đứng trên lưng ngựa, cười lạnh: "Chửi cha ngươi đấy, không có não thì ngoan ngoãn đọc sách đi, không biết ba mươi sáu kế thì lại đây quỳ lạy ông nội chúng ta, để ông nội dạy cho!"

Tên dũng sĩ đối diện cười khẩy: "Được thôi, ngươi bảo bọn họ dừng lại, ta xem ngươi dạy quân ta thế nào."

Ôn Tư Lai quay đầu nhìn về phía Kỳ Diên, như muốn xin ý kiến. Thấy Kỳ Diên không ngăn cản, bèn ra lệnh cho binh sĩ tạm thời dừng lại.

Quân Ô Lô vội vàng rút lui, tập hợp lại một chỗ.

Tên dũng sĩ Ô Lô đứng trên lưng ngựa cười lạnh: "Không cần các ngươi, đám người hèn hạ này dạy dỗ dũng sĩ Ô Lô, bảo Hoàng đế các ngươi dâng lên nửa giang sơn Đại Thịnh, nếu không hắn sẽ phải hối hận!"

Nghe vậy, Kỳ Diên nheo mắt cảnh giác, đứng dậy khỏi long ỷ.

Bên kia bờ, quân Ô Lô đang tập hợp lại tách ra hai bên nhường đường.

Đạt Tư cao lớn như một ngọn núi áp giải một nữ tử yếu ớt bị trói, gió lạnh thổi tung mái tóc đen rối bời của nàng, để lộ ra gương mặt trắng nõn xinh đẹp.

Đó là Ôn Hạ.

Đôi mắt Kỳ Diên trong nháy mắt đỏ ngầu, nỗi sợ hãi sâu sắc ập đến, hắn lao xuống xe ngựa, muốn cướp lấy chiến mã của tướng sĩ, nhưng bước chân loạng choạng suýt nữa thì ngã xuống.

Hắn thúc ngựa xông lên phía trước, khi đi ngang qua Ôn Tư Lai, Ôn Tư Lai đã đỏ hoe mắt, chửi ầm lên đám Ô Lô vô sỉ.

Kỳ Diên không dừng lại ở giữa hai hàng quân, mà trực tiếp xông thẳng về phía Ô Lô. Các tướng lĩnh vội vàng dẫn quân đuổi theo, bảo vệ bên cạnh hắn.

Càng đến gần, Kỳ Diên càng nhìn rõ gương mặt trắng bệch không còn chút m.á.u của Ôn Hạ, nhìn thấy đôi mắt hạnh đỏ hoe ngấn lệ, và vẻ lo lắng trong mắt nàng khi lắc đầu ra hiệu cho hắn đừng bị dụ.

Nàng mấp máy môi, nhưng không nói nên lời.

Ôn Hạ không biết mình lại trúng phải loại thuốc gì, khi tỉnh lại thì đã thấy cảnh tượng trước mắt này.

Nàng không nói được, tay chân không còn sức, chỉ có thể đứng vững nhờ Đạt Tư nắm lấy dây thừng trên vai.

Giữa hàng vạn quân hùng, Kỳ Diên thúc ngựa phóng tới nàng, bộ giáp vàng dưới ánh sáng phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo. Nàng nhìn rõ tình hình, biết rõ đây vốn là thời khắc Đại Thịnh chiến thắng.

Trận chiến này lẽ ra đã hoàn hảo biết bao, đáng tiếc vì nàng mà phải dừng lại ở đây.

Kỳ Diên: "Thả Hoàng hậu của trẫm ra, ngươi muốn nửa giang sơn trẫm cho ngươi!"

Đạt Tư cười khẩy: "Ta không tin lời ngươi nữa, lời ngươi nói chẳng khác nào gió thoảng, trước đây đã hứa bảy ngày, bây giờ ngươi định hứa với ta bao nhiêu ngày?"

Đạt Tư giơ tay lên, một con d.a.o găm sáng loáng rơi xuống, đ.â.m về phía Ôn Hạ.

"Không!" Kỳ Diên hét lớn, thúc ngựa xông về phía quân địch.

Nhưng con d.a.o găm của Đạt Tư không đ.â.m trúng Ôn Hạ, hắn chỉ cắt đứt dây thừng trên người nàng.

Dây thừng rơi xuống đất, mọi người đều thấy Ôn Hạ không hề nhúc nhích hay bỏ chạy, mặc cho Đạt Tư ôm lấy, cả người như đang tình nguyện nép vào lòng hắn.

Đôi mắt Kỳ Diên đỏ ngầu, nước mắt trào ra, nhưng khi thấy con d.a.o không đ.â.m trúng Ôn Hạ, hắn lại run rẩy may mắn. Nhưng nhìn thấy những giọt nước mắt tủi nhục của Ôn Hạ, hắn hiểu rõ tình cảnh của nàng.

"Ngươi hạ dược phụ nữ, khiến nàng không thể chống cự, thì có xứng làm Vương không!"

"Tiên đế các ngươi khoác lên mình lớp vỏ nhân từ hiền đức, thì có xứng là cái thá gì?"

Kỳ Diên vung kiếm lao về phía quân địch, binh sĩ Ô Lô đồng loạt giương cung b.ắ.n tên về phía hắn, nhưng hắn không hề lùi bước.

Ôn Hạ lắc đầu, mặc dù không nói nên lời, nhưng nàng đang ra hiệu cho Kỳ Diên đừng mắc mưu. Tuy nàng sợ hãi, chưa từng trải qua chiến trường, nhưng sau khi vượt qua nỗi sợ hãi, trong mắt nàng chỉ còn lại ánh sáng kiên cường.

Nàng là con gái của Ôn Lập Chương.

Cho dù nàng không còn là Hoàng hậu Đại Thịnh, nàng vẫn là con gái của Ôn Lập Chương, con cháu nhà họ Ôn sẽ không khuất phục trước kẻ thù.

"Trẫm lập tức viết thư hàng, dâng nửa giang sơn Đại Thịnh cho ngươi!"

Đạt Tư cười lạnh: "Bây giờ ngươi biết sợ rồi sao? Nhưng ta không tin ngươi."

"Ngươi muốn thế nào mới tin?" Kỳ Diên quay đầu lại quát lớn với Ôn Tư Lai: "Lấy vải đến đây!"

Ôn Tư Lập cởi áo trong của một tiểu binh đưa cho Kỳ Diên.

Kỳ Diên dùng kiếm cắt ra một mảnh vải phẳng, lưỡi kiếm sắc bén cứa vào cánh tay, m.á.u tươi chảy xuống, nhỏ giọt vào mũ giáp của tiểu binh.

Kỳ Diên chấm ngón tay vào m.á.u viết thư hàng lên mảnh vải thô, không ngừng ngẩng đầu lên xem Ôn Hạ có an toàn không, nét chữ nhanh chóng, ngón tay run rẩy.

"Hoàng thượng không thể!"

"Chúng ta sắp thắng rồi!"

"Để thuộc hạ liều c.h.ế.t cứu Hoàng hậu nương nương!"

Trong quân đội đều ra sức khuyên can.

Bọn họ đều bị Kỳ Diên quát lại, m.á.u trên cánh tay chảy hết, Kỳ Diên run rẩy lại cắt thêm một nhát, ép m.á.u tươi chảy ra.

Ôn Hạ không thể lên tiếng, ánh mắt đỏ hoe luôn muốn nói rằng nàng không muốn như vậy.

Sao nàng có thể cam tâm dùng mình để chôn vùi giang sơn Đại Thịnh mà Ôn Lập Chương đã liều c.h.ế.t bảo vệ.

Kỳ Diên vừa run rẩy viết, vừa lớn tiếng nói: "Trẫm viết thư hàng, không phải vì Hoàng hậu, mà là vì trẫm sợ đánh giặc hao tổn quốc khố, trẫm quen sống an nhàn sung sướng rồi, sợ chết, không muốn đánh nữa!"

Hắn đang bảo vệ danh tiếng cho Ôn Hạ.

Nhưng tướng sĩ ai mà không biết, nếu hắn không muốn đánh nữa, thì đã không chịu đựng qua những ngày tuyết rơi lạnh giá này, bày mưu tính kế, đích thân chinh chiến.

Ôn Hạ nhấc chân lên, nhưng chỉ là di chuyển tại chỗ, căn bản không có sức lực phản kháng. Nàng ngẩng đầu nhìn Đạt Tư, nước mắt tuôn rơi.

Đôi mắt đẹp long lanh, đá mắt muốn nói điều gì đó, đôi môi đỏ mọng khẽ mấp máy, ra hiệu cho Đạt Tư cúi đầu xuống.

Đạt Tư hưng phấn nhìn Kỳ Diên đang vội vàng viết thư hàng, cười lạnh một cách ngạo mạn, cúi đầu xuống nghe lời Ôn Hạ.

Ôn Hạ nhân cơ hội này lừa hắn cúi đầu, hung hăng cắn vào tai hắn không buông.

Một tiếng kêu đau thấu trời vang vọng khắp hoang dã.

Kỳ Diên ngẩng đầu lên nhìn, vừa bất ngờ vừa cảm động, nhưng trong mắt hắn chỉ có nỗi sợ hãi sâu sắc, sợ Ôn Hạ làm như vậy sẽ bị thương.

Người con gái yếu đuối cắn chặt lấy tai của người đàn ông cao lớn như núi không buông, cuối cùng Đạt Tư đau đớn giật mạnh, xé đứt cả dái tai.

Ôn Hạ ngã xuống đất, đao kiếm của dũng sĩ Ô Lô đ.â.m về phía nàng.

Kỳ Diên và Đạt Tư đồng thời quát dừng tay.

Cả người Kỳ Diên run rẩy, hai tay nâng thư hàng lên: "Nếu ngươi dám làm tổn thương Hoàng hậu của trẫm dù chỉ một chút, thì đừng hòng trẫm dâng nửa giang sơn này cho ngươi!"

Tuy Đạt Tư tức giận đến cực điểm, nhưng vẫn chưa bị cơn thịnh nộ làm choáng váng đầu óc, hắn biết Ôn Hạ có tác dụng lớn như thế nào, bèn ra lệnh cho người ta thu hồi đao kiếm đang chĩa vào Ôn Hạ.

Kỳ Diên nâng thư hàng từng bước tiến lên, hai bên toàn là dũng sĩ Ô Lô cầm vũ khí.

Cuối cùng hắn cũng đến gần Ôn Hạ, nhưng bị Đạt Tư chặn lại: "Chậm đã."

"Ta muốn xem thư hàng trước."

Kỳ Diên đưa thư cho thị vệ của hắn.

Đạt Tư tiếp nhận bức thư, xem xong, trên mặt nở nụ cười đắc ý, nhưng hắn lại đột nhiên lạnh mặt, thị vệ tả hữu lập tức khống chế Ôn Hạ lui về phía sau đám binh lính.

Kỳ Diên không còn nhìn thấy Ôn Hạ nữa, đáy mắt đỏ ngầu toàn là sát khí: "Ngươi làm gì vậy?"

"Nửa giang sơn ta muốn, nhưng ta chưa nói khi nào sẽ trả lại nữ nhân này cho ngươi." Đạt Tư che lỗ tai đang chảy máu, cười lạnh nói: "Ta mất một miếng thịt, nàng ta phải trả lại cho ta. Hoàng đế Đại Thịnh, ngươi quan tâm nàng ta như vậy, đừng để nàng ta c.h.ế.t trong doanh trại của ta."

Hắn chắc chắn Kỳ Diên không dám ra tay.

Nhưng Kỳ Diên cuối cùng cũng nổi giận hoàn toàn, mặc dù đã không còn nội lực, nhưng vẫn theo bản năng làm động tác ngưng tụ chưởng, đoạt lấy thanh kiếm của Ô Lô võ sĩ bên cạnh, thân ảnh nhanh như quỷ mị, xông về hướng Ôn Hạ biến mất.

Tiếng hai quân giao chiến vang vọng đất trời.

Kỳ Diên một đường c.h.é.m g.i.ế.c những võ sĩ cản đường, vô số t.h.i t.h.ể ngã xuống, áo giáp đều bị nhuộm đỏ bởi m.á.u tươi.

Cuối cùng hắn cũng nhìn thấy vạt áo của Ôn Hạ trong đám người, đạp lên đầu Ô Lô binh sĩ nhảy qua, một đường tránh né vô số mũi tên, đều là Ôn Tư Lai hạ lệnh cho Thịnh quân yểm hộ cho hắn.

Kỳ Diên nhảy vọt đến trước mặt võ sĩ đang khống chế Ôn Hạ, cuối cùng cũng nắm được cánh tay nàng, kéo nàng về phía mình.

Máu trên áo giáp nhuộm đỏ gò má nàng, hắn cúi đầu nhìn sâu vào đôi mắt đang rơi lệ của nàng, đôi môi mỏng không kịp nói lời an ủi nào, chỉ có thể mang theo nàng tránh né những vũ khí dày đặc xung quanh.

Một cây trường thương đ.â.m vào cánh tay Kỳ Diên, cơn đau khiến hắn nhíu chặt mày, nhưng vẫn nhanh chóng rút kiếm c.h.é.m đứt trường thương, rút mũi thương sắc bén đ.â.m ngược về phía tướng lĩnh cầm đầu.

Ôn Hạ không nhìn thấy đao quang kiếm ảnh, tất cả đều bị bờ vai rộng lớn của Kỳ Diên che khuất.

Nàng cảm nhận được những cơn gió lạnh lẽo ập đến, là vũ khí đang tấn công bọn họ, nhưng mỗi lần Kỳ Diên đều ôm chặt nàng xoay người, chĩa đao kiếm về phía kẻ địch, dùng áo giáp cứng rắn chắn trước người nàng.

Máu từ vết thương trên cánh tay hắn tuôn ra, hắn dường như hoàn toàn không cảm thấy đau, chỉ lo ra chiêu, mỗi một kiếm đều đ.â.m về phía kẻ địch.

Thiên địa yên tĩnh, gió tuyết lạnh lẽo.

Gió mạnh thổi vào mắt Ôn Hạ, không khí lạnh buốt khiến nước mắt nàng tuôn rơi.

Nàng chỉ nghe thấy tiếng thở dốc của Kỳ Diên, nghe thấy hắn đột nhiên nhìn về phía đám đông, hô lớn bảo vệ Hoàng hậu.

Vân Nặc xuất hiện chắn trước người bọn họ, muốn hộ tống hai người rời đi.

Kỳ Diên nói: "Trước tiên hãy hộ tống Hoàng hậu rời khỏi đây!"

Vô số mũi tên b.ắ.n về phía bọn họ, Kỳ Diên ôm chặt Ôn Hạ vào lòng, dùng lưng rộng lớn của mình để chắn những mũi tên đó.

Hắn trúng tên, phát ra một tiếng rên đau đớn, nhưng ánh mắt vẫn luôn dán chặt vào nàng, luôn cảnh giác rút kiếm đ.â.m vào quân địch phía sau nàng.

Vân Nặc: "Hoàng thượng mau đưa Hoàng hậu đi! Thuộc hạ yểm hộ cho hai người!"

"Ngươi đưa nàng đi."

Kỳ Diên không thể đi được.

Hắn đã không còn khinh công, căn bản không thể mang Ôn Hạ đi như Vân Nặc, Vân Nặc hộ tống hắn và Ôn Hạ, chi bằng để Vân Nặc bình an vô sự đưa Ôn Hạ đi một mình, để hắn ở lại đoạn hậu.

Lũ Ô Lô binh sĩ liên tục tràn lên, Thịnh quân vẫn luôn giao chiến bên ngoài, luôn muốn xông vào.

Kỳ Diên quát lớn về phía Vân Nặc: "Hộ tống nàng đến bên cạnh Yên đế!"

Hắn nhìn chằm chằm vào Ôn Hạ.

Gió tuyết yên ắng, có lẽ đây đã là lúc sinh tử, hắn sẽ không còn ghen tị với Hoắc Chỉ Chu nữa, sẽ không còn tiếc nuối nàng gả cho người khác nữa. Nhìn đôi mắt nàng đang sống, đôi môi đang thở, hắn chỉ cần nàng bình an sống sót.

"Hạ Hạ, đến bên cạnh Yên đế, trở về Yên quốc đi."

"Hắn bằng lòng nhảy xuống vực vì nàng, bằng lòng bảo vệ nàng đến mức này, là người có thể phó thác. Nàng sống quãng đời còn lại bên hắn... Ta sẽ không còn lo lắng gì nữa, hắn sẽ cho nàng cuộc sống bình an, sung sướng."

Hắn nâng mặt nàng, một bên đ.â.m kiếm vào kẻ địch, một bên lại cười rạng rỡ: "Nửa năm nữa nàng sẽ tròn mười chín tuổi, ta thấy những Thái phi trong cung, những nữ quyến của bá quan, rất nhiều nữ nhân đều không sống tốt, bệnh tật đầy người, phần lớn đều là do sinh con quá sớm."

"Lần đó giam cầm nàng, ta không phải muốn nàng mang thai ngay lúc đó, ta là tức giận quá mức." Hắn rơi nước mắt: "Nàng hãy đợi đến hai mươi tuổi rồi sinh con cho hắn, đừng sinh quá nhiều, nếu có thể, sinh một đứa là tốt rồi, tốt cho sức khỏe của nàng. Nàng là người Đại Thịnh, ở đó không có gia tộc, để đại ca nàng an bài cho nàng, nàng phải có thế lực của riêng mình, như vậy nếu bị hắn bắt nạt cũng không đến nỗi không có đường lui."

"Nếu ta không thể sống sót trở về, nàng hãy thay ta nói với mẫu hậu, ta truyền ngôi cho bà, để bà làm nữ đế."

Hắn nói xong, đứng thẳng người nhìn Vân Nặc, đẩy nàng vào lòng Vân Nặc. Đôi mắt sâu thẳm lạnh lùng tràn đầy sát khí, từng chiêu

thức hung ác đ.â.m về phía quân địch, đoạn hậu cho nàng và Vân Nặc.

Chương 90: Chương 87

Vân Nặc cướp lấy tấm khiên của một Ô Lô binh sĩ bên cạnh, thi triển khinh công hộ tống Ôn Hạ rời đi.

Giữa vô vàn mũi tên, Kỳ Diên nhìn về phía xa, nơi vạt áo nàng đang bay phấp phới, hắn dường như quên nói lời trăn trối.

Nếu hắn không thể trở về, hắn nên nói với Ôn Hạ rằng hắn yêu nàng ngay lúc nãy.

Hắn đã yêu tất cả mọi thứ của nàng.

Không còn là dung mạo, thân thể. Là nàng kiên quyết, cố chấp phản kháng hắn. Là nàng với ánh mắt kiên cường, nhưng lại đặt ân oán tình thù sau việc nước.

Hắn thậm chí còn không nghĩ ra nhiều lý do, chỉ cần người này là Ôn Hạ.

Nàng nói trên đời không có thuốc hối hận để uống.

Đúng vậy, thật đáng tiếc, tình yêu của hắn, sự giác ngộ của hắn, sự hối hận của hắn đều đến quá muộn.

May mắn là vừa rồi hắn đã bảo vệ được nàng. Khi nàng cuộn tròn trong lòng hắn ôm chặt lấy hắn, giống như năm nàng năm tuổi bị bán vào thanh lâu. Lúc đó nàng cũng bất chấp tất cả ôm lấy hắn như vậy, đáng thương dụi vào n.g.ự.c hắn khóc nức nở.

Vừa rồi giữa đao kiếm, hắn liếc thấy nàng rơi lệ.

Nếu giữa ranh giới sinh tử, giọt nước mắt này là vì hắn mà rơi, vậy hắn cũng có thể nhắm mắt xuôi tay.

Ôn Tư Lai bắt được Ba Hà ép Ô Lô binh sĩ thả Kỳ Diên ra, Đạt Tư không đồng ý, Ba Dũng phản bội hắn, hai bên xảy ra nội chiến...

Gió lạnh thấu xương, chiến tranh khiến toàn bộ thành trì trở thành một tòa thành trống rỗng, trên đường phố nhà cửa san sát, nhưng không có một bóng người.

Ôn Hạ được Vân Nặc đưa ra khỏi chiến trường, đi qua trong thành muốn đến Tuyên Thành.

Nàng ấn tay lên cánh tay đang chảy m.á.u của Vân Nặc, ra hiệu cho hắn dừng lại.

Vân Nặc kéo cương ngựa: "Hoàng hậu nương nương, thuộc hạ sẽ đến doanh trại Tuyên Thành chuẩn bị xe ngựa và thị vệ cho người, đưa người đến Yên quốc."

Ôn Hạ mở miệng nhưng không nói nên lời, trong mắt tràn đầy lo lắng.

Nàng ra hiệu, muốn Vân Nặc đi bảo vệ Kỳ Diên.

"Người muốn thuộc hạ đưa người đến Tuyên Thành an toàn trước, rồi đi bảo vệ Hoàng thượng?"

Ôn Hạ gật đầu.

Vân Nặc nhận lệnh, thúc ngựa đưa nàng đến doanh trại Tuyên Thành.

Trước đó, Kỳ Diên đã lên kế hoạch trở về thành ăn Tết, đã chuyển từ quân doanh đến nha môn Quận thủ. Cả con đường lớn ở giữa phố tạm thời được đổi thành ngự đạo, trên đường cứ cách vài trượng lại có binh lính canh gác, kéo dài đến tận nha môn.

Vân Nặc đưa Ôn Hạ xuống xe ngựa liền vội vàng thúc ngựa quay lại, không quan tâm đến vết thương đang chảy m.á.u trên người.

Ôn Hạ được tướng lĩnh trấn giữ nghênh đón vào phủ, tình hình chiến sự phía trước đã truyền về nha môn, Hồ Thuận nhìn thấy Ôn Hạ vội vàng đi mời ngự y đến chữa thương cho nàng, lo lắng đến rơi nước mắt.

Cung nữ bưng nước ấm tới lau người cho Ôn Hạ, lau đi rất nhiều vết m.á.u trên má và môi nàng, nhuộm đỏ cả khăn trắng. Ôn Hạ lúc này mới biết gương mặt mình đã bê bết máu, nhưng lại không phải m.á.u của nàng.

Kỳ Diên đã bảo vệ nàng rất kỹ, giữa làn mưa tên đó, nàng chỉ bị thương ngoài da và va đập.

Hồ Thuận lo lắng hỏi: "Hoàng hậu nương nương, lúc người rời đi Hoàng thượng thế nào rồi?"

Lúc rời đi, nàng được Kỳ Diên ôm trong lòng, không thấy cảnh tượng hỗn loạn đáng sợ đó, chỉ thấy cằm cứng rắn và thân hình rộng lớn của hắn. Mãi đến khi Vân Nặc dùng khinh công đưa nàng rời đi, nàng mới thấy hai đội quân đen nghịt, thấy Kỳ Diên trong bộ giáp sắt như một vị tướng bất khả chiến bại, một tay cầm kiếm, một tay cướp lấy trường thương của địch, mỗi chiêu thức đều tàn nhẫn như ác thần.

Hắn sẽ c.h.ế.t sao?

Cung nữ lấy khăn lau mặt cho Ôn Hạ, nàng mới cảm thấy hai má lạnh toát, nàng vậy mà lại khóc.

Nàng vẫn luôn hận hắn, hận hắn đã cho nàng mười ba năm không muốn nhớ lại. Nhưng cuối cùng, người liều c.h.ế.t bảo vệ nàng lại là Kỳ Diên.

Tin tức từ chiến trường liên tục truyền về.

Ôn Tư Lai bắt cóc Ba Hà để ép Đạt Tư thả Kỳ Diên, khiến Đạt Tư bất đồng ý kiến với các bộ lạc lớn của Ô Lô, dẫn đến nội loạn. Quân Đại Thịnh thừa cơ hội liều c.h.ế.t cứu Kỳ Diên.

Kỳ Diên b.ắ.n một mũi tên trúng mặt Đạt Tư.

Nhưng Kỳ Diên cũng bị thương trên chiến trường, hiện tại vẫn đang giao chiến, vết thương nặng nhẹ chưa rõ, chỉ biết quân Đại Thịnh chia làm hai đường tiến vào Ô Lô, hiện tại tiền tuyến vẫn là một vùng khói lửa.

Ôn Hạ rõ ràng không dám ngủ, lo lắng cho Kỳ Diên và các huynh trưởng, nhưng sau khi uống thuốc giải độc của thái y, nàng không chịu nổi dược lực nên đã ngủ thiếp đi.

Tỉnh dậy đã là ban đêm, ngoài cửa sổ màu sắc âm u, gió lạnh gào thét quét qua bầu trời.

Nàng theo bản năng hỏi: "Giờ nào rồi?", chợt nhận ra mình đã có thể nói chuyện.

Cung nữ trả lời, Ôn Hạ đang định hỏi tình hình chiến sự thì nghe thấy tiếng bước chân hỗn loạn và nặng nề từ xa đến gần, xen lẫn tiếng ma sát của áo giáp.

Bên ngoài hiên, cung nữ vội vã chạy vào phòng: "Hoàng hậu nương nương, Hoàng thượng hồi cung rồi!"

Ôn Hạ xuống giường, bước chân vẫn còn loạng choạng. Nàng vừa hỏi: "Hoàng thượng thế nào rồi, huynh trưởng của ta đâu?"

"Hoàng thượng được người ta khiêng về! Chưa thấy Ôn tướng quân!"

Ôn Hạ chạy ra khỏi phòng, xuyên qua hành lang uốn khúc, gió đêm thổi tung làn váy, mái tóc đen của nàng cũng bay múa trong đêm tuyết.

Nàng vội vàng dừng lại dưới mái hiên, binh lính vội vã khiêng Kỳ Diên trên cáng, hắn vẫn mặc bộ giáp đầy máu, miệng không ngừng phun máu, cằm và cổ đều dính đầy máu.

Như có linh cảm, hắn đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt kinh ngạc nhìn nàng, có lẽ ngạc nhiên vì sao nàng chưa rời đi.

Hắn vội vàng lấy tay che miệng mũi, m.á.u chảy ra từ kẽ tay.

Chỉ thoáng nhìn, bọn họ không kịp nói gì, thái y đã ùa vào phòng chữa trị cho Kỳ Diên.

Ôn Hạ cũng chạy vào phòng.

Thái y đang châm cứu cầm m.á.u cho Kỳ Diên, hai thái y khác cho hắn uống thuốc, lau vết thương cho hắn.

Cánh tay, vai, chân hắn, tất cả những nơi áo giáp không che được đều bị thương, may mà không bị thương ở chỗ hiểm.

Vân Nặc toàn thân đầy thương tích, vừa vào phòng đã ngã xuống đất.

Chỉ có một thái y chữa trị cho hắn, Ôn Hạ run rẩy đứng trong phòng, không giúp được Kỳ Diên, bèn đỡ cánh tay bị thương của Vân Nặc giúp thái y.

"Thuộc hạ sao dám để Hoàng hậu nương nương động tay."

"Vì sao Hoàng thượng cứ nôn ra máu?"

Vân Nặc nói, mũi tên đó của Kỳ Diên vốn định b.ắ.n vào chỗ hiểm của Đạt Tư, nhưng bị Đạt Tư nghiêng người né được, chỉ sượt qua má hắn. Kỳ Diên đích thân dẫn quân truy kích Đạt Tư, sát khí đằng đằng, mai phục ép Đạt Tư ở dưới chân núi Phong Đà, giao đấu với hắn.

"Hoàng thượng vốn đã bị thương, trúng chiêu hiểm của con cá chình đen đó mới nôn ra nhiều m.á.u như vậy, may mà Hoàng thượng đã đ.â.m mù mắt phải của con cá chình đen!" Vân Nặc đang kể về chiến công hiển hách của Kỳ Diên, nói về tội ác của Đạt Tư, còn đặt cho hắn biệt danh là con cá chình đen.

Ôn Hạ nhìn Kỳ Diên trên giường, cuối cùng hắn cũng đã cầm máu, nhưng không nói được, đôi mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm vào nàng.

Vân Nặc được thái y dìu ra ngoài, trước khi đi thái y dặn dò Ôn Hạ: "Xin Hoàng hậu nương nương mỗi nửa canh giờ thay thuốc cho Hoàng thượng một lần."

Ôn Hạ gật đầu.

Kỳ Diên nằm trên giường nhìn nàng chằm chằm, Hồ Thuận dẫn theo đồ đệ lui ra ngoài.

Ôn Hạ đi đến trước giường hắn: "Người..."

Nàng bị Kỳ Diên ôm chặt vào lòng, hắn ôm nàng thật chặt, bất chấp vết thương trên người.

Ôn Hạ cẩn thận thoát ra: "Chạm vào vết thương rồi."

"Ta không đau. Nàng có bị thương không?"

"Ta không sao." Ôn Hạ rời khỏi vòng tay hắn, ngồi xuống mép giường.

"Vì sao không để Vân Nặc hộ tống nàng đến Yên quốc?"

"Vân Nặc là thị vệ của người, nên để Vân Nặc bảo vệ người trước." Ôn Hạ nói: "Lần này kế hoạch của người vốn nên hoàn mỹ..."

"Ta không trách nàng, cũng sẽ không có ai trách nàng. Chiến trường hung hiểm, vốn không thể tính toán hết mọi việc, cũng không thể

hoàn mỹ. Nếu không có ta, nàng cũng sẽ không bị bắt cóc."

Ban đầu đưa nàng rời đi, vốn là lo lắng hậu quả khó lường sau khi hai quân giao chiến, Kỳ Diên không dám đánh cược thắng bại, tự nhiên phải đưa nàng đến nơi an toàn trước.

Nhưng Ôn Hạ nhớ đến chiến trường hôm nay, nhớ đến ám vệ đã c.h.ế.t vì bảo vệ nàng, cũng không biết Thanh Ảnh trúng độc ngã xuống có cứu được mạng hay không... nhớ đến Kỳ Diên toàn thân đầy thương tích lúc này, tất cả khiến nàng hổ thẹn.

Một ngày mang danh hiệu Hoàng hậu Đại Thịnh, dường như một ngày không thể thoát khỏi sự tôn kính và ủng hộ của người khác. Khi nàng là Ôn Hạ, chỉ là con gái của Ôn Lập Chương, ngoài việc chứng kiến nạn dân chạy loạn, nàng đâu từng thấy cảnh m.á.u chảy thành sông trên chiến trường.

"Ta b.ắ.n mù một mắt của Đạt Tư!" Kỳ Diên nói: "Đáng tiếc không thể báo thù cho nàng, nhưng Kỳ Diên ta thề sẽ băm vằm tên đó! Tiền tuyến vẫn còn binh sĩ đang giao chiến với Ô Lô, chậm nhất ngày mai sẽ có tin thắng trận truyền về, ta nhất định sẽ đuổi bọn chúng ra khỏi lãnh thổ Đại Thịnh."

Ôn Hạ nhìn người đàn ông uy nghiêm lạnh lùng như vẫn đang tung hoành trên chiến trường, đôi mắt sâu thẳm lạnh lẽo, đôi mắt phượng lộ ra vẻ sắc bén kiên cường.

Hắn nhìn nàng chằm chằm, dường như có chút ảm đạm: "Chờ tin thắng trận ngày mai truyền về, ta sẽ đưa nàng đến Yên quốc."

Tiếng Ôn Tư Lai xin diện kiến vang lên bên ngoài, chưa đợi Kỳ Diên trả lời, hắn đã xông vào phòng, đi thẳng đến chỗ Ôn Hạ.

Ôn Hạ đứng dậy, ngẩng mặt nhìn Ôn Tư Lai, cằm chàng trai có một vết thương dài, áo giáp chỉ cởi ra một nửa, hình như vừa băng bó xong vết thương ở n.g.ự.c đã vội vàng chạy tới.

"Hạ Hạ! Bọn chó c.h.ế.t đó có làm muội bị thương không?" Nhớ đến cảnh tượng ban ngày, Ôn Tư Lai rơi nước mắt, giống như mỗi lần Ôn Hạ bị ngã lúc nhỏ, hắn đều cẩn thận kiểm tra vết thương của nàng.

Nước mắt trào ra, Ôn Hạ nhìn Ôn Tư Lai, nước mắt như mưa.

Nỗi hoang mang khi bị bắt cóc, đao kiếm lạnh lẽo, m.á.u chảy lênh láng khắp mặt đất… Tất cả những điều xảy ra hôm nay, khiến nàng vừa sợ hãi, vừa may mắn thoát chết, lại có chút cảm xúc khó nói nên lời. Nhìn thấy người thân nhất, muôn vàn cảm xúc chỉ hóa thành một tiếng gọi "ca ca".

Ôn Tư Lai ôm chặt lấy Ôn Hạ, người nam nhi cao lớn nước mắt tuôn rơi, sống c.h.ế.t hôm nay chỉ trong gang tấc.

"Đừng khóc nữa, ca ca nhất định sẽ c.h.é.m đầu Đạt Tư báo thù cho muội! Hắn ta là kẻ thù lớn nhất đời này của ta!"

Kỳ Diên nằm trên giường, nhìn hai huynh muội ôm nhau, trong mắt chỉ có sự cảm động.

Ôn Tư Lai nói: "Quân ta nhất định phải hạ Ô Lô, trận này không biết đánh đến khi nào, Hạ Hạ đừng sợ, ngày mai ta sẽ đích thân hộ tống muội về bên Tứ đệ. Có hắn ta ở đó, ta không tin tay Ô Lô có thể vươn xa như vậy!"

Kỳ Diên nắm chặt cánh tay bị thương, che giấu vẻ u ám trong mắt, nghe Ôn Tư Lai quay đầu lại thỉnh cầu hắn: "Hoàng thượng có thể cho phép thần đích thân hộ tống muội muội một chuyến không?"

Kỳ Diên khàn giọng nói: "Có thể."

Ôn Tư Lai an ủi Ôn Hạ đang khóc: "Đừng sợ nữa Hạ Hạ, đã an toàn rồi, đến bên Tứ đệ…"

"Tam ca ca, không thể quay về nữa rồi."

Ôn Tư Lai sững sờ.

Kỳ Diên cũng không hiểu chuyện gì, nhìn chằm chằm vào Ôn Hạ.

Ôn Hạ lau nước mắt, bước ra khỏi cửa.

Ôn Tư Lai vội vàng đuổi theo nàng.

Dưới mái hiên yên tĩnh, gió lạnh thổi qua sân vườn. Bên ngoài khung trời vuông vức này, màn đêm rộng lớn vô tận, che giấu khói lửa chiến trường, tình cảm nam nữ, thù hận nước nhà.

Ôn Hạ nhìn chằm chằm về phía chân trời xa xăm, đó có thể là Bắc Địa, cũng có thể là Yên quốc, hoặc là mộ của Ôn Lập Chương.

Nước mắt tuôn rơi, nàng nhìn Ôn Tư Lai đang đi tới, ôm chặt lấy người anh trai cũng như người cha của mình, nước mắt không tiếng động đã hóa thành tiếng khóc không thể kìm nén.

Che giấu thù hận bấy lâu nay, cuối cùng nàng cũng nói ra vào khoảnh khắc này: "Ta sẽ không về Yên quốc, ta đời này không muốn gặp lại hắn ta nữa. Không thể quay về nữa rồi, Tam ca ca, hắn ta không còn là Ôn Tư Hòa nữa."

"Cái c.h.ế.t của phụ thân là do hắn ta gây ra, hắn ta không còn là người Ôn gia nữa…"

Ôn Tư Lai sững sờ tại chỗ, vẻ mặt đầy khó tin.

Mà Ôn Hạ xuyên qua bờ vai rộng của hắn, nhìn thấy Kỳ Diên đang được Hồ Thuận dìu đi tới.

Hắn mặc bộ đồ ngủ mỏng manh nhất, cánh tay, vai quấn đầy băng gạc. Ánh mắt hắn chấn động, phẫn nộ, tràn đầy sát khí lạnh lẽo, môi mấp máy, nhưng cuối cùng chỉ nhìn nàng thật sâu.

Chương 91: Chương 88

Ôn Tư Lai hỏi về chân tướng của mọi chuyện, không dám tin những gì Ôn Hạ nói.

Hắn là người thân thiết nhất với Hoắc Chỉ Chu, Ôn Tư Lập từng nói đùa rằng Tam đệ và Tứ đệ giống như bị trói buộc với nhau, nói không chừng là huynh đệ thất lạc nhiều năm.

Nghe Ôn Hạ nói ra sự thật, hắn suy sụp, đau khổ, lại phẫn nộ, bất chấp vết thương đầy người muốn xông đến Yên quốc tìm Hoắc Chỉ Chu tính sổ, vừa xông xuống bậc thang liền thấy binh lính canh gác ban đêm trước mặt, bị kéo lại lý trí.

Hiện tại đang đánh trận, sao có thể vì chuyện tư mà đi xa được.

Hắn đau khổ đ.ấ.m mạnh vào cây cột bên cạnh.

Ôn Hạ nước mắt lưng tròng nhìn Ôn Tư Lai, thấy hắn dừng lại mới thôi lời khuyên can. Ánh mắt nàng dừng trên người Kỳ Diên, hắn ta thương xót, cũng rất phẫn nộ. Sát ý trong đá mắt như đang nói hắn cũng muốn báo thù cho nàng.

Ôn Hạ lo lắng cho vết thương của hắn, cố nén nước mắt, lúc này nàng không muốn chuyện riêng tư ảnh hưởng đến Kỳ Diên nữa.

Nàng bước tới, muốn Kỳ Diên quay về phòng nằm nghỉ.

Hồ Thuận đột nhiên hoảng hốt kêu lên: "Hoàng thượng! Mau truyền thái y——"

Kỳ Diên ngã quỵ xuống, m.á.u chảy ra từ mũi.

Ôn Hạ lo lắng đỡ lấy hắn, nhìn đôi mắt đỏ ngầu và dáng vẻ m.á.u chảy đầm đìa của hắn, luống cuống tay chân. Hắn nắm c.h.ặ.t t.a.y nàng, thở hổn hển, nội thương do Đạt Tư gây ra khiến hắn nhất thời không nói nên lời.

Ôn Hạ sức lực quá nhỏ, vội vàng gọi Ôn Tư Lai. Ôn Tư Lai cõng Kỳ Diên trở về phòng.

Thái y nói Kỳ Diên bị khí huyết công tâm, tuyệt đối không thể để hắn kích động nữa, nếu m.á.u trong người bị ứ đọng thì khó chữa.

Ôn Hạ ngồi bên giường rất tự trách, nhận lấy khăn dài do cung nữ đưa tới, cẩn thận lau vết m.á.u trên mặt Kỳ Diên.

"Xin lỗi, ta áy náy lắm…"

"Hạ Hạ…" Kỳ Diên vừa mở miệng đã ho dữ dội, phun ra chút m.á.u còn sót lại.

Ôn Hạ bảo hắn đừng nói nữa, ở bên cạnh hắn.

Mọi người trong phòng đều đã lui xuống, tay Ôn Hạ bị Kỳ Diên nắm chặt, hắn cứ nhìn nàng, như có muôn vàn lời muốn nói, đều hóa thành ánh mắt chăm chú trong tiếng thở dốc khó nhọc lúc này.

Ôn Hạ nói: "Người ngủ một lát đi, ta sẽ không đi đâu."

Kỳ Diên bình tĩnh hồi lâu mới miễn cưỡng mở miệng được: "Ta nhất định sẽ báo thù cho phụ thân nàng."

Ôn Hạ cảm thấy rất có lỗi trong lòng, nếu Hoắc Chỉ Chu vẫn là Tứ ca ca của nàng, không phải là kẻ thù của nàng, nàng nhiều nhất chỉ là vết thương lòng có thể vượt qua. Nhưng nàng đã nhìn lầm người, rung động trong khung cảnh tuyết rơi bảy sắc cầu vồng năm đó, nàng cảm thấy có lỗi với phụ thân, có lỗi với Ôn gia, cũng cảm thấy

mình không xứng đáng nhận được sự thương hại của người khác nữa.

"Trước đây ta đã không tin lời người, ta có lỗi với phụ thân, có lỗi với Ôn gia." Ôn Hạ nhìn Kỳ Diên, nhớ lại cảnh hắn liều mình bảo vệ nàng trên chiến trường, giọng nói nàng vô cùng dịu dàng: "Người hãy dưỡng thương cho tốt, ta không muốn lặn lội đường xa nữa, tạm thời không về Bắc Địa, ta sẽ ở bên người cho đến khi người khỏi hẳn. Cảm ơn người hai lần cứu ta, ta…"

Kỳ Diên nắm c.h.ặ.t t.a.y nàng.

Ôn Hạ không biết nói gì nữa, không nói tiếp, đợi đến giờ, thay thuốc cho Kỳ Diên theo lời thái y dặn.

Khi cởi áo ngủ của hắn ra, gỡ băng gạc, nàng vẫn bị vết thương chói mắt làm chấn động, tay run lên.

Thái y vào giúp đỡ, vừa thay thuốc vừa chỉ dẫn Ôn Hạ nên làm gì.

Nước thuốc rửa vết thương chảy xuống từ vai Kỳ Diên, thuốc màu xanh trộn lẫn với m.á.u chảy qua lồng n.g.ự.c săn chắc. Ôn Hạ lau đi lau lại, tay đặt lên cơ bụng của hắn hứng lấy nước thuốc chảy xuống, ngẩng mặt lo lắng nhìn Kỳ Diên.

Rõ ràng rất đau, nhưng hắn chỉ nhíu mày không nói một lời, trong mắt vẫn an ủi nàng đừng lo lắng.

Thái y thay thuốc xong, Ôn Hạ mặc áo ngủ cho Kỳ Diên, mới thấy tóc mai hắn ướt đẫm mồ hôi, nàng tự tay lau cho hắn, động tác nhẹ nhàng cẩn thận.

Thái y dặn dò trước khi đi: "Tối nay Hoàng thượng phải ngủ ngon, tuyệt đối không được nhiễm phong hàn, không được sốt."

Ôn Hạ nhìn Kỳ Diên: "Người ngủ đi, đêm nay ta sẽ canh chừng trong phòng người."

“Chờ trận này đánh xong, ta sẽ thay nàng báo thù cho phụ thân.” Kỳ Diên đã hơi yếu ớt thở dốc, nhưng sát khí trong lời nói không hề giảm.

“Kỳ Diên, vốn dĩ ta và người không còn nợ nhau, người đã cứu ta hai lần, coi như chúng ta huề nhau. Hôm nay người liều mình cứu ta trên chiến trường…” Ôn Hạ lại không biết diễn tả nỗi lòng phức tạp của mình như thế nào.

Nàng đáng lẽ phải hận Kỳ Diên, nhưng lúc hắn cứu nàng hôm nay, đột nhiên nàng lại như năm tuổi bị nhốt trong căn phòng ở kỹ viện, hoang mang, bất lực, chỉ thấy hắn đến. Nàng không chút do dự lao vào vòng tay thiếu niên mười hai tuổi, được hắn ôm chặt.

Trước đây nàng chỉ có thể nhớ lại những ký ức này trong mơ, nhưng hôm nay mọi thứ đều vô cùng rõ ràng. Khiến nàng thấy rõ người trước mặt vẫn là Thái tử ca ca cao ngạo năm nào.

Và nàng rõ ràng đã hạ quyết tâm không dây dưa gì với hắn nữa.

Ôn Hạ rời mắt khỏi người hắn, cúi đầu kéo chăn đắp cho hắn: "Hoàng thượng ngủ một giấc trước đi, người cả ngày nay đều ở trên chiến trường, không được nghỉ ngơi."

"Thế còn nàng?"

"Thần thiếp canh ở bên giường."

Kỳ Diên nắm lấy năm ngón tay nàng: "Nàng về đi, đêm đông lạnh lắm."

Ôn Hạ lắc đầu.

Lời Kỳ Diên định nói ra lại thôi.

Hắn muốn Ôn Hạ ngủ cùng, đã bao nhiêu ngày đêm hắn không được ôm nàng rồi. Nhưng hắn biết nàng đang buồn, hắn không

muốn thừa nước đục thả câu.

Rõ ràng Hoắc Chỉ Chu đối xử với nàng như vậy, hắn lẽ ra nên vui mừng vì đã bớt đi một tình địch mạnh mẽ, thế nhưng hắn lại căm phẫn, lại lo lắng Ôn Hạ đau lòng. Nàng biết được Hoắc Chỉ Chu là kẻ thù g.i.ế.c cha nàng thì phải khó chịu đến nhường nào, vừa vào Bắc Địa đã bị bắt cóc đến chiến trường, vậy mà nàng không nói một lời nào, cùng hắn đứng lên, nuốt hết mọi chuyện vào trong bụng.

Ôn Hạ bê ghế dựa tới.

Kỳ Diên cuối cùng không muốn nhẫn nhịn thêm nữa: "Hạ Hạ, lại đây."

Ôn Hạ đứng dậy đi tới, cau mày lo lắng.

"Ta hơi buồn ngủ, muốn ngủ một giấc cho đã, nhưng ta không muốn nàng canh dưới giường, nàng lên giường ngủ đi."

Ôn Hạ hơi do dự.

"Nếu nàng không đồng ý, vậy thì để Hồ Thuận vào đây canh."

Ôn Hạ im lặng một lát, cởi giày thêu, nhìn đôi mắt Kỳ Diên đang nhíu chặt vì đau, cẩn thận ngồi lên giường: "Người có thể dịch chuyển được không? Thần thiếp ngủ bên ngoài để tiện chăm sóc người."

Kỳ Diên dịch vào trong một chút.

Ôn Hạ không còn ngượng ngùng nữa, chỉ mong hắn mau chóng bình phục, nàng nằm xuống bên cạnh gối hắn.

Chỗ Kỳ Diên nằm còn lưu lại hơi ấm nóng bỏng của hắn, Ôn Hạ sợ hắn ngủ bên đó sẽ bị lạnh, đưa tay chạm vào, lại bị tay hắn nắm lấy dưới lớp chăn.

Hắn kéo tay nàng đặt lên bụng mình, cứ như vậy nhắm mắt ngủ.

Ôn Hạ không nhúc nhích, nghiêng người nhìn nghiêng mặt Kỳ Diên, ngũ quan hắn rõ nét, sống mũi cao thẳng đặc biệt anh tuấn. Kỳ Diên thật sự mệt mỏi rồi, rất nhanh đã phát ra tiếng thở đều đều, nặng nề hơn ngày thường, nghe ra là mệt mỏi rã rời.

Ôn Hạ không dám nhắm mắt, thỉnh thoảng lại đưa tay dò xét nhiệt độ của hắn, rồi lại dậy thay thuốc cho hắn.

Đại phu nói vết thương do tên b.ắ.n của hắn rất sâu, cần phải sát trùng giảm đau mỗi canh giờ.

Kỳ Diên lại tỉnh dậy lúc này, trong mắt hắn không còn vẻ hung ác, yên tĩnh dịu dàng, như đang thả lỏng trước mặt người mình tin tưởng nhất.

Ôn Hạ đã tháo băng gạc trên vai hắn: "Có phải đau quá nên đánh thức người dậy không?"

"Không phải." Giọng Kỳ Diên hơi khàn: "Vẫn là để cung nữ thay thuốc đi, nàng ngủ như vậy không ngon giấc được."

Tay Ôn Hạ không ngừng lại, cúi người xuống, hơi thở phả vào n.g.ự.c hắn, nàng nín thở, thấm thuốc lên vết thương của hắn, động tác vô cùng cẩn thận. Băng bó xong, nàng lấy khăn mềm bị dính bẩn dưới vai hắn đi, mặc lại áo ngủ cho hắn.

Nhưng tay đang thắt dây áo lại bị bàn tay to của Kỳ Diên phủ lên.

Ôn Hạ ngẩng đầu lên thì sững người.

Có giọt nước mắt lăn xuống từ khóe mắt Kỳ Diên.

"Hôm nay ta lại nghĩ, ta chỉ lo bảo nàng đi, mà quên nói cho nàng biết di ngôn. Bây giờ nàng bình an vô sự, ta cũng còn sống, có phải là ông trời đang cho ta thêm một cơ hội không?"

"Hạ Hạ, tạo hóa thật kỳ diệu, ta đã cho người ta xây dựng một cung điện bằng ngọc bích cho nàng, khối ngọc đó khi được khai thác ra lại giống như bóng dáng một người thon thả. Có nhiều màu lam, tím, lục, đen, đỏ, tất cả đều hội tụ lại một chỗ, hóa thành bóng dáng một nữ tử mặc váy dài. Ta cho người ta vẽ thành một bức tranh, vốn nghĩ thứ tốt như vậy nên để lại trong lăng mộ, nhưng lại sợ nàng trở về sẽ cảm thấy xui xẻo, nên ta đã cho thợ thủ công khảm nó vào tường."

"Ta thật sự chưa từng nghĩ đến việc mất nàng, lúc ở Yên Quốc nói thả nàng đi, ta cũng không biết khi ta hồi cung rồi sẽ xóa đi những ký ức toàn là nàng như thế nào."

Trong cung của hắn treo đầy tranh chân dung của hai người, cung điện ngọc bích hắn xây dựng đều dựa theo sở thích của Ôn Hạ. Hắn không dám hồi cung, căn bản không nghĩ ra làm sao để làm một vị hoàng đế cô độc, c.h.é.m g.i.ế.c trên chiến trường là nơi chôn thân tốt nhất của hắn.

"Đừng nhắc đến chuyện cũ nữa." Bóng mi in trên vầng sáng của ánh nến, không nhìn thấy đôi mắt trong veo của Ôn Hạ, chỉ nghe thấy giọng nói dịu dàng của nàng: "Ít nhất là trước khi người khỏi hẳn, thần thiếp sẽ không rời đi."

"Vậy nàng có thể hứa với ta không, chờ ta đánh đuổi Ô Lô, chờ ta đánh cho bọn họ đầu hàng, trước lúc đó nàng đừng đi được không?"

Ôn Hạ đáp: "Thần thiếp hứa với người."

Nàng đắp chăn cho Kỳ Diên, nằm nghiêng sang một bên, cách hắn nửa cánh tay. Nhưng tay lại bị hắn nắm lấy.

Kỳ Diên không nói gì nữa, lại nhắm mắt ngủ.

Lần này hắn dường như đã yên tâm, khóe môi mỉm cười, hơi thở cũng hoàn toàn tin tưởng thả lỏng, hơi nặng nề.

Ôn Hạ thỉnh thoảng lại đưa tay sờ trán hắn, sợ hắn bị sốt.

Kỳ Diên bị thương nặng như vậy mà lại còn nằm mơ, không biết là mơ gì mà khóe miệng hơi mím lại, mang theo một tia ý cười. Ôn Hạ bật cười, nhưng lại hơi sững người, nàng yên lặng nhìn màn che trên đỉnh đầu, màn che màu xanh nhạt được ánh nến nhuộm thành màu vàng nhạt, hơi ấm lan tỏa.

Nàng bỗng nhớ đến lúc mới cập kê, gả cho Kỳ Diên.

Nàng từ nhỏ đã lớn lên trong thâm cung, học những thứ đoan trang nhất. Các ma ma dạy nàng làm thế nào để trở thành một hoàng hậu, một chính thê. Họ đưa cho nàng một cuốn sách, nói cho nàng biết thân phận là hoàng hậu, nàng chỉ cần biết tư thế đơn giản nhất là đủ rồi. Là hoàng hậu thì chỉ nên dang rộng hai chân, còn những thứ kỳ quái phía sau là do phi tần học, nàng không cần phải nhớ.

Nàng là chính thê, đó là thể diện của nàng, là sự tôn trọng của hoàng đế dành cho chính thê của mình.

Nhưng Kỳ Diên không cho nàng thể diện đó, mỗi lần hắn đều dùng những cách kỳ quái, khiến nàng xấu hổ, khiến nàng đau đớn, khiến nàng cho rằng đó không phải là cách đối xử với chính thê. Lúc đó nàng chưa từng động lòng, không biết giữa vợ chồng đó không phải là bất kính. Lúc Hoắc Chỉ Chu hôn nàng trong trận tuyết bảy màu đó, nàng đã không hề để ý đến hoàn cảnh. Nàng dường như chợt hiểu ra rằng động lòng không phân biệt hoàn cảnh, dường như hiểu Kỳ Diên hơn một chút.

Đáng tiếc là nàng đã tự hành hạ mình đến mức mình đầy thương tích, đáng tiếc là bây giờ không dám chạm vào nữa. Nàng chỉ mong Ô Lô bị Đại Thịnh đánh lui, mong Kỳ Diên mau chóng bình phục, long thể an khang.

Ôn Hạ gắng gượng đến lúc trời tờ mờ sáng, Kỳ Diên cả đêm không bị sốt, ngủ cũng ngon.

Hồ Thuận lặng lẽ đi vào, mấp máy môi hỏi có cần hầu hạ gì không.

Ôn Hạ đang định bảo hắn canh chừng Kỳ Diên, vừa mở miệng đã cảm nhận được Kỳ Diên tỉnh dậy.

Hắn nắm c.h.ặ.t t.a.y nàng dưới chăn, kéo nàng vào trong.

Ôn Hạ vội vàng chống đỡ mới không đụng vào vết thương của hắn.

"Nàng cả đêm không ngủ à?"

"Người không ngủ nữa à?"

Kỳ Diên ngồi dậy, liếc nhìn Hồ Thuận bên ngoài, ra hiệu cho hắn vào hầu hạ mặc quần áo, nói với Ôn Hạ: "Nàng đừng về phòng đó nữa, ta xuống dưới. Chăn này ấm áp, nàng ngủ thêm một lát đi."

Ôn Hạ vừa định mở miệng, Kỳ Diên lại nói: "Hôm qua ta đã phát điên trên chiến trường rồi, nếu hôm nay lại truyền ra tin tức chúng ta ly thân, những kẻ có ý đồ xấu sẽ cho rằng ta tin lời nói nhảm của bọn chó má Đạt Tư."

Ôn Hạ khẽ cười: "Thần thiếp cũng đâu có nói phản đối. Sao người ngủ một giấc mà giống như biến thành người khác vậy?"

Mái tóc đen nhánh của hắn buông xuống từ bờ vai rộng, gương mặt tuấn tú gần như yêu dị giữa vẻ bệnh tật xanh xao, chỉ có ánh mắt là đen láy sắc bén. Hắn nói với nàng: "Thân thể ta đã khá hơn nhiều rồi, vết thương chỉ có thể từ từ dưỡng, nóng vội cũng không được. Ta muốn đến quân doanh một chuyến, để nắm rõ tình hình chiến sự."

Ôn Hạ gật đầu: "Để thái y đến xem mạch trước rồi hãy đi."

Kỳ Diên đều nghe theo nàng, ngay trước mặt nàng để thái y bắt mạch xem xét vết thương, xử lý xong vết thương mới mặc long bào và áo giáp.

Ôn Hạ nhìn bộ giáp lạnh lẽo cứng rắn kia: "Hoàng thượng còn muốn ra trận sao?"

"Mặc bộ này có thể đỡ được đao kiếm." Kỳ Diên khẽ mím môi mỏng, đeo giáp tay bằng sắt lạnh, ngước mắt nhìn Ôn Hạ, ý bảo nàng nghỉ ngơi.

Hắn chỉ là muốn chuẩn bị sẵn sàng bất cứ lúc nào, tốt nhất là có cơ hội một kiếm c.h.é.m c.h.ế.t Đạt Tư. Đạt Tư làm hắn bị thương còn hơn làm Ôn Hạ bị thương, đã dám làm Ôn Hạ bị thương thì hắn sẽ không bỏ qua.

Sau khi Kỳ Diên rời đi, Ôn Hạ quả thực mệt mỏi không chịu nổi, nhưng vẫn nhớ đến Ôn Tư Lai, bèn hỏi thăm thái y.

Thái y nói vết thương của Ôn Tư Lai không sâu, hôm nay đã thay thuốc và cũng ra chiến trường rồi.

Ôn Hạ hỏi: "Vân Nặc thì sao?"

"Đang dưỡng thương trong phòng, chúng thần thay phiên nhau chăm sóc, Hoàng hậu nương nương cứ yên tâm."

Tiễn thái y đi rồi, Ôn Hạ dặn dò cung nữ cẩn thận chăm sóc Vân Nặc, sau đó mới cởi áo trở lại giường.

Giường vừa ngủ còn chút hơi ấm, giữa trời đông giá rét này rất ấm áp. Ôn Hạ cả đêm không ngủ, vừa chạm vào gối mềm, ngửi thấy mùi hoa lan trong chăn và mùi thuốc thảo dược trên người Kỳ Diên, liền chìm vào giấc ngủ.

Chương 92: Chương 89

Từ Tuyên Thành đến doanh trại Đam Thành mất nửa canh giờ đường đi.

Sau khi đến doanh trại, Kỳ Diên nghe các tướng lĩnh báo cáo Ô Lô vẫn đang ngoan cố chống trả, quả nhiên là người thảo nguyên cứng đầu, cả đêm không muốn rút khỏi Đam Thành.

Vết thương trên vai và cánh tay vẫn âm ỉ đau, Kỳ Diên dựa vào ghế thái sư, cầm bút viết hai bức mật thư gửi về kinh thành và Bắc Địa.

Hắn lo lắng Yên quốc sẽ tham gia vào trận chiến này.

Dựa vào ấn tượng sau khi tiếp xúc với Hoắc Chỉ Chu, người này rất thâm sâu, có thể che giấu việc hại c.h.ế.t cha nuôi Ôn Lập Chương mà vẫn tỏ ra thâm tình như vậy, tuyệt đối không phải hạng người lương thiện. Hắn sợ Hoắc Chỉ Chu sẽ nhân lúc Đại Thịnh tấn công Ô Lô mà làm ra hành động bất lợi cho Đại Thịnh, trong thư ra lệnh cho Ôn Tư Lập ở triều đình tăng cường phòng bị, chú ý đến động tĩnh của Yên quốc. Ra lệnh cho Ôn Tư Hành trấn thủ nghiêm ngặt Bắc Địa, đề phòng quân Yên.

Đợi giải quyết xong Ô Lô trước mắt, Kỳ Diên nhất định sẽ đòi lại công bằng cho Ôn Hạ.

Ngồi nửa canh giờ, các binh sĩ tiền tuyến lần lượt đến báo Đạt Tư đã dẫn theo bộ lạc nhỏ rút lui, các bộ lạc khác vẫn ngoan cố chống trả. Bọn họ chiếm được Đam Thành không dễ, đương nhiên không chịu buông tay.

Kỳ Diên hôm qua đã bố trí, tập kích vào ba cửa ải phòng thủ yếu ớt của Ô Lô, cho dù lúc này bọn họ không rút lui, đợi đến khi biết tin quân Thịnh tập kích lãnh địa của mình thì tự nhiên sẽ rút lui.

Lại qua một canh giờ, tướng lĩnh phi ngựa về doanh, bẩm báo: "Hoàng thượng, tin mừng! Quân địch đã rút khỏi phòng tuyến cửa Nam, Đam Thành của chúng ta đã giành lại rồi!"

Kỳ Diên nhếch môi mỏng, cố nén đau vết thương, trầm giọng nói: "Để binh lính nghỉ ngơi nửa ngày, đêm nay tập kích A Lệ thành."

Tướng lĩnh vô cùng phấn khích cáo lui.

Kỳ Diên đứng dậy đi đến doanh trại, đích thân khen thưởng quân Thịnh một phen rồi mới lên xe ngựa rời đi.

Mùa đông vốn là mùa khó khăn, Đạt Tư nhận được tin của Phù Ninh, biết hắn đang đi khắp nơi tìm Ôn Hạ, không có ở trong cung trấn thủ, lại mua chuộc được mấy quan viên địa phương mở cửa thành cho hắn, mới dám cả gan tấn công. Thảo nguyên tuy đã hùng mạnh hơn trước, nhưng muốn chiếm đất đai của Trung Nguyên vẫn còn kém chút thực lực. Trận chiến này chỉ cần không có hậu cố chi ưu, chỉ cần Ôn Hạ bình an vô sự, hắn sẽ dám buông tay đánh.

Xe ngựa đi qua con phố lạnh lẽo của Đam Thành, tiếng trống trận hào hùng vang lên cùng với tin chiến thắng từ tiền tuyến, trên con phố vốn không có mấy người đi lại xuất hiện không ít bá tánh hò reo, truyền tai nhau "Thắng rồi, thắng rồi".

Đợi đến khi vào Tuyên Thành, con phố lớn ở trung tâm được trưng dụng làm ngự đạo cũng xuất hiện không ít người đi đường xem náo nhiệt, những cửa sổ vốn đóng chặt lúc này đều mở ra, người dân thò nửa người ra ngoài, cảnh giác dò xét xem tin tức có phải thật hay không. Cho đến khi binh lính tiền tuyến phi ngựa vào thành, chạy trên ngự đạo vừa đi vừa hô to: "Quân ta đại thắng, quân địch Ô Lô đã rút khỏi Đam Thành rồi! Quân ta đại thắng, quân địch Ô Lô đã rút khỏi Đam Thành rồi!"

Tiếng hò reo và tiếng khóc vang khắp thành.

Kỳ Diên ngồi trên xe, xe ngựa gỗ lê bình thường và giản dị, hắn nghe tiếng hò reo dọc đường, lần đầu tiên đứng từ vị trí đế vương đến với dân gian, thật sự cảm nhận được trách nhiệm mà một bậc đế vương nên gánh vác. Hắn mím môi mỏng, mỉm cười.

Xe ngựa đi vào phủ nha quận thủ, Kỳ Diên được thị vệ dìu xuống xe, lại thấy Ôn Hạ băng qua sân, bước chân vội vã chạy về phía hắn.

Nàng thở hổn hển dừng lại trước mặt hắn: "Ta nghe thấy bên ngoài có tin chiến thắng, Ô Lô đã rút khỏi Đam Thành quan rồi sao?"

Kỳ Diên mỉm cười gật đầu: "Quân ta thắng rồi. Nhưng trận chiến này chưa kết thúc, Ô Lô ức h.i.ế.p Đại Thịnh ta, ta muốn bọn họ trả lại hết."

Ôn Hạ vui mừng đến rơi nước mắt, nhưng thấy Kỳ Diên lúc này đứng không vững, chân hắn cũng bị thương.

Nàng vội vàng nghiêng người nhường đường cho thị vệ dìu hắn về phòng, vui vẻ dặn dò cung nữ bên cạnh: "Đi làm vài món Hoàng thượng thích ăn."

"Tuân lệnh! Vậy Hoàng thượng thích ăn gì ạ?"

Bị cung nữ hỏi, nụ cười trên mặt Ôn Hạ hơi cứng lại, nhìn về phía Kỳ Diên, hắn nghe thấy đã quay đầu nhìn lại.

Nàng không biết hắn thích ăn gì, ngược lại hắn nhớ rõ sở thích của nàng.

Lúc bọn họ còn ở trong cung chưa trở mặt, hắn đã hỏi Bạch Khấu và Hương Sa về những món nàng thích ăn, mỗi ngày ngự thiện đều là những món nàng thích.

Ôn Hạ đứng tại chỗ, nhìn Kỳ Diên: "Hoàng thượng có món nào thích ăn không?"

"Măng đông hầm gà nấm, măng trúc xào long nha, trứng rán thịt dê, cua hấp, gân nai hầm." Kỳ Diên nhìn nàng, môi mỏng mỉm cười, nghiêm túc nói: "Đây đều là những món ta thường thích ăn, nhưng bây giờ không có, ta ăn gì cũng được."

Ôn Hạ dặn dò cung nữ làm được món nào thì cứ làm món đó.

Kỳ Diên dặn dò thị vệ chuẩn bị đồ ăn ngon cho quân doanh.

Trở về phòng, Ôn Hạ thay thuốc cho Kỳ Diên, cùng hắn dùng xong bữa trưa.

Hôm nay Ôn Tư Lai không về Tuyên Thành, bọn họ định tối nay tập kích Ô Lô, Ôn Tư Lai cần phải ở doanh trại bố trí.

Kỳ Diên ở lại phủ nha dưỡng thương.

Đêm nay hắn không ngủ, vừa phải đợi tin tức từ tiền tuyến, vừa phải gấp rút xử lý việc an ủi dân chúng trong thành sau khi giành lại cửa ải.

Ôn Hạ tắm rửa ở phòng bên cạnh xong rồi trở về phòng, vẫn thấy thư phòng sáng đèn.

Nàng yên lặng đứng ở cửa thư phòng, lặng lẽ nhìn Kỳ Diên đang bận rộn, không quấy rầy, trở về phòng ngủ.

Nhưng nàng cũng không ngủ, nằm nghiêng trên giường mỹ nhân, tay cầm một quyển sách, bên cạnh là lò than đang cháy.

Kỳ Diên trở về phòng: "Đã trễ thế này rồi, sao nàng còn chưa ngủ?" Hồ Thuận cởi áo choàng lớn trên vai hắn, cung kính lui xuống.

Ôn Hạ ngồi dậy, kéo chặt tấm chăn lông dày sưởi ấm.

Trên mặt nàng vừa có niềm vui chiến thắng, vừa có nỗi lo lắng cho Tuyên Thành và Đam Thành đã bị chiến tranh tàn phá.

Kỳ Diên dừng lại trước giường mỹ nhân, ánh mắt hỏi nàng có thể ngồi xuống không.

Ôn Hạ nhường ra một khoảng trống, Kỳ Diên liền ngồi xuống bên chân nàng, cầm lấy quyển trúc giản trên tay nàng.

"Địa chí ải Đam Thành?" Kỳ Diên hỏi: "Sao nàng lại xem cái này?"

"Trước kia khi phụ thân đại thắng trở về, dân chúng trong thành người thì reo hò, người thì lại khóc than." Ôn Hạ nghiêm túc nói: "Tuy rằng quân địch đã rút lui, nhưng khi chiếm đóng ải Đam Thành và thành Tuyên Châu, đám người Ô Lô kia đã gây ra biết bao tội ác, ta nghe nói cả thành đều bị cướp sạch, phụ nữ bị lăng nhục, thanh niên trai tráng thì bị bắt vào doanh trại làm lính..."

Giọng nói ôn nhu của nàng chất chứa đầy lo lắng: "Hiện tại việc chỉnh đốn sau chiến tranh là quan trọng nhất, có phải vừa rồi người đang xử lý những việc này không?"

Kỳ Diên gật đầu, trong mắt thoáng hiện ý khen ngợi.

Dưới ánh nến, đôi mày thanh tú của nàng khẽ chau lại, đôi mắt đẹp đượm vẻ ưu tư. Người dân nước nào cũng sẽ thương xót trước cảnh tượng thảm khốc sau chiến tranh, nhưng lại rất ít nữ tử nào sẽ nghiêm túc phân tích những tổn thất sau chiến tranh, lo lắng cho cuộc sống của bách tính.

Kỳ Diên nói: "Ta nghe tam ca của nàng nói trước kia nàng thường đi phát cháo bố thí."

Ôn Hạ lắc đầu: "Bây giờ làm sao có thể giải quyết bằng cách phát cháo bố thí được."

"Nàng buồn ngủ chưa?"

Ôn Hạ lắc đầu.

Kỳ Diên nói: "Vậy nàng cùng ta đi ra ngoài thành một chuyến nhé? Xem thử tình hình trong thành sau chiến tranh thế nào."

Ôn Hạ khẽ giật mình, gật đầu đồng ý.

Nàng ngồi dậy, tấm thảm nhung dày màu trắng ánh trăng trượt xuống khỏi người nàng, nàng cúi xuống định đi giày.

Nhưng mắt cá chân lại bị bàn tay to của Kỳ Diên nhẹ nhàng nắm lấy, hắn cúi người xuống đi giày thêu cho nàng, khi muốn đi chiếc còn lại thì Ôn Hạ vội vàng rụt chân lại, tự mình đi vào.

"Người còn đang bị thương mà." Nàng lấy áo choàng lớn khoác lên người Kỳ Diên, hơi nhón chân lên.

Bước ra khỏi cửa phòng, Kỳ Diên rất tự nhiên nắm lấy tay Ôn Hạ.

Lòng bàn tay hắn nóng rực, mang đến hơi ấm nồng nàn giữa tiết trời giá lạnh này. Ôn Hạ mặc cho hắn nắm tay, không hề tỏ vẻ e thẹn hay làm bộ làm tịch.

Nàng nghĩ, nàng chỉ mong Kỳ Diên mau chóng bình phục, sớm ngày trừng trị lũ địch quân đáng ghét kia.

...

Dưới màn đêm, trên các con phố trong thành Tuyên Châu rốt cuộc cũng sáng lên ánh đèn, so với không khí ảm đạm thường ngày thì hôm nay đã có thêm nhiều hơi thở của cuộc sống. Các cửa hàng trong thành đã mở cửa buôn bán trở lại, rất nhiều cửa hiệu đều mở cửa, nhưng khách hàng lại thưa thớt.

Trên con phố vốn dĩ vô cùng náo nhiệt này, ở mỗi ngã tư đường đều có rất nhiều người lưu ly và ăn mày, chen chúc nhau để sưởi ấm và xin ăn. Ở chợ phiên cũng có rất đông người đang tìm việc làm, một

hiệu buôn đang xem xét đám người làm thuê, tiếng bàn bạc của bọn họ vang lên trong màn đêm.

"Ngươi gầy quá, cũng không biết võ công, không được, không được."

"Xin lão bản thương tình, trên có mẹ già năm mươi tuổi nằm liệt giường, dưới có hai đứa con nhỏ mười tuổi, vợ con bị đám người Ô Lô kia bắt đi rồi, ta thật sự cần phải kiếm tiền nuôi gia đình! Trước kia ta có luyện qua quyền cước, ta có thể làm được!"

Vị lão bản kia thấy hắn đáng thương, liền miễn cưỡng gật đầu: "Nếu không phải đám người Ô Lô đáng c.h.ế.t kia bắt hết những người khoẻ mạnh trong tiệm chúng ta đi, nếu không phải sáng sớm mai phải áp tải hàng vào kinh thành, thì chúng ta cũng không cần đến loại người gầy yếu như ngươi. Haizz..."

Ôn Hạ và Kỳ Diên đứng bên quán trà nghe những cuộc đối thoại này, ai ai cũng có nỗi khổ riêng. Lệnh phong tỏa thành vừa mới được giải trừ chưa đến nửa ngày, những người đang bôn ba vì kế sinh nhai thậm chí còn không có cả tư cách để đau buồn. Chỉ có thể nhìn thấy vài bà lão già yếu lê bước trên đường, chặn người lại hỏi: "Ngươi có thấy con trai ta không, nó bị quân địch bắt đi rồi".

Ôn Hạ không đành lòng nhìn những cảnh tượng này, trước kia nàng còn có thể phát cháo bố thí cho những người lưu lạc đến Bắc Địa để tránh nạn, bây giờ thì việc cứu giúp đơn giản như vậy cũng không thể giúp gì được cho những người dân chịu khổ này nữa rồi.

Màn đêm lạnh lẽo, gió đêm thổi qua các con ngõ phả vào mặt.

Nàng ngẩng đầu hỏi Kỳ Diên: "Những bá tánh bị bắt đi kia có thể trở về không?"

"Vị tướng quân mà tam ca nàng phái đi đàm phán với Ô Lô chiều nay đã bị đánh đuổi trở về rồi, đám Ô Lô này chỉ có thể dùng cứng mới được." Đáy mắt Kỳ Diên hiện lên vẻ lạnh lẽo.

Sau khi xem xét tình hình trong thành, Ôn Hạ cùng Kỳ Diên trở về phủ nha.

Kỳ Diên bảo nàng đi nghỉ ngơi trước, hắn trở về thư phòng sưởi ấm bên lò sưởi, xem xét tấu chương về những việc quan trọng của ải Đam Thành do các huyện lệnh trình lên, đồng thời chờ đợi chiến báo đêm nay.

Mùi hương hoa lan thoang thoảng lan tỏa trong không khí lạnh lẽo, Kỳ Diên ngẩng đầu lên, Ôn Hạ khoác áo choàng lông cáo bước vào thư phòng.

"Ta có thể xem tấu chương của người không?"

"Được." Kỳ Diên nhường ra một chỗ trống.

Ghế ở đây không rộng bằng long ỷ trong cung, Ôn Hạ vừa ngồi xuống thì vừa vặn đủ chỗ cho hai người.

Kỳ Diên đưa tấu chương của các huyện lệnh ở thành Tuyên Châu và ải Đam Thành cho Ôn Hạ.

Ôn Hạ chăm chú nhìn những dòng chữ kia: "Huyện Diêu Hâu vậy mà có đến năm vạn người tị nạn?"

"Ừ."

"Vậy người định an trí bọn họ thế nào?"

"Quốc khố xuất tiền cứu trợ, xây dựng lại nhà cửa, miễn thuế ba năm cho mỗi hộ, xây dựng trường học miễn phí, chiêu mộ nam nữ đến tuổi đi học vào học để ổn định cuộc sống."

Ánh mắt Ôn Hạ lộ vẻ trầm trọng.

Chiến tranh không chỉ ảnh hưởng đến bá tánh vùng biên giới, mà còn ảnh hưởng đến cả Đại Thịnh. Tuy nàng không biết tình hình quốc khố từ khi Kỳ Diên đăng cơ đến nay thế nào, nhưng nàng biết

trận chiến này nếu cứ tiếp tục kéo dài thì Đại Thịnh cũng sẽ gặp khó khăn.

"Trong thư phòng của người có bản đồ địa hình ải Đam Thành không? Ta nhớ lúc tam ca trấn thủ nơi này có nhắc đến một vùng đất hoang bị bỏ hoang sau chiến tranh vào thời tiên đế còn trị vì trong thư gửi cho ta."

Kỳ Diên lấy bản đồ địa hình trên trường án đến.

Ôn Hạ cẩn thận tìm kiếm dưới ánh đèn: "Chỗ này, núi Lật Phong!"

Nàng vui mừng nói, trong mắt ánh lên vẻ sáng ngời: "Nơi này trước kia cũng là nơi thích hợp để ở, chỉ là vào năm Thành Chiêu thứ mấy đó, bá tánh ở đây sau chiến tranh đã di cư lánh nạn, cho nên ruộng đất màu mỡ nơi này mới bị bỏ hoang. An trí năm vạn người tị nạn ở huyện Diều Hâu đến đây, xây dựng nhà cửa, khai khẩn ruộng đất hoang, bố trí quan lại phụ trách nông nghiệp, sau đó sửa đổi chính sách ưu đãi, biến núi Lật Phong thành một tòa thành mới."

Kỳ Diên nhìn chằm chằm Ôn Hạ, khóe môi nở nụ cười tán thưởng: "Như vậy càng tốt."

Ôn Hạ tiếp tục xem các báo cáo của từng huyện: "Quận thủ của ải Đam Thành vẫn chưa nhậm chức sao?"

"Vị quan viên được bổ nhiệm trước đó đã gặp phải tuyết lở trên đường đi, bị thương gân cốt, mẫu hậu và đại ca nàng đã bổ nhiệm người mới, hiện đang trên đường đến đây."

Ôn Hạ cúi đầu, chăm chú xem những báo cáo khẩn cấp: "Gia súc và ruộng đất ở huyện Phần đều bị binh lính Ô Lô phá hủy hết rồi, thật đáng giận! Bá tánh không có lương thực để qua mùa đông." Nàng ngẩng đầu lên, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc và lý trí: "Bây giờ là lúc cần dùng đến tiền bạc, khi người xuất tiền và lương thực cứu trợ, nhất định phải cẩn thận lựa chọn quan lại, tuyệt đối không được để tiền cứu trợ rơi vào túi riêng của đám tham quan."

"Những phụ nữ bị lăng nhục kia phải an trí thế nào..." Cầm từng xấp tấu chương, Ôn Hạ nhíu chặt mày.

Kỳ Diên lặng lẽ nhìn nàng chăm chú suy nghĩ, nói cho nàng biết những sắp xếp của hắn, bảo nàng không cần phải lo lắng những chuyện này.

Ôn Hạ xem xong từng tấu chương một, lại đi lật xem địa chí, muốn giải quyết vấn đề thì phải hiểu rõ tình hình địa phương, cho dù sức lực của nàng có nhỏ bé, nàng cũng muốn làm chút gì đó cho bá tánh.

Kỳ Diên khuyên nàng trở về ngủ, nàng lắc đầu: "Chẳng phải người đang đợi chiến báo sao, ta cũng chưa buồn ngủ."

Nàng cứ mãi xem trúc giản dưới ánh đèn, cho đến khi gục xuống bàn ngủ thiếp đi.

Hồ Thuận vào trong đưa chiến báo vừa mới truyền về từ chiến trường, thấy Ôn Hạ đang chống cằm ngủ, liền cung kính trình lên, rồi nhẹ nhàng lui ra ngoài.

Kỳ Diên mở mật thư ra, Ôn Tư Lai nói đã công phá thành A Lệ của Ô Lô, đồng thời đưa ra một số kế sách bố trí quân đội. Hắn xem xong, cẩn thận bế Ôn Hạ đi vào phòng ngủ.

Vết thương ở đầu gối vẫn còn hơi đau, vết thương ở vai và cánh tay cũng khiến cái ôm này tốn sức hơn bình thường. Nhưng hắn vẫn cẩn thận đặt Ôn Hạ xuống giường, cúi người cởi chiếc áo khoác lông chồn trên vai nàng.

Một đôi mắt hạnh long lanh trong khuôn mặt xinh đẹp khẽ mở ra, nàng tỉnh dậy lúc này.

Kỳ Diên khựng lại, ngón tay dừng lại: "Ta chỉ cởi áo khoác lông chồn giúp nàng để nàng ngủ ngon hơn thôi."

"Ừm." Ôn Hạ ngồi dậy, tự cởi áo khoác lông chồn và áo khoác ngoài.

Má nàng vẫn còn hơi nóng, dù trong lòng đã quyết định sẽ rời đi khi vết thương của hắn lành lại.

Nàng nằm xuống chăn, Kỳ Diên vẫn ngồi bên mép giường, hắn tự cởi áo khoác ngoài không tiện lắm.

Ôn Hạ phản ứng lại, đứng dậy cởi áo khoác ngoài giúp hắn, nhìn thấy vết thương trên vai hắn, nói: "Lần sau người đừng bế ta nữa, gọi ta dậy là được rồi."

Kỳ Diên không trả lời, chỉ nói: "Đêm đã khuya rồi, nàng ngủ đi."

"Có tin tức gì từ quân đội không?"

"Tam ca của nàng đã dẫn quân đánh vào Ô Lô, đừng lo lắng, quân ta đang thắng thế."

Ôn Hạ nhắm mắt lại.

Tỳ nữ vào buông màn, tắt đèn trên bàn.

Trong lúc trở mình, nàng cảm nhận được cánh tay Kỳ Diên đặt trên eo mình, lực rất nhẹ, như thăm dò lại sợ hãi, như sợ nàng phản cảm.

Ôn Hạ mở mắt ra, nhìn căn phòng tối đen yên tĩnh, dưới mái hiên ngoài cửa sổ chạm trổ có đèn sáng, một chút ánh sáng yếu ớt lọt vào.

Cánh tay trên eo cuối cùng cũng dùng thêm chút lực, giọng nói trầm thấp của Kỳ Diên vang lên gần sát bên tai: "Hạ Hạ, ta có thể ôm nàng không?"

"Ta chỉ ôm..."

Ôn Hạ xoay người, vòng tay ôm lấy eo hắn.

Cơ thể cứng cáp khẽ run lên, đôi tay kia nhanh chóng ôm chặt nàng vào lòng.

Ôn Hạ: "Bỏ tay phải ra." Tay phải của hắn bị thương.

Kỳ Diên rất nghe lời, nhanh chóng buông tay phải ra.

"Hạ Hạ..."

"Ta ngủ rồi."

Bên gối, Kỳ Diên khẽ cười, không nói gì thêm để làm phiền nàng nữa.

Ôn Hạ nhắm mắt lại, Kỳ Diên quen dùng trầm hương, trên áo ngủ khô ráo có mùi trầm hương thoang thoảng, còn có mùi thuốc thoang không tan.

Kỳ Diên đã cứu nàng hai lần, nàng đã có thể tin rằng hắn không còn là Kỳ Diên của trước kia nữa.

Nhưng nàng đã quyết định rồi, đợi vết thương của hắn lành, chiến sự kết thúc, nàng sẽ rời đi.

Mười ba năm đó nàng có thể chôn vùi.

Dù sao cũng phải sống cuộc sống của riêng mình.

Cuộc sống do chính mình làm chủ.

Chương 93: Chương 90

Mấy ngày nay Kỳ Diên ở lại trong thành dưỡng thương, vừa xử lý việc an trí sau chiến tranh ở cửa ải Đam Thành.

Ôn Hạ cũng xem một số tấu chương ở chỗ hắn, hắn thường để nàng đưa ra ý kiến, cho phép nàng nói thoải mái. Vài ý kiến Ôn Hạ đưa ra đều được Kỳ Diên áp dụng, nàng bây giờ mới biết mình còn có khả năng xử lý chính sự.

Quân Đại Thịnh tấn công Ô Lô A Lệ thành, mất ba ngày mới phá được cổng thành. Ngày hôm sau lại có tin thắng trận, quân Đại Thịnh đã chiếm được thành đông A Lệ, lập cứ điểm, quyết tâm đánh hạ Ô Lô, cho bọn họ biết Đại Thịnh không dễ bắt nạt như vậy.

Vết thương của Kỳ Diên đã khỏi gần hết, chỉ còn vết thương do mũi tên trên vai là chưa lành hẳn.

Buổi tối, Ôn Hạ cùng hắn đi tuần tra trong thành trở về, xe ngựa dừng lại trước cửa phủ nha, Kỳ Diên xuống xe đưa tay đỡ nàng. Ôn Hạ không dám dùng sức, sợ làm đau vết thương trên vai hắn, chỉ vịn nhẹ rồi xuống xe ngựa.

"Váy bị bẩn rồi." Kỳ Diên chú ý tới vạt áo dính bùn đất của nàng.

"Không sao." Đi tuần tra trong thành, điều kiện của bách tính sau chiến tranh còn khó khăn hơn, nàng làm sao còn để ý những thứ này như trước kia nữa.

Vừa vào cửa phủ, Ôn Hạ liền thấy ba bóng người lao tới.

"Chủ tử!"

Là Hương Sa, Bạch Khấu và Trứ Văn.

Ôn Hạ rất vui mừng, ba người đến trước mặt nàng hành lễ, đều rơi nước mắt.

"Là các ngươi sao, là Hoàng thượng phái các ngươi đến à? Trên đường có gặp khó khăn gì không?" Ôn Hạ biết ơn nhìn Kỳ Diên.

Bạch Khấu trả lời là Thái hậu phái nàng và Trứ Văn đến.

Hương Sa nói là Thanh Ảnh nhận lệnh của Kỳ Diên, đến Bắc Địa đón nàng tới.

Ôn Hạ cũng nhìn thấy Thanh Ảnh đã khỏi thương, nỗi lo lắng trong lòng mới lắng xuống.

Chủ tớ bốn người gặp lại nhau, Ôn Hạ đương nhiên vui mừng.

Kỳ Diên không quấy rầy nàng, trở về thư phòng xử lý chính sự.

Ôn Hạ trở về phòng, mỉm cười nghe ba người kể lại chuyện đã xảy ra trong thời gian qua, dọc đường đi như thế nào.

Trứ Văn lại bẩm báo: "Nô tỳ và Bạch Khấu đã làm theo lời nương nương, đã làm theo lời chủ tử, đóng cửa tất cả các Ức Cửu Lâu."

Bạch Khấu vừa khóc vừa nói: "Chủ tử, người khổ quá." Chuyện của Ôn Hạ bọn họ đều đã nghe nói, từ lúc rời cung đến Yên quốc, rồi từ Yên quốc đến Ô Lô, đến doanh trại. Ai bị hành hạ như vậy cũng giống như đi qua quỷ môn quan một vòng.

Ôn Hạ mỉm cười bảo nàng đừng khóc: "Sau khi ta đi, Hoàng thượng có trách phạt các ngươi không? Ta đã để lại thư cho Vân Nga, bảo nàng ta đưa cho Hoàng thượng xem, Hoàng thượng xem xong sẽ không trách phạt các ngươi."

Bạch Khấu ấp môi muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn thành thật bẩm báo: "Giả nương nương bị thương trong đám cháy, Hoàng thượng đã g.i.ế.c hết cung nhân ở ly cung Du Lâm, nô tỳ không thấy lá thư nào cả."

Ôn Hạ mặt mày tái mét.

Môi nàng không còn chút máu, nắm chặt chiếc khăn thêu trong tay, cảm giác choáng váng trong đầu khiến nàng không đứng vững.

Khoảnh khắc này, sự căm hận đối với Kỳ Diên, sự căm hận đối với Hoắc Chỉ Chu đều dâng lên trong lòng.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, nàng chỉ còn lại sự tự trách sâu sắc.

Nàng không thể hận bọn họ, là do nàng ban đầu muốn rời đi.

Nếu nàng không trốn khỏi cung, những cung nhân vô tội đó làm sao có thể chết?

Đó là sáu cung nhân nàng mang từ hoàng cung đến ly cung Du Lâm, bọn họ có lỗi gì, mạng sống trẻ tuổi đều bị chôn vùi vì sự tùy hứng cao ngạo của nàng.

Ôn Hạ quay lưng lại, vịn vào tay vịn mới run rẩy ngồi xuống.

Không để bọn họ ở lại trong phòng hầu hạ, nàng tự nhốt mình lại.

Cho dù nàng đã viết thư bảo vệ bọn họ, nàng cũng không hề đảm bảo mọi thứ an toàn trước khi rời đi, nàng đi vội vàng và tùy hứng, toàn tâm toàn ý tin tưởng Hoắc Chỉ Chu, hoàn toàn không đề phòng nếu hắn lừa nàng thì phải làm sao.

Mà lúc đó hắn quả thực đã giấu nàng, chỉ có cái c.h.ế.t của Vân Nga mới có thể đổi lấy sự ra đi của nàng.

Làm Hoàng hậu Đại Thịnh, nàng lại không thông minh, không làm tròn trách nhiệm, hại mình hại người.

Mắt Ôn Hạ ướt nhòe, nhưng không khóc được, gục mặt xuống bàn hồi lâu, cho đến khi Hương Sa ở ngoài cửa nói: "Chủ tử, Hoàng thượng nói mời người qua dùng bữa tối."

Ôn Hạ ngẩng đầu lên, cảm thấy vô cùng bất lực, nhìn đôi mắt mệt mỏi ảm đạm trong gương nói: "Ta không đói, để chàng ấy ăn đi."

Chốc lát, giọng nói trầm thấp của Kỳ Diên vang lên từ ngoài cửa: "Hạ Hạ, nàng không khỏe à?"

Ôn Hạ không muốn trả lời hắn, nhưng sáu mạng người đó là vì nàng, nàng đáng trách nhất chính là bản thân mình.

"Ta không đói."

Kỳ Diên khựng lại, rồi bước vào từ ngoài cửa.

Thân hình cao lớn thẳng tắp của hắn đứng trước mặt nàng, bóng của đèn nến kéo dài bao phủ nàng trong vùng bóng tối này.

Hắn cúi người nhìn nàng, đưa tay vén sợi tóc đang dính vào má nàng: "Vì ta xử tử cung nhân ở ly cung Du Lâm, bây giờ nàng biết rồi, nên không chịu ăn cơm?"

Lông mi Ôn Hạ run lên, môi khẽ mở.

“Chuyện đã rồi, ta không thể thay đổi, chỉ có thể lo liệu hậu sự chu toàn, an ủi thân thuộc của họ.”

“Ta nên trách chính mình, tất cả đều do ta mà ra…”

Kỳ Diên nhìn nàng: “Nhưng lúc trước nàng bỏ trốn cũng không sai.”

Ôn Hạ ngẩn người.

“Sau đó ta nghĩ, nếu ta có một nữ nhi, nàng ấy cũng sống những ngày tháng như vậy, thì ta nên ủng hộ nàng ấy buông bỏ tất cả, rời khỏi mọi thứ khiến nàng ấy không vui.” Kỳ Diên nói: “Là hoàng đế,

ta nắm quyền sinh sát, g.i.ế.c nhầm là không nên, nhưng tên họ Hoắc kia chẳng lẽ không có trách nhiệm? Hắn có phải nói với nàng rằng mọi thứ đều được hắn sắp xếp ổn thỏa hay không?"

Ôn Hạ buồn bã cụp mắt xuống.

"Hạ Hạ, ta biết ta không có tư cách nói đạo lý với nàng nữa, bởi vì trước kia ta vốn là một hôn quân không nói lý lẽ. Nhưng bây giờ ta muốn nói một câu, dù là thân ở địa vị cao hay là thứ dân, nàng đều có trách nhiệm phải gánh vác, trốn tránh không phải là cách, giải quyết mới là con đường đúng đắn duy nhất."

Ôn Hạ ngước mắt nhìn Kỳ Diên, không biết nên cười hay nên mỉa mai: "Lời này bây giờ lại phải để người nói cho ta nghe sao." Nàng dời mắt: "Người tự mình dùng bữa đi, đừng để tổn hại long thể, hôm nay ta không muốn ăn."

Kỳ Diên mím môi mỏng, bất đắc dĩ đứng dậy rời khỏi phòng. Hắn không vào quấy rầy nàng nữa, chỉ lệnh cho Bạch Khấu đưa tới những món ăn và điểm tâm mà nàng thích.

Ôn Hạ không muốn làm Kỳ Diên phiền lòng, nàng chỉ hận chính mình trước kia.

Nàng ngồi rất lâu, mãi đến tận đêm khuya, thật sự đói không chịu nổi nữa, cuối cùng vẫn cầm điểm tâm lên ăn cho đỡ đói.

Nhưng nàng nghĩ, nàng tự trách mình ở đây một mình thì có ý nghĩa gì?

Nàng có thể làm một số việc trong khả năng của mình mới đúng, ba vị huynh trưởng của nàng đều đang cống hiến cho Đại Thịnh, nàng là nữ nhi Ôn gia, cũng không thể yếu đuối.

Vừa ăn điểm tâm, Ôn Hạ vừa uống trà giải khát, ăn no rồi liền đứng dậy đi tới thư phòng, lật xem địa phương chí của Đam Thành quan

và tấu chương Kỳ Diên đã phê duyệt hôm nay, mấy ngày nay hắn đều cho phép nàng xem tấu chương từ các nơi gửi đến.

Bạch Khấu nói Kỳ Diên đang luyện kiếm ở hậu viện, Ôn Hạ chỉ vội vàng hỏi một câu: "Cánh tay hắn có thể cử động được rồi sao?"

"Hồ công công nói hoàng thượng cẩn thận lắm, thái y cũng túc trực bên cạnh."

Ôn Hạ không lo lắng nữa, vùi đầu vào chồng giấy tờ.

Mãi cho đến khi đêm đã khuya, Kỳ Diên khoác áo ngoài đứng ở cửa, gõ cửa phòng.

Ôn Hạ ngẩng đầu lên, cổ hơi mỏi.

Kỳ Diên mặc trung y, ngón tay thon dài nắm lấy áo khoác trên vai, liếc nhìn Hương Sa đang ngủ gật trên mặt đất, nói với nàng: "Đã đến giờ nghỉ ngơi rồi."

Ôn Hạ vậy mà không biết giờ giấc.

Hương Sa đã gục xuống bàn bên lò sưởi ngủ thiếp đi.

Gấp sách lại, nàng mới cảm thấy cổ tay cầm bút quá lâu cũng hơi ê ẩm. Nàng gọi Hương Sa dậy rồi mới về phòng ngủ.

Bạch Khấu tắt đèn rồi khẽ lui xuống.

Ôn Hạ hỏi: "Người có thể luyện kiếm rồi sao?"

"Tổng không thể cứ mãi tĩnh dưỡng."

"Ồ, chú ý thân thể." Ôn Hạ xoay người, "Nghỉ ngơi sớm đi."

Kỳ Diên dường như biết hôm nay trong lòng nàng không vui, không chạm vào nàng nữa.

…

Bảy ngày sau, tin chiến thắng từ tiền tuyến truyền đến, quân ta đã chiếm được A Lệ thành, Ô Lô không địch nổi quân Đại Thịnh, rút lui về bộ lạc Ha Cổ Nhĩ.

Ôn Tư Lai rốt cuộc cũng có cơ hội trở về nghỉ ngơi hai ngày.

Trên bàn cơm tối, Kỳ Diên khen thưởng Ôn Tư Lai, ba người dùng bữa này chỉ có niềm vui chiến thắng.

Sau bữa cơm, Ôn Hạ cùng Ôn Tư Lai tản bộ ở hậu viện.

"Huynh trưởng mấy ngày nay có bị thương không?"

"Đều không sao, muội đừng lo." Ôn Tư Lai nói: "Ta nghe cung nữ nói mấy ngày nay muội đều cùng hoàng thượng ở chung một chỗ?"

"Hạ Hạ, muội chấp nhận hắn rồi sao?"

Ôn Hạ nhìn xung quanh, Trứ Văn và Hương Sa đứng canh ở ngoài cửa.

"Cửa ải Ô Lô quốc vừa phá, hoàng thượng chắc cũng sẽ ra chiến trường phải không? Muội nghe nói hắn thề sẽ tự mình xuất chinh lấy đầu Đạt Tư."

Ôn Tư Lai gật đầu: "Hắn đã nói với ta, hai ngày nữa ba mươi vạn viện quân từ kinh thành đến sẽ tới Tuyên Thành, hắn cũng sẽ cùng khởi hành, đêm nay chắc cũng sẽ nói trước với muội. Hạ Hạ, bây giờ muội nghĩ gì về hắn?"

Ôn Hạ nói: "Muội muốn đợi hắn khỏi hắn, chiến tranh kết thúc thì muội sẽ về Bắc Địa. Nhị ca đã viết nhiều địa phương chí như vậy, cuối cùng muội cũng có cơ hội đi xem phong cảnh những nơi đó rồi."

Ôn Tư Lai nhìn nụ cười trên mặt nàng, vẫn rất lo lắng: "Muội buông bỏ rồi sao?"

Ôn Hạ khẽ gật đầu: "Muội không muốn nhớ lại những năm tháng đó nữa, hắn hai lần liều mình cứu muội, muội không biết điều nữa thì cũng có thể bù đắp rồi chứ." Ôn Hạ có chút buồn bã: "Tam ca, trước kia làm hoàng hậu muội đã không đủ tận tâm. Tự ý trốn khỏi hoàng cung là tội chết. Đứng trên lập trường của hoàng thượng, hắn không trị tội muội, cũng không trị tội Ôn gia, gạt bỏ chuyện giữa muội và hắn, hắn đều coi như là che chở cho Ôn gia."

Ôn Tư Lai im lặng hồi lâu: "Ta vì muội mà hận hoàng thượng, bây giờ trên chiến trường thấy hắn không sợ chết, có dũng có mưu, ta lại có chút bội phục hắn. Hơn nữa trận chiến này chúng ta rõ ràng có thể đánh theo cách bảo thủ hơn, chỉ cần đuổi Ô Lô ra khỏi Đại Thịnh, sau đó trên mặt mũi cho chúng một bài học nhớ đời là có thể dừng tay rồi, để Đại Thịnh nghỉ ngơi dưỡng sức, nhưng hắn lại thề phải lấy đầu Đạt Tư."

Khi Kỳ Diên đánh hạ A Lệ thành, liền hạ lệnh cho Ôn Tư Lai thả lời, chỉ cần đầu của Đạt Tư, trả lại bá tánh Đại Thịnh bị bắt thì có thể ngừng chiến, Đạt Tư tất nhiên sẽ không đồng ý, thậm chí còn bị Kỳ Diên chọc giận.

Ôn Hạ biết, trong đó uy nghiêm quốc gia Đại Thịnh là một, báo thù cho nàng là hai.

Ôn Hạ có chút lo lắng: "Hiện tại quân ta đang đánh Ô Lô, Yên quốc có thể nhân cơ hội xâm phạm biên giới chúng ta không?"

Ánh mắt Ôn Tư Lai vô cùng cảm động, có tán thưởng, cũng rất đau lòng. Ôn Hạ có thể hỏi như vậy, đủ thấy đã coi Hoắc Chỉ Chu là kẻ thù, gạt bỏ tứ ca mà nàng tin tưởng nhất ra khỏi lòng.

"Hạ Hạ bây giờ đã trưởng thành rồi. Yên tâm, có nhị ca trấn thủ Bắc Địa, nhất định sẽ bảo vệ biên quan."

Ôn Hạ nhìn Ôn Tư Lai: "Tam ca, huynh phải bảo trọng, muội còn đợi huynh dẫn muội đi du ngoạn khắp nơi đấy."

Ôn Tư Lai mỉm cười đáp ứng.

Ôn Hạ trở về phòng ngủ, mở tủ quần áo, im lặng nhìn y phục của Kỳ Diên bên trong, sắp xếp hành lý dày hơn một chút.

Kỳ Diên trở về phòng thấy nàng làm những việc này: "Nàng biết rồi."

"Ừm, mang những thứ này đủ chưa? Ta đã mang theo áo choàng da thú chống nước giữ ấm và ủng dài cho người, nhưng thời tiết dần ấm lên rồi, chắc cũng không dùng tới mấy ngày đâu."

"Để Hồ Thuận làm những việc này." Kỳ Diên nắm lấy ngón tay lạnh buốt của Ôn Hạ, đưa lên môi hà hơi xoa ấm cho nàng.

Ôn Hạ rút tay ra.

Hắn cũng không nói gì, cùng nàng ngồi xuống ghế: "Ta không biết trận chiến này phải đánh bao lâu, nàng muốn cùng ta đến quân doanh không?"

Ôn Hạ có chút do dự: "Ta muốn ở lại Đam Thành, việc xây dựng lại Đam Thành quan cần thời gian, mấy triệu lượng bạc cứu trợ, ta lo lắng tân nhiệm quận thủ cũng không yên tâm với các quan viên địa phương. Nhưng ta chỉ là nữ nhi, ta sợ…"

"Ai nói nữ nhi kém hơn nam nhân." Đối với lựa chọn của Ôn Hạ, Kỳ Diên rất bất ngờ, hắn tưởng nàng sẽ trở về bên cạnh Hứa Ánh Như, "Hạ Hạ, nàng có năng lực, tài học của nàng không thua kém nam nhân. Nàng muốn ở lại ta sẽ sắp xếp thỏa đáng, chính vụ sau thiên tai đều do nàng chủ trì, nàng cũng không cần lo lắng sẽ làm hỏng việc, làm hỏng ta sẽ tìm quan viên khác thay thế nhận tội."

Ôn Hạ liếc xéo hắn một cái, nửa trách móc nửa lạnh lùng.

"Ta chỉ là không muốn nàng phải chịu áp lực." Kỳ Diên nắm lấy tay nàng: "Hạ Hạ quả thật đã khác xưa rồi."

Ôn Hạ nhìn hắn, nghiêm túc nói: “Hoàng thượng cũng khác xưa rồi.”

Kỳ Diên khẽ nhướng mày, vui vẻ nhếch môi mỏng.

Hai ngày thời gian trôi qua thật nhanh. Ba mươi vạn quân tiếp viện đã vào tới Tuyên Thành. Kỳ Diên cùng Ôn Tư Lai đi điểm binh, mãi đến chiều tối mới trở về.

Ôn Hạ đã sắp xếp xong tiệc tiễn đưa, toàn là món ăn hợp khẩu vị của hai người. Dùng xong bữa tối, Ôn Tư Lai lo lắng Ôn Hạ không xử lý tốt việc tái thiết sau thiên tai, với tấm lòng của một người anh trai, hắn dặn dò nàng rất nhiều điều, đồng thời để lại một đội quân Ôn Gia cho nàng sai khiến.

Kỳ Diên đợi nàng trở về phòng mới hỏi: "Tạm biệt tam ca nàng xong rồi?"

"Ừm, hành lý của người, ta đã bảo Hồ công công chuẩn bị xong rồi. Ngày mai phải khởi hành sớm, đêm nay người ngủ sớm một chút đi."

Ôn Hạ đi xuyên qua ánh đèn mờ ảo, ngẩng cao chiếc cổ thon dài để treo áo khoác ngoài lên.

Kỳ Diên lặng lẽ đứng dưới ánh đèn, nhìn bóng lưng mảnh mai của nàng, yết hầu chuyển động. Hắn không gọi cung nữ vào hầu hạ, ngón tay thon dài tự cởi ngọc bội bên hông, để lại một ngọn đèn trên bàn.

Dưới lớp chăn bông, hắn ôm lấy eo thon của Ôn Hạ.

Vết thương do mũi tên trên vai chỉ còn hơi đau, hắn đã hồi phục thể lực, mỗi ngày vẫn luyện kiếm như thường. Hắn siết chặt vòng eo nhỏ nhắn này, dùng lực nhẹ hơn trước rất nhiều, sợ nàng kháng cự, cũng sợ nàng phản cảm.

Ánh nến lay động, gương mặt xinh đẹp bên gối như được phủ một lớp ánh sáng dịu dàng. Nàng không hề nhắm mắt, đôi mắt hạnh yên tĩnh nhìn hắn. Kỳ Diên cố nén cơn khô nóng trong cổ họng, giọng nói trầm thấp: "Nếu việc triều chính quá nặng nề, nàng hãy quay về kinh. Ta sẽ để Vân Nặc ở lại cho nàng sai khiến, nàng muốn đi đâu cũng được, chỉ là..."

"Nàng có thể đừng đi quá xa không? Ta muốn sau khi chiến tranh kết thúc sẽ đi tìm nàng. Hạ Hạ, hãy cho ta thêm một cơ hội." Kỳ Diên nhìn sâu vào mắt nàng.

"Thần thiếp đã buông bỏ quá khứ rồi, cũng sẽ không ghi hận người nữa. Trong lòng thần thiếp không còn hận thù nữa. Hoàng thượng, mong người chiến thắng trở về."

Ánh sáng trong mắt Kỳ Diên tối sầm lại, bàn tay đang nắm lấy eo nàng cũng buông lỏng: "Xin lỗi."

Ôn Hạ không nói thêm gì nữa, đôi mắt hạnh trong veo và sáng ngời, không một chút tạp niệm, khiến Kỳ Diên cảm thấy dù chỉ nảy sinh một ý nghĩ xấu xa với nàng cũng là tội ác.

Hắn nằm xuống bên gối: "Mấy ngày trước thánh chỉ của ta đã đến hoàng cung, ta đã bãi bỏ hậu cung, ban thưởng cho các phi tần rời khỏi cung, đều phong làm huyện chủ."

Ôn Hạ không biết nói gì, nàng biết các tỷ muội trong hậu cung đều không thích Kỳ Diên, được tự do trở về nhà hẳn là điều đáng mừng.

"Đa tạ hoàng thượng."

"Ta không biết từ khi nào nàng lại thân thiết với họ như tỷ muội vậy?"

"Từ rất lâu rồi."

Kỳ Diên khẽ cười.

Ôn Hạ hỏi: "Vết thương của người đã lành hẳn chưa?"

"Đã không còn gì đáng ngại."

"Đôi khi thần thiếp không biết người là người phàm hay ác thần nữa. Mỗi lần bị thương nặng như vậy, chảy nhiều m.á.u như vậy mà vẫn có thể đi g.i.ế.c thêm một con cáo. Ra chiến trường đừng để bị thương nữa, nếu Ô Lô khó công hạ thì hãy rút lui, người không cần vì thần thiếp mà cố chấp báo thù."

"Không chỉ vì nàng, ta là Kỳ Diên, kẻ nào dám bắt nạt ta chính là tự tìm đường chết. Ta rất thù dai."

Ôn Hạ bất giác nhớ tới Vinh Vương bị g.i.ế.c thảm, nàng rụt người lại trong chăn.

"Nàng sao vậy?" Kỳ Diên nghiêng người ôm nàng nhẹ nhàng.

"Lạnh quá."

Kỳ Diên giúp nàng đắp chăn kỹ càng: "Hạ Hạ..." Hắn áp mũi vào tóc mai nàng, hít hà mùi hương hoa ngọc lan thoang thoảng trên người nàng: "Nàng có thể gọi ta một tiếng A Diên ca ca nữa không?"

Ôn Hạ khẽ dừng lại, giọng nói mềm mại, dịu dàng quen thuộc cuối cùng cũng cất lên: "A Diên ca ca."

Kỳ Diên ôm mặt nàng cười, hít sâu một hơi để kìm nén dục vọng đang dâng trào trong cơ thể: "Ngủ ngon."

Ôn Hạ nhắm mắt lại, nghiêng người ngủ thiếp đi.

Tiếng gọi "A Diên ca ca" này lại đưa nàng trở về giấc mơ năm 5 tuổi.

Trong mơ, gió thổi qua màn đêm yên tĩnh, nàng đang múc trăng dưới nước trên hồ thì bị thị vệ của Kỳ Diên vớt lên. Quay đầu lại, nàng nhìn thấy thiếu niên tuấn tú dưới ánh trăng. Kỳ Diên 12 tuổi tặng nàng bức tranh sao trăng, ôm nàng bé nhỏ trên chiếc giường

dài phủ đầy hoa hạnh trong Đông Cung, vừa cười vừa nhét mứt quả vào miệng nàng.

Giấc mơ này toàn là những ký ức tươi đẹp đã qua, không có sự lạnh lùng của hắn, không có nước mắt của nàng.

Xích đu, tranh sao trăng, Thái tử ca ca trong Đông Cung và tiếng gọi "Tiểu Hạ Hạ" đầy cưng chiều của chàng...

Ôn Hạ tỉnh dậy, ngơ ngác nhìn trần nhà, nghiêng mắt sang, lại thấy bên gối trống không.

Nàng đưa tay sờ, trong chăn vẫn còn ấm. Quay người nhìn quanh, nàng bỗng sững sờ, hai má ửng đỏ.

Trên chiếc ghế thái sư trước bàn trang điểm, Kỳ Diên đang duỗi thẳng đôi chân thon dài, thân hình cao lớn vạm vỡ, tay không ngừng viết, đôi mắt sâu thẳm nóng bỏng, mang theo uy nghiêm của bậc đế vương bao trùm lấy nàng.

Ánh nến như ngọn lửa đỏ, căn phòng yên tĩnh dường như bốc lên một luồng nhiệt nóng bỏng.

Hai má Ôn Hạ đỏ bừng, đáng lẽ ra nên tránh đi, nhưng lúc này nàng lại dám nhìn thẳng vào Kỳ Diên. Đôi mắt phượng của hắn tràn đầy tình cảm, lồng n.g.ự.c săn chắc nhấp nhô ẩn hiện dưới lớp áo bào đen xộc xệch, ánh mắt hắn nóng bỏng, không hề che giấu, mang theo vẻ hoang dã đầy xâm lược.

Kỳ Diên nheo mắt lại, lực đạo trên tay mạnh mẽ và nhanh chóng, dưới ánh nhìn đã tỉnh táo của Ôn Hạ, hắn càng không che giấu, cuồng dã và tùy ý.

Chỉ cách nhau vài bước chân, mọi thứ của hắn đều phơi bày trước mắt nàng, cũng không có gì phải giải thích hay che giấu, hắn có thể quang minh chính đại, tình yêu của hắn dành cho nàng cũng có thể quang minh chính đại.

Người đẹp e ấp dựa vào giường, đôi mắt hạnh long lanh như hoa lê đẫm mưa.

Cuối cùng Kỳ Diên cũng dừng lại, lấy khăn lau những ngón tay thon dài, đứng dậy bước tới bên giường.

Hắn cúi người xuống, nắm lấy cằm Ôn Hạ, đôi môi mỏng miêu tả hình dáng môi nàng, biết nàng hiện tại vẫn chưa mở lòng, nên không hôn sâu.

"Nếu ta c.h.ế.t trận, nàng có khóc cho ta không, Hạ Hạ?"

"Người nửa đêm phát điên cái gì vậy!"

Kỳ Diên khẽ cười, hít hà mùi hương thơm ngát từ hơi thở của nàng, thật không nỡ a, Hạ Hạ của hắn, ngay cả khi nói chuyện cũng thơm tho.

"Nàng còn nợ ta một điệu múa."

"Đó không phải là nợ người, đó là ta thưởng cho người." Dưới ánh mắt nóng bỏng của hắn, Ôn Hạ nhìn thẳng vào mắt hắn nói: "Người hãy chiến thắng trở về, ta sẽ thưởng cho người xem."

Chương 94: Chương 91

Trời vừa tờ mờ sáng, Kỳ Diên đã thức dậy, không để Hồ Thuận vào hầu hạ, tự mình lấy long bào.

Ôn Hạ nằm nghiêng trên giường, thấy hắn loay hoay mãi không mặc được, bèn xuống giường, lấy áo giáp và trung y mặc cho hắn.

Kỳ Diên nhìn nàng chăm chú, dang hai tay để nàng sửa sang, yết hầu chuyển động: "Hạ Hạ, ta sẽ viết thư cho nàng, mong nàng hồi âm."

"Ta nhiều năm có lỗi với mẫu hậu, nếu nàng không muốn xử lý việc triều chính ở Đam Thành nữa mà muốn hồi kinh, vậy thì hãy thay ta đi thăm mẫu hậu."

Ôn Hạ kinh ngạc ngẩng đầu lên, chưa bao giờ thấy Kỳ Diên quan tâm đến Thái hậu như vậy.

Kỳ Diên nói: "Bà ấy cũng là người chịu nhiều khổ cực, những năm đó là ta quá tùy hứng."

Mâu thuẫn giữa hai mẹ con họ đã được hóa giải rồi sao?

Ôn Hạ khẽ mở môi, trước khi ra trận, không nên nhắc đến chuyện cũ giữa Thái hậu và phụ thân nàng: "Bà ấy đối xử tốt với ta, ta biết."

Kỳ Diên cuối cùng cũng yên tâm, cùng Ôn Tư Lai ra khỏi phủ nha.

Ôn Hạ tiễn hai người, không nỡ dặn dò Ôn Tư Lai phải bảo trọng, nhìn Ôn Tư Lai mặc áo giáp lên ngựa, nhìn Kỳ Diên mặc long bào

màu đen vàng cúi đầu bước vào long liễn.

Hắn hạ cửa sổ xe xuống, đôi mắt thâm thúy dán chặt vào nàng, giữa tiết trời lạnh lẽo của mùa đông, ánh mắt hắn lại hừng hực như ánh mặt trời chói chang.

Chờ đến khi quân đội đi xa, Ôn Hạ mới trở về phủ nha.

Trong sân vẫn còn những binh lính đứng gác như trước, trong phòng chỉ thiếu Kỳ Diên và Ôn Tư Lai, nhưng nàng lại cảm thấy trong lòng trống rỗng như mất đi một mảnh lớn.

Bước vào thư phòng, Ôn Hạ bắt đầu xử lý công việc khôi phục sau thảm họa, chỉ mong sao có thể nhanh chóng đưa cuộc sống của bá tánh trở lại quỹ đạo trước đây, sống những ngày tháng tốt đẹp.

Ba ngày sau, thư của Ôn Tư Lai và Kỳ Diên đều được gửi đến phủ nha.

Ôn Hạ rất vui mừng, mở thư ra xem kỹ.

Trong thư, Ôn Tư Lai nói rằng đã đến nơi an toàn, bảo nàng đừng lo lắng, có việc gì thì cứ viết thư cho hắn ngay lập tức.

Kỳ Diên cũng viết trong thư về việc đóng quân ở doanh trại A Lệ, nét chữ của hắn vẫn mạnh mẽ như xưa.

[Hạ Hạ thân mến:

Ta đã cùng quân đội đến doanh trại, nơi đây sao trời trải rộng khắp cánh đồng, trời cao mây thấp, gió thổi qua thảo nguyên mang theo hương hoa, non sông tươi đẹp, chợt không nỡ nhìn cảnh chiến tranh tàn phá. Ta khỏe mạnh bình an, nàng đừng lo lắng. Quê nhà tuyết vẫn còn rơi dày, mong nàng tự bảo trọng.

Thư không thể nói hết ý, mong sớm nhận được hồi âm.

Chúc Hạ Hạ mạnh khỏe.

Mười một tháng hai, từ doanh trại A Lệ ngập tràn hoa, Kỳ Diên.]

Nhìn nét chữ trên thư, Ôn Hạ khẽ mím môi, dường như có thể nhìn thấy những đám mây trắng và những bông hoa dại trên đồng cỏ dưới bầu trời xanh bao la mà Kỳ Diên đã miêu tả, nàng mỉm cười viết thư trả lời.

Mọi việc ở Đam Thành và Tuyên Thành đều đi vào quỹ đạo.

Tri phủ mới nhậm chức là Cảnh Phương Hiền đến phủ nha bái kiến Ôn Hạ, cùng nàng bàn bạc về một số việc lớn cần giải quyết lúc này. Ông đã bốn mươi tuổi, sau khi xem qua chính sách do Ôn Hạ đưa ra, cung kính hỏi:

"Đây là cách Hoàng hậu nương nương nghĩ ra sao?"

Ôn Hạ gật đầu.

Cảnh Phương Hiền rất khâm phục: "Cách này không chỉ giải quyết được vấn đề cấp bách trước mắt mà còn giúp cho người dân tị nạn có kế sinh nhai. Thần đã nhận được thánh chỉ của Hoàng thượng, nhất định sẽ nghe theo sự sai khiến của Hoàng hậu nương nương, mọi việc đều tuân theo mệnh lệnh của nương nương."

"Cảnh đại nhân quá lời, ngài mới là tri phủ, ngài cứ xử lý công việc như bình thường, nếu bổn cung có điều gì nghi ngờ sẽ lại triệu kiến đại nhân."

Có tri phủ nhậm chức, Ôn Hạ bớt đi rất nhiều áp lực. Chỉ là Cảnh Phương Hiền làm theo thánh chỉ của Kỳ Diên, rất kính trọng nàng, mỗi ngày đều đến báo cáo công việc, cứ như nàng là hoàng đế của Đam Thành Quan, mỗi ngày đều phải lâm triều vậy.

Vài ngày sau, đội ngũ áp tải ngân lượng cứu trợ cũng đến Tuyên Thành.

Thái hậu và Ôn Tư Lập đã nói rõ với nàng trong thư, người áp tải ngân lượng cứu trợ cũng là quân Ôn Gia đáng tin cậy, tự nhiên sẽ ít xảy ra bất trắc.

Chỉ là đối mặt với hàng triệu lượng bạc, Ôn Hạ vẫn rất thận trọng, đợi ở sân lớn phủ nha, Cảnh Phương Hiền cũng đứng chờ bên cạnh.

Trứ Văn từ bên ngoài trở về, trên mặt vừa mừng rỡ vừa có chút mất bình tĩnh, giọng nói rất nhẹ nhàng: "Nương nương, đội ngũ áp tải ngân lượng cứu trợ đã đến! Còn có người quen của người cũng đến nữa!"

Ôn Hạ hơi bất ngờ, đội ngũ áp tải đi vào trong, Ôn Hạ chỉ thấy từng hòm bạc dán niêm phong và những tướng lĩnh quen thuộc của Ôn Gia, nhưng không thấy người quen nào, nàng nghĩ Trứ Văn nói đến là người thân tín bên cạnh đại ca.

Sau khi cùng Cảnh Phương Hiền kiểm kê xong, Ôn Hạ lệnh cho quân Ôn Gia chuyển bạc vào kho, vừa quay người lại đã bị một tràng tiếng thét chói tai làm cho giật mình hét lên.

Chỉ thấy ba khuôn mặt của Lý Thục phi, Vương Đức phi, Thẩm Hiền phi phóng to trước mắt nàng, đều đang cười ha hả.

Tiếng hét kinh ngạc của Ôn Hạ biến thành tiếng vui mừng: "Các tỷ muội! Sao các người lại đến đây!" Nàng rất vui mừng, lúm đồng tiền hiện rõ trên gương mặt đang cười rạng rỡ.

"Không chỉ có chúng ta đến đâu!" Ba người họ tách ra, để lộ Du Dao đang đứng phía sau.

Ôn Hạ vui mừng khôn xiết, ôm chầm lấy Du Dao, rồi lại ôm ba người họ, trong tiếng cười ha hả, khóe mắt dần dần ươn ướt.

Trong chính sảnh ở hậu viện, trên bàn tròn bày đầy thức ăn nóng hổi.

Căn phòng bây giờ không còn là màu xanh ngọc bích và đỏ son lộng lẫy nữa, mà là màu sắc thanh lịch, tao nhã, gặp nhau vui vẻ.

Ôn Hạ nhìn chằm chằm vào những tỷ muội đã lâu không gặp, có thể gặp được họ ở biên cương quả là niềm vui bất ngờ. Hai năm qua sống trong cung, may mắn có họ bầu bạn, nếu không những ngày tháng khó khăn đó không biết phải trải qua như thế nào.

Ôn Hạ vừa cười vừa đỏ hoe mắt.

"Du tỷ tỷ, chẳng phải tỷ sắp thành thân rồi sao? Ta còn đang nghĩ xem khi nào bên này ổn định, có thể kịp về kinh dự hôn lễ của tỷ hay không."

Du Dao cười nói: "Hôn lễ của ta bị hoãn lại rồi."

Ôn Hạ sững người: "Tại sao vậy? Chẳng lẽ là do Mẫn Phùng Hữu hối hận?"

Lý Giao Nguyệt, người đã không còn là Lý Thục phi, cười nói: "Sao lại hối hận chứ, người ta sắp khóc đến nơi rồi. Là Du tỷ tỷ tự mình lo lắng cho người một mình, đã thương lượng với vị trạng nguyên kia hoãn hôn lễ lại để đến đây bầu bạn với người! Làm sao chúng ta có thể để tỷ ấy lén lút đến gặp người một mình được, tất nhiên chúng ta cũng phải đến rồi!"

Vương Doanh, người trước đây là Đức phi, đã trở lại làm một cô gái hoạt bát, không mưu mô, nói năng thẳng thắn: "Chúng ta đều rất nhớ người, các muội muội khác cũng nhớ người, nhưng gia đình họ đang gấp rút tìm kiếm phu quân cho họ nên không thể đến, nhưng mọi người đều đã viết thư cho người."

Thẩm Giai Hỉ, người trước đây là Hiền phi, yêu tiền như mạng, ngay cả váy rách cũng phải cãi nhau với người ta, lấy ra một xấp thư, mặc kệ tay áo thêu hoa tinh xảo bị phong bì thư móc rách, vui vẻ đưa cho Ôn Hạ.

Ôn Hạ rất cảm động, lúc nàng rời đi tuy có nhờ Thái hậu chăm sóc mọi người trong hậu cung, nhưng nàng đã giấu mọi người, không nói cho ai biết, nhất thời có chút hổ thẹn.

"Ta đối xử với các người cũng không tốt đến vậy..."

"Ai nói vậy, trước đây không phải người che chở, chúng ta sao có thể sống những ngày tháng tốt đẹp như vậy?"

Du Dao nói rằng họ đã biết chuyện nàng bị bắt đến Ô Lô ở kinh thành, đều lo lắng cho nàng, cũng khâm phục nàng. Sau khi Kỳ Diên bãi bỏ hậu cung, ban thưởng cho mọi người trở về nhà, họ đã bàn bạc cùng nhau đến biên cương thăm nàng, dù sao hiện giờ Đại Thịnh cũng khuyến khích nữ tử ra khỏi khuê phòng, họ đã sớm muốn ngắm nhìn non sông tươi đẹp, coi như là đi du lịch xa, cũng muốn bầu bạn với nàng, giúp đỡ nàng.

Lý Giao Nguyệt chớp chớp mắt: "Nương nương, người có biết Hoàng thượng đã tốn bao nhiêu bạc để ban thưởng cho chúng ta trở về nhà không?" Lý Giao Nguyệt ra hiệu cho Thẩm Giai Hỉ giỏi tính toán nói tiếp.

Thẩm Giai Hỉ nói: "Mười một vị phi tần, mỗi người đều được phong làm huyện chủ, hắn phải nuôi chúng ta cả đời, hơn nữa Hoàng thượng ban cho chúng ta nhiều hơn các huyện chủ khác, ước chừng đủ để chiếm lấy một bộ lạc trên thảo nguyên."

Ôn Hạ cười nói: "Là hắn nợ các người."

Lý Giao Nguyệt: "Không chỉ vậy đâu! Để trả lại sự trong sạch cho chúng ta, hắn đã hạ thánh chỉ bố cáo thiên hạ rằng hắn mắc bệnh từ nhỏ, không thể gần gũi nữ sắc, chưa từng sủng hạnh phi tần nào."

Vương Doanh lắc đầu lia lịa, trâm cài tóc trên đầu lắc lư: "Ta thật sự không ngờ tên cẩu hoàng đế này giờ lại có thể làm người được."

Nói xong, nàng theo bản năng che miệng lại, giống như trước đây khi nói xấu Kỳ Diên trong hậu cung, bị Lý Giao Nguyệt gạt tay ra: "Bây giờ không phải là hậu cung, không có ai lắm mồm đâu."

Ôn Hạ hơi sững người, điều này nằm ngoài dự đoán của nàng, nàng chưa từng hỏi kỹ về thánh chỉ Kỳ Diên bãi bỏ hậu cung, hắn cũng chưa từng chủ động nói với nàng về chi tiết này.

Nếu hắn thật sự có thể làm như vậy, thì thái độ sửa sai này đúng là thật lòng.

Chị em họ tụ họp một đường, Ôn Hạ cũng vui vẻ, bảo các nàng đừng gọi nàng là Hoàng hậu nương nương nữa, cứ gọi nhau bằng khuê danh. Mọi người ủ ấm một bình rượu nếp hoa quế trên lò sưởi, vừa uống rượu vừa trò chuyện, ai nấy đều rất vui vẻ.

Lý Giao Nguyệt vẫn như trước đây, rất thích ca hát, Vương Oanh đàn cho nàng. Trong chốc lát, trong phòng lại vang lên tiếng nhạc ồn ào như trước, mọi người đều nhịn cười không được.

Đây có thể coi là một ngày vui vẻ nhất của Ôn Hạ trong suốt thời gian qua.

Sau khi an bài xong những người đã say, nàng cũng hơi chếnh choáng, nhưng đầu óc vẫn còn tỉnh táo, trở về thư phòng xem xét tấu chương mà Cảnh Phương Hiền trình lên.

Chỉ là nhìn vào tập sách lạnh lẽo trong tay, Ôn Hạ lại có chút thất thần, khoảnh khắc này nàng dường như rất muốn chia sẻ.

Nàng trải tấm lụa trắng muốt dùng để viết thư, trên tấm lụa như hiện lên thảo nguyên A Lệ đầy sao trong thư của Kỳ Diên. Vừa định hạ bút, nàng lại khựng lại, cuối cùng vẫn cất bút đi.

Nàng lại xem xét tấu chương, xử lý một số chính lệnh cần thông qua.

Chỉ là Ôn Hạ vẫn còn thất thần, đợi đến khi xem xét xong hết các tấu chương, nàng mở tấm lụa ra, ngón tay trắng nõn thon dài nắm lấy cây bút lông chồn, phồng má như đang tự cổ vũ mình, chẳng qua chỉ là viết một bức thư thôi mà.

Khẽ cong môi, nàng nghiêm túc viết từng hàng chữ đen.

[Hoàng thượng thân khải:

Cỏ cây trong thành nhìn xa đã thấy xanh, xuân về chốn cũ, gió thoảng đưa hương, mọi sự đều tốt đẹp.

Chưa biết ngày về của quân ta, mong tướng sĩ mạnh khỏe bình an. Có lẽ ngày chàng hồi kinh, trăng tròn hoa nở, rực rỡ như dải ngân hà.

Hôm nay ta gặp lại bạn cũ, trong lòng vô cùng vui mừng, viết thư này, không có ý gì khác, không cần hồi âm.

Chúc quân an.

Ngày mười chín tháng hai, dưới ánh đèn, Ôn Hạ.]

Viết xong dòng cuối, Ôn Hạ ngẩn người nhìn chữ "mười chín" trong thư.

Bao nhiêu năm tin tưởng và dựa dẫm, cái tên này đã trở thành vết sẹo trong lòng. Nhưng giờ đây nàng có thể mỉm cười cho qua, chứng tỏ vết sẹo này đã lành rồi.

Nàng cất bức thư đi, gọi Trứ Văn đến đưa cho người đưa thư.

"Đây là thư viết cho ai vậy?"

Du Dao bước vào thư phòng, cười nói, cởi chiếc áo choàng trên vai ngồi xuống trước mặt Ôn Hạ.

"Du tỷ tỷ không phải say rồi sao?"

"Lượng rượu của ta làm sao say được, sau khi tắm rửa ta đã ngủ một giấc, vẫn chưa quen giường mới."

"Vậy ta bảo Bạch Khấu trải giường êm hơn một chút."

"Hay là đêm nay ta ngủ cùng muội nhé?"

Ôn Hạ mỉm cười đồng ý.

Đêm khuya thanh vắng, bên ngoài màn che để lại một ngọn đèn.

Ôn Hạ và Du Dao nằm trên giường, hai người có rất nhiều chuyện để nói, làm sao ngủ được.

Ôn Hạ hỏi chuyện của Mẫn Phùng Hữu, Du Dao nói hắn là người đàng hoàng, đối xử với nàng vẫn như lúc ban đầu, hơn nữa khi hai nhà đính hôn, một nam nhi cao lớn như hắn vậy mà lại rơi nước mắt.

"Hắn biết lý do ta vào cung, làm sao có thể để ý, hắn chỉ thấy thương ta."

Du Dao khẽ cười nói: "Trước đây hắn còn lén nói Hoàng thượng không có mắt nhìn, nhưng từ khi Hoàng thượng cải cách chế độ khoa cử, bãi bỏ kỹ viện và mại dâm trá hình, cho phép nữ tử đi thi, còn đích thân chinh chiến, một mình cứu nàng. Hắn lại nói với ta rằng trước đây đã nhìn nhầm Hoàng thượng, trong lòng hổ thẹn, nhất định sẽ tận tâm báo đáp triều đình."

Ôn Hạ mỉm cười.

"Hạ Hạ, giờ muội định thế nào? Tuy ta không tận mắt thấy Hoàng thượng đối xử với muội thế nào, nhưng ta thấy muội có thể xử lý chính sự, được các quan viên kính trọng, đây chắc chắn là do Hoàng thượng ủy quyền. Hắn có thể lẻn vào Ô Lô để cứu muội, coi như là bất chấp nguy hiểm đến tính mạng, ta nghe nói còn bị thương?"

"Ừm, lần đó hắn bị thương rất nặng..." Ôn Hạ nhớ đến việc Kỳ Diên không thể ngồi dậy, thậm chí còn tè dầm ra quần, ngay cả khả năng tự chăm sóc bản thân cũng không có, nhất thời có chút im lặng.

"Trong kinh thành bây giờ ai cũng truyền tai nhau, không chỉ các đại thần cảm thấy Hoàng thượng đã gánh vác trọng trách của đất nước, mà ngay cả ngoài đường ngoài chợ cũng truyền nhau những câu chuyện về Hoàng thượng, khen ngợi hắn đã trở thành một nam tử hán đích thực."

Ôn Hạ khẽ dừng lại, chỉ hỏi: "Thái hậu khỏe không?"

"Ta đã vào cung thăm Thái hậu nhiều lần, mẫu hậu người không được khỏe, tuy đã đỡ hơn nhiều, nhưng cũng không còn được như trước nữa. Ta đoán người là..."

"Người là vì ta đã từng trốn khỏi cung, hối hận và tự trách vì trước đây đã định hôn ước giữa ta và Kỳ Diên, cho nên mới không khỏi hẳn..."

Du Dao nhẹ nhàng vỗ tay nàng.

Ôn Hạ vẫn luôn biết điều đó.

Từ khi nhận được thư của nàng, Thái hậu vẫn luôn gửi thư đến, mỗi lần đều an ủi, bảo nàng ở Đam Thành đừng quá vất vả, muốn về Bắc Địa, muốn về kinh đô, Thái hậu sẽ làm chủ cho nàng, sẽ không ép nàng tiếp tục cuộc hôn nhân này với Kỳ Diên nữa.

Thái hậu và phụ thân nàng đã từng có một đứa con gái, nhưng vừa sinh ra đã chết, vì vậy Thái hậu mới coi nàng như con gái ruột. Nàng vẫn luôn biết, Thái hậu rất yêu phụ thân nàng, Ôn Lập Chương cũng chỉ yêu Thái hậu.

Là con cái, đứng ở lập trường của Hứa Ánh Như, nàng sẽ cảm thấy bất công. Nhưng Hứa Ánh Như lại biết ơn Ôn Lập Chương, bà chưa

bao giờ cảm thấy tất cả những điều này là không công bằng, chỉ cần nàng sống tốt là được.

Du Dao nói: "Vừa rồi muội đang viết thư trả lời Hoàng thượng sao?"

Ôn Hạ nhẹ nhàng đáp một tiếng.

Du Dao xoay người sang nhìn nàng: "Muội thích hắn rồi sao?"

Ôn Hạ khẽ giật mình, lắc đầu: "Không có, chỉ là hôm nay gặp mọi người vui vẻ, nên mới muốn chia sẻ với hắn một chút, bức thư rất ngắn."

Du Dao định nói gì đó, nhưng lại mỉm cười nuốt xuống, chỉ nói: "Hắn đã từng đối xử với muội như vậy, chúng ta không nói đến hắn nữa. Bây giờ muội định thế nào?"

"Ta muốn đợi chiến sự kết thúc sẽ rời khỏi Đam Thành quan, cùng tam ca và nhị ca đi du ngoạn, nếu bọn họ cưới vợ rồi thì ta sẽ dẫn một đội Ôn gia quân đi du ngoạn."

"Muội không dẫn ta theo sao?"

"Nếu Mẫn Phùng Hữu đồng ý, ta sẽ dẫn tỷ theo."

Hai người cười nói. Đêm khuya tĩnh mịch, gió đêm nhẹ nhàng lướt qua cửa sổ, hai người dựa vào nhau nói rất nhiều chuyện riêng tư của nữ nhi.

Chương 95: Chương 92

Tuyết mùa đông đến nhanh đi cũng nhanh, trong sân những chồi non mới nhú, trước mắt là một màu xanh tươi tràn đầy sức sống.

Du Dao và những người khác sau khi xem xét địa chất của Đam Thành, rất muốn đến một thác nước trong thành để thưởng ngoạn cảnh đẹp.

Ôn Hạ dậy sớm chải chuốt, đặc biệt mặc một chiếc áo gấm màu trắng điểm hoa văn hình bướm, váy xếp ly màu xanh nước biển, thắt lưng màu hồng phấn nhạt, cả người toát lên vẻ tươi tắn xinh đẹp, cùng mọi người ra ngoài du xuân thưởng ngoạn.

Mọi người đặt một chiếc bàn trong rừng hoa, pha trà sữa hoa quế thơm ngát, lại mời một họa sĩ nổi tiếng ở địa phương đến vẽ cho họ, vẽ nên một bức tranh mỹ nữ du xuân.

Các nàng đã bao giờ vui vẻ như vậy, không bị gò bó bởi những quy tắc trong cung, tự do tự tại, làm chính mình.

Sau khi chơi đùa thỏa thích với các tỷ muội, Ôn Hạ mới lên đường về thành, nhưng vẫn lo lắng cho bách tính trong thành, bảo phu xe dừng lại bên đường, nàng xuống xe, đi vào con phố Đông Thị.

Những ngôi nhà trên con phố này thấp bé chật hẹp, vốn là nơi ở của những người dân bình thường, sau khi Ô Lô xâm lược đã cướp bóc khắp nơi trong thành, phố Đông Thị ngoài hàng hóa, ngay cả người dân cũng bị Ô Lô bắt đi. Cuộc sống của người dân ở đây bây giờ rất khó khăn.

Ôn Hạ đi dọc theo con hẻm dài, bên cạnh có Du Dao và những người khác cùng nàng xuống xe. Trước cửa các cửa hàng hai bên đường có tiểu nhị đứng mời chào khách, tiếng rao hàng của những người bán rong không ngớt. Mọi thứ trông có vẻ như đã trở lại bình thường, nhưng Ôn Hạ biết đây chỉ là bề ngoài, ở đây người bán hàng còn đông hơn cả khách, trên mặt các thương nhân đều là vẻ u sầu.

Trở lại xe ngựa, Vương Oanh nhìn Ôn Hạ nói: "Hạ Hạ, váy của người bị bẩn rồi, phải làm sao bây giờ." Vạt váy màu xanh nước biển dính một vệt bùn đất, trước đây Ôn Hạ sẽ cảm thấy rất không thoải mái, nhất định sẽ lập tức thay một bộ quần áo sạch sẽ khác.

Bây giờ Ôn Hạ chỉ liếc mắt nhìn, rất tự nhiên nói: "Không sao, đi tuần thành là chuyện thường, về thay là được."

Trước kia nàng sợ váy áo dính bẩn, nhưng hiện tại lo lắng cho dân chúng, kéo theo tà váy nhuốm đen đi lại giữa chốn phồn hoa là chuyện thường.

Trở về phủ nha, Ôn Hạ an bài mọi người xong liền quay về thư phòng xem xét chính sự.

Nàng bây giờ so với trước kia vẫn vậy, nhưng lại như đã thay đổi rất nhiều.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, hai tháng cứ thế trôi qua trong cảnh xuân tươi đẹp.

Tình hình chiến sự tiền tuyến thuận lợi, trong hai tháng này lại chiếm thêm một bộ lạc của Ô Lô.

Trong thành, trăm nghề khôi phục, cũng dần lấy lại sức sống, Du Dao và những người khác cũng nên hồi kinh rồi.

Được các nàng bầu bạn mỗi ngày, cùng xử lý chính sự, Ôn Hạ đã rất vui rồi.

Buổi tối, trong bữa tiệc chia tay, tiếng đàn sáo du dương vang lên không dứt, là Du Dao đang gảy đàn, Lý Giao Nguyệt múa phụ họa. Vũ điệu phóng khoáng, người múa vẫn khỏe như trước, một tay có thể ôm ngang eo Ôn Hạ lên.

Ôn Hạ phì cười, mặc cho Lý Thục phi ngày xưa khỏe như trâu nước hát vang bài hát về vị tướng quân cưới vợ.

Mọi người đều rất vui vẻ, cũng có chút không nỡ, rượu nếp ủ hoa quế pha nước hoa cứ thế uống hết chén này đến chén khác, cuối cùng cũng say.

Ôn Hạ cũng có chút say, đầu óc vẫn tỉnh táo, chỉ là bước chân hơi lảo đảo.

Du Dao và Lý Thục phi nằng nặc đòi ngủ trên giường nàng, Ôn Hạ cả người uể oải, ngược lại thích nghe hai người họ thì thầm về mình.

Du Dao: "Hôm nay sao không thấy muội viết thư cho Hoàng thượng?"

"Ta cũng không phải ngày nào cũng viết thư cho hắn."

Lý Giao Nguyệt: "Thư trước người viết khi nào?"

"Mấy hôm trước? Hình như là lúc nhà tranh cho dân tị nạn xây xong, không đúng, hình như là lúc ta quản chặt ngân khố cứu trợ, một đồng cũng không lọt vào túi tham quan."

Ôn Hạ chớp chớp mắt mơ màng, lại lắc đầu, hai má nàng ửng hồng, ánh mắt có chút say: "Hình như là lúc chúng ta đi ngắm hoa hạnh." Nàng lại lắc đầu, hình như trong những khoảnh khắc này nàng đều viết thư cho Kỳ Diên.

Hôm đó đi ngắm hoa hạnh trong thành, nàng viết thư cho Kỳ Diên rằng hoa hạnh ở biên quan nở muộn hơn ở kinh đô, nhưng cả một vùng trời màu hồng nhạt, nhìn ra xa rất đẹp mắt.

Lúc nhà tranh cho dân tị nạn xây xong, nàng vui vẻ viết thư cho Kỳ Diên, hắn cũng nhanh chóng hồi âm.

Trong hai tháng này, hình như thư từ của bọn họ ngày càng dày, chiếc hộp đựng thư sắp không chứa hết nữa rồi.

Lý Thục phi nói: "Hạ Hạ, muội tiêu rồi."

Ôn Hạ nghiêng người, hàng mi cong dài chớp chớp vô tội, má lúm đồng tiền ửng hồng vùi vào gối, đôi môi đỏ mọng hơi chu ra, vẻ say rượu thật đáng yêu.

Lý Thục phi chọc chọc vào má nàng, nhìn má lúm đồng tiền mềm mại trắng nõn ẩn hiện, chụt một cái lên má nàng, cũng mang theo hơi men: "Ta hôn trúng muội rồi, vậy hôn trúng đại ca muội cũng không xa nữa đâu."

"Muội còn chưa nói ta tiêu thế nào?"

"Lúc nào muội cũng muốn viết thư cho Hoàng thượng, đó chính là thích hắn rồi."

Ôn Hạ lắc đầu, nghiêng người sang phía Du Dao: "Du tỷ tỷ, tỷ mau phản bác Nguyệt Nguyệt đi."

Du Dao tửu lượng tốt, nhưng hôm nay cũng có chút say, có lẽ không phải rượu khiến nàng say, mà là những người bạn khó mà chia xa này.

"Ta cũng muốn viết thư cho A Hữu."

Ôn Hạ chớp mắt.

"Muốn viết thư cho một người, muốn nghe hắn nói chuyện, muốn chia sẻ cùng hắn, tất nhiên là thích rồi."

Ôn Hạ không hiểu ý nàng, hai má ửng hồng nóng bừng, ngơ ngác nhìn lên đỉnh màn.

Nàng tất nhiên không phải thích Kỳ Diên, tuy nàng có thể buông bỏ quá khứ, nhưng nghĩ đến những đau khổ trước kia nàng vẫn sẽ tức giận, sẽ tủi thân. Trước đó nàng còn rất độ lượng, cảm thấy những chuyện đó đều có thể chôn vùi. Nhưng bây giờ không hiểu sao, nhìn hắn mỗi ngày đều viết thư kể về phong cảnh thảo nguyên, những chuyện thú vị trong quân doanh, nàng chỉ muốn Kỳ Diên ở ngay trước mặt, muốn đánh hắn một trận, rõ ràng nàng chưa từng đánh ai bao giờ.

Nàng viết thư cho hắn chẳng qua là nói về chính sự, cả bài không hề có chút tình cảm nam nữ nào.

Ôn Hạ không nghĩ nữa, nhắm mắt ngủ thiếp đi.

...

Chia ly luôn đến rất nhanh, sáng sớm ánh mặt trời soi đường, cành liễu đung đưa trong gió. Ôn Hạ tiễn Du Dao và những người khác lên xe ngựa, lưu luyến chia tay.

Nàng cười nói: "Các tỷ đi đường bình an, đợi đến ngày Du tỷ tỷ thành hôn, chúng ta lại gặp nhau ở kinh đô."

Lý Giao Nguyệt đứng bên cạnh Ôn Hạ tiễn Du Dao và những người khác, nàng không hồi kinh, mà chọn ở lại bên cạnh Ôn Hạ.

Nàng ung dung tự tại, tính tình hào sảng, cha già ở nhà giục nàng chọn chồng, nàng nhất quyết dây dưa với Ôn Tư Lập, khiến cha nàng tức giận không thôi. Bây giờ nàng ở lại bên cạnh Ôn Hạ, lấy cớ xây dựng thành Lật Phong mới, cha nàng là Hình bộ Thị lang tam phẩm, nể mặt Ôn Hạ, tự nhiên không tiện ép nàng về nữa.

Hai người tiễn xe ngựa của ba người kia rời đi, mới lưu luyến không rời quay về phủ nha.

Ôn Hạ nói: "Để tỷ ở lại nơi xa xôi hẻo lánh này, không có sự phồn hoa của kinh đô, thật là làm khổ tỷ rồi."

"Là ta tự nguyện ở lại, không làm khổ đâu." Lý Giao Nguyệt cười nói: "Hôm nay trong lịch trình là đi xem ruộng lúa ở Lật Phong?"

Ôn Hạ gật đầu.

"Vậy thì đi thôi, làm ruộng ta cũng rất giỏi, ta từng theo cha đi hái quýt cho Đại Tư Nông, đó là quýt tiến cống hoàng gia, lúc đó ta thèm ăn, ông ấy liền nói lén cho ta ăn một ít, muốn hái bao nhiêu thì hái. Ta cởi áo khoác ra liền bắt đầu hái, buộc chặt hai ống tay áo lại, hái đầy một túi, cây quýt đó bị ta hái trọc hết."

Ôn Hạ không nhịn được cười.

Hai người cùng đến Lật Phong.

Ánh ban mai chiếu rọi khắp mặt đất rộng lớn, trong gió thoảng hương cỏ xanh.

Thành trì hoang phế ngày xưa tuy vẫn cỏ dại mọc um tùm, nhưng trên những con đường ngang dọc đã có dấu vết xe ngựa đi qua, nhà cửa san sát, khói bếp lượn lờ bay lên bầu trời xanh, một cảnh tượng tràn đầy sức sống.

Nông quan của Lật Phong đã chờ xe ngựa của Ôn Hạ từ lâu, cung kính tiến lên nghênh đón nàng, còn dẫn theo rất nhiều dân chúng.

Họ không biết hành lễ, lúc quỳ xuống không nhịn được ngẩng đầu muốn nhìn dung nhan thiên tử, lại bị nông quan vội vàng nhắc nhở phải cúi đầu.

Ôn Hạ xuống xe ngựa, cười nói: "Mau bình thân, mọi người đứng dậy hết đi."

Nông quan dẫn Ôn Hạ đi xem ruộng lúa, ruộng đất đã được khai hoang đã gieo hạt, bây giờ đã mọc lên cây non. Váy của Ôn Hạ chỉ dài đến mu bàn chân, tay áo cũng là tay áo hẹp gọn gàng, bớt đi vẻ

sang trọng quý phái ngày xưa, ăn mặc đơn giản nhẹ nhàng, thuận tiện đi lại ở vùng quê.

Nông quan giới thiệu với nàng về đất hoang đã được khai khẩn, hạt giống đã gieo, khi nào thì thu hoạch.

Ôn Hạ bỗng cảm thấy tà váy bị kéo nhẹ, quay đầu lại, thấy một bé gái tóc hai búi ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, tay cầm một nắm cỏ đưa cho nàng.

"Hoàng hậu nương nương, người đẹp giống tiên nữ trên trời vậy, cái này tặng cho người."

Ôn Hạ cúi người xuống: "Cảm ơn con, đây là gì vậy?"

"Cái này gọi là cỏ mao châm, ăn rất ngon, con ăn cho người xem! Lúc con cùng cha mẹ chạy nạn đã ăn cái này, ngọt lắm!"

Tiểu nữ đồng bóc lớp vỏ bên ngoài, để lộ phần thịt trắng nõn bên trong giống như cỏ non đưa cho Ôn Hạ. Ôn Hạ vừa đưa tay ra nhận lấy thì Lý Giao Nguyệt đã đón lấy rồi bỏ vào miệng, mỉm cười nói lời cảm ơn với tiểu nữ đồng, rồi dắt tay nàng bé sang một bên chơi đùa.

Đợi đến khi Lý Giao Nguyệt quay lại mới nói: "Thứ này là đồ ăn cho trâu ngựa, trước kia nhà ta có nuôi một con cừu non, nó rất thích ăn thứ này."

Ôn Hạ nhìn nàng, trong mắt vừa cảm động vừa phức tạp. Nàng đưa mắt nhìn về phía xa xa, nơi những đứa trẻ đang nô đùa, tất cả đều gầy gò ốm yếu. Nếu không có chiến tranh, cuộc sống của chúng hẳn sẽ tốt đẹp hơn. Những mầm non yếu ớt trên cánh đồng kia chính là lương thực của chúng sau này. Ôn Hạ dặn dò quan coi sóc nông vụ nhất định phải đảm bảo sản lượng thu hoạch năm nay ở Lật Phong, đồng thời căn dặn các quan coi sóc thiên văn được điều từ kinh thành đến phải quan sát thời tiết thật kỹ, để đảm bảo lương thực trên đồng ruộng được mưa móc tưới tắm đầy đủ.

Trở về phủ nha, Ôn Hạ ngồi trong thư phòng viết thư cho Kỳ Diên.

Nàng tha thiết mong chiến sự sớm kết thúc, đất nước thái bình.

Giọng nói lo lắng của Bạch Khấu vang lên từ bên ngoài: "Nương nương, Lý Quận chúa bị bệnh rồi!"

Ôn Hạ vội vàng buông bút, bước nhanh ra ngoài.

Lý Giao Nguyệt bị đau bụng. Thái y nói nàng ấy do ăn phải đồ không sạch sẽ dẫn đến đau quặn ruột, uống thuốc rồi đi ngoài là khỏi.

Ôn Hạ cảm thấy rất áy náy, nàng biết rõ là do cây kim châm kia.

"Nguyệt Nguyệt, tỷ thay ta chịu khổ rồi, đáng lẽ ta mới là người phải ăn thứ đó."

Lý Giao Nguyệt ôm bụng nằm trên giường, mồ hôi ướt đẫm thái dương, may mà sau khi uống thuốc đã đỡ đau hơn nhiều.

"Ta sao nỡ để người ăn chứ, trước kia ở trong cung luôn là người bảo vệ chúng ta mà." Đôi mắt trong veo của Lý Giao Nguyệt hiếm khi lộ ra vẻ e lệ: "Hơn nữa người là muội muội của Ôn đại ca, ta cũng muốn bảo vệ người."

Ôn Hạ vô cùng cảm động: "Nhưng đại ca ta chỉ chuyên tâm vào việc triều chính..."

Ôn Tư Lập chịu ảnh hưởng từ Ôn Lập Chương, sau khi Ôn Lập Chương tử trận, hắn liền thề sẽ gánh vác Ôn gia. Là trưởng tử Ôn gia, trên vai hắn không chỉ có Ôn Hạ và Hứa Ánh Như, mà còn có hàng chục vạn binh sĩ Ôn gia quân. Bởi vậy hắn nhận nuôi con thừa tự, không màng đến chuyện tình cảm nam nữ, sớm đã chuẩn bị sẵn sàng hiến dâng cả đời mình cho Ôn gia.

Lý Giao Nguyệt vừa đến đã kể cho Ôn Hạ nghe những chuyện thầm kín của khuê phòng.

Khi Ôn Hạ trốn khỏi hoàng cung, nàng ấy cũng được Kỳ Diên thả ra khỏi hậu cung. Lúc đó, Kỳ Diên muốn nàng ấy đến gần Ôn Tư Lập, dò hỏi tung tích của Ôn Hạ. Lý Giao Nguyệt đương nhiên không giúp Kỳ Diên, vừa gặp Ôn Tư Lập đã nói thẳng: "Hoàng thượng phái ta đến giám sát huynh." Sự thẳng thắn của nàng ấy khiến Ôn Tư Lập cũng có chút lúng túng, nhưng vẫn tôn nàng ấy là Thục phi, mỗi ngày đều đối xử với nàng ấy rất lịch sự nhưng lại xa cách.

Lý Giao Nguyệt thở dài: "Đợi khi trở về kinh đô, người nhất định phải giúp ta một tay, ta nhất định phải làm tẩu tẩu của người."

Ôn Hạ cũng muốn tác hợp cho hai người họ, vội vàng đồng ý.

...

Biên quan Đam thành xa xôi từ cảnh tiêu điều sau chiến tranh đến nay đã tràn đầy sức sống. Gió lạnh thổi qua những con phố tấp nập người qua lại, bầu trời âm u.

Thời gian thấm thoắt trôi qua, một mùa đông nữa lại đến.

Ôn Hạ sáng sớm thức dậy, thấy mặt nước trong sân đã đóng băng, bầu trời u ám buổi sớm mai lại bắt đầu rơi những bông tuyết.

Kỳ Diên đã hồi âm cho nàng, nói rằng sẽ trở về cùng nàng đón Tết trước Tết Nguyên Đán.

Hiện tại chiến sự vẫn chưa kết thúc, nhưng quân Đại Thịnh liên tiếp giành thắng lợi. Trong năm nay đã chiếm được 1/3 thành trì của Ô Lô, đánh cho Ô Lô kiệt quệ, không còn chiến mã, của cải, lương thực để chống lại Đại Thịnh nữa.

Ôn Hạ cũng hiểu rõ rằng Đại Thịnh hiện tại cũng không thích hợp tiếp tục chiến đấu.

Quốc khố đều dồn vào chiến sự, các ngành nghề không thể phát triển, hai nước đều suy yếu, đã đến lúc nên kết thúc chiến tranh rồi.

Đọc xong thư của Kỳ Diên, Ôn Hạ nhìn thấy ngày về của hắn, trong lòng không khỏi cảm thấy vui mừng và xúc động.

Phải rồi, Đại Thịnh đã thắng, tam ca ca của nàng cũng sắp trở về, nàng đương nhiên phải vui mừng.

Mỉm cười vuốt ve nét chữ phóng khoáng của Kỳ Diên, Ôn Hạ cong môi, nhấc bút viết thư hồi âm.

Bên ngoài cửa sổ, cành mai lay động, từng đóa hồng mai nở rộ tỏa hương thơm ngát. Gió thổi làm rơi rụng đầy sân những cánh hoa, mang theo hơi lạnh thổi về phía thảo nguyên xa xôi.

Trên thảo nguyên bao la phủ đầy tuyết trắng, từng dãy lều trại dựng lên san sát, những đàn cừu được nuôi nhốt trong hàng rào, cờ xí Đại Thịnh tung bay phấp phới trong gió lớn.

Trong doanh trại chủ soái.

Kỳ Diên ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế thái sư đặt trước bàn dài, bờ vai rộng khoác tấm áo lông hổ uy phong lẫm liệt, gương mặt tuấn tú càng thêm sắc bén và trầm ổn. Trải qua nhiều năm chinh chiến sa trường, lăn lộn trong mưa b.o.m bão đạn, khí thế quanh người hắn càng thêm mạnh mẽ và lạnh lùng. Chỉ cần một cái liếc mắt, ánh mắt sâu thẳm kia đã toát lên vẻ bá đạo, ngang tàng của bậc đế vương.

Nhưng đôi mắt phượng kia lúc này lại ánh lên ý cười.

Ngón tay thon dài mở bức thư trên bàn, Kỳ Diên cong môi, đưa bức thư lên chóp mũi.

Chóp mũi chạm vào tấm lụa mỏng manh, mát lạnh này, ngoài mùi mực còn có thể ngửi thấy hương thơm thoang thoảng từ đầu ngón

tay của Ôn Hạ. Giống như mùi hương hoa lan trắng đặc trưng trên người nàng, thanh khiết, dịu dàng, ấm áp.

Mười tháng này, ba trăm ngày.

Máu nhuộm đỏ cỏ xanh, trâu bò hoảng loạn chạy tán loạn, hoa dại lay động, vó ngựa dồn dập.

Áo giáp lạnh lẽo, gió đêm lạnh buốt, giấc mộng cô đơn.

Chỉ có những đám mây thấp thoáng, tinh khôi dưới bầu trời xanh, cỏ cây hoa lá trên gò đất, đã từng nghe tiếng sáo của hắn vang lên hết lần này đến lần khác, thấu hiểu nỗi nhớ nhung da diết của hắn.

Không ngày nào hắn không nhớ Ôn Hạ.

Chương 96: Chương 93

Cẩn thận cất bức thư đi, đặt nó vào chiếc hộp gỗ đựng đầy những bức thư khác.

Kỳ Diên mỉm cười, nhấc bút viết thư hồi âm cho Ôn Hạ, nói rõ ngày về.

Cách đây hai tháng, Thái hậu đã nhắc đến trong mật thư rằng quốc khố đã không còn dồi dào, trận chiến này không nên tiếp tục nữa. Kỳ Diên lúc đó đã bắt đầu lên kế hoạch rút quân, dành hai tháng này để giáng một đòn nặng nề vào Ô Lô, thu phục bộ lạc Ba Dũng đã trở mặt với Đạt Tư, khiến Đạt Tư bị thương nặng.

Ôn Tư Lai vào doanh trại bẩm báo quân vụ với Kỳ Diên, nói xong, hắn liếc nhìn Kỳ Diên với ánh mắt dịu dàng: "Hạ Hạ lại gửi thư cho Hoàng thượng rồi sao?" Mỗi lần nhận được thư của Ôn Hạ, gương mặt lạnh lùng của Kỳ Diên mới xuất hiện một tia vui vẻ, Ôn Tư Lai đã quen với điều đó rồi.

Kỳ Diên chỉ mỉm cười.

Ôn Tư Lai nói: "Ta là ca ca mà cũng không nhận được nhiều thư như vậy."

Kỳ Diên chỉ nói: "Đã báo cho Ba Dũng chưa?"

"Hắn đã hiểu rồi, Hoàng thượng yên tâm."

Từ khi Đạt Tư bỏ mặc tính mạng của Ba Hà, Ba Dũng đã nảy sinh oán hận. Sau đó, Đạt Tư cai trị thiên vị, khiến một số bộ lạc nhỏ bất

mãn, Kỳ Diên liền bí mật đưa người đến bày tỏ thành ý, chiêu dụ Ba Dũng quy thuận.

Trong trận chiến ác liệt tháng trước, Kỳ Diên đã b.ắ.n tên trúng Đạt Tư, hắn đã thề với Ôn Hạ rằng sẽ lấy đầu Đạt Tư. Đến nay, hắn có thể trở về Đại Thịnh bất cứ lúc nào, nhưng trước khi đi phải lấy mạng Đạt Tư. Hắn và Ôn Tư Lai đã giao kế hoạch cho Ba Dũng, để Ba Dũng dụ Đạt Tư ra.

Hoàng hôn buông xuống, gió lạnh thổi qua thảo nguyên.

Buổi tối, Ôn Tư Lai đốt lửa trại trong quân doanh, trên giàn lửa nướng vài con cừu mỡ chảy xèo xèo.

Ôn Tư Lai mời Kỳ Diên đến, các tướng lĩnh trong quân doanh đều hành lễ với hắn, trên bàn bên cạnh lửa trại đã bày sẵn rượu nhạt.

Kỳ Diên liếc mắt nhìn: "Cừu ở đâu ra vậy?"

"Hoàng thượng yên tâm, là dân làng tặng đấy ạ."

Khi tiến vào thảo nguyên, Kỳ Diên đã hạ lệnh không được cướp bóc dân chúng địa phương, không được cướp đoạt tài sản và gia súc.

Quân trong doanh trại thèm thịt dê đến phát điên, nhưng vẫn luôn khắc cốt ghi tâm quân lệnh, mỗi lần gặp dê lạc trong bão tuyết chỉ có thể trơ mắt trông nom hộ dân làng. Ban đầu, những người dân đến nhận dê về đều mang theo vẻ căm hận và dè dặt, nhưng thấy quân Đại Thịnh không hề làm điều ác, danh tiếng tốt đẹp của "quân địch" này mới lan truyền ra.

Đêm hôm trước, một đàn sói hoang tấn công khiến một đàn dê con chạy tán loạn vào doanh trại, quân Đại Thịnh giúp họ nuôi dê trong chuồng ngựa, hôm nay khi dân làng đến nhận lại dê, họ tặng lại cho dân làng vài con.

Ôn Tư Lai giải thích xong, rót cho Kỳ Diên một chén rượu: "Rượu nhạt thôi, chỉ có chút hương rượu, để người nhấm nháp một chút cho đỡ thèm."

Kỳ Diên nâng chén uống cạn, rượu nóng quả nhiên chỉ thoang thoảng hương rượu, ngược lại thịt dê nướng này rất ngon miệng.

Các tướng lĩnh ngồi phía dưới đều ăn uống thỏa thích, từ doanh trại binh lính ở phía xa cũng vọng lại tiếng cười vui vẻ của binh sĩ khi ăn thịt.

Màn đêm bao phủ cánh đồng hoang vu, gió lạnh lướt qua ngọn lửa, phả vào người mang theo hơi ấm. Kỳ Diên chợt nhớ tới Ôn Hạ.

Nhìn về phía màn đêm, hắn hỏi Ôn Tư Lai: "Trước kia, khi ngươi cùng Cung Đức Vương chinh chiến, ông ấy cũng yêu cầu binh sĩ như vậy sao?"

"Vâng, phụ thân cũng không cho phép binh sĩ trong quân làm hại dân lành." Ôn Tư Lai im lặng một lát, nhìn Kỳ Diên nói: "Thực ra thần bây giờ rất khâm phục Hoàng thượng, người khiến thần phải nhìn nhận lại."

Kỳ Diên mím môi cười nhạt.

Ôn Tư Lai bây giờ không còn lạnh nhạt với Kỳ Diên như trước nữa, hắn đã được chứng kiến mưu lược của Kỳ Diên, cũng thấy Ôn Hạ hàng tháng đều gửi thư cho Kỳ Diên. Hắn đang đoán Ôn Hạ có phải đã động lòng với Kỳ Diên hay không? Nếu Ôn Hạ không có tình cảm với Kỳ Diên, tại sao ngoài việc xử lý chính sự của cửa quan Đam Thành, nàng còn viết nhiều thư cho Kỳ Diên như vậy?

Kỳ Diên hỏi hắn: "Nhị ca ngươi có gửi tin tức gì về không?"

"Bắc địa vẫn bình thường, nhị ca canh giữ biên cương, xin Hoàng thượng yên tâm."

Kỳ Diên đang lo lắng hai nước giao chiến, sẽ tạo cơ hội cho Yên quốc thừa cơ quấy rối, nhưng Ôn Tư Hành trấn giữ Bắc địa đã lâu, vẫn chưa phát hiện ra bất kỳ động tĩnh nào khác thường.

Ôn Tư Lai nói: "Người đó... thần cũng coi như hiểu rõ."

Ánh mắt Ôn Tư Lai tối sầm lại, mối hận g.i.ế.c cha và sự lừa dối, cùng với nỗi đau đớn sâu sắc đều hiện lên trong đáy mắt hắn, khiến hắn im lặng hồi lâu mới nói: "Yên đế ít nhất cũng có chút lương tâm với Ôn gia. Lần này trở về, thần sẽ đi tìm hắn báo thù cho phụ thân."

Kỳ Diên khẽ mím môi, không ngắt lời Ôn Tư Lai.

Người đã làm hoàng đế thì sao có thể là người thường nữa?

Quyền lực, nhất là quyền lực tối cao của hoàng đế sẽ thay đổi một người rất nhanh. Có thể ngồi trên ngai vàng, ai mà chẳng muốn trở thành bá chủ thiên hạ.

Đối với Hoắc Chỉ Chu, Kỳ Diên không có ấn tượng tốt như Ôn Tư Lai, hắn chỉ có sự khinh thường. Sau khi g.i.ế.c Đạt Tư, hắn nhất định sẽ đi lấy mạng Hoắc Chỉ Chu, báo thù cho Ôn Hạ.

Một chiến binh Ô Lô ăn mặc trang phục thảo nguyên đến cầu kiến Kỳ Diên, hắn là tâm phúc của Ba Dũng.

"Bẩm Hoàng thượng, Đại vương của chúng ta đã gửi mật hiệu, đã hẹn được Đạt Tư rồi."

Đôi mắt Kỳ Diên lạnh lẽo đầy sát khí, miếng thịt dê trên tay cũng không còn thơm nữa, hắn đứng dậy quay về doanh trại lấy kiếm.

Ôn Tư Lai cũng cầm vũ khí đi theo, muốn cùng đi báo thù cho Ôn Hạ.

Đêm đông lạnh lẽo, một nhóm người cưỡi ngựa phi vào vùng đất tuyết trống trải, đến thành Ô Lô, dựa theo ám hiệu của Ba Dũng, mai phục bên ngoài dinh thự bằng đất.

Đợi đến khi Kỳ Diên ra lệnh phát ám hiệu, Ba Dũng trong dinh thự đứng dậy ra khỏi phòng, binh lính mai phục bên ngoài b.ắ.n ra vô số mũi tên.

Kỳ Diên nói: "Bắt sống Đạt Tư!"

Hắn muốn tự tay kết liễu Đạt Tư.

Trong phòng, Đạt Tư biết đã trúng kế, muốn g.i.ế.c Ba Dũng để trút giận cũng không kịp, dưới sự che chở của tả hữu, tránh được vô số mũi tên, leo lên lưng ngựa.

Kỳ Diên làm sao để hắn có cơ hội chạy trốn lần nữa, xoay người nhảy lên lưng ngựa đuổi theo.

Kể từ khi bắt đầu chinh chiến, ngày nào hắn cũng học thuộc lòng địa hình của Ô Lô, đã có thể đoán được Đạt Tư muốn đi về hướng nào để có thể trở về vương cung. Hắn thúc ngựa đổi hướng, tốc độ nhanh đến mức ngay cả thị vệ bên cạnh cũng không kịp đuổi theo.

Ngựa phi nhanh như bay băng qua con phố đông đúc, người đi đường đều la hét chạy tán loạn sang hai bên.

Nhưng Kỳ Diên bỗng bị một bóng người cao gầy chặn lại ở góc đường.

Người nọ mặc áo xanh bay phất phơ, phong thái thoát tục như tiên nhân, trường kiếm chắn ngang đường Kỳ Diên.

Kỳ Diên chỉ có thể đột ngột ghìm cương, nhớ lại tin tức do quân đội dò la được, nói rằng Đạt Tư gần đây đã chiêu mộ được một kiếm khách lợi hại trong giang hồ.

Nhìn khí thế của người này, Kỳ Diên thầm hít sâu một hơi, e rằng hắn không đánh lại được người này.

Bây giờ hắn đã không còn nội lực nữa rồi.

Đang định rút ám khí ra thì người nọ lên tiếng: "Ngươi không nhớ ta sao?"

Đôi mắt Kỳ Diên nheo lại, toàn thân cảnh giác, nhìn người áo xanh cầm kiếm kia ngẩng đầu lên.

Một khuôn mặt quen thuộc, nhưng Kỳ Diên không còn ấn tượng nữa.

"Năm ngoái, Thanh Châu, rừng trúc." Chàng trai trẻ áo xanh nói: "Ngươi và ta tỷ thí kiếm. Ngươi còn khinh thường ta, cố tình để ta thắng một trận."

Kỳ Diên cuối cùng cũng nhớ ra.

Năm đó hắn cố ý đến Thanh Châu tỷ thí với kiếm khách này, mới gặp được Ôn Hạ ở Thanh Châu.

Lúc đó, Ôn Hạ bị người áo đen của Hoắc Chỉ Chu bắt cóc, hắn vì cứu nàng mà bị thương, đang phân tâm nên lười tỷ thí nữa, nhường kiếm khách áo xanh một trận, sau đó bị kẻ mê võ công này ép đánh tiếp, mãi đến khi bị Kỳ Diên đánh bại mới chịu thua tâm phục khẩu phục.

Kiếm khách áo xanh dưới ngựa ngẩng cằm lên: "Đã gặp rồi thì tỷ thí lại một lần nữa, bây giờ ta đã chăm chỉ luyện tập, nhất định phải thắng ngươi một trận."

Kỳ Diên cất ám khí vào tay áo, kẹp chặt bụng ngựa: "Bây giờ ta không có thời gian tỷ thí với ngươi, tránh ra."

Nhưng đường đi bị kiếm khách áo xanh chặn lại.

"Sao hai năm không gặp, ngươi lại xem thường người khác?" Kiếm khách áo xanh lại bị coi thường, bất mãn nói: "Tìm một nơi không có người qua lại tỷ thí, ngươi xuống đây."

Kỳ Diên thúc ngựa xông về phía hắn, kiếm khách áo xanh vội vàng tránh né, nhưng lại thi triển khinh công đuổi theo: "Ngươi đừng xem thường người khác, ta bây giờ đã khổ luyện, không kém ngươi bao nhiêu. Ngươi không tỷ thí với ta, chẳng lẽ muốn tỷ thí với Trác Lâm?"

"Trác Lâm?"

"Đúng vậy, con sói dữ nổi tiếng trên giang hồ, bị tên hoàng đế chó c.h.ế.t của Ô Lô này mua chuộc, phản bội Đại Thịnh ta. Ta đến Ô Lô chính là để tỷ thí với Trác Lâm..."

"Ừm, ta đang đi tìm Trác Lâm." Kỳ Diên ngắt lời kiếm khách áo xanh: "Đừng chắn đường, nếu biết điều thì đi theo."

Nghe vậy, mắt kiếm khách áo xanh sáng lên, xoay người nhảy lên lưng ngựa của Kỳ Diên.

Ngựa phi nhanh chở hai người lao về phía con đường mòn ngoại ô, quả nhiên nhìn thấy Đạt Tư và những người khác đang muốn vào rừng ở ngã ba đường.

Kỳ Diên b.ắ.n ra một mũi tên, kiếm khách áo xanh đã bay ra từ phía sau hắn: "Không dùng khinh công thì phí!"

Trong rừng tuyết đêm đông lạnh lẽo, tiếng binh khí va chạm vang vọng khắp núi rừng.

Kỳ Diên còn chưa kịp ra tay, thúc ngựa chạy tới thì đã thấy Đạt Tư c.h.ế.t trên mặt tuyết, và Trác Lâm nằm gục bên cạnh.

Bóng dáng cao gầy của kiếm khách áo xanh đứng bên cạnh, mặt mũi đầy máu, nhìn Kỳ Diên với vẻ vô tội, thở hổn hển nói: "Ta chỉ

hẹn hắn đơn đấu, hai người bọn họ liền ra tay g.i.ế.c ta!"

Giết người xong, hắn rất lúng túng.

Kỳ Diên cúi người xuống sờ vào động mạch ở cổ Đạt Tư, c.h.ế.t thật rồi...

Hắn ngước mắt nhìn kiếm khách áo xanh, bỗng nhiên giơ tay b.ắ.n ra một ám khí.

Kiếm khách áo xanh giật mình, nghe thấy tiếng ngã sau lưng mới nhận ra Kỳ Diên đang b.ắ.n về phía sau hắn, b.ắ.n vào Trác Lâm - kẻ chưa c.h.ế.t hẳn, đang định cầm kiếm c.h.é.m hắn.

"Ngươi... người này chẳng lẽ là hoàng đế của Ô Lô?"

Kỳ Diên c.h.ặ.t đ.ầ.u Đạt Tư, m.á.u nóng b.ắ.n tung tóe lên huyền bào của hắn. Môi mỏng mím chặt, hai mắt lạnh lẽo, đôi tay dính đầy m.á.u nhanh nhẹn gói ghém thủ cấp vừa được đưa tới kia.

"Phải, ngươi đã g.i.ế.c hoàng đế Ô Lô, thật lợi hại."

Kiếm khách áo xanh sợ ngây người.

Kỳ Diên khẽ mím môi, nhìn chằm chằm người này, cuối cùng vẫn muốn nói lại thôi.

Hắn muốn chiêu mộ người này về dưới trướng, nhưng cuối cùng hiểu rõ tính cách phóng khoáng, không câu nệ của kiếm khách, bản thân hắn đã không còn là một kiếm khách nữa, hà tất phải hủy hoại sự tiêu sái, hiệp nghĩa của người khác.

Kiếm khách áo xanh: "Không phải ta muốn giết, ta đến tìm hắn tỷ võ." Hắn chỉ vào Trác Lâm đã c.h.ế.t hẳn sau lưng: "Ta còn chưa kịp nói chuyện hắn đã vung kiếm c.h.é.m ta! Người này, hoàng đế này cũng cầm đao đ.â.m ta! Ngươi nói ta có thể đứng im để bọn họ đ.â.m sao?"

"Ngươi đi đi, việc này ta tự sẽ xử lý." Kỳ Diên lấy trường bào của Đạt Tư lau sạch vết m.á.u trên thanh kiếm yêu quý của mình.

"Chẳng lẽ hiện giờ ngươi cũng làm việc cho triều đình rồi, ngươi làm việc cho Đại Thịnh?"

"Ừ."

Khó trách hắn lại đến truy sát hoàng đế Ô Lô.

Trong mắt kiếm khách áo xanh có vẻ tiếc nuối, cũng có chút khinh thường: "Vậy ta đi đây, lần trước gặp ngươi ngươi còn mang phong cốt phóng khoáng, ta còn rất khâm phục ngươi. Chúng ta làm kiếm khách là nghèo, nhưng không thể không có nguyên tắc, đánh mất lý tưởng của mình."

Kỳ Diên thu thanh kiếm yêu quý vào vỏ: "Ừ."

Kiếm khách áo xanh càng thêm thất vọng.

Kỳ Diên đứng dậy: "Đi tìm mục tiêu mới để tỷ thí đi, chúc ngươi tung hoành thiên hạ, kiếm pháp vô song."

"Ta đương nhiên sẽ đi tìm mục tiêu mới! Ta coi như cũng thắng Trác Lâm rồi, người tiếp theo ta muốn đến phương bắc đánh bại Kiếm Hoàng!" Thấy Kỳ Diên giờ đây mang dáng vẻ tê liệt, không còn phong cốt kiêu ngạo như trước, kiếm khách áo xanh tức giận, lười liếc hắn thêm lần nào, xoay người thi triển khinh công rời đi.

Kỳ Diên lật người lên ngựa.

Kiếm khách áo xanh cuối cùng vẫn không nhịn được mà bay trở lại, dừng trên cành cây trước mặt hắn, ôm kiếm nói: "Tạo nghệ của ngươi rất cao, kiếm pháp có phong thái quân tử, khí phách hiệp nghĩa, không nên bị ràng buộc bởi triều đình."

Lần tỷ thí trước, rõ ràng kiếm của Kỳ Diên có thể đ.â.m trúng hắn mấy lần, đi theo cách nhanh nhất để giành chiến thắng, nhưng mấy lần đều tránh chỗ hiểm của hắn.

Tỷ võ với người như vậy, những kiếm sĩ như bọn họ mới thua tâm phục khẩu phục.

Hắn tiếc cho Kỳ Diên.

"Hai nước giao chiến ta cũng có thể hiểu được tấm lòng vì nước của ngươi, nhưng ngươi không thể khom lưng vì quyền quý. Hi vọng lần sau ngươi có thể đến phương bắc, tỷ võ với ta và Kiếm Hoàng."

Nhìn màn đêm, Kỳ Diên chỉ nói: "Chúc ngươi thuận lợi."

Kiếm khách áo xanh thi triển khinh công, bóng dáng hiệp khách phiêu dật ẩn vào màn đêm.

Kỳ Diên vẫn nhìn theo bóng dáng đó cho đến khi không còn nhìn thấy nữa mới thu hồi ánh mắt ảm đạm.

Hắn hâm mộ người này.

Thật tốt, người này có thể vĩnh viễn tự do tung hoành giang hồ, tùy tâm sở dục.

Từ xưa đến nay, hoàng đế ngoài chính sự đều có chút sở thích.

Phụ hoàng hắn thích khắc gỗ, làm rất nhiều đồ trang trí tặng cho mẫu hậu.

Cao Tổ hoàng đế thích trồng lúa, khai khẩn một mảnh ruộng ở Ngự Hoa Viên.

Hắn thích võ, thích kiếm, mơ ước trở thành kiếm khách, hiệp sĩ lợi hại nhất thiên hạ, lúc rảnh rỗi sẽ trốn việc, thỉnh thoảng len lén xuất hiện trên giang hồ, khiến người ta nhắc đến hắn chỉ cảm thấy hắn thần bí và lợi hại.

Kỳ Diên thu hồi tầm mắt, thúc ngựa lao vào màn đêm.

Cho dù hắn không thể làm một kiếm khách nữa, hắn cũng có thể dành sự thành kính này cho nơi khác, làm một hoàng đế được bách tính công nhận.

Một hoàng đế xứng với Ôn Hạ.

...

Phía trước trong đêm tĩnh vang lên tiếng vó ngựa, ánh lửa yếu ớt cũng dần sáng rõ.

Ôn Tư Lai dẫn người thúc ngựa đến, dừng trước mặt Kỳ Diên, lo lắng nhìn hắn đầy máu: "Hoàng thượng bị thương rồi?"

"Không có." Kỳ Diên ném thủ cấp của Đạt Tư vào tay Ôn Tư Lai.

"Hoàng thượng lại không hề hấn thương mà g.i.ế.c được Đạt Tư?"

Các tướng lĩnh mặc thường phục sĩ khí đại chấn, càng thêm sùng bái Kỳ Diên.

Bọn họ nào biết đây hoàn toàn là thần binh từ trên trời rơi xuống, là thủ cấp được người ta đưa đến.

.....

Đạt Tư vừa chết, Ô Lô lại không hề rối loạn.

Công chúa Đạt Châu rất nhanh đã đưa em trai của Đạt Tư lên làm tân quân, thám tử nằm vùng ở vương thành Ô Lô báo về, vương thành không thấy dấu hiệu hỗn loạn.

Kỳ Diên đã chỉnh đốn quân đội chuẩn bị hồi triều.

Trận chiến này không cần đánh tiếp nữa, Đại Thịnh không còn quốc lực dư thừa để chống đỡ chiến sự, có thể công chiếm được một

phần ba thành trì của Ô Lô đã coi như là đại thắng.

Kỳ Diên chỉ mang theo năm vạn binh lính hồi triều, số binh mã còn lại cần trấn thủ ở các thành trì chiếm được.

Buổi sáng nắng chói chang.

Đội quân hùng hậu uốn lượn trên con đường lớn phủ đầy gió tuyết, cờ xí Đại Thịnh bay phấp phới.

Kỳ Diên ngồi trong xe ngựa, nhìn bảo vật mà hôm qua Đạt Châu mang theo tân quân đến nghị hòa, cầu xin đình chiến dâng lên. Ngọc bích màu sắc cực dương, từng viên trân châu tròn trịa sáng bóng, vải nhung mềm mại dệt bằng vỏ sò ngũ sắc...

Những thứ này hoàng cung Đại Thịnh đều không thiếu, nhưng phẩm cấp tốt như vậy lại rất khó tìm.

Đạt Châu biết hoàng đế Đại Thịnh sủng ái hoàng hậu, những bảo vật này đều dâng trúng tim Kỳ Diên.

Ôn Hạ nhìn thấy chắc sẽ thích.

Đóng hộp lại, Kỳ Diên khẽ mím môi.

Hắn đã chuẩn bị sẵn một bộ khôi giáp, nghe tấu chương Ôn Tư Lập gửi đến nói, hiện giờ bá tánh Đại Thịnh đều nói hắn là một hoàng đế tốt. Đợi đại quân vào Tuyên Thành hắn muốn mặc khôi giáp, ngồi trên lưng ngựa.

Trong đội quân hùng dũng, hắn cưỡi ngựa đi qua, chắc sẽ được bá tánh một lòng kính ngưỡng, Ôn Hạ chắc cũng sẽ đến trước cổng thành nghênh đón hắn.

Kỳ Diên khẽ cười, ngón tay vuốt ve cây sáo trúc bên hông, tháo sáo trúc xuống thổi một khúc nhạc vui tươi.

Tuy biết Hoắc Chỉ Chu biết thổi sáo, cây sáo của hắn chỉ bị Ôn Hạ lúc đó xem là Hoắc Chỉ Chu, Kỳ Diên đã từng nghĩ sẽ không thổi sáo nữa.

Nhưng mỗi khi chinh chiến sa trường trở về, nỗi nhớ trong lòng không biết tỏ cùng ai, hắn chỉ có thể làm một cây sáo, giấu tất cả nỗi nhớ vào tiếng sáo.

"Hoàng thượng." Ngoài xe ngựa, Trần Lân lên tiếng gọi: "Có thư từ trong cung gửi đến."

Kỳ Diên cất sáo trúc, nhận lấy bức thư Trần Lân trình lên.

Phong thư rất mỏng, người đưa thư tám trăm dặm khẩn cấp dừng trước long giá, thở hổn hển, giọng nói và nội dung trên thư đồng thời truyền vào tai mắt Kỳ Diên.

"Yên quốc tấn công Ngân Khánh nước ta, phòng thủ biên quan không địch nổi sự dũng mãnh của quân Yên, Ngân Khánh đã thất thủ!"

Đôi mắt lạnh lẽo bỗng nhiên nheo lại, Kỳ Diên nhìn chằm chằm mật hàm trong tay.

Chương 97: Chương 94

Đây là chuyện Kỳ Diên lo lắng nhất kể từ khi hành quân, cuối cùng vẫn xảy ra.

Hai quân giao chiến đến nay, Đại Thịnh và Ô Lô đều đã hao tổn quốc lực, đúng là thời cơ tốt để Yên quốc xuất binh.

Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau.

Cũng không quá bất ngờ, đây chẳng phải là thủ đoạn của Hoắc Chỉ Chu sao.

Trong năm nay, Kỳ Diên đều bảo Ôn Tư Lập chú ý Yên quốc.

Trong tấu chương hằng tháng của Ôn Tư Lập đều có tin tức do thám tử truyền về, nói rằng Yên quốc không có gì bất thường, hơn nữa còn có lời đồn rằng Yên đế bị thương nặng, mỗi ngày đều nằm trên giường dưỡng thương.

Tất cả chẳng qua là thủ đoạn che mắt thiên hạ của Hoắc Chỉ Chu, giống như lúc trước hắn giả điên giả khùng khi bị tàn tật. Đại Thịnh và Ô Lô giao chiến, hắn ta đã sớm có ý định ngồi mát ăn bát vàng.

Ngoài xe ngựa gió rét gào thét, ngàn quân vạn mã đều dừng lại trong gió tuyết.

Kỳ Diên lạnh lùng nói: "Bản đồ địa hình."

Trần Lân trình lên bản đồ Đại Thịnh: "Chúng ta đang trên đường, tạm thời chưa có bản đồ Yên quốc."

Kỳ Diên mím chặt môi nhìn Ngân Khánh trên bản đồ.

Ngân Khánh nằm ở phía đông bắc Đại Thịnh, trên bản đồ trông giống như một cái vòi voi, dài và xa, bao vây phía đông Ô Lô. Vùng đất này giáp Ô Lô bên trái và Yên quốc bên phải, nằm giữa hai nước.

Yên quốc tấn công Ngân Khánh là để vượt qua khu vực này tiến vào Ô Lô.

Ô Lô hiện tại dễ tấn công.

Hoắc Chỉ Chu xuất binh lúc này, có tới chín phần thắng, khi đó Đại Thịnh nhất định sẽ mất đi vùng đất Ngân Khánh.

Kỳ Diên sao có thể đồng ý.

Các tướng sĩ đều phẫn nộ và nghiêm nghị, chờ Kỳ Diên hạ lệnh.

Kỳ Diên: "Bắc Địa thế nào?"

Binh sĩ đưa tin nói: "Ôn nhị tướng quân dẫn quân tấn công, không địch lại quân Yên, quân ta thương vong lớn!"

Hoắc Chỉ Chu hiểu rõ chiến lược hành quân của Ôn gia quân, cho dù Ôn Tư Hành thay đổi chiến lược, cũng không địch nổi Hoắc Chỉ Chu nay đã là đế vương.

"Các tướng sĩ nghe lệnh, lập tức đến Ngân Khánh, đoạt lại thành trì của Đại Thịnh ta."

Kỳ Diên mặc kệ Hoắc Chỉ Chu có đánh Ô Lô hay không, hắn chỉ kiên quyết không cho phép quân địch đi qua lãnh thổ Đại Thịnh.

Trần Lân: "Hoàng thượng, ngài còn về Tuyên Thành sao?"

"Đổi đường đi." Nhìn về phương hướng Đại Thịnh trong tuyết trắng mênh mông, Kỳ Diên nhìn về phía xa, trải giấy bút mực ra, viết thư

hồi âm cho Ôn Hạ.

Trong mắt hắn thoáng u ám, rõ ràng chỉ còn hai ba ngày nữa là gặp mặt.

Hắn đã thất hứa.

Trong thư của Ôn Hạ viết "Hoặc mong ngày chàng về, trăng tròn hoa nở, rực rỡ như sông Ngân".

Mà giờ đây hắn không thể về, không thể cho nàng trăng tròn và hoa nở.

Giang sơn rực rỡ như sông Ngân, cũng cần hắn đi đoạt lại.

Giữa hắn và Hoắc Chỉ Chu sớm muộn gì cũng đến bước này.

...

Phủ nha Tuyên Thành đèn đuốc sáng trưng, mọi người đang chuẩn bị cho tết Nguyên Tiêu, không khí vô cùng náo nhiệt.

Lý Giao Nguyệt tay cầm một bó hoa trà trắng vui vẻ đi qua hành lang, đến thư phòng tìm Ôn Hạ.

"Hạ Hạ, người đưa thư đưa thư cho muội rồi! Còn có cả một bó hoa nữa!" Nàng ta vừa chặn người đưa thư của Kỳ Diên ở cửa, lấy thư và hoa từ tay người đưa thư.

Ôn Hạ nhận lấy hoa, khẽ ngửi mùi hương thoang thoảng, không khỏi mím môi cười.

"Chỉ còn hai ngày nữa là về rồi, còn tặng hoa nữa." Lý Giao Nguyệt chậc chậc trêu chọc.

Ôn Hạ mở thư ra xem kỹ, nụ cười trên mặt chợt tắt, cau mày.

"Sao vậy?"

"Hoàng thượng trong thư nói Ngân Khánh gặp nạn, người phải đi một chuyến, tạm thời chưa về được."

Ngân Khánh...

Ôn Hạ sai Bạch Khấu lấy bản đồ Đại Thịnh đến.

Đợi đến khi nhìn rõ Ngân Khánh ở đâu, trong lòng nàng chấn động, ngẩng đầu lên, ánh mắt lo lắng giao nhau với Lý Giao Nguyệt. Cả hai đều nhìn rõ vùng đất này, đều có dự cảm không lành.

Không khí ngày lễ tan biến, phủ nha chìm trong u ám.

Người Ôn Hạ phái đi dò la cuối cùng cũng trở về sau hai ngày, mang theo thư từ kinh thành và Bắc Địa đưa cho nàng.

Ôn Tư Lập và Ôn Tư Hành trong thư nói, Yên quốc đã chiếm được Ngân Khánh.

Đây đã là chuyện của sáu ngày trước.

Ôn Hạ sắc mặt trắng bệch, trước đây đã từng lo lắng sẽ có ngày này, nhưng bấy lâu nay trong thư của nhị ca đều nói mọi chuyện bình an.

Nàng ngã ngồi xuống ghế, cảm thấy chân tay đều bủn rủn.

Trong tuyết trắng năm ngoái, người nhảy xuống vực vì nàng đã lớn tiếng chất vấn Kỳ Diên "Ngươi có hiểu nàng không", hắn nói nàng không muốn nhìn thấy chiến loạn, không muốn bá tánh phải tha phương cầu thực.

Nàng cứ tưởng hắn thật sự hiểu nàng, nhưng mọi chuyện đã không còn như xưa nữa.

Hoắc Chỉ Chu không phải Ôn Tư Hòa, không phải Thập Cửu, mà là hoàng đế Yên quốc.

"Hạ Hạ, muội đừng lo lắng, xem ra hoàng thượng phải thân chinh mới không về được." Lý Giao Nguyệt không biết chuyện giữa nàng và Hoắc Chỉ Chu, nghiến răng mắng: "Ve sầu thoát xác, chim sẻ rình mồi. Hoàng đế Yên quốc này thật lợi hại, bệnh cả năm trời, đợi đến khi quân ta đánh Ô Lô hết sức chống đỡ thì bệnh bỗng nhiên khỏi hẳn!"

Đúng vậy, nghe nói hắn bệnh cả năm trời.

Trong thư của Ôn Tư Lập nói, thám tử hồi báo Yên đế quanh năm nằm trên giường bệnh, trong nước vẫn như thường.

Hắn chẳng phải rất giỏi ẩn mình sao.

Giờ phút này, Ôn Hạ không biết trong lòng mình đang nghĩ gì. Nhìn chằm chằm bó hoa trà trắng trên bàn, nàng chỉ có thể hiểu rõ lập trường của mình.

Nàng tuyệt đối sẽ không để lãnh thổ mà Ôn Lập Chương bảo vệ đến c.h.ế.t rơi vào tay Yên quốc.

Kỳ Diên có lẽ biết cuối cùng nàng cũng sẽ nghe được chuyện này, thư của hắn được đưa đến vào ngày hôm sau.

Hắn muốn nàng về kinh hoặc ở lại Tuyên Thành, đừng về Bắc Địa, bảo nàng đừng lo lắng, lần này hắn thân chinh, sẽ bảo vệ lãnh thổ Đại Thịnh.

Ngày tháng từ nay trở đi, từng khoảnh khắc đều dài đằng đẵng.

Năm ngày sau, thư của Kỳ Diên gửi đến. Hắn đã dẫn quân đến Bắc Địa.

...

Trong phòng ngủ chỉ để một ngọn đèn, ánh nến vàng vọt soi sáng màn đêm lạnh lẽo.

Trong màn giường, Ôn Hạ và Lý Giao Nguyệt ngủ chung giường, nhưng cả hai đều không ngủ được.

Lý Giao Nguyệt: "Hạ Hạ, tại sao hoàng thượng lại nhiều lần nhắc đến chuyện người sẽ báo thù cho muội trong thư?"

Ôn Hạ im lặng hồi lâu, gần một năm nay Lý Giao Nguyệt bầu bạn với nàng, hai người đã sớm không còn gì giấu nhau, cũng không có gì phải giấu diếm.

"Hoàng đế Yên quốc, từng là tứ ca Ôn Tư Hòa được Ôn gia ta nhận nuôi."

Lý Giao Nguyệt trợn tròn mắt, há hốc miệng không thể tin được: "Hả? Vậy, vậy phụ thân muội?"

"...Chính là do hắn hại c.h.ế.t phụ thân ta."

Lý Giao Nguyệt lớn tiếng nguyền rủa quân địch, tức giận mắng chửi không ngừng.

Ôn Hạ mở to mắt nhìn đỉnh màn, không biết giờ này Kỳ Diên đang làm gì, chợt cảm thấy trong lòng hổ thẹn, nhớ đến quãng thời gian trước đây của nàng và Hoắc Chỉ Chu, càng thấy có lỗi với Đại Thịnh.

Gió đêm thổi qua, khiến ngọn nến lay động lập lòe.

Đêm đông gió rét tuyết rơi, Bắc Địa lạnh hơn những nơi khác.

Tuyết rơi lả tả ngoài cửa sổ, rơi trên cành cây ngọn cỏ và mái ngói trong sân, phát ra tiếng lộp bộp khe khẽ.

Trong phòng đốt than sưởi ấm áp, đèn nến sáng trưng.

Kỳ Diên ngồi ngay ngay bàn, nhìn bản đồ bố phòng trong tay, đôi mắt chưa bao giờ lạnh lùng nghiêm nghị như vậy.

Liên tục ba lần tấn công, tỉ mỉ thay đổi ba loại chiến lược, nhưng quân Thịnh đều không đánh vào được Ngân Khánh. Quân Yên phòng thủ nghiêm ngặt, ngay cả một con chim sẻ cũng không thể bay vào.

Hắn chưa bao giờ đánh giá thấp Hoắc Chỉ Chu.

Mà Hoắc Chỉ Chu quả nhiên không làm hắn thất vọng, ở tận Đông Đô mà vẫn có thể chỉ huy tỉ mỉ như vậy.

Hiện tại quân Yên đang canh giữ nghiêm ngặt Ngân Khánh, thám tử đưa mật thư về, lại có thêm hàng chục vạn quân mã rời khỏi Đông Đô Yên quốc.

Tân thiền vu Ô Lô gửi thư cầu cứu Kỳ Diên xuất binh trợ giúp, nguyện cùng Đại Thịnh liên thủ chống lại quân Yên.

Kỳ Diên không trả lời.

Hắn sao có thể giúp Ô Lô.

Đại Thịnh hiện tại không thể tiếp tục có chiến tranh quy mô lớn, lần này hắn đến là để đoạt lại Ngân Khánh.

Ôn Tư Hành ở bên ngoài xin diện kiến, Hồ Thuận mời hắn vào.

Hắn hướng Kỳ Diên hành lễ: "Đêm đã khuya, Hoàng thượng vẫn chưa an giấc?"

"Ừ, ngươi có việc gì?"

"Thấy đèn trong phòng ngài vẫn sáng, thần đến xem thử." Ôn Tư Hành nói: "Ngài hãy nghỉ ngơi sớm, chiến sự không thể nóng vội."

Kỳ Diên mím chặt môi mỏng, nhìn ngọn nến đang nhảy múa trên bàn hồi lâu.

"Ngươi đ.â.m một kiếm vào Yên đế ở chỗ nào?"

Ôn Tư Hành khẽ sững người, nhớ lại lúc ấy khí thế hừng hực xông thẳng đến Yên quốc. Khi đó Hoắc Chỉ Chu trúng một kiếm của Ôn Hạ, đang nằm trên giường tiếp kiến hắn, cũng không để cấm quân làm hại hắn.

Hoắc Chỉ Chu bảo hắn tha cho Trịnh Bân Vũ đang hấp hối, lời lẽ tha thiết, gọi hắn là nhị ca, bảo hắn cũng đ.â.m hắn một kiếm coi như báo thù.

Lúc ấy Ôn Tư Hành đau khổ vạn phần, vung kiếm xuống, rơi xuống bên cạnh cổ tay Hoắc Chỉ Chu, làm bị thương cổ tay hắn, cũng cắt đứt tay áo hắn.

Còn Ôn Tư Hành cũng cắt vạt áo, đoạn tuyệt tình nghĩa huynh đệ với hắn.

Ôn Tư Hành nói xong, Kỳ Diên ngồi ngay ngắn trên ghế thái sư, giọng nói không phân biệt vui buồn, chỉ nhàn nhạt hỏi: "Hiện giờ hối hận không?"

Hối hận.

Đương nhiên hối hận.

Ôn Tư Hành đã đánh giá cao tình nghĩa huynh đệ của bọn họ, hắn cho rằng Hoắc Chỉ Chu sẽ không xuất binh đánh Đại Thịnh, hơn nữa còn không màng đến tính mạng của Ôn gia quân.

Ôn Tư Hành cụp mắt xuống.

Kỳ Diên khép bản đồ chiến lược trên bàn: "Yên đế là người mưu lược, có tài đế vương, hắn đã đánh chiếm được Ngân Khánh lại đi đánh Ô Lô, chắc chắn là đã chuẩn bị đủ thực lực mới dám đến đánh."

Đối với đối thủ, Kỳ Diên phân tích đúng sự thật, giọng nói trầm ổn vang lên trong đêm khuya tĩnh mịch.

"Hắn đã có ý định chiếm lấy Ô Lô thì sẽ không nhường Ngân Khánh. Nơi này Đại Thịnh không thể mất, nếu không mấy năm sau, hoặc trăm năm sau, ngươi ta đều là tội nhân của Đại Thịnh."

Ai cũng hiểu rõ đạo lý sâu xa này.

Mắt Ôn Tư Hành đỏ ngầu, chắp tay sau lưng nắm chặt nắm đấm.

Kỳ Diên vuốt ve chiếc nhẫn ngọc bích trên ngón tay cái, giọng nói dịu dàng hơn vài phần: "Hạ Hạ đã hồi âm cho ngươi chưa?"

"Ừm, muội ấy vẫn muốn ở lại Tuyên Thành."

Kỳ Diên trước đó đã viết thư bảo Ôn Hạ tốt nhất là nên hồi kinh, bảo Ôn Tư Hành khuyên nàng ấy. Tuy rằng Hoắc Chỉ Chu sẽ không tệ bạc như Đạt Tư, nhưng có chuyện xảy ra trước đó, hắn vẫn sợ Ôn Hạ gặp nguy hiểm lần nữa.

Chỉ là Ôn Hạ không muốn hồi kinh, muốn ở lại Tuyên Thành, nơi gần với cả Bắc Địa lẫn Ô Lô, giống như có thể ở bên cạnh Kỳ Diên, Ôn Tư Lai, Ôn Tư Hành vậy.

Kỳ Diên mím chặt môi mỏng, có vẻ bất đắc dĩ.

Ôn Tư Hành: "Hoàng thượng hãy nghỉ ngơi sớm đi, thần cáo lui."

Kỳ Diên gật đầu.

Đêm khuya vạn vật yên tĩnh, nhưng hắn vẫn không có ý định ngủ, khoác áo choàng lên người rồi đi ra ngoài, đi dạo trong sân.

Khu nhà này được xây dựng rất tinh xảo, có mật đạo, công sự phòng ngự, vọng lâu và các cơ quan ở khắp nơi. Là do Ôn Lập Chương đích thân xây dựng.

Ôn Lập Chương đã xây dựng những khu nhà như thế này ở mỗi cửa ải biên giới, chính là để đề phòng có một ngày ngoại địch xâm lược.

Nơi này là Kỳ Khương, gần Ngân Khánh nhất, mười chín năm trước, Bắc Địa rộng lớn thuộc về lãnh thổ của Yên quốc, là Ôn Lập Chương đã đánh hạ mảnh đất này.

Giờ phút này Kỳ Diên đi trên từng tấc đất này, đều không khỏi cảm thấy khâm phục từ tận đáy lòng.

Đối với Ôn Lập Chương, thù hận kia đã lặng lẽ biến thành sự khuất phục.

Hắn từng trải qua chiến trường, mới biết đánh hạ giang sơn không dễ dàng.

Kỳ Diên không buồn ngủ, bảo Hồ Thuận cầm đuốc đi vào mật đạo.

Mật đạo thông ra ngoại ô, dài đến ba mươi dặm.

Trần Lân dọn dẹp cửa thông đạo, đưa tay đỡ Kỳ Diên.

Kỳ Diên đứng giữa đêm đen tĩnh mịch, nhìn xung quanh vùng ngoại ô hoang vu, bỗng nhiên nảy ra một ý tưởng.

Gió lạnh thấu xương, tuyết rơi càng lúc càng dày, rơi trên người tạo cảm giác nặng nề.

Kỳ Diên quay trở lại mật đạo, về thư phòng triệu Ôn Tư Hành đến.

"Vọng lâu phòng ngự ở Ngân Khánh cũng có cấu tạo như thế này sao?"

Ôn Tư Hành đáp đúng vậy.

Kỳ Diên nói: "Nếu từ mật đạo đào thêm ra ngoài, vào trong Ngân Khánh thì sao?"

Ôn Tư Hành sửng sốt, vội nói: "Có thể làm được, chỉ là đào mật đạo rất tốn thời gian, không phải chuyện một sớm một chiều."

"Chỉ là thêm một cách, không nhất định phải dựa vào nó." Kỳ Diên nói: "Yên đế rất hiểu rõ chiến lược của Ôn gia quân, lại nắm rõ địa hình Bắc Địa, Ngân Khánh nhất thời khó mà công phá. Thêm một cách là thêm một cơ hội."

Ôn Tư Hành lĩnh mệnh đi làm.

Kỳ Diên lúc này mới đi ngủ.

Dưới gối hắn có một chiếc khăn tay lụa trắng, trên đó thêu chữ "Hạ" của Ôn Hạ.

Kỳ Diên cũng không biết từ lúc nào đã nhiễm phải tật xấu này, thích trùm chiếc khăn tay lụa này lên mặt khi ngủ.

Lụa trơn bóng mềm mại, trùm lên sống mũi và môi mỏng cũng không ảnh hưởng đến hô hấp, thậm chí sau khi giặt nhiều lần vẫn có thể ngửi thấy mùi hoa lan trắng thoang thoảng. Từ khi ở trong quân doanh, mỗi đêm hắn đều dựa vào thứ này để ngủ.

Mấy ngày sau, quân Đại Thịnh lại thay đổi chiến lược tấn công Ngân Khánh, bị quân Yên chiếm đóng trên cao điểm phòng thủ nghiêm ngặt đẩy lùi.

Hỏa cầu và mũi tên dày đặc kia khiến Ôn gia quân xông pha liều c.h.ế.t đều bỏ mạng nơi sa trường.

Chương 98: Chương 95

Chiến sự không có chút tiến triển nào, Kỳ Diên càng ngày càng nghiêm nghị lạnh lùng, không còn nở nụ cười nữa.

Hắn cầm lấy bản đồ Đại Thịnh và Yên quốc, cả ngày vùi đầu vào sổ sách.

Tin tức từ chiến trường truyền về Tuyên Thành, luôn cách nhau vài ngày.

Mỗi lần nhìn thấy tin tức thất bại liên tiếp trong thư, Ôn Hạ luôn tự an ủi mình rằng đây là tin tức của mấy ngày trước rồi, Bắc Địa hôm nay nhất định sẽ có tin thắng trận. Đáng tiếc mỗi lần nhận được thư đều không có tin tức gì tốt.

Lý Giao Nguyệt nhíu chặt mày, giống như Ôn Hạ, nàng rất lo lắng về chiến sự hiện nay: "Nếu Yên quốc đánh hạ Ô Lô, sau này Ngân Khánh cũng là lãnh thổ của bọn họ, vậy Yên quốc chính là quốc gia lớn nhất, mấy chục năm sau sẽ quay đầu đánh Đại Thịnh sao?"

Ôn Hạ ngồi trong thư phòng, nhìn lá thư báo tin thất trận, mày liễu nhíu chặt, trong mắt phượng ngưng tụ một vùng u sầu.

Kỳ Diên sẽ không khoanh tay đứng nhìn, cam tâm làm tội nhân thiên cổ.

Nhưng thực lực của Đại Thịnh hiện nay lại không địch nổi Yên quốc.

Nếu như trước khi giao chiến với Ô Lô, quốc lực Đại Thịnh còn dồi dào, Yên quốc không dám manh động.

Hiện tại Hoắc Chỉ Chu đã chọn đúng thời điểm để khai chiến.

Nàng mấy ngày liền ăn không ngon ngủ không yên, mỗi ngày chỉ ăn vài miếng thức ăn đã buông đũa.

Lý Giao Nguyệt khuyên nhủ: "Muội lo lắng cho Hoàng thượng cũng không thể không ăn cơm, ăn thêm chút nữa đi."

"Ta không chỉ lo lắng cho Hoàng thượng." Ôn Hạ lắc đầu, nhìn Lý Giao Nguyệt có chút muốn nói lại thôi.

"Hoàng thượng viết thư khuyên muội hồi kinh, hắn sợ muội lại gặp chuyện không may. Hạ Hạ, chúng ta hồi kinh đi thôi."

Ôn Hạ suy nghĩ rồi lắc đầu: "Nguyệt Nguyệt, ta phái người hộ tống tỷ hồi kinh đi." Nhìn Lý Giao Nguyệt, Ôn Hạ cảm thấy áy náy trong lòng.

Lý Giao Nguyệt ở Bắc Địa bầu bạn với nàng đã gần một năm rồi, Ôn Hạ không nỡ làm lỡ nàng: "Đều là ta làm lỡ tỷ..."

"Nói gì mà làm lỡ, cả đời này ta chỉ gả cho đại ca muội, dù sao đại ca muội cũng không có ý với ta, ta cũng không vừa mắt ai khác, ta hồi kinh chỉ sợ lại bị người nhà lải nhải thôi. Thà như vậy ta còn thích ở bên cạnh muội hơn." Lý Giao Nguyệt vừa nói vừa giúp nàng thu dọn văn thư trên bàn.

Ôn Hạ cảm động trong lòng: "Đợi chúng ta đánh thắng trận rồi hồi kinh, ta nhất định sẽ tác hợp tỷ và đại ca ta thật tốt."

Hai người nhìn nhau cười, trong bầu không khí nghiêm nghị của chiến sự hiếm khi có được một chút vui vẻ.

Thời gian ngày ngày trôi qua, chiến trường không có tin chiến thắng truyền về, Kỳ Diên nói với nàng trong thư bảo nàng đừng lo lắng, hắn tự có kế sách.

Ôn Tư Lập nhận được thư Ôn Hạ gửi đến, trong thư nói rõ mọi điều về tình hình do thám tử Yên quốc điều tra được.

Trong thư có viết, Hoàng đế Yên quốc là người biết trọng dụng người tài, dùng ân uy song toàn, tinh thông binh pháp. Yên quốc bây giờ đã không còn là tiểu quốc phải nhìn sắc mặt người khác như trước nữa, quốc thế đang cực kỳ cường thịnh.

Chớp mắt, Ôn Hạ nhìn chằm chằm vào những dòng chữ này, nhất thời ngẩn người.

Tấu chương của các huyện do Quận thủ Thường Thiện Trị đưa tới vẫn còn đang chờ nàng xem xét, Ôn Hạ ngồi ngay ngắn trước án thư, cứ thế xem cho đến khi màn đêm buông xuống.

Lúc Lý Giao Nguyệt vào trong, Hương Sa đang canh giữ ở cửa vẻ mặt đầy lo lắng. Lý Giao Nguyệt hỏi: "Hạ Hạ vẫn còn đang bận sao?"

"Hoàng hậu nương nương đã ngồi trước án thư hai canh giờ rồi, lúc này xem mệt quá nên ngủ thiếp đi, nô tỳ không nỡ đánh thức nương nương."

Lý Giao Nguyệt nhẹ nhàng tiến lên, Ôn Hạ gục trên bàn, tóc mai hơi rối, nhắm mắt ngủ, tiếng hít thở mang theo chút nặng nề của sự mệt mỏi.

Lý Giao Nguyệt sức lực lớn, không cần Trứ Văn tới, nàng cúi người bế ngang Ôn Hạ về phòng ngủ.

Tiếng động cực kỳ nhỏ vẫn đánh thức Ôn Hạ, một đôi mắt đẹp trong veo mang theo vẻ mơ màng vừa tỉnh ngủ, nhìn chằm chằm Lý Giao Nguyệt.

"Ta ngủ thiếp đi mất rồi, Nguyệt Nguyệt tỷ mau thả ta xuống." Ôn Hạ lo lắng Lý Giao Nguyệt không bế nổi nàng.

"Muội nên nghỉ ngơi rồi." Lý Giao Nguyệt đặt Ôn Hạ lên giường, gọi Bạch Khấu và Hương Sa đến hầu hạ nàng rửa mặt.

Ôn Hạ không tranh cãi với họ, dù sao thì công việc cũng đã xử lý xong.

Kỳ thực hiện tại nàng cũng không cần phải ở lại biên quan này nữa, việc an trí sau chiến tranh ở Đàm Thành quan đã sớm đâu vào đấy, bá tánh đã trở lại cuộc sống bình thường, nàng ở lại đến hôm nay, có lẽ chỉ là vì những bức thư mỗi ngày kia thôi.

Thư của Kỳ Diên mỗi ngày.

Lúc ban đầu, bọn họ chỉ viết trong thư về những điều mình thấy, những việc mình trải qua mỗi ngày.

Sau đó, bọn họ viết cho nhau về thời tiết. Là mưa xuân như tơ, gió nhẹ như lan, là lá thu rơi rụng, tuyết đông trong veo...

Ôn Hạ không biết từ lúc nào đã quen với thư của Kỳ Diên.

Nàng nhớ tới Du Dao đã nói với nàng trong thư, rằng chia sẻ chính là yêu, là lãng mạn, là quan tâm.

Nàng không hiểu.

Nàng chẳng qua chỉ là muốn viết những điều mình thấy vào trong thư mà thôi.

Nhưng hơn một tháng trước khi biết Kỳ Diên sắp trở về, nàng quả thực rất vui, chuẩn bị trang hoàng lại phủ đệ, để hắn đón một cái Tết Nguyên Tiêu thật vui vẻ.

Mà giờ đây biết hắn kiên quyết trấn giữ bên ngoài Ngân Khánh, nàng sẽ lo lắng, thậm chí muốn làm gì đó cho trận chiến này.

Các nha hoàn hầu hạ nàng ngủ, nhưng Ôn Hạ lại không ngủ được.

Bên gối, Lý Giao Nguyệt đang ngủ say, tiếng hít thở đều đều, Ôn Hạ trở mình, thật lâu sau mới ngủ được.

Nàng lại mơ thấy Kỳ Diên trong mơ.

Kỳ Diên đầy người máu.

Nàng hét lớn một tiếng "Đừng", rồi tỉnh dậy từ cơn ác mộng này.

"Hạ Hạ?" Lý Giao Nguyệt vội vàng ngồi dậy vỗ lưng Ôn Hạ.

Ôn Hạ ôm n.g.ự.c thở hổn hển, tóc mai ướt đẫm mồ hôi.

"Ta mơ thấy hắn, hắn..."

"Muội mơ thấy hắn thua trận sao?"

Ánh mắt Ôn Hạ chứa đầy sợ hãi: "Ta mơ thấy Yên đế giương cung b.ắ.n tên, mũi tên đó..." Mũi tên đó xuyên qua n.g.ự.c Kỳ Diên.

Sắc mặt Ôn Hạ trắng bệch, nằm xuống, nhưng không tài nào ngủ lại được.

Lý Giao Nguyệt nói những lời an ủi, bảo nàng đừng lo lắng như vậy.

Ôn Hạ cuối cùng cũng không giấu giếm nữa: "Nguyệt Nguyệt, ta luôn cảm thấy lần này không giống trước." Nàng không nói rõ được cảm giác trong lòng, chỉ mong tất cả đều là ảo giác.

"Kể từ khi chiến sự xảy ra, Yên đế vẫn luôn ở Đông Đô khống chế mọi việc ở biên quan. Ô Lô từng bước bị hắn chiếm lấy, Ngân Khánh thì hắn cứ thủ vững không đánh, ta lo hắn sẽ chọn thời cơ chủ động tấn công Bắc Địa."

Lý Giao Nguyệt lắc đầu nói sẽ không đâu, Yên quốc không có sức lực để đánh hai nước cùng lúc, nàng trêu chọc: "Muội cũng hiểu Yên đế."

Ôn Hạ nói: "Có lẽ cũng hiểu đôi chút, ta từng suýt nữa đã đồng ý gả cho hắn."

Lý Giao Nguyệt ngạc nhiên đến ngây người.

Ôn Hạ kể với nàng về chuyện cũ ngắn ngủi kia, trong lòng chỉ còn lại áy náy.

"Những ngày này ta đang nghĩ, nếu ta tự mình đi cầu xin hắn, liệu hắn có tha cho Ngân Khánh hay không."

"Muội đừng có ngốc!" Lý Giao Nguyệt nói: "Hoàng đế lòng dạ khó đoán, muội có thể đoán được sao? Con người này đã thay đổi từ lâu rồi!"

Đây đương nhiên cũng là điều Ôn Hạ lo lắng, những ngày qua nàng vẫn luôn do dự, muốn tự mình đi cầu kiến Hoắc Chỉ Chu, để hắn tha cho Ngân Khánh. Nhưng nàng lại nghĩ, làm vậy là nàng có lỗi với Đại Thịnh, dù sao hiện tại nàng vẫn là Hoàng hậu, làm vậy Kỳ Diên cũng sẽ không đồng ý.

Hơn nữa, nàng căn bản không nghĩ tới điều kiện của Hoắc Chỉ Chu, chẳng lẽ hắn đưa ra điều kiện gì nàng cũng sẽ đồng ý sao?

Đương nhiên là không rồi.

Hắn đã hại c.h.ế.t cha nàng.

Ôn Hạ dần tỉnh táo lại, cũng không còn rối rắm chuyện này nữa.

Ngày tháng cứ thế trôi qua.

Xuân về, cỏ cây đ.â.m chồi nảy lộc, đất trời cuối cùng cũng có một mảnh sinh cơ bừng bừng.

Đầu tháng ba, Ôn Hạ cuối cùng cũng nhận được thư của Kỳ Diên.

Trong thư toàn là tin tốt.

Kỳ Diên từ phía đông bao vây Nam quan của Yên quốc, chia ba mặt tấn công các cửa ải trọng yếu biên giới Yên quốc, dẫn quân Yên phân tán binh lực, quân Thịnh dưới sự chỉ huy của Kỳ Diên đã công phá Ngân Khánh, hiện tại hai quân đang giao chiến kịch liệt.

Trận này là do Hoắc Chỉ Chu đích thân dẫn quân.

Ôn Hạ vừa lo lắng vừa mong chờ, nhưng hai ngày sau lại nhận được tin chiến thắng.

Quân ta công phá Ngân Khánh, liều c.h.ế.t chiến đấu với quân Yên, đã chiếm lại được nửa thành.

Lý Giao Nguyệt thấy Ôn Hạ mắt đỏ hoe, lo lắng hỏi: "Rốt cuộc là tin tốt hay tin xấu vậy?"

"Là tin tốt, quân Thịnh đã đánh tới Nhai Bi hương, xây dựng phòng tuyến từ đó, đẩy lui quân Yên ra khỏi phòng tuyến!"

Ôn Hạ và Lý Giao Nguyệt đều kích động đến đỏ hoe mắt.

Ba tháng lo lắng thấp thỏm, hai người ăn ngủ không yên, chẳng phải chính là chờ đợi ngày này sao.

Ngoài tin chiến thắng, Kỳ Diên còn viết trong thư rằng Ôn Hạ không cần phải ở lại vùng đất biên ải lạnh lẽo này nữa, đã lệnh cho Ôn Tư Lập đích thân tới đón nàng hồi kinh.

Kỳ Diên đã quyết tâm, đại ca phải rời khỏi chính sự ở kinh thành, lặn lội đường xa tới Tuyên Thành, Ôn Hạ vốn không muốn làm phiền hắn, giờ phút này dù vẫn còn lo lắng cho chiến sự ở Ngân Khánh, cũng chỉ có thể đồng ý với Kỳ Diên hồi kinh trước. Nàng không muốn trở thành nỗi lo lắng của Kỳ Diên.

Nàng mài mực viết thư trả lời Kỳ Diên.

Ôn Tư Lập cũng đến Tuyên Thành vào ngày hôm sau.

Đầu xuân đất trời như mới, hoa nở rực rỡ trong sân, cảnh sắc xanh tươi, hương thơm ngào ngạt.

Ôn Tư Lập bước vào sân phủ nha, hai năm làm Tể tướng đã tôi luyện hắn thêm phần thông tuệ trầm ổn, gương mặt cứng rắn nghiêm nghị, mãi đến khi nhìn thấy Ôn Hạ mới dịu lại. Đã lâu không gặp, trong mắt hắn chỉ có sự cảm động của một người anh, người cha.

Ôn Hạ vui mừng gọi: "Đại ca!"

Ôn Tư Lập không câu nệ lễ tiết, sau khi hành lễ quân thần xong liền ôm nàng vào lòng, nhẹ nhàng vỗ vai nàng, trong mắt chỉ có thương xót.

"Một năm nay muội chịu khổ rồi."

Ôn Hạ lắc đầu: "Muội không sao, ngược lại là Nguyệt Nguyệt đã chịu khổ cùng muội ở biên quan, tỷ ấy với muội tình như tỷ muội, thay muội chịu lạnh, giúp muội làm việc, muội chẳng có gì để báo đáp tỷ ấy cả."

Lý Giao Nguyệt đứng bên cạnh, nhìn hai huynh muội đoàn tụ, lại nghe thấy Ôn Hạ nói vậy, liền giả vờ thoải mái liếc xéo Ôn Tư Lập một cái, nhưng lại lặng lẽ quan sát vẻ mặt của hắn.

Ôn Tư Lập nhìn sâu vào Lý Giao Nguyệt, ấn tượng ban đầu dường như cũng khác với hiện tại: "Đa tạ Quận chúa, sau khi hồi kinh, Ôn gia nhất định sẽ đích thân đến phủ tạ ơn."

Ôn Tư Lập đi thẳng vào vấn đề: "Muội đã cai quản Đam Thành quan sau chiến tranh rất tốt, Hoàng thượng lo lắng Yên đế sẽ mượn chuyện của muội mà gây sự. Hiện giờ Bắc địa đã không còn an toàn, mẫu thân và Sơ Nhi đã vào kinh đô, muội cũng nên nghe theo ý của Hoàng thượng, cùng ta hồi kinh trước."

Ôn Hạ gật đầu: "Để đại ca đích thân chạy tới một chuyến, Hạ Hạ thật hổ thẹn."

"Không sao. Hạ Hạ của ta đã trưởng thành rồi." Ôn Tư Lập nhìn nàng, mỉm cười.

Ôn Hạ mười chín tuổi, càng thêm xinh đẹp động lòng người, dưới hàng lông mày thanh tú, đôi mắt đẹp dịu dàng chứa đựng cả non sông gấm vóc, không còn là dáng vẻ con gái nhỏ yếu đuối ngày xưa, cử chỉ đều là vẻ đẹp đoan trang khuynh quốc khuynh thành.

Sơn hà tan vỡ, dân sinh điêu tàn.

Quốc thái dân an, rực rỡ như sông Ngân.

Đều đủ để thay đổi tâm cảnh và dung mạo nàng hiện tại.

Ôn Tư Lập nói: "Hoàng thượng đã công phá ba trọng trấn của Yên quốc, kiểm soát khu vực nguồn nước quan trọng ở Nam Châu của Yên quốc, Yên đế sẽ phải kiềm chế, giờ muội có thể yên tâm rồi."

Ôn Hạ mỉm cười gật đầu, sai Bạch Khấu bọn họ đi chuẩn bị bữa tối.

Ôn Tư Lập quyết định sáng sớm ngày mai sẽ rời khỏi Tuyên Thành, không biết tin tức từ miệng nha dịch nào truyền ra, khiến bách tính trong thành đều xếp hàng bên ngoài phủ nha, xách theo rau dưa và gà vịt nhà mình, nhất định phải tặng cho Ôn Hạ.

Bên ngoài phủ nha có Ôn gia quân canh giữ, Ôn Hạ ra ngoài tạ ơn bách tính, bọn họ đều nói "Hoàng hậu nương nương lên đường bình an, Hoàng hậu nương nương trường thọ trăm tuổi".

Ôn Hạ cảm động trong lòng, vạt áo dài lướt qua dính đầy bụi bặm, nhưng chúng lại chẳng hề dơ bẩn, giống như những đám mây điểm xuyết.

Trở về phòng, Ôn Hạ không buồn ngủ, thay một bộ váy dài mỏng manh, thừa dịp ánh trăng, thong thả bước ra sân.

Tay áo mềm mại bay theo gió, eo thon mềm mại, uyển chuyển di động, dưới ánh trăng vẽ nên một bóng hình tuyệt đẹp.

Lý Giao Nguyệt từ trong phòng đi ra, nhìn cảnh tượng này hồi lâu ngẩn ngơ, ngồi trên ghế do Hương Sa mang tới, thậm chí không dám chớp mắt.

Từ trước đến nay, mỗi khi hậu cung có yến tiệc, nàng ta luôn thích nhảy múa theo tiếng đàn của Vương Oánh, nhưng điệu múa của nàng ta lại giống như tạp kỹ, nào có được như bóng dáng Ôn Hạ trước mắt khiến người ta khó quên.

Cả sân thơm ngát, bóng dáng xinh đẹp dưới ánh trăng như tiên nữ giáng trần.

Điệu múa của Ôn Hạ không hề dung tục, không hề lấy lòng, giống như một con chim công sống động đang vui vẻ xòe cánh.

"Sao ta chưa từng thấy Hạ Hạ biết nhảy múa?" Lý Giao Nguyệt kinh ngạc hỏi Hương Sa.

Hương Sa nhìn bóng dáng nữ tử trong sân cũng chìm đắm trong sự ngẩn ngơ, mỉm cười đáp: "Nương nương từ nhỏ đã biết nhảy múa, khi đó người không vui, nhìn thấy đứa trẻ tới phủ nhảy múa, rất thích điệu múa đó, liền giữ đứa trẻ lại để học."

Ôn Hạ chín tuổi mỗi ngày đều bầu bạn với vũ đạo, với tiếng đàn, giấu hết mọi điều không vui vào trong những điệu múa đó.

"Sau đó, Nương nương vào cung, liền không nhảy múa nữa, nói thân là Hoàng hậu nên đoan trang thận trọng." Hương Sa vô cùng tiếc nuối trong mắt.

Ôn Hạ đã lâu không nhảy múa, động tác xoè cánh cuối cùng chưa kịp thu lại, thân thể loạng choạng một cái, bị Lý Giao Nguyệt chạy tới đỡ lấy.

Đêm trăng hoa, hương thơm thoang thoảng.

Khuôn mặt trắng nõn ửng đỏ, Ôn Hạ thở nhẹ, mỉm cười hỏi Lý Giao Nguyệt: "Vừa rồi có chỗ nào chưa được không? Ta đã lâu không nhảy, đều bị lụt nghề rồi."

"Nào có chỗ nào chưa được, quả thực là tiên nữ trên trời giáng xuống!"

Ôn Hạ khẽ mỉm cười.

"A không chịu nổi, muội đừng cười với ta như vậy!" Lý Giao Nguyệt bế Ôn Hạ kiểu công chúa, ôm ngang nàng trở về phòng: "Ta không muốn thích tên đại ca lạnh lùng kia nữa, ta thích nữ tử cũng không tệ, mau trở về để ta hôn một cái!"

Ôn Hạ và Hương Sa, Bạch Khấu đều bị chọc cười.

Đêm nay, nàng mệt mỏi nhưng trọn vẹn chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, Ôn Tư Lập đã chuẩn bị xong đội ngũ hồi kinh, Ôn Hạ cũng thu dọn ổn thoả, đứng dậy bước ra khỏi cửa phòng.

Một đoàn người đang định lên xe ngựa, bên ngoài phủ nha truyền đến tin cấp báo từ Bắc địa, trực tiếp đưa đến tay Ôn Tư Lập - vị tả tướng.

Ôn Tư Lập mở thư ra xem, lông mày càng lúc càng cau lại.

"Đại ca?" Ôn Hạ lo lắng hỏi: "Trong mật hàm nói gì?"

"Hoàng thượng trúng kế gặp nạn..." Ôn Tư Lập đưa thư cho Ôn Hạ.

Ôn Hạ đọc từng dòng chữ, sắc mặt tái nhợt, hai tay run rẩy.

Kỳ Diên chiếm được Nhai Bi hương liền chọn địa thế có lợi để bày trận, dụ quân Yên vào trận, đánh tan địch quân. Quân Yên rút lui trăm dặm, quân Thịnh tấn công lần thứ hai lại bị phục kích, bốn phương tám hướng đều là mai phục, quân Thịnh trúng kế.

Đây là kế dẫn quân vào tròng mà Hoắc Chỉ Chu trả lại cho Kỳ Diên.

Mà trên bầu trời, chim ưng đen chao liệng trên quân Thịnh, tám vạn tinh binh toàn quân bị diệt, Kỳ Diên cũng biến mất trong Ngân Khánh nhỏ bé này.

Chương 99: Chương 96

Đây là chuyện xảy ra đêm hôm kia, hôm nay tám trăm dặm cấp tốc truyền về.

"Ta phải đi cứu hắn." Mắt Ôn Hạ ươn ướt, "Đại ca, ta phải đi Ngân Khánh!"

"Không được, chiến trường nguy hiểm." Ôn Tư Lập nói hắn và Thái hậu sẽ phái binh tới Ngân Khánh, Ôn Tư Hành nhất định cũng sẽ đi thương lượng với Hoắc Chỉ Chu, có Ôn Tư Hành ra mặt, có lẽ có thể cứu được Kỳ Diên.

"Nhưng Hoàng thượng hiện giờ sống c.h.ế.t ra sao cũng không biết. Còn nữa, tứ ca hiện giờ đã không còn là Ôn Tư Hòa nữa, hắn làm sao còn nghe lời nhị ca."

"Vậy muội đi là có thể cứu được Hoàng thượng?"

Ôn Hạ nói: "Có thể."

Nàng biết rõ tình cảm của Hoắc Chỉ Chu dành cho nàng, nếu chiến tranh thật sự đã đến bước đường cùng, nếu còn có thể thay đổi, nàng chỉ có thể nghe theo điều kiện của Hoắc Chỉ Chu.

Ôn Tư Lập lo lắng cho sự an nguy của nàng, Lý Giao Nguyệt lại rất hiểu nàng, bảo Ôn Tư Lập đồng ý để Ôn Hạ rời đi.

Ôn Tư Lập tức giận nói: "Huynh không đồng ý!" Hắn là người từng ra trận, hiểu rõ sự nguy hiểm trong đó.

Ôn Hạ nói: "Ta là Hoàng hậu, mệnh lệnh của Hoàng hậu tả tướng dám không nghe?" Nàng đã quyết định, nghiêm túc nói: "Mời đại ca chuẩn bị một đội tinh binh cho ta điều khiển."

Vân Nặc ở bên cạnh cũng nói nhất định sẽ bảo vệ nàng chu đáo.

Quyết tâm của Ôn Hạ không thể lay chuyển, thời gian không thể trì hoãn, Ôn Tư Lập không khuyên được nàng nữa, điều động tinh binh, sắp xếp cả tử sĩ đắc lực nhất của Ôn gia cho nàng, lo lắng nhìn nàng rời đi.

Trên đường đi không hề dừng lại, Ôn Hạ không dám chậm trễ thời gian.

Xa xa ruộng đồng nối tiếp nhau, khắp nơi đều tràn ngập sắc xanh của mùa xuân, rõ ràng là thời điểm tốt đẹp khải hoàn trở về.

Ôn Hạ bỗng nhiên hiểu rõ lời của Du Dao, nếu không có để ý, sao có thể trong một năm qua viết nhiều thư từ như vậy.

Nàng chỉ biết rõ ràng, nàng không muốn Kỳ Diên chết.

...

Trong rừng núi rậm rạp, lá xanh dính đầy m.á.u đông lại, sâu trong bụi cỏ dày đặc ẩn giấu một thân thể, đó là Kỳ Diên mặc áo giáp.

Gò má anh tuấn của hắn vùi hết trong bụi cỏ, ánh sáng loang lổ chiếu lên người hắn, mí mắt nhắm chặt cuối cùng cũng chuyển động.

Mở mắt ra, Kỳ Diên chỉ nhìn thấy bụi cỏ xanh um tùm, ký ức lúc này cũng ùa về trong đầu.

Quân Yên chạy tới hai trăm dặm, nơi đó địa thế hiểm yếu, Kỳ Diên cố ý bức bọn họ rút lui vào trong đó để mai phục, hắn đích thân

chinh phạt, muốn một lần đánh lui Hoắc Chỉ Chu cuối cùng cũng đích thân ra trận.

Nhưng không ngờ đó lại là kế của hắn. Quân Đại Thịnh vừa vào lãnh địa đã bị bao vây toán bộ, hai đội tinh binh hộ tống Kỳ Diên rút lui, nhưng lại bị hắc ưng trên đỉnh đầu bám riết không tha.

Lúc đó, màn đêm dày đặc đến mức không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì, chỉ có hắc ưng vẫn bám theo.

Kỳ Diên ghìm cương ngựa dừng lại, mất nội lực nên ngay cả thính giác cũng kém đi nhiều, hắn nín thở đợi chờ hồi lâu, cuối cùng cũng xác định được phương hướng, giương cung b.ắ.n trúng hắc ưng đang lượn vòng trên đỉnh đầu. Khi thúc ngựa chạy về phía trước, hắn lại lao vào chỗ trống không, may mà Trần Lân đã không chút do dự đuổi theo bảo vệ hắn.

Kỳ Diên chống tay ngồi dậy, toàn thân đau đớn như bị xe nghiền qua, lúc này mới nhìn thấy Trần Lân nằm trên mặt đất cách đó không xa. Bên cạnh Trần Lân còn có mấy con sói nằm bất động.

Kỳ Diên ngửi thấy mùi thịt thối trong không khí, những con sói đó không phải mới chết, ngửi mùi này, e rằng đã qua mấy ngày rồi.

Kỳ Diên cố gắng đứng dậy, thân hình cao lớn loạng choạng dưới bóng cây, khi ngã xuống, chiếc khăn tay trong tay áo rơi xuống bụi cỏ.

Hắn cẩn thận nhặt chiếc khăn tay màu trắng ánh trăng này lên, vết m.á.u trên tay lại vô tình làm bẩn tấm lụa sạch sẽ. Ánh mắt sâu thẳm thoáng qua một tia ôn nhu, hắn lảo đảo đi về phía Trần Lân đang nằm trên mặt đất.

Gió xuân thổi qua, mặt trời đỏ rực trên bầu trời từ từ lặn xuống, ánh chiều tà bao phủ khắp đất trời rộng lớn.

…

Trong doanh trại quân Đại Thịnh ở Ngân Khánh, Ôn Hạ đội mũ trùm đầu bước vào trướng soái.

Áo giáp, bội kiếm dự phòng, long bào của Kỳ Diên đều được treo trên tường, nhưng chiếc ghế thái sư kia lại không còn bóng dáng hắn nữa.

Sự xuất hiện của nàng khiến các tướng lĩnh biết chuyện có chỗ dựa tinh thần, rõ ràng nàng chỉ là một nữ nhi yếu đuối.

Ôn Hạ mở lời hỏi phó tướng trong quân, bọn họ trả lời vẫn chưa tìm thấy tung tích của Kỳ Diên.

Nàng vội vã đến nơi này mất bốn ngày, bốn ngày này vậy mà không có một chút tin tức nào của Kỳ Diên.

"Các tướng đã phái binh lực đi tìm tung tích của Hoàng thượng, quân Đại Thịnh cũng đang tìm Hoàng thượng, hắc ưng của bọn họ mỗi ngày đều bay qua bầu trời." Vị phó tướng cau mày nói: "Hiện nay trong quân lòng người hoang mang, Hoàng thượng một ngày chưa về, các tướng sĩ e rằng một ngày khó có thể vực dậy tinh thần."

Mấy vị phó tướng bẩm báo mấy ngày nay trong quân lại phát động hai lần tấn công, đều thất bại trước thế tấn công của quân Yên.

"Yên đế thân chinh, hắn ta tác chiến rất gian xảo, binh pháp mà phụ thân trước đây viết có hai mươi lăm kế, mưu kế của Yên đế còn hơn thế nữa."

Tuy Hoắc Chỉ Chu thân chinh, nhưng ngồi trong xe ngựa không lộ diện, hai quân cách nhau cũng xa, những lão tướng này cũng không nhìn rõ người bên địch chính là tứ công tử nhà họ Ôn trước đây.

"Nhị ca ta đâu?"

“Tướng quân đang trấn thủ tiền tuyến, mạt tướng sẽ phái người đi báo cho tướng quân biết Hoàng hậu nương nương đã đến.”

“Không cần, tạm thời đừng nói cho huynh ấy biết, cũng đừng truyền ra chuyện bản cung đã đến doanh trại. Các vị tướng quân vất vả rồi, lui xuống trước đi.”

Ôn Hạ ngồi xuống ghế thái sư, bảo Hồ Thuận trải giấy bút, nhìn bản đồ Đại Thịnh, cầm bút viết lên thánh chỉ màu vàng.

Nàng muốn trao đổi với Hoắc Chỉ Chu, dùng quân Đại Thịnh đánh hạ hai trong số các thành trì của Ô Lô để đổi lấy Ngân Khánh.

Cổ tay nàng hơi run rẩy, quyết định như vậy không phải là điều nàng nên làm, nàng thậm chí không biết làm như vậy có đúng hay không.

Nhưng nghe các tướng lĩnh và Hồ Thuận kể về tình hình chiến sự ba tháng nay, nàng rất rõ quyết tâm không chịu nhượng bộ của Hoắc Chỉ Chu, cũng rõ quyết tâm chiến đấu đến cùng của Kỳ Diên.

Cứ tiếp tục như vậy, quốc lực Đại Thịnh không chống đỡ được bao lâu, thất bại là chuyện sớm muộn.

Viết xong thánh chỉ minh ước, Ôn Hạ cầm ngọc tỷ của Kỳ Diên, bàn tay thon dài trắng nõn ấn xuống.

Nàng ngẩng đôi mắt hạnh lên, nhìn Hồ Thuận với vẻ mờ mịt bất lực: “Hoàng thượng sẽ trách ta sao?”

“Nương nương, tình hình hiện nay của chúng ta, chúng ta…” Hồ Thuận thở dài, không dám nói ra ba chữ “đánh không lại”.

“Huynh trưởng của người đã từng đề nghị dùng thành trì của thảo nguyên để đổi lấy Ngân Khánh, nhưng Hoàng thượng đã từ chối.”

Ôn Tư Hành vẫn nhớ mối thù với Hoắc Chỉ Chu, sau khi Kỳ Diên từ chối, huynh ấy đương nhiên cũng không nhắc lại nữa.

Ôn Hạ đứng dậy, dặn Vân Nặc: “Đi thôi.”

Ngân Khánh từ phía tây đến phía bắc, trên tường thành cao vút có quân lính canh gác nghiêm ngặt, trên lá cờ bay phấp phới in chữ "Yên".

Mặt trời lặn, màn đêm bị bóng tối dày đặc bao phủ, mây đen giăng kín cả thành.

Trong doanh trại quân Yên, đèn đuốc sáng trưng trong trướng soái.

Hoắc Chỉ Chu ngồi trên ghế thái sư, dung mạo tuấn tú, vốn có khí chất ôn hòa như thần tiên, nhưng thần thái lại lạnh lùng tàn nhẫn. Binh bất huyết nhận là chiến trường của hắn, rõ ràng trên tay không dính một giọt máu, nhưng một câu nói, một hành động của hắn lại đủ để khiến vô số người gục ngã trên chiến trường đẫm máu.

Phó tướng vội vã bước vào: “Hoàng thượng, ngoài cổng thành có sứ thần quân Đại Thịnh cầu kiến.” Hắn ta trình lên một chiếc hộp.

Hoắc Chỉ Chu từ trong án thư ngẩng đôi mắt lên, thần thái hắn ta mặc long bào màu vàng sáng không hề gợn sóng.

Kình Khâu nhận lấy hộp, cười nói rất sảng khoái: “Hoàng đế Đại Thịnh kia chín phần c.h.ế.t một phần sống, bọn họ bây giờ mới phái sứ thần đến cầu hòa? Xem ra cũng biết điều đấy.”

Hoắc Chỉ Chu mím chặt môi mỏng, khoảnh khắc mở hộp, trong mùi hoa lan trắng tỏa ra, tim hắn ta khẽ rung động.

Đôi mắt đẹp hơi nheo lại, tay hắn ta run run cầm lấy chiếc khăn tay trong hộp.

Một chiếc khăn tay màu xanh lam nhạt, kiểu dáng của nữ tử, trên đó không thêu tên họ, chỉ bọc một miếng ngọc bội màu trắng, ngọc bội của nhà họ Ôn.

Trong hộp không còn gì khác.

Nhưng Hoắc Chỉ Chu lại hiểu chủ nhân của miếng ngọc bội này là ai.

Phó tướng nói: "Sứ thần của bọn họ đang ở ngoài cổng thành."

Yết hầu khẽ chuyển động, Hoắc Chỉ Chu nói: "Cho nàng ấy vào." Hắn ta vội vàng đứng dậy: "Đi chuẩn bị xe ngựa."

Màn đêm se lạnh, gió đêm mùa xuân mang theo hương hoa nở rộ, dưới ánh trăng mờ ảo, ngọn đuốc soi sáng một vọng lâu trong thành.

Vọng lâu này đứng sừng sững cách doanh trại quân Yên ba mươi dặm, được xây dựng trong một khu vườn, rất giống phong cách của Ôn Lập Chương.

Trong vườn đều là quân Yên canh gác nghiêm ngặt, ngọn đuốc soi sáng bầu trời đêm, chỉ có ngoài cửa phòng đóng chặt treo chiếc đèn lồng lay động trong gió đêm.

Ôn Hạ bước lên bậc thang, Vân Nặc bị ép ở lại trong vườn. Kình Khâu cúi người hành lễ với Ôn Hạ, mở cửa phòng cho nàng.

Bước vào phòng, cửa bị người ta đóng lại từ bên ngoài.

Ôn Hạ nhìn người đàn ông cao lớn dưới ánh nến, hắn ta không còn ôn hòa như gió mát nữa, mặc long bào màu vàng sáng vô cùng uy nghiêm lạnh lùng, khuôn mặt vẫn là dáng vẻ trong ký ức, nhưng lại không giống người ôn hòa gần gũi trong ký ức nữa.

Cách ánh nến mờ ảo, Hoắc Chỉ Chu chắp tay đứng, ánh mắt sâu thẳm dừng trên người Ôn Hạ.

Nàng mặc áo choàng màu đen, từ đầu đến chân, ngay cả giày cũng được che kín, áo choàng dài kéo lê trên mặt đất, không giống kiểu

dáng của nữ tử, trên gấm vóc sang trọng ẩn hiện hoa văn rồng. Đó chắc là áo choàng của Kỳ Diên.

Nàng ôn hòa, không còn vẻ tin tưởng và nũng nịu như trước, khi nhìn hắn ta, lạnh lùng như người xa lạ lần đầu gặp mặt, như thể giữa bọn họ chưa từng có quá khứ.

Hoắc Chỉ Chu khẽ nuốt nước bọt, giọng nói trong trẻo vang lên trong màn đêm tĩnh mịch: "Lâu rồi không gặp, Hạ Hạ."

Ôn Hạ yên lặng nhìn hắn một lúc: "Lâu rồi không gặp, Yên đế." Giọng nàng lạnh nhạt, khách sáo, chỉ như một sứ thần bình thường.

Hoắc Chỉ Chu kìm nén nỗi chua xót trong lòng, vết thương cũ do nàng đ.â.m năm nào bỗng nhói lên từng cơn đau, lan đến tận tim.

Hắn cố chịu đựng cơn đau, ánh mắt sâu thẳm không muốn rời khỏi nàng.

Đã tròn một năm ba tháng không gặp, dung nhan nàng càng thêm kiều diễm, xinh đẹp lộng lẫy, thậm chí còn có thêm một chút quyến rũ so với trước kia. Vẻ quyến rũ ấy lại thanh cao thoát tục, không cho phép bất kỳ sự khinh nhờn nào.

"Yên đế." Hoắc Chỉ Chu cười khổ, nhếch môi: "Muội là sứ thần đại diện cho Đại Thịnh sao?"

"Đúng vậy." Ôn Hạ lấy ra thánh chỉ liên minh: "Thần thiếp thay mặt phu quân, cũng thay mặt Đại Thịnh đến cầu xin Yên đế giữ hòa khí hai nước, tha cho Ngân Khánh."

Hoắc Chỉ Chu dần thu lại nụ cười, đôi mắt si tình cũng trở nên lạnh lùng.

Ôn Hạ nâng thánh chỉ màu vàng, lông mày thanh tú hơi nhíu lại.

Hoắc Chỉ Chu dời mắt khỏi từng cử động, nét mặt của nàng, nhìn bàn tay trắng nõn của nàng hồi lâu rồi đưa tay ra nhận lấy.

Hắn xem xong, không hề có chút gợn sóng, gấp lại rồi đặt lên bàn.

"Thảo nguyên Khắc Lan, sông Keo Thương , quả là hai bộ lạc lớn nhất mà Đại Thịnh đã chiếm được. Tiếc là Yên quốc ta cũng có thể tự mình đánh chiếm."

Trong lòng chấn động, Ôn Hạ chợt nhìn Hoắc Chỉ Chu, hắn vẫn lạnh nhạt, ung dung, hoàn toàn là dáng vẻ cao thâm khó đoán của bậc đế vương.

Nàng đã nghĩ đến việc bị từ chối, nhưng cũng từng nghĩ hắn thật sự có thể nhớ đến tình cũ mà đồng ý.

Im lặng một lúc, Ôn Hạ lên tiếng: "Vậy ta thay mặt Đại Thịnh, thành tâm dâng tặng thảo nguyên Lật Phong, nơi đó dân số, gia súc, sản lượng lương thực đều không thua kém Trung Nguyên."

"Yên quốc ta có thể đánh chiếm, tại sao phải nhận đồ của Đại Thịnh rồi rút khỏi Ngân Khánh? Để Yên quốc ta lại phải xuất binh đánh Ngói Đế, từ Ngói Đế xa xôi vòng đến Ô Lô sao?" Hoắc Chỉ Chu nói: "Hạ Hạ, ta chỉ mất một mùa đã đánh chiếm được Ngân Khánh, chiếm được ba tòa thành trì của Ô Lô."

Hắn bước đến trước mặt Ôn Hạ, thân hình cao lớn phủ bóng nàng trong ánh sáng mờ ảo.

"Thịnh hoàng đánh ba cửa quan phía Nam của ta, là ta để hắn đánh, ta muốn xem hắn cho rằng mình đã thắng ta, muốn đưa nửa Ngân Khánh cho hắn, muốn hắn chui vào bẫy của ta, xem hắn chiến bại, xem hắn mất hết mặt mũi."

Hắn nói từng chữ, giọng nói vô cùng âm trầm, lạnh lẽo.

Ôn Hạ ngước mắt hạnh lên, đôi mắt đẹp run rẩy, không dám tin, cũng dâng lên vẻ lạnh lẽo đáng sợ.

Hoắc Chỉ Chu nhìn nàng sâu sắc: "Muội rời bỏ ta, ta tưởng muội sẽ ở lại Bắc Địa, ở bên cạnh đại ca, nhị ca, hoặc là tam ca. Nhưng tại sao muội lại ở bên cạnh hắn?!"

"Hắn cứu muội ở Ô Lô, có thể bù đắp được những tổn thương hắn đã gây ra cho muội trước kia sao? Ta cũng có thể liều mạng cứu muội!" Hoắc Chỉ Chu nói, n.g.ự.c phập phồng dữ dội.

Năm đó bị Ôn Hạ đ.â.m một kiếm, hắn nằm liệt giường nửa năm, mỗi lần vết thương đều đau nhức dữ dội.

Nhưng mỗi lần đau, hắn lại nghĩ rằng mình đã trả thêm được một phần nợ cho Ôn Hạ.

Biết tin nàng bị Ô Lô bắt cóc, Đạt Tư muốn Kỳ Diên dùng nửa tòa thành để đổi lấy. Lúc đó thương thế của hắn rất nặng, nhưng vẫn kiên quyết ngồi dậy từ giường bệnh, bất chấp tất cả muốn đi cứu Ôn Hạ.

Nhưng tin tức truyền về Yên quốc xa xôi cần thời gian, khi hắn dẫn theo tử sĩ vừa ra khỏi Đông Đô, liền nhận được thư hồi âm, nói rằng nàng đã được Kỳ Diên cứu bình an trở về.

Trên đường đi, hắn như trút được gánh nặng, phun ra một ngụm máu, yên tâm ngã xuống.

Sau đó, hắn nhìn từng phong thư của mật thám.

Nàng ở lại quân doanh, ở lại Đam Thành quan, được bá tánh kính trọng, vì bá tánh trị vì Đam Thành, giải quyết hậu quả chiến tranh.

Nàng lại trở về làm hoàng hậu Đại Thịnh, rõ ràng Kỳ Diên đã đối xử với nàng tệ bạc như vậy.

"Ta muốn hắn chết, ta muốn muội tận mắt nhìn thấy thiên hạ này thuộc về ta, Hoắc Chỉ Chu, chứ không phải tên Kỳ Diên chẳng bằng ta cái gì!"

Ôn Hạ run rẩy hàng mi, cảm thấy xa lạ và sợ hãi trước Hoắc Chỉ Chu gần như phát điên.

Hắn không còn là tứ ca ca trong ký ức của nàng nữa.

"Chàng không phải chẳng bằng Yên đế cái gì, để ta được sống, chàng có thể liều c.h.ế.t đưa ta đến nơi an toàn."

Ngày đó trên chiến trường, khi Kỳ Diên và Vân Nặc liều c.h.ế.t bảo vệ nàng, những lời Kỳ Diên nói Ôn Hạ đều ghi nhớ trong lòng.

Đó là lần đầu tiên nàng biết, Kỳ Diên đáng ghét cũng có mặt như vậy.

"Rõ ràng hắn đã làm nhiều chuyện xấu với muội như vậy! Tại sao hắn có thể được muội tha thứ, tại sao ta lại không thể?"

"Bởi vì Yên đế đã hại c.h.ế.t cha ta."

"Đó không phải ta! Ta đã ngăn cản, ta chưa bao giờ muốn hại cha, ta cũng là nạn nhân, rõ ràng ta sống trong hối hận mỗi ngày."

Hoắc Chỉ Chu nắm lấy tay Ôn Hạ, đau đớn áp chặt vào ngực: "Muội đã đ.â.m ta một kiếm rồi, Hạ Hạ, nơi này của ta mỗi ngày đều đau, muội đã trả thù ta rồi, có thể quay về được không?"

"Muội quay về bên ta, ta sẽ đánh hạ Ô Lô, để muội làm hoàng hậu của một nước lớn." Hắn ngẩng đầu, đôi mắt đỏ ngầu cầu xin Ôn Hạ: "Muội cho ta thêm một cơ hội được không? Ta là ca ca của muội, ta vẫn là người muội có thể tin tưởng, ta cầu xin muội!"

Không thể quay về được nữa.

Ôn Hạ nhìn đôi mắt đau khổ trước mặt, Hoắc Chỉ Chu không giống Kỳ Diên, sau lưng hắn là Ôn Lập Chương sẽ không bao giờ sống lại nữa.

Nàng đáng lẽ nên lạnh lùng từ chối, nhưng nghĩ đến mục đích chuyến đi này, nàng cuối cùng vẫn để mặc mình rơi nước mắt trước mặt Hoắc Chỉ Chu, cũng là lần cuối cùng rơi nước mắt vì tứ ca ca đã từng bầu bạn, che chở cho nàng.

"Nếu cha ta có thể sống lại..." Ôn Hạ rút tay về.

Hoắc Chỉ Chu run rẩy đưa tay lau nước mắt cho nàng.

Ôn Hạ chỉ nhìn thánh chỉ trên bàn: "Yên đế muốn thế nào mới chịu tha cho Ngân Khánh?"

Giọng nàng lạnh nhạt, trong mắt hạnh không còn gợn sóng, chỉ còn lại vẻ đoan trang, cao quý của mẫu nghi thiên hạ, thần thái bàn chuyện công việc.

Ánh sáng trong mắt Hoắc Chỉ Chu dần tắt đi, vẻ ung dung cao quý và lạnh lùng của nàng như những mũi kim đ.â.m vào tim hắn, cơn đau từ vết thương cũ như đang gặm nhấm xương cốt, hắn cố nén nỗi đau khó chịu đựng này, ánh mắt cũng lạnh xuống.

"Tha cho Ngân Khánh, chỉ có một cách."

"Ngoài Ô Lô mà Đại Thịnh đã đánh chiếm, ta muốn muội làm hoàng hậu của ta."

Chương 100: Chương 97

"Nếu vậy, ta sẽ rút quân trả lại Ngân Khánh."

Ôn Hạ nghe Hoắc Chỉ Chu nói xong, ánh mắt vẫn như cũ, nhưng trong lòng lại lạnh lẽo, trống rỗng.

Hoắc Chỉ Chu trước mắt bình tĩnh, ung dung, hoàn toàn là phong thái của bậc đế vương.

Có lẽ nàng nên gọi hắn là một vị hoàng đế tài trí hơn người, nhưng với lập trường của nàng, lại chỉ cảm thấy hắn như vậy thật mạnh mẽ và đáng sợ.

"Hắn muốn cả hai thứ."

"Không, ta chỉ cần ba tòa thành mà nàng đã nói trước đó." Hoắc Chỉ Chu nhìn nàng chăm chú: "Nhưng nàng, ta sẽ không nhượng bộ."

Cơn gió đêm nhẹ nhàng thổi qua tim đèn, ánh nến lay động, bóng tối phủ lên gương mặt tuấn tú, lạnh lùng, khiến Hoắc Chỉ Chu càng thêm cao thâm khó đoán.

Nếu đã như vậy, dây cung căng thẳng trong lòng Ôn Hạ khi đến đây cũng có thể buông xuống rồi.

Nàng sẽ không đồng ý.

Trói buộc phần đời còn lại bên cạnh kẻ đã hại c.h.ế.t cha nàng, đây không phải là giới hạn cuối cùng của nàng.

“Ba tòa thành trì chính là thành ý của Đại Thịnh, còn điều kiện sau, xin thứ cho ta lực bất tòng tâm.” Ôn Hạ nói: “Nhưng nếu Hoàng đế Yên quốc chấp nhận, đêm nay ta có thể ở lại.”

Ôn Hạ bình tĩnh mà lạnh lùng, ngoài việc mang theo thành ý là ba tòa thành trì, nàng cũng đã chuẩn bị sẵn sàng cho sự nhượng bộ lớn nhất này.

Trong mắt Hoắc Chỉ Chu rõ ràng là sự chấn động, những lời này từ miệng nàng nói ra khiến hắn kinh ngạc đến bất ngờ.

“Muội…” Hắn đau khổ phẫn hận: “Muội vậy mà vì hắn có thể làm đến mức này! Hạ Hạ, muội không phải người như vậy!”

Hơi chau mày, Ôn Hạ thần sắc bình tĩnh: “Hoàng đế Yên quốc không hiểu rõ ta, ta bây giờ chính là như vậy.”

Hoắc Chỉ Chu kìm nén phẫn hận trong mắt, hồi lâu không nói.

Trăng in bóng cửa sổ, ánh trăng xuyên qua lớp rèm mỏng như sương mù chiếu vào bàn, lặng lẽ phủ xuống một mảng sáng trong trẻo.

Mùi tuyết tùng lạnh lẽo ập đến gần, eo Ôn Hạ đột nhiên bị siết chặt, nàng bị Hoắc Chỉ Chu bế thốc lên.

Tách trà trên bàn rơi xuống đất, phát ra tiếng vỡ vụn thanh thúy. Lưng nàng ngã về phía mặt bàn cứng rắn, đôi mắt lạnh lẽo của Hoắc Chỉ Chu phóng đại trước mắt nàng.

Hơi thở nóng bỏng phả đến gần, vòng eo thon gọn bị đôi bàn tay to lớn kia kìm kẹp, hắn hôn lên tai nàng, hơi thở nóng rực mà gấp gáp.

Y phục rơi rụng, hắn gần như phát cuồng và hung bạo, động tác trên tay không hề có chút lưu tình. Đôi môi lạnh lẽo chạm vào môi nàng, Ôn Hạ vẫn theo bản năng kháng cự.

Nàng nhớ đến Kỳ Diên.

Trước kia hắn tàn bạo như vậy, nàng cứ nghĩ cả đời này nàng sẽ không tha thứ cho hắn.

Không biết bây giờ hắn đang ở đâu, nhưng nàng nghĩ mạng hắn lớn như vậy, trước kia chảy nhiều m.á.u như thế mà vẫn bình an vô sự, hắn nhất định sẽ không sao.

Sự thất thần của nàng, sự lạnh nhạt của nàng và vẻ trống rỗng trong đôi mắt đẹp đều khiến Hoắc Chỉ Chu đau đớn.

Hắn dừng lại động tác vốn còn kịp ngăn cản, yêu thương hôn lên môi nàng, nhưng lại không dám đi sâu vào, ôm lấy nàng, hắn vùi mặt vào hõm vai nàng, cuối cùng không nhịn được khóc.

Hắn như một thiếu niên, không phải khóc lớn tiếng, tiếng khóc chỉ là nghẹn ngào và kìm nén.

Lúc Kỳ Diên không cần nàng nữa, rõ ràng là hắn gặp nàng trước, rõ ràng là hắn đã cùng nàng vượt qua những năm tháng khó khăn đó.

Mỗi ngày hắn đều đóng vai một người anh trai đáng tin cậy, nhưng hắn rất muốn nàng cũng có thể ôm hắn, bầu bạn với hắn, bảo vệ hắn như cách nàng bảo vệ Kỳ Diên khi hắn bất lực.

Tiếng khóc của hắn hoàn toàn đau khổ, để lại tất cả nước mắt trên vai nàng.

Hắn ngẩng đầu lên, bàn tay run rẩy cài lại y phục cho nàng, nhẹ nhàng nâng khuôn mặt nàng lên.

Ôn Hạ cũng chỉ lúc này, trong đôi mắt long lanh ngấn nước mới có một tia cảm động, nhìn vào mắt hắn.

Có giọt nước mắt rơi xuống má nàng, đôi mắt hắn đẹp đẽ và trong veo, giống như Ôn Tư Hòa mười tám tuổi, nho nhã ôn nhu.

Bên ngoài, Kình Khâu và Vân Nặc xảy ra tranh chấp, hai giọng nói phá vỡ màn đêm yên tĩnh. Vân Nặc muốn cầu kiến Ôn Hạ, Kình Khâu không cho phép hắn tới gần quấy rầy.

Hoắc Chỉ Chu nhìn chằm chằm Ôn Hạ, nước mắt trong mắt đã khô, vẻ mặt đau khổ không còn nữa, hắn lau sạch nước mắt, cả người toát lên khí chất đế vương, mày mắt lạnh lùng sâu thẳm.

Hắn đứng dậy, quay lưng về phía nàng nhìn ánh trăng trên cửa sổ.

Ôn Hạ chống bàn đứng dậy, cổ tay truyền đến cơn đau rát, là do vừa rồi bị hắn đập vào góc bàn. Nàng không vén tay áo lên xem, chỉ cúi người nhặt áo choàng màu đen trên mặt đất, cài lại chiếc áo choàng đủ để che mưa chắn gió của Kỳ Diên.

"Ta sẽ đường đường chính chính để muội nhìn thấy ta mới là hoàng đế mạnh nhất thiên hạ, ta sẽ đường đường chính chính để muội một lần nữa rung động vì ta."

Bóng lưng hắn kiên quyết.

Không còn gì để nói nữa.

Ôn Hạ chau mày phủi bụi trên áo choàng, đi về phía cửa phòng, nhưng mỗi bước đi đều rất chậm.

Nàng đang nghĩ, nàng không đồng ý yêu cầu của Hoắc Chỉ Chu, có phải là hại Đại Thịnh hay không? Chỉ cần nàng đồng ý gả cho hắn, Ngân Khánh và Đại Thịnh sẽ được an toàn.

Nhưng trong lòng lập tức có tiếng nói phản bác nàng.

Đó là Ôn Lập Chương đang nói chiến tranh đừng nên liên lụy đến phụ nữ, quốc nạn không phải là công chúa hòa thân, kẻ yếu dâng hiến sắc đẹp là có thể giải quyết được.

Cũng là Kỳ Diên đang nói, muốn nàng sống thật tốt, làm những việc nàng muốn làm.

Từ chối Hoắc Chỉ Chu, nàng không sai.

Nàng đã cố gắng hết sức rồi.

Mở cửa phòng, trong sân trăng sáng vằng vặc, ánh trăng chiếu vào lòng nàng.

Gió đêm thổi tung làn váy, trong đêm xuân ẩm ướt tỏa ra mùi hương của vạn vật sinh sôi.

Bóng dáng mảnh mai lặng lẽ dừng lại, Ôn Hạ quay đầu lại.

Hoắc Chỉ Chu đứng trong bóng tối, sợi chỉ vàng trên vạt áo long bào bị bung ra, bị móng tay thon dài cào rách. Bóng dáng hắn cô độc lẻ loi, đôi mắt sâu thẳm tịch mịch trong ánh nến lờ mờ.

Ôn Hạ nhìn hắn, mặc cho ánh trăng chiếu rõ hắn, lại mặc cho gió đêm thổi hắn đi xa.

Ôn Hạ chín tuổi, Hoắc Chỉ Chu mười hai tuổi, cuối cùng cũng bị gió đêm thổi tan, rơi xuống đất trời nam bắc cách biệt.

Nàng quay đầu lại, bước qua ánh trăng rời đi.

Tiếng sáo du dương mà u buồn, tịch mịch trong đêm yên tĩnh.

Hoắc Chỉ Chu thổi cây sáo bạch ngọc trong tay, tiếng sáo của Minh Hằng phu tử du dương xa xăm, nuốt chửng nỗi bi thương dâng trào, cho đến khi bóng dáng dưới ánh trăng không còn nhìn thấy nữa.

…

Xe ngựa ra khỏi cổng thành, phi nhanh trong màn đêm.

Ôn Hạ ngồi trong xe, không làm được gì, ủ rũ dựa vào thành xe.

Vân Nặc chú ý xung quanh, lúc này mới nhỏ giọng nói với nàng: "Hoàng hậu nương nương, Hoàng thượng hồi doanh rồi!"

Ôn Hạ đột nhiên mở to mắt: "Ngươi nói gì?"

"Vừa rồi nhận được tiếng huýt sáo của ám vệ, Hoàng thượng hồi doanh rồi!"

Ôn Hạ mừng đến phát khóc, nắm chặt thành xe: "Nhanh thêm chút nữa, mau chóng quay về!"

Nàng đã biết Kỳ Diên sẽ không chết.

Ôn Hạ không nhịn được cười.

Xe ngựa phi nhanh dưới màn đêm, gió rít bên tai.

Ôn Hạ cuối cùng cũng trở về doanh trại, không đợi Vân Nặc đỡ liền chống thành xe muốn nhảy xuống, lại thấy bóng dáng cao lớn phi nhanh đến từ cuối màn đêm.

Kỳ Diên lao vào ánh trăng, đôi mắt đen láy nhìn chằm chằm vào nàng, thân hình cao lớn chạy thẳng về phía nàng.

Ôn Hạ nhảy xuống xe ngựa chạy tới, áo choàng bay phần phật trong gió, nàng xuyên qua màn đêm không còn trở ngại này, được hắn ôm chặt vào lòng.

Nàng ôm chặt Kỳ Diên, vùi sâu vào n.g.ự.c hắn.

Khoảnh khắc này vạn vật dường như đều yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng tim đập của hắn và nàng.

Nàng ngẩng đầu lên, người đàn ông trong đôi mắt ngấn lệ tuấn mỹ vô song, đáy mắt cuộn trào nước mắt, cũng phản chiếu một vầng trăng. Hắn mấp máy đôi môi khô nứt, nhưng lại không nói nên lời, chỉ gom hết mọi lời muốn nói vào đôi mắt sâu thẳm.

“Chân ta không đi được nữa, chàng có thể ôm ta không?” Giọng Ôn Hạ mang theo chút nghẹn ngào, nàng cũng không biết lần gặp lại này sau hơn một năm xa cách, câu nói đầu tiên lại là câu này. Nhưng chân nàng mềm nhũn, từ doanh trại quân Yên đến trước mặt hắn, từ hoang mang lo lắng đến mừng như điên, dường như tất cả đều như vượt qua hư không, cũng như vượt qua mũi đao.

Kỳ Diên bế nàng lên, đặt nàng lên giường trong doanh trại.

Giày thêu của nàng dính cỏ vụn và bùn đất, Kỳ Diên cụp mắt xuống, nửa quỳ dưới chân nàng lau sạch bụi bẩn cho nàng.

Ôn Hạ nước mắt rơi như mưa, nhìn quầng thâm dưới mắt hắn, lớp vảy m.á.u trên đôi môi khô nứt, cằm hắn cũng mọc đầy râu xanh.

Kỳ Diên dường như đã thay đổi.

Sự trưởng thành của hắn, vẻ điềm tĩnh trong đáy mắt, sự cẩn thận từng li từng tí của hắn.

Ôn Hạ vòng tay ôm lấy hắn.

Kỳ Diên ôm chặt lấy thân thể mảnh mai của nàng, vùi đầu vào tóc mai hít hà mùi hương của nàng.

Ôn Hạ vừa cười vừa rơi nước mắt, chợt ngửi thấy mùi m.á.u tanh trong không khí: "Hoàng thượng bị thương?"

"Không sao." Giọng nói của Kỳ Diên trầm ấm và nam tính, mang theo một chút khàn khàn sau cơn nguy hiểm.

Ôn Hạ chạm vào vai hắn, y phục màu chàm tím trên người hắn là vừa thay, sạch sẽ, nhưng lại thoang thoảng mùi thuốc, xen lẫn mùi m.á.u tanh có lẽ là do lúc nãy ôm nàng.

Ôn Hạ nghẹn ngào: "Mấy ngày nay Hoàng thượng ở đâu?"

"Trong một khu rừng sâu, ta không sao, Hạ Hạ."

Kỳ Diên tỉnh lại hôm qua, hắn và Trần Lân không tiện phát tín hiệu cầu cứu, sợ sẽ dẫn dụ cả quân Yên. Hắn cùng Trần Lân thử qua nhiều con đường nhỏ hẻo lánh mới trở về doanh trại.

Trần Lân bị thương nặng, mấy ngày hắn hôn mê đều là Trần Lân bảo vệ hắn, chiến đấu với sói hoang. Đợi hắn tỉnh lại thì Trần Lân đã gục ngã, cả đoạn đường này hắn gánh Trần Lân trở về, vết thương trên người bị rách nghiêm trọng.

Hồ Thuận thấy hắn bị thương quá nặng nên không nói cho hắn biết Ôn Hạ đã đến, mãi đến khi Thái y băng bó vết thương cho hắn xong, Hồ Thuận mới nói Ôn Hạ đã đến, còn soạn thánh chỉ đến doanh trại quân Yên.

Kỳ Diên vô cùng hổ thẹn: "Hắn có bắt nạt nàng không?"

Ôn Hạ lắc đầu.

Kỳ Diên nhìn chằm chằm búi tóc của nàng.

Ôn Hạ khẽ giật mình, muốn tìm gương soi, nàng cúi người lại gần Kỳ Diên, ở khoảng cách rất gần, nàng nhìn thấy trong mắt hắn búi tóc hơi rối và trâm cài lệch lạc của mình.

Đáy mắt Kỳ Diên càng thêm u ám.

Ôn Hạ: "Ta không bị hắn bắt nạt." Nàng giải thích rất bình tĩnh, nhưng không biết vì sao gò má trắng nõn lại ửng hồng.

"Ta không có ý đó." Kỳ Diên nắm lấy tay Ôn Hạ: "Ta chỉ hận mình trúng kế, hận mình không thể bảo vệ nàng, để nàng phải vất vả vì ta."

"Hạ Hạ, xin lỗi nàng."

Ôn Hạ lắc đầu.

Trong mắt Kỳ Diên là sự hối hận sâu sắc.

Ôn Hạ không biết tại sao giữa hai người lại trở nên như vậy.

Rõ ràng đã xa cách nhau biết bao mùa xuân hạ thu đông, rõ ràng nàng luôn gạt hắn ra khỏi phần đời còn lại của mình.

Gió chiều nhẹ nhàng lay động tấm rèm dày, gió thổi khiến ánh nến lung lay.

Đêm nay dịu dàng như một dòng sông thời gian, quá khứ trôi đi không trở lại, gội rửa ra một trái tim chân thành trong sáng.

Dưới ánh nến, dung nhan xinh đẹp vô song, rực rỡ chói mắt.

Kỳ Diên không muốn rời mắt, Ôn Hạ mười chín tuổi còn xinh đẹp và rạng rỡ hơn Ôn Hạ mà hắn gặp lần đầu, giọt nước mắt của nàng, nụ cười của nàng đều khắc sâu trong đáy mắt hắn. Thần thái của nàng ung dung hơn trước, đôi mắt đẹp long lanh hơn trước, nàng dường như có thêm vẻ quyến rũ, đón nhận ánh mắt chân thành của hắn, khẽ ngẩng gương mặt xinh đẹp, rực rỡ động lòng người.

Kỳ Diên nắm lấy cổ tay mịn màng của nàng, lại thấy nàng khẽ nhíu mày.

Hắn lập tức lo lắng vén tay áo nàng lên.

Trên cổ tay trắng nõn có một vết bầm tím do va đập.

Đáy mắt Kỳ Diên tràn đầy sát khí.

Ôn Hạ nói: "Không đau nữa."

"Nàng có thể kêu đau, chỉ cần ta còn sống một ngày, trên đời này sẽ không ai có thể làm nàng bị thương dù chỉ một chút. Nếu chịu ủy khuất, nàng phải nói ra, ai làm nàng bị thương, ta sẽ bắt hắn trả giá gấp trăm lần."

Hắn cúi người xuống, sống mũi cao thẳng chạm vào chóp mũi nàng.

Lông mi Ôn Hạ run rẩy, hơi có ý chần chừ lùi lại.

Kỳ Diên cứ như vậy dừng lại, trong doanh trại yên tĩnh chỉ còn tiếng thở của hai người.

Nàng khẽ ngước mắt lên, vẻ chần chừ và mơ hồ trong đáy mắt cuối cùng cũng tan biến vào lúc này.

Kỳ Diên hôn lên môi nàng, cạy mở hàm răng nàng, bá đạo và mãnh liệt, chiếm đoạt không chút kiêng dè. Eo thon trong lòng bàn tay không tới một nắm, mềm nhũn dưới nụ hôn cuồng nhiệt của hắn.

Bàn tay chinh chiến sa trường của Kỳ Diên đầy chai sạn, cằm mọc râu ngắn và rậm, Ôn Hạ bị cọc râu hắn chọc đến ngứa, nhưng không né tránh. Tiếng rên rỉ thoát ra khỏi kẽ răng, nàng bị mùi long diên hương trên người hắn bao vây, sắp nghẹt thở dưới hơi thở nóng bỏng này, đưa tay đẩy hắn ra.

Đôi mắt nóng bỏng bao trùm lấy nàng, Kỳ Diên cúi người lau đi vết nước trên môi nàng, đôi môi hơi sưng đỏ.

Ôn Hạ thở hổ, cổ tay mảnh khảnh vẫn đặt trên cổ hắn, nhớ lại những ngày lo lắng đề phòng vừa qua, hốc mắt nàng nóng lên: "Ta rất sợ..."

Chương 101: Chương 98

Kỳ Diên dùng ngón tay lau đi nước mắt của Ôn Hạ.

Khoảnh khắc này như trở về mười bốn năm trước, Ôn Hạ năm tuổi được Kỳ Diên cứu khỏi căn phòng tối trong kỹ viện, nàng không cần ai khác, thân thể nhỏ bé chỉ cuộn tròn trong vòng tay thiếu niên Kỳ Diên, khóc đến đỏ cả mũi nói nàng sợ.

Hai người dựa vào nhau trong lều, kể cho nhau nghe những chuyện đã xảy ra trong những ngày qua.

Ôn Hạ rất lo lắng: "Lúc ta đi gặp hắn, ta cứ nghĩ hắn sẽ nể mặt ta, nhưng hắn rất kiên quyết, e là hắn sẽ không rút khỏi Ngân Khánh. Hoàng thượng... đã từng nghĩ đến việc chúng ta nhường Ngân Khánh chưa?"

Bỏ Ngân Khánh, sẽ không cần phải huy động nhiều binh lực nữa, cũng sẽ không mất bảy thành Ô Lô vất vả mới đánh được. Quốc lực của Đại Thịnh bây giờ không đủ để tiếp tục chiến đấu lâu dài với một cường quốc khác.

"Không thể nào." Kỳ Diên kiên quyết: "Nhường Ngân Khánh chính là ý muốn của Yên quốc, mất uy tín nước ta, không nói đến hiện tại, trăm năm sau Đại Thịnh sẽ ra sao?"

Hắn tuyệt đối sẽ không làm kẻ tội đồ muôn đời này.

Ôn Hạ hiểu Kỳ Diên, không khuyên nữa.

Nàng ngẩng đầu khỏi vai Kỳ Diên, kiểm tra vết thương trên người hắn. Eo và vai hắn đều là vết thương, băng gạc quấn quanh vẫn có thể nhìn thấy vết thuốc màu sẫm thấm ra. Vết thương mới chồng lên vết thương cũ, Ôn Hạ sờ sờ vết sẹo trên vai hắn, đây là vết thương hắn bị thương khi liều mình cứu nàng ở Ô Lô.

Kỳ Diên nắm lấy tay nàng, đáy mắt lại hiện lên nụ cười có chút tùy ý.

Ôn Hạ không hiểu, hắn bị thương đầy người mà sao còn cười được?

"Ta chỉ thấy nàng đau lòng vì ta, ta vui, vết thương này đáng giá."

Ôn Hạ vừa định mở miệng nói hắn, thì ngoài cửa vang lên giọng của Hồ Thuận.

"Hoàng thượng, Ôn tướng quân cùng các vị tướng quân cầu kiến."

Kỳ Diên khoác áo choàng đứng dậy, Ôn Hạ cũng xuống giường, đi về phía chiếc ghế được ngăn cách bởi bình phong.

Kỳ Diên lại nắm lấy tay nàng.

"Thánh chỉ đã viết, minh ước cũng có thể soạn, doanh trại địch cũng đã xông vào." Kỳ Diên cúi đầu nhìn nàng cười: "Chuyện quân thần bàn bạc chính sự, nàng tự nhiên cũng hiểu được."

Rõ ràng là bầu không khí căng thẳng thời chiến, Ôn Hạ cũng không nhịn được mím môi cười trước lời nói của hắn.

Nàng cùng Kỳ Diên đứng dậy đi ra ngoài, ngồi trên chiếc ghế đẩu bằng gỗ bên cạnh ghế thái sư của hắn.

Các tướng lĩnh trong quân nhìn thấy nàng đều đồng loạt hành lễ, cúi đầu tránh ánh mắt của quân thần.

Họ đang phân tích thói quen tác chiến của Hoắc Chỉ Chu, càng thua trận nhiều lần, càng phát hiện ra Hoắc Chỉ Chu rất giỏi dùng mưu

kế, ra chiêu quỷ quyệt.

Giọng Kỳ Diên trầm thấp: "Bây giờ đánh trực diện không phải là cách, bọn họ chiếm giữ vị trí cao, quân ta bất lợi về địa thế, trẫm muốn chế tạo ra loại pháo ném đá có tầm b.ắ.n xa hơn, uy lực mạnh hơn."

Ôn Hạ xuất thân từ tướng môn, biết rõ thứ gọi là xe b.ắ.n đá, hay còn gọi là xe ném đá, có kết cấu cực kỳ đồ sộ, dựa vào lực đàn hồi của dây da để b.ắ.n đá vào mục tiêu. Ôn Lập Chương từng cải tiến nó, từ tầm b.ắ.n 90 bước lên thành hơn 100 bước, cách đây hơn 10 năm đã khiến quân Yên đại bại, giúp Đại Thịnh chiếm được 5 tòa thành ở Bắc Địa.

Mà từ sau khi Ô Lô cải tiến thành tầm xa hơn nữa, Kỳ Diên cũng dày công nghiên cứu, chế tạo ra xe b.ắ.n đá có tầm b.ắ.n xa hơn hiện tại.

Hiện nay xe b.ắ.n đá của Đại Thịnh và nước Yên đều giống nhau, cần 200 người kéo dây, có thể ném đá nặng 40 kg, thêm vào đó quân Yên chiếm giữ vị trí trên cao, uy lực lại càng mạnh hơn, khiến quân Thịnh thảm bại.

Kỳ Diên hỏi: "Các vị đã từng nghe qua Hắc Hỏa Dược chưa?"

"Có phải là thứ Hắc Hỏa Dược mà đám đạo sĩ giang hồ luyện đan chế tạo ra không?"

Kỳ Diên gật đầu.

"Chẳng phải là thứ lừa bịp sao? Tiên Hoàng cũng vì ăn Hắc Tiên Đan mà đám đạo sĩ giang hồ luyện chế mà băng hà sớm."

"Trẫm từng thấy nó nổ tung trong lò lửa, uy lực rất mạnh, một cái lò luyện đan nhỏ cũng có thể khiến cả căn nhà sập đổ. Nếu có thể chế tạo thành vũ khí giống như đạn đá, chẳng khác nào thần binh từ trên trời giáng xuống."

Ôn Hạ sững người, trong phút chốc dấy lên hy vọng, cũng đột nhiên nhớ tới một chuyện.

"Thần thiếp nhớ hình như bột mì cũng có sức mạnh nổ tung như vậy. Có lần cung nhân của thần thiếp làm điểm tâm trong phòng bếp quên cất bột mì, lúc quay lại thì thấy phòng bếp nhỏ đã cháy, cả cung điện đều sập."

Ngón tay Kỳ Diên đặt trên đầu gối nắm chặt lấy chiếc nhẫn, trong lòng tràn đầy áy náy.

Hắn nhớ chuyện này, khi đó nghe Cát Tường bẩm báo Phượng Dực cung xảy ra hỏa hoạn, ngay cả cung điện cũng sập. Hắn nheo mắt hỏi: "Hoàng hậu thế nào?", Cát Tường nói không có ai thương vong, hắn mới mím chặt môi không nói gì.

Cát Tường biết hắn chán ghét Ôn Hạ, liền tặc lưỡi thở dài, tuy Cát Tường không nói lời xấu nào, nhưng tiếng tặc lưỡi của một tên thái giám đã là một loại cười nhạo được thiên uy ngầm cho phép. Hắn không quan tâm Ôn Hạ, sau chuyện đó ngay cả một câu an ủi cũng không có, sau đó nghe Cát Tường nói đã truyền đạt sự bất mãn của Hoàng thượng, Hoàng hậu liền tự mình cấm túc nhận lỗi.

Nghĩ đến mọi chuyện, Kỳ Diên cảm thấy vô cùng áy náy.

Ôn Hạ chậm rãi nói, giọng nói ôn hòa mang theo sức mạnh khiến người ta phải chăm chú lắng nghe.

Ôn Tư Hành hỏi: "Bột mì có thể cháy, là do nguyên lý gì?"

Ôn Hạ lắc đầu: "Chỉ có thể từ từ tìm hiểu."

Các vị tướng lĩnh nói: "Có lẽ hôm đó trong phòng bếp có Hắc Hỏa Dược, bột mì chỉ là trùng hợp, đó là lương thực, vừa đắt vừa quý, không thể lãng phí. Hắc Hỏa Dược mà Hoàng thượng nói có thể thử xem!"

Kỳ Diên sắp xếp để binh lính bí mật đến Bắc Địa tìm kiếm những đạo sĩ như vậy.

Sau khi binh lính rời đi, hắn mới nhìn Ôn Hạ: " Hạ Hạ, ta nợ nàng quá nhiều."

Ôn Hạ biết hắn đang nói đến chuyện phòng bếp nhỏ ở Phượng Dực cung phát nổ, nếu như trước kia nàng hẳn sẽ duy trì sự đoan trang và nhẫn nhịn mà một Hoàng hậu nên có, nói rằng mọi chuyện đã qua rồi. Nhưng bây giờ nàng rõ ràng đã quyết định buông bỏ quá khứ, nhưng trong lòng lại càng để ý hơn.

"Chàng biết là tốt rồi, ta cũng chưa quên."

Nàng sở hữu dung mạo này, nói ra những lời như vậy càng khiến người ta áy náy.

Kỳ Diên càng không biết nên nói gì.

Ôn Hạ trở lại vấn đề chính: "Chế tạo Hắc Hỏa Dược có nhanh không?"

"Mọi thứ đều phải thử nghiệm từng cái một, còn chưa biết mất bao lâu."

Hơn nữa cũng không nắm chắc được mười phần.

Kỳ Diên trải giấy bút mực, viết thư cho Vệ Liên Nguyên, nhờ Vệ Liên Nguyên đi tìm người như vậy. Cũng giống như lúc trước hắn so kiếm với người khác trên giang hồ, viết một bức thư khiêu chiến giang hồ, lấy biệt hiệu "Long Ẩn Tán Tiên" khi còn là kiếm khách của mình, cầu xin sự giúp đỡ của các cao thủ giang hồ.

Đêm khuya tĩnh lặng, là thời gian của hai người bọn họ.

Ôn Hạ đi tắm rửa, lúc bước ra khỏi bồn tắm hai chân run rẩy, mấy ngày liền không ngừng nghỉ di chuyển, vừa đến doanh trại đã đi cầu

kiến Hoắc Chỉ Chu, bây giờ thấy Kỳ Diên bình an vô sự, nàng chỉ còn lại sự mệt mỏi tột độ, chỉ muốn ngã đầu ngủ.

Kỳ Diên đã dựa vào đầu giường, ngón tay thon dài cầm một quyển sách, nghe thấy tiếng bước chân của Ôn Hạ liền khép cuốn sách tre lại.

Áo xuân mỏng, áo trong cũng là lụa gấm mềm mại, dưới ánh nến như gợn sóng lấp lánh.

Hơn một năm nay Kỳ Diên đều ở trong quân doanh, cho dù là y phục ngủ mềm mại nhất của hắn cũng không phải là gấm vóc đẹp đẽ như vậy, bàn tay to lớn phủ lên, sự mềm mại của lụa là và vòng eo nhỏ nhắn, tất cả đều đủ để khiến hắn chìm đắm trong ôn nhu hương này.

Hắn hít sâu mùi hương trên tóc mai của Ôn Hạ, thơm ngát hơn mùi hương trên khăn tay, cũng chân thật hơn, còn có cả hơi ấm.

Ánh mắt không hề che giấu dục vọng mãnh liệt, hắn nhìn chằm chằm Ôn Hạ.

Ôn Hạ mở to đôi mắt với hàng mi cong vút, cho dù khi còn là Hoàng hậu của hắn đã biết hắn không kiêng dè gì, nhưng vẫn đỏ mặt dưới ánh mắt nóng bỏng này.

Nhưng vết thương của Kỳ Diên khá nặng, nàng cũng mệt mỏi rã rời sau nhiều ngày di chuyển, không muốn làm chuyện đó.

Kỳ Diên hiểu rõ tình trạng của nàng, chỉ hung hăng cắn lên má và cổ nàng, kiềm chế lại trong cơn xúc động.

Hắn phát ra một tiếng rên rỉ trầm thấp, là do động vào vết thương.

Ôn Hạ có chút lo lắng, trong mắt hạnh cũng có chút trách móc.

"Khổ cho chàng rồi." Trong chăn, Kỳ Diên ôm chặt nàng nói: "Ngủ đi, đừng sợ nữa, đợi đánh xong trận này chúng ta sẽ về nhà."

Ôn Hạ chìm đắm trong giọng nói trầm ấm này, nhắm mắt lại liền ngủ thiếp đi. Nàng thật sự rất mệt rất buồn ngủ, giấc ngủ này rất ngon, chỉ là trong mơ hai chân như bị xích sắt khóa chặt, truyền đến cảm giác ngứa ngáy như bị tra tấn, khiến nàng không nhịn được phải đạp chân vùng vẫy, nhưng lại không thể thoát khỏi chiếc xích sắt cứng rắn này. Nàng bị cảm giác quá chân thực này đánh thức, mơ mơ màng màng mở mắt ra, khi nhìn rõ bóng dáng cao lớn ở cuối giường trong màn thì giật mình.

Giấc ngủ tan biến hơn phân nửa, Ôn Hạ nhìn đôi mắt nóng bỏng và đỏ hoe của Kỳ Diên, bàn chân trắng nõn bị hắn nắm trong lòng bàn tay. Nàng không dám nhìn thẳng, cũng không dám cử động, mặc cho hắn nắm chặt, hai má đỏ bừng...

Kỳ Diên làm xong, đứng dậy thay y phục ngủ bị vấy bẩn.

Vai hắn rộng, lưng thẳng, ngồi vào trong màn vẫn như mang theo khí thế mãnh liệt, Ôn Hạ không dám nhìn thẳng, vùi mặt thật sâu vào gối.

Kỳ Diên véo gáy nàng, nhẹ nhàng cắn tai nàng: "Ban đầu không muốn đánh thức nàng, ngủ tiếp đi."

Ôn Hạ rụt đôi tai nhạy cảm vào trong gối: "Vết thương của chàng?"

"Không chạm vào vết thương."

Kỳ Diên chịu đựng cơn đau ở vai và bụng, Ôn Hạ có lẽ đã đánh giá thấp sức ảnh hưởng của mình đối với hắn, cả người nàng thơm ngát, mềm mại nằm trong lòng hắn, làm sao hắn ngủ được. Biết hắn xảy ra chuyện, nàng không quản đường xá xa xôi đến tìm hắn, tình cảm này cũng khiến hắn vô cùng cảm động.

...

Sáng hôm sau trời quang mây tạnh.

Lúc Ôn Hạ dậy sớm không thấy Kỳ Diên, trên bình phong in bóng dáng thon dài, thoang thoảng mùi thuốc.

Nàng mặc quần áo xong đứng dậy, Kỳ Diên cũng vừa được thái y thay thuốc xong.

Kỳ Diên nói: "Mới giờ Thìn, có muốn ngủ thêm chút nữa không?"

Ôn Hạ lắc đầu, hỏi han tình hình vết thương của hắn.

Kỳ Diên mở một chiếc hộp ra, bên trong là một đôi vòng tay bằng ngọc phỉ thúy, màu xanh như nước hồ trong vắt, hắn đeo vòng tay lên cổ tay nàng.

"Đây là vật phẩm cống nạp của Ô Lô khi nghị hòa." Hắn giữ gìn cẩn thận vật này bấy lâu, chính là muốn đợi đến ngày về lại Tuyên Thành sẽ tự tay đeo lên cho Ôn Hạ.

Chiếc vòng tay xanh biếc như nước hồ càng làm nổi bật cổ tay trắng nõn, cao quý và mềm mại của nàng.

Ôn Hạ mím môi đỏ, chỉ đeo một chiếc, ở trong quân đội ít đeo trang sức sẽ tiện hơn.

Hai người dùng xong bữa, Kỳ Diên liền đến doanh trại nghị sự, Ôn Tư Hành tìm được một đạo sĩ biết chế tạo hắc tiên đan suốt đêm, Kỳ Diên liền dồn hết tâm trí vào việc này.

Ôn Hạ cũng không nhàn rỗi, gọi Vân Nặc đi tìm bột mì.

Bọn họ không tin bột mì cũng có thể phát nổ, Ôn Hạ tuy không hiểu nguyên lý trong đó, nhưng trước đây khi nhà bếp bị cháy, nha hoàn trực ban nói nhà bếp không hề có thứ gì giống hắc hỏa dược.

Chỉ là phải làm như thế nào, Ôn Hạ không có chút manh mối nào.

Nàng đốt một nắm bột mì, chỉ thấy ngọn lửa rất nhỏ, cháy một lúc liền tắt, để lại những làn khói lượn lờ.

Vân Nặc cũng thử vài lần, để Ôn Hạ đứng xa quan sát, nhưng hắn cũng thất bại.

Vân Nặc ôm kiếm nói: "Có lẽ cung nữ trước đó đã vô ý đốt phải hắc hỏa dược, nhưng lại không dám nhận tội." Hắn tổng kết ra lời cung nữ nói không đáng tin.

Ôn Hạ lắc đầu.

Nàng đối xử với cung nhân rất rộng lượng, cung nhân ở Phượng Dực cung sẽ không nói dối nàng.

Nàng cẩn thận nhớ lại lời cung nữ nói trước đó.

Khi làm điểm tâm, cái chum đựng bột mì bị đổ, bột mì vương vãi khắp sàn, cung nữ liền ra ngoài muốn tìm người tới cùng dọn dẹp, nhưng lại bị Bạch Khấu gọi đi làm việc khác. Nàng sợ bị phạt, chỉ muốn làm xong việc rồi quay lại dọn dẹp, nhưng khi quay lại thì nhà bếp nhỏ đã phát nổ, bốc cháy dữ dội.

Ôn Hạ không làm thí nghiệm ở khoảng đất trống nữa, quay về một doanh trại, bảo Vân Nặc đổ hết cả chum bột mì ra.

"Không đủ, đổ thêm một chum nữa."

Cái chum mà cung nữ làm vỡ là chum lớn, bột mì nhiều hơn chỗ này gấp mấy lần.

Ôn Hạ dùng đầu ngón tay vân vê bột mì, bột mì mua trong thành thô hơn nhiều so với trong cung, một chút cũng không mịn, không biết có thể làm nổ hay không.

Nàng lui ra ngoài doanh trại, Vân Nặc châm lửa đốt sợi dây cỏ tẩm dầu kéo ra từ trong doanh trại. Sợi dây cỏ cháy lan dần vào trong

trại, Ôn Hạ đứng xa xa lo lắng chờ đợi, Vân Nặc cũng luôn cảnh giác, chuẩn bị sẵn sàng đưa nàng bay đi bất cứ lúc nào.

Nhưng một khắc trôi qua, trong doanh trại vẫn không có động tĩnh gì. Vân Nặc đi vào kiểm tra, sau đó lắc đầu đi ra.

Ôn Hạ cực kỳ thất vọng: "Có lẽ bột mì trong thành không đủ mịn, ta muốn loại mịn nhất."

Nàng không từ bỏ, thử đi thử lại nhiều lần, suy nghĩ về nguyên lý vụ nổ nhà bếp nhỏ trước đó.

Bên này Kỳ Diên cũng đang nghiên cứu hắc hỏa dược.

Vị đạo sĩ mà Ôn Tư Hành tìm được trong thành có kỹ thuật rất non nớt, khi chế tạo cũng vô cùng cẩn thận, tốn mất nửa ngày mới làm ra được một viên nhỏ như viên thuốc, bọn họ thử đốt, uy lực tuy có, nhưng chỉ có thể làm vạt áo bào của Kỳ Diên bay lên.

Các tướng lĩnh tràn đầy mong đợi: "…"

Vị đạo sĩ run rẩy tạ tội.

Kỳ Diên nhìn uy lực nhỏ bé như vậy, nhất thời không nói nên lời, trầm giọng nói: "Thử lại."

Trên trán hắn dính đầy vết bẩn của hắc hỏa dược, nhưng cũng không để ý, mãi cho đến khi Hồ Thuận đến thỉnh an.

Kỳ Diên mới chợt nhớ ra đã qua giờ Ngọ, hắn quên mất phải dùng bữa trưa cùng Ôn Hạ.

Trong lòng tràn đầy áy náy, Kỳ Diên quay người hỏi Hồ Thuận: "Hoàng hậu đang làm gì?" Vừa nói vừa lấy khăn dài lau sạch đôi tay dính đầy vết bẩn.

"Nô tài vừa định đến bẩm báo với ngài, Hoàng hậu nương nương đang thử nghiệm thứ bột mì có thể phát nổ kia! Chơi đùa với Vân

Nặc làm ra lửa mấy lần rồi, nô tài khuyên can không được!”

Câu “rất nguy hiểm” còn chưa kịp nói ra, Kỳ Diên đã biến sắc, sải bước xông ra khỏi doanh trại.

Ôn Hạ đang ngồi xổm trên mặt đất, tuy chỉ mặc váy ngắn đến mắt cá chân, nhưng vạt váy của nàng trải dài trên mặt đất, cũng dính không ít vết bẩn.

Trên chiếc bàn thấp sạch sẽ chất đầy bột mì, nàng vừa đưa tay lên đã bị một bàn tay to nắm lấy, cả người cũng bị cánh tay rắn chắc kia bế bổng lên.

Kỳ Diên ôm nàng sải bước xông ra khỏi doanh trại đầy bột mì, vừa lo lắng vừa tức giận: “Nàng ngoan ngoãn ở yên đó, đừng chạm vào những thứ nguy hiểm này!”

Ôn Hạ vừa định giải thích, ngẩng đầu lên mới thấy trán Kỳ Diên dính đầy vết bẩn màu đen xám. Nàng hơi sững sờ, nghiêm túc nói: “Có Vân Nặc bảo vệ bên cạnh, ta không bị thương.”

“Hơn nữa thứ bột mì đó căn bản không cháy được…” Nàng rất tiếc nuối.

“Những thứ chơi với lửa này nàng không được chạm vào nữa, ta sẽ tự giải quyết.”

Nhìn hắn đầy vẻ lo lắng, Ôn Hạ chỉ nói: “Chàng cúi thấp xuống một chút.”

Kỳ Diên không hiểu, cúi đầu xuống.

Ôn Hạ nhón chân lên, dùng khăn tay lau sạch vết bẩn trên trán hắn.

Ngón tay mềm mại lướt qua trán Kỳ Diên, nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Ôn Hạ, nàng xinh đẹp yêu kiều, đôi mắt hạnh lại trong sáng

thuần khiết, Kỳ Diên chỉ hận bản thân vô dụng, không thể kết thúc chiến tranh sớm hơn.

Chương 102: Chương 99-1

Đợi chiến tranh kết thúc, hắn nhất định phải bù đắp tất cả những gì đã làm tổn thương Ôn Hạ trước kia.

Giọng điệu Kỳ Diên dịu xuống, không còn căng thẳng như vừa rồi nữa: "Về ăn cơm cho đàng hoàng, bột mì không thể làm nổ được, giao hết cho ta."

Ôn Hạ cũng thấy đói bụng, cùng Kỳ Diên trở về doanh trại dùng bữa trưa.

Nhưng nàng không hề có ý định từ bỏ, sau khi qua loa cho Kỳ Diên yên tâm rời đi, nàng liền sai Vân Nặc đến thành thu thập thêm vài xe bột mì.

"Phải là loại bột mì xay nước trong cung, mịn đến mức giống như phấn trang điểm của nữ tử, càng nhiều càng tốt."

Mấy ngày nay, Ôn Hạ đều bận rộn với việc này, nhưng bột mì mới lấy về, nàng thử mấy lần vẫn không biết nguyên lý.

Kỳ Diên dựa vào danh hiệu "Long Ẩn Tán Tiên" của mình, chiêu mộ được một đạo sĩ giang hồ, nhưng lưu huỳnh và diêm tiêu mà hắn cần vẫn đang trên đường vận chuyển, nhu cầu lớn như vậy, còn phải tránh tai mắt của quân Yên, phải vận chuyển từ khắp nơi về doanh trại, ít nhất cũng phải mười ngày.

Sau khi dùng bữa tối, Ôn Hạ cùng Kỳ Diên tản bộ trên sườn núi của doanh trại.

Mặt trời lặn xuống, rải xuống những tia nắng cuối cùng.

Nhìn ra xa có thể thấy những ngôi nhà xa xa, những ngôi nhà tranh ở xa đã trở thành những chấm nhỏ, chỉ có làn khói bếp lượn lờ bay lên trong ánh tà dương.

Từ khi hai quân giao chiến ở đây, dân làng gần đó có thể dọn đi đều đã dọn đi gần hết, chỉ còn lại những người dân nghèo khổ nhất, luyến tiếc căn nhà không muốn rời đi.

Nhìn làn khói bếp, trong lòng Ôn Hạ không khỏi cảm thán sự tàn khốc của chiến tranh.

Kỳ Diên nói: "Đừng lo lắng, chỉ cần đồ đến nơi, chế tạo ra hỏa dược đạn giống như thạch đạn không thành vấn đề."

Việc cấp bách lúc này là dây dưa với quân Yên thêm mười mấy ngày này.

Hai người đi trong ánh tà dương rồi bước vào màn đêm, trở về doanh trại chủ soái.

Kỳ Diên bây giờ không cần người giục cũng sẽ tự mình phê duyệt tấu chương, xem báo cáo từ kinh thành gửi đến.

Trong trại, ánh nến sáng trưng.

Ôn Hạ tắm rửa xong, khoác áo khoác choàng màu xanh lam nhạt, đi đến bên cạnh hắn, ngồi xuống chiếc ghế đẩu gỗ kê vuông.

Kỳ Diên lại chê ghế đẩu không có tựa lưng, đưa tay bảo nàng ngồi sang chỗ hắn.

Ghế thái sư không rộng như long ỷ, nhưng cũng vừa đủ cho hai người ngồi.

Kỳ Diên một tay ôm lấy eo thon của nàng, xem xong tấu chương, đột nhiên bế Ôn Hạ lên đặt trên đùi mình.

Ôn Hạ kêu lên một tiếng, nhớ đến bên ngoài doanh trại có binh lính canh gác, vội vàng mím môi.

Nơi đáy mắt Kỳ Diên dâng lên ý cười, có chút không kiêng dè cắn nhẹ vành tai nàng.

Ôn Hạ rụt người lại: "Đừng cắn nữa, chàng giúp ta nghĩ xem vì sao bột mì lại nổ được không? Có phải là do nó chưa đủ mịn không?"

"Đó là thứ người ta ăn, làm sao mà nổ được."

"Vậy thuốc nổ của chàng nổ kiểu gì?"

Kỳ Diên liền nói về nguyên lý.

Ôn Hạ do dự: "Vậy bột mì của ta cũng phải luyện thành những viên đạn nhỏ sao?" Nàng nhớ lại cảnh tượng nhà bếp ở Phượng Dực cung bị nổ tung, vẫn lắc đầu, làm thành viên cũng không đúng.

Chỉ trách nàng quá ngốc.

Nàng ngồi trên hai đầu gối Kỳ Diên, vết thương của hắn vẫn chưa lành hẳn, ngày nào cũng phải thay thuốc, bị hắn cắn môi và cổ, Ôn Hạ mặt đỏ bừng, muốn vùng vẫy nhưng lại sợ chạm vào vết thương của hắn.

"Chàng dừng lại..." Áo choàng màu xanh nhạt đã trượt xuống đất, nàng thở hổn hển.

Đáy mắt Kỳ Diên tối sầm lại, không hề che giấu dục vọng mãnh liệt: "Ta có thể."

"Ta chưa tha thứ cho chàng."

Kỳ Diên nhất thời sững sờ, trong lòng dâng lên sự áy náy sâu sắc, đối mặt với hàng ngàn quân địch trên chiến trường cũng chưa từng thấy hắn có ánh mắt hỗn loạn như lúc này.

"Hạ Hạ?"

"Ta cũng không hiểu, rõ ràng ta đã đến rồi, ta nguyện ý cùng chàng đứng chung một chỗ, nguyện ý buông bỏ." Ôn Hạ nói: "Nhưng ta càng nghĩ về những chuyện chàng đã làm trước kia thì càng tức giận, càng tức giận thì càng nghĩ, càng nghĩ..."

Nàng không nói nên lời.

Nàng càng tức giận thì càng muốn hành hạ Kỳ Diên.

Nàng vậy mà lại có suy nghĩ như vậy, rõ ràng nàng chưa từng hành hạ ai.

Nghĩ đến những chuyện hắn đã làm trước kia, nàng chỉ muốn ngay lập tức đuổi Kỳ Diên đến nơi xa xôi hẻo lánh như Thanh Châu, để hắn một mình đón năm mới, để hắn chịu lạnh giữa trời tuyết mà mong ngóng nàng đến, nhưng lại không thể đợi được nàng. Trói hắn trên giường muốn mà không được, để hắn khóc lóc cầu xin nàng yêu thương hắn một chút.

Suy nghĩ này của nàng có phải rất đáng sợ không?

Nàng nói những lời này với vẻ mặt vừa trách móc vừa giống như làm nũng, giọng nói vốn đã êm ái dịu dàng, giờ lại đỏ hoe vành mắt, Kỳ Diên cảm thấy tim mình như thắt lại, ngẩng đầu nhìn vào mắt nàng nói "Xin lỗi".

"Chờ trận chiến này kết thúc, ta sẽ tuyên bố với thiên hạ, viết một bản chiếu thư nhận tội, thừa nhận những lỗi lầm ta đã gây ra cho nàng trước kia, xin bách tính thiên hạ giám sát ta, để mặc nàng sai khiến, cho đến khi nàng nguôi giận."

"Đừng giận ta nữa, cũng đừng bỏ rơi ta, Hạ Hạ."

Ôn Hạ lại được hắn ôm hôn một lúc, Kỳ Diên cố gắng kiềm chế, cuối cùng cũng dừng lại, thở hổn hển kéo lại vạt áo cho nàng.

Đôi mắt sâu thẳm của hắn ẩn chứa sự hoang dã mãnh liệt, nhưng đôi môi mỏng lại mang màu trắng bệnh tật.

Chạm vào vết thương ở bụng rồi.

Ôn Hạ liếc hắn một cái, nhặt áo choàng và tấu chương trên mặt đất treo lại, gọi Hồ Thuận truyền thái y đến.

Thái y băng bó lại vết thương cho Kỳ Diên, y thuật cao minh, chỉ cần bắt mạch là có thể thăm dò được thận khí hung mãnh này, cũng không nhìn đế hậu, chỉ cúi đầu dặn dò không được cử động nữa, trước tiên phải tĩnh dưỡng.

Ánh mắt ẩn ý của Kỳ Diên thông qua thái y nhìn vào khuôn mặt Ôn Hạ, ánh mắt đầy ẩn ý và nụ cười phóng túng trên môi khiến má Ôn Hạ nóng bừng, nàng trừng mắt nhìn hắn, vừa giận vừa trách.

Đã bị thương nặng như vậy rồi, sao còn có thể?

...

Ôn Hạ dồn hết tâm trí vào bột mì, nàng đã hỏi ý kiến đạo sĩ chế tạo thuốc nổ, nhưng vẫn thất bại.

Vân Nặc luôn ở bên cạnh nàng thử nghiệm những thứ này, mỗi lần đều chuẩn bị sẵn sàng để ôm nàng chạy trước khi bột mì phát nổ, nhưng mỗi lần đều cùng nàng ngây ngốc đứng ngoài doanh trại.

Đừng nói là nổ, ngay cả một tia lửa cũng không có.

Ngược lại, từ phía Kỳ Diên truyền đến tin vui, đạo sĩ đã luyện chế ra thuốc nổ to bằng hòn đá, các tướng lĩnh đang thử nghiệm bằng máy b.ắ.n đá ở bãi đất trống, loại thuốc nổ này tuy nổ sớm hơn dự kiến một chút nhưng uy lực lại đúng như mong đợi. Chỉ cần trì hoãn thêm một chút thời gian, đợi lưu huỳnh và diêm tiêu đến là có thể luyện chế hàng loạt.

Ôn Hạ cùng Kỳ Diên xem xong vụ nổ này, Kỳ Diên rất vui mừng, nàng vui mừng nhưng cũng có chút thất vọng, tại sao nàng lại không thể thành công?

Nàng trở về doanh trại, lật giở những cuốn sách cổ mà Ôn Tư Hành tìm cho nàng, xem hết hai cuốn, cũng không tìm thấy vấn đề này trong sách cổ. Nàng thử nghiệm lung tung một hồi, thời gian đã đến tối, gió thổi tung bột mì khắp mặt đất, Ôn Hạ bị sặc đến ho khan, nhưng đột nhiên sững người.

Gió?

Nhìn bột mì đang bay lơ lửng trong không trung, nàng có chút mừng rỡ: "Vân Nặc!"

Nàng lệnh cho Vân Nặc châm lửa đốt dây cỏ, đứng canh gác ở ngoài, nhưng đợi mãi cũng không thấy có gì bất thường.

Ôn Hạ vô cùng thất vọng, gió đêm nay thổi mạnh hơn bình thường, nàng kéo chặt áo choàng, đứng chán nản dưới màn đêm.

"Hoàng hậu nương nương!"

Hồ Thuận từ xa chạy đến, sắc mặt tái mét, giọng nói đầy vẻ lo lắng.

Còn chưa đợi Hồ Thuận nói hết lời, Ôn Hạ đã nghe thấy tiếng tù và vang vọng khắp bầu trời đêm, đó là hiệu lệnh tập hợp quân đội.

"Quân Yên tập kích doanh trại của chúng ta! Đã bao vây chúng ta rồi!"

Ôn Hạ kinh hãi: "Sao lại như vậy?"

Doanh trại là nơi trọng yếu, không chỉ có lớp phòng tuyến đầu tiên là binh lính thay phiên nhau canh gác mười hai canh giờ, mà còn được xây dựng công sự phòng thủ và đài quan sát, làm sao có thể để quân địch bao vây được.

Trừ khi trong quân có nội gián.

"Hoàng thượng nói trong quân e rằng có tai mắt của quân Yên, quân Yên do hoàng đế đích thân dẫn quân, đã công phá Tả Bảo Phong, hắn khiêu khích hoàng thượng ra ngoài, hoàng thượng đã mặc giáp ra trận rồi!"

Đây là kế.

Ôn Hạ lo lắng chạy về phía đài quan sát, Hồ Thuận theo sát phía sau nàng: "Hoàng hậu nương nương không thể đi! Hoàng thượng đã dặn dò nô tài, bảo người ở lại trong doanh trại!"

Vân Nặc đã dẫn Ôn Hạ thi triển khinh công bay đến đài quan sát.

Còn chưa đến nơi, đã thấy vô số ánh lửa dưới bầu trời đêm.

Tiếng c.h.é.m g.i.ế.c vang lên khắp nơi, tiếng trống trận dồn dập, xa xa khói đặc cuồn cuộn, bị gió đêm nay thổi đến.

Vân Nặc thầm kêu không ổn, không đưa Ôn Hạ qua đó nữa, quay người hộ tống nàng trở về doanh trại.

Ôn Hạ vội vàng hỏi: "Đó là khói độc sao?"

"Thuộc hạ đi xem sao, hoàng hậu nương nương ở đây đừng đi đâu cả!" Vân Nặc nhanh chóng rời đi.

Bên ngoài soái trướng đầy ắp binh lính bảo vệ Ôn Hạ.

Ôn Hạ nhìn về phía ánh lửa đỏ rực trên màn đêm xa xa, trong lòng sợ hãi tột độ.

Cho dù đó có phải là khói độc hay không, cũng đủ để làm rối loạn đội hình của quân Đại Thịnh.

Hoắc Chỉ Chu chọn đêm nay để tập kích, e rằng là ban ngày đã biết Kỳ Diên đang nghiên cứu vũ khí mới, mà đêm nay lại vừa đúng lúc

có gió lớn giúp hắn.

Hướng gió này chính là từ doanh trại quân Yên thổi về phía quân Đại Thịnh.

Nửa canh giờ sau, Vân Nặc trở về soái trướng.

Hóa ra Hoắc Chỉ Chu đã sớm bố trí mai phục trong thành.

Kỳ Diên có thể mở đường hầm bí mật, hắn cũng đã sớm chuẩn bị đường hầm bí mật.

Ngày hôm đó Ôn Hạ đến cầu xin hắn, Hoắc Chỉ Chu nói tất cả đều là hắn cố ý, cố ý dẫn Kỳ Diên vào thành, cố ý dâng nửa thành cho Kỳ Diên.

Mảnh đất mà quân Đại Thịnh đóng quân này, chính là do Hoắc Chỉ Chu từng bước dẫn Kỳ Diên đến...

Cách doanh trại mười dặm về phía ngoài đã có đường hầm bí mật của quân Yên, chính vì vậy mới khiến bọn họ bao vây được doanh trại. Nếu như trước đó Kỳ Diên không nhất quyết đổi hướng đóng quân, bây giờ đường hầm bí mật sẽ thông thẳng vào doanh trại.

Nỗi sợ hãi trong mắt Ôn Hạ ngày càng sâu đậm, sắc mặt trắng bệch: "Bảo hoàng thượng trở về!"

"Thuộc hạ đã khuyên rồi, nhưng không được."

Vân Nặc vừa mới đến bên cạnh Kỳ Diên. Kỳ Diên ngồi trên lưng ngựa, trước mắt là từng đợt binh mã xông pha trận mạc. Giữa ánh lửa, khói mù dày đặc chưa tan, mơ hồ có thể thấy các binh lính Đại Thịnh mặc giáp bạc lần lượt ngã xuống.

Khói mù đó có tác dụng làm mềm gân cốt, quân Yên đã uống thuốc giải nên không hề sợ hãi, nhưng thời gian gấp rút, quân Đại Thịnh

không kịp uống thuốc giải, chỉ có thể liều c.h.ế.t tấn công, làm sao có thể lui về phòng thủ.

Vân Nặc nói đây là kế của Hoắc Chỉ Chu, mục đích là dẫn dụ Kỳ Diên xuất hiện.

Kỳ Diên sao có thể không biết.

Hắn mím chặt môi mỏng, mày nhíu chặt, vẻ mặt nghiêm nghị nhìn về phía ánh lửa ngút trời, không dám lơ là một chút nào, chỉ trầm giọng phân phó Vân Nặc: "Quay về bảo vệ Hoàng hậu."

Ôn Hạ đỏ hoe vành mắt, nhưng lúc này không dám khóc.

Trước đó, Kỳ Diên đã chia quân đi đánh ba cửa ải phía đông của Yên quốc, phân tán lực lượng của Hoắc Chỉ Chu, nhưng bây giờ cũng phân tán lực lượng của quân Đại Thịnh ở đây.

Trong doanh trại chỉ có mười vạn đại quân, tấu chương hôm nay nhận được, Ôn Tư Lập nói viện binh còn ba ngày nữa mới đến.

Gió mạnh thổi làm rèm cửa doanh trại rung lên, tiếng trống trận vang rất xa, nhưng cũng là lần đầu tiên gần đến vậy.

Ôn Hạ thức trắng đêm, đến doanh trại chế tạo thuốc nổ thúc giục các đạo sĩ, nhưng bọn họ không có nguyên liệu, lưu huỳnh và diêm tiêu một ngày không đến, dù có gấp gáp cũng không làm được gì.

Hơn nữa, Hoắc Chỉ Chu đã biết Kỳ Diên đang chế tạo thuốc nổ, làm sao có thể để binh lính có đường vận chuyển nguyên liệu đến nữa.

Ôn Hạ vẫn luôn nghe chiến báo từ tiền tuyến truyền đến.

Quân Đại Thịnh đã ngã xuống khoảng bốn vạn người, đều bại trận dưới làn khói độc.

...

Lúc trời sáng, gió vẫn thổi mạnh, nhưng Kỳ Diên cuối cùng cũng trở về.

Đôi mắt sâu thẳm của hắn đỏ ngầu, trên bộ giáp cứng rắn không có vết thương hay máu, rõ ràng là đang sải bước về phía doanh trại, nhưng bước chân lại lộ ra vẻ mệt mỏi.

Từ xa, hắn nhìn thấy Ôn Hạ, ánh mắt sâu thẳm hơi nheo lại, yết hầu chuyển động.

Ôn Hạ chạy đến trước mặt hắn, thấy hắn bình an trở về, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, nhưng không dám buông lỏng.

Chỉ trong một đêm đã mất gần một nửa binh lực, quân Đại Thịnh không hề có dấu hiệu rút lui.

Trận chiến này, Đại Thịnh sẽ thua sao?

Kỳ Diên dừng lại trước mặt nàng, yết hầu chuyển động, nhất thời không nói nên lời. Hắn đưa tay lên trán và sống mũi nàng, cảm nhận được một mảnh lạnh lẽo, liền biết Ôn Hạ đã đứng trong gió lạnh quá lâu.

Kỳ Diên ôm Ôn Hạ trở về doanh trại, đợi Hồ Thuận buông rèm cửa xuống, hắn mới ôm chặt Ôn Hạ, vùi sâu vào cổ nàng.

Ôn Hạ không nhịn được, vành mắt nóng lên.

"Nếu phụ thân nàng còn sống, ông ấy sẽ làm gì?"

Ôn Hạ sững người, nếu Ôn Lập Chương còn sống, đối mặt với tình hình bị vây hãm tứ phía, không có viện binh, không có đường lui, ông sẽ chia số binh lính còn lại thành hai đội. Những người lính trẻ tuổi, cuộc sống còn dài sẽ là một đội, những lão binh đi theo ông sẽ là một đội, dẫn theo lão binh bảo vệ những người lính trẻ tuổi còn lại tìm đường sống.

Ôn Lập Chương chính là hy sinh như vậy.

Ôn Hạ đột nhiên cảm thấy rất sợ hãi, ôm chặt lấy Kỳ Diên.

Bộ giáp cứng rắn và lạnh lẽo, sự lạnh lẽo này lan đến tận đáy lòng, khiến nàng run rẩy không ngừng.

Kỳ Diên vùi sâu vào vai nàng, giọng khàn khàn: "Hình như ta đã ngộ ra quá muộn."

Lên ngôi ngần ấy năm, đến bây giờ mới tỉnh ngộ phải siêng năng chính sự, yêu thương dân chúng, đáng tiếc hình như đã quá muộn.

"Không đâu, các đạo sĩ hôm nay có thể chế tạo ra vài quả bom, cho nổ tung đường hầm bí mật của quân Yên! Binh lính ở phía đông có thể điều một bộ phận đến tiền tuyến, binh lính Đại Thịnh luôn được huấn luyện bài bản, sẽ không sao đâu!"

Kỳ Diên cười khổ, cong môi mỏng, nhưng không dám để Ôn Hạ nhìn thấy vẻ chán nản của mình.

"Ta muốn ngủ một lát."

Ôn Hạ ở bên cạnh Kỳ Diên, nằm trên giường.

Thức trắng đêm, Kỳ Diên gối lên vai nàng, rất nhanh đã ngủ thiếp đi.

Ôn Hạ lại không dám ngủ, luôn luôn lắng nghe tiếng động bên ngoài, quả nhiên lại nghe thấy tiếng tù và tập hợp, quân Yên lui rồi lại đánh tới.

Kỳ Diên hơi nhíu mày, vẫn đang ngủ say.

Không ai đến xin chỉ thị của hắn, vậy chính là Ôn Tư Hành đang sắp xếp mọi việc.

Ôn Hạ cũng không gọi Kỳ Diên dậy.

Hắn chỉ ngủ chưa đầy một canh giờ, tỉnh dậy nhìn đôi mắt lo lắng của Ôn Hạ, hôn mạnh lên má nàng, ngón tay cái xoa cằm nàng.

"Giờ nào rồi?"

"Chưa đến một canh giờ, chàng ngủ thêm chút nữa đi."

Kỳ Diên chỉ xoa cằm nàng, ngón tay thô ráp lại đặt lên môi nàng. Khi vết chai trên ngón tay hắn lướt qua, khiến nàng cảm thấy hơi đau.

"Hạ Hạ, ta đưa nàng ra ngoài nhé."

Ôn Hạ nhìn sâu vào Kỳ Diên.

Ở khoảng cách gần như vậy, nàng có thể nhìn thấy rõ những tia m.á.u đỏ trong mắt hắn, đôi môi mỏng mím chặt muốn nói lại thôi, như đang im lặng nói lên nỗi sợ hãi của hắn.

Bên ngoài doanh trại đột nhiên vang lên tiếng tù và inh ỏi, là lệnh tập hợp khẩn cấp hơn.

Ôn Hạ hiểu rõ, ngày hôm nay hình như thật sự khác rồi.

Trận chiến này, Đại Thịnh hình như không thắng nổi nữa rồi.

Dù có thua trận, trong doanh trại Đại Thịnh, chỉ có nàng mới có thể sống sót.

Kỳ Diên và nàng đều biết, Hoắc Chỉ Chu sẽ không làm hại nàng.

Dưới ánh mắt m.ô.n.g lung của Kỳ Diên, Ôn Hạ nói: "Ta sẽ không đi."

"Ta đã đến doanh trại của hắn rồi, nếu muốn đồng ý với hắn, thì bây giờ ta cũng sẽ không ở đây."

"Chàng đừng quên, ta là con gái của Ôn Lập Chương."

Con cái nhà họ Ôn làm sao có thể khuất phục trước quân địch.

Kỳ Diên nhìn nàng sâu thẳm, nhưng không dám nhìn vào mắt nàng.

Hắn hôn lên môi nàng, động tác mạnh bạo và thô ráp, râu ngắn chưa kịp cạo khiến nàng đau rát.

Kỳ Diên đã đứng dậy rời đi, nhưng khi đi qua bình phong, hắn vẫn dừng bước: "Hạ Hạ, cảm ơn nàng."

Hắn sải bước biến mất khỏi doanh trại, Ôn Hạ sờ lên cằm ướt át, đó là nước mắt của Kỳ Diên.

Nàng ngồi dậy, soi gương búi tóc kiểu Lưu Tiên, cài trâm cài và trâm hoa tinh xảo, trang điểm, nhìn sâu vào người con gái xinh đẹp trong gương.

Nàng đứng dậy, đi canh chừng các đạo sĩ thức trắng đêm, xem bọn họ dùng số nguyên liệu còn sót lại chế tạo thuốc nổ thành b.o.m đá. Phó tướng đến chở chúng đi, cho nổ tung đường hầm bí mật mà quân Yên đã đào bên ngoài doanh trại.

Nhưng những thứ này căn bản không có tác dụng gì, vẫn có rất nhiều quân Yên ào ạt tràn lên, bị quân Đại Thịnh chặn lại ở công sự phòng ngự, hai bên liều c.h.ế.t c.h.é.m giết.

...

Bầu trời âm u, trên bãi cỏ nằm la liệt xác binh lính và chiến mã.

Nhìn màn đêm ngày càng dày đặc, Kỳ Diên biết ban đêm chính là chiến trường quỷ quyệt hơn của Hoắc Chỉ Chu.

Giữa cuộc c.h.é.m giết, hắn thúc ngựa xông lên phía trước, tiếng tù và ngừng chiến của quân Đại Thịnh vang lên, quân Đại Thịnh đang c.h.é.m g.i.ế.c cũng theo tiếng tù và mà dừng lại.

Quân Yên cũng dừng lại, vị tướng dẫn đầu nhìn về phía Kỳ Diên từ xa.

Kỳ Diên cất cao giọng hô vang: "Yên đế có dám quyết đấu với trẫm không?"

Xe rồng từ trong đám đông quân Yên đi ra, dừng lại trước bãi chiến trường đầy xác chết.

Trên xe rồng uy nghiêm, cờ xí tung bay, Hoắc Chỉ Chu mặc giáp từ trên xe rồng bước xuống, dáng người cao lớn, giọng nói bình tĩnh vang lên từ xa.

"Thịnh hoàng c.h.ế.t rồi sao?"

Hắn đeo một chiếc mặt nạ bạc, có lẽ vẫn còn nể mặt nhà họ Ôn, sợ các lão tướng trên chiến trường biết hắn chính là con trai thứ tư nhà họ Ôn.

Kỳ Diên cũng trầm giọng đáp lại: "Nếu ngươi c.h.ế.t thì sao?"

"Nếu ta bại dưới kiếm của Thịnh Hoàng, sẽ rút quân khỏi Đại Thịnh, trả lại vùng đất này."

Đối mặt với cuồng phong, Kỳ Diên lạnh giọng nói: "Nếu ta bại, không thể nhường Ngân Khánh, chỉ có thể để dũng sĩ Đại Thịnh đạp lên t.h.i t.h.ể của ta mà đánh đuổi quân địch."

Hoắc Chỉ Chulạnh lùng cười một tiếng, tiếp nhận thanh kiếm mà tướng lĩnh đưa tới.

Hai người thúc ngựa phóng tới khoảng đất trống, gió rét gào thét, kiếm sắc va chạm, đao quang kiếm ảnh xé rách màn đêm u ám.

Hai người giao đấu trên lưng ngựa một hồi, rồi lộn người xuống đất.

Ở gần hơn, giọng nói của Hoắc Chỉ Chu càng thêm rõ ràng: "Ngươi có thể lựa chọn buông tha Hạ Hạ, ta có thể nhường Ngân Khánh."

Năm ngoái rơi xuống vực, hai người đã sớm nên có một trận sống mái, cuối cùng cũng đợi đến ngày hôm nay.

Sát khí trong mắt Kỳ Diên càng thêm mãnh liệt, cổ tay xoay chuyển, một kiếm đ.â.m xuyên qua áo giáp trên vai Hoắc Chỉ Chu.

Máu tươi chảy trên áo giáp lạnh lẽo, Hoắc Chỉ Chu nhanh chóng nghiêng người tránh né, vung kiếm c.h.é.m rơi mũ miện của Kỳ Diên, chỉ kém một chút nữa là rơi trúng da đầu Kỳ Diên.

Một lọn tóc đen dài buông xuống, đôi mắt đỏ ngầu của Kỳ Diên tràn đầy lệ khí, dung mạo tuấn mỹ gần như yêu dị.

"Trước kia ta đã sai, nhưng bây giờ ta sẽ không dùng nàng để trao đổi."

"Nàng không phải là vật phẩm."

Hoắc Chỉ Chu quát lạnh: "Dựa vào cái gì mà là ngươi!"

Chiêu thức của hắn ra tay hiểm độc và nhanh chóng.

Nói chuyện ảnh hưởng đến việc ra chiêu, biết rõ không thể thương lượng, hai người không nói thêm lời nào nữa, chỉ tập trung vào thanh kiếm trên tay, chiêu nào chiêu nấy không chừa đường lui.

Mất đi nội lực lại còn mang theo vết thương chưa lành, kiếm thuật của Kỳ Diên vẫn được coi là cực cao, nhưng Hoắc Chỉ Chu cũng là một đối thủ lợi hại, chiêu nào cũng đỡ được, thậm chí vài lần tấn công vào chỗ hiểm của Kỳ Diên.

Hai người chiến đấu cho đến khi màn đêm đen kịt bao trùm đất trời, binh lính hai bên đều rất sốt ruột, đều muốn tham gia vào, nhưng lại bị hai người quát lui.

Từ chiều tối đến đêm khuya, trọn vẹn một canh giờ rưỡi, hai người cuối cùng cũng dừng lại.

Chương 103: Chương 99-2

Lưỡi kiếm đ.â.m sâu xuống đất, cả hai đều đã bị thương nhiều chỗ, nhưng vẫn không phân biệt được thắng bại.

Kỳ Diên và Hoắc Chỉ Chu nhìn nhau, thù nước oán nhà đều in hằn trong mắt nhau.

Hai người lui về doanh trại.

Không phân thắng bại, nhưng quân Yên lại càng thêm ngông cuồng, như thể việc san bằng quân Thịnh chỉ là chuyện sớm muộn.

Hoắc Chỉ Chu vừa lui về xe ngựa liền ngã xuống, ôm chặt lấy vết thương cũ ở ngực, gương mặt anh tuấn trắng bệch. Cơn đau khiến hắn nhíu chặt mày, nhưng giờ đây sẽ không còn thân thể mềm mại thơm tho ôm chặt lấy hắn nữa...

Kỳ Diên nhìn hai đội quân đang c.h.é.m g.i.ế.c lẫn nhau, lửa cháy ngút trời, màn đêm u ám, nỗi hổ thẹn của hắn bao trùm cả vùng đất này.

Quân y vội vàng chạy lên xe ngựa băng bó cho hắn.

Vết thương không nguy hiểm đến tính mạng, chỉ là sẽ đau và suy nhược cơ thể.

Từ một Long Ẩn tán tiên đánh bại vô số đối thủ cho đến lúc này ngay cả Hoắc Chỉ Chu cũng không đánh lại, sự chênh lệch quá lớn này không thể nào bù đắp được bằng nỗi đau hay sự an ủi.

Hai đội quân vẫn tiếp tục c.h.é.m giết.

Xe ngựa của Kỳ Diên lui dần, lui dần.

Cuối cùng cho đến khi Ôn Tư Hành quỳ gối bên ngoài xe ngựa, cầu xin hắn rời đi.

"Xin Hoàng thượng hãy đưa Hoàng hậu rời khỏi đây, thần sẽ điều động năm ngàn binh mã hộ tống người!"

...

Tiếng tù và, tiếng c.h.é.m giết, cùng với ánh lửa soi sáng màn đêm, tất cả đều truyền vào doanh trại.

Tiếng tim đập dữ dội còn kinh hoàng hơn cả tiếng trống trận.

Nhưng Ôn Hạ không dám sợ hãi, tự nhủ phải bình tĩnh, không thể rối loạn.

Nàng ở trong doanh trại thử bột mì hết lần này đến lần khác, rõ ràng nàng cảm thấy gió là một yếu tố quan trọng, dùng quạt tre khuấy đến mức cả doanh trại đều mù mịt bột mì, nhưng sau khi châm lửa lại không có chút động tĩnh nào.

Vân Nặc cũng muốn khuyên nàng từ bỏ.

Chỉ có Ôn Hạ lại xông vào doanh trại, đổ ra một vò bột mì nữa, còn chưa kịp cầm lấy quạt, thì bên ngoài đã vang lên giọng nói run rẩy của Hồ Thuận.

"Hoàng hậu nương nương, Hoàng thượng muốn gặp người!"

Ôn Hạ sững người, từ giọng nói đầy sợ hãi của Hồ Thuận, nàng biết có chuyện chẳng lành, vứt quạt chạy ra khỏi doanh trại.

Tiếng trống trận ngày càng lớn cho nàng biết, quân Yên đã áp sát.

Hồ Thuận chạy nhỏ dẫn nàng đi gặp Kỳ Diên.

Người đàn ông cao lớn ngồi dưới gốc cây du, mặc áo giáp, tư thế vẫn rất ung dung, cầm bình rượu trên bàn.

Nhìn thấy nàng, hắn mím môi cười, đưa tay ra chờ nàng đến gần.

Ôn Hạ chạy đến trước mặt Kỳ Diên.

Kỳ Diên nhìn tà váy bay phấp phới của nàng: "Tà váy của nàng thật đẹp."

Ôn Hạ thở hổn hển, từ ánh mắt mỉm cười của Kỳ Diên, nàng đã hiểu ra tất cả.

Sự thương xót trong mắt hắn, sự thất bại của một bậc đế vương, cùng với nỗi hổ thẹn của một người chồng, tất cả đều cho nàng biết Đại Thịnh thật sự đã bại trận.

Nước mắt Ôn Hạ trào ra, nhưng nhìn vào đôi mắt đào hoa đang mỉm cười của Kỳ Diên, nàng bỗng nhiên không muốn khóc nữa.

"Tóc của chàng do ai chải vậy?"

"Ta tự chải."

Mái tóc đen của hắn được búi tùy tiện lên mũ miện, ngay cả mũ miện cũng bị lệch.

Ôn Hạ giúp hắn chỉnh lại mũ miện.

Kỳ Diên rất phối hợp cúi đầu xuống.

Tay áo nàng lướt qua chóp mũi hắn, hương hoa bạch lan quen thuộc đã cùng hắn trải qua vô số ngày đêm.

"Xong rồi." Ôn Hạ hỏi: "Chiến trường thế nào rồi?"

"Quân Yên quá mạnh, cộng thêm gió độc, quân ta bị đẩy lui về phía sau đài quan sát."

Gần như vậy rồi.

Ôn Hạ nhìn Kỳ Diên thật sâu.

"Quân ta chỉ còn chưa đến một vạn binh lực, nhị ca vốn định hộ tống nàng và ta rời khỏi doanh trại, nhưng bên ngoài doanh trại đều là quân Yên, ta e là không thể đi được."

Hắn nói: "Hạ Hạ, để ta đưa nàng đi."

Lông mi Ôn Hạ run rẩy, lắc đầu.

"Chàng ở đây, nhị ca ca cũng ở đây, ta còn chạy đi đâu nữa."

Khóe môi cong lên, sự cay đắng giấu kín trong lòng, Kỳ Diên biết rõ Ôn Hạ sẽ không rời đi, hắn quá hiểu nàng rồi.

Hắn nhìn chén rượu trên bàn.

Ôn Hạ nhìn theo ánh mắt hắn đến chén rượu trên bàn, hình như đã hiểu.

Đại Thịnh đi đến bước đường này, giống như nằm ngoài dự liệu, nhưng cũng không quá mức kinh ngạc.

Trước kia Kỳ Diên chưa bao giờ chuyên tâm vào việc triều chính, hắn mới đăng cơ mấy năm đã dùng thuế má năm năm của Đại Thịnh để mua núi tạc ngọc ở Oa Để, chỉ để đổi lấy nụ cười của nàng. Lặn lội đường xa tìm kiếm nàng, hắn thậm chí có thể bỏ bê cả việc triều chính.

Ánh lửa ngày càng gần, tiếng tù và vô cùng rõ ràng, áp bức lên sự sống chết, thắng bại.

Ôn Hạ cười khổ, cởi bỏ áo choàng trên người.

Bộ váy mỏng màu trắng dưới ánh trăng lạnh lẽo, uyển chuyển như cánh bướm.

Kỳ Diên mới phát hiện hôm nay nàng đã trang điểm kỹ càng, đôi mắt nàng long lanh, giọng nói dịu dàng: "Còn bao nhiêu thời gian nữa?"

Giọng Kỳ Diên khàn đặc: "Ước chừng có thể chiến đấu thêm một hai canh giờ."

Thời gian đó là đủ rồi.

Ôn Hạ nói: "Chín tuổi bị chàng đuổi về Bắc Địa, ta thường xuyên không vui vẻ được, nên đã học múa. Sau này trở thành Hoàng hậu của chàng, ta không còn nhảy múa nữa, bởi vì Hoàng hậu chỉ nên đoan trang, đúng mực. Ban đầu ta học múa là vì chàng khiến ta không vui, điệu múa này ta cũng chưa từng nghĩ sẽ nhảy cho chàng xem."

"Nhưng hôm nay, ta bằng lòng."

Nàng đã bước đến trước bàn, dưới gốc cây du cao lớn, nàng khẽ nâng cổ tay thon thả, ngẩng đầu lên, dáng người nhẹ nhàng mềm mại, như làn gió thoảng qua.

Kỳ Diên chăm chú nhìn Ôn Hạ, không dám chớp mắt.

Tấm lụa trắng như ánh trăng của váy áo nàng dưới màn đêm như đang nhảy múa, nàng dường như đã biết trước sẽ có khoảnh khắc này.

Eo thon như liễu yếu, tay áo phấp phới như muốn bay.

Điệu múa của Ôn Hạ tựa như một con tiên hạc đang đùa nghịch bên nước.

Nàng nhẹ nhàng điểm chân, khéo léo ngẩng đầu, giống hệt tiên hạc đang dạo bước trong rừng hoa. Nàng quả thực đang múa hình tượng tiên hạc, rõ ràng nàng có dáng người thướt tha, trong sự mềm mại của cốt cách lại toát lên vẻ quyến rũ.

Nhưng điệu múa của nàng lại không chút nào dung tục, chỉ là tiên hạc múa bên nước, vỗ cánh muốn bay, dang rộng đôi cánh mềm mại bay lên chín tầng trời.

Nàng nhẹ nhàng điểm những bước chân nhỏ nhắn, dáng đi uyển chuyển yêu kiều, châu ngọc bên mái tóc khẽ lay động, sau khi tiên hạc bay lên chín tầng trời, nàng mới dùng tư thế quyến rũ ngã vào lòng hắn. Khuôn mặt ngọc ngà ửng hồng, nàng thở nhẹ, hương thơm ngào ngạt phả vào bên môi Kỳ Diên.

Kỳ Diên hôn lên môi nàng, cuồng nhiệt mà mãnh liệt cắn mút chiếc lưỡi mềm mại.

Hắn dừng lại trong điệu múa đẹp đến kinh tâm động địa này, chỉ muốn chìm đắm trong đó, không muốn tỉnh dậy đối mặt với tất cả.

Nhưng nước mắt lại rơi xuống.

"Là ta cuồng vọng tự đại, mới hại nàng."

"Là ta từ khi đăng cơ tự phụ vào quốc lực Đại Thịnh cường đại, không lo việc chính sự, cố chấp đối đầu với mẫu hậu, là ta."

"Hạ Hạ, sao ta có thể hủy hoại Đại Thịnh tốt đẹp thành ra như vậy?"

Hắn không phải đang hỏi Ôn Hạ, hắn chỉ muốn tự vấn bản thân mình.

Hắn cứ nghĩ hắn chỉ gây tổn thương cho Ôn Hạ.

Nhưng hắn đã hại Đại Thịnh, hại một đất nước vốn quốc lực cường thịnh. Hắn có lỗi với bá tánh, có lỗi với mẫu hậu, có lỗi với tổ tiên Đại Thịnh.

Kỳ Diên hắn hai mươi bảy năm nay đã từng bước đi đến ngày hôm nay như thế nào?

Ôn Hạ khóc, nâng khuôn mặt hắn lên nói: "Thiếp đi cầu xin hắn..."

"Kỳ Diên ta thà c.h.ế.t trận, cũng không muốn kẻ thù ban cho ta sự sống. Hơn nữa nàng bằng lòng đi cầu xin kẻ thù g.i.ế.c cha sao?"

Ôn Hạ không muốn.

Nếu chỉ có thể đi đến bước cuối cùng, nàng sẽ lựa chọn bảo vệ Kỳ Diên và quân Đại Thịnh, sau đó cầu không phải sống bên cạnh Hoắc Chỉ Chu.

Kỳ Diên biết cốt cách của nàng.

Hắn nâng khuôn mặt nàng, mỉm cười lau nước mắt cho nàng.

"Đến lúc này ta mới hiểu cái c.h.ế.t không đáng sợ, đáng sợ là có c.h.ế.t một cách xứng đáng hay không."

"Hạ Hạ, nàng sinh ra đã yếu đuối mỏng manh, nhưng lại có khí chất của Ôn gia, nên làm theo ý mình, đi con đường mà nàng muốn. Ta chưa từng đối xử tốt với Ôn gia, cũng chưa từng đối xử tốt với nàng, nếu có kiếp sau, ta muốn làm A Diên ca ca che mưa chắn gió cho nàng."

Nước mắt Ôn Hạ tuôn rơi như suối.

Kỳ Diên nhìn rượu trên bàn: "Ta không nỡ để nàng đi theo ta, Yên đế sẽ để nàng sống, Hạ Hạ, ta vẫn muốn đưa nàng đi."

Ôn Hạ lắc đầu: "Sau khi phụ thân chết, thiếp và hắn là thù nhà, hiện tại, là thù nước."

Tiếng kèn hiệu trên chiến trường ngày càng gần, nửa bầu trời đêm bị ánh lửa chiến trường chiếu sáng.

Mây đen cuồn cuộn bao trùm lấy sát khí trên chiến trường đang áp sát.

Gió đêm thổi dữ dội, Kỳ Diên ôm chặt Ôn Hạ, cầm lấy rượu trên bàn.

Bàn tay cầm kiếm không chút do dự này, lúc này lại run rẩy.

"Uống xong sẽ không biết gì nữa."

Ôn Hạ ngẩng khuôn mặt đẫm lệ, nhìn Kỳ Diên thật kỹ.

Mắt hắn đỏ hoe, gương mặt tuấn tú đầy nước mắt. Ánh mắt hắn rất u ám, đau khổ và hối hận, còn mang theo nỗi đau lòng run rẩy.

Trong gương mặt này, Ôn Hạ như nhìn thấy Kỳ Diên mười hai tuổi.

Kỳ Diên đã hái sao trên trời cho nàng.

Nàng còn rất nhiều việc chưa làm.

Hành hạ hắn, trả thù cũ cho hắn.

Trở về tham dự hôn lễ của Du Dao, Du Dao đã dành những tháng ngày tươi đẹp nhất cho nàng.

Lay động trái tim đại ca vì Lý Giao Nguyệt, tác thành cho bọn họ nên duyên vợ chồng.

Nàng cũng không muốn ru rú trong cung nữa, muốn ra ngoài ngắm nhìn trời đất, du ngoạn non sông.

Nàng còn chưa đến hai mươi tuổi.

Ôn Hạ nhận lấy rượu: "A Diên ca ca, kiếp sau thiếp không muốn làm hoàng hậu nữa."

"Vậy nàng muốn làm gì?"

"Thiếp muốn làm một người nhàn rỗi có núi vàng núi bạc, ngày ngày ăn sung mặc sướng, có người hầu hạ, sống cuộc sống an nhàn sung sướng. Nhưng tốt nhất vẫn là một mỹ nhân."

Kỳ Diên bật cười.

"Còn chàng?"

Ôn Hạ ngậm rượu trong miệng, hơi rượu rất nhạt, rượu mát lạnh thấm vào ruột gan.

Giọng nói của Kỳ Diên rất dịu dàng, hôn lên tai nàng: "Dù nàng là ai, ta cũng chỉ muốn làm nam nhân của nàng."

Mí mắt Ôn Hạ hơi nặng trĩu, nhưng đột nhiên nàng nghĩ, tại sao bọn họ phải uống rượu độc?

Mười dặm bên ngoài có sông, con sông đó cuối cùng đổ ra biển Nam Dữ, bọn họ có thể mang theo số binh lực còn lại g.i.ế.c chạy ra ngoài, vượt sông về phía nam, tại sao phải uống rượu độc?

A a a.

Tại sao nàng phải chết?

Ý thức của nàng đứt đoạn tại đây.

Kỳ Diên nhìn khuôn mặt ngủ say thanh thản của nàng, không nhịn được hôn lên trán nàng hết lần này đến lần khác.

Làm gì có rượu độc, sao hắn nỡ để Ôn Hạ chết.

Hắn rút trâm cài trên đầu Ôn Hạ, trên cổ tay trắng nõn của nàng đeo vòng tay ngọc bích mà hôm đó hắn tặng nàng cùng một sợi dây chuyền vàng đính nhiều loại đá quý. Nàng không thích đeo vòng tay vàng, luôn thích đeo dây chuyền vàng tinh xảo cùng ngọc bích, âm thanh va chạm giòn tan, nhìn cổ tay trắng nõn cũng thấy đẹp mắt.

Kỳ Diên hôn lên tay Ôn Hạ hết lần này đến lần khác, cài áo choàng cho nàng. Sắc mặt đã trở lại bình thường, trên khuôn mặt không phân biệt hỉ nộ chỉ thấy vẻ uy nghiêm lạnh lùng của đế vương.

Hắn dặn dò Vân Nặc thật kỹ, hộ tống Ôn Hạ rời đi.

Hoắc Chỉ Chu nhìn thấy xe ngựa của Ôn Hạ sẽ tự động tránh đường.

Nhưng hắn lại dặn dò thêm lần nữa: "Đừng để Yên đế tìm thấy nàng."

Giống như Ôn Hạ vừa nói, dù nàng có trở về bên cạnh Hoắc Chỉ Chu, nàng cũng sẽ không thể sống tiếp.

Tính tình nàng kiên cường như vậy, lần đầu gặp mặt, nàng bị hắc y nhân bắt cóc ở Thanh Châu, đã rút trâm cài tóc đ.â.m lên cổ.

Rõ ràng nàng vẫn là cô nương ngây thơ năm tuổi, hắn lại hiểu lầm nàng nhiều năm như vậy.

Nếu như mỗi người đến thế gian này đều có một câu chuyện riêng.

Vậy thì hắn sinh ra đã có câu chuyện cuộc đời tốt nhất, có gia thế hiển hách, có người vợ nhỏ bé đáng yêu từ thuở thiếu niên luôn bên cạnh, có các triều thần không bỏ rơi hắn.

Nhưng hắn lại sống cuộc đời này tệ hại như vậy.

Kỳ Diên: "Nhất định đừng để Yên đế biết nàng ở đâu, lần này đi đường thủy, để nàng lánh nạn ở đảo Nam Dữ một thời gian, đừng để nàng rời đảo."

"Nếu Yên đế cuối cùng vẫn tìm thấy nàng... Sư phụ của trẫm có thể lấy được thuốc mất trí nhớ, nếu thật sự có ngày đó, hãy để nàng uống."

Quên hết mọi chuyện sẽ không đau khổ nữa.

Kỳ Diên đã nghĩ kỹ đường lui cho Ôn Hạ, giao Ôn Hạ vào tay Vân Nặc: "Đi đi."

Hắn quay lưng lại, bờ vai rộng lớn khẽ run.

"Hoàng thượng..."

"Đi!"

Thuốc mê trong rượu chỉ có một chút, thuốc mê trong quân đều dùng trên chiến trường hết rồi, Kỳ Diên sợ Ôn Hạ sẽ tỉnh lại ngay lập tức. Hắn không dám trì hoãn, trầm giọng quát Vân Nặc.

Vân Nặc hướng Kỳ Diên quỳ xuống hành lễ. Võ nghệ của hắn cao cường, đưa Kỳ Diên đi không thành vấn đề, nhưng Kỳ Diên lại đem cơ hội sống sót dành cho Ôn Hạ.

"Người bảo trọng!"

Gió đêm lúc này cuồng loạn thổi, đây là cơn gió giúp sức cho Yên quốc. Rõ ràng tiết trời mùa xuân không tính là lạnh, nhưng vẫn khiến người ta lạnh đến thấu xương.

Bóng lưng Kỳ Diên thẳng tắp mà lại tịch mịch, đột nhiên quay đầu lại.

Vân Nặc mặc huyền y đang ôm Ôn Hạ đi xa, chỉ để lại một mảng tà váy trắng bay phấp phới.

Cách đó không xa, m.á.u tươi b.ắ.n đầy áo giáp của các tướng lĩnh, bọn họ vội vã đến thỉnh cầu Kỳ Diên rời đi.

Kỳ Diên nhìn về phương hướng Ôn Hạ biến mất: "Ngừng chiến, trẫm cùng Yên đế đàm phán."

Vị tướng lĩnh kia kinh ngạc nhìn hắn, bọn họ mang theo ba mươi vạn quân Đại Thịnh đến đây, giờ chỉ còn mười vạn người chiến đấu đến cuối cùng, đến đêm nay chỉ còn lại chưa đến bảy ngàn binh mã, làm sao đàm phán được nữa?

Ba nhóm quân Đại Thịnh tấn công phía đông Yên quốc không thể phân thân, viện quân từ kinh đô cũng còn đang trên đường, sau đêm nay, hơn sáu ngàn binh mã này sẽ không còn tồn tại, Ngân Khánh cũng sẽ không còn là lãnh thổ của Đại Thịnh nữa.

Bọn họ nào còn tư cách đàm phán.

Tín hiệu kèn lệnh ngừng chiến vang lên, quân Yên lại không chịu dừng tay, Kỳ Diên cũng không cho quân Đại Thịnh phản kháng nữa, rút quân đến ngoài công sự phòng ngự cuối cùng.

Cách trăm bước, có thể nhìn thấy rõ ràng long xa oai hùng của Yên đế.

Gió cuồng vô tình cuốn lên mùi m.á.u tanh nồng nặc, Kỳ Diên trên lưng chiến mã hiện ra từ trong đám đông quân Đại Thịnh, không

cần thuẫn bài che chắn.

Hắn xuống ngựa, bóng lưng thẳng tắp như cây tùng đơn độc.

Ôn Tư Hành biết không thể khuyên nổi quyết tâm của Kỳ Diên nữa, cũng biết sau khi Ôn Hạ được đưa đi, chung quy chỉ có thể chấp nhận đề nghị của Kỳ Diên.

Kỳ Diên vậy mà truyền ngôi cho Ôn Tư Lập.

Hắn mang theo quyết tâm phải chết, mới cùng nhau đưa thánh chỉ cho Vân Nặc. Ôn Tư Hành hiểu, nếu Ôn Tư Lập làm hoàng đế, Ôn Hạ sẽ được chăm sóc tốt nhất, mà Hoắc Chỉ Chu cũng sẽ nể mặt Ôn gia, trong thời gian tại vị sẽ tha cho Đại Thịnh.

Nhưng còn Kỳ Diên thì sao?

Rõ ràng hắn có thể sống sót rời đi.

Vô số đuốc sáng rọi đêm tối lạnh lẽo này.

Ôn Tư Hành lớn tiếng hô to thỉnh cầu đàm phán, tiếng cười nhạo của tướng lĩnh đối diện vang dội bên tai.

Kỳ Diên chỉ nhìn chằm chằm long xa cao cao kia.

Sau một hồi chế giễu của tướng lĩnh quân Yên, thân hình cao lớn của Hoắc Chỉ Chu rốt cuộc cũng xuất hiện từ trên long xa.

Cánh cửa xe dày nặng mở ra, hắn ngồi ngay ngắn trên long ỷ, khoác áo choàng oai phong lẫm liệt, dưới lớp mặt nạ lộ ra đôi mắt không hề có chút ấm áp.

Kỳ Diên buông trường kiếm, gỡ bỏ ám khí trên tay áo, bước từng bước về phía Hoắc Chỉ Chu bằng đôi giày da cứng cáp.

Hắn dừng lại ở khoảng đất trống giữa hai quân: "Chiến tranh liên lụy đến lê dân bách tính, trẫm nhớ Yên đế từng nói, có người không muốn nhìn thấy bách tính chịu khổ."

Hoắc Chỉ Chu lạnh lùng mở miệng: "Vậy nên Đại Thịnh hoàng đế bằng lòng nhường Ngân Khánh rồi sao?"

"Không." Kỳ Diên đáp.

Quân Yên giống như bị hắn chế nhạo, nhanh chóng giơ cung tên nhắm vào hắn.

Quân Đại Thịnh cũng giương cung chuẩn bị sẵn sàng phản kháng bất cứ lúc nào.

Hoắc Chỉ Chu cười lạnh.

Kỳ Diên nói: "Uy nghiêm Đại Thịnh vẫn còn đó, Ôn gia quân kiên cường bất khuất, quân ta sẽ không nhường Ngân Khánh."

"Nhưng ta muốn dùng tính mạng của mình để đổi lấy sáu ngàn binh mã rút lui, nếu Yên đế đồng ý, ta sẽ lập tức thi hành."

Đôi mắt lạnh lẽo của Hoắc Chỉ Chu nhìn chằm chằm Kỳ Diên.

Trước kia hắn chưa từng cảm thấy Kỳ Diên là một nam nhân, nhưng đến lúc này Kỳ Diên vậy mà có thể làm được như một nam nhân.

Hắn không hiểu mình thua ở đâu?

Hắn không hề hại Ôn Lập Chương, hắn đã từng muốn cứu vãn, là Trịnh thị nhất tộc lợi dụng hắn, Trịnh Bân Vũ lừa gạt hắn. Hắn chẳng phải cũng là nạn nhân sao?

Hắn đối xử với Ôn gia không chỗ nào không bảo vệ.

Trong trận chiến ba tháng này, nếu không phải hắn dặn dò binh lính không được làm Ôn Tư Hành bị thương, quân Yên sao có thể tiêu hao ở Ngân Khánh nho nhỏ ba tháng trời.

Hắn chưa bao giờ ép buộc Ôn Hạ, hắn xem nàng như thần minh trong lòng không thể khinh nhờn, nhưng tại sao nàng chỉ nhìn thấy người đàn ông thất bại trước mắt này?

Hoắc Chỉ Chu lạnh lùng mở miệng: "Đại Thịnh hoàng đế nhất ngôn cửu đỉnh, ta rửa mắt mong chờ."

Kỳ Diên vừa chết, đừng nói tha cho sáu ngàn binh mã, cho dù là sáu vạn, Yên quốc cũng có thể đánh hạ Ngân Khánh.

Mà Kỳ Diên nghe Hoắc Chỉ Chu nói vậy, mím môi mỏng cười.

Quân Đại Thịnh đang nói không thể, các tướng lĩnh phẫn nộ đều muốn liều c.h.ế.t bảo vệ hắn.

Kỳ Diên quát lui tất cả mọi người, cởi bỏ bộ giáp vàng oai phong lẫm liệt trên người.

Bộ giáp cứng rắn bị hắn đặt trên bãi cỏ.

Cỏ xanh kia tràn đầy sức sống, nhưng không biết là nhuộm m.á.u của tiểu binh nào, đang nảy mầm xanh biếc giữa một mảng đỏ tươi.

Quân Yên hai mắt sáng lên, đều đang cười lớn.

Đại quốc suy tàn, một đời đế vương phải cầu xin sống sót dưới thiết kỵ Yên quốc đang quật khởi, đầu lâu cao quý kia sẽ bị Yên quốc giẫm dưới chân, đây sao không phải là một nét bút đặc sắc nhất trong sử sách.

Bọn họ có thể mở rộng tầm mắt, cả đời này cũng đáng giá rồi.

Cho dù là tướng lĩnh hay tiểu binh, đều lộ ra ánh mắt hung ác hưng phấn.

Chỉ có những binh tướng tả tơi trong quân Đại Thịnh đều đỏ hoe mắt.

Kỳ Diên lấy ra ngọc địch, thổi một khúc biệt ly.

Tiếng địch kéo dài xa xăm mà cô độc, giống như bóng hình của hắn. Hắn nhìn xa xăm vào đôi mắt lạnh lẽo của Hoắc Chỉ Chu, cúi đầu chỉ thổi đoạn khúc biệt ly này.

Nỗi bi ai trong khúc nhạc, giai điệu ly biệt cùng nhung nhớ, có lẽ đã chạm đến các tướng lĩnh, cũng khiến tiểu binh nhớ đến cha mẹ vợ con nơi xa.

Tất cả mọi người đều có thể nghe thấy, quân Đại Thịnh đen nghịt đều rơi lệ.

Nhưng Kỳ Diên thổi cho Ôn Hạ nghe.

Nàng lại không bao giờ nghe thấy nữa rồi.

Quân Yên đã đợi đến không kiên nhẫn nổi nữa, một vị tướng lĩnh ném tới một thanh kiếm sắc bén.

Kỳ Diên cất ngọc địch: "Ta không muốn dùng kiếm, đợi ta c.h.ế.t rồi Yên đế hãy lấy đầu lâu của ta đi."

Hắn lấy từ trong n.g.ự.c ra một cây trâm cài.

Cây trâm bằng ngọc bích trong suốt được điêu khắc thành hình con bướm xinh đẹp, tua rua bằng dây kim tuyến đung đưa trong lòng bàn tay hắn, kim quang lấp lánh, lộng lẫy mà xinh đẹp.

"Ta yêu thê tử của mình, nguyện trước khi c.h.ế.t có trâm cài của thê tử bầu bạn." Hắn nói xong, nắm lấy cây trâm cài đầu nhọn đ.â.m vào tim, không hề do dự.

Máu tươi từ tim chảy xuống, nhuộm đỏ cả long bào màu đen.

Kỳ Diên nắm lấy con bướm xinh đẹp trong lòng bàn tay, khóe môi cong lên nụ cười, từng chút từng chút đ.â.m cây trâm vào huyết nhục.

Bầu trời đêm mây đen giăng kín, gió cuồng gào thét, bỗng nhiên thấy một đám khói đen dày đặc ập tới.

Hai quân đều hô to "Bảo vệ hoàng thượng", lại thấy trong làn khói trắng nồng nặc kia đánh úp tới một luồng ánh sáng đỏ.

Đó rõ ràng là tay áo màu đỏ giống như lụa, nhưng lại cứng rắn như dây xích sắt, nhanh chóng cuốn đi một bóng đen.

Khi khói mù tan đi, trên bãi cỏ chỉ còn lại vết m.á.u cùng một cây ngọc địch.

Trên long xa, sắc mặt Hoắc Chỉ Chu đại biến, ánh mắt càng thêm hung ác, hạ lệnh cho binh tướng đi tìm người, g.i.ế.c c.h.ế.t ngay tại chỗ.

Mà vị tướng lĩnh vốn nên canh giữ ở cửa ra quân Đại Thịnh kia cưỡi ngựa phi tới, lại bẩm báo với hắn: "Mạt tướng tuân theo thánh chỉ thả hoàng hậu Đại Thịnh đi, nhưng xe ngựa của nàng lại quay trở về doanh trại quân Đại Thịnh rồi."

...

Chương 104: Chương 99-3

Ôn Hạ không tỉnh giấc giữa tiếng binh đao loạn lạc của Vân Nặc và quân Yên, mà lại choàng tỉnh bởi một tiếng nổ long trời lở đất.

Nàng kinh hoảng nhìn quanh, không phải âm tào địa phủ, mà là vách xe kiên cố. Nhìn thấy Vân Nặc cùng quân Đại Thịnh đang giao chiến với quân Yên bên ngoài rèm xe, nàng liền hiểu ra tất cả.

Kỳ Diên đã lừa nàng.

Nước mắt tuôn rơi, nàng chỉ muốn bất chấp tất cả quay đầu lại.

Quân Yên canh giữ lối ra không biết tình hình, chỉ một lòng muốn tiêu diệt quân Đại Thịnh.

Vân Nặc dẫn theo binh sĩ giao chiến với chúng, mãi đến khi một vị tướng quân chạy đến, biết được trong xe là Hoàng hậu Đại Thịnh, liền trầm giọng hô "Nhường đường".

Hoắc Chỉ Chu đã sớm dặn dò, nếu gặp Ôn Hạ, nhất định phải để nàng rời đi, không được làm nàng bị thương dù chỉ một chút.

Vân Nặc dẫn binh sĩ xông về phía xe ngựa.

Nhưng Ôn Hạ đã chui ra khỏi xe, nắm lấy dây cương và roi ngựa, quay đầu xe, phóng về phía doanh trại.

"Hoàng hậu nương nương!"

Vân Nặc thi triển khinh công đáp xuống xe ngựa, tranh giành dây cương trong tay Ôn Hạ.

"Hoàng thượng đã ra lệnh cho thuộc hạ hộ tống người rời đi!"

"Ta không đi."

Ôn Hạ bị gió thổi càng thêm tỉnh táo, hiểu rõ lựa chọn của mình. Nhất định phải liều mạng thêm lần nữa, không đến phút cuối cùng, nàng sẽ không chịu khuất phục số phận.

"Người không nghe thấy tiếng nổ sao? Bột mì của ta đã nổ tung rồi."

"E rằng đó là từ doanh trại đạo sĩ truyền đến, xin người hãy đi cùng thuộc hạ!" Vân Nặc né tránh dây cương của nàng.

Ôn Hạ sờ lên trâm cài trên tóc, muốn dùng vật sắc nhọn để uy h.i.ế.p Vân Nặc.

Nhưng nàng sờ soạng một hồi, trong nháy mắt hiểu ra Kỳ Diên đã cắt đứt đường lui của nàng.

Hắn biết rõ nàng luôn thích lấy trâm cài dí vào cổ mình.

Ôn Hạ cười khổ, vịn vào vách xe đứng dậy, cuồng phong thổi bay làn váy của nàng: "Không về doanh, ta sẽ nhảy xuống."

Vân Nặc không còn cách nào khác, hắn cũng không muốn Kỳ Diên gặp nguy hiểm, bèn nghe theo lời Ôn Hạ, thúc ngựa quay về doanh trại.

Mười dặm đường trôi qua rất nhanh, càng đến gần doanh trại càng thấy rõ ánh lửa bập bùng, chính là doanh trại mà nàng thử nghiệm bột mì.

Trong mắt Ôn Hạ tràn đầy vui mừng: "Thật sự nổ tung rồi!"

Nhưng khi trở về doanh trại, nàng còn chưa kịp kiểm tra nguyên nhân bột mì phát nổ, đã bị Hồ Thuận gọi lại.

Hồ Thuận quỳ xuống trước mặt nàng, nước mắt giàn giụa: "Nương nương, người đã về rồi."

"Hoàng thượng... Hoàng thượng để bảo vệ sáu nghìn binh mã, đã dùng mạng mình để trao đổi với Yên đế." Hồ Thuận khóc đến sụt sùi, nói Kỳ Diên đã bị hai dải lụa đỏ cuốn đi trong làn khói trắng.

Ôn Hạ ngây người lắng nghe, từ nỗi sợ hãi ban đầu đến cảm giác như sống sót sau tai nạn, mừng đến phát khóc, nàng ôm chặt n.g.ự.c mình.

Hai dải lụa đỏ... Nàng không biết đó là ai, có lẽ là người của Vệ Liên Nguyên.

Nhưng Hồ Thuận nói Kỳ Diên đã dùng trâm cài của nàng đ.â.m vào tim trái, không biết còn sống hay không.

Ôn Hạ hai chân mềm nhũn ngã quỵ, được Vân Nặc đỡ lấy.

Nàng nhìn chằm chằm vào bầu trời được ánh lửa chiếu sáng, gió thổi khiến nước mắt trên má lạnh buốt.

Nàng không nhìn thấy gì trong làn nước mắt mờ mịt.

Kỳ Diên trước kia luôn bỏ rơi nàng.

Kỳ Diên bây giờ vẫn bỏ rơi nàng.

Hắn phải sống, nàng còn muốn tính sổ với hắn.

"Nhị ca ta đâu?"

"Ôn tướng quân vẫn còn trên chiến trường!"

Sau khi Kỳ Diên biến mất, Hoắc Chỉ Chu nổi trận lôi đình, không tha cho những tên lính còn lại của quân Yên.

Tiền tuyến lại có binh sĩ trở về báo cáo: "Quân Yên rút lui rồi! Ôn tướng quân và ba vị tướng quân khác đang kiểm kê quân số."

Binh lính nói Ôn Tư Hành bị thương, hơn nữa quân Đại Thịnh bị Kỳ Diên khích lệ, càng thêm dũng mãnh, Yên đế bèn hạ lệnh rút quân.

Hốc mắt Ôn Hạ đỏ hoe, không dám rơi lệ nữa, trong đáy mắt hiện lên vẻ kiên cường.

"Vết thương của Ôn tướng quân có nghiêm trọng không?"

Binh lính nói Ôn Tư Hành không bị thương đến chỗ hiểm yếu, Ôn Hạ không hỏi thêm gì nữa, chỉ gắng gượng tinh thần chui vào doanh trại mới, tiếp tục thử nghiệm bột mì.

Nhìn gió đêm gào thét, nàng dường như đã hiểu ra nguyên lý.

Khi nàng rời đi đã đổ rất nhiều bột mì xuống đất, nhưng chưa kịp quạt, gió từ cửa sổ và cửa ra vào đã thổi bột mì bay khắp doanh trại, sau đó bị ngọn nến nàng chưa kịp dập tắt làm bùng cháy.

Vân Nặc và mấy tên lính đi theo nàng đều cùng nàng làm việc này, nhưng ai nấy đều vẻ mặt nghiêm trọng, không dám tin bột mì có thể tạo ra sức nổ như thuốc súng.

Doanh trại nhỏ bé đầy bụi bột mì, không nhìn thấy bóng dáng nhau.

Sắp xếp xong xuôi, Ôn Hạ chạy ra khỏi doanh trại, tóc tai bạc trắng, gỡ bỏ khăn che mũi miệng.

Mọi người đều lui ra xa, binh lính châm lửa vào bông trên mũi tên, giương cung bắn.

Đoàng!

Bầu trời đêm vang lên một tiếng nổ lớn, ánh lửa bùng lên.

Sức mạnh kinh hoàng hất đổ mấy doanh trại gần đó, lửa cháy ngút trời và khói đen cuồn cuộn bốc lên.

Ôn Hạ mừng đến phát khóc, chạy về phía doanh trại nghị sự: "Triệu tập các tướng quân đến nghe lệnh!"

Trong doanh trại nghị sự, Ôn Hạ ngồi ngay ngắn trên ghế thái sư của Kỳ Diên.

Nàng da trắng nõn nà, dung mạo xinh đẹp dịu dàng, hoàn toàn không giống người có uy quyền. Nhưng ánh mắt nàng kiên định lạnh lùng, mái tóc đen phủ đầy bột mì trắng xóa, như vừa trải qua một trận sương giá tàn khốc.

Nhìn vào bản đồ Đại Thịnh, Ôn Hạ nói về kế hoạch của mình.

Mấy ngày trước Kỳ Diên bại trận ở Tả Bảo Phong, mọi chuyện bắt đầu từ đây.

Nơi này núi non trùng điệp, ở giữa là một vùng lòng chảo hẹp dài, phía trước là doanh trại cũ của quân Đại Thịnh, phía sau là doanh trại do quân Yên lập nên khi tấn công.

Chỉ cần bố trí bẫy bột mì giữa hai doanh trại, dụ quân Yên vào trong.

Khi cả hai nơi phát nổ, chấn động mạnh sẽ làm rung chuyển núi đá, quân Đại Thịnh chiếm giữ vùng đất cao trước, cơ hội đánh bại quân Yên sẽ càng lớn.

Mấy vị tướng quân đều cảm thấy kế hoạch này khả thi.

Ôn Hạ nói: "Kế hoạch này cần hai nghìn binh mã, sẽ không còn đường về."

"Giao cho chúng thần!" Mấy vị tướng quân trịnh trọng nói, đồng loạt hành lễ rồi lui ra ngoài.

Trong doanh trại yên tĩnh trở lại, Ôn Tư Hành chống gậy, cánh tay cũng đầy thương tích.

Hắn muốn an ủi Ôn Hạ, nhưng đôi môi hé mở hồi lâu mới thốt ra được một câu: "Hoàng thượng sẽ sống."

"Khi hắn cầu xin Yên đế, khi hắn muốn dùng mạng mình để đổi lấy sự sống cho các tướng sĩ, Hạ Hạ, ta dường như nhìn thấy bóng dáng của cha."

Ôn Lập Chương cũng đã hy sinh thân mình để cứu sống binh lính.

Ôn Tư Hành hỏi: "Người đưa hoàng thượng đi là ai?"

Ôn Hạ đến lúc này mới dám bộc lộ vẻ sợ hãi, lắc đầu: "Ta không biết, có lẽ là người của sư phụ hắn. Nhị ca, hắn sẽ c.h.ế.t sao?"

Nàng vùi đầu vào n.g.ự.c Ôn Tư Hành khóc nức nở.

Kế hoạch này Ôn Hạ dự định sẽ thực hiện vào ngày hôm sau.

Đêm nay, cả doanh trại đặc biệt yên bình, không có tiếng kèn hiệu vang lên, nhưng lại lạnh lẽo vắng vẻ, thiếu đi bóng dáng của vô số binh lính.

Ôn Hạ nằm trên giường, nhưng không dám nhắm mắt, chỉ muốn đợi đến khi Kỳ Diên bình an trở về.

Nàng cuộn tròn trong chăn, làm ướt cả một mảng gối.

Nhưng Ôn Hạ lại nghe được tin không mấy tốt đẹp vào ngày hôm sau.

Tống Cảnh Bình đến doanh trại, nói rằng hắn hoàn toàn không biết ai đã cứu Kỳ Diên đi.

Vệ Liên Nguyên không hề phái đệ tử đến giúp Kỳ Diên.

Năm ngoái, để cứu Kỳ Diên, ông đã hao tổn một nửa nội lực, hiện đang bế quan, cũng là sau khi nhận được thư của Kỳ Diên cách đây không lâu, mới phái Tống Cảnh Bình đến hỗ trợ.

Ôn Hạ vô cùng lo lắng. Tống Cảnh Bình hỏi: "Hoàng thượng, ngài ấy có bằng hữu nào trong giang hồ không?"

Ôn Hạ khẽ giật mình, nàng căn bản không rõ chuyện này: "Khi Hoàng thượng chiêu mộ đạo sĩ giang hồ, hình như có để lộ danh hiệu trước kia của ngài ấy trong giang hồ."

"Vậy thì đúng rồi." Tống Cảnh Bình nói: "Giang hồ hiệp sĩ đều trọng nghĩa khí, Hoàng hậu nương nương không cần lo lắng cho sự an nguy của ngài ấy, quân Yên bức bách gắt gao như vậy, hiện giờ ngài ấy không ở trong quân doanh càng tốt hơn."

Chỉ là đạo sĩ mà Tống Cảnh Bình mang đến không vào được, bên ngoài có rất nhiều quân Yên tuần tra canh gác.

Hiện tại Ôn Hạ không cần đạo sĩ nữa, nếu kế hoạch của họ thành công, có thể đẩy lui quân Yên, chờ viện binh đến.

Nếu không thành công, vậy thì Ngân Khánh này có lẽ cũng là nơi an nghỉ cuối cùng của nàng rồi.

Nàng cảm tạ hảo ý của Tống Cảnh Bình và Vệ Liên Nguyên, tiễn Tống Cảnh Bình rời đi, bắt đầu kế hoạch của hôm nay.

Trong quân doanh truyền ra tin tức, nói rằng Kỳ Diên đã được cao thủ cứu đi.

Ôn Hạ ngồi trên xe ngựa xông ra khỏi doanh trại, quân Yên tuân theo mệnh lệnh của Hoắc Chỉ Chu không ngăn cản.

Xe ngựa của nàng đi vòng vèo ở ngoại ô thành, mấy lần đi về phía những con đường hẻo lánh, nhưng lại cảnh giác với quân Yên nên quay trở lại, cuối cùng quay về quân doanh.

Hoắc Chỉ Chu dám thả nàng rời đi, phía sau nàng nhất định có quân Yên theo dõi.

Mà Hoắc Chỉ Chu chỉ cần nghe thấy mỗi con đường nàng muốn đi, nhìn vào bản đồ là biết nàng muốn đi Tả Bảo Phong.

Hôm nay lại là một ngày âm u, giờ Dậu, bầu trời xám xịt bắt đầu rơi mưa bụi.

Quân Đại Thịnh "lén lút" rời doanh, đều đi về phía Tả Bảo Phong.

Ôn Hạ ngồi trong doanh trướng nghị sự, nhìn màn trời bị bóng đêm bao phủ, cố gắng giữ tinh thần ăn cơm, trong lòng lo lắng không biết Hoắc Chỉ Chu có mắc bẫy không, lo lắng trận mưa này đừng lớn thêm.

Cuối cùng nàng cũng nghe được tin tốt vào lúc màn đêm buông xuống, một lượng lớn quân Yên đã xông lên Tả Bảo Phong!

Thám báo tiền tuyến truyền tin, ước chừng quân Yên có tới hai vạn người.

Kỳ Diên cầu xin Hoắc Chỉ Chu g.i.ế.c mình nhưng không c.h.ế.t được, lại bị người ta cứu đi ngay trước mặt Hoắc Chỉ Chu, Hoắc Chỉ Chu không thể nào bỏ qua cho Kỳ Diên nữa.

Quân Yên đang tấn công Ô Lô, ba tháng nay Hoắc Chỉ Chu tiêu hao ở Ngân Khánh, cũng tổn thất mấy vạn binh mã và tài lực khổng lồ.

Nếu kế này thành công, Ôn Hạ đoán hắn sẽ không tiêu hao ở Ngân Khánh nữa, cần phải giữ lại binh lực để tấn công Ô Lô.

Vậy bước tiếp theo hắn sẽ đi như thế nào?

Hẳn là sẽ thông qua Nam Thành quan của Oa Đế quốc để mở đường cho Yên quốc và Ô Lô.

Có lẽ hắn sẽ đề nghị Đại Thịnh hỗ trợ hắn.

Vậy Đại Thịnh cũng không thể không có điều kiện.

Ôn Hạ lại nghĩ đến những thứ xa xôi như vậy, nàng cũng không biết những phán đoán này của mình có đúng không, tất cả đều phải dựa vào việc kế hoạch đêm nay có thành công hay không.

Nhìn ngọn nến đang cháy, Ôn Hạ chống đỡ đến mức sắp không ngồi nổi nữa, thời gian trôi qua thật chậm chạp, hai canh giờ trôi qua trong dày vò.

Không có tin tức cũng coi như là tin tốt, ít nhất quân Đại Thịnh vẫn đang chiến đấu.

Giọng nói kích động của Trần Lân truyền đến từ xa, phá vỡ màn đêm.

Ôn Hạ xông ra khỏi doanh trướng, dưới màn đêm Trần Lân đang chạy tới, chân còn đang khập khiễng, hôm nay mới khỏi bệnh.

Hắn hét lớn: "Quân ta thắng rồi! Quân Yên đại bại!"

Đêm nay binh mã chia làm ba đường, một đường từ tối hôm qua đã mang theo bột mì dùng để tác chiến đến Tả Bảo Phong, một đường vào sáng sớm đã mai phục trên sườn núi cao, đường cuối cùng là hai nghìn binh mã không có đường lui vào giờ Dậu giả vờ đi bảo vệ Kỳ Diên, dụ quân Yên đến Tả Bảo Phong.

Hai vạn binh mã cùng hai nghìn quân Đại Thịnh c.h.é.m g.i.ế.c dưới chân núi, trong doanh trướng ở lối vào trước sau đều bố trí đầy cạm bẫy.

Khi bột mì trong mấy doanh trướng phát nổ, binh lính hai bên ở gần nhất đều ngã xuống hàng loạt.

Mà điều đáng sợ nhất của vụ nổ bụi kiểu này chính là uy lực của lần nổ thứ hai.

Luồng khí khổng lồ làm rung chuyển vách núi xung quanh, Trần Lân nói cả một vùng núi non đất đá sụp đổ. Hoàn toàn khác với dự đoán ban đầu của Ôn Hạ, nàng tưởng rằng sẽ chỉ làm nổ tung cửa ra vào, chặn đường lui của quân Yên.

Tuy Ôn Hạ đã dùng kế này để chiến thắng, nhưng lại không hiểu uy lực của vụ nổ thứ hai đến từ đâu.

Chắc là do gió?

Cũng là do không khí quay trở lại?

Nàng mừng đến phát khóc, hồi lâu không nói nên lời, kìm nén cảm xúc mới vội vàng hỏi: "Quân ta thương vong bao nhiêu?"

"Hai nghìn binh lính dưới chân núi đã anh dũng hy sinh, cung thủ chiếm giữ sườn núi cao không biết uy lực lớn như vậy, tử thương khoảng hơn năm trăm người. Ôn tướng quân cũng bị thương, nhưng hẳn là không nặng lắm, đã được quân Yên mời đi đàm phán."

Hôm nay Hoắc Chỉ Chu không đích thân ra trận, nghe được tin này trong doanh trại, ngoài khiếp sợ ra thì đương nhiên sẽ sợ hãi vũ khí của Đại Thịnh.

Nửa canh giờ sau, Ôn Tư Hành trở về doanh trại.

Trong doanh trướng nghị sự cũng có năm vị tướng quân đang chờ, ai nấy đều bị thương, vẫn còn đang cười lớn nói không ngờ uy lực của vụ nổ lớn như vậy, suýt chút nữa đã không rút lui kịp trên sườn núi cao. Nhưng cười cười nói nói, dưới ánh mắt trầm ổn và thương xót của Ôn Hạ, bọn họ cũng thu lại nụ cười, vì hai nghìn binh lính biết rõ không có đường lui mà vẫn tranh nhau đi.

Nhưng ánh mắt mọi người nhìn Ôn Hạ đều thay đổi.

Sự kính sợ và ngưỡng mộ đối với người có địa vị cao, thậm chí là thần minh, khiến bọn họ hoàn toàn khuất phục trước vị hoàng hậu

trẻ tuổi nhìn có vẻ yếu đuối trước mắt.

Ôn Tư Hành nói: "Hoàng đế Yên quốc mời Hoàng hậu nương nương ngày mai đến đàm phán, hắn không đánh nữa."

Ôn Hạ như trút được gánh nặng, cả trái tim đều từ trên cao rơi xuống.

...

Sáng sớm hôm sau, bầu trời vẫn xám xịt, nhưng ánh sáng luôn khiến người ta nảy sinh hy vọng.

Trên mặt hơn hai nghìn binh lính còn lại trong quân doanh Đại Thịnh đều mang vẻ mặt vừa khóc vừa cười, năm trăm người hộ tống Ôn Hạ đến Bách Lý đình ở giữa hai nước.

Ngôi đình trúc đơn sơ, đứng sừng sững trong màn mưa bụi xanh ngắt.

Ôn Hạ xuống khỏi xe ngựa của Kỳ Diên, bước vào màn mưa bụi đi vào trong đình.

Hoắc Chỉ Chu mặc một bộ long bào màu vàng sáng, nhưng màu sắc tươi sáng lại không soi sáng được vẻ u buồn tịch mịch trong mắt hắn.

Ánh mắt hắn không chút gợn sóng, dừng lại trên khuôn mặt bình tĩnh của Ôn Hạ, lại giống như đã dậy sóng cuồn cuộn.

Hắn nói: "Chỉ có mình nàng đến, hôm qua là kế hoạch đúng không?"

Ôn Hạ rất bình tĩnh ngồi xuống: "Phu quân của ta đang dưỡng thương trong quân doanh."

"Dưới chân núi Tả Bảo Phong, quân Đại Thịnh đã dùng vũ khí gì?"

"Đây là bí mật quân sự của chúng ta, xin thứ cho ta không thể tiết lộ."

Hoắc Chỉ Chu không ép hỏi nàng nữa.

Trên bàn dài đã được bày biện sẵn có đặt một chiếc hộp tinh xảo, Hoắc Chỉ Chu yên lặng mở ra.

Hương thơm sữa nồng nàn hòa quyện cùng mùi mưa bụi bên ngoài đình bay vào mũi, Ôn Hạ thấy đó là một miếng bánh hạt dẻ phô mai.

Ngón tay thon dài cân đối của Hoắc Chỉ Chu lấy ra, có thể thấy trong đĩa sứ là miếng bánh hạt dẻ lớp lớp kẹp phô mai và thịt quả.

Hắn đẩy đến trước mặt Ôn Hạ.

Ôn Hạ nhìn hắn, ánh mắt rất lạnh lùng, cho dù có những năm tháng tuổi trẻ non nớt ở Bắc Địa hiện lên trước mắt, nhưng thứ kéo nàng về thực tại chính là những xác c.h.ế.t chất thành đống kia.

Sáng sớm hôm nay, trong hơn hai nghìn binh lính của quân doanh Đại Thịnh có năm trăm người đến hộ tống nàng, những người còn lại đều ra ngoài tìm kiếm đồng đội cũ, đào hố chôn tập thể cho vạn người, chôn cất bọn họ từng người một.

Giữa bọn họ, không nên tồn tại miếng bánh hạt dẻ mềm dẻo thơm ngọt này nữa.

Trong mắt Hoắc Chỉ Chu chất chứa tia cầu xin cuối cùng, nhưng đều dần dần biến mất trong ánh mắt lạnh lùng của Ôn Hạ.

Hắn rốt cuộc như một vị đế vương trí dũng song toàn, cực kỳ giỏi mưu lược, nghiêm nghị đưa ra yêu cầu của mình.

"Ta có thể hạ lệnh cho quân Yên rút khỏi Ngân Khánh, nhưng Đại Thịnh cần đồng ý giúp Yên quốc đánh hạ Nam Chi thành của Oa

Đế."

Điều này nằm trong dự liệu của Ôn Hạ, nhưng nàng không gật đầu ngay lập tức: "Ngoài ra thì sao?"

"Yên quốc ta vốn có thể mở rộng bờ cõi qua Ngân Khánh, nhưng hiện nay lại phải vượt qua Oa Đế để chiếm Ô Lô. Đại Thịnh cần bồi thường cho quân ta một ngàn vạn lượng hoàng kim, ba trăm vạn thạch lương thảo."

Ôn Hạ kìm nén cơn giận trong lòng.

Đưa ra những điều kiện này chẳng khác nào khiến Đại Thịnh thụt lùi ít nhất hai năm.

"Yên đế đây là muốn nghị hòa, hay là muốn khiêu chiến hai nước?"

"Muội không đồng ý." Hoắc Chỉ Chu nói: "Vậy muội ăn nó đi, ta sẽ không cần nữa."

Vẻ mặt Ôn Hạ thoáng chốc ngỡ ngàng.

Hoắc Chỉ Chu chỉ nhìn nàng chằm chằm.

Ôn Hạ khẽ mở môi đỏ, không hỏi lại hắn có thật lòng hay không, cầm lấy bánh sữa hạt dẻ trên bàn đưa vào miệng.

Nàng luôn ăn một cách tao nhã và tỉ mỉ, nhưng lúc này lại ăn rất nhanh, chỉ vài miếng đã nuốt xong.

Hoắc Chỉ Chu mỉm cười.

Nụ cười rất nhẹ rất nhạt, thoảng như người tên Thập Cửu, hoặc là Ôn Tư Hòa năm nào.

Nhưng long bào khoác trên người, giang sơn bá tánh gánh trên vai, hắn nhanh chóng khôi phục dáng vẻ đế vương trẻ tuổi, đầy mưu lược: "Đóng ấn đi."

Kình Khâu trình lên tờ minh ước mà hắn đã soạn sẵn.

Ôn Hạ xem xong những điều khoản đó, nhất thời không biết yêu cầu vừa rồi của hắn rốt cuộc là thật sự muốn của cải, hay chỉ là để ép nàng ăn bánh hạt dẻ.

Nàng đặt tờ minh ước xuống: "Yên đế có yêu cầu, ta cũng có."

"Yên đế làm tổn thương Ngân Khánh ta, vi phạm minh ước đình chiến trước đó, để tỏ rõ thành ý của Yên quốc, xin Yên đế thêm vào minh ước một điều 'Trăm năm không xâm phạm bờ cõi Đại Thịnh'."

Hoắc Chỉ Chu nhìn nàng thật lâu, nhận lấy bút mà Kình Khâu đưa tới, thêm điều khoản này vào.

Hắn hỏi: "Muội còn yêu cầu gì nữa không?"

Ôn Hạ nói: "Hai nước giao chiến đã lâu, sẽ làm hao tổn quốc lực, hơn nữa đều nhắm đến Ô Lô. Hi vọng hai nước chúng ta có thể mở cửa quan ải, thông thương buôn bán, nhượng bộ cho sự vận hành thương mại của hai nước, cũng để bá tánh có thêm một con đường sinh kế."

Hoắc Chỉ Chu thêm điều khoản này vào.

Ôn Hạ xem từng chữ một, đóng ấn ngọc tỷ của Kỳ Diên, trao đổi minh ước với Hoắc Chỉ Chu.

Nàng đứng dậy hành lễ, đang định ngẩng đầu xoay người, Hoắc Chỉ Chu gọi nàng lại.

"Chỗ này của ta rất đau." Hắn ấn vào chỗ bị thương cũ: "Hạ Hạ có thể ôm Tứ ca một cái nữa không?"

Ánh mắt lạnh nhạt của Ôn Hạ lướt qua gương mặt van xin của hắn, xoay người bước ra khỏi đình trúc, ngồi lên long liễn của Kỳ Diên.

Bầu trời mù mịt mưa bụi, mưa phùn bay lất phất như muôn vàn sợi tơ tình, từng sợi từng sợi rơi xuống đất bùn lầy lội.

Hoắc Chỉ Chu đứng trong mưa gió thật lâu, long bào cao quý tung bay, lại giống như một kẻ cô độc.

...

Chương 105: Chương 99-4 (Hoàn)

Minh ước vừa được ký kết, quân Yên liền rút khỏi Ngân Khánh, chờ đợi quân Đại Thịnh ở Nam Quan thành của Yên quốc.

Năm ngày sau, viện quân chạy tới xuyên qua Ngân Khánh, đến hội quân với quân Yên, giúp quân Yên đánh Oa Đế Nam Chi thành.

Vết thương của Ôn Tư Hành đã gần khỏi, chỉ là chân vẫn phải chống gậy.

Ôn Hạ vẫn đợi ở doanh trại Ngân Khánh, Ôn Tư Hành khuyên nàng về Bắc Địa, nàng không đồng ý.

Đội ngũ được phái đi tìm Kỳ Diên đều không mang về tin tức hữu ích.

Ôn Hạ không biết Kỳ Diên đang ở đâu, Vân Nặc khinh công tốt như vậy, ra ngoài tìm hắn mấy ngày rồi mà không có một chút manh mối nào.

Mười ngày sau, Lương Hạc Minh và Nguyễn Tư Đống cũng chạy tới.

Trước đó chính là Lương Hạc Minh nhận những chiến thư khiêu chiến thay Kỳ Diên trên giang hồ, hắn cũng đã dò hỏi khắp nơi trên giang hồ, chạy ba tòa thành mà không có tin tức gì của Kỳ Diên.

Đêm xuống, bầu trời doanh trại đầy sao trăng, những ngôi sao lấp lánh, đêm không có chiến tranh đặc biệt yên tĩnh.

Ôn Hạ ngồi dưới gốc cây du đó.

Trên bàn dài bày rượu, trong chén chỉ có rượu thanh nhẹ.

Nàng uống một chén, định rót thêm thì bị Bạch Khấu và Hương Sa khuyên ngăn.

Hai người họ đến vào hôm kia, phụng mệnh Thái hậu đến đón nàng về, nhưng Ôn Hạ vẫn muốn đợi thêm một chút nữa.

Ôn Tư Hành chống gậy ngồi xuống trước bàn nàng, cùng nàng uống rượu thanh nhẹ không say, cùng nàng ngắm sao trăng trên núi giống như ở Bắc Địa.

Trước đây, khoảng thời gian như thế này là của năm anh em nhà họ Ôn, mà giờ đây tất cả đều không còn nữa, nàng cũng chỉ muốn đợi Kỳ Diên.

Ôn Tư Hành vừa trò chuyện vừa nói đến Ôn Tư Lai đang lo lắng cho nàng, nói đến Kỳ Diên.

"Trong thư, lão Tam nói lúc Hoàng thượng ở Ô Lô cũng giống như bây giờ, không hề tỏ vẻ ta đây, sẽ quan tâm đến binh lính nhỏ bé. Hắn bảo vệ dân làng ở đó đã đành, còn không cho phép quân Đại Thịnh thèm muốn bò dê của người ta. Hắn thật sự đã thay đổi rồi."

Từ một vị đế vương ngang ngược, tàn bạo, trở thành một nam nhi dâng cả mạng sống bảo vệ non sông.

"Hạ Hạ, nếu chúng ta không đợi được Hoàng thượng thì sao?"

Mặc dù câu hỏi này rất tàn nhẫn, nhưng Ôn Tư Hành vẫn không muốn Ôn Hạ cứ mãi chìm đắm.

Ôn Hạ chống cằm nhìn về phía bầu trời sao xa xăm: "Chắc là có thể đợi được."

"Hắn luôn mạng lớn, lúc ở quân doanh Đam Thành quan, hắn cứu muội ra khỏi Ô Lô thì suýt nữa đã tàn phế, ngay cả ngồi cũng không

ngồi dậy được. Thái y và Vệ tiên sinh đều nói phải xem tạo hóa của hắn, hắn thật sự đã vượt qua."

"Bây giờ hắn chắc là bị thương nặng, là loại không dậy nổi hoặc không thể cử động được, cho nên mới không đến gặp muội."

Ôn Tư Hành không nhắc đến tình huống xấu nhất nữa, chỉ nói: "Nhị ca sẽ đợi cùng muội."

Ôn Hạ cảm thấy rất áy náy.

Ôn Tư Hành nên về phủ tướng quân ở Bắc Địa để dưỡng thương cho tốt, bị thương gân cốt là điều tối kỵ.

Ôn Tư Hành hỏi: "Muội còn hận Hoàng thượng không?"

"Ừm, vẫn còn một chút."

Hận hắn dùng rượu giả lừa nàng.

Còn nữa, nàng còn chưa kịp trả lại những trò hành hạ nho nhỏ đó cho hắn, nếu hắn cứ như vậy mà không trở về, nàng sẽ thật sự hận.

Doanh trại bây giờ rất trống trải, đã dỡ bỏ không ít lều trại, cũng không còn nhiều binh lính như vậy, mọi thứ đều có vẻ lạnh lẽo, vắng vẻ. Ôn Hạ được Ôn Tư Hành đưa về doanh trướng.

Tin tức chiến sự ở Oa Đế Nam Chi mỗi ngày đều được gửi đến, tối nay lại được đưa đến tay nàng, Ôn Hạ nằm trên giường xem xong.

Hai nước Đại Thịnh và Yên quốc liên minh, Hoắc Chỉ Chu đánh hạ Nam Chi nho nhỏ chỉ là chuyện sớm muộn, tin tức quân sự hàng ngày cũng không có gì bất thường, quân Yên không làm khó quân Đại Thịnh nữa, hai nước đều bình yên vô sự.

Ôn Hạ vẫn luôn đợi.

Đợi đến khi mặt trời mọc mặt trăng lặn, đợi đến khi hoa nở hoa tàn.

Đợi đến khi quân Yên đàm phán với Oa Đế, quân Đại Thịnh phải rút quân về triều.

Nàng vẫn không đợi được tin tức của Kỳ Diên.

Thái hậu lại gửi thư đến, lần này lại là ý chỉ, bảo nàng về triều hoặc là về Bắc Địa, đừng ở lại nơi hoang vu này nữa.

Ban đêm, Ôn Hạ nhìn bầu trời đêm tịch mịch trên đỉnh đầu, trăng sắp tròn mà chưa tròn, tình ý sắp đầy mà chưa đầy.

Hồ Thuận đứng sau nàng, thấy gió đêm thổi bay tóc mai và chiếc váy mỏng manh của nàng, không nhịn được gọi: "Hoàng hậu nương nương, người hãy rời khỏi nơi này, đổi sang một nơi thoải mái để đợi Hoàng thượng đi."

"Hoàng thượng một ngày chưa về, triều đình một ngày liền rối ren, người về rồi thì triều đình sẽ không loạn nữa."

Tin tức Kỳ Diên mất tích đến nay vẫn được giấu kín.

Triều đình chỉ biết hắn bị thương nặng, ở lại Bắc Địa dưỡng thương, còn chưa thể chịu được sự xóc nảy trên đường.

Ôn Hạ xoay người trở về doanh trại, trên giá đỡ ngang nhiên bày thanh kiếm của Kỳ Diên. Ngày hôm đó, sau khi hắn vứt bỏ thanh kiếm cùng bộ giáp yêu thích, các binh lính đã không màng nguy hiểm, nhặt chúng về trong lúc hỗn loạn.

Ngón tay trắng nõn lướt nhẹ qua chuôi kiếm mà Kỳ Diên từng nắm, Ôn Hạ nhắm mắt lại, mặc cho nước mắt tuôn rơi.

"Thu dọn hành lý, ngày mai hồi kinh."

...

Tháng sáu, bầu trời trong xanh vời vợi, ánh sáng xuyên qua tầng mây, muôn vàn tia nắng vàng như dát lên non sông gấm vóc.

Đoàn người hồi kinh được năm ngàn binh mã hộ tống, trong long xa của Kỳ Diên, Vân Nặc đang nằm, hắn chính là người đang thay thế vị hoàng đế đang lâm bệnh.

Ôn Hạ ngồi ngay ngắn trong xe ngựa rộng rãi, liên tục ngoái đầu nhìn con đường trống vắng phía sau.

Hương Sa thở dài: "Nương nương, Hoàng thượng sẽ bình an vô sự."

Nằm trong gian phòng phía sau, ngửi thấy mùi hương thoang thoảng trong xe, Vân Nặc co chân, miệng ngậm một quả sơn tra bọc đường, cũng muốn lên tiếng an ủi, nhưng vì lễ nghĩa quân thần nên đành im lặng.

Để giả vờ Kỳ Diên vẫn đang bệnh, chứ không phải là biến mất, hắn đã mặc long bào đóng giả Kỳ Diên suốt cả đoạn đường. Vốn là người thường xuyên luyện tập võ nghệ, giả bệnh liên tục hai ngày, hắn đã nằm đến mức toàn thân khó chịu.

Nhưng cũng có cái lợi.

Là fan của Hoàng hậu nương nương, Vân Nặc bây giờ không chỉ có thể nhìn thấy nàng mỗi ngày, mà còn được ở chung một xe ngựa với nàng. Hai lần Hoàng hậu chợp mắt, hắn nghe tiếng thở đều đều của nàng cũng thấy vui vẻ.

Hắn bảo vệ Hoàng hậu tốt như vậy, Hoàng thượng trở về chắc sẽ thưởng cho hắn chứ?

Tốt nhất là nhanh chóng để hắn làm ám vệ như trước kia, hắn đã lâu không được nhìn thấy hai người nắm tay nhau rồi. Trước đây, lén nhìn hai người nắm tay ôm ấp trong bóng tối, cũng thấy rất đẹp mắt, giống như ngày nghỉ ra ngoài thành xem múa rối bóng, nhưng múa rối bóng làm sao đẹp bằng người thật được.

Hương Sa thò đầu vào gian phòng, liếc mắt nhìn Vân Nặc đang co chân: "Bỏ chân xuống, nếu bị người khác nhìn thấy thì sao?"

Vân Nặc khịt mũi coi thường, lười để ý đến nàng ta.

Đoàn người đều là người của mình, ai dám xông vào long xa của Hoàng đế?

Hương Sa quay sang mách Ôn Hạ: "Nương nương, Vân Nặc giả bộ cũng không giống, còn ăn sơn tra, cắn đến lem luốc khắp nơi."

"Ta từ nhỏ đã bị mẹ ruột vứt ngoài đường, chưa được ăn mấy lần thứ này, ta chỉ dính vào miệng thôi, làm sao mà cắn lem luốc khắp nơi được, liên quan gì đến ngươi?"

Hương Sa chỉ muốn tìm chút chuyện để Ôn Hạ đang buồn phiền đừng suy nghĩ lung tung, nào ngờ Vân Nặc lại cãi nhau với nàng ta.

Bạch Khấu: "Thôi đi, để Nương nương được yên tĩnh."

Ôn Hạ vẫn im lặng, nhưng lúc này lại hỏi Vân Nặc: "Ngươi từ nhỏ đã bị bỏ rơi, vậy làm sao lại trở thành ám vệ của Hoàng thượng?"

"Thuộc hạ bị vứt ở cửa võ quán, được sư phụ nhận nuôi, cũng là do duyên số. Khi đó, Hoàng thượng chọn thuộc hạ, nhìn thuộc hạ thêm vài lần, nói thuộc hạ giống mình, muốn xem sau này thuộc hạ lớn lên thì so với mình, ai đẹp trai hơn."

Ôn Hạ bật cười.

Mấy ngày nay nàng không có chuyện gì vui, giờ phút này mới nở nụ cười đã lâu không thấy.

Vân Nặc trong gian phòng nghe thấy tiếng cười của nàng, cũng mỉm cười.

Hương Sa lại thò đầu ra nhìn hắn, thấy hắn đang thoải mái cắn quả sơn tra, hừ một tiếng: "Nhìn bộ dạng của ngươi kìa, không sợ nghẹn c.h.ế.t sao?"

Nàng ta vừa dứt lời, long xa bỗng nhiên rung lắc dữ dội khi dừng lại đột ngột, Vân Nặc quả nhiên bị quả sơn tra vừa lăn vào cổ họng làm nghẹn.

Bên ngoài xe ngựa vang lên giọng nói kích động của Trần Lân, cùng tiếng hô vang "Vạn tuế".

"Hoàng thượng vạn tuế vạn vạn tuế!"

Ôn Hạ sững sờ, vội vàng đứng dậy lao ra khỏi long xa.

Dưới ánh mặt trời chói chang, bóng dáng cưỡi ngựa phi tới oai phong lẫm liệt, khoác trên mình bộ huyền y quen thuộc.

Khuôn mặt hắn càng lúc càng rõ nét, hắn nhảy xuống ngựa, thân hình cao lớn lao về phía nàng.

Ôn Hạ mỉm cười, khóe mắt ươn ướt, cũng không màng tất cả chạy về phía hắn.

Kỳ Diên ngày càng đến gần, ánh mắt mang theo ý cười, đôi môi mỏng có chút tái nhợt, nhưng không ảnh hưởng đến vẻ ngoài oai hùng của hắn.

Ôn Hạ dang rộng vòng tay, tưởng rằng sẽ ôm được Kỳ Diên, nhưng lại thấy hắn ngã khuỵu xuống chân nàng.

Toàn thân hắn quỳ trước mặt nàng, nhưng không để ý đến cơn đau do đầu gối va vào đá vụn, ôm chặt lấy chân nàng.

Đây là kiểu ôm gì vậy?

Ôn Hạ ngồi xổm xuống, vùi mặt vào lồng n.g.ự.c hắn.

Nước mắt tuôn rơi, nhưng nàng không muốn khóc, ngẩng đầu nhìn mặt hắn, nhìn vết thương trên n.g.ự.c hắn.

Vạt áo mở ra, trên n.g.ự.c có một vết sẹo rõ ràng, mang theo màu hồng của thịt non mới mọc. Nàng vừa khóc vừa cười, nhìn chằm chằm Kỳ Diên.

"Ta đã trở về."

"Hạ Hạ, ta trở về quá muộn rồi."

Ôn Hạ vừa khóc vừa nói: "Quá muộn rồi, ta không muốn đợi chàng nữa."

Kỳ Diên ôm chặt Ôn Hạ, hắn tỉnh lại cũng chỉ mới sáu ngày trước.

Sau khi được Hoặc Ảnh cứu đi, hắn liền hôn mê bất tỉnh, Hoặc Ảnh chính là kiếm khách áo xanh từng tỷ thí võ nghệ với hắn ở Thanh Châu, cũng là kiếm khách đã g.i.ế.c Đạt Tư.

Không biết nên nói là định mệnh hay là trùng hợp.

Hoặc Ảnh từ Ô Lô đến Bắc Địa tỷ thí võ nghệ, khi Kỳ Diên cần đạo sĩ chế tạo thuốc nổ, tung ra danh hiệu Long Ẩn tán tiên, Hoặc Ảnh liền tìm đến, cùng người yêu của mình cứu hắn.

Kỳ Diên lúc sốt cao đã nằm trên giường băng, lúc nhiệt độ cơ thể hạ thấp sắp c.h.ế.t lại nằm trên giường lửa.

Hoặc Ảnh rõ ràng không nên hao tổn nội lực cứu hắn, nhưng lại thưởng thức hắn là một vị hoàng đế tốt, ngày nào cũng ôm hắn đi tìm danh y giang hồ, hao tâm tổn trí chữa trị cho hắn.

Nếu cây trâm đó đ.â.m sâu hơn một chút, Kỳ Diên sẽ không thể trở về nữa.

Ôn Hạ hỏi Kỳ Diên những ngày qua đã ở đâu, Kỳ Diên liếc nhìn các binh lính đang quỳ đầy đường: "Lên xe rồi nói."

Hắn không đứng dậy được, nhìn về phía Trần Lân.

Trần Lân rưng rưng nước mắt vui mừng đến đỡ hắn, dù hai tháng không gặp, cũng không đánh mất ánh mắt ăn ý giữa quân thần.

Kỳ Diên vết thương chưa lành, bất chấp sự ngăn cản của Hoặc Ảnh, nhất quyết đòi trở về.

Hắn quay đầu nhìn Hoặc Ảnh và người yêu đang ngồi trên lưng ngựa ở phía xa, làm một động tác nghĩa hiệp.

Ôn Hạ nhìn theo ánh mắt của Kỳ Diên, thấy một bóng áo xanh và tà áo đỏ rực rỡ, cúi người hành lễ với bọn họ.

Hai người thúc ngựa biến mất ở phía xa.

Kỳ Diên được Trần Lân dìu lên long xa.

Trong long xa rộng rãi chỉ có hai người bọn họ, Ôn Hạ lúc này mới vùi đầu vào vai Kỳ Diên khóc nức nở, khoảnh khắc này không thể kìm nén được nước mắt và nỗi lo lắng triền miên suốt những ngày qua.

Kỳ Diên vừa mở miệng, liền thấy Vân Nặc thò đầu ra từ phía sau.

"Hoàng thượng đã trở về!"

"Người tránh ra một chút, thuộc hạ sẽ ra ngoài ngay."

Ôn Hạ ngẩn người, đỏ mặt quay đi.

Kỳ Diên lạnh lùng nhìn Vân Nặc đang mặc long bào, biết rõ tâm tư thích ngắm nhìn khuôn mặt Ôn Hạ của hắn.

"Cút vào trong, cởi long bào ra."

Vân Nặc nhanh chóng thay long bào, cẩn thận mời Kỳ Diên nghiêng người để hắn ra ngoài, nhanh chóng biến mất khỏi long xa.

Kỳ Diên lại ôm Ôn Hạ vào lòng.

Ôn Hạ không khóc nữa, trong mắt còn đọng nước, chỉ nhìn hắn chằm chằm.

Kỳ Diên siết chặt eo nàng, cúi người xuống hôn lên đôi môi đỏ mọng.

Hắn chỉ muốn bù đắp tất cả những gì đã nợ Ôn Hạ, dù phải đánh đổi bằng mạng sống, bằng tất cả những gì hắn có thể cho nàng.

Thành xe chật hẹp, Ôn Hạ lo lắng cho vết thương của Kỳ Diên, nàng khẽ thở gấp trong nụ hôn, níu lấy vạt áo hắn: "Chàng còn bị thương, vào trong nằm nghỉ đi."

Kỳ Diên ôm Ôn Hạ vào trong.

Trên chiếc bàn xưa nay vẫn được bài trí sạch sẽ tao nhã, giờ đây la liệt đủ loại bánh điểm tâm ăn dở dang, chỉ còn lại nửa xiên kẹo hồ lô.

Nhìn thấy kiệt tác của Vân Nặc, Kỳ Diên tức đến mức mắt muốn phun lửa.

Tất nhiên hắn biết Vân Nặc làm vậy cũng là bất đắc dĩ, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy chua xót và tức giận.

Ôn Hạ không để ý đến điều đó, nàng đỡ hắn ngồi xuống giường êm.

"Những ngày qua chàng sống thế nào?"

Kỳ Diên kể lại mọi chuyện, lúc hắn hôn mê bất tỉnh không thể nào cảm nhận được sự nguy hiểm cận kề khi người khác chăm sóc hắn.

Nhưng Ôn Hạ nghe xong thì đôi mắt đỏ hoe, hắn không thể cảm nhận được tâm trạng của người khác, nhưng lại biết tấm lòng của Ôn Hạ.

Hắn kéo nàng vào lòng, Ôn Hạ không dám chạm vào vết thương của hắn, chỉ chống tay lên người hắn, không dám đến gần.

Kỳ Diên lau đi khóe mắt ướt nhòe của nàng: "Hạ Hạ giỏi lắm."

Hắn đã nghe được chuyện của nàng, hai nghìn quân đánh bại hai vạn quân Yên quốc, nàng còn lợi hại hơn hắn.

"Ta là một hoàng đế thất bại, cũng không phải là người chồng có thể che chở cho nàng chu toàn. Nhưng ta muốn từ nay về sau sẽ trở thành một vị hoàng đế tốt lo cho nước lo cho dân."

"Trở thành người chồng khiến nàng hài lòng."

Ôn Hạ mím môi đỏ, nằm nghiêng bên cạnh hắn.

Kỳ Diên ôm lấy vai nàng, không ngừng hôn lên trán nàng. Ôn Hạ nói: "Cuối cùng chàng vẫn lừa ta."

Trong mắt Kỳ Diên hiện lên vẻ áy náy.

"Nếu có lần sau, chàng không được phép lừa ta nữa."

"Sẽ không có lần sau nữa."

"Ta mơ thấy nàng nhảy điệu múa đó cho ta xem, trong mơ nàng rất sạch sẽ, rất đẹp, rất đẹp."

Ôn Hạ dựa vào vai hắn, mặc cho hắn vuốt ve những ngón tay nàng.

Không ai muốn phá vỡ sự yên tĩnh này, họ chưa bao giờ ăn ý và tĩnh lặng như vậy.

Cho đến khi Ôn Hạ hỏi: "Chàng có biết minh thư ta và hoàng đế Yên quốc đã ký kết không? Chàng có trách ta xuất binh giúp hắn đánh Nam Chi thành không?"

"Không trách, đó là kết quả tốt nhất cho Đại Thịnh."

Hiện tại, Kỳ Diên cần phải chấn hưng Đại Thịnh, bổ sung binh lực, nâng cao trang bị vũ khí. Trải qua bao nhiêu chuyện, hắn không thể tiếp tục làm hôn quân không màng triều chính như trước nữa.

Sơn hà vững bền, hắn mới có thể bảo vệ Ôn Hạ.

Hương thơm ngào ngạt trong lòng, Kỳ Diên ôm chặt Ôn Hạ, nụ hôn nóng bỏng không muốn dừng lại, cho đến khi nhìn thấy hoa ngọc lan nở rộ.

Ôn Hạ vòng tay qua cổ hắn, hơi thở gấp gáp vừa ẩm ướt vừa quyến rũ, nàng có chút muốn nói lại thôi, cuối cùng đỏ mặt nói: "Ta và hắn... chưa từng làm chuyện đó."

Ánh mắt Kỳ Diên lóe lên, niềm vui sướng tràn ngập trong mắt. Nhưng niềm vui của hắn không phải xuất phát từ sự để tâm, hắn chỉ vui mừng vì nàng hoàn toàn thuộc về hắn, vui vì lời nói thật lòng của nàng.

Hắn hôn mạnh lên má Ôn Hạ, bỗng nhiên lại ảm đạm, bởi vì thân thể hắn hiện tại còn quá yếu ớt.

"Hạ Hạ, sau này sẽ không còn ai khiến nàng phải chịu ấm ức nữa, kể cả ta."

"Ồ."

"Sao nàng lại thờ ơ như vậy?"

Ôn Hạ: "Vậy chàng muốn ta đáp lại thế nào?"

"Ta rất hối hận." Kỳ Diên nắm c.h.ặ.t t.a.y nàng, nhìn sâu vào mắt nàng: "Ta muốn mãi mãi đối xử tốt với nàng."

Ôn Hạ ôm cổ hắn, che giấu ý cười vui vẻ, giọng nói dịu dàng mà lạnh lùng: "Ta không quên chuyện trước kia đâu, ta vẫn còn ghi thù đấy."

"Kỳ Diên, chàng phải khỏe lại, để ta đòi lại công bằng."

Đường đi gập ghềnh đã được thay bằng đường thủy.

Gió đêm trên sông êm ả, trước cửa sổ lớn, Ôn Hạ và Kỳ Diên dựa sát vào, ngồi bên nhau trong khoang thuyền yên tĩnh.

Trong bình ngọc trên bàn cắm hoa bạch lan thanh nhã đang nở rộ, hương hoa lan tỏa khắp khoang thuyền, đồ đạc bài trí đều giống như một căn phòng tao nhã.

Họ nhìn ra ngoài cửa sổ, ngắm nhìn ánh nước lấp lánh như dát vàng, ngắm nhìn vầng trăng sáng trên cao.

Không giống như vầng trăng khuyết ở Ngân Khánh, đó là vầng trăng tròn vẹn, trong sáng và tươi đẹp.

Là vầng trăng tròn mà Ôn Hạ và Kỳ Diên cùng nhau chờ đợi.

...

Năm Kiến Thủy thứ chín, hoàng hậu Đại Thịnh dùng sáu nghìn quân dẫn quân Yên vào Tả Bảo Phong, đại thắng quân Yên, giành lại Ngân Khánh. Cùng năm, hoàng đế Đại Thịnh bệnh nặng, được hoàng hậu tận tình chăm sóc đến khi khỏi hẳn.

Tháng tám cùng năm, hoàng đế Đại Thịnh viết chiếu nhận lỗi, bày tỏ sự hối hận về những việc làm trước kia, hổ thẹn với dân chúng và hoàng hậu.

Đường phố kinh đô chật cứng người, ai nấy đều bàn luận sôi nổi khi nhìn thấy chiếu nhận lỗi.

Trong chiến tranh, người dân đã chứng kiến hoàng đế thân chinh, liều mạng cứu hoàng hậu, nên đều hết lời khen ngợi chiếu nhận lỗi.

Cũng có người nói đó hoàn toàn không phải là lời sám hối với thần dân, mà cả bài đều viết về việc hoàng đế hổ thẹn với hoàng hậu như thế nào, cầu xin thần dân giám sát làm chứng, chẳng qua là đang lấy lòng và thiên vị hoàng hậu mà thôi.

Người biết chuyện còn bí mật tiết lộ, trong hoàng cung có một cung điện bằng ngọc bích xa hoa tột bậc, là do hoàng đế đặc biệt xây dựng để lấy lòng hoàng hậu! Thật sự quá phung phí!

Người bán hàng rong trên phố nói: "Phung phí thì sao? Hoàng hậu ăn lúa mì nhà ngươi à?"

"Vậy hoàng hậu đã ăn lúa mì nhà ngươi sao?"

"Đúng vậy, hoàng hậu nương nương đã ăn rồi. Chúng ta đến từ Lật Phong, đến từ Đam Thành quan! Hoàng hậu nương nương đã cùng chúng ta gieo trồng lúa mì, đích thân ăn lúa mì nhà ta!"

Có người hỏi vợ chồng bán hàng rong, hoàng hậu nương nương có đẹp như lời đồn không.

Người phụ nữ mỉm cười, vẻ mặt chăm chú nhớ lại còn có chút thất thần, dưới ánh mắt mong đợi của mọi người, nàng ta lại tỏ ra rất đắc ý.

"Đương nhiên là xinh đẹp rồi, đó là vẻ đẹp của tiên nữ hạ phàm, tâm hồn nương nương cũng đẹp như dung mạo vậy."

Đường phố kinh đô tấp nập người qua kẻ lại, xe ngựa thương nhân qua lại có cả của Ô Lô, của Yên quốc, thậm chí còn có cả của Nam Chi thành đã bị Yên quốc thôn tính.

Cảnh tượng phồn hoa này, là do bậc đế vương chí tôn hết lòng xây dựng nên.

-

Hoàn chính văn.

Nội dung từ **Chương 1: Chương 1** đến **Chương 105: Chương 99-4 (Hoàn)**

Truyện được tải từ DTV EBOOK

Userscript được viết bởi: lelinhtinh